

Giới thiệu Hoàng Hậu Bỏ Trốn

Truyện Hoàng Hậu Bỏ Trốn của tác giả Sở Sở thuộc thể loại truyện xuyên không với nhân vật thật đặc biệt – cô gái xuyên không làm hoàng hậu.

Liễm Dung là một mỹ nữ thời hiện đại, nhưng cuộc đời cô kết thúc năm hai mươi sáu tuổi. Diêm Vương do sợ hãi nên nàng nhập về kiếp trước, là một thiếu nữ có nhan sắc khiêm tốn bởi một vết sẹo trên mặt. Nhưng nàng bị ép vào làm phi cho hoàng đế, bất ngờ bị một kẻ đạo tặc hãm hiếp.

Và cũng chẳng biết vì sao mà hoàng thượng lại say mê nàng, nhưng nàng đã mang giọt máu của kẻ đại tặc kia. Câu chuyện sẽ diễn biến ra sao, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1

Tính đến nay, đã không may xuyên việt đến Tề quốc gần một tháng rồi. Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải lịch sử không nhắc đến Tề quốc đâu. Nhẹ nhàng mà nói, ngay cả tôi cũng không biết nơi này là nơi nào nữa ấy.

Nhớ lại ngày đó, đầu như nhức, mới nhờ đồng nghiệp đưa đến bệnh viện, truyền xong nước, vừa tỉnh lại đã ở đây. Mấy tiểu thuyết xuyên việt thực không ít, nhưng bản thân xuyên việt thật có điểm quái gở không chấp nhận được.

Một đời nhan sắc như tôi, chuyện đầu tiên sau khi xuyên việt, đương nhiên là phải xem xem cơ thể này ra cái dạng gì. Nhìn vào gương đồng, tôi té xỉu tại chỗ. Mất phương, mọi mọng quyền rũ, coi như được. Thế nhưng trên mặt, bên trái rõ ràng có một khối thịt dẹt đó, dường như là vết sẹo, những đường nhăn này chính là minh chứng, xác thực đúng là "tôi" còn bé đã bị hỏa thương. Vết sẹo này khiến khuôn mặt vốn trắng trẻo khiến có phần dữ tợn, nếu ban đêm mà gặp, chắc vô số người tưởng tôi là quỷ cũng nên. Cũng khó trách tôi sau khi xuyên việt, soi gương thì hét lên một tiếng, quỷ a, sau đó xỉu. Nhưng cũng không tồi, tôi cũng có chút thuận lợi, thân thể này mới 18 tuổi, vóc người cũng không xấu. Nhớ lại mình ở thời hiện đại, đã là một phụ nữ 26 tuổi rồi.

Có lần cùng đồng nghiệp cãi nhau, đứa con gái đó dám chằm chọc nói: Bác gái, tôi không thèm cùng bà cãi nhau nữa, chúng ta khác biệt. Xem, khỏe mắt bà đầy nếp nhăn kia. Tôi lập tức vùng tay tát cho con nhỏ đó mấy bạt, kết quả là bị đuổi việc, nhưng tôi cũng rất thỏa mãn. Có thể si nhục tôi không tài, có thể si nhục tôi nhân cách không tốt, nhưng không được phép nói tôi già. Tôi là một đại mỹ nữ, ghét nhất ai nói mình già. Mà dường như, bởi luôn tự hào về vẻ đẹp của mình, cho nên ông trời đã nghiêm phạt tôi chẳng, an bài cho tôi vào một thân thể xấu thế này. Lão Thiên a, ngài cho con làm kẻ nhọc trí hay cường đạo cũng không vấn đề, vì sao lại để con thành một sừ nữ a?

Vừa tỉnh lại, tôi cuối cùng cũng cũng hỏi được nha đầu Tần Nhi bên người, "Ta đúng là Tam tiểu thư nhà cô?" Sau đó nhận được một đáp án quả quyết là phải, tôi cũng chỉ biết thở dài bất lực.

Một tháng sau, tôi rốt cục cũng không còn cách nào khác, miễn cưỡng tiếp nhận mình là Mạc gia Tam tiểu thư Mạc Liễm Dung vậy. Không chấp nhận cũng không được, đây là sự lựa chọn duy nhất. Cũng được, tên tôi ở xã hội hiện đại cũng là Liễm Dung, sẽ không sợ nếu ai kêu thì ngăn ra, chỉ có điều tên thật của tôi là Tô Liễm Dung.

Tuy là tiểu thư, nhưng cũng thật xấu hổ. Theo như Tần Nhi nói, mẹ của tôi vốn là một nữ tử thanh lâu, là một tiểu thị thiếp. Hơn nữa, bà tính tình lãnh đạm, không được cái kẻ háo sắc gọi là cha tôi sủng ái, sau khi sinh không lâu thì qua đời. Từ đó đến nay, tôi bị ném đến tiểu phòng ở quê của cha hồi ông chưa làm quan, để nha hoàn Lệ Nương của mẹ khi còn sống chăm sóc. Cha làm đến Lại bộ Thượng thư, hàng tháng thường cấp cho chút bạc, không đến nỗi để chúng tôi chết đói. Mấy năm trước, Lệ Nương rời trần thế, để lại tôi cùng Tần Nhi. Thân thể của Tần Nhi cũng rất đáng thương, nàng khi còn nhỏ từng ở trên phố bán mình táng phụ (an táng cha), Lệ Nương cắn răng bỏ tiền mua nàng về. Về sau, nàng trở thành nha hoàn trên danh nghĩa của tôi, là con gái nuôi của Lệ Nương. Sau khi Lệ Nương qua đời, hai chúng tôi sống nương vào nhau.

Từ khi Lệ Nương mất, hai đứa làm chút nữ hồng thứ tú (nữ công tâu thừa), còn tiền từ nhà gửi nữa, miễn cưỡng cũng sống qua ngày, cứ thế cứ thế qua nhiều năm. Mãi cho đến ba tháng trước, người cha không lương tâm của tôi chẳng biết ăn bậy phải cái gì, phái người đưa chúng tôi quay về. Nhét vào một viện từ tồi tàn, cũng là nơi chúng tôi sống bây giờ, sau đó chẳng thèm quan tâm.

Tôi chẳng biết thừa thừa a, gần đây không thấy tôi thừa, trái lại còn kỳ quái nhìn, Tần Nhi thường sẽ chạy lại sờ sờ trán tôi, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư, tiểu thư không sốt a? Có phải bị xe ngựa đụng hông đầu rồi không? Tiểu thư không nhớ mình là ai thì thôi, sao ngay cả sở thích thừa thừa cũng quên? Tuy đại phu nói tiểu thư mất trí nhớ, nhưng không thể nghiêm trọng thế chứ..."

'Liễm Dung' đúng là rất thích thừa, nhìn tay nàng chỉ chút kim châm là biết. Nhưng nàng có thực sự là thích không? Có lẽ vì cuộc sống mà bắt buộc dĩ thôi, Tần Nhi đáng thương a, hoàn toàn không biết nỗi khổ tâm của 'Liễm Dung'.

Tôi làm vài món đồ nhắm thanh đạm, bày ngay ngắn, đang chờ Tần Nhi trở về. Từ khi xuyên việt, chuyện nhà chuyện cửa đều do nàng gánh vác, tôi quả thực có chút áy náy, bởi vậy mới chủ động làm chút việc nhà này. Tuy món ăn tôi làm rất khó ăn, nhưng tôi vẫn muốn nàng mỗi khi về nhà là cơm nước đã nóng hổi. Tôi vốn là một nhân viên văn phòng cao cấp, giờ ở đây chỉ là phế vật. Vốn là một phụ nữ lười biếng, tôi chỉ có ngôi một chỗ trong văn

phòng, nhưng cũng không phải chưa từng xuống bếp. Mấy món rau dưa nay cũng chỉ là thức ăn bình thường, hoàn toàn không đủ dinh dưỡng.

Học một người cũng xuyên việt khác mở một tủ lâu, bán vài món ăn vặt đặc sắc? Xem ra không quá 3 ngày tôi nhất định sẽ đóng cửa.

Học một người khác bán tranh? Thơ biết có vài câu, nhưng chỉ dừng ở mức viết lách thôi... Có thể vẽ tranh gì gì đó, cố gắng lắm cũng nhìn đến đồng màu mè là choáng váng.

Giọng tôi cũng không tệ, có thể đánh đàn, tôi thậm chí từng nghĩ đến việc đến thanh lâu mại xướng, nhưng chỉ e cái diện mạo này không ổn a.

Đành vậy, tôi bảo Tần Nhi làm vài món đồ chơi hiện đại. Chỉ có điều, nha đầu ngốc nghếch ấy làm không giống yêu cầu. Huống hồ, 'Liễm Dung' này thân thể như thủy tinh, ba bữa nữa tháng là bệnh, tôi cũng không thể không buồn phiền vì chuyện này. Người xuyên việt không ít, nhưng cũng rất ít người thăm như tôi.

...

Cơm canh đã nguội, Tần Nhi vẫn còn chưa về, tôi có chút lo lắng, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Sống chung với nhau đã hơn một tháng, tôi sớm coi nàng như em gái. Nha đầu kia đã mười chín, sống chết cũng không kêu tôi là tỷ tỷ, nếu không 'uy hiếp', chắc nàng cũng không bằng lòng thỏa hiệp. Nàng mà biết tuổi thực của tôi, không khéo sẽ khuyên tôi mau chóng tìm một một cái lều rồi vào đó làm nì co.

"Tỷ tỷ, muội về rồi đây." Tôi đang ở trong tiểu ốc, từ xa đã nghe thấy tiếng cười trong sáng của Tần Nhi. Nàng luôn vậy, vô luận có mệt có cực bao nhiêu, lúc nào cũng cười.

Tôi ra đón, thấy trong tay nàng ôm một đồng gấm mỏng màu lục, gấm này trông cũng được, nhưng chất thì chỉ thường thôi. Tôi nghi hoặc, "Nha đầu, mãi việc này sao? Người có rất nhiều tiền đúng không?"

"Tỷ tỷ, xiêm y của tỷ cũ rồi, Tần Nhi làm cho tỷ đồ mới."

"Tần Nhi làm tỷ thấy áy náy quá, tỷ tỷ lại không thích đồ mới, muội tự làm cho bản thân một bộ đi." Ở thế giới hiện đại tôi tiêu tiền như nước, loại quần áo nào mà chưa từng mặc qua, đồ trang điểm gì mà chưa từng đụng tới. Thật vất vả mới may được bộ quần áo cho mình, tốt nhất cứ để Tần Nhi mặc. Theo tôi đã nhiều năm rồi mà nàng có được ngày nào sung sướng đâu.

Tần Nhi bỗng nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tỷ làm sao mà không thích xiêm y mới chứ, tỷ thương muội muội biết, nhưng tỷ tỷ đừng quên, vài ngày nữa là đến sinh thần (sinh nhật) tỷ."

"Sinh nhật ta là ngày nào?" Sinh nhật của tôi ở thời hiện đại dĩ nhiên là nhớ, nhưng không biết sinh nhật tôi ở đây có đúng ngày đó không.

"Tỷ tỷ, bệnh của tỷ nghiêm trọng thật. Ngày sinh của tỷ là mừng một tháng ba."

Ra vậy, chúng tôi cùng ngày sinh, thế thì đúng rồi, qua vài ngày nữa là đến sinh nhật thứ 26 của tôi, không, phải nói là sinh nhật thứ 18. Bị chuyện xuyên việt làm quên mất, được rồi, hảo hảo qua ngày sinh, xem như tôi Tô Liễm Dung và Mạc Liễm Dung cùng qua ngày này.

Tôi cười khổ, "Không phải là ngày mốt sao, Tần Nhi, ta thật ngốc a, ngay cả ngày sinh của mình cũng quên."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2

Tôi thừa nhận, Tần Nhi đối với tôi rất tốt. Ban đêm thấy nàng dưới ánh đèn làm cho tôi bộ quần áo, hôm nào cũng mãi đến khuya. Sáng sớm, nàng đã dậy làm đồ thêu để bán rồi. Theo một tiểu thư xui xẻo như tôi, thực là khổ cho nàng. Tôi thế, nếu có một ngày Liễm Dung tôi thoát khỏi chốn này, tuyệt sẽ không bạc đãi Tần Nhi.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi, tôi phá lệ mua chút đồ ăn tốt hơn. Nói là bản thân muốn ăn, kỳ thực là muốn cải thiện bữa ăn cho Tần Nhi. Ngày nào cũng rau củ, sẽ thiếu chất. Sáng dậy, Tần Nhi không cho phép tôi làm bất cứ chuyện gì, nói là ngày sinh nhật nên nghỉ ngơi. Tôi cũng không nghe, ngược lại bảo nàng hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.

Tôi làm mấy món ăn có chất bình thường, sườn heo kho, gà rang rau hẹ trứng, canh cải trắng, cá dầm đường, hương vị tỏa ra ngào ngạt, từ xa đã ngửi thấy. Tôi đã thể hiện bản lĩnh chăm nom nhà cửa của mình. Đây chính là kết quả của việc nghiên cứu N cuốn sách nấu ăn đó.

Tần Nhi nhìn bữa cơm không được phong phú lắm mà dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi, "Tiểu thư, trừ canh cải trắng, những món khác là gì a? Muội từ nhỏ đến giờ chưa từng thấy."

"A, không thể nào, đều là mấy món bình thường mà."

"Thực mà, mấy bữa lâu nổi tiếng kinh thành cũng không có những món này a." Có lẽ ở cách thức ở thời hiện đại vẫn chưa được khai phá ở đây, tiếc thật, sớm biết tôi đã mở một bữa lâu, bằng mấy món này cũng có thể trụ được, đúng không?

"Thôi đừng hỏi nữa, mau ra ăn đi." Ăn chay cả tháng, với mấy thức trước mắt, tôi so với con chó lép bụng thấy khúc xương rồi còn khủng hơn.

Tần Nhi cắn một miếng thịt to, sau đó nhìn tôi, nói: "Tiểu thư, tỷ thực lợi hại."

"Thiết, tiểu thư ta đây lợi hại quá ấy chứ." Tôi nói khoác mà không biết ngượng.

"Àn, tiểu thư lợi hại, nếu không phải trên mặt có sẹo, lần này nhất định sẽ được tuyển chọn." Nàng nói xong mới biết bản thân lỡ mồm, thấy tôi hắc tuyến đầy đầu, vội nói: "Tiểu thư, nó tí nhờ mồm."

"Tuyển cái gì?" Cái tôi quan tâm chính là chuyện đó.

"Tuyển... Tuyển tú nữ."

"A? Cái gì? Tuyển tú nữ?" Chẳng phải ta đây sẽ phải đi làm vợ bé cho tên hoàng đế háo sắc sao? Đánh chết cũng không chịu. Hay rồi, tôi hiện tại rất xấu. Tôi còn tưởng bản thân vẫn đẹp đủ để đánh bại ba trăm đại mỹ nữ như xưa, tôi đúng là nhũn não rồi, nhan sắc của bản thân như vậy, trúng tuyển mới lạ.

Tôi thoải mái cười nói: "Ta không để bụng đâu, đừng tự trách mình. Nhưng ta thấy cũng lạ, tư sắc của ta thế này, cũng có thể đi dự tuyển sao? Đúng là khó hiểu."

"Không phải, chỉ tuyển nữ từ tài mạo song toàn thôi, vốn tiểu thư được tiên hoàng khâm điểm (đích thân chọn)."

"Cái gì? Điểm ta?" Ngụm canh vừa nuốt xuống họng đã phun hết ra, quái gở, tôi là một sũu nữ mà, ông ta điểm tôi làm gì, hết hồn.

"Nghe nói tiểu thư và hoàng đế sinh cùng tháng cùng năm, cho nên điểm tiểu thư."

Thế a? Xem ra đúng là không việc gì là không thể, người cổ đại rất mê tín, có lẽ là do mấy lão cao tăng nói phải tuyển tôi chứ gì. "Bỏ đi, mò mạng tí kiến thức cũng tốt." Tuyển tú nữ a, người hiện đại như mình mấy ai có thể tận mắt thấy được đại sự tuyển tú nữ chứ. Đổi lại mình cũng không cần lo lắng, tôi chắc chắn sẽ bị loại, cho dù là khâm điểm, nhưng với nhan sắc này...

"Đúng rồi, nếu ta đúng là Tam tiểu thư, chắc còn phải có ca ca tỷ tỷ nữa đúng không?" Tôi đoán bọn họ đối với tôi cũng không có cảm tình lắm, trước hiểu rõ tình hình, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

"Trên tiểu thư có hai tỷ tỷ, Đại tiểu thư Tường Dung, Nhị tiểu thư Vân Dung, Tứ thiếu gia Mạc Ngôn, Đại tiểu thư và Tứ thiếu gia do Nhị phu nhân sinh ra, Nhị tiểu thư là do Đại phu nhân sinh ra."

Ta khẽ ngâm:

"Vân tường y thường hoa tường dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng. (2)

(Dịch bùa ngãi: Rằng muốn xiêm y như hoa muốn sắc, gió xuân thổi khiến sương trên hoa thêm rục rờ)

Tên rất hay, Mạc gia sao không có một lộ hoa hay hoa nùng nhỉ."

Mắt Tần Nhi mở lớn, "Tỷ tỷ... Tỷ ngâm thơ?"

"Ngâm nga là gì, tiểu thư ta tất nhiên cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú tất cả đều tinh thông." Đương nhiên, gian lận lừa đảo không thiếu.

"Vân tường y thường hoa tường dung – Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng... Hay, khi ta đặt tên cho các tỷ tỷ của con, cũng không nghĩ tới vậy." Chẳng biết từ lúc nào, lại có tiếng vỗ tay tán thưởng.

Tôi ngẩng đầu lên, một lão nam nhân đứng ở trước mặt. Cầm hoa bào, trên mặt có vài phần tang thương, phía sau lão còn có một lão nhân, hẳn là quản gia. Nghe giọng điệu lão, chẳng lẽ là cha tôi? Không có tiếng bước chân, lão tướng lão là qui a, hừ chết người ta rồi thì có đến được mạng không?

Tần Nhi cuốn quít đứng lên, ngoan ngoãn hô một tiếng: "Lão gia."

Tôi nhún nhún vai, gấp một miếng sườn heo cho vào bát, không quan tâm nói: "Tần Nhi, muối là nha hoàn của ta hay là của lão a. Muối hình như không kí khế bản thân với Mạc gia thì phải? Sao phải khách khí thế? Ăn cơm đi. Coi lão là không khí đi."

Tôi vốn cũng có một gia đình hạnh phúc, đáng tiếc papa lại bị một con hồ li cái câu dẫn, ly hôn với mama. Tòa án phán đem tôi cho papa nuôi, nhưng vì

bị con hồ li ấy ghét bỏ, cho nên papa đã đưa tôi đến một thành phố khác rồi bỏ lại trên đường. Từ đó về sau tôi cũng chưa từng gặp lại ông. Nếu không nhờ mama Viện trưởng nhật được thì có lẽ, tôi sớm đã đầu thai rồi. Tục ngữ nói không sai, tào tử tào đầu thai (sớm chết sớm đầu thai). Thế nên, tôi hận loại trượng phu sớm nắng chiều mưa. Cái mạng này vẫn khổ vậy, ở thời hiện đại có một papa vong ân bội nghĩa, xuyên việt đến đây lại có một người cha Trần Thế Mỹ.

"Liêm Dung, con sao có thể như thế." Trần Thế Mỹ lão cha sầm mặt.

Tôi không hề gì vẫn cười ha ha nói đông nói tây, "Đứng đây, ta là thế đấy, ném ta về một nơi hoang vu những 18 năm, lại đem ta quay về, không hề quan tâm tận ba tháng trời, hôm nay lại nhớ đến ta?" Tôi cũng không phải là con chó người ta nuôi, muốn cho ăn lúc nào thì cho, không muốn thì đá ra chỗ khác.

"Tam tiểu thư, người sao có thể nói thế. Lão gia vẫn luôn nhớ người. Lão gia biết hôm nay sinh nhật tiểu thư, cố ý đến gặp người." Người đứng phía sau trông có dáng quân gia kia 'dụng tâm lương khổ' (ý bảo hết lòng hết dạ chăng? '___') nói.

Vẫn biết hôm nay là ngày sinh của tôi? Không thể nào.

"Vậy sao, ta tuy đúng là Mạc gia Tam tiểu thư, nhưng người xem, ta đây là cái dạng tiểu thư gì? Phỏng chừng, đãi ngộ cho nha hoàn cũng không tệ hại như thế này. Đã nhiều năm qua, nếu không phải Tần Nhi luôn bán đồ thêu thùa, ta đã sớm chết đói." Lão đầu vô lương tâm, đừng mong tôi tha thứ cho ông, dù có là Liêm Dung thật cũng sẽ không tha thứ cho ông.

Sắc mặt lão khế biến, nhả nhặn nói: "Liêm Dung, hôm nay ta tới đón con về, từ nay về sau, con đường đường chính chính là Mạc gia Tam tiểu thư, mọi chuyện cũng đã qua rồi."

"Ta cảm tạ người, ta tạ ơn toàn gia các người. Ta sống cũng tốt lắm, Tam tiểu thư gì đó, ta không muốn làm, ta thà thanh lâu mại nghệ cũng không muốn quay về chịu điều khí (ai, từ này là từ chữ tục ;___);)." Chưa ăn thịt heo là chưa thấy heo chạy a? Tôi đã từng xem kịch truyền hình rồi. Từ nữ của tiểu thiếp thất sủng sao có thể có kết cục tốt, ở nhà chút địa vị cũng chẳng có nữa là. Tôi đoán không khéo hai vị tỷ tỷ kia đều vênh vào hồng hách, đệ đệ kia cũng ngông cuồng không ai bì nổi, tôi phải ăn no mới có thể chống đỡ được với họ.

"Con..." Mạc lão đầu thất kinh, "Con là nữ nhi gia mà ăn nói vô liêm sỉ như thế ư, con..."

"A, rõ rệt cười, ta nhớ mẹ ta cũng là thanh lâu nữ tử cơ mà? Người nếu đã ghét bỏ bà, sao lại muốn lấy bà về, khó hiểu." Đã nói từ thừa phụ nghiệp, nữ thừa mẫu nghiệp là bình thường mà.

"Liêm Dung, ta biết con vẫn vì chuyện của mẹ con mà hận ta, nhưng..." Lão thờ dài một hơi, "Liêm nhi a, con là tú nữ do tiên đế khâm điểm, nhất định phải tham gia tuyệt tú nữ sau ba tháng nữa, nếu không, sẽ liên lụy đến cả Mạc gia ta." A, tôi đã bảo mà, nguyên lai là muốn tôi hy sinh vì Mạc gia a.

Một cửa cũng không có, ta không phải là công cụ của ông!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3

Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng.

Gió xuân dịu dặt giọt sương trong

Vì chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt đài Dao thử ngóng trông.

(Ngô Tất Tố dịch – Theo vi.wikipedia.org)

Tôi vẫn duyên dáng uống canh như cũ, thuận miệng nói: "Với cái dung nhan này của ta a? Đi mới là làm liên lụy, không đi." Dù ta có đẹp cũng không đi, chém cả nhà ông thì ta sẽ đổi tên mà ung dung tự tại tìm một anh chàng đẹp trai.

Lão cha Trần Thế Mỹ ngồi trước mặt tôi, nhìn rồi than thở: "Ai, con vốn rất xinh đẹp, chỉ tiếc gặp đại hỏa..."

"Đúng rồi, đại hỏa cái gì a, nãi nương (vú nuôi) chưa từng kể cho ta nghe." Nhân thế hỏi một chút, Tần Nhi tuy đã nghe Lệ Nương nói mặt tôi đúng là do bị bỏng, nhưng không biết sao lại bị thế.

"Bà ta không nói cho con?"

"Thì sao? Trước đến giờ chưa từng kể qua." Đường như lúc tôi tới đây bà ấy đã đi gặp Diêm vương rồi.

"Con mới sinh được vài ngày, trong phủ chấy, cho nên mặt của con..." Lão tựa hồ đang hồi tưởng lại việc cũ mà thương tâm. Xem ra, người cha này cũng không đến nỗi hồng hân, có chút hảo cảm.

"Được rồi, bỏ đi. Ta tuy xấu, nhưng tài hoa xuất chúng, sẽ không dễ thua kém kẻ khác đâu." Tôi tự an ủi nói, mình là một đại mỹ nữ giờ biến thành vậy, thật khó chấp nhận mà.

"Nhưng con đúng là cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú đều tinh thông." Ánh mắt lão đầu tràn đầy mong chờ.

Tôi tùy tiện nói: "Đúng vậy."

"Vậy là ai dạy con, con sao mà học được?"

"Lệ Nương là một người tài hoa xuất chúng, chỉ là người không thấy thôi." Tôi tự nhiên nói, kỳ thực có chút chột dạ.

"Àn, mẹ con đúng là một nữ tử khác thường, nha đầu bên cạnh cũng không bình thường." Dễ lừa a, hắc hắc.

"Ta tài hoa xuất chúng không sai, song tuyền tú ta sẽ không tham gia đâu, với khuôn mặt này mà tham gia sẽ khiến người mất mặt, đúng không a." Thiết, Lão Thiên nếu đã bắt tôi làm Liễm Dung, không khéo cũng là muốn tôi thay nàng báo thù, chuyện tuyền tú này nàng không muốn, tôi cũng không muốn.

Đã ăn no, tôi vỗ vỗ tay nói: "Được rồi, người không phải đã có hai đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh, như hoa như ngọc sao? Để các tỷ ấy đi đi." Tôi đoán hai tỷ tỷ kia cũng không phải là loại người tốt, sở trường của các nàng hẳn phải là phản long phụ phượng (thấy người sang bắt quàng làm họ).

"Liễm Dung..."

Quản gia chợt đi đến nói: "Lão gia, người từ trong cung đến thông báo, rằng thọ yến của hoàng thượng sẽ bắt đầu ngay lập tức."

Tôi còn tưởng lão còn chút lương tâm mới nhớ đến ngày sinh của mình, nguyên lai là nhớ của hoàng đế, tiểu nhân đề tiện.

Trần lão cha gật đầu nói: "Biết rồi. Liễm Dung..."

"Ai, cha, người không phải phải tham gia thọ yến của Hoàng thượng sao? Mau đi đi, một tiểu nữ tử xấu xí như ta, không dám lãng phí thời gian quý báu của người. Thằng quan phát tài mới là tôi trọng yếu, nữ nhi như ta, có chết một mạng ngài vẫn còn hai cô nữa mà." Tôi châm chọc không kiêng nể, đem cả mối hận với người cha thời hiện đại ra trút ra, càng lúc càng thêm hận lão.

Lão vừa muốn nói, tôi chỉ nhè nhẹ cười, đưa tay khá bất nhã, "Thỉnh." Cút đi.

"Ai..." Lão phát tay áo, bước ra ngoài.

Tần Nhi mới rụt rè nói, "Tiểu thư, tỷ không phải đã nói sẽ đi để mở mang kiến thức sao? Giờ lại..."

"Thiết, ban đầu đúng là ta muốn đi xem sao, nhưng lão ta bảo ta đi thì ta sẽ không đi." Lão cho lão là ai a, dựa vào cái gì mà khoa chân múa tay.

"Nhưng tiểu thư, nữ tử nào trên thế gia lại không muốn bay lên đỉnh cao làm phượng hoàng, tiểu thư tỷ dù mặt có chút khuyết điểm, nhưng thất khiếu (1) hoạt bát a, không phải..." Nàng cúi mặt không nói tiếp nữa.

Tôi bắt đầu dĩ cũng chỉ đành lắc đầu vì sự đại dột của nàng. "Cung đình hiểm ác a, muội còn nhỏ không hiểu. Ta từ bé đã quen nhìn những cuộc tranh đấu của đám nữ tử hậu cung như hoa như ngọc, đánh chết ta cũng không muốn bị cuốn vào. Những đứa con gái đó đều vì một nam nhân bất ái, càng không đáng phải hục hặc nhau, đem thanh xuân phí phạm ở nơi vĩnh viễn đấu tranh ấy. Trong hồng tường của hậu cung, chẳng có thiện ác, sống được mới là tôi trọng yếu. Với trí thông minh của ta, tuy không sợ những nữ tử kia, nhưng ta không muốn hại người, càng không muốn tranh chồng với đám nữ tử đó. Cho dù hận yêu ta, ta cũng không cần chung chồng với nữ nhân khác." Lời này như lời tuyên bố đối với chính tôi, cơ mà bản thân có tiền cung đầu, hẳn, những suy nghĩ này không cần thiết lắm.

Tần Nhi chớp chớp đôi mắt trong veo, "Tiểu thư, tỷ thật lợi hại, ngay cả chuyện này cũng biết." Tất nhiên là tôi biết chứ, biệt danh của tôi là cuồng ti vi, cuồng sách mà, xem nhiều truyện về hậu cung lắm.

Cầm tôi vênh lên tự đắc, "Đương nhiên, chuyện ta biết không chỉ có mỗi vậy..."

Nàng có chút suy ngẫm, "Tiểu thư, tỷ nói tỷ từ bé đã xem quen, nhưng mà tỷ thấy ở đâu chứ?" Ngu bì xuy phá (2) rồi.

"Tiểu thư ta thấy trên sách." Lý do ỏn dẩy chứ.

"Nhưng tỷ không biết chữ mà." A, thân thể quý báu này của tôi ra mù chữ a.

"Chuyện... chuyện này, chuyện này không phải a, là vậy, kỳ thực ta có biết chữ. Lệ Nương một mực âm thầm dạy ta cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, chỉ

là nàng dặn ta đừng cho ai khác biết. Muội cũng biết ta có hai tỷ tỷ, Lệ Nương sợ các nàng ấy vì đố kỵ mà hại ta, cho nên bảo ta giả bộ tầm thường một chút." Lý do này có phần hơi gượng gạo.

"Nhưng... Nhưng cả muội cũng không được biết, còn a, tỷ có thật mất trí nhớ không? Sao lại...?" Nói sai nữa rồi.

Tôi miễn cưỡng cười cười, "Trí nhớ của ta mới khôi phục được một chút. Được rồi được rồi, ăn cơm đi, thức ăn nguội mất."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4

Từ ngày đó, tôi chưa gặp lại Mạc Văn Xương (cha tôi), có lẽ bị tôi mắng té tát một trận nên không còn mặt mũi quay lại nữa. Nhưng lão quân gia ngược lại vẫn đến, nhân tiện đưa rất nhiều ngân lượng. Lão còn thề lên thề xuống nói, kỳ thực cha tôi vẫn luôn cấp đầy đủ bạc cho chúng tôi sinh sống, là Đại nương đã ăn bớt, sau khi cha tôi trở về đã nghiêm khắc quở mắng Đại nương. Thiết, tôi cũng không phải hài tử ba tuổi, hẳn nói thể ai mà tin nổi a. Bất quá bạc thì tôi không ngại vui vẻ nhận, nếu không phải vì tiền, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép lão bước vào địa phận của mình trên tam phần chung (một đơn vị đo lường chẳng, mình cũng không rành lắm, ai biết nói dùm, cảm tạ ^^).

Có tiền, Tần Nhi không cần phải làm đồ thuê nữa, tôi cũng không cần phải làm mấy việc vặt trong nhà. Vài ngày nay thân thể cũng tốt hơn nhiều, không vô lực giống trước kia, có lẽ ngày trước đúng là bị thiếu dinh dưỡng.

Tần Nhi đã sớm ăn xong bữa trưa, cảm thấy có tinh thần, tôi lôi nàng đi ra ngoài mua sắm. Gần đây vẫn luôn bị bệnh, chưa từng được thấy phố xá cổ đại này ra sao. Kì thật tôi đã muốn ra ngoài từ lâu, nhưng lực bất tòng tâm. Quan trọng nhất là không có tiền. Tôi còn có một sở thích, vừa ý cái gì là sẽ mua, bằng không trong bụng sẽ không thoải mái.

Đi trên những bản thạch lát trên phố, nhìn những gian nhà cổ hương cổ sắc, tâm tình rất tốt. Chỉ có điều người trên đường đều nhìn tôi với ánh mắt rất kì quái, tôi biết là bởi khuôn mặt này. Thật không ngờ, ở xã hội cổ đại tôi vẫn còn có thể thu hút mọi ánh nhìn. Đáng tiếc a, giờ là bởi trông kinh khủng, đâm thu hút người ta a.

Tần Nhi thấy sắc mặt tôi không tốt lắm, hiểu chuyện. Vợ mang ra một chiếc khăn trắng đưa tôi, "Tiểu thư, che mặt đi."

Tôi nhận lấy chiếc mạng che mặt tuyết bạch, cười khổ: "Lão Thiên trừng phạt ta a, ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, Liễm Dung cũng có ngày hôm nay."

"Tiểu thư..." Tần Nhi muốn an ủi tôi, lại không biết phải nói gì.

"Được rồi, ta hiểu muội muốn nói gì. Tiểu thư ta là người bi quan thế sao? Bị cha mẹ vứt bỏ ta vẫn kiên cường sống, giờ xấu xí thế này ta cũng khả dĩ tạm chấp nhận được." Trong lòng đau ê ẩm, tôi – một người luôn coi khuôn mặt xinh đẹp là mạng sống a, giờ là sừu nữ phải làm thế nào đối mặt với nhân sinh?

"Ai nha, ta cứ tự hỏi là ai chứ? Nguyên lai là Tam muội a." Một thanh âm ồ ồ truyền đến tai tôi. Ngẩng đầu lên, thấy một nữ tử xinh xắn đang mỉa mai cười nhìn mình, sao mà giả tạo.

Tôi lặng lẽ hỏi Tần Nhi: "Người này là ai a?"

"Đại tiểu thư Tường Dung, phía sau nàng là Nhị tiểu thư Vân Dung."

"Các nàng ấy sao biết ta?"

"Ngày tiểu thư vừa trở lại kinh thành, hai vị phu nhân và hai vị tiểu thư cũng đến."

Ra là thế, hai vị tiểu thư xinh đẹp đây quả nhiên là tỷ tỷ của tôi, chăm chọc thật không thêm che đậy. Chỉ có điều, tôi sẽ không bại dưới tay các nàng đâu, nhìn bộ dạng các nàng đắc ý, rõ ràng khinh thường tôi. Tôi không có khuôn mặt đẹp, nhưng tôi giỏi giang, xem những ai từng xuyên việt, đều là người có 'tài hoa' cả đấy thôi.

Lúc lâu không thấy tôi nói lại, Tường Dung đi tới, ôn nhu nói: "Tam muội muội, mẫu thân của muội từ bé có dạy muội không, thấy tỷ tỷ còn không mau chào hỏi." Nàng nói năng thùy mị đấy, nhưng trong câu chữ lại tràn đầy mỉa mai.

Vân Dung cũng xen vào: "Đại tỷ, tỷ cũng đề cao nàng quá đấy, nàng xấu thế kia, không xứng làm muội muội của chúng ta. Thật là nực cười."

"Đúng vậy, đúng vậy, ta thực hồ đồ." Tường Dung phụ họa theo.

Tôi thờ ơ nhìn hai nàng ấy phô diễn, tựa hồ trước sau đều không liên quan đến mình. Với người thông minh như tôi, nói chuyện với họ quả là một điều si nhục bản thân.

Tôi khinh thường nhìn hai người chị, nhẹ nhàng bước đi, coi các nàng là không khí đi.

"Ai nha, đại gia mau đến xem a, nữ nhân này thật xấu người xấu nét a, xấu đến nỗi nói chuyện cũng không dám." Vân Dung đắc ý dương dương tự đắc cười. Vốn đã có mấy người tọc mạch xem, giờ nàng ta lại kêu lên như thế, người tới càng nhiều, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ tôi.

"Nàng thực sự xấu a, người xem, qua cả màng che mà vẫn còn thấy vết sẹo kia."

"Đúng vậy, thực khó nhìn, nếu ta mà bị như vậy, thà chết đi còn hơn."

Tôi bước tới gần Vân Dung đang hoan hỉ cười, vung một bạt tai, lớn tiếng nói: "Nhị vị tiểu thư, các người là danh môn khuê tú, sao lại đi theo sũu nữ không hiểu phép tắc như ta, ở trên đường hô to gọi nhỏ, không sợ tổn hại đến danh dự của bản thân sao?" Không thể nhịn nổi, không cho nàng biết tay, tôi đúng là bị mắc bệnh miêu (2).

Tôi trừng mắt với đám người tọc mạch, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì, cút xéo cho ta." Bọn họ thấy tôi phát hỏa, cũng biết mình quá trớn, tốp năm tốp ba tản đi.

Vân Dung cũng đã phản ứng lại, mở to mắt trừng tôi, không cam tâm nói: "Tiểu tiện nhân, người..." Một cái tát hướng tới phía tôi, nhưng tôi nhanh hơn, nắm lấy cổ tay nàng, điên tiết nói: "Người muốn thế nào, Mạc Nhị tiểu thư? Người khác sợ người, còn ta thì không, người nếu dám đánh ta, ta sẽ ngay lập tức đập cho người học máu." Tôi trầm giọng nói, trên mặt Vân Dung hiện rõ sự sợ hãi.

"Hanh, ta mới không thêm sợ!" Cãi cứng, tôi dùng chút lực, cổ tay mảnh khảnh của nàng bị tôi siết đến muốn gãy.

"Ôi chao, đại tỷ, tay của muội, tay của muội gãy mất..." Vân Dung rớt cục cũng không chịu nổi nữa mà bật khóc. Tôi buông cổ tay nàng ta ra, đẩy một cái, nàng ta té ra đất. Tường Dung vội vàng đỡ lấy nàng.

Vân Dung vừa khóc vừa nói: "Liễm Dung, đồ bát phụ (đánh đá), ta sẽ không bỏ qua đâu, sẽ không đâu!"

"Người không có tư cách nói lời này." Nếu có tư cách, kẻ té trên đất kia phải là ta mới đúng.

Tường Dung nói: "Người không phải có chút bản lĩnh sao? Không biết có đạo văn tài không."

Ta vênh hằm, "Ta sợ người a, loại người như các người, có mười đứa ta cũng đập hết xuống."

"Hảo a, ba ngày sau Thái hậu nương nương sẽ ở biệt uyển Mai viên của Thành vương, tổ chức tuyển phi cho Bát vương gia, đến lúc đó tiểu thư khuê các ở kinh thành đều phải đi, người có dám đi hay không?" Rõ ràng đã kích tôi, không đi chẳng phải đem tôi ra làm trò hề.

"Đi thì đi, sợ người a." Tôi nghiêm nhiên nói.

Tường Dung thỏa mãn cười: "Hảo, đến lúc đó mắt nạt đừng trách ta. Được rồi, người đúng là đồ xấu xí."

Nàng ta tựa hồ cho rằng tôi bị mắc lừa, tuyển phi vốn phải là nữ tử tài mạo song toàn, nàng muốn tôi mất mặt. Đáng tiếc nàng không ngờ tới, tài văn của tôi đúng là 'bất phạm' đấy, đến lúc đó không biết ai mới là người mất mặt. Tương kẻ tự té, ta không biết dùng sao?

...

Tôi cùng Tần Nhi đi đến tận khuya mới về, mua rất nhiều thứ đồ mới mẻ so với tôi, đồ ăn cũng có. Tần Nhi giống hệt cây thông Nô-en, nếu tuyết rơi, tôi nhất định sẽ mang đồ tôi trang trí trên người nàng.

Trở lại tiểu viện, trông thấy có một mã xa (xe ngựa) trắng lẹ trước cửa, tôi đoán Đại phu nhân vì Vân Dung mà tới đòi lại công bằng.

Tần Nhi có chút sợ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, đúng là phu nhân tới... Làm sao bây giờ?"

"Sợ gì, ai ăn thịt muội sao." Ai ăn ai còn chưa biết, một lão bà suốt ngày nuông chiều cái cô thiên kim tiểu thư kia, ta mà sợ các người thì không tên không phải Liễm Dung.

Tôi vào phòng, thấy hai mẹ con Vân Dung đang nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế, vừa thấy tôi vào, mấy ánh mắt này lợi hại thì có thể coi như ăn thịt người được. Tôi không thêm đếm xỉa, nói với Tần Nhi: "Tần Nhi, làm cơm đi, ta đói rồi."

"Người cho người là ai a? Dám đối địch với Vân Dung của ta, người là loại vô phép." Một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi hai tay chống nạnh ở trước mặt, cao ngạo nhìn tôi, bà ta chính là Đại phu nhân sao. Tôi để ý, đầu bà đầy thúy ngọc (ngọc bích), ăn vận lộng lẫy, da dẻ rất nhẵn mịn, cũng không tệ lắm. Đáng tiếc, đáng về giờ đây của bà đã hủy đi chính hình tượng âm áp mà bà ta cố tạo ra.

Tần Nhi bừng trà lên, tôi chậm chậm thổi tán nhiệt, vô cùng nhân nhả nói: "Bà là ai a? Ta là người bà có thể dạy dỗ? Đúng là lão bà không biết lượng."

sức."

Miệng bà ta giật giật, "Tiểu yêu tinh, ngươi... Ngươi nói cái gì?"

"Lão bà, ta bảo bà cắt cho ta." Sợ sao, xem bà làm được trò gì.

"Tần Nhi, ngươi thấy Tam tiểu thư thế nào? Vả miệng," Tần Nhi là chỗ trút giận a.

Tôi đưa mắt nhìn Tần Nhi, nàng rất không khách khí nói: "Phu nhân, nô tì là nha hoàn của tiểu thư, không phải là nha hoàn của người, nô tì cũng chưa hề kí khế ước bán thân cho Mạc gia, cho nên phu nhân không có quyền ra lệnh cho nô tì vả miệng."

Hảo Tần Nhi, học không tệ, đáng thưởng.

Tôi đắc ý hướng về phía hai mẹ con dương dương tự đắc, "Nghe chưa? Hai vị, ta không chào đón hai người ở đây, cắt cho ta."

Vân Dung chính còn vài phần sợ tôi, kéo tay mẫu thân, "Nurong (mẹ), chúng ta đi, con đã bảo nó đứng là một bát phụ chợ búa mà."

"Hanh, tiểu tiện nhân, ngươi chờ đó." Đại phu nhân khinh bỉ nhìn, tôi còn khinh bỉ hơn, miễn dịch.

"Tiện nhân, đến cuộc thi ba ngày sau cho ngươi biết mặt." Vân Dung oán hận nói, ai xinh đẹp còn không biết.

Đội bọn họ không cam tâm rời đi, Tần Nhi nói: "Tiểu thư, tiểu thư thực lợi hại, nô tì nhớ lần trước mấy người đó đến chế giễu tiểu thư, tiểu thư cái gì cũng không dám nói. Không ngờ, giờ chẳng những dám đánh Nhị tiểu thư, còn dám mắng cả Đại phu nhân."

"Cái này nói làm gì, muội mới khiến ta bất ngờ, học rất nhanh."

"Đương nhiên, tiểu thư dạy tốt mà." Nha đầu Tần Nhi thành thật như thế đã bị tôi làm hư rồi.

"Tần Nhi, ta thấy lạ a, sao muội gần đây không gọi ta là tỷ tỷ nữa."

"Bởi vì tiểu thư luôn xưng 'tiểu thư ta', hơn nữa tiểu thư là tú nữ khâm điểm, đương nhiên phải kêu vậy." Tôi có nói 'tiểu thư ta' sao? Hình như có a.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5

Sáng sớm, tôi đốc sức trang điểm cho bản thân. Điểm chút phấn bạc, dùng một chiếc khăn lụa màu xanh lục che đi vết sẹo. Một đôi mắt long lanh, sáng mắt linh động, mình điểm (mình: sáng, điểm: đẹp) không thể tả.

Đến bây giờ tôi mới phát hiện, ra thân thể này rất đẹp, chẳng qua vẻ mỹ lệ bị che khuất mất. Một thân lục sắc trong thuần, tay áo mềm mại phiêu dật, cũng sắc xanh. Bộ y phục này chính là món quà sinh nhật mà Tần Nhi tặng tôi. Biết tôi muốn tham gia thi hội, nàng mấy đêm liền cấp tốc mới làm xong. Lúc đầu nàng không may theo kiểu dáng như thế này, tôi buộc phải sửa lại. Tóc mây được chải ngược tết thành búi, trên búi cài một chiếc thoa thất bảo lưu ly, cái khác không phù hợp.

Tần Nhi thấy tôi diện thuần một màu, nhú mày nói:

"Tiểu thư, tiểu thư thế này liệu có bị người ta coi thường không?"

"Muội biết cái gì chứ, thế này gọi là thanh nhã thoát tục, như tiên tử cao khiết, hiểu không? Thấy chiếc thoa thất bảo lưu ly trên đầu ta chứ? Người bình thường có được chắc?"

"Ngạ, ra là vậy, thảo nào tiểu thư cứ khẳng khẳng phải mua bằng được chiếc thoa thất bảo lưu ly này, nguyên lại như vậy a."

Từ lúc có ý định đi thi hội, tôi trong lòng lúc nào cũng tính toán, nên mới mua chiếc thoa này. Tuyệt đối không để hai xú nha đầu Mạc gia bắt tài kia coi thường tôi, vì vậy cần chiếc thoa, tất cả tiền lão cha kia đưa cho, tôi đều tiêu hết vào nó. Hoàn hảo ngày hôm sau quản gai lại đưa đến một ít nữa vừa đủ, nói là để mua chút nữ trang quần áo. Có lẽ Mạc Văn Xương đã biết tôi sẽ tham dự thi hội, không biết có phải lão lại vì sĩ diện bản thân hay là vì tôi.

...

Sáng tinh mờ đã nghe thấy tiếng ồn ào từ Mai viên, tôi và Tần Nhi vì thế mới chẳng phải tốn chút công phu nào đi tìm. Ở cổng có vài thị vệ canh gác, còn

có một chị gái chừng hai bảy hai tám rất thanh nhã đứng ở đó. Hai chúng tôi tới cửa, nàng liền chặn lại hỏi:

"Xin hỏi người là tiểu thư nhà nào, thỉnh đưa thiệp để nô tì xem."

Những nữ tử biết tùy thời mới có thể trở thành chủ tử của nàng, nữ tử đó đương nhiên phải biết khiêm nhường.

Tôi nở nụ cười dễ thương: "Tỷ tỷ, ta là Mạc gia Tam tiểu thư, trước đó vài ngày ta có bệnh, cho nên chưa có thiệp mời, thỉnh tỷ tỷ nương bộ."

"Nguyên lai là Mạc Tam tiểu thư, mời vào. Tiểu thư là tú nữ khâm điểm, căn bản không cần thiệp." Đáp lại với một vẻ mặt ngọt ngào, tôi rất có thiện cảm với nàng.

"Cảm tạ tỷ tỷ."

"Tam tiểu thư khách khí rồi. Tam tiểu thư, Thái hậu có lệnh, thi hội hôm nay nhà hoàn không thể theo hầu. Khi vào đến viên tử, thỉnh cô nương bên cạnh tiểu thư đi về phía nam, ở đằng sau Lạc Tuyết hiền." Thật tốt bụng nhắc nhở tôi nga.

"Cảm tạ tỷ tỷ, Liễm Dung xin ghi nhớ lòng tốt của tỷ."

Vừa vào viên tử, Tần Nhi nói: "Tiểu thư, muội đi, tiểu thư một mình cẩn thận."

"Đi đi, sớm đến cổng lớn chờ ta."

Thái hậu thật tinh tế, an bài như vậy, đơn giản là sợ có kẻ làm bừa. Như những đại gia tiểu thư không có chút tài gì, nhưng lại chuẩn bị một thanh lâu nữ tử hoặc nha đầu hiểu biết kinh thư trà trộn bên người chẳng hạn.

Mai viên không hổ là Mai viên, đưa mắt ra xa, mẫn nhãn mai hoa. Dù loại đủ kiểu, mỗi sắc khác nhau, cánh hoa tà tà rơi, làm cho người ta có chút cảm giác đẹp đến thê lương. Tôi không kìm nổi lòng liền chạy tới một tàng cây, hoa rơi tựa hồ điệp lượn vòng quanh người.

Hoa bay hoa rụng ngập trời,

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Đài xuân tơ rù la đà,

Rèm thêu bông khê đập qua bên ngoài.

Kìa trong khuê các có người,

Tiệc xuân lòng những ngậm ngùi vãn vơ.

Vác mai rào bước bước ra,

Lòng nào nữ giã lên hoa thế này?

Vỏ du tơ liễu đẹp thay,

Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.

Sang năm đào lý trở hoa,

Sang năm buồn gấm biết là còn ai?

Tháng ba tổ đã xây rồi,

Trên xà hỏi én quen người hay không?

Sang năm hoa lại đâm bông,

Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?

Ba trăm sáu chục thoi đưa,

Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.

Tốt tươi xuân được mấy ngày,

Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.

Nở rồi lại rụng đi đâu,
Người chôn hoa những rầu rầu đòi con.
Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,
Dây trên cành trĩu hây còn máu roi.
Chiều hôm quyên lặng tiếng rồi,
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chấn đơn.
Minh sao vợ vẫn từng con?
Thương xuân chi nữa lại hồn xuân chi?
Thương khi đến, hồn khi đi,
Đến lữ lữ đến, đi lữ lữ đi.
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,
Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lảng vảng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,
Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!
Nào đâu là chỗ chân trời,
Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?
Sấn túi gấm đành ta nhặt lấy,
Chọn nơi cao che đầy hương tàn.
Thân kia trong sạch muôn vãn,
Đừng cho roi xuống ngập tràn bùn nhơ.
Giờ hoa rụng có ta chôn cất,
Chôn thân ta chưa biết bao giờ.
Chôn hoa người bảo ngăn ngo,
Sau này ta chết, ai là người chôn?
Ngấm khi xuân muộn hoa tàn,
Cũng là khi khách hồng nhan về già
... (1)

Đứng dưới mưa hoa, tôi khẽ ngâm Táng hoa từ của Đại Ngọc. Nhớ lại hồi xưa, khoảng thời gian tôi còn đi học, xem Hồng Lâu Mộng, bị cô giáo bắt được. Cô phạt tôi trong một giờ, học thuộc Táng hoa từ, đồng thời còn phải chép chính tả nữa. Tôi liều mạng, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Cũng nhờ cô lần đó nghiêm phạt, bằng không tôi chắc chẳng thể nào nhớ được một bài thơ kinh điển như thể này. Tôi tuy thích thơ phú, nhưng lại không thể theo được, bởi vì tôi quá lười biếng.

"Hảo thi, hảo thi, nhưng vị tiểu thư, thật có phần bi thương quá. Hôm nay lưỡng thần mỹ cảnh (ngày tốt cảnh đẹp), nàng làm một bài thơ bi thương như

vậy, không sợ sát cánh sao?"

Ai mà vô duyên a, dám phê bình bài thơ của Lâm muội muội. Nhưng thanh âm cũng dễ nghe phết...

Tôi quay lại, thấy phía sau là một người con trai, ấn tượng đầu tiên là dễ nhìn. Vóc người hần thon thả, nho nhã mà không hề mất đi quý khí, đặc biệt là ánh mắt, đúng là đẹp đến mê người. Thật không có thiên lý, nam nhân gì mà xinh đẹp vậy, còn tôi sao lại xấu thế a, lòng tự trọng chịu một đả kích lớn.

Hần đẹp trai không sai, nhưng cũng không khiến tôi đến nỗi phải choáng váng, lờm hẩn một cái (2), "Tiểu tử, ngươi có biết làm thơ không vậy? Không biết thì đừng phát biểu linh tinh."

"A? Tiểu tử? Nàng bảo ta?" Về mặt trông chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn có vài phần tiểu ý.

"Không phải ngươi thì quý a, ở đây không phải chỉ có mỗi hai ta?" Tôi đã là một cô gái 26 gần 27 tuổi rồi, tiểu tử này nhìn chỉ chừng 20 thôi, không gọi hần là tiểu đệ đệ đã là nể mặt rồi.

"Nàng thật thú vị." Hần bắt đầu cười.

"Thiết, cũng không biết ta là ai sao, gặp bản tiểu thư đây là vinh hạnh của ngươi đấy." Tôi là người hiện đại a, động vật hiếm có.

"Tiểu thư thực không biết khiêm tốn." Tại sao tôi phải khiêm tốn, tự tin giờ mới là tốt. Tôi vốn đã không tự tin với khuôn mặt mình, lại còn không tự tin với tài năng nữa, thà chết đi cho xong.

"Đôi khi cũng cần phải tự tin, một mực khiêm tốn trái lại sẽ thành kiêu ngạo." Tôi rất không nể mặt nói.

"Quan niệm của tiểu thư thật độc đáo, không biết nàng là tiểu thư nhà nào?"

"Ta là Mạc Liễm Dung." Thật muốn nói Tô Liễm Dung.

Hần hơi hơi nhăn mặt nhíu mày, "Nàng là Mạc gia Tam tiểu thư, khâm điểm tú nữ đợi tuyển?" Tôi rất nổi tiếng a.

Gật đầu a, "Chính là bản tiểu thư."

"Mạc tiểu thư..."

Tôi cắt ngang lời hần, "Gọi Liễm Dung." Tôi cũng không phải họ Mạc, sẽ nghiễm nhiên là tỷ muội với hai nữ nhân mắc ói kia, rõ khổ.

"Liễm Dung." Hần có chút không tự nhiên, có lẽ không ai như tôi, vừa gặp đã cho người ta gọi 'khuê danh.'

"Được rồi, ngươi tên gì?"

"Tề Hiên."

"Nga, Tề Hiên. A, Thành vương?" Hần rõ ràng chính là Bát vương gia, tôi biết thân phận của hần không bình thường, không ngờ lại là nhân vật chính Thành vương của hôm nay, một nhân vật lớn.

"Liễm Dung tiểu thư, thỉnh nàng không nên nói lớn vậy, người khác sẽ hiểu lầm ta khinh bạc (cột nhà) nàng." Thật là một chính nhân quân tử, nhân phẩm không tệ.

"Sao lại vậy a, ngươi sao không nói sớm?"

"Đó là bởi nàng không hỏi." Hần thân nhiên trả lời, xong, gặp phải đối thủ rồi.

Tôi khẽ cười, quỳ gối khom lưng thi lễ:

"Tiểu nữ tử thỉnh an Bát vương gia, tiểu nữ hôm nay tới tham gia thi hội, nếu vương gia không còn chuyện gì, tiểu nữ tử xin đi trước."

"Liễm Dung cô nương, không cần như vậy, tự nhiên là được rồi." Không phải nói tôi phải ra về sao? Mặc dù tôi với Mạc gia không mấy thiện cảm, nhưng thể diện thì có lẽ nên giữ cho bọn họ một chút.

Tôi cười nhạt:

"Vương gia, ngài có ý gì, tiểu nữ tử không hiểu."

"Ai, tiểu nữ tử a, biến đổi thật là nhanh."

Tôi trừng mắt liếc hần, "Bất biến tự bất biến (3), tiểu tử, bản tiểu thư đi." Nói vậy mới thoải mái.

"Đi theo ta." Hần cũng không thèm nói gì nữa, kéo tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6

Hắn kéo tay tôi vào bên trong một cái đình, hương thơm trong đình thực dịu mát, ngoài ra còn có một chiếc đàn tranh. Nó được làm từ bạch ngọc, xem ra vô cùng quý báu. Hương thơm nhàn nhạt từ chiếc bàn kia tỏa ra, cùng hương mai, làm tôi có chút mê say.

"Liễm Dung tiểu thư, tài văn chương của nàng ta đã được thưởng thức qua rồi, giờ nàng có bằng lòng gảy thêm một bản nhạc được không?" Nhìn hắn, nhân quang gian xảo trá (1), tám phần bất an. Kẻ không thể cự tuyệt này, đừng nói đến hắn là vương gia, hôm nay vốn là thi hội so tài làm thơ, đánh đàn cũng xem như là một hạng mục.

Tôi cười, "Vương gia, vương gia không phải nói thơ của tiểu nữ tử không hợp cảnh sao? Có gì còn nói đã từng thưởng thức tài văn chương của ta? Lễ nào trong lòng vương gia, tiểu nữ tử đúng là một ngu nữ dốt đặc cán mai?" Nghiền ngẫm từng câu từng chữ, tôi bết.

"Liễm Dung nói quá rồi, bản vương tuyệt đối không có ý tứ này, vừa rồi là ta lỡ mồm. Thơ của Liễm Dung thanh cao kiêu hãnh, không giống với nữ tử thông thường. Và lại Liễm Dung có thể làm thơ, tài hoa nhất định bất phàm. Ta thấy kinh thành đệ nhất tài nữ chi danh, tiểu thư quả không hờ." Tôi thấy thẹn quá, ta đây là đạo văn, ở thời hiện đại là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đó.

"Vương gia quá khen. Nếu vương gia có hứng thú nghe tiểu nữ tử gảy đàn, tiểu nữ tử đành để vương gia chê cười vậy (2)."

Mama Viện trưởng thật tốt với tôi. Bà là một nhất thủ cổ tranh tuyệt vời, cho nên đã dạy tôi. Năm năm liền, tôi cũng biết đàn vài khúc.

Không thể để người xem thường, đàn thì đàn.

Tôi vỗ nhẹ huyền (dây đàn), có thể cảm nhận được âm sắc không tẻ, quả nhiên là đồ của Hoàng gia, rất khác biệt.

Âm phù (nốt nhạc) từ đầu ngón tay vang lên, như ngọc bàn cổn châu, như mưa rơi trên lá sen. Giữa tiếng đàn tươi đẹp, tôi khẽ mở môi mọng:

"Hoa đang rải những cánh hồng xơ xác, và cây hạnh xanh gầy. Khi con én liệng, dòng nước biếc lượn quanh. Lốp bụi phấn bông liễu trên cành, gió thổi rồi vui dần. Ven trời hàng vạn nẻo, nơi nào không là cỏ non. Bên trong tường là cái xích đu và bên ngoài tường là con đường cái. Bên ngoài tường là lữ khác đi và bên trong tường là người đẹp đang cười..." (3)

Giọng tôi không được tốt lắm, nhưng vẫn có thanh điệu, thế là tôi hát. Tôi biết mình đàn không được hay lắm, cho nên hát mấy lời ca đánh lạc hướng sự suy tư của Tề Hiến. Hy vọng hắn chỉ chú tâm nghe ca từ, không để ý đến giọng ca và tiếng đàn của tôi.

Tôi lén nhìn hắn mấy cái, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, tôi biết, hắn không phát hiện ra lỗi của tôi, nhưng vẫn còn rất kinh ngạc. Cẩn thận ngẫm lại, có ca từ cũng không sao, vì đây là ca khúc ở thời hiện đại, hắn sao biết được.

...

"Vương gia cảm thấy sao?" Biết thế còn có hỏi, tôi gần đây không chút khách sáo, rất thích được người ta khen mình.

"Ca từ của Liễm Dung thật hay quá, đàn rất tuyệt."

Tôi mặt dày nói: "Cảm tạ khích lệ, thực ra từ khúc của Liễm Dung cũng chỉ tầm thường thôi, là vương gia quá khen rồi." Mấy lời hát này cũng là đi đạo, trót thì trót. Chứ bảo tôi làm mấy bài thơ như của Lâm muội muội a, thà giết luôn tôi đi.

"Liễm Dung, xin thứ cho ta mạo muội, ta có thể diện kiến dụng mạo của nàng không?"

"Không thể." Tôi không chút do dự nói.

Thật ra, tôi rất có thiện cảm với người này, còn hy vọng có thể trở thành bạn bè thân thiết với hắn. Nếu như hắn thấy khuôn mặt của tôi, không chạy mới lạ.

Hắn không hiểu vì sao tôi lại có phản ứng mạnh như vậy, áy náy nói:

"Liễm Dung tiểu thư, là ta tùy tiện, nếu nàng không muốn, ta không nhìn cũng không sao."

Tôi biết bản thân vừa thất lễ, miễn cưỡng cười: "Xin lỗi, ta rất xấu, sợ làm vương gia hoảng."

"Liễm Dung tài hoa xuất chúng, nhất định giống nữ tử bình thường, vẫn còn hồ nghi dung mạo bản thân phải không? Nàng xem Tề Hiền ta lại là kẻ trông mặt mà bắt hình dong sao? Không việc gì, để ta nhìn một chút cũng được."

Nam nhân này thực không tệ, thiên hạ cư nhiên ở trong tay mà không phải là kẻ háo sắc. Đáng tiếc tôi tự biết mình, bằng không tôi sẽ suy xét đến việc tuyển hán làm chồng. Nói đến việc lấy chồng, tôi không thể không nhớ tới papa và người cha hiện tại, đều là kẻ háo sắc. Tô Liễm Dung tôi phát thệ, thiên hạ nếu như có một người đàn ông không màng đến dung mạo của tôi, tôi sẽ gả cho người đó, bất luận người đó là ai. Chỉ là, không biết thiên hạ có nam tử nào như vậy không thôi.

"Ta chỉ là một nữ tử bình thường, ta cũng biết dung nhan mình ra sao, xin lỗi..."

"Cô nương vừa rồi còn lớn tiếng thoải mái gọi ta là tiểu tử, sao giờ lại giống như một tiểu thư khuê các vậy." Hân đang cười, có lẽ muốn tôi xử sự như bạn này, cho nên mới cười vậy.

"Khuôn mặt ta không thể tùy tiện cho người khác nhìn, rất dọa người đó."

"Liễm Dung sau này gả đi cũng dự định không để phu quân xem mặt?"

Tôi cười khỏ, "Là ai mới được chứ? Ta rất xấu." Nữ nhân không có dung mạo, chẳng khác nào không có tất thấy mọi thứ, ai thêm lấy tôi? Chỉ sợ tôi đến cuối đời, cũng không tìm được người không chê dung mạo của mình.

"Biết đâu hôm nay có người không để ý đến dung mạo của nàng, nguyện ý muốn Liễm Dung, nguyện ý bảo vệ Liễm Dung." Khi hân nói, tôi hình như phát hiện biểu cảm của hân có chút kỳ lạ.

Ảo giác, tuyệt đối là cảm giác sai rồi.

"Có lẽ thế chẳng, nhưng tìm được một người như thế thật khó khăn a." Tôi tự giễu.

Trong lúc lơ đãng, chiếc mạng che chợt bị lấy xuống, tôi kinh ngạc. Ra là, nhân lúc tôi không chú ý, Tề Hiền đã gỡ chiếc khăn xuống. Tôi vội cúi đầu, con mắt ươn ướt, có một giọt nước đọng trên hàng mi.

"Người làm gì vậy? Người muốn làm nhục ta sao? Người biết rõ ta rất xấu." Tôi cười gằn: "Nam nhân các người đúng là động vật hoa tâm (háo sắc), chẳng phải tốt đẹp gì. Có lẽ vì ta che mặt, người vẫn nghĩ ta là mỹ nữ, cho nên muốn nhìn ta đúng không? Tiểu tử, ta không muốn thấy người, rút cho ta."

Hân bị hành động của tôi dọa sợ, luống cuống, "Xin lỗi, ta chỉ muốn nhìn dung mạo của nàng."

Tôi ngẩng đầu lên, "Nhìn đi, thấy rõ rồi chứ? Rõ rồi thì có thể rút đi chưa?" Tóm lại dung mạo của tôi xấu hơn người, không thêm quan tâm hân nữa, chỉ là hành động của hân khiến tôi cảm thấy bị sỉ nhục. Có thể nhìn dung mạo của ta, nhưng không phải nhìn như thế này.

"Liễm Dung cô nương, nàng rất đẹp, thực sự rất đẹp." Hân nhìn vào mắt tôi, rất thành khẩn nói.

"A?" Tôi chợt ngừng thút thít, dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hân. Hân nói tôi rất đẹp? Có phải hân bị sốt không?

"Nàng thực sự rất đẹp, Liễm Dung tài hoa xuất chúng, hào hiệp bất kham, đúng là không giống với nữ tử bình thường, những thứ này trọng yếu hơn hết thấy dung mạo. Nữ tử có khuôn mặt đẹp trên thế gian cũng chỉ đến đến chừng mực, nhưng đặc biệt giống nàng, chỉ có một mà thôi." Thực sự rất thành khẩn, tôi có nên tin hân?

Thiệt, nói dối, tôi thử một lần sẽ biết.

"Ta từng phát thệ, nếu thế gian có một nam tử không màng đến dung mạo của ta, ta sẽ làm vợ người đó. Chàng nguyện ý lấy ta sao? Hơn nữa còn phải để ta làm chính phi, toàn tâm đối đãi ta, không cưới thê thiếp khác, chàng có thể không?" Nhất định sẽ nói không muốn, yêu cầu của tôi như thế, chính là người bình thường còn không làm được, huống chi đường đường một vương gia.

"Nguyện ý." A? Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, xác định mình không nghe lầm.

"Cái gì...?" Hai mắt tôi mở lớn, kêu to. Không phải chứ, tôi nghe lầm, là tự lừa dối mình phải không?

Hai tay hân đặt lên vai tôi, nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc nói: "Ta nói, ta nguyện ý lấy nàng, để nàng làm chính phi, toàn tâm đối đãi nàng, không cưới thê thiếp khác, cả đời chỉ có một mình nàng."

Tôi thiếu chút nữa té xỉu, tên này bệnh không nhẹ a. Trong đôi con ngươi kia rõ ràng thấy được cái bóng mờ của tôi, hân sẽ toàn tâm đối đãi tôi sao?

Tôi cười gượng, "Quên đi, ta nói giỡn đấy, người không nên vì hấp tấp giật khăn che mặt của ta mà nói muốn lấy ta. Liễm Dung ta tuy là nữ tử, nhưng cũng biết mình thế nào."

Một tay lấy chiếc mạng trong tay hân, "Ta đi, hy vọng sau này sẽ không gặp lại người nữa."

Q.1 - Chương 7

Lục y bay bay, chỉ khẽ động khóm hoa. Hoa rơi là tả lên người, tâm trí tôi như rối loạn. Đôi mắt mê người kia của hắn, vẫn cứ ở mãi trong đầu tôi. Trong óc chỉ có lời hứa hẹn của hắn.

"Ta nguyện ý lấy nàng, để nàng làm chính phi, toàn tâm đối đãi nàng, không cưới thê thiếp khác, cả đời chỉ có một mình nàng."

Tôi ra sức vỗ vỗ đầu, "Nghĩ cái gì nghĩ cái gì, hắn chẳng qua cho rằng mày đặc biệt thôi, trải nghiệm sự mới mẻ qua mấy ngày nay đi. Mày cho mày là ai a, bất quá chỉ là một đứa con gái xấu xí, người ta đường đường là Vương gia, thích mày mới là lạ."

Trong lúc tôi đang tự kiêu ảo não, liền nghe thấy có tiếng nói xa xa của mấy cô gái: "Mạc gia lưỡng vị tiểu thư thật có tài văn chương, toàn bộ danh môn khuê tú của kinh thành đều không so bì được. Nhất là vị Nhị tiểu thư kia, càng tài năng."

"Hanh, hai con hồ ly tinh, nếu như không còn khuê tú nào ti thể với tỷ muội các nàng, chỉ sợ cả hai tỷ muội đó sẽ cùng trúng tuyển làm vương phi, các nàng ấy chưa xứng a." Một cô khác đồ kị.

Sao chứ, Thành vương một nam tử như thế này nếu cưới một nữ tử giống Vân Dung, rõ là không có thiên lý. Bản tiểu thư còn ở đây, đâu đến lượt hai người các ngươi an tọa.

Huống hồ tôi đã đáp ứng các nàng ấy sẽ tới thi hội, nếu không ra mặt, các nàng ấy chẳng phải cho rằng tôi sợ? Tôi không biết làm bánh bao, cũng chưa từng làm bánh bao, nhưng khí thế thì đúng là muốn tranh giành cắn một miếng. Vì một 'Mạc Liễm Dung' không rõ tung tích, vì Lệ Nương đã chết, cũng vì Uyển Tâm cao số (Uyển Tâm chính là mẹ của Mạc Liễm Dung, là vị nữ tử thanh lâu đã qua đời), trong đầu tôi đã định rồi.

Trốn sau bụi hoa, chỉ thấy một người đàn bà khí độ bất phàm ngồi ở ghế quý phi, một tiểu cung nữ quạt ở bên, phía sau không ít cung nữ và nội giám khác. Trước mặt bà là vài kỷ (bàn nhỏ, kỷ trà), trên kỷ đựng trái cây trà bánh chờ dùng. Người đàn bà này nhất định chính là thái hậu trong truyền thuyết, vị thái hậu y phục giản dị, nữ trang cũng không nhiều, có lẽ là một vị thái hậu hiền đức.

Bên cạnh bà còn có rất nhiều nữ tử khuôn mặt xinh đẹp. Vân Dung và Tường Dung đứng ở phía trước, xem vẻ vênh váo tự đắc của hai nàng tôi đã muốn nôn. Ra hai nha đầu này cũng có chút tài, chẳng trách muốn khiêu chiến, rõ ràng là âm mưu hãm hại tôi. May mà tôi cũng không phải loại dễ bị hãm hại, các nàng mua dây buộc mình rồi, đừng trách tôi nha.

Tôi nở nụ cười nhạt, lưng thẳng đi ra, khom lưng quỳ gối, nhu thuận nói: "Thần nữ Liễm Dung cung thỉnh thái hậu thánh an, thái hậu vạn phúc. Thần nữ vì bệnh nên chậm trễ, thỉnh thái hậu thứ tội." Tôi cũng biết làm bộ, lấy lòng thái hậu.

"Ngươi là Liễm Dung (1), Mạc gia Tam tiểu thư?" Thái hậu vốn đang miễn cưỡng tựa người trên ghế, sau khi nghe tôi tự giới thiệu, rõ ràng kích động. Trong mắt bà, tựa hồ còn có mảng nước? Tôi khiến bà chấn động vậy sao?

(1) Hình như tác giả gọi nhầm tên thì phải, gọi là Liễm Tâm, mình tự ý sửa lại..

Gật đầu, "Chính là thần nữ, thần nữ đến muộn, thỉnh thái hậu thứ tội."

"Đứng lên, hài tử, mau đứng lên." Bà có chút kích động, còn đích thân đến đỡ tôi dậy nữa chứ. Sắc mặt của Vân Dung và Tường Dung, có thể tưởng tượng ra đấy.

"Tạ ơn ân điển của thái hậu, thần nữ e ngại." Già bộ thực nữ, xem ai thực hơn.

"Liễm Dung thân thể không khỏe, còn không mau ban tọa." Thái hậu vừa nghe thân thể tôi như thế, phân phó cung nữ.

Tiểu cung nữ mang đến một chiếc ghế lim cho tôi, thái hậu hiền từ nhìn tôi, nói: "Liễm Dung, ngồi đi."

Tôi thoáng nhìn thấy những con mắt oán hận của chúng nữ tử, cười đáp:

"Tạ ơn ân điển của thái hậu. Nhưng các vị tỷ tỷ đều đứng cả, thần nữ nếu ngồi xuống, chẳng phải không nể mặt các vị tỷ tỷ sao?"

Thái hậu gật gù, "Dung nhi nói cũng phải, các ngươi nên học nàng."

Các nàng cùng đáp lại đã nghe, nhưng trong lòng chắc sớm hận tôi đến chết.

Thái hậu dường như đối với tôi lãnh nhãn tương khán (2), rốt cuộc là vì sao chứ?

(2) lãnh nhân tương khán: một câu thành ngữ của TQ, ý có cái nhìn khác biệt. Cảm ơn các bạn ở tangthuvien đã giúp.

"Thái hậu, thần nữ tới đây để tham dự thi hội, nghe nói hai vị tỷ tỷ của thần nữ đã thắng, Liễm Dung thỉnh hai tỷ tỷ 'chi giáo'." Tôi rất ngoan ngoãn để Vân Dung và Tường Dung 'hỏi thăm'.

"Dung nhi, thân thể ngươi còn nhược, thi hội này không cần phải tham gia, cứ chọn một trong hai tỷ tỷ ngươi làm Vương phi được rồi."

"Thái hậu, Tam muội muội tài hoa xuất chúng, Vân Dung muốn thỉnh nàng chi giáo."

"Thái hậu nương nương, Liễm Dung đã đến trễ, mà thi hội còn không tham gia nữa, chẳng phải là tiếc cả một đời sao."

"Được rồi, nếu Dung nhi muốn góp vui, ai gia chuẩn."

Tôi đến trước mặt Vân Dung, cười: "Tiểu muội tài sơ học thiển, xin tỷ tỷ thủ hạ lưu tình."

"Muội muội nói quá, tỷ tỷ mới phải thỉnh muội muội lưu tình." Thật không ngờ, Vân Dung cũng là một đối thủ không đơn giản.

"Muội muội lý ra nên nhường tỷ tỷ, tỷ tỷ thỉnh." Tôi mỉm cười ngọt ngào, dùng thanh âm vô cùng mê người nói, ngay cả chính tôi cũng thấy rõ buồn nôn, sao tôi có thể cười với xú nữ nhân này chứ. Người ngoài trông vào, thấy tỷ muội chúng tôi có vẻ rất thân thiết đấy, nhưng kì thực a, hận không thể bóp chết đối phương.

"Hảo, tỷ tỷ không khách khí nữa, tỷ tỷ có nửa khuyết từ, thỉnh muội muội đối khuyết." Nàng cười, chậm rãi đọc:

"Xuân tấn phi quỳnh quán

Phong nhật bạc,

Độ tường đề điều thanh loạn.

Giang thành thứ đệ,

Sanh ca thúy hợp,

Khi la hương noãn.

Dong dong giản lục băng phán

Túy mộng lý,

Niên hoa ám hoán.

Liễu đại mi trọng tảo tùy đề,

Phương tâm hoàn động lương uyển." (3)

Tôi suy nghĩ một lát rồi đối:

"Tân lai nhạn khoát vân âm,

Loan phân giám ảnh,

Vô kẻ trọng kiến.

Đề xuân tế vũ,

Lung sâu đạm nguyệt,

Nhắm thi đình viện.

Ly tràng vị ngữ tiên đoạn.

Toán do hữu,

Bằng cao vọng nhãn.

Canh na kham,

Phương thảo liên thiên,

Phi mai lộng văn."

(Lấy từ Toàn Tồng từ, Lô Tổ Cao – Yến Thanh Đô (sơ xuân)) (4)

(3), (4) Tài năng có hạn, hix... Hoàn toàn dựa vào QT, bạn nào có thể... Xin giúp đỡ ;___;

"Tam tiểu thư thật có tài văn, cả ba tiểu thư của Mạc gia thật bất phàm." Có một nữ tử khen. Vân Dung vẫn nở nụ cười mỉm, nhưng tôi biết, nàng có chút chột dạ.

"Đa tạ vị tỷ tỷ này đã khen, Liễm Dung xấu hổ rồi." Tôi quay đầu nhìn Vân Dung, "Đa tạ tỷ tỷ thủ hạ lưu tình." Khuyết từ không dễ đối như vậy, tôi nói nàng thủ hạ lưu tình, rõ ràng ám chỉ việc tôi đối được rất nhẹ nhàng, thể diện của nàng ta bị tổn hao đi nhiều rồi.

Vân Dung cười không được tự nhiên lắm, nói: "Đâu nào, muội muội thật có tài văn."

"Tỷ tỷ, muội cũng có một thủ từ, thỉnh tỷ tỷ chỉ giáo."

"Tỷ tỷ, muội cũng có một thủ từ, thỉnh tỷ tỷ chỉ giáo. Hoa bay hoa rụng ngập trời..." Tôi đem Tảng hoa từ ra đọc không sót một chữ. Khuôn mặt mọi người đều lộ vẻ sững sốt. Còn thái hậu lại càng tươi cười, tỏ ra rất vừa lòng với tôi.

"Muội muội quả là tài hoa, tỷ tỷ thấy mắc cảm quá. Tỷ tỷ cũng có một thủ thi, muội muội thỉnh chỉ giáo."

Ức tích phong lưu thu xả lý,

Kỷ nhân băng tuyết khâm kỳ.

Lương phong xuy tán mộng tham soa.

Hàn đăng đa thiếu hận,

Trường địch bất kham xuy.

Biệt khứ hóa long đàm thượng thủy,

Đồng lai bất ký tương từ.

Bạch âu ứng tiểu thái vong ky.

Sa đầu trọng tái từ,

Hưu phụ quế hoa chi."

(Toàn Tồng Từ Lâm Giang Tiên (Ký tây dong hoàng đại văn)) (5)

"Ký rừng hồ bão luyện,

Họa phảng tham soa,

Nháo hoa thì tiết.

Du bích minh đề,

Hữu chương oanh bình liệt.

Yến thảo hương dung,

Nha điều hương thiên,

Tự vị thành yên tuyết.

Cấp quản tà dương,

Nha nương thông thiên;

Đái vi hàn khiếp." (6)

Không đợi nàng ta khách khi thêm, trực tiếp đến.

Nàng cũng phản ứng lại rất nhanh:

"Tô tiểu gian tình,

Lục dương như chức,

Lan hạm đông hảo sơn thiên điệp.

Liêu đắc như kim,

Dã thúy tiêu hồng hiết.

Hà hạn phồn hoa,

Xuân lai đô phó dữ,

Sổ thanh đề quyết.

Mạn sảng ky hôn,

Biển chu mãi túy,

Tạ công minh nguyệt."

(lấy từ Toàn Tụng Từ Túy bông lai (Chu thứ đông sơn ức tây hồ cừu du)) (7)

(5), (6), (7) ; ____ ; tương tự (3), (4)

Con mẹ nó, Vân Dung này đúng là lợi hại, muốn ra đòn sát thủ với tôi đúng không?

"Tỷ tỷ quả là tài văn, giúp ta mở mang tầm mắt, muội muội thật bất tài vô dụng." Rõ ràng chính tôi đang ở thế thượng phong, sao có thể chịu sự đả kích của nàng ta thế này, mơ đi.

"Muội muội mới thực tài văn."

"Tỷ tỷ, muội có một câu đối, thỉnh tỷ tỷ: Yên tọa tri đường liễu."

Thiên cổ tuyệt cú, Vân Dung, người bây giờ sẽ chết thật khó nhìn đấy. Ráp tâm hãm hại ta, cũng không sợ tự đào hố chôn mình.

Vân Dung suy nghĩ hồi lâu, đành trưng ra một vẻ tươi cười xấu xí, "Muội muội tài hoa quá, tỷ tỷ cam bái hạ phong (chịu thua). Bất quá, tỷ tỷ còn có một liên, thỉnh muội muội đối đối xem: Vân tướng y thường hoa tướng dung."

"Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng." Tôi buột miệng, nàng ta sao lại biết câu thơ này? Chẳng lẽ là Mạc lão đầu nói cho nàng.

Tất cả mọi người đều cả kinh, không ngờ tôi đối lại nàng ta nhanh như thế.

Tôi cười:

"Vân tướng y thường hoa tướng dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần sơn kiến Ngọc đầu,

Hội tượng Dao thai nguyệt hạ phùng.

Bài thơ này vốn là do Liễu Dung làm, Vân Dung tỷ tỷ trêu đùa ta rồi, cứ nhiên đề ta đối."

Được lắm Vân Dung, ta xem người còn có mặt mũi nào không. Lý Bạch tiền bối cho người mượn thơ, đừng quên phải trả tiền nhuận bút nha, ta không có dư tiền.

Về mặt Vân Dung chuyển đỏ chuyển trắng, rất lâu sau mới nói: "Muội muội cứ đùa."

"Liễu Dung tiểu thư mới thật là tài nữ, kinh thành đệ nhất tài nữ chi danh, đúng không Mạc tiểu thư?" Có một vị nữ tử giấu cợt nói.

"Nói đến tài năng, Vân Dung tỷ tỷ mới là giỏi." Bất luận thế nào cũng không quên đả kích quân địch.

"Đâu có, đâu có, muội muội xinh đẹp phi phạm, như tiên tử cửu thiên. Sao muội muội không gỡ khăn che mặt xuống, để mọi người được chiêm ngưỡng."

Hồng, tôi đã quá tự đắc, quên bém mắt nàng ta nắm được nhược điểm của mình.

"Muội muội bạc liễu chi tư (dịch bừa: dung nhan kém cỏi >.

Thái hậu vừa trườ mền nhìn tôi, lại vừa nói với tất cả: "Về hết đi, ai gia mệt rồi. Còn Vương phi, trong lòng ai gia đã có tính toán."

"Thị, thần nữ xin cáo lui."

"Liễm Dung ở lại."

Tôi bất đắc dĩ, đành phải nghe theo. Thấy mọi người đã đi hết rồi, thái hậu chậm rãi bước tới, kéo tay tôi, nói:

"Dung nhi, tay ngươi lạnh quá, nên mặc nhiều y phục vào một chút."

"Tạ ơn ân điển của thái hậu." Tôi không dám mạo phạm, đáp.

Thái hậu nhìn tôi thật kỹ càng, cười:

"Sỏa hải tử (sỏa: bóc), sao lại nói những điều ngốc nghếch vậy." Quay sang nói với người hầu, "Lui xuống hết đi."

Tôi không biết phải nói gì, bà đã lại dịu dàng cười:

"Hải tử, khổ cho con rồi." A? Ý gì?

Tôi với hoàng đế có cùng ngày sinh, trong lòng vô cùng cả kinh... Lẽ nào... Thâu long chuyển phượng? Trong hoàng cung, chuyện này phát sinh là bình thường, tôi cũng đâu phải chưa từng thấy qua.

Không thể, sẽ không đâu, nhìn tôi xem, có chỗ nào giống công chúa chứ.

"Đa tạ thái hậu quan tâm, thần nữ khỏe ạ." Cố giữ khoảng cách.

"Hải tử, con và hai tỷ tỷ có hòa thuận không?"

Tôi cười gượng, "Mẹ đẻ của thần nữ là thiếp thị, hơn nữa còn là nữ tử thanh lâu, thần nữ tự biết mình ti tiện, không dám sánh ngang với hai tỷ tỷ." Tôi thận trọng quan sát khí sắc của thái hậu, quả nhiên thấy trên khuôn mặt bà có vẻ thống khổ.

"Con không ti tiện, Dung nhi không ti tiện." Bà vuốt tóc tôi, trông rất muốn khóc.

"Thái hậu coi trọng, Dung nhi ti tiện vẫn là ti tiện, ai có thể đổi thay được sự thật này."

"Dung nhi không ti tiện, mẫu thân của Dung nhi không phải là nữ tử thanh lâu." Tim tôi nhảy rất mạnh, tựa hồ ngay cả phổi cũng nhảy theo. Không phải là nữ tử thanh lâu, vậy là gì?

"Mẫu thân của của Dung nhi là thanh lâu danh kỹ Uyển Tâm, Dung nhi biết."

Thái hậu làm mặt giận, "Dung nhi, mẫu thân con không phải là nữ tử thanh lâu, Uyển Tâm không phải là nữ tử thanh lâu, Uyển Tâm là Triệu gia Nhị tiểu thư, là thân muội muội của ta a."

A? Cái gì? Mẹ tôi là muội muội của thái hậu, không phải chứ.

Nhìn vẻ mặt không thể tin được của tôi, thái hậu hiền từ kéo tôi đến ngồi xuống ghế quý phi cùng bà, khẽ thở dài:

"Con nhất định không tin có đúng không?"

Tôi gật đầu.

"Mẫu thân của ta vào Triệu gia được tám năm chỉ sinh được mình ta là nữ, phụ thân nói với bà, nếu không sinh được thêm một người con trai nữa thì sẽ hưu (bỏ) bà. Sau đó, bà mang thai lần nữa, đáng tiếc lại là một nữ hài, chính là mẫu thân của con. Bà bất đắc dĩ, buộc lòng phải phân phó nãi nương đem mẹ con ra khỏi phủ, đặt bên cạnh Uyển Tâm nửa miếng ngọc, và lưu lại một dấu răng trên canh tay phải. Nãi nương kia đem Uyển Tâm đi đổi với một hộ nhân gia, lấy về Triệu gia một nam hài. Nhân gia đó do bản hàn, năm Uyển Tâm được 10 tuổi, bán nàng vào thanh lâu, cho nên, nàng mới lưu lạc phong trần."

"Người làm thế nào nhận biết nàng?"

"Mẹ ta trước khi chết, đem bí mật này nói với ta, còn đem nửa miếng ngọc còn lại đưa ra. Năm ấy, ta cùng tiên đế cải trang vi hành, đến ngôi ở một nhỏ của Mạc gia, mới phát hiện thấy miếng ngọc bội trên người mẹ con, lúc đó tỷ muội mới gặp được nhau. Ngày đó ta là Quý Vĩ chiêu nghi, mẹ con sợ

làm tổn hại đến thanh danh Triệu gia ta, cam tâm giữ kín bí mật, ngay cả cha con cũng không biết." Thái hậu sớm đã khóc không thành tiếng, trên khuôn mặt đau khổ tràn lệ. Còn trong mắt tôi, làm sao mà không có nước mắt cho được.

Bà nhẹ nhàng quệt lệ, cười: "Sỏa hải tử, khóc cái gì, mẹ con tuy sớm đã tạ thế, nhưng còn di nương, di nương sẽ không để con phải khổ."

"Di nương." Nhìn người phụ nữ đôn hậu này, tôi cũng không nhịn được nữa, nhào vào lòng bà, khóc lớn. Tôi từ bé không có mẫu thân, nữ nhân thiên hạ đệ nhất tôn quý này đối với tôi như thế, tâm tôi vô cùng xúc động. Ở trong lòng người mềm mại này, như được vỗ về bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8

Thái hậu giữ tôi lại, muốn tôi cùng người về cung mấy ngày, bị tôi từ chối, lại muốn tôi đến dùng bữa tối, tôi vẫn từ chối. Tôi với hoàng đế có cùng ngày sinh, thật rất kì lạ. Nếu thái hậu ở đây cùng tôi, nhất định sẽ có kẻ tiểu nhân nói xằng nói bậy. Huyết thống hoàng tộc, những chuyện quan trọng thế này, để kẻ khác nắm được điểm yếu, hoàng thượng và thái hậu sẽ khó xử. Người đối với tôi tốt như vậy, tôi không muốn người phiền lòng.

Từ ngày thi hội đó trở đi, khắp nơi trong kinh thành đều bàn tán về truyền thuyết ba vị tiểu thư Mạc gia, bao gồm cả hành vi 'đạo văn' của Vân Dung, cũng được đem ra gièm pha. Còn nói ba vị tiểu thư tài hoa hơn người, mà nổi trội nhất, chính là Mạc Tam tiểu thư Liễm Dung. Táng hoa từ dần dần lưu truyền khắp phố phường.

'Yên tòa trì đường liễu' vẫn là một câu đối khiến nhiều văn nhân không ngủ yên, đã suy nghĩ mấy ngày liền cũng chưa thấy ai đối được. Mọi người càng thêm tò mò. Có người còn lời truyền ấu thơ của tôi ra đồn đại, nói tôi là tiên tử hạ phàm, tài mạo song toàn. Lúc tôi nghe được bốn chữ tài mạo song toàn, trong lòng thấy thật thê lương, có ai hiểu cho đây?

Đại danh của tôi ngày càng vang xa, Mạc lão đầu cảm thấy rất tự hào, khúm na khúm núm tới đón tôi về.

Tôi chỉ tròn mắt, "Không, ta ở chỗ này rất tốt, chưa muốn đi."

Mạc lão đầu thấy tôi liên tục thờ ơ, cũng không có tí ngại ngùng nào.

...

Mấy ngày gần đây, kinh thành liên tiếp xảy ra án mạng. Người bị giết đều là những cô nương đã tham gia tuyển tú nữ. Quan viên triều đình nghiến răng nghiến lợi truy nã hung thủ, không chỉ là nữ nhi thô đầu, mà là cả tú phát (chắc là được tú nữ được tuyển rồi) cũng không hề bỏ qua. Nếu xuất môn trở thành nương nương, biết bao nhiêu vinh quang nhà. Nhưng mà, mệnh nữ nhi bạc, vinh hoa phú quý trái lại thật nặng nề.

Từ lúc mấy vụ án mạng xảy ra, tôi thấy bất an lắm. Biểu hiện của tôi ở kì thi hội rất xuất sắc, lại là tú nữ khâm điểm. Hung thủ biến thái này dễ nhắm vào ấy. Tôi ở nơi hẻo lánh vậy, nếu hung thủ sát nhân tới, tôi chỉ có nước đợi chết. Thủ vệ của Mạc Gia có nghiêm ngặt hay không, thế nào cũng nên mật dày tự quay về.

Mà kẻ, lão đầu cũng rất có lương tâm. Biết có án mạng, vội vội vàng vàng tới khuyên tôi trở về. Lúc đầu tôi vẫn ra về từ chối, nhưng cuối cùng cũng ngoan ngoãn theo lão đi. Biết thời biết thế, tôi biết đạo lý này.

...

Lão bố trí cho tôi một viên tử xa hoa nhất ở Mạc gia, Lan uyển. Chi phí ăn mặc so với hai người chị như nhau, thậm chí còn đãi ngộ còn tốt hơn, muốn gì có nấy. Mạc Văn Xương cho 6 nha hoàn hầu hạ, tôi đều đuổi đi chỗ khác hết. Tôi chỉ cần Tần Nhi, những người khác không tin được.

Tú nữ bị giết càng ngày càng nhiều, mà hung thủ vẫn cứ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Số thủ vệ cho Lan uyển tăng lên, ngay cả xuất môn cha tôi cũng không cho phép. Tôi biết lão lo cho sự an nguy của tôi, tôi cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn ở nhà làm 'tú nữ', nắm mốc tú nữ.

Cả ngày trong vườn xem hoa ngắm cỏ, chẳng làm gì, chỉ kể chuyện xưa cho Tần Nhi nghe.

Trong ngày xuân, cảnh trí của Lan uyển là đẹp nhất. Hoa đón gió xuân thơm đượm, hương khí khắp nơi. Sen bên ao, liễu rủ uyển chuyển, cảnh lá tươi non.

Tôi bây giờ vẫn không có hứng thú gì. Dù cảnh rất hợp mắt, nhưng không có tâm trạng thưởng thức, chỉ là mượn chỗ mỹ cảnh này để khiêu vũ thể thao cho thân thể suốt ngày bệnh của 'Liễm Dung', rèn luyện một tí.

Đạo này từ sớm, tôi đã kéo Tần Nhi ra vườn chạy bộ, chiều thì nhảy nhót. Tôi tập đến toát mồ hôi, cũng không tẻ lắm, một mình Tần Nhi là luôn miệng

kêu khổ thôi.

Xem, vừa nhảy một lúc đã lười biếng chạy đến táng cây. Nha đầu này bị tôi làm hư rồi. Nếu gặp phải cô tiểu thư nào ghê gớm, đã sớm bị cho một tát chết luôn.

"Tiểu thư, nghỉ cái đã, nô tì chịu không nổi rồi." Nàng ngồi xuống bóng râm, miễn cưỡng nói.

"Có hiểu không a, thể thao, muội xem muội thể này, còn có vóc dáng gì không. Tiểu thư ta dung mạo không đẹp, phải duy trì vóc dáng. Có câu, không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp."

"Tiểu thư, đây là điệu vũ đòi bại gì nha? Nếu phu nhân mà trông thấy, sẽ chế nhạo tiểu thư." Nói những lời này mấy trăm lần rồi. Lúc tôi vừa mới dạy, nàng đã nói chỉ có kỹ nữ mới khiêu vũ. Thiết, cô hủ, không biết thưởng thức.

"Không xong, ta cũng không nhảy nổi nữa rồi." Dùng tay lau mồ hôi trên trán, thả mông ngồi xuống cạnh nàng.

Tần Nhi cong cái miệng nhỏ, lấy khăn lau mồ hôi trên mặt giúp tôi, cười: "Tiểu thư, không phải nô tì đã bảo tiểu thư sao, không có tiểu thư nào dùng tay áo lau mồ hôi đâu, chút quy củ cũng không có."

"Quy quy cái gì, ta không theo, làm sao?" Hanh, còn giáo huấn tôi. Tôi mà là tiểu thư quy củ, đã sớm bị khi dễ tấ từ rồi.

"Tiểu thư, có khách quý, phu nhân thỉnh tiểu thư tới." Tôi đang lên lớp cho Tần Nhi, có một tiểu nha hoàn đến thông báo mệnh lệnh của đại phu nhân.

"Rồi, rồi, đã biết, quay lại nói với phu nhân, ta lát sẽ ra."

"Tiểu thư, khách quý nào vậy?" Tần Nhi tò mò hỏi.

"Ta đoán là Thành vương." Ngoài hán còn ai biết tôi.

"A? Tiểu thư quen Thành vương?"

"Sao phải ngạc nhiên, thật là không biết gì cả, đi..." Liếc nàng một cái.

Vốn tưởng là Thành vương, trong lòng có chút xúc động.

Vừa vào sảnh, lại là một công tử xa lạ, tướng mạo bình thường, quý khí khắp người. Đại phu nhân vẻ mặt tươi cười, nói chuyện với hán. Hán cũng rất lễ phép đáp lời.

Tôi miễn cưỡng dùng khăn che mặt, đi đến chỗ đại phu nhân:

"Đại phu nhân tìm tiểu nữ có việc gì?"

Có người ngoài, giữ cho bà ta chút thể diện. Quan trọng là tối mỵ danh của tôi, không thể để người ta chê cười.

(mồ Sờ: Dung Dung người thật đạo đức giả. Dung Dung: Thiết, ta cứ đạo đức giả đấy, càng về sau càng đạo đức giả.)

"Liêm Dung, vị này là công tử của Hình bộ thị lang Lý đại nhân, nghe nói con tài hoa xuất chúng, có ý đến bái phỏng (thăm hỏi)." Đại phu nhân cười, giả tạo muốn chết.

Tôi rất lễ độ khom gối:

"Bái kiến Lý công tử, công tử để mất tiểu nữ, thực là tiểu nữ có phúc." Gai ốc nổi đầy người. Câu nói đó có phải do tôi phát ngôn ra không đấy?

Lý công tử này cũng không phải là loại người tốt, sớm đã bị tôi câu dẫn rồi. Cười nói:

"Tiểu thư khách khí." Đưa tay ra định đỡ tôi.

Tôi nhẹ nhàng khước từ, cười:

"Công tử có gì chỉ dạy? Tiểu nữ từ là người nội định Thành vương phi, không tiện tiếp xúc với nam tử xa lạ."

Lạ, hán tất nhiên là người lạ rồi, đã kích không đến nổi.

"A, vậy a." Hán có chút không được tự nhiên, liếc đại phu nhân, rất lễ phép cười: "Đã gặp tiểu thư, tại hạ xin cáo từ."

"Phu nhân, làm phiền." Ngữ khí của hán rất không hữu hảo.

Vừa nhìn mặt hán tôi đã biết là mưu kế của đại phu nhân rồi. Tôi là khâm điểm tú nữ đợi tuyển, há là ai cũng có thể gặp? Tôi đoán đồ đàn bà độc ác kia muốn tìm một thằng ngốc tới tiếp cận tôi, sau đó lan truyền, nói tôi đòi phong bại tục, phá hoại danh tiếng của tôi, nâng giá trị của Vân Dung lên, như thế

vị trí Vương phi kia có thể nằm trong tay nàng. Liễm Dung tôi đâu phải loại con gái không đầu óc. Tiểu tử họ Lý kia mới có vài tuổi đầu. Còn tôi đã là bà cô 26 tuổi rồi, không biết đã gặp bao nhiêu đàn ông sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9

Sau khi vị Lý công tử kia rời đi, tôi cười với đại phu nhân:

"Phu nhân, nếu không còn chuyện gì nữa, tiểu nữ xin phép."

Đại phu nhân cũng mỉm cười:

"Liễm Dung a, con xem con tuy đúng là tài hoa xuất chúng. Nhưng con biết đó, mặt con..." Bà cười nịnh bợ, "Lý công tử là xuất danh môn (xuất danh: nổi tiếng), gia tài vạn bạc, nếu Liễm Dung con gả cho hắn, có thể hưởng dụng phú quý bất tận. Con xem, hắn vất vả đến đây một chuyện..."

"Mụ nội bà, bà thích thì đi mà gả cho nó, thằng cha đó nhìn là biết không phải người tốt, bà ăn cái gì của hắn rồi đúng không. Bản tiểu thư được định làm vương phi rồi! Muốn tống cổ ta ra khỏi nhà sao, đừng hòng!"

Đúng là bà già đáng chết này giờ trò quỷ mà, bà ta muốn đem tôi bán. Có tiền thì sao? Tôi không thèm.

Sắc mặt Đại phu nhân tái xám lại, "Hanh? Mấy ngày không gặp, công phu đã tăng a? Nhìn người bạn này như vậy, ra cũng là dân phụ. Trở thành vương phi là Vân Dung của ta, không đến lượt người. Đừng nghĩ làm được mấy thủ thi là giỏi, nhìn lại cái đồ xấu xí nhà người đi."

Tôi không thèm để tâm, ngồi trên ghế, cầm lấy quả táo cắn một phát, ngậm nga:

"Đúng vậy, thơ ca không quan trọng, Vân Dung của bà lợi hại nhất. Bất quả ta nhớ nàng ta dường như ăn cắp thơ của ta nha, chuyện này bà không biết sao?" Bà ta xụ mặt, phớt lờ tôi.

Tôi cười: "Phu nhân, tất cả mọi người trong kinh thành đều biết, lẽ nào bà không biết?" Tôi giả bộ như bưng bình, "Nga, phu nhân không phải là người, sao mà biết được chứ."

"Người... Tiểu tiện nhân. Người đừng nghĩ mình tài giỏi."

Tôi vừa định đắp lại, quân gia đã chạy vào:

"Bẩm phu nhân, đây là lễ vật đưa đến cho Tam tiểu thư."

Trong tay lão vẫn còn bung một hộp gấm bạc sắc, chế tác tinh mỹ, không biết bên trong là thứ gì.

Tôi liếc quân gia đến trắng mắt, "Quý thúc, ta nề ông là bậc trưởng bối, cho nên có chút khách khí. Nhưng ông đừng quên, lễ vật này là của ta, hắn là nên báo cho ta trước tiên."

"Vâng, Tam tiểu thư dạy phải."

"Nha đầu chết tiệt kia, người rút cuộc câu dẫn bao nhiêu nam nhân bên ngoài?" Đại phu nhân mặt đen xỉn hỏi tôi. Để làm gì? Giả bộ Bao Công a? Còn không xem bản thân có giống không.

"Không có cách nào, ai bảo ta là nha đầu xấu xí mị lực bất phàm." Tôi cầm lấy hộp gấm, thấy bên trong là một cái gương cầu. Thiết, tôi còn tưởng vật phẩm gì quý báu, ở thời hiện đại chút tiền thôi là mua được một cái gương rồi. Tôi nhìn thoáng, thuận tay đặt xuống bàn, "Quý thúc, là ai tặng ta vật này a?"

"Cái này..."

"Kính lưu ly chính là công phẩm a, vô giá." Đại phu nhân bung tấm gương trên tay, ánh mắt viết rõ chữ tiền. Nhưng lời bà ta nhắc nhở tôi, cái niên đại này trang thiết bị lẠc hậu chết đi được. Có mỗi cái gương thôi mà cũng xem như bảo vật. Ngắm lại con gái bây giờ, đều dùng gương đồng. Mà có người gương đồng còn không mua nổi, trực tiếp đến bồn nước mà ngắm.

Cái người tặng tôi tấm gương này có ý tứ gì? Muốn tôi thấy rõ ràng hơn mình xấu thế nào sao?

Vân Dung và Tường Dung dung dăng dung dè đi vào, thấy tôi đang ở trong, hung hăng trừng mắt liếc tôi. Lúc thấy chiếc gương thì con người sáng lên. Vân Dung hôn hờ cầm lên ngắm nghía, "Nương, kính lưu ly này ở đâu vậy, tặng con đúng không?"

Tôi khụ một tiếng, "Thích thì cứ mượn đi, thứ đồ hư này mà cũng là bảo vật." Cái thứ này ở thời hiện đại chỉ đáng 1 đồng, cùng lắm là đến vài đồng chứ gì, đồ ngu dốt.

Vân Dung vừa nghe tôi nói này nói nọ, thuận tay vứt xuống, ngạo mạn nói: "Ta không thích."

Tường Dung cũng liếc tôi một cái, "Hay là, vị công tử nào không có mắt tặng vật này cho Tam muội đây?"

"Tường Dung, cái con tiện nhân này không xứng làm Tam muội của con."

Ánh mắt Đại phu nhân dữ dội, hung hăng mắng Tường Dung. Tường Dung cúi đầu, khúm núm nói:

"Vâng, Đại nương dạy phải."

Ai, xem ra Tường Dung ở Mạc gia cũng không được dễ chịu lắm nhỉ, lúc nào cũng bị Đại phu nhân áp chế, còn phải chịu đựng Vân Dung nữa chứ. Đáng tiếc nàng ta đã về nhầm phe rồi, nếu ở bên tôi, tôi có thể giúp nàng xả giận.

Quý thúc cung kính nói:

"Hồi đại tiểu thư, là do quân gia của Thành vương đem tới." Rồi Quý thúc lại nói với tôi: "Tam tiểu thư, tiểu thư xem, bên trong hộp còn có một chiếc khăn."

Tôi cầm lấy chiếc khăn tay màu trắng thuần, tình té một câu thơ đề bên trên. Tôi có tình lớn tiếng đọc:

"Vân tường y thường hoa tường dung, Tề Hiền duy độc ái Liễm Dung."

"A? Người đúng là tiện nhân, Thành vương là của ta." Vân Dung không cam lòng, mặt còn nhăn hơn ăn phải mướp đắng.

"Ai là của người? Có nghe thấy không, vân tường y thường hoa tường dung, Tề Hiền duy độc ái Liễm Dung. Cho dù hai người các người có tốt đẹp thế nào, chàng cũng chỉ yêu mình ta, các người còn không biết ý tứ của chàng sao?" Tuy rằng tôi với hắn vẫn chỉ dừng lại ở mức có thiện cảm, chưa lên đến yêu, nhưng tôi không ngại chọc tức mấy người đàn bà khoe khoang này đâu.

Miệng đại phu nhân lệch đi, nhìn ái nữ khóc sụt sùi, yêu thương lau nước mắt cho nàng, nói với tôi:

"Tiểu tiện nhân, người mà cũng muốn làm vương phi? Cùng lắm chỉ thị thiếp, Thành vương là của Vân Dung nhà ta."

"Uy, có cần dấn ý nguyện chỉ lấy mình ta làm chính phi của chàng lên Hoàng bang không a?"

Thái hậu thương tôi như vậy, nếu tôi mở miệng nói muốn gả cho Thành vương, chắc chắn không phản đối. Hắn không phải do thái hậu sinh ra, nói cách khác, chúng tôi không hề có chung huyết thống. Gả cho hắn cũng không sao a.

"Hanh." Vân Dung oán hận nhìn tôi, nghiến răng. "Chúng ta đi." Đại phu nhân kéo tay Vân Dung.

Tường Dung cùng họ rồi đi, tới cửa đột nhiên quay đầu, chớp chớp mắt với tôi.

Tôi ôm lễ vật của Tề Hiền bước ra, Tần Nhi ở bên ngoài đã nghe hết mọi chuyện, "Tiểu thư, đây là cái gì a?"

Tôi đặt chiếc hộp vào tay nàng, tự xem đi.

Tần Nhi không biết chữ, nhưng vẫn thấy chiếc gương, hiếu kì hỏi:

"Tiểu thư, ai tặng tiểu thư vậy? Cái này có phải là lưu ly kính không, vị này thật không phải thường nhân nga."

"Thiết, thường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10

Lúc mẹ con Vân Dung vẫn còn đang không cam lòng, một đạo thánh chỉ đã mang đến sinh khí mới cho bọn họ. Hoàng thượng hạ chỉ: Mạc gia Nhị tiểu thư Mạc Vân Dung, gả thành Thành vương phi.

Toàn bộ Mạc gia, chốc lát trở nên vui sướng. Tin này với tôi mà nói rất chấn động, cũng có chút giống với dự đoán. Hơi buồn, cảm thấy hơi mất mát, nhưng không đến nỗi thương tâm.

Tôi với hắn bắt quá mới gặp nhau một lần, chưa phải là thích, chỉ là có thiện cảm mà thôi. Ngày ấy ở Mai lâm, trái tim tôi đập rất loạn, hoàn toàn ngoài ý muốn. Sự phản bội của papa, Mạc Văn Xương hạo sắc, khiến cho tôi cảm thấy đàn ông chỉ đánh giá phụ nữ qua khuôn mặt. Hắn đã nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của tôi, nhưng vẫn nguyện ý lấy tôi. Tôi bị dao động, cho nên tâm mới hỗn loạn thế này, sau đó đã suy nghĩ kỹ rồi.

...

Thánh chỉ vừa hạ, Đại phu nhân đã dẫn Vân Dung đến Lan uyển điều võ dương oai. Đuổi hai mẹ con đáng ghét kia đi, Mạc Văn Xương lại tới.

"Cha, cha mới tới, mời ngồi." Tôi giờ đối với lão đã có chút hảo cảm, nhưng không nhiều lắm. Lão vẫn quan tâm đến tôi, cho nên tôi cũng không ngại gọi lão là cha.

Cha có vẻ lo âu, nói: "Liễm Dung, con không sao chứ?"

Tôi cười: "Không sao a, con ổn."

"Vân Dung và Thành vương sẽ thành hôn vào đầu tháng 3, đến lúc đó Thành vương sẽ thành tỷ phu (anh rể) của con."

Nga, tôi biết ý tứ của cha, hắn là cha đã nghe nói đến tôi và Thành vương có chút liên quan, có lẽ vậy mà sợ tôi đau lòng.

Đầu tháng ba? Cũng chẳng còn mấy ngày. Thật không biết làm thế nào lại kết hôn chớp nhoáng được đến thế.

Tôi lơ đãng nói: "Con biết, bọn họ đúng là đẹp đôi." Nghĩ một đằng nói một nẻo, hai người họ đẹp đôi mới là lạ.

"Con thực không sao?" Cha không chắc chắn hỏi.

"Không sao." Tôi đứng dậy, "Cha, con mệt rồi." Cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước vào phòng ngủ.

Trong tích tắc tôi đứng dậy, chiếc khăn tay liền rơi xuống, tôi không chú ý. Đợi tôi đi vào rồi, cha nhặt chiếc khăn lên, nhìn thấy đề thi trên đó, giật mình đau lòng. "Oan nghiệt a, oan nghiệt a."

...

Toàn bộ Mạc phủ bắt đầu bận rộn lu bù lên, chuẩn bị cho hôn lễ của Vân Dung. Vân Dung vẫn còn đắm chìm trong sự khoái trá vì sắp được làm Vương phi, không rảnh tìm tôi gây sự, tôi cũng nhàn rồi. Án mạng tú nữ vẫn chưa phá được, tôi cũng không dám xuất môn. Mọi người đều vội vàng vàng, tôi và Tần Nhi lại an nhàn đến mức meo.

Rốt cục đã sang tháng ba, ngày cưới của Vân Dung là ngày mốt rồi.

Tôi ghét Vân Dung. Nàng ta là một nữ tử nhỏ mọn ích kỷ, lại bốc đồng. Đối với mọi người thì nàng cũng vẫn được coi là người tốt, nhưng là bị nuông chiều quá. Tôi đồng ý, nàng cũng là một cô gái rất tài hoa, tôi hy vọng nàng sẽ hạnh phúc. Vì Thành vương cũng được, vì Vân Dung cũng được, chỉ mong họ sẽ hòa thuận yên ấm trọn đời.

...

Tần Nhi sớm đã đi ngủ, một mình tôi ngồi trong đình, gió đêm lạnh. Tôi điên rồi đúng không? Cứ nhiên lại vì một nam tử, nhiều nhất mới chỉ có thiện cảm, mà mất ngủ. Tôi không phải là một nữ sinh ngây thơ, tôi đã là một bà cô 26 tuổi rồi a, rõ thật mất mặt.

Trước kia, bên cạnh tôi lúc nào cũng có một đồng con trai, dễ sai bảo lắm. Giờ chỉ có một, lại có chút...

"Liễm Dung."

"Ân." Phản xạ có điều kiện, tôi quay lại, nhìn thấy Thành vương ở đằng sau. Tôi cả kinh, "Vương gia? Sao vương gia lại ở đây?"

Ngón tay hắn đặt lên môi tôi, "Nhỏ giọng một chút, ta tới mang nàng đi."

Tôi nghi hoặc: "Đi? Vương gia không phải muốn kết hôn với Vân Dung sao?"

"Ta không thích nàng ấy."

"Vậy còn thánh chỉ?"

"Là chủ ý của Thái hậu và Hoàng đế, ta vì việc này đã đại náo hoàng cung, bị thái hậu nhốt trong phủ, nếu không đã sớm đi tìm nàng."

A, ra vậy, là bức hôn a.

"Vương gia đào hôn bỏ trốn, tìm ta làm gì?" Hôn nhân nên tự chủ. Tôi ủng hộ hấn đào hôn. Nếu hấn đã không thích Vân Dung, miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc.

"Theo ta đi chứ sao, chúng ta đi đến chân trời góc biển." A, việc này...

"Vương gia, ta... Ta có nói muốn theo vương gia sao?" Chẳng hiểu gì cả, tôi không ngại hấn thích tôi, nhưng dính dáng gì đến bỏ trốn.

"Nàng đã nói, thế gian này nếu có nam tử nào không chê dung mạo của nàng, vô luận kẻ đó có thân phận ra sao, nàng sẽ làm vợ hấn. Ta không chê nàng, nàng có nguyện ý làm vợ ta không?"

"A, chuyện này ta đã cân nhắc. Vương gia, ta biết vương gia không chê ta, nhưng nếu vương gia bỏ đi, Vân Dung sẽ ra sao." Chỉ là viện cớ, tôi còn mong nàng không được ai yêu ấy.

"Vậy còn nàng? Ta cưới Vân Dung, nàng làm sao bây giờ."

"Ta là tú nữ, ta còn phải tham gia tuyển tú, sau đó là hoàn tú chứ sao." Tôi né tránh ánh mắt hấn, chột dạ nói.

"Ta có thể nói với thái hậu về nàng." Đơn giản thế ư?

Tôi ác tâm quay người: "Vương gia thỉnh đi đi, ta muốn nghỉ ngơi."

"Liễm Dung..." Tôi giả bộ không nghe thấy, bước nhanh ra khỏi đình, bỏ hấn lại phía sau.

Hiên, xin lỗi, Liễm Dung không thể theo chàng.

Trên khuôn mặt, có vương nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11

Lệ, thấm thoát cũng đã được gió thổi khô, sợi tóc bám vào mặt, dịu dịu, mềm mềm.

Giữa trời hoa mai bay, là lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu. Hương thơm tỏa ngát, thanh nhạc cùng vui, hấn nói hấn nguyện ý lấy tôi.

Sao đây trời đêm, màn đêm như nước, hấn muốn tôi cùng đi với hấn.

Mỗi lần chúng tôi gặp nhau, cảnh vật đều mỹ lệ như vậy, rồi lại thê lương. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, tôi nhớ tới một bài thơ.

"Ngân chúc thu quang lãnh họa bình,

Khinh la tiểu phiến phác lưu huyên,

Thiên nhai dạ sắc lương như thủy,

Ngọa khán khiên ngư chức nữ tình... (1)

Ngọa khán khiên ngư chức nữ tình..."

(1) Bài thơ Thất tịch của Đỗ Mục. Tham khảo dịch nghĩa, dịch thơ tại đây.

Tôi lẩm bẩm lại câu cuối cùng, bất giác cười khẽ. Ngư Lang Chức Nữ dù sao cũng có thể mỗi năm gặp nhau một lần. Nhưng tôi thì sao? Gặp ai a?

Cây cối trong vườn khá nhiều, ban đêm sương nặng, hạt sương đọng cả vào áo tôi. Đi tới gần một đình khác, khuyến nguyệt thật đẹp.

Thấp thoáng, thấy một nữ nhân đã đứng ngoài đình, một thân hồ lam sắc, tóc đen phiêu dật. Tôi thoáng bước tới gần, nhẹ giọng: "Cô nương, nàng..."

Nàng ta xoay người lại, cư nhiên là Tường Dung, nụ cười trên môi tôi lập tức nhạt dần. Tôi với đứa con gái này ác cảm ra mặt, cái ngữ người độc ác, đúng là không thể xúc động nổi.

"Tam muội." Sao, ta không dám nhận.

"Mạc Đại tiểu thư, tiểu nữ tử chẳng qua chỉ là một nữ tử ti tiện, không dám nhận tiếng Tam muội của ngươi." Tôi không nề nang, chẳng muốn hòa nhã với nàng.

Nàng cười gượng: "Nếu như ta cũng có một người phân tâm vì mình như muội, cũng không đến nỗi."

Tôi nhấc váy lên, đi đến bên cạnh nàng: "Sao? Đại tiểu thư mà cũng ước ao được như tiện nhân ta?"

Nàng lắc đầu: "Liễm Dung muội hẳn đã biết ta khó xử thế nào, cần gì phải nói kích ta."

Tôi cười: "Liễm Dung ngu dốt, không hiểu ý Đại tiểu thư."

"Muội cũng thấy đó, Đại nương vốn không xem ta ra gì. Ta được coi là Đại tiểu thư, thực tế còn không bằng nha hoàn của Vân Dung, ai, muội so với ta còn tốt hơn. Thanh thanh tịnh tịnh qua 18 năm."

Tôi sớm biết thường ngày nàng không được đối xử tốt, nhưng không ngờ nó thâm đậm vậy. Kết quả của kẻ nói giáo cho giặc, tôi thường không quan tâm, cho dù như thế này, tôi cũng không có cảm giác.

Tôi dương khởi hạ ba (2): "Có câu trợ Trụ vi ngược (3), Đại tiểu thư minh bạch ý tứ chứ?"

(2) dương khởi hạ ba: tứ nghĩ nó giống kiểu âm trầm âm bổng

(3) trợ Trụ vi ngược: bằng câu "nói giáo cho giặc"

"Hảo một câu trợ Trụ vi ngược a, nguyên đây là kết cục của ta, Liễm Dung muội nói rất đúng."

"Nghe nói mẫu thân của ngươi cũng xuất từ danh môn, cho dù là thiếp, lão yêu bà sao dám làm gì." Tôi lạnh lùng hỏi, không có chút đồng cảm.

"A, mẫu thân ta tuy là thiếp, nhưng tâm tính cực cao, không muốn tranh giành cùng người khác. Sau khi sinh hạ đệ đệ, sống với Đại nương không được thoải mái, liền mang đệ đệ lên núi cam lộ am trung (4). Bản thân cứ luyện tiếu chốn phồn hoa Mạc gia này, ai, hôm nay là quả báo của ta, gieo gió gặt bão."

(4) cam lộ am trung:

;___; thực sự là không tìm thấy câu này trên google, cơ mà nghĩa đen cũng khá dễ hiểu nên không dám phiên cao thủ XD (bạn lười đấy)

"cam lộ": sương ngọt

"am trung": am – nhà tranh, trung – giữa

Nguyên lai là còn có chuyện này, tôi cứ thắc mắc sao chưa từng thấy 'đệ đệ' và 'Nhị nương' ở trong phủ. Nghe nàng kể chuyện, tôi với người con gái này giờ cũng có chút thiện cảm. Nghe Tần Nhi nói chúng tôi đã được gặp họ một lần, chẳng qua lúc đó tôi vẫn chưa xuyên không đến.

Tôi cười: "Tường Dung, số phận là dựa vào bản thân. Nương ta cũng là nữ tử thanh lâu, nhưng ta chưa hề oán trời trách đất. Ta chỉ biết, ta là con người, ta có tôn nghiêm, ta sẽ không khúm núm với ai, ta muốn đường đường chính chính được đối xử như con người, tự mình đi trên đôi chân mình." Tôi đồng ý đặc nói, chỉ có điều lòng rất hồ thẹn. Nếu tôi ngay từ nhỏ đã sinh ra ở thời cổ đại, chỉ sợ lúc này đã là một hoàn cảnh khác.

Tôi xoay người ly khai, Tường Dung vội nói: "Liễm Dung..."

Tôi ngoảnh lại, "Chuyện gì?"

"Muội và Thành vương..." Rồi nàng thư thái cười: "Không có gì, người thông minh như muội, sẽ có cách xoay xở tốt."

"Tường Dung, sinh mệnh của ai người đó giữ, không bị kẻ khác ảnh hưởng, mới làm một con người đích thực được." Tôi trước sau vẫn không muốn gọi nàng là tỷ tỷ, nàng mới 19 tuổi, mà tôi đích xác đã 26, mình già rồi.

"Cảm tạ muội, lời muội hôm nay ta nhớ kỹ, từ giờ, ta sẽ là ta đích thực." Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau. Nụ cười này đã phá đổ hoàn toàn bức tường ngăn cách giữa tôi và Tường Dung. Có lẽ từ nay về sau, sẽ là tỷ muội tốt.

Thật ra, cẩn thận ngẫm lại, Vân Dung cũng không phải là loại ghê gớm, tạo ra cái ghê gớm ấy, chính là Mạc lão đầu đáng giận. Thật khó khăn mới tích góp được chút thiện cảm, giờ lại thành số 0 rồi.

Q.1 - Chương 12

Người của Mạc gia vẫn hoan hỉ chuẩn bị cho hôn sự của Vân Dung, phía Thành vương cũng không thấy có chuyện gì, có thể hẳn đã quyết định cam chịu số phận rồi cũng nên. Trong lòng lúc nào cũng lạnh lẽo, buổi tối hôm ấy, cự tuyệt là đúng hay sai?

Ngày mai chính là ngày Vân Dung xuất giá, bất kể thế nào, tôi cũng thăm chúc phúc cho họ. Nhưng, hôn sự này sẽ thuận lợi sao?

Tôi ngồi trong đình, nhìn mặt hồ phẳng lặng, trong đầu cứ xuất hiện dáng hình cao lớn, không sao biến mất.

"Tiểu thư."

Tôi nhát thời giật mình, choàng tỉnh, nhìn thấy Tần Nhi đang bung đến một bát ngọc, lo lắng nhìn tôi. Tôi đậm đậm cười gượng: "Cái gì? Làm ta giật mình."

"Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy? Giờ ngọc thiện đã qua rồi, tiểu thư sao vẫn còn ở đây? Mấy hôm nay tiểu thư không tập thể dục, cũng không cười, còn không nói một lời nữa, cứ ngầy ra, nô tì lo cho tiểu thư a." Tiểu nha đầu, dám trách cứ tôi.

"Thế à? Ta nhớ mình vừa rời giường kia mà?" Ngẩng đầu nhìn thái dương, quả đã chiều rồi, tôi ngồi lâu đến thế ư?

"Tiểu thư, tiểu thư rốt cục đang nghĩ gì vậy? Có tâm sự gì thì nói ra, nhờ Tần Nhi sẽ giúp được tiểu thư."

Tôi im lặng nhìn mặt hồ, nhìn liễu rủ lay động, thở dài: "Đã vậy, ta sẽ nói cho mọi người một chút... Là bởi vì... Thành vương."

"A?" Tần Nhi kinh ngạc, "Ra người trong phủ nói thật?"

"Nói cái gì? Gì mà thật với chả giả? Học người ta ăn nói huyền thuyên đúng không? Nha đầu, người là nha hoàn của ai a?" Tôi hạ mày, vẻ mặt không hề không giận. Những kẻ này, nếu ở thời hiện đại mà đi làm paparazi, chắc chắn rớt xuống hạng bét.

Tần Nhi lắc đầu: "Nô tì biết sai rồi, hạo tiểu thư, tiểu thư ăn bát cháo này đi. Mấy hôm nay tiểu thư nói cũng không ăn, nô tì đặc biệt nấu cháo ngư phiến (cháo cá cắt vụn) mà tiểu thư thích nhất này, mau nếm thử." Tần Nhi đặt cái bát vào tay tôi, mặt mày tươi cười, tôi sao không thấy nụ cười của nàng có chút không tự nhiên.

Thuận tay đặt bát cháo lên bàn, đêm chiều ừ dột nói: "Tần Nhi a, ta không nuốt trôi, ta nói thật cho mọi người, Vân Dung có làm vương phi đi chăng nữa cũng sẽ không hạnh phúc đâu, Thành vương lại càng không hạnh phúc, ta tiếc cho bọn họ a."

"Tiểu thư làm sao biết bọn họ sẽ không hạnh phúc. Nhị tiểu thư tuy ương ngạnh, nhưng xinh đẹp, còn tài hoa xuất chúng, nhìn khắp kinh thành, ngoại trừ tiểu thư, ai có thể so bì với nàng? Thành vương thú nàng cũng không đến nỗi a." Nha đầu kia, cật lý ba ngoại (1), Vân Dung cho nàng cái gì rồi hả.

(1) cật lý ba ngoại: tương đương "chân ngoài dài hơn chân trong"

Tôi cười gượng: "Không biết hôn lễ ngày mai có xảy ra phong ba gì không. Chẳng biết được, đến lúc đó vương phi đừng làm sao, náo nhiệt một thân bại danh liệt." Ngấm lại hành động của hắn, hình như thực sự không muốn lấy Vân Dung. Hắn dám tìm tôi rù đi trốn, có cái gì không dám nữa, Vân Dung a Vân Dung, chuẩn bị tâm lý một chút đi.

"Tiểu thư có ý gì?"

Tôi suy nghĩ, hạ giọng: "Tối hôm trước, Thành vương tới tìm ta, muốn ta đi với chàng."

Tần Nhi há miệng, to đến độ nhét vừa trái táo ấy, lắp bắp nói: "Tiểu thư, tiểu thư và Thành vương... Muốn... Muốn... Bỏ trốn?" Nha đầu giỏi, hôm nào đây có lẽ phải xem xét bệnh nói lắp của nàng.

Tôi lắc đầu, "Nhưng ta không đáp ứng, cho dù Vân Dung hại ta, ta vẫn không thể để nàng bị mất mặt." Khẩu thị tâm phi, tôi mà vì Vân Dung sao? Hừ, từ bao giờ mà tôi học được cái thói trợn mắt nói dối vậy?

Tần Nhi có chút dăm chiêu, "Nguyên lai tiểu thư không muốn đi cùng vương gia, chẳng trách mà vậy."

"Là sao a?"

"Nghe nói Thành vương ốm đến không dậy nổi, miệng vẫn gọi tên tiểu thư." Tần Nhi vô tư nói.

"Cái gì?" Tôi kinh hãi, bật đứng dậy khỏi ghế đã. Tần Nhi biết mình lơ lờ, vội nói, "Tiểu thư không cần gấp, nô tì vừa mới nghe từ mấy nha đầu trù phòng nói thế, không biết thật hay giả."

"Thật giả cái gì, nhanh đến vương phủ."

Tôi quần áo cũng không thay, vội vội vàng vàng đi đến vương phủ. Vừa mới tới, đã thấy một nữ tử xinh xắn tiến một vị đại phu đi ra, vị đại phu chỉ lắc đầu, tôi cảm thấy tình hình không ổn. Ba bước lại dừng hai bước muốn vào, thị vệ ngăn tôi, rất không khách khí hỏi: "Ai?"

Tôi tay đẩy hẳn: "Cút ngay, bản tiểu thư Liễm Dung."

"Là Liễm Dung cô nương? Mau mau, thỉnh vào trong." Thị vệ rất nhanh thay đổi nét mặt. Cô gái kia cũng quay đầu, đi tới trước mặt tôi, mừng rỡ nói: "Tam tiểu thư, tiểu thư đã tới."

Tôi nhìn kĩ lại, đây chẳng phải là chị gái ngày ấy ở Mai viên. Giờ nàng mặc trang phục quý phu nhân, tôi cũng khó nhận ra.

Sầu mặt, tôi nói, "Nguyên lai là tỷ tỷ, không ngờ có thể gặp tỷ tỷ ở đây, đúng là duyên phận."

"Đúng vậy, muội muội mau vào."

"Cảm tạ tỷ tỷ, hôm nay ta tới là..."

"Muội muội không phải nói, tỷ tỷ hiểu vì sao."

Cảnh trí trong vương phủ quả là đẹp, chôn chôn sắc xuân dạt dào. Nàng dẫn tôi vào một viên tử, so với bên ngoài có phần tịch mịch hơn, không sôi nổi bằng. Nàng đưa tay chỉ về một tòa nhà, nói: "Phía trước là Giảng Văn lâu, tự muội đi thôi, vương gia ở trong." Nàng nhìn thoáng Tần Nhi, bảo: "Ta mang vị muội muội này lui xuống nghỉ ngơi, thiếp thân danh gọi Tư Oanh, cần gì cứ tìm ta." Thiếp thân? Nguyên lai nữ tử này đúng là thê thiếp của Thành vương.

...

Giảng Văn lâu, tên nghe rất quen a, không biết đã nghe ở đâu.

'Giảng Văn lâu' ba chữ thật thanh tú đoan trang, giống thủ bút của nữ tử. Tôi đi vào Giảng Văn lâu, chợt phát hiện bên trong rất quen. Chính giữa treo một bức tranh, vẽ một cô gái dựa tay vào lan can ngắm trăng rằm. Nàng thật mỹ lệ thanh tú, cũng quen quá.

"Ai, nghe nói Liễm Dung cô nương xuất chúng, nghiêng nước nghiêng thành, cũng khó trách vương gia..." Đột nhiên từ bên trong truyền đến một giọng nữ thật êm tai.

"Đúng vậy, Tư Oanh cô nương cũng thật đáng thương, nàng theo vương gia nhiều năm như vậy, vương gia chưa từng chạm vào một ngón tay nàng. Hôm nay nghe vương gia gọi tên một người khác, người bảo nàng không buồn được sao? Nói là tiền đại phu, kì thực là tìm chỗ khóc cũng nên."

Ra Tư Oanh có tâm sự, chẳng trách nàng không muốn vào.

"Liễm Dung cô nương ở kì thi hội đại xuất phong đầu (2), nhưng thái hậu lại khẳng khái bắt vương gia lấy Vân Dung. Thái hậu cũng thật là, nếu vương gia muốn, cứ thuận theo ý vương gia cũng được mà."

(2) đại xuất phong đầu: ý chỉ vượt trội lớn.

"Và miệng, lời này nếu để người khác nghe được là chúng ta xong đấy."

"Không phải chứ..." Còn chưa nói xong, hai nữ tử đều thất thần, bởi các nàng đã thấy tôi.

Một trong số họ cảnh giác hỏi: "Người là ai? Sao lại vào được đây."

"Liễm Dung." Tôi ngắn gọn nói tên mình.

Hai nàng đều cùng ngăn người, sau đó nói: "Người chính là Mạc gia Tam tiểu thư trong truyền thuyết?" Tôi lợi hại như vậy sao? Còn truyền thuyết nữa chứ.

Bên gật đầu: "Đúng vậy."

Hai nha hoàn nghe tôi nói xong, lập tức đồng thời quỳ xuống, "Tiểu thư xin hãy cứu vương gia của chúng ta."

Tôi vội vàng nâng các nàng dậy, "Hai muội muội đừng như vậy, vương gia ở đâu? Mau dẫn đường cho ta."

Q.1 - Chương 13

"Tiểu thư xin theo nô tì." Nha hoàn kia đi trước, tôi theo sau.

Thiết kế của Giảng Vân lâu thật đặc biệt, toàn bộ các phòng đều thông nhau. Chúng tôi hiện tại đang ở thư phòng, bên trong thư phòng là một buồng nữa, dùng để nghỉ ngơi. Cứ vậy theo vào trong, có thể đến trung tâm tiểu viện. Nơi Thành vương dưỡng bệnh, chính là sườn tây tiểu viện này.

Hai nha hoàn đưa tôi tới tận cửa, cúi người nói: "Tiểu thư, mời tiểu thư vào, chúng nô tì ở ngoài đợi."

"Liễm nhi... Liễm nhi..." Mơ hồ, có thể nghe thấy thanh âm khẽ gọi. Lòng tôi đau xót, nước mắt không ngừng rơi.

Tôi đẩy cửa bước vào, chỉ thấy bên trong nồng nặc mùi thuốc, một lão giả đang ngồi thở dài trước giường. Thành vương sắc mặt tái nhợt, miệng thì thảo gọi 'Liễm nhi', khiến tôi thấy tâm can đau như bị kim đâm, nước mắt lăn dài, tiếp tục rơi xuống.

Lão giả kia tựa hồ chú ý tới sự tồn tại của tôi, mạc mạc hỏi: "Cô nương là ai?"

Tôi ghen ngào đáp, "Đại thúc, ta là Liễm Dung."

Khuôn mặt đại thúc trở nên vui mừng, đứng lên nói: "Tiểu thư chính là Mạc Tam tiểu thư? Thành tiểu thư bồi bồi vương gia. Lão nô là quản gia trong phủ, có việc gì xin hãy phân phó."

Quản gia bắt đầu nhìn Tề Hiên đang nằm trên giường một một lần nữa, mới chậm rãi lui ra. Tôi cũng vô pháp đè nén bản thân, nhào tới bên giường, kéo tay hắn, khóc nức nở: "Xin lỗi, xin lỗi, ta biết chàng không thích Vân Dung, nhưng vẫn cứ ép chàng, thực xin lỗi. Nếu có thể lựa chọn lại, ta sẽ chọn theo chàng."

"Liễm nhi..." Hắn vẫn mê man, vẫn gọi cái tên này.

Giọt lệ nóng ẩm rơi xuống khuôn mặt hắn, tôi lấy tay nhẹ quệt đi, hắn đột ngột cầm lấy bàn tay tôi, nói: "Liễm nhi, là nàng phải không? Nàng đã quay về?"

Tôi thống khổ nhắm mắt, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống. Cuối cùng cũng khó khăn thốt ra hai chữ: "Đúng vậy."

Hắn càng siết chặt lấy tay tôi, "Liễm nhi, nàng đã ưng thuận ta, muốn trọn đời ở bên ta, vì sao bỗng nhiên biến mất. Ưng thuận ta, đừng rời xa ta." Tôi chợt thấy kỳ quái, từ lúc nào tôi bằng lòng theo hắn suốt đời thế? Lại còn bỗng nhiên biến mất?

"Hào, ta đáp ứng chàng, sẽ không xa rời chàng."

Hắn nắm lấy cổ tay tôi, siết chặt đến nỗi không động đậy được, "Điều Điều... Đừng rời xa ta, Điều Điều, ta yêu nàng. Vô luận nàng thay đổi thế nào, ta cũng vẫn yêu nàng."

Điều Điều? Trái tim tôi thoáng nguội lạnh, cả người như muốn nứt ra.

Điều Điều? Ra người hắn yêu là Điều Điều.

Ra ngay từ đầu tôi đã là thế thân.

Thì ra, Liễm Dung trong lòng hắn, chỉ là một thế thân.

Tôi rút tay về, trầm mặc hỏi: "Điều Điều là ai?"

"Điều Điều, Điều Điều là Liễm Diễm, Liễm Diễm là Điều Điều." Một câu nói của hắn, giống như trái bom, một phát nổ tan tành cái thân tôi. Thảo nào hành động của hắn thật kì quái lúc gặp mặt lần đầu, nguyên lai là bởi Liễm Diễm. Thích tôi? Chỉ là vì Liễm Diễm thôi.

Liễm Diễm là một chị em tốt của tôi. Hai chúng tôi được mama viện trưởng nhặt về cùng một ngày. Mama gọi tôi là Liễm Dung, cô ấy là Liễm Diễm. Tên thường gọi của tôi là Phiên Phiên, của Liễm Diễm là Điều Điều. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, tình cảm chị em hoàn hảo. Cô ấy có phần nhỏ tuổi hơn, tôi mới coi cô ấy là em gái. Dung mạo của chúng tôi khá giống nhau, hơn nữa còn cùng họ Tô. Rất nhiều người đã hiểu lầm chúng tôi là chị em ruột.

Điều Điều dịu dàng, đa tài, thi thư họa đều đứng nhất, người ta còn gọi là Lâm muội muội. Mà tôi thì hoạt bát, tinh nghịch, mọi người cũng yêu quý gọi là nam nhân bà.

Năm ngoái, tôi và Điều Điều vào núi thám hiểm, không cẩn thận trượt chân ngã xuống. Lúc tôi tỉnh lại, đã không thấy cô ấy đâu. Lúc đó, tôi cho rằng cô

ấy gặp nạn, khóc đến chết đi sống lại.

Tết âm năm nay, cô ấy đột nhiên trở về. Tôi hỏi cô ấy đã ở đâu? Điều Điều chỉ nói bản thân có một cuộc kỳ ngộ, có cơ hội sẽ kể cho tôi. Trăm triệu lần cũng không ngờ, cô ấy cứ nhiên xuyên không một thời gian. Càng không ngờ, tôi cũng xuyên không, lại đến đúng nơi mà cô ấy đã từng ở, gặp cùng một người con trai.

Nghĩ đến đây, tất cả đã minh bạch. Ra lúc trước, hán quan tâm nhiều tới tôi, là bởi 'Táng hoa tử'. Điều Điều sau khi đến đây, nhất định đã từng đọc qua thủ thi này. Cho nên, hán nghe tôi đọc lại, ngỡ là Điều Điều. Tôi tên Liễm Dung, so với Liễm Diễm chỉ khác một chữ, hán tựa hồ coi tôi là Liễm Diễm đã trở lại. Điều Điều chơi đàn rất giỏi, hán muốn tôi gảy đàn là muốn xác nhận tôi đúng là Điều Điều. Tính cách của tôi và cô ấy khác nhau vô cùng, nhưng sở thích thì giống nhau. Tài đàn của cả hai đều là do mama viện trưởng dạy, đương nhiên có phần tương tự. Sau khi nghe tôi gảy đàn, hán thực sự cho rằng tôi là Điều Điều, nên mới muốn nhìn dung mạo của tôi. Tôi cự tuyệt, hán càng muốn xác minh tôi có đúng là Điều Điều không, mới tự tiện đoạt khăn che mặt.

Thấy trên khuôn mặt có vết sẹo, hán cho rằng Điều Điều rời xa hán là bởi dung mạo bị hủy, cho nên mới bỏ đi. Trong phút chốc, hán càng thêm khẳng định tôi là Điều Điều...

Nguyên lai, chỉ là hiểu lầm. Tôi còn tưởng thiên hạ thật không có ai để ý đến dung mạo của mình, ra chỉ là hiểu lầm. A, thực buồn cười, Liễm Dung tôi đang tính toán gì đây, chỉ là một thể thân.

Nghĩ kĩ lại, thảo nào vừa mới nhìn bức tranh kia đã thấy quen, ra người con gái trong tranh là Liễm Diễm, dù mặc cổ trang vẫn đẹp. Tôi tới đây lâu như vậy rồi, cũng không biết cô ấy đã làm gì, nếu thân thể tôi ở thời hiện đại mà bị làm sao, cô ấy chắc thương tâm đến chết mất.

Tôi nhớ Liễm Diễm đã từng nói với tôi, cô mong muốn có được một viên tử cho mình, đặt tên là Giáng Vân hiên. Tôi nói, chờ chị gái có tiền, sẽ mua biệt thự, đặt cái tên này. Không ngờ, nguyện vọng của cô đã được thực hiện, hơn nữa còn là thực hiện từ thời cổ đại. Tắm biển ngoài kia hẳn là thân thủ của Liễm Diễm, thể chữ của cô tôi nhận ra được. Lại thảo nào, vừa vào Giáng Vân lâu, đã có cảm giác quen, hóa ra em gái đã từng ở tại nơi đây.

Nhìn người con trai vẫn còn gọi tên Điều Điều, tôi thê lương cười: "Tuy chàng nhận nhầm người, nhưng ta vẫn thấy chàng là một nam nhân tốt, chỉ ít vẫn luôn nhớ mong Liễm Diễm. Không làm tình nhân của chàng, vậy thì làm em dâu vậy. Chỉ là Liễm Diễm đã quay về thời hiện đại, không biết kiếp này hai người còn có thể gặp nhau."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14

Cho dù hán không thương tôi, cho dù hán nhận sai người, nhưng đây không phải lỗi do hán. Huống hồ hán yêu Liễm Diễm, yêu người chị em sống chết có nhau của tôi, tôi nên cứu hán.

Miệng hán vẫn không ngừng nói mê, sắc mặt rất trắng, có chút đỏ. Tôi sờ sờ trán, thấy sốt. Đoán hán trong lòng u buồn quá đây mà, chỉ cần có thể uống được thuốc, thế là khỏi. Nhanh chóng lục tìm kiến thức về y tế trong đầu, phát sốt không phải cần tiêm kháng sinh sao, ở đây không có kháng sinh, đường glucoza có được không nhỉ?

"Lưỡng vị tỷ tỷ, thỉnh mang đến cho ta một chén nước đường, một chén nước muối, đặc một chút, mau lên." Thanh âm của tôi truyền ra, nha hoàn bên ngoài nghe thấy lời phân phó, vội chạy đi chuẩn bị.

Thật là nhanh, trên tay hai nha hoàn đã mang đến thứ tôi cần, quản gia cũng đi đến.

Tôi liếc quản gia, nói: "Đại thúc, phiền thúc nâng vương gia dậy."

Quản gia đại thúc không biết tôi muốn làm gì, nhưng rất phối hợp, nâng Tề Hiên dậy, hơi nắm lấy hàm dưới của hán. Không hổ là quản gia, dày dặn kinh nghiệm, còn chưa nói lão đã biết tôi muốn cho hán uống nước.

Một tay tôi mở miệng hán, tay còn lại cầm thìa, bón hết vào. (theo tác giả thấy, động tác của cô nàng hết sức thô lỗ, cứ như bác sĩ thú y cho động vật uống nước ấy)

Hai chén nước đã hết, tôi khẽ thở dài. May thật, hán có thể uống được nước, xem ra bệnh cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Đỡ Tề Hiên nằm xuống, tôi nhìn hai nha hoàn hồi lâu, nói: "Lưỡng vị tỷ tỷ, đi nấu chút cháo kê đi, loãng loãng một chút." Y như tôi phỏng đoán, đợi người trên giường tỉnh lại, lúc đó phải ăn chút gì mới tốt.

Hai nha hoàn kia do dự, tựa hồ muốn nói gì, quản gia trừng các nàng, "Lộ nhi Châu nhi, không nghe cô nương phân phó sao, mau đi." Lộ Châu? Tên rất hay, không biết là ai đặt.

"Cô nương, lão nô xin cáo lui." An bài xong, quân gia lễ độ khom người.

Tôi cười, "Đại thúc, chẳng lẽ không tò mò ta vì sao ta lại cho vương gia uống hai chén nước kia? Cũng không lo lắng cho bệnh tình của vương gia?"

Quân gia bắt ti bắt hàn (1) đáp: "Cô nương nếu không muốn nói, lão nô hỏi cũng vô dụng. Cô nương nếu muốn nói, tự nhiên sẽ nói, việc gì phải hỏi. Cô nương là người thông minh tuyệt đỉnh, đã gặp nhiều thứ quân, làm gì cũng có đạo lý. Có cô nương ở đây, bệnh của vương gia nhà ta sẽ không còn trở ngại, lão nô hà tất phải lo?"

(1) bắt ti bắt hàn: không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo.

Có ý gì đây? Tôi quen lão sao? Có lẽ lão biết tôi? Mà không, chẳng lẽ lão muốn nói đến Liễm Diễm? Vậy đại thúc này cũng xem tôi là Liễm Diễm.

"Đại thúc, thúc đã ở vương phủ lâu chưa?"

"Từ khi Thành vương phủ tồn tại, lão nô bắt đầu thị hầu vương gia."

Tôi tròn mắt nhìn lão, ngoài cười nhưng trong không cười: "Nga, vậy sao? Đã như vậy, đại thúc cũng biết Giáng Vân lâu còn có một vị chủ nhân nữa." Tôi hạ giọng, thần bí nói: "Nghe bảo nàng tên là Tô Liễm Diễm, còn được gọi là Diêu Diêu." Đi thẳng vào vấn đề, tôi không quen nói chuyện với lão đầu.

Lão hiển nhiên chấn động, "Liễm Diễm cô nương?" Tỉ mỉ đánh giá tôi, "Tiểu thư là Liễm Diễm cô nương?" Thiết, lại nhận lầm. Liễm Diễm đúng là tốt số hơn tôi, có cần nhớ cô ấy đến thế không.

Tôi lắc đầu, "Không phải, ta là Liễm Dung, không phải Liễm Diễm."

Lão có vẻ không tin: "Người biết Liễm Diễm cô nương không nhiều, cô nương sao lại biết được?"

Em gái cũng thật là, đã làm một người xuyên không thì chớ, như một bông hoa tươi giữa đồng người cổ lỗ sĩ thế này đây, nói thẳng thế đấy. Mà lão đầu lại còn nói người biết cô ấy không nhiều, thôi rồi, mất mặt quá, xuyên không thì mặt đâu ra mà so.

"Không dối đại thúc, Liễm Diễm là muội... Sư muội của ta." Lời giải thích này khá thỏa đáng, nếu nói là em gái ruột, Mạc thượng thư chỉ có mỗi ba cô thôi. Nói biểu muội? Mạc gia một nhà phải có thân thích chứ, sư muội là hợp lý nhất.

Lão kinh ngạc, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi, "Liễm Diễm cô nương đúng là sư muội của tiểu thư?"

Tôi nở một nụ cười: "Đại thúc, vương gia hình như làm ta với Liễm Diễm, thúc cũng cho rằng ta là Liễm Diễm cô nương? Ta nói với thúc nhiều như vậy, chẳng qua muốn nói cho lão, ta không phải là Liễm Diễm cô nương."

Lão có chút suy nghĩ rồi gật đầu, "Ài, nếu cô nương đã nói không phải thì chắc không phải thật." Lão xoay người sang chỗ khác, lầm bầm nói: "Trong tim vương gia luôn có hình bóng của Liễm Diễm cô nương, vốn định đợi nàng quay về, không ngờ... Ài." Cứ như là nói với tôi ấy, hay là lão tự nói với mình thật. Tôi đoán lão nói với tôi. Lão vẫn thủy chung cho rằng, tôi chính là Liễm Diễm.

Nhìn nam nhân đang ở ngay trước mặt, tôi thờ ơ. Biết hắn không chết được, cần gì phải sốt ruột. Có lẽ, hắn coi tôi như Liễm Diễm, hại tôi phiền muộn lâu như vậy, cho nên tôi có chút tức giận.

Khoảng 2 giờ đồng hồ trôi qua (không tập được thói quen tính theo canh, đầu tôi sao có thể phát triển đến mức nhớ được mấy cái thứ ghê tởm ấy, xi... Còn lâu đi), ngồi ngủ đến nỗi nước miếng chảy ròng ròng, tôi nghe rõ ràng có tiếng gọi, "Diêu Diêu, Diêu Diêu... Nàng không sao chứ?"

Tôi khẽ dụi mắt, ngáp một cái, không nói gì liếc xem thử. Bỗng nhiên, tôi mở to mắt, chỉ nghe 'soạt' một tiếng, đã vọt đến trước giường. Bởi vì người nào đó đang nhìn tôi, đôi mắt như phóng điện. Quan trọng là, thần thái của hắn hồng hào, không hề có vẻ ốm yếu. Lẽ nào tôi đã cho hắn uống nước thánh? Hay là... Hồi quang phản chiếu (2)?

(2) hồi quang phản chiếu: lời giải thích ở đây. Kì thực... mình không hiểu... ; _ ;

Tôi không tin được vào mắt mình, ho khan một tiếng, hỏi: "Uy, người đã khỏe?"

Hắn nhanh chóng gật đầu: "Có Diêu Diêu chiếu cố, đương nhiên là tốt." Gì? Vẫn xem tôi là Diêu Diêu.

Tôi nhìn hắn, "Người không lo nghĩ gì sao?" Kỳ thật trong lòng rất sợ, sợ đúng là hồi quang phản chiếu.

Hắn lộ ra một nụ cười mê người: "Chỉ có Diêu Diêu của ta mới có thể cho ta uống nước muối rồi nước đường khi ta lên cơn sốt. Chỉ có Diêu Diêu của ta mới ăn nói thô tục đến thế."

Tôi nhát cá đầu lưỡng cá đại (3), có ý gì đây? Hắn không phải vẫn hôn mê chứ? Sao biết tôi cho hắn uống cái gì?

(3) nhát cá đầu lưỡng cá đại: một tục ngữ TQ, ý tứ là bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đổi chuyện này thập phần đau đầu. (theo blog Từ Linh)

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mau nói cho lão nương sự thật, ta đây thế nào như bị lừa?"

Hắn thừa dịp tôi chưa kêu gào, nắm chặt lấy tay tôi: "Nhìn vào mắt ta."

Tôi cố gắng tránh né, "Vì sao phải nhìn, mắt ngươi tốt lắm, nhưng mà không ăn được."

"Điều Điều, nàng còn muốn giả bộ đến khi nào, nàng là Điều Điều, vì sao không chịu nhận ta, vì sao?" Hắn lay mạnh thân thể tôi, khí lực rất lớn, xong xong, hồi quang phản chiếu điển hình.

"Ta không phải Điều Điều, không phải, ta là Liễm Dung, là Phiên Phiên." Đáng lẽ nên nói ngay từ đầu.

"Nàng là Điều Điều, là Liễm Diễm, là chủ nhân của Giáng Vân lâu." Hắn không buông tha tôi để bình tĩnh lại.

"Không phải Điều Điều, không phải, ngươi coi như Điều Điều chết rồi đi. Có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ quay về, nhưng hiện giờ thì ngươi phải quên nàng đi." Xuyên không sao có thể nói trắng ra được? Cũng không biết cô ấy có quay lại không ấy.

Thật là một nam nhân bá đạo, một tay thôi đã kéo tôi vào ngực mình: "Nàng là Điều Điều, ta không cho phép nàng nói mình đã chết. Nàng là của ta, ta không cho phép, nàng không được chết."

Tôi liều mạng phản kháng, hắn càng muốn cưỡng hôn tôi. Tôi nhất thời hoảng hốt, cho hắn một phát tát.

Hắn thất thủ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Tôi bỗng thấy thông cảm cho hắn, người chung tình như hắn thật đúng là hiếm, lúc nào cũng một mực mong muốn mình cùng người yêu được sống cùng nhau.

Tôi thở dài: "Ta biết ngươi cho rằng ta là Liễm Diễm, nhưng Điều Điều của ta thất lễ với ngươi." Tôi chỉ vào bản thân: "Ta là Liễm Dung, ta là Phiên Phiên. Ngươi xem, ta là Phiên Phiên, không phải Điều Điều, thấy không a."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15

Chuyện cưới xin, vì bệnh của Tề Hiền mà lùi lại, tuy hoàng thượng nói tạm hoãn 3 tháng, nhưng tôi biết, khả năng Vân Dung giả được đi chỉ có tính bằng số âm. Tính cách của Tề Hiền khá cương liệt, hắn đã dám giả bệnh gạt tôi, gạt hoàng thượng, còn gì không dám nữa. (vì Vân Dung tiếc thương ba phần)

Nhận được tin hôn sự bị lùi lại, lại còn nghe đồn 'bệnh' của Tề Hiền có liên quan đến tôi, hai mẹ con Vân Dung đến hận tôi thấu xương, nhưng cũng rất bất ngờ, các nàng không ai tới tìm tôi gây sự. Phòng chừng, đó là nhờ công lao của cha.

Khắp nơi trong kinh thành đều lưu truyền cổ sự của tôi-Tề Hiền-Vân Dung, là chuyện để bàn tán khi rỗi rãi thôi, bị nói thành rất nhiều phiên bản.

Bản Hoành đào đoạt ái (1): Ai, nghe nói rằng, hôn sự của Mạc gia Nhị tiểu thư và Thành vương bị dẹp rồi.

(1) hoành đào đoạt ái: tạm dịch bừa – cưỡng ép đoạt tình :B

Mỗ Y: Vì sao?

Ngươi không biết sao? Nghe nói Thành vương bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, cứ mãi gọi tên Mạc Tam tiểu thư. Nghe nói tiếp a, Mạc Tam tiểu thư và Thành vương là thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai (2). Vậy mà Nhị tiểu thư kia ý thể chính thất, điều tra rồi hoành đào đoạt ái. Nhị tiểu thư này a, ái mộ hư vinh, cuối cùng hại nhân hại mình.

(2) lưỡng tiểu vô sai: tình bạn trong sáng giữa hai đứa trẻ 1 nam 1 nữ (QT).

Bản Vũ mị đăng phụ (3): Mạc gia Nhị tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp bất phàm, thái hậu khâm điểm thành vương phi. Chưa kể, Mạc gia Tam tiểu thư lại càng như vật báu thể gian, mê hoặc Thành vương thần hồn điên đảo. Rồi, trước ngày thành hôn một ngày, Thành vương ngã bệnh, trong cơn mê mẩn vẫn luôn nhớ đến tiện nhân Mạc Liễm Dung ấy. Ta xem Nhị tiểu thư này, e không xuất giá được. Một cô nương tốt như vậy, danh tiết xem như bị hủy.

(3) vũ mị đăng phụ: tạm dịch – người phụ nữ quyến rũ đi mời chài.

Bản Quan phương bản (chính bản, có sách lậu): Đứa con gái thứ ba nhà lão Mạc rất xuất chúng, tương lai tiền đồ không chỉ dừng lại ở đó, cần nịnh nọt lão.

Mỗ Y: Ta nhớ mấy hôm trước ngươi còn nói đứa con gái thứ hai xuất chúng, sao bây giờ lại đổi thành đứa thứ ba?

Đứa thứ hai cũng vô đối, nhưng Nhị cô nương kém hơn một chút. Những tướng Tam cô nương chỉ có tài hoa tuyệt vời, không ngờ câu dẫn nam nhân cũng là đệ nhất thủ đoạn. Thành vương với nàng khăng khăng một lòng, nếu tương lại vào cung, không khéo hoàng thượng cũng phải ngoan ngoãn vâng lời. Sau này hoàng thượng còn lập nàng làm hậu không biết chừng...

...

Tướng Dung đến gặp tôi, mang những chuyện nàng nghe được kể lại, tôi chỉ cười. Nhiều phiên bản vậy mà chẳng có bản nào đúng, đám người này chỉ nói bậy là giỏi. Nếu biết trong đó còn có một Điều Điều nữa, không hiểu sẽ nói thành thế nào.

Từ buổi tối hôm đó, tôi cảm thấy Tướng Dung đã thay đổi. Nàng và tôi khá gần gũi, cũng bắt hòa rõ rệt với mẹ con Đại phu nhân. Tuy tôi làm bộ mặc kệ, chấp nhận nàng, nhưng vẫn cảnh giác. Lần đầu tiên gặp nàng ở đầu phố, tâm kế của nàng cũng khiến tôi dè chừng, nữ nhân này e rằng không đơn giản. Không biết nàng có thật tâm ăn năn không, hay còn có mưu đồ khác. Tôi chưa từng làm tổn thương ai, nhưng phòng ngự vẫn không thể không có. Tôi còn trẻ, không muốn anh niên tao thế (4), lại càng không muốn nghe Diêm vương hỏi tôi chết thế nào, tôi bảo không biết.

(4) anh niên tao thế: nôm na là còn trẻ mà chết sớm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16

Điều Điều, Liễm Diễm, em gái tốt nhất của chị, người thân thiết nhất của chị, em có khỏe không? Em tốt hơn chị, khi còn nhỏ, có rất nhiều người muốn nhận nuôi em. Sau này, cũng có một vương tử mãi mãi thành tâm yêu em. Đã xuyên không, hình bóng của em trong lòng Tề Hiên không hề phai nhòa.

Chị thì sao chứ? Mama coi chị là cái giê, vứt cho papa. Papa chê chị là gánh nặng, đem chị vứt ra đầu đường. Trong viện, chị không người hỏi han. Chị còn nhớ có một dì muốn nhận nuôi em, nhưng em nói muốn đi cùng chị. Người nhà kia liếc chị một cái, rồi cả em cũng không cần nữa, chị thật xui xẻo phải không? Khi lớn lên, mặc dù có rất nhiều người chạy theo chị, nhưng chị biết, bọn họ chỉ thích vẻ ngoài của chị mà thôi. Xuyên không xong, thân thể lại càng thể lương, mặt thì xấu, còn phải làm thể thân cho em. Em gái, chị không phải ghen tị với em. Ngưng nghĩ bản thân mệnh tiện, Đại phu nhân bảo chị là tiện nhân, lẽ nào chị tiện nhân thật?

Em gái, em là người thân thiết nhất với chị. Lúc này, chị rất muốn được em ở cạnh an ủi, chăm sóc. Chị biết mình là đồ ngọc, em giờ đang ở thời hiện đại, chị thì ở thời cổ đại, thời không của chúng mình cách biệt, biết đâu kiếp này không thể tái kiến.

Em yêu Tề Hiên, có đúng không? Nhớ lại khi em xuyên không trở về, lúc nào cũng đờm buồn, nửa đêm mộng về, mặt lúc nào cũng nhòa lệ. Chị còn tưởng em chịu nhiều khổ sở khi lưu lạc, không ngờ lại là vết thương do tình ái a.

Tề Hiên cho rằng chị là em, không phải là lỗi do hấn, lại càng không phải lỗi của chị. Chỉ có thể nói, rằng ông trời trên ngai. Hấn đường đường là vương gia, vì em mà giả bệnh, không tiếc phạm đại tội khi quân, hấn thực sự yêu em. Cho dù hấn lừa chị, chị cũng có thể tha thứ cho hấn phải không? Không phải vì điều gì khác, vì em thôi.

Ánh trăng sáng soi tỏ tiểu viện, tôi một mình miên man suy nghĩ. Ngẫm lại tất cả mọi chuyện phát sinh, thoáng như cõi mộng. Tôi giận Tề Hiên lừa tôi, nhưng vì Liễm Diễm, tôi nên tha thứ cho hấn, nên tha thứ. Ngẫm lại thấy mình ngu, thiếu chút nữa là yêu hấn. Nếu không phải hấn giả bệnh, tôi mới có thể dừng lại trước cái bẫy không thể thoát nổi của tình yêu. Tôi đã là một lão bà 26 tuổi rồi, thế mà không thể khống chế được tình cảm bản thân, thực rồi mỉm cười a.

Một mùi hương nào đó, thơm quá a. Đường như là hương liệu, nhưng lại là nhang, mùa này, tôi thích hương cây cỏ.

Khốn nạn a, choáng váng. Mí mắt đánh lộn với nhau, mệt, muốn ngủ ghê.

Hai chữ "mê được" thỉnh linh xuất hiện trong đầu tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17

Loại thuốc này ở thời hiện đại rất hiếm thấy, tôi sống quá 20 năm rồi chưa gặp (ngoại trừ trên TV). Xuyên không cũng đã lâu, tôi vẫn còn giữ thói quen suy nghĩ một mình từ hồi xưa, dẫn đến việc chẳng hề kịp thời phát hiện bản thân bị đánh thuốc mê. Khi tôi biết thì đã không đủ sức, ngay cả mở mắt cũng không nổi. Giờ, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm, tôi xong rồi.

Trong miệng lạnh lạnh, là nước, không biết ai đang cho tôi uống nước. Không phải, nước này có mùi tanh tanh.

Vừa mới uống được vài phân, cả người tôi đột nhiên khô nóng, toàn thân hừng hực như bị hỏa thiêu, mắt cảm đến đau nhức. Nóng, nóng, tôi tùy tiện nói lỏng y phục, mãi đến khi... Trần như nhộng.

Tôi cố gắng mở mắt, phía trước là một bóng người mờ mờ, muốn nhìn rõ hơn, nhưng lại càng mờ. Tôi mơ màng hỏi, người là ai a?

Không có thanh âm, chỉ cảm thấy có đôi tay lướt trên cổ tôi. Chạm rãi nghịch ngợm đôi bông đào, khiến ý thức càng mơ hồ. May tôi còn cơ linh, bất ngờ thanh tỉnh lên rất nhiều. Trước mặt là một gã đàn ông che mặt, gã bì ỏi nhìn cơ thể tôi, còn chảy nước miếng. Tôi muốn la lên cứu mạng thật to, nhưng tiếng kêu thoát ra lại biến thành âm điệu rên rỉ khát khao. Tôi chợt ý thức được, bản thân không những bị hạ mê được, còn có cả xuân dược nữa.

Lý trí vẫn không thể thắng nổi dục vọng. Tôi dùng toàn lực đẩy gã ra. Chỉ nghe gã cười khẩy:

"Tiện nhân, giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì." Nói rồi lại bỏ nhào hung tợn tới.

Tôi hai tay ôm lấy ngực, muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn khát cầu không nên lời.

Tay gã vẫn chạy dọc theo cơ thể tôi. Cơ thể vẫn nóng, bởi bàn tay kia chỉ đem đến cho tôi sự mát lạnh và sáng khoái trong chốc lát.

"Mụ nội nó, bà mày cư nhiên cũng trúng xuân dược. Bà mày cư nhiên cũng bị YY, con mẹ nó." Tôi lúng búng chửi rủa, cơ thể vẫn cứ khát cầu.

Cửa sổ N nào đó thỉnh linh bật mở, một làn gió thanh lương lùa vào. "Ác đồ lớn mật, dám bôi nhọ lương gia (nhà lành) phụ nữ."

Ai đang nói đó? Thanh âm kia lại tiếp:

"Là tình ý của nữ nhân, tuy xấu, nhưng thân thể rất đẹp."

Ai a? Có người? Sẽ không cường đảm tôi chứ, tức khắc trở nên thanh tịnh.

"Người là ai? Không muốn chết thì mau rút." Gã đàn ông vô phép tắc kia lạnh băng nói.

"Đại hiệp, cứu ta, cứu cứu a..." Tôi bò bên giường, yếu ớt kêu, mặc kệ hần là ai, sao lại xuất hiện ở chỗ này, với tôi đều là đại hiệp, tất cả sự trong trắng cho hần hết cũng được.

"Ai nha." Không biết là tên hỗn đản nào, cho tôi một cái bạt tai. Tôi căn bản đã suy yếu, mắt nhắm lại, mất ý thức.

Nhoáng cái đã đến sáng sớm, tôi có thể cảm nhận được ánh dương ấm áp. Nằm bên song cửa sổ, hồi tưởng lại chuyện đêm qua, một lúc sau tôi mới thấy sợ. Hoàn hảo, thời khắc mấu chốt thì có một đại hiệp, tôi chắc là vẫn không bị YY chứ?

Cứng ngắc trở mình, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, tựa hồ bị vật nghìn cân đè lên người. Tôi chợt minh bạch, nguyên lai, tôi không tránh được phận thất thân. Nước mắt bất giác chảy dài.

Coi như là bị chó cắn, là một phụ nữ hiện đại, lẽ nào lại không chấp nhận được chuyện này? Không phải sao? Lẽ nào tôi còn phải đi tự sát? Vì Mạc gia lập miếu thờ trình tiết?

Đem qua tên hỗn đản đó, rõ ràng là một tay lão luyện, liệu có mắc bệnh A không? Nghĩ tới đây, tôi rùng mình.

Có những vết hằn trên cơ thể khóa thân, làn da mịn màng bị huyết ban che kín. Kháo, thằng hỗn đản này là ai a? Có biết thương hoa tiếc ngọc không.

Tôi mặc vội quần áo, rất sợ bị người khác phát hiện. Tôi chỉ có chút khổ sở thôi, nhưng để kẻ khác biết thì sẽ rất phiền.

Vừa nhắc mắt, đã thấy trên bàn có một tờ giấy, bên trên được chặn bởi một khối lam sắc bảo thạch. Không cần đoán, nhất định là của tên khốn nạn quý tha ma bắt kia để lại. XXOO mỹ nữ xong còn lưu lại lễ vật, có ý gì? Nhục mạ tôi ư?

"Liễm Dung tiểu thư, tại hạ ngưỡng mộ diễm danh của tiểu thư đã lâu, đặc biệt tới gặp. Thật không khéo, thân thể tiểu thư lại trúng diễm độc. Tại hạ vì cứu tiểu thư, đành phải hi sinh danh tiết của tiểu thư. Bảo thạch này ta đưa tiểu thư làm vật đính ước mong muốn có ngày hữu duyên tái kiến."

Tôi đọc hết tờ giấy, sôi gan. Cái gì chứ, XXOO xong rồi tặng bà mày vật hẹn ước.

Hung hăng vút bảo thạch kia xuống đất, đập cho mấy đập. Tôi cứ cho rằng đêm qua may có người cứu, không ngờ cũng không phải thứ tốt đẹp gì. XXOO xong còn đưa tín vật, đồ biến thái. Tiểu tử, đừng có để bản tiểu thư bắt được, bằng không, dù thân bại danh liệt, ta cũng quyết bảo huyết hải thâm cừu.

Tần Nhi cười tủm tỉm như lão nhân, bưng một chậu nước bước vào, "Tiểu thư, sao dậy sớm thế? Nó tí nhớ tiểu thư thích ngủ lắm mà."

Tôi quắc mắt nhìn nàng: "Ta hôm nay tâm tình hảo, được chưa? Hạnh."

Nàng tiến lại trước mặt tôi, vẻ nhỉnh bộ: "Tiểu thư, tiểu thư sao vậy? Ai chọc tiểu thư?"

"Ai cần ngươi lo." Tôi như ngon hòa sơn sắp bạo phát rồi. Tên hỗn đản đó rốt cục là ai?

"Tiểu thư cười một cái đi, nói cho tiểu thư một tin tốt nga." Tin tức gì cũng không trọng yếu, tôi tự biết mình khó an toàn.

"Chuyện gì?"

"Nghe nói bệnh của Thành vương đã khỏi, biên quan báo nguy, vương gia chủ động xin đi đánh giặc, vài hôm nữa sẽ Bắc phạt." Rõ ràng là tin xấu.

"Cái gì?" Tôi hét lên. Thành vương đi biên quan, hắn sẽ gặp nguy hiểm sao? Đào kiếm vô tình, chiến trường hiểm ác a.

Tần Nhi cười thần bí: "Tiểu thư, tiểu thư đừng có gấp a. Thành vương muốn xuất chinh cho nên hoàng đế đã hủy bỏ hôn lễ giữa vương gia và Vân Dung tiểu thư."

"Còn Vân Dung thì sao?"

"Hoàng thượng thông cảm cho danh tiết của Vân Dung tiểu thư, đặc biệt hạ chỉ phong làm tài tử. Sau khi giáo tập cô cô đến dạy lễ nghi, có thể tiến cung." Tần Nhi tựa hồ rất đắc ý, nhân gia tiến cung thì liên quan gì tới chúng tôi a?

"Nàng tiến cung thì tiến cung, không liên quan gì đến ta." Tôi lạnh lùng nói.

Nàng chớp chớp mắt, hết sức khả ái: "Tiểu thư, Nhị tiểu thư vào cung, tiểu thư và Thành vương có thể... Tiếp tục tiền duyên?"

Tiếp tục tiền duyên? Có được không? Đừng nói bên trong còn có mấy Điều Điều, cho dù chưa hề có Điều Điều, tôi là một đóa tàn hoa bại liễu xấu xí vô cùng, ai muốn a. (xã hội cổ đại rất bảo thủ, yêu cầu đối với 'nữ tử' đặc biệt nghiêm khắc)

Tàn hoa bại liễu, trong lòng tôi giật thót, tuyền tú là phải nghiệm thân...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18

Tề Hiên, chúng ta lúc đó vẫn chưa hoàn toàn cảm mến nhau đúng không? Với người mà nói chỉ là chút huyền tưởng, là ta tự đa tình, đúng không? Người nói người muốn Bắc phạt? Nhớ nhé, phải sống trở về. Tuy rằng người thương tổn ta, tuy rằng ta không thích người, nhưng ta không mong người chết. Nhớ nhé, người nợ ta một đại nhân tình, trở về nga. Xuất môn nhớ phải tự chăm sóc mình, ta sẽ không đến tiễn người, chúng ta... Không nên gặp nhau thì hơn.

Tiện nói cho người, ta là Liễu Dung, còn được gọi là Phiến Phiến, là sư tỷ của Điều Điều. Với ta, đừng ôm huyền tưởng gì nữa, ta vĩnh viễn không thể là Điều Điều. Còn nữa, Tư Oanh cô nương rất yêu người, hảo hảo đợi người. Muốn biết ta quan hệ thế nào với Điều Điều ư? Muốn biết Điều Điều xảy ra chuyện gì? Sống rồi quay về, ta nói cho. Người biết đó, ta không thích nói nhiều (mổ Sờ: khiêm tốn nhì, người thì chỉ được cái miệng như dao thôi), không nói nữa. Sau cùng, tiểu tử, đừng chết, nhân tình của bản tiểu thư vẫn chưa trả đâu đấy.

Dương dương tự đắc viết thành đại thiên thể này, nhìn cái chữ như chó cào của bản thân, thực rõ xấu hổ a.

Tôi và Tề Hiên có lẽ nên tạm thời không gặp mặt là tốt nhất, gặp rồi chỉ biết thương tổn nhau. Biết hắn phải đi xa, cố ý viết thư cho hắn thôi.

Thư pháp của tôi cũng khá, nhưng đương nhiên là dùng bút máy để viết. Chữ còn bút lông thì nát bét, để xem tâm ý hắn hiểu được đến đâu. Miễn là, miễn là miễn là có thể... Có thể... Khả dĩ nhìn được đi.

Bảo Tần Nhi đem thư cho hắn, trong lòng chột nhẹ nhõm hơn nhiều, tựa như có cơn gió nhẹ thổi qua nội tâm. Dưới đáy lòng không còn gì nữa.

Tôi tin, khi thấy thư của tôi, hẳn sẽ minh bạch, sẽ tỉnh lại về giấc mộng Diêu Diêu. Tử Oanh là một cô nương tốt, hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc.

Tề Hiền nhận được thư của tôi rồi, hẳn bảo Tần Nhi nói với tôi ba chữ: Xin lỗi nàng.

Tôi chỉ cười, chúng tôi giờ đây không cần nói thêm gì nữa.

...

Tề Hiền xuất chinh, Tường Dung cũng không còn tới tìm tôi, Vân Dung ngoan ngoãn đi theo Giáo tập ma ma học quy củ. Mà tôi, bởi vì lòng vẫn còn một vấn đề, bỗng nhiên trầm mặc hơn rất nhiều. Lan uyển dĩ thường thanh tịnh, cha cũng thường xuyên đến chơi, nhưng cũng không nói gì, chỉ thờ dài, hoặc là dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Còn tôi cứ giả bộ không biết thôi.

Ngày qua rất nhanh, nháy mắt đã tới tháng sáu, ngày mai đã là ngày bắt đầu kỳ tổng tuyển tú nữ. Tôi và Tường Dung đều phải tham tuyển, Vân Dung đã có thể trực tiếp tiến cung rồi. Đi cửa sau là thuận tiện nhất, nhưng đáng tiếc, tôi không có phúc khí đó.

Ăn xong bữa trưa, trong nhà hỗn loạn, chuẩn bị quần áo trang sức cho tôi và Tường Dung. Tôi rất phản cảm với chuyện tiến cung này, về vấn đề thất thân đã nghĩ được đôi sách, cũng không cần nóng vội, chậm rãi tản bộ bên hồ đã.

Tháng sáu, khí trời oi bức, tôi chỉ mặc một bộ đồ sa y, trong tay cầm chiếc quạt tròn mỹ nhân. Đây là vật lão cha cho tôi, Tần Nhi không muốn tôi cầm, nói như vậy không thể lộ vẻ thực nữ phong phạm. Nhưng cái quạt này rất đáng yêu a.

Đang muốn đi vào trong đình ngòai, gặp Tường Dung đi đến, bên cạnh còn có một vị phu nhân mỹ lệ và một thiếu niên tầm 14.5 tuổi. Tôi đã đoán ra là ai rồi.

Cẩn thận quan sát mỹ phụ, bà một thân thanh sắc y sam, tóc mây búi cao, không mang đồ trang sức, khí độ bất phàm. Trên mặt có mang chút tiếu ý nhân nhạ, có vẻ u nhã đấy. Thiếu niên cũng một thân thanh y, mặt mũi ôn hòa nở nụ cười, phóng chừng là một tiểu đệ đệ thiện lương.

Tường Dung ngày mai sẽ tuyển tú, dung mạo tài hoa, nhất định sẽ trúng tuyển. Nghĩ ba người họ nên được hảo hảo gặp gỡ, tôi cũng không tiện quấy rối, quay người muốn đi.

"Tam muội." Tường Dung nghe tiếng động, lên tiếng.

Tôi đành đi đến, cười: "Chắc hẳn đây là Nhị phu nhân, còn đây là đệ đệ." Câu nói ngu ngốc, ai chẳng biết a.

Mỹ phu nhân gật đầu: "Liễm Dung, con khỏe không?"

"Cảm tạ Nhị phu nhân quan tâm, con khỏe." Lời thừa. Có khỏe không? Không khỏe sao đứng đây được?

"Mạc Ngôn kiến quá Tam tỷ." Tiểu đệ lộ vẻ tươi cười khả ái.

Tôi khẽ cười: "Đệ đệ không cần khách sáo, đều là người một nhà."

"Nghe nói Liễm Dung thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa xuất chúng, sau này vào cung, phải nhờ con chiếu cố Tường Dung nhà ta." Mỹ phu nhân vẻ mặt ôn hậu, thật không biết đúng là khen hay chửi xéo tôi đây. Nguyên tưởng rằng là một người đàn bà thanh cao, xem ra tôi đoán sai rồi.

Cười: "Đâu có, Tường Dung cũng không vừa, cùng nàng so bì, Liễm Dung quả thật như múa rìu qua mắt thợ."

"Ta nghe nói, câu đối của Tam tỷ làm khó cả tài tử thiên hạ, Mạc Ngôn rất bội phục." Tiểu đệ đệ dùng nhãn thần sùng bái nhìn tôi. Nói nhảm, câu đối này là văn hoa Trung Quốc nghìn năm đúc kết, không hay mới lạ.

"Đâu có đâu có, là các vị tài tử khiêm nhường Liễm Dung." Khiêm tốn cái thôi.

"Tam tỷ tỷ, mấy ngày trước ta có gặp một vị tỷ tỷ, nàng cho ta một câu đối cũng rất tuyệt, thỉnh tỷ tỷ xem thử." Tiểu đệ đệ vẻ mặt ngây thơ. Tường Dung bên cạnh vẫn tươi cười như hoa, nhưng nét mặt lại mang một tia u ám, tuy rằng chột lóe lên, cơ mà vẫn bị tôi bắt được. Coi tôi là trò đùa ở rạp xiếc à? Gài tôi?

Thiệt, ta sẽ đạo văn, nhưng ta biết mình chưa đến nỗi ngu, đáp ứng người mới là ngớ ngẩn.

"Tam tỷ tỷ tài sơ học thiên, sao mà đối được, xin đừng bôi xấu ta."

"Tam muội, nếu đệ đệ đã muốn cùng muội luận bàn, không cần khách sáo." Tường Dung xen vào.

Nhị phu nhân cũng nói:

"Liễm Dung, con chỉ bảo Mạc Ngôn một chút đi."

Tôi lắc đầu, "Tiểu đệ đệ, nếu đúng là một câu đối hay, đệ phải tự mình suy nghĩ kỹ đã, tài sắc văn chương cũng phải như vậy mới thành." Tôi viện cớ, dầm lưng tâm đến nát rồi.

Tiểu đệ đệ có chút suy nghĩ, "Nga, như vậy a." Đột nhiên rất hưng phấn nói: "Tỷ tỷ nói phải."

"Được rồi, ta đi trước, mấy vị chậm rãi trò chuyện."

Tôi mặc bọn họ ở sau, xoay lưng đi. Đi được vài bước, tiểu đệ đệ đột nhiên bắt kịp, nhỏ giọng: "Tam tỷ, cẩn thận với tỷ tỷ của ta."

"Cái gì?" Tôi không nghe lắm chứ?

Thằng bé nhìn xung quanh, thấy không ai mới thần bí nói: "Ta đọc câu đối cho tỷ tỷ nghe, nàng nói muốn ta ở chỗ đông người thỉnh đối, làm tỷ xấu mặt."

Mỗi tiếng mỗi từ của đệ đệ như nghìn tấn đá, đè nặng lòng tôi. Tưởng Dung a Tưởng Dung, người thực sự hận ta vậy sao?

May mà tôi đã sớm nghi ngờ nàng không nhanh chóng cải tà quy chính. A, thật là một nhân vật lợi hại, cư nhiên hai mặt. Nàng vừa muốn giao hảo với tôi, vừa muốn giao hảo với Văn Dung. Đến lúc gặp chuyện ai là người có lợi? Tôi cứ tự hỏi sao đạo này không tới tìm tôi, nguyên lai là thấy Văn Dung được tuyển làm tài nhân, đi nhờ vả nàng ta. Nàng làm một ngọn cỏ đầu tường mà đạt đến cảnh giới này, xem ra cũng lợi hại.

Tôi hít một hơi, cười: "Tiểu đệ đệ, cảm tạ đệ nhé."

"Tỷ tỷ, ta muốn thỉnh tỷ chỉ giáo mà."

"Nói đi." Nhờ tôi tốt vận, đối được thì sao? Coi như báo công thằng bé nhắc nhở.

"Thị khẩu tâm tư, tư quân tư quốc tư xã tắc." A, nghe quen tai a, đây không phải là câu đối phổ biến ở thời hiện đại sao.

"Bát mục thượng thưởng, thưởng phong thưởng nguyện thưởng liêm dung." Vô sỉ một tí đem cả tên mình vào.

Tiểu đệ đệ vẻ mặt kinh ngạc: "Tỷ tỷ thật lợi hại a, câu đối khó như vậy mà cư nhiên đối được. Theo tỷ tỷ kia nói, nhất định là GOOD." Tiếng Anh? Vị tỷ tỷ kia? Có một người hiện đại nữa?

Tôi hiếu kỳ hỏi: "Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đó là ai a? Nàng ở đâu?"

"Tỷ tỷ ấy đi lâu rồi, mùa xuân năm ngoái, ta nhặt được đồ của nàng ở cửa chùa. Tỷ tỷ ấy lợi hại lắm, nàng dạy ta rất nhiều thứ."

"Vậy tỷ tỷ ấy tên gì? Bao nhiêu tuổi? Trông thế nào?" Mùa xuân năm ấy Liễm Diễm cùng tôi đập son thì xuyên không, nếu tôi đoán không nhầm, người thắng nhỏ nói đến, chính là Liễm Diễm.

"Nàng nói nàng được gọi là Diêu Diêu, nhà nàng ở rất xa, chỗ nào mà tên là Thượng Hải ấy. Nàng rất đẹp, rất ôn nhu." Không phải Liễm Diễm thì là ai? Em gái a em gái, chúng ta thật có duyên. Đến thời cổ đại, cũng không dứt được tình chị em.

Tôi cười nhạt: "Cảm tạ đệ, câu đối này rất dễ. Bất quá đệ phải cam đoan, không được để ai khác biết về sau nga. Câu đối này là tâm huyết của ta và Diêu Diêu tỷ tỷ nghiên cứu mấy năm liền. Đệ mà nói ra, Diêu Diêu tỷ tỷ sẽ giận, ta cũng giận đấy." Rõ ràng là đạo văn, còn không biết xấu hổ nói là tâm huyết, lương tâm tôi chẳng nhìn nổi được nữa rồi.

Thằng bé gật đầu: "Nguyên lai tỷ và Diêu Diêu tỷ tỷ biết nhau, chẳng trách lợi hại vậy."

"Đương nhiên, ta là sư tỷ của Diêu Diêu, so với nàng ấy lợi hại hơn. Nhưng không thể để ai biết chuyện chúng ta nói hôm nay, cũng không thể để ai hiểu. Kể cả mẫu thân và tỷ tỷ của đệ."

"Ta bảo chứng, ngoắc tay." Tôi đưa ngón út ra, cùng tiểu quý 14.5 tuổi ngoắc ngoắc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 19

Ngày u ám, mưa phùn bay, bầu không khí đầy áp lực, thậm chí thở cũng thấy khó khăn. Dự cảm nói cho tôi biết, đây là một dấu hiệu không tốt. Mới canh năm, bọn nha đầu đã mang đến một lô trang sức quần áo, vội tới trang điểm cho tôi. Tôi cầm lấy mấy thứ đồ hỗn loạn đó, nhìn thoáng, thuận tay vút lên bàn, lạnh lùng nói: "Ra ngoài, loại tục vật này đừng có đưa cho ta. Có chuyện gì phải làm thì đi làm đi, ở đây đã có Tần Nhi."

Tôi cố ý để không được tuyển, trang phục đẹp thế này làm sao được? Để bị nhầm a? Vốn tôi có tiếng là mỹ nữ + tài nữ, đám tú nữ đã sớm coi như cái

đỉnh trong mắt.

Tôi vẫn mặc kiểu trang phục như ngày thi hội đó, chỉ là Tần Nhi làm cho tôi một bộ mới, kiểu dáng màu sắc không khác lần trước, nhưng chất liệu thì trái ngược. Nguyên lai chất vải là phổ thông, nhưng bộ đồ đúng là được làm từ tuyết đoạn.

'tuyết đoạn' là ngự dụng cống phẩm, người bình thường không mua nổi. Như vậy cũng tốt, chí ít sẽ không để đám con gái khác khinh thường.

Tôi với Tường Dung, Vân Dung, mang theo nha hoàn của mình lên xe ngựa. Tôi với Tường Dung thì giống nhau, còn xe ngựa của Vân Dung lại nổi bật xa hoa hơn hẳn. Tôi trái lại chẳng thêm, chỉ là thấy Vân Dung thực sự quá ngạo mạn, hình như chưa từng gặp ai giống thế.

Ở đây, mỗi xe ngựa và hai ngọn đèn lồng tiêu ký đều không cùng màu. Đèn lồng biểu hiện rằng tú nữ bên trong có gia thế địa vị và thân phận như thế nào.

Năm kia đã có một cuộc tuyển tú, vì tiền đề bằng hà, suốt đến bây giờ mới tiếp tục. Cho nên tổng tuyển cử lần này vô cùng náo nhiệt. Thiên kim nhà giàu tham tuyển nhiều không kể xiết. Trước đó, chuyện tú nữ bị sát hại đã bị hòa tan vào niềm vui sướng, người dân phố xá đứng đầy hai bên xem náo nhiệt.

Ngẫm lại mới thấy lạ, còn nhớ trong TV đã nói, con gái tuyển tú không được vượt quá 18 tuổi. Nhưng tôi đã sang 18, Vân Dung và Tường Dung thì càng đừng nói thêm. Lễ nào thời đại này lưu hành tình yêu chị em? Không ngờ giống với thời hiện đại, vợ có thể lớn tuổi hơn chồng? Bất quá chính sách này cũng không tệ, lúc tôi trượt thì có thể chơi đùa thêm mấy năm.

Tôi ngồi không trong xe ngựa, trong đầu hiện lên bóng hình của Tề Hiền. Chậm rãi, bóng dáng ấy phai nhạt dần, biến thành tên hỗn đản đêm đó cường bạo tôi. Tuy đúng là không rõ ràng lắm, nhưng cũng rất sâu sắc. Người kia cũng có ý, XXOO người ta xong còn để lại lễ vật. Bất giác, tôi đột nhiên bật ra tiếng cười 'hì hì' khúc khích.

Tần Nhi ở trước mặt tôi, khua khua tay: "Tiểu thư, sao vui vẻ thế, nghĩ đến Thành vương?"

Tôi quắc mắt nhìn nàng, "Không được nói lung tung." Tôi sao có thể nói rằng đang nhớ cái tên XXOO kia.

"Mạc gia ba vị tiểu thư, nô tài cung hậu (cung kính chờ đợi) đã lâu." Không ngờ, xe ngựa đã dừng, nghe thấy thanh âm của một thái giám, khoanh tay đứng ở phía trước xe, nhỏ giọng nói. Tần Nhi διu tôi xuống xe ngựa. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy cung tường cao cao sừng sững trước mặt, ngực tôi đột nhiên thấy nao nao. Giữa cung tường xa hoa như vậy, không biết đã mai táng bao nhiêu tính mệnh hồng nhan. Không biết sinh mệnh của Liễm Dung tôi có bị chôn cất ở đây không.

Thê lương cười, tôi đi theo thái giám kia. Vân Dung và Tường Dung đi phía trước, bộ dạng Vân Dung vênh vào tự đắc lắm, đáng ghét.

Thái giám đưa chúng tôi tới tú cung, Kinh Hồng các bên trong sớm đã có tú nữ. Thái giám cười nói: "Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, thỉnh đợi ở đây." Lại nói với Vân Dung: "Vân tài nhân, thỉnh theo nô tài."

Vân Dung cười, liếc tôi một cái, đi theo thái giám. Không phải chỉ là lục phẩm tài nhân sao? Vênh thế?

Tôi và Tường Dung người trước người sau đi vào, trong phòng có đủ loại ánh mắt đánh giá chúng tôi. Sớm biết hậu cung phức tạp, tôi vô thức giật nhẹ màng che mặt. Một người xấu xí như tôi, giữa đám mỹ nữ thế này, quả là nhục.

Tôi đang tìm một hàng, có một vị nữ tử cười nói: "Tỷ tỷ này, là Mạc Tam tiểu thư?"

Tôi gật đầu: "Tiểu nữ tử chính là Liễm Dung, xin hỏi tỷ tỷ là..."

Nàng nở nụ cười: "Ta là chi nữ của Lại bộ thượng thư Triệu Từ Tuyết, ngưỡng mộ đại danh tỷ tỷ đã lâu." Từ Tuyết, tuyết màu tím. Nhìn nàng một thân từ y, da dẻ như tuyết, thật đúng là người y như tên. Ai chẳng biết đệ đệ của thái hậu là Hình bộ thượng thư, nàng nói thẳng mình là nữ nhi của Hình bộ thượng thư, có mang theo chút khoe khoang. Có thể nàng đã nghe đại danh của tôi, cố tình phô trương chăng.

Tôi thần nhiên: "Không dám." Tôi không có ý định tiến cung, không muốn thân cận nhiều với những vị tiểu thư này.

Từng tú nữ một được đưa tới, tôi cũng không thêm nhìn xem là ai. Trái lại, Tường Dung lại đi hết một vòng tán gẫu đùa giỡn với chúng nữ tử. Con gái ở đây mỗi người đều mặt mày đều tươi cười như hoa, thật không biết mấy ai thật lòng.

Tú nữ tới hết rồi, hai ma ma một, sắc mặt nghiêm túc bước vào. Có 6 ma ma, thi lễ với chúng tú nữ: "Nô tì cấp các vị tiểu thư thỉnh an."

Triệu Từ Tuyết cướp lời: "Ma ma xin đứng lên." A, tiên nhập vi chủ (1).

(1) tiên nhập vi chủ: ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo (QT).

Sáu ma ma đi vào nội đường, một thái giám cầm tập sổ. Tú nữ nào được gọi tên, đi vào nội đường. Tôi biết, là nghiệm thân. Ngạo mạn chậm rãi uống trà, coi như là chuyện không liên quan đến mình.

"Mạc Liễm Dung..." Cuối cùng cũng đã gọi tên tôi, tú nữ tiền đề khâm điểm lại là người cuối cùng, hạnh.

Tôi vào nội đường, thấy trong phòng có một phiên bình phong, phía sau bình phong là một chiếc giường. Có hai ma ma đã bắt đầu, chuẩn bị cời quần áo

của tôi. Tôi vút hai thỏi vàng xuống đất, cười: "Ma ma, bạc của ma ma roi." Mấy ma ma thấy vàng thỏi, mắt sáng lên. Hai vị giúp tôi cởi quần áo, vội vàng đi tới nhặt. Bốn ma ma bên cạnh cùng không biết làm sao, ngơ ngàng nhìn tôi. Tôi đi tới bên cạnh các bà, cũng bỏ ra bốn thỏi, cười: "Ma ma, của mấy vị cũng roi." Bốn người lập tức tươi cười, cầm tiền dứt vào tay áo.

Nghiệm thân thế là xong, trên đời này làm gì có người không tham tiền. Mang theo sáu thỏi vàng trong người, đúng là đủ.

"Tiểu thư, chờ một lát." Phía sau vang lên một thanh âm quen thuộc của ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20

"Xin hỏi ma ma còn gì phân phó?" Tôi rất lễ độ quay lại, thi lễ với các ma ma ấy.

Một vị đứng đầu đi tới, nói: "Tiểu thư vẫn phải vào trong." Tôi thấp thỏm đi theo các ma ma vào bên trong, lập tức có bốn vị bắt đầu đề tôi xuống, mạnh mẽ lột sạch y phục của tôi. Vị đứng đầu kia nói: "Tam cô nương, xin thứ lỗi, nô tỳ chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi." YY nó, thu tiền rồi vẫn còn nghiệm, vàng của ta a. Bị nghiệm ra ta không phải một thân xử nữ, có thể bị chém đầu a?

Tôi bị bốn bà già vỗ nắn bóp, thô bạo nghiệm phía sau, khiến tôi ứa oái đến cực điểm. Xong rồi, xong rồi, cái mạng nhỏ này khó bảo toàn.

"Chúc mừng tiểu thư." Ách? Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vị ma ma dẫn đầu đổi diện, nhìn tôi cười mờ ám? Có ý gì, tôi không phải là xử nữ đấy, không phải tử tội a? Chúc mừng tôi làm gì? Có phải bị sót rồi không? Bất kể thế nào thì tôi đây đã bị các vị xào rồi.

"Cảm tạ." Buông ra hai chữ, tôi vội vàng đi thẳng. Quái lạ, tuyền tú này không giống như tôi từng xem trên TV, sao có thể vậy nhỉ?

...

Theo quy định, tất cả tú nữ phải ăn trưa trong cung. Tôi thì đặc biệt được chăm sóc, thái hậu phái người đến mời tôi qua dùng bữa cùng. Ngoài tôi được chiếu cố thế này, còn có Từ Tuyết. E Từ Tuyết chỉ là cái nền cho tôi. Bên ngoài nàng đứng là cháu gái của thái hậu, nhưng kỳ thực tôi mới là hàng thật giá thật.

Tôi không thông minh quá, cũng không ngu dốt quá, nên sẽ không làm con chim đầu đàn. Cho nên tôi nói mình đau bụng, ở lại Kinh Hồng các nghỉ ngơi.

Các vị tú nữ và Từ Tuyết chắc phải ăn đến độ miệng đầy nước bọt rồi nhỉ? Thương cảm cho tôi bị bỏ đói, đứng một mình Kinh Hồng các lạnh như băng. Đói quá, nhưng mà đói so với không mất cái mạng nhỏ này là thì thà thế còn hơn.

Nằm trên một chiếc giường nhỏ ở Tú Nữ môn nghỉ ngơi, trong đầu miên man. Vừa qua cửa nghiệm thân, thực là quái lạ. Theo lý mà nói, thu tiền rồi thì còn nghiệm cái gì? Cho dù nghiệm, nếu phát hiện tôi không phải xử nữ, sớm phải đen mặt lại chứ, cư nhiên lại trưng ra cái vẻ mặt đó. Cho dù thái hậu di mệnh có dặn trước, cũng không thể có vẻ mặt như thế a. Quái thật, rất là quái, biết là năm nào chẳng có chuyện quái, nhưng năm nay còn quái hơn.

Tôi lại nghĩ, có nên chạy không? Nhớ đến vẻ mặt ma ma nghiệm thân, tôi thấy lạnh từ trong ra ngoài. Khi tuyền tú mà chạy trốn thì không phải là tội lớn (nếu bị bắt, tôi có thể nói là một mình đi dạo loanh quanh, bị thích khách cưỡng ép, ha ha ha. Thái hậu di mệnh sẽ che chở tôi, không chết đâu.), không phải là một thân xử nữ mà tham gia tuyền tú mới là tội lớn. Là tội khi quân, huống chi tôi còn là do tiền để khâm điểm.

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện hai chữ 'nguy hiểm!'. Tôi đã có quyết định rồi, lên chuồn khỏi Kinh Hồng các. Từ Tú Cung hẻo lánh, sát với Lâm uyển, phía trước Lâm uyển chính là cung tường. Tôi chỉ cần leo qua tường là có thể thoát khỏi cung. Hồi bé tôi thường xuyên mang Diêu Diêu đi hái trộm trái cây, cũng leo tường ra ngoài. Cung tường chắc cũng không cao lắm chứ?

...

Một ngày thật là nóng, tôi lén lút thoát khỏi ánh mắt mọi người, rút cuộc cũng thấy được cung tường. Tôi không có leo thẳng qua bức tường ấy mà lui vào một góc. Tìm cái lỗ chó chui đã, tôi rất lười, nếu mà có lỗ chó chui thì không cần trèo tường, mệt chết. Chủ yếu là tôi tuyệt đối thể trèo ra, cung tường đầu phải là một chỗ trèo tốt.

"Làm gì đây?" Tôi đang tìm tìm, phía sau chợt vang lên một tiếng quát lạnh băng. Tôi giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người.

Tôi cười gượng, "Ta tản bộ tản bộ." Nói chạy trốn thì lập tức bị bắt, thảm.

"Tản bộ? Ta xem ngươi là muốn chạy trốn." Nói xong vẫn trừng mắt nhìn tôi, tôi trừng lại.

Suất ca (dễ nhìn)? Có nhầm không? Phong thủy cổ đại có vẻ tốt lắm nhỉ? Trước khi tôi chạy trốn thì gặp được một Suất ca, nhất định lão Thiên thương cảm tôi tuyền tú cực nhọc, cho nên cố ý ban tặng cho tôi, ha ha ha. Vận khí của tôi thực tốt, nên mua vé số, nhờ trúng thì tôi sẽ làm phú bà rồi.

"Nhìn cái gì? Lau nước bọt của người đi." Suất ca vừa buồn cười lại vừa tức giận nói.

Tôi sờ sờ cằm, hình như có chút nước miếng, ướt cả màng che mặt. Ho khan một tiếng, "Người là ai a? Dám quản cô nãi nãi ta? Không có việc gì thì tránh ra."

Hắn nghiêm mặt: "Trong cung nội uyển, là người thì không được phép trốn ra ngoài."

"Ai cần người lo, ta thích thì trốn." Ai, lỡ mồm.

Hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười tà ác, "Người rút cuộc cũng thừa nhận là muốn chạy trốn?"

Tôi không thể không gật đầu: "Đúng vậy, muốn chạy trốn."

"Vì sao?" Hắn tựa hồ rất có hứng thú với tôi.

"Bởi vì ta không muốn bị chọn." Lý do thứ nhất, là nguyên nhân quan trọng nhất không thể không nói.

"Thiên hạ có bao nhiêu nữ tử muốn vào cung, người vì sao không muốn tiến cung?"

"Hoàng đế sắc quý gia không biết có bao nhiêu nữ nhân, hôm nay yêu người này, mai thích người khác, thật không biết hắn cuối cùng yêu ai. Gã cho một người mình không yêu, hoặc không phải người thương của mình chẳng lẽ hạnh phúc? Cung đình hiểm ác đáng sợ a, người không hiểu. Ta từ nhỏ đã quen nhìn đám nữ nhân hậu cung hồng tường như hoa như ngọc tranh đấu, đánh chết ta cũng không muốn bị cuốn vào. Đám nữ tử ấy vì một nam nhân không yêu ai, thường xuyên lục đục với nhau, mang thanh xuân biến thành hư ảo, vĩnh viễn đấu tranh ở đây. Với chí số thông minh của ta, tuy rằng không phải sợ đám đàn bà con gái đó. Nhưng ta không muốn hại người, lại càng không muốn tranh một người đàn ông không yêu mình với họ. Cho dù là ta yêu hắn, ta cũng không muốn chung chồng với bất kì một người đàn bà nào. Hơn nữa, ta còn là vợ bé, hiểu chưa?" Nghe tôi nói hết rồi, hắn có chút giật mình. Tôi quay lại, ánh mắt dương lên rõ ràng như đang nói: "Đồ thiếu hiểu biết."

"Nói rất đúng, nói rất hay." Hắn nghi hoặc nhìn tôi: "Bất quá ta thấy hơi kì, cô nương người mới vài ba tuổi đầu, vì sao đã chứng kiến hậu cung phi tần tranh đấu?" Tôi lại nói bậy rồi.

"Ta từ nhỏ thích đọc sách, sách về cung đình tranh đấu xem không ít, nên mới quen."

"Thì ra là thế." Hắn thú vị cười: "Trở về đi, với tư sắc của người, nhất định sẽ lạc tuyền. Đến lúc đó danh chính ngôn thuận ra khỏi cung, hiện giờ chạy trốn là từ tội đó." Nghe có vẻ có chút thiện chí, nhưng tôi thấy hình như hắn uy hiếp mình, còn đã kích nữa chứ? Tôi che mặt a, hắn sao biết tôi xấu?

"Người sao biết? Người cũng không phải hoàng đế. Vạn nhất lão nhân hắn đầu óc lên cơn, bắt ta ở lại, không phải ta sẽ làm một oán phụ trong cung cả đời sao?"

"Vì ta là thị vệ bên cạnh hoàng đế, cho nên ta biết sở thích của lão nhân hắn." Miệng hắn cũng không tự chủ được mà vênh lên, tựa như lời của tôi buồn cười lắm ấy, buồn cười đến thế cơ a.

Đồ nhỏ mọn, nếu không phải bản tiêu thư đang đứng dưới hiên, nhất định sẽ cho mi hai cái tát.

"Vậy a, ta quay về, tái kiến." Tôi cúi đầu, xám xịt ly khai.

Kết quả, lần đầu tiên chạy trốn chính là —— thậm bại, xuất sư bất lợi a.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21

Nghe xong 'lời khuyên' của Suất ca, tôi buồn chán quay lại Kinh Hồng các. Hắn nói cũng đúng, với dung mạo của tôi, nhất định lạc tuyền, quả thật không cần lo lắng. Vấn đề tôi không còn là xử nữ tuy nghiêm trọng, nhưng đoán rằng các bà cô ấy sẽ không vạch trần ra đâu. Cái này gọi là nãi nhân thủ đoạn, đã thu tiền của tôi rồi mà còn tạo xi căng đan, sống không dai đâu. Làm tôi lo nghĩ nhất chính là nụ cười thâm sâu và câu nói không thể hiểu nổi của ma ma kia. Vừa nhớ lại, đã thấy sợ rồi.

Thấm thoát đã thấy một đám tú nữ, tùm năm tùm ba đi vào Kinh Hồng các. Ăn nhanh vậy? Thật là có phúc không biết hưởng a, nếu tôi mà là các nàng

ấy, được ăn bữa trưa, nhất định sẽ ăn đến no phỏng bụng thì thôi. Nhìn vóc dáng các nàng, chắc cũng không cần ăn kiêng. Có lẽ trong đầu nghĩ đến Điện tuyến lát nữa, ăn không vô. Những đứa con gái này, thực không biết cung đình hiểm ác, đau đầu nhức óc thế nào mới tình nguyện chịu chết.

Mãi mê suy nghĩ, tôi thấy như mình đụng vào vật gì rồi. Tôi vừa ngẩng đầu lên, là một vị nữ tử thanh tú đang sợ hãi nhìn tôi. Không xong, tôi đụng vào người ta. Vợ cười lạnh: "Liễm Dung vô tâm đụng vào cô nương, thỉnh cô nương thứ lỗi."

Nàng đậm đậm nhất tiếng: "Là Phụng Nhi bất cẩn, phải thỉnh tỷ tỷ chớ trách phạt." Cái này... Cái này... Rõ ràng là tôi đụng vào con nhà người ta, sao lại xin lỗi tôi.

"Là lỗi của Liễm Dung, đụng vào cô nương, Liễm Dung phải thỉnh cô nương thứ lỗi mới đúng." Trông nàng khách khí thế, tôi cũng nên khiêm nhường một chút.

"Không, không dám." Nàng khó khăn thốt ra mấy chữ. Vẻ mặt hoảng hốt, tôi không phải khủng long, có cần thiết thấy kinh khủng như vậy không?

Tôi liếc mắt quan sát nàng, thấy nàng ăn mặc bình thường, trang sức cũng không nhiều lắm, chất liệu cũng thường, thậm chí có chút cũ kỹ. Không cần phải nói, nữ tử này nhất định gia thế hàn vi, cho nên lúc nào cũng nhường nhịn. Nhìn lại bản thân mình, tuy trang phục của tôi thanh nhã, nhưng trên người vẫn có vài thứ đồ trân phẩm hiếm thấy. Nàng sợ mất lòng tôi, nên mới khúm núm vậy.

Tôi cười: "Liễm Dung đụng vào cô nương, nên thỉnh tội với cô nương."

Nàng vợ nói: "Không dám, không dám, tiểu thư không cần làm vậy."

Tôi nhìn dáng vẻ hồi hộp ấy, nắm tay nàng, nói: "Đã có duyên hội ngộ, chính là tỷ muội, có gì mà dám hay không dám. Nếu cô nương không chê, gọi ta một tiếng tỷ tỷ." Đã từng như vậy, tôi đã từng nhỏ bé lẻ loi vắng vẻ dạ dạ như thế, giống nàng bị người ta xem thường. Nhìn nàng, tôi không khỏi nhớ tới quãng thời gian học đại học.

Rất nhiều năm trước, tôi may mắn đỗ vào một trường đại học có tiếng, đa số chúng bạn đều có bối cảnh gia thế hiển hách. Còn tôi thì sao? Tôi chỉ là một đứa con gái bị quăng đi, cái gì cũng không có. Nhớ lại ngày khai trường, tôi vì khẩn trương, đụng vào một bạn học, kết quả bị cô ta mắng như một con chó. Sau đó tôi mới biết, nữ sinh mắng tôi đó là thiên kim của ngài thị trưởng, tính tình thất thường, khi tôi học đại học cũng được trải nghiệm nhiều.

Nữ tử nhu nhược trước mặt này, cũng giống với tôi ngày xưa ấy. Nhưng nàng so với tôi còn may mắn hơn, bởi người nàng đụng phải là tôi.

Nàng vừa mừng vừa lo, "Thật sự có thể?"

Tôi gật đầu: "Đương nhiên có thể, có thể gọi ta tỷ tỷ, chúng ta là hảo tỷ muội."

Tôi nắm lấy tay nàng, cùng bước vào Kinh Hồng các, thấy Tường Dung đã ở bên trong rồi. Tường Dung thấy tôi kéo tay Phụng Nhi, châm chọc: "Tam muội, muội cùng đừng tự hạ thấp mình như vậy."

Phụng Nhi nghe nàng ta nói như thế, lên liếc sang tôi. Tôi cười: "Ta biết thân biết phận, không cần ngại nhắc nhở."

Lướt lại nàng một cái, lướt qua. Bởi vì tôi đi quá nhanh nên gây ra một cơn gió lạnh.

Phụng Nhi và tôi cùng ngồi xuống, nàng cảm kích nói với tôi: "Tỷ tỷ, cảm tạ tỷ. Tỷ là thiên kim tiểu thư đại gia, không nên vì ta mà đắc tội những người khác."

"Có gì là đắc tội chứ, nữ nhân đó có tình bối mớ, đừng để ý nàng." Tường Dung a Tường Dung, ta biết nỗi buồn khổ của người, vì sao người không thể làm chính mình? Vì sao người luôn muốn đối đầu gay gắt với ta?

Tôi không thích nàng ta, nhưng cũng không ghét, tôi không hi vọng có một ngày nàng chết bởi tay tôi.

Phụng Nhi biết ơn nhìn tôi: "Tỷ tỷ, cảm tạ tỷ. Cha ta chỉ là một huyện lệnh nhỏ, không tiền không quyền, khó được các tỷ tỷ để mắt ta." Huyện lệnh mà nói, so với mấy vị trọng thần thì kém xa, khó trách nàng dè dặt khép nép vậy.

Tôi thấy nàng là một cô gái được, dung mạo thanh tú, ăn nói có học thức, chỉ có điều lá gan quá nhỏ. Tôi chúc nàng lạc tuyến, chứ cứ với kiểu này, nàng không bị đám cọp cái hậu cung kia ăn tươi mới là lạ.

Chúng tôi hai người hàn huyên vài câu, nàng lại trở về một góc ngồi. Giữa đám tú nữ nét mặt như hoa, phục trang đẹp đẽ, tỏ ra hèn mọn như vậy. Tôi nhìn nàng, đánh bắt đắc dĩ thờ dài. Nữ tử ở niên đại này, thật vô năng a.

...

Điện tuyến cuối cùng cũng bắt đầu, tôi đợi thời khắc này đã lâu. Chỉ cần tôi bị loại, tôi sẽ không còn là tú nữ nữa. Vì một ngày mai tươi sáng, nhất định phải nghĩ ra biện pháp để mình lạc tuyến.

"Lại bộ thượng thư Mạc Văn Xương chỉ nữ Mạc Tường Dung." Thái giám xướng tên Tường Dung. Những người khác thì tôi không quan tâm, nhưng Tường Dung thì rất chú ý.

Tường Dung đậm đậm nhất tiểu, trang nhã khéo léo tiểu sái, hướng đến người ngồi trên ngai vàng thi lễ. Đương kim hoàng thượng chưa lập hậu, cho nên lần tuyển tú này chỉ có thái hậu và một vị phi tử tham gia. Nhìn bộ dạng Tường Dung như vậy, trong tâm tôi thầm xem thường. Không phải chỉ là tiểu tiếp sao? Lạc tuyển cũng được mà.

Hoàng đế ngồi sau tấm rèm còn chưa lên tiếng, đã nghe thái hậu nói: "Lui xuống đi." Tường Dung vẫn đang mỉm cười, sắc mặt chợt tái, mồ hôi lạnh đổ xuống.

"Mẫu hậu, Mạc Tường Dung tài mạo song toàn, có thể phụng dưỡng hoàng thượng, mẫu hậu..." Giọng nữ rất êm tai truyền ra. Thái hậu chỉ cất lời: "Mạc thượng thư cả đời vì nước, trung thành tận tâm. Nghe nói gần đây thân thể suy yếu, Tường Dung nhu thuận hiểu thảo, để nàng chăm sóc là tốt nhất."

Lý do hay, không phải muốn PK (*) Tường Dung chứ? Có cần phải nói để nghe thế không? Nghe giống thái hậu thương cảm cho triều thần lắm ấy?

(*) PK = player killer – thuận ngữ game online thì phải '___'

"Mẫu hậu nói rất phải, đưa Mạc Tường Dung xuất cung, ban thưởng gấm Tam Thất, một đôi ngọc Như Ý." Nhân vật chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng phát ngôn, xua đuổi như đuổi ăn xin a, mấy lời này là huỷ cả một giấc mộng thiếu nữ đấy.

Sắc mặt Tường Dung trắng nhợt, nước mắt đọng mi. Giờ phút này, lòng tôi không hiểu sao lại thấy thương thương? Vì Tường Dung sao? Không, sao lại phải vì đứa con gái ngu ngốc này chứ. Hoàng cung, thật tốt như vậy sao? Tôi ước gì hẳn cũng nói, Mạc Liễm Dung cắt đi.

"Mạc Liễm Dung."

Tôi giật mình, vội đáp: "Thần nữ tại."

Phía sau màn, giọng vị nữ nhân chậm rãi vang lên: "Bỏ màn che mặt của người xuống." A? Bỏ màn che mặt?

"Không cần." Thái hậu và hoàng thượng cùng đồng thanh. Thái hậu biết tôi xấu thì ngăn đã đành, hoàng đế chết tiệt kia chỗ mồm vào làm gì.

"Lưu lại." Thái hậu ôn hòa nói, hai chữ của bà giống như trái bom, có thể nổ tung cả người tôi.

Tôi vội vàng: "Thái hậu thác ái, khiến thần nữ không còn mặt mũi gặp người khác, thỉnh thái hậu thu hồi mệnh lệnh." Tôi không phải ngu độn, không muốn tiến cung.

"Liễm Dung là tú nữ tiên đế khâm điểm, hơn nữa tài hoa xuất chúng. Đương kim hoàng thượng hiểu thuận, trọng tài, sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, người cần gì phải khiêm tốn." Chụp mũi lớn a, lời cả tiên đế ra áp đặt hoàng thượng. Tôi là một đứa xấu xí, hẳn không thêm đâu. Thái hậu di mệnh a, con biết người thương con, nhưng mà con không muốn tiến cung, để con tự do đi.

Hoàng thượng lên tiếng: "Thái hậu nói vô cùng phải, lưu lại." Tôi thấy thái giám kia muốn ghi tên mình, vội quát to một tiếng, khoan đã. Một phát giật mình che mặt, ngẩng đầu lên, lập tức nghe được một trận xì xào nổi lên từ chúng tú nữ. Tôi biết, về ngoài của tôi thật có lỗi với quần chúng. Nếu bây giờ là ban đêm, tôi đoán các tú nữ sẽ hôn mê bất tỉnh hơn một nửa (vì bị tôi dọa).

"Đi ra đi ra." Phía sau màn truyền đến một thanh âm không nhận được nữa, có lẽ chính là vị phi tần nào đó kia.

"Tĩnh phi, hôm nay người tuyển phi cho trăm là nàng a?" Nàng mới lên tiếng, đã nghe hoàng đế tránh móc.

Vị hoàng thượng này đầu có sốt không ta, người người đều sợ khi thấy khuôn mặt hoa tàn của tôi, không đi ra thì ở đây để cho người ta chế nhạo?

Hoàng thượng tiếp lời: "Lưu lại, phong tứ phẩm Dung hoa." Uống nhầm thuốc rồi, hoàng thượng nhất định là uống nhầm thuốc rồi.

Thái hậu lại chậm rãi nói: "Khoan." Cứu tinh, có lẽ muốn đuổi tôi đi, ha ha ha. Thái hậu di mệnh, cảm tạ người.

"Mạc Liễm Dung là tú nữ tiên đế khâm điểm, tứ phẩm Dung hoa thì ủy khuất quá." Lỗi tại tôi hôm nay có hồng không vậy, trời ơi là trời. Trúng tuyển còn chưa xong, phân vị cao cho tôi như vậy làm gì a.

"Mẫu hậu, Mạc Liễm Dung chưa thị xâm (ý 'hầu hạ'), theo lý không thể phong cung chủ vị." Tĩnh phi mở miệng ngăn cản, tốt nhất là đuổi ta ra khỏi cung đi.

"Mạc Liễm Dung tài đức vẹn toàn, Mạc Văn Xương công tại xã tắc, lẽ nào không thể sửa quy củ?" Thanh âm của hoàng thượng sao mà êm ái, nghe xong thì chối tai khủng khiếp.

"Hoàng nhi có lý." Thái hậu rất thỏa mãn với biểu hiện của hoàng thượng.

"Hoàng thượng, thần nữ vô tài vô sắc, tính cách quái đản. Lười nhác tham ăn, tư tưởng dơ bẩn, đức hạnh bại hoại. Ngay cả tam tông tứ đức cũng không biết, nữ công gia chánh lại càng không hay. Có một nữ tử như ta, e rằng khiến thể diện hoàng gia bị dơ bẩn, thỉnh hoàng thượng và thái hậu đổi ý." Để lý khai hoàng cung, tôi biến bản thân không đáng một đồng.

"Lần cần." Thái hậu giận tím mặt, "Lưu lại, phong tiểu nghi, ban thưởng ở Sương Hoa cung."

Tiểu nghi cái con khi, nhìn bộ dạng tôi xem, có chút gì giống phi tần? Tôi thà làm cung nữ, không muốn làm tiểu nghi.

Tôi vội nói: "Thần nữ biết tội, thỉnh thái hậu giáng lâm cung nữ, bần cùng thể nào cũng được, nghìn vạn lần đừng để ta làm phi tần." Trong cung, một cung nữ biến mất thì không ai chú ý, nhưng một phi tử biến mất, động tĩnh không nhỏ. Tôi muốn chạy mà, nếu phân vị cao như thế sẽ liên lụy.

"Tiểu Hi Từ, dẫn Mạc tiểu nghi đi, hảo hảo trông coi." Hoàng đế hoàn toàn không đếm xỉa đến lời của tôi, ra lệnh cho người bên cạnh. Hảo hảo trông coi? Lẽ nào tôi còn có thể chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1

Đến Sương Hoa cung tôi mới phát hiện, mình thế thâm cỡ nào. Nguyên lai Sương Hoa cung là nơi rất hẻo lánh, là một cung điện vô cùng cũ nát. Chỉ có phi tần phạm sai lầm mới ở đây, về cơ bản là chờ chết. Thái hậu đi mụ a, người không phải rất thương con sao? Sao lại phải hãm hại con a?

Tiểu Hi Từ an bài cho tôi một chỗ xa hoa nhất Sương Hoa Cung — Lộ Thai cư. Tôi đảo mắt, thế này mà xa hoa hả? Còn không bằng Lan uyển Mạc gia. Sau đó tôi phát hiện, ở đây ngay cả nhân ảnh cũng không có. Nhìn cung điện trống vắng, trong ngực tôi không biết có tư vị gì. Ông trời ơi, Liễm Dung con sao phải lưu lạc đến nông nỗi hôm nay.

Tiểu Hi Từ cũng không dám bạc đãi tôi, gọi người quét dọn Lộ Thai cư, lại thay chăn đệm mới. Nhân tiện mang vài đồ gia dụng đến, còn phân công một cung nữ cho tôi. Một cung nữ, ông trời ơi, một người thì có thể làm gì a, ít nhất cũng phải phân một thái giám và ma ma cho tôi chứ. Tôi cố gắng tranh luận với Tiểu Hi Từ, hần liền nói: "Tiểu chủ là tần phi phạm lỗi, không quy củ nên phải tự lo liệu." Lẽ nào đã ưu đãi tôi thế này? Tôi mới tiến cung thì gần như vào lãnh cung, cuộc sống về sau qua đi thế này ư.

...

Sáng sớm hôm sau, cha dẫn theo Tần Nhi vào thăm tôi. Lúc này tôi mới biết, nguyên lai nữ tử trúng tuyển không cần về nhà, chỉ thông báo cho người nhà mang đồ dùng cần thiết và nha hoàn sang. Tiện thể cùng người nhà tụ họp. Mà đặc biệt, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Mạc Ngôn đều đến gặp Vân Dung, chỉ có mình cha đến thăm tôi. Cha dường như già đi rất nhiều, lòng tôi có chút xúc động. Kì thực, tôi biết, cha vẫn rất quan tâm tôi.

Cha ngữ trọng tâm trường (1) dặn dò tôi, phải hảo chiếu cố bản thân, không được phép hành động theo cảm tính, cùng sống hòa thuận với Tần Nhi. Tôi miệng đáp ứng, nhưng trong đầu thì không đồng ý vậy. Tôi sớm muộn cũng phải ly khai, học linh tinh làm gì?

(1) ngữ trọng tâm trường: lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa (QT).

Nói một hồi về chuyện thường ngày, có một thái giám báo lại, Vân tài tử cho mời. Đám đàn bà này muốn hảo hảo cáo biệt, tôi đương nhiên không đáp ứng.

Trước lúc cha đi có để lại cho tôi một chồng ngân phiếu, ngân phiếu còn ẩm hơi cha, khiến nước mắt bất giác rơi.

Đồ từ nhà mang đến thật không ít, y phục trang sức, tất cả mọi thứ. Xem ra cha vẫn luôn tận tâm với tôi, dù ông trước kia không như thế, nhưng giờ đã không còn nợ nần tôi gì nữa rồi.

Dùng qua bữa trưa, Tần Nhi và Ngâm Thu cùng nói chuyện phiếm. Tôi rơi vào thế thanh nhàn, một mình nằm ngáy trên giường.

Ngâm Thu chính là tiểu cung nữ Tiểu Hi Từ phái cho tôi, năm nay 17 tuổi, đáng vẻ rất khả ái. Mới gặp tôi lần đầu con có chút e dè. Mới một ngày thì đã quen tôi rồi. Sau khi Tần Nhi tới, hai người trở thành hảo tỷ muội, vứt tôi sang một bên.

Tôi biết cung đình hiểm ác, người bên cạnh mình rất có thể là gian tế, nhưng tôi tin Ngâm Thu. Tôi bất quá chỉ là một tiểu tần phi bình thường, xấu không cần nói, mới vào cung đã chọc giận Hoàng thượng và Thái hậu. Nói chung sau này tôi tuyệt đối không phải là chướng ngại vật của các chị kia, không đáng bị gây khó dễ.

Lần này nữ tử trúng tuyển có 18 vị, nếu tính cả tôi nữa là 19, nhưng tôi dung nhan hoàn toàn khả dĩ đáng quên lãng. Lúc trước, bên cạnh hoàng thượng có 5 vị phi tử (bao gồm cả Vân Dung), giờ có 24 vị tần phi.

Không lâu sau khi hoàng thượng đăng cơ, lại không tuyển tú, bên cạnh chỉ có 4 vị.

Thục phi Trịnh Diễm Oánh, con gái Thái phó Trịnh XX, là thanh mai trúc mã với hoàng thượng. Trước khi hoàng thượng lên ngôi, rất nhiều người cho rằng nàng chính là người được chọn làm hoàng hậu.

Tĩnh phi Lâm Tĩnh, là cháu gái của Thừa tướng Lâm Hi Diệt, do Tiên hoàng làm chủ, phong làm phi của đương kim Hoàng thượng. Nghe đâu đương kim Hoàng thượng không thích nàng, cho nên phân vị không cao.

Mai tần Mai Nhã nguyên là cung nữ, vì xinh xắn nên được Thái hậu yêu mến, ban cho Hoàng đế.

Thủy mỹ nhân Thủy Vô Hương, là biểu muội của Tĩnh phi, được hoàng đế để mắt, nạp làm mỹ nhân. Rốt cuộc là vô tình gặp nhau hay là do Tĩnh phi an bài cũng không biết.

Vân tài tử vốn định gả cho Tề Hiến, vì lo cho thể diện của nàng nên cho vào.

Như vậy, trong đám nữ tử tiến cung lần này, Hoàng đế thích nhất là con gái của Hình bộ Thượng thư Triệu Tử Tuyết, lúc Điện tuyển phong dung hoa, vừa thị xam thi phong quý tần. Ngoài ra còn Phụng Nhi, con gái của Huyện lệnh Chu XX, được phong làm tứ phẩm tiếp dư, nếu không phải nàng xuất thân hàn vi, đã sớm được phong quý tần.

Phụng Nhi vốn là một cô gái đơn thuần, không biết nàng có chịu được phong sương hậu cung không a. Hôm nay nàng được sủng ái, đám nữ nhân hậu cung sẽ sớm coi nàng là cái đinh trong mắt.

Cũng còn vài tần phi được phong phân vị, nhưng không thấy tin tức gì từ Vân Dung. Mà tôi, tiếp tục làm một tần phi bậc thấp, là một đứa con gái xấu ma chê quỷ hờn. Như vậy cũng tốt, tôi ăn chơi nhàn rỗi. Tôi chỉ cần nhắc có nên vào Lãnh cung không, tuy điều kiện hơi thiếu thốn, cơm nước không đủ, nhưng chí ít không bị cuốn vào thị phi.

Một ngày nắng nóng tháng sáu, Sương Hoa cung như một cái lồng. Tần Nhi và Ngâm Thu trò chuyện vui vẻ, tôi nằm trên giường không chịu nổi nữa rồi. Lười quây rầy các nàng, tôi mặc quần áo, đi dạo đến Lâm uyển. Tiễn thể trình sát một tí, xem có đường nào ra khỏi cung không. Tôi căn bản không thuộc về hoàng cung, ngốc nghếch ở chỗ này cũng chẳng vui vẻ gì.

Lại đi tới cung tường, vẫn cúi đầu tìm cái lỗ chó chui như trước. Thật, giờ mà leo tường có lẽ không thành công đâu. Nha đầu Tần Nhi kia vừa nhìn là biết, một thiếu nữ ôn nhu, nàng sẽ cho rằng tỷ lệ trèo tường ra được tương đương bay lên trời. Cho nên, tôi nhất định phải tìm được một cái lỗ trong cung, gọi là lỗ chó chui cũng được.

"Lại là người?" Thanh âm rất quen thuộc a, tựa hồ đã nghe thấy rất nhiều lần. Tôi ngẩng đầu lên, gặp phải Soái ca hôm trước, đang nhìn tôi chăm chăm. Oan gia ngõ hẹp, nếu không phải tại hắn, có lẽ tôi đã sớm chạy rồi, nếu không phải hắn ngăn cản, có lẽ tôi sẽ không phải làm tiểu nghi chết tiệt.

Tôi nộ khí xông thiên, hung hăng trừng hắn, "Cút, ta thích làm gì kệ ta."

"Tiểu nghi lại muốn ly khai hoàng cung?" Tên kia không biết liêm sỉ, hỏi.

"Nói nhảm, lúc đó nếu không phải gặp người, ta đã sớm ở bên ngoài tiêu dao. Ta nói cho người biết, nếu ta một năm nửa năm không ra khỏi đây, người phải bồi thường chi phí thanh xuân bị tổn thất." Tôi đi tới trước mặt hắn, trợn mắt.

"Người thực sự muốn ra khỏi cung?" Tôi nhớ hắn đã từng hỏi câu này.

"Lại nói nhảm, người lần này hỏi lần thứ mấy rồi, lão tử mặc kệ, trong vòng 3 ngày nhất định phải giúp ta chạy đi. Bằng không thì đừng trách ta không khách khí..." Tôi nham hiểm cười, uy hiếp.

Hắn tựa hồ rất có hứng thú, cười hỏi: "Người muốn thế nào?"

"Nếu người không mang ta ra ngoài, ta sẽ nói người phi lễ với ta. Người xem, nơi hẻo lánh thế này, chúng ta cô nam quả nữ... Ha ha ha. Liễm Dung ta có tiếng là nữ nhân tài ba, có tiếng hiền đức, đến lúc đó ai nói ai tin. Ta sẽ kiện người, lần trước người nói ta nhất định lạc tuyển, ta mới ở lại. Giờ trúng tuyển, người phải chịu trách nhiệm."

Tôi hiền đức... Chuyện này... Chuyện này quả có chút không dám nhận. Mấy hôm trước tôi ở Điện tuyển nói mình đức hạnh bại hoại? Không phải lỗi của tôi.

Hắn nhăn mày: "Người muốn vu oan ta phi lễ người?"

Tôi đắc ý gật đầu. "Đúng vậy." Ai bảo hắn nói lung tung, một câu nói mà hại cả đời tôi. Lại nghĩ lại, ngay cả tên người ta cũng không biết, làm sao đổ oan được? Trong cung nhiều thị vệ như thế, ai mà tìm ra.

"Người tên là gì?"

"Tiểu nghi, người không cảm thấy bản thân đường đột sao?"

"Cái gì mà đường đột chứ." Tôi đưa tay ra muốn bắt tay hắn: "Ta là Tô... Mạc Liễm Dung, rất vui được gặp người." Không danh thiếp, xuất cung cũng cần có nhóm chế tác. Bình thường khi giới thiệu bản thân với người khác, tôi đều nói, tôi là Trưởng phòng Quản lý Nhân sự công ty XX, đây là danh thiếp của tôi. Giờ thỉnh linh không có danh thiếp, có chút không quen.

Hắn kỳ quái nhìn tôi: "Người đưa tay ra làm gì?" Hồi lâu cũng không đón lấy tay tôi.

"Bắt tay a, không hiểu a? Bắt tay xong chúng ta là hảo bằng hữu, nếu đã là hảo bằng hữu, người nên nói tên cho ta biết, còn phải mang ta ra ngoài. Bằng hữu gặp nạn, người không thể thấy chết mà không cứu." Tôi điềm nhiên nói, còn không điểm xia đến vẻ kinh ngạc của hắn.

Hắn bắt lấy ta tôi, cười gượng: "Hảo, ta nói cho người, ta là Lạc Kinh Thiên." Thạch phá thiên kinh (long trời lở đất – QT), tên rất hay.

Tôi cười, nói: "Người đã nói cho ta biết tên, thì phải mang ta ra khỏi nơi này. Đến lúc đó ta sẽ báo đáp người, lấy thân báo đáp cũng không vấn đề." Đương nhiên là có vấn đề, chỉ là một chút thôi mà.

Hắn lần thứ hai nhủ mảy: "Người thực sự muốn rời khỏi hoàng cung?" Lần thứ mấy rồi, nam nhân gì mà không nhớ nổi. Đẹp trai ngồi ngồi thế này mà bị bệnh suy giảm trí nhớ, đáng thương a. Tôi tuy xấu, nhưng nhớ rất tốt, siêu cấp tốt. (mổ Sờ: y... Xuy... Cho ta đi. A. Thiếp... Buồn nôn. A. Thuốc, thuốc tốt nhất. Hảo. Dung Dung gật mạnh đầu: Không được nôn, không được nôn, ta đứng là trí nhớ tốt mà.)

"Nói nhảm, ta đường đường là cán bộ cao cấp, sao phải làm vợ bé, rất rất nhục nhã, nhục nhã a." Tôi thuận miệng nói, dùng tới thuật ngữ ở thế kỷ 21 rồi.

Vội vàng cười cười: "Ta nói ta là Liễm Dung tài hoa, sao phải làm tiểu thiếp, mất mặt. Đời này ta chỉ muốn gả cho người ta yêu, nam nhân đó cũng yêu ta. Hoàng đế sắc quý kia bên cạnh có một đồng nữ nhân, ta không muốn bị chồng ruồng bỏ." Kỳ thật tôi rất rõ ràng, với dung mạo của tôi, nguyện vọng này cơ hồ không thể.

Hắn lộ ra một nụ cười mê người: "Hảo, ngày mai giờ tỵ, ở chỗ này chờ ta." Tôi cảm thấy nụ cười của hắn thế nào ấy, ẩn giấu nhiều thâm ý, nhìn không ra.

Hắc hắc, mục đích đạt được là tốt rồi. Hắn hẳn là có võ công, tuyệt đối có thể bảo hộ tôi chạy khỏi hoàng cung. Mà sao hắn đáp ứng sáng khoái thế? Có lừa tôi không? Phải biết mang tần phi ra khỏi cung, tội danh lớn à nha, nghe đâu là mất đầu ấy. Nhớ bị bắt, có phải bị gán tôi bỏ nhà theo trai? Sau đó tôi bị trừng trị tội hồng hạnh xuất tường? Biết tôi vốn không còn trinh tiết, lúc bắt lại khám nghiệm, chưa thị xâm đã...

Rùng mình.

Thôi kệ, chỉ cần có cơ hội ly khai, tuyệt đối không bỏ. Tiền phạt lang, hậu phạt hổ (2), e đến công nguyên 2008 tôi cũng không ra khỏi cung được.

(2) Tiền phạt lang, hậu phạt hổ: trước sợ sói, sau sợ hổ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2

Trở lại Sương Hoa cung, tôi vừa bước vào phòng đã gom hết vàng bạc châu báu thành một cái bao lớn. Chạy trốn là chạy trốn, không có tiền là không được. Nói chung, có thể cầm đi cái gì là cầm đi hết, có thể mang cái gì đi là mang đi hết. Tôi vừa ngốc, vừa lắm gièm pha, chết đói bên ngoài thì mất thể diện lắm. Các đồng chí xuyên không khác đâu có chết đói, tôi không muốn là người đầu tiên và duy nhất.

Thu dọn thỏa đáng, tôi thư thái thở hắt, ngày mai, tôi có thể ly khai hoàng cung chết tiết này. Từ nay về sau, trời cao biển rộng mặc tôi ngao du.

Nhưng tâm tình cực tốt của tôi nhanh chóng bị phá hoại. Tần Nhi phải làm sao đây? Ngoại trừ bỏ ra từ lỗ chó chui, tôi nghĩ không có đường nào nàng ra được.

Cái tên Lạc Kinh Thiên đó không biết có mang theo được nàng không nhỉ? Tôi cũng đã là gánh nặng rồi, giờ thêm một gánh nặng nữa, thật có chút ngại. Cha già ơi là cha già, cha đưa Tần Nhi vào cung cho con làm gì? Hãm hại con hả?

Tần Nhi trung thành với tôi, tôi nữ lòng nào nhẫn tâm ném nàng vào cung đình hiểm ác?

"Tiểu thư, Vân tài nhân, Tình phi, Thủy mỹ nhân tới thăm tiểu thư." Đang định gọi thì Tần Nhi đã hoảng hốt chạy vào rồi. Không phải chỉ là một đám đàn bà điên khùng hả? Có gì phải sợ. Vân Dung gần đây không tới gặp tôi, giờ lại tới e không có hảo tâm, bất quá tôi cũng không muốn cần người nhà, coi như e ngại cùng họ với nàng ta.

Tôi suy nghĩ một lát rồi liếc Tần Nhi, "Sợ cái gì, họ ăn chúng ta sao, thay y phục." Phân vị của mỗi người đều cao hơn tôi, hôm nay sẽ bắt các nàng chờ.

Lê mê hồi lâu, tôi mới chậm rãi ra ngoài. Thấy hai nữ tử xinh đẹp đang từ từ phẩm trà, Vân Dung đang nổi giận với Ngâm Thu. Về mặt nàng ta tức giận, Ngâm Thu thì quý gối trước nàng, không dám thờ mặt. Tôi đi tới:

"Tình phi tỷ tỷ, Thủy mỹ nhân, Liễm Dung xin thỉnh an các vị."

Không đợi các nàng cho đứng lên, ta đã đứng lên rồi, tiện thể kéo Ngâm Thu dậy.

Ngâm Thu sợ Vân Dung, tôi thân nhiên: "Lui xuống trước đi, ta nói chuyện với mấy vị nương nương."

Nhìn lướt qua Tĩnh phi, mặt như hoa đào. Nàng ăn vận lộng lẫy, mỹ lệ động lòng người. Tóc cài 8 trăm ngọc, trên ống tay áo thêu hình phượng hoàng, có nhất thiết phải rêu rao thế không? Sợ tôi không biết phân vị của nàng cao sao. Thủy mỹ nhân bên cạnh rất an tĩnh, một thân thủy lục sắc, không mang nhiều trang sức lắm. Như nước hồ sen, vô cùng trong, phong làm mỹ nhân là hoàn toàn xứng đáng. Triệu Từ Tuyết mới vào cung đã được phong làm quý tần, phân vị của Phượng Nhi so với nàng ấy còn cao hơn. Thủy mỹ nhân này cũng rất đáng thương.

Tĩnh phi nhìn tôi một cái: "Tiểu nghi chẳng lẽ không biết phép tắc? Có cần bản cung hảo hảo dạy người?"

Tôi cười: "Cảm tạ nương nương, ta biết phép tắc, không cần người dạy, người muốn dạy thì dạy kẻ khác. Tỷ dụ như, Vân tài tử chẳng hạn."

Vân Dung lạnh lùng nói: "Làm càn, há có thể tự xưng là 'ta'."

Lẽ nào phải xưng nô tì? Tôi không phải cung nữ. Thần thiếp? Xin lỗi, tôi không phải cung tần.

Tôi mĩa mai đáp lại: "Vân tài tử, phân vị của Tĩnh phi tỷ tỷ, Thủy tỷ tỷ đều cao hơn nàng, các nàng ấy còn chưa nói gì, nàng đã xen mồm vào làm chi?" Tôi trước đây chỉ biết Vân Dung chẳng có tí đầu óc nào, không ngờ nàng ta lại còn nông nổi ngu ngốc đến thế này nữa. Với cái chỉ số thông minh như vậy thì sao mà tồn tại trong cung được, chờ chết thôi.

Vân Dung giận đến nỗi không nói nổi, tôi lại thân nhiên cười, nói với Tĩnh phi: "Tĩnh phi tỷ tỷ, ngài thâm đắc thành ý, tri thư đáp lễ, khoan dung độ lượng, chắc sẽ không so đo với một sừ nha đầu chứ? Phải không?" Ta là sừ nha đầu, không việc gì phải nổi giận với ta, không việc gì phải phòng ta.

Tĩnh phi chậm rãi kéo tay tôi: "Muội muội cao tay, tỷ tỷ hôm nay tới không có ý định gì khác, chỉ muốn xem muội có thiếu thốn thứ gì không thôi."

Tôi cười: "Cảm tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội ta ở đây rất tốt, không thiếu gì." Được lắm, được lắm

Tĩnh phi thân thiết nắm lấy tay tôi: "Muội muội, nếu thiếu gì thì cứ nói với ta, đừng khách khí, chỉ cần tỷ tỷ có khả năng, nhất định sẽ giúp muội."

"Tỷ tỷ nâng đỡ, muội muội dung mạo xấu xí, e rằng làm đau mắt tỷ." Tôi liếc Vân Dung: "Nếu tỷ tỷ đã thâm đắc mất ta, ta thật có một chuyện thỉnh tỷ tỷ giúp đỡ. Vân Dung tỷ tỷ thông minh tuyệt đỉnh, dung mạo như hoa, tính tình ôn hòa. Trước khi tiến cung, nàng luôn suy nghĩ, muốn phụng dưỡng Hoàng thượng. Tỷ tỷ thâm đắc thành ý, hy vọng tỷ tỷ giúp đỡ Vân Dung tỷ tỷ."

Quả nhiên, mắt Vân Dung ánh lên chút quang mang, mặt lộ ra vẻ vui mừng. Nàng đúng là một tiểu thư bị làm hư, hậu cung không thích hợp với nàng.

Tĩnh phi đáp: "Ta với muội muội thật hợp ý, nếu muội muội muốn ta chiếu cố Vân muội muội, tỷ tỷ ta nhất định sẽ làm." Đôi con người của nàng thâm thúy, tán mắt ra ánh nhàn nhạt, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ tiểu ý chết chóc, ý vị thâm trường.

Vân Dung, đừng trách ta. Tuy ta ghét người, nhưng chúng ta vẫn là tỷ muội. Ta không muốn người chết giữa cuộc đấu hậu cung, có lẽ, Lãnh cung mới thích hợp với người.

Tôi quý gối khom mình: "Cảm tạ tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ không chê Sương Hoa cung quạnh quẽ, xin cứ tới chơi." Tôi cũng quay sang nói với Thủy mỹ nhân: "Thủy tỷ tỷ, tỷ cũng thế."

Thủy mỹ nhân từ đầu đến cuối chưa hề mở miệng, chỉ yên lặng nhìn chúng tôi khách sáo qua lại. Nàng rốt cuộc là nhạt nhẽo, hay là tâm cơ thâm sâu, tôi nhìn không thấu.

Nàng đàm đàm nói: "Quạnh quẽ có gì là không tốt, nếu tiểu nghi không chê, ta còn thật sự muốn ở cùng nàng." Lẽ tai tôi có hông không vậy? Nơi đây là nơi ở của tần phi phạm lỗi, nàng muốn làm loạn cái gì.

Tĩnh phi không lộ ra vẻ hờn giận: "Vô Hương, tiểu nghi thích thanh tịnh, muội muốn làm phiền chi."

Tôi vội hòa theo: "Tĩnh phi tỷ tỷ nói phải, ta thích thanh tịnh." Tôi còn muốn nói, không chịu a, thà giết ta đi còn hơn.

Vô Hương đáp: "Tiểu nghi quả là kỳ nữ, Vô Hương bội phục."

Tĩnh Phi cười: "Mặc tiểu nghi, tôi mai Thái hậu mở yến, lão nhân gia đặc biệt phân phó ta đến mời muội. Lúc đó nhất định phải đi, tiện thể an bài cho Vân muội muội thị xâm." Nàng có hàm ý khác, tôi biết.

Cười lại: "Hào, ta nhất định đến."

Vân Dung, ta muốn đi, làm một chuyện cuối cùng cho người, dù sao cũng không uống làm tỷ muội một thời gian.

Q.2 - Chương 3

Tôi tính toán cẩn thận, gia yến của thái hậu bắt đầu từ lúc sáu giờ, khoảng chín giờ là kết thúc. Sau tiệc, sẽ rất nhiều người uống say, cho nên chúng nô tài đều phải hầu hạ chủ tử của họ. Khoảng mười một giờ, nấy tùy tùng hầu là đều đi ngủ, sẽ không có ai đi lại. Lúc này tôi có thể mang theo Tần Nhi, lên chuẩn đi. Hy vọng Lạc Kinh Thiên động lòng từ bi, tiện thể mang Tần Nhi ra ngoài luôn.

Đuổi xong ba bà ôn thần, Ngâm Thu dè dặt nói: "Tiểu chủ, tiểu chủ hôm nay không phải đã đắc tội Tĩnh phi nương nương rồi sao?" Không phải là đắc tội, mà là mượn sức, tôi tể Vân Dung cho nàng ta, sau đó coi như cả hai cùng có lợi. Vân Dung có chút nhan sắc, nếu được sủng ái, tất nhiên sẽ là kinh địch của nàng. Xem ý tứ của nàng, là muốn mượn lực trừ Vân Dung... (đoạn này còn 1 câu, nhưng chưa hiểu ý, sẽ bổ sung lại sau "=)

Tôi cười: "Ta thì không sao, nhưng người thì có a, tài nhân sao lại làm khó người."

Nàng lắc đầu: "Không có gì, tài nhân chỉ là mắng nô tì vài câu."

Nắm tay nàng, đã sớm chuẩn bị một bọc trang sức, tôi đưa cho nàng: "Tuy người mới hầu hạ ta vài ngày, nhưng ta biết người rất tốt với ta. Nhớ kỹ, có cơ hội thì ra khỏi cung, hảo hảo tìm một nhà nào đó. Nếu không xuất cung, dùng mấy thứ này thu xếp một chút, đến chỗ Thái hậu hoặc Chu dung hoa. Nhớ kỹ, tên ta là Liễm Dung, người nói với họ rằng, người là muội muội của Liễm Dung, họ sẽ đối xử tử tế với người. Nếu không tìm được họ, thì tìm Thành vương. Nhất định phải nhớ, ta là Liễm Dung."

Nếu như tôi chạy, Ngâm Thu nhất định sẽ bị liên lụy. Thái hậu di mệnh sẽ nể mặt tôi, chắc là sẽ hảo hảo đối đãi nàng. Phượng Nhi cũng là một cô gái tốt, cũng sẽ hảo hảo đối đãi nàng.

Kỳ thực, tôi biết thái hậu rất thương tôi, bà muốn bù đắp cho tôi, cho tôi một vị trí mà bất kỳ nữ tử nào trong thiên hạ đều mơ ước. Thế nhưng, không phải là điều tôi muốn. Đã tiến cung nhiều ngày như vậy mà bà cũng không hề đến thăm tôi, đơn giản là đề phòng chuyện phiếm. Cho dù tôi xấu như vậy, cho dù tôi không phải là nữ tử có khả năng được sủng ái, người trong cung đều rất tôn trọng tôi. Tiểu Hi Từ mấy ngày đầu đều ghé đến xun xoe, đơn giản vì tôi có Thái hậu chống lưng.

Ngâm Thu bối rối, quỳ xuống: "Tiểu chủ, nô tỳ làm sai điều gì sao? Tiểu chủ đừng đuổi nô tỳ đi. Người đánh nô tỳ cũng được, chỉ xin đừng đuổi nô tỳ. Mọi người trong cung đều ăn hiếp nô tỳ, chỉ có tiểu chủ đối đãi với nô tỳ thật tốt, xin tiểu chủ đừng đuổi nô tỳ."

Khẽ cười, nâng nàng dậy: "Nha đầu, đừng như vậy. Ta cũng rất lưu luyến người, chỉ là ta có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng."

"Tiểu chủ đi đâu, nô tỳ theo cùng được không? Xin tiểu chủ mang nô tỳ theo."

Tôi cười gượng: "Đừng khóc, đi rửa mặt đi. Thế gian chi sự, biến hóa vô thường, ta đáp ứng người, chỉ cần ta ở trong cung một ngày, sẽ để người theo ta. Nhưng người cũng phải đáp ứng ta, nếu một ngày ta biến mất, người phải đi tìm những người kia."

"Không đâu, sẽ không đâu, tiểu chủ cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì."

"Có đáp ứng không?" Tôi giả bộ tức giận.

Nàng gật đầu: "Hảo, nô tỳ đáp ứng."

...

"Tần Nhi, muội hẳn là biết ta không có tình tiến cung." Tần Nhi đang hầu tôi đi ngủ, lúc cởi đến áo ngoài thì tôi đột nhiên hỏi.

"Nô tỳ biết, tiểu thư bất đắc dĩ phải lưu lại. Nếu trúng cử, nên hảo hảo phụng dưỡng Hoàng thượng." Tần Nhi quả nói vậy, thực không hiểu nỗi khổ tâm của tôi.

Tôi thở dài: "Ta đã nói với người rồi, cung đình hiểm ác đáng sợ, ta không muốn biến thành một trong số những kẻ tay đấm máu. Cho nên..." Tôi dừng một chút, ngẩng đầu lên: "Cho nên, ta muốn trốn đi."

Tần Nhi ngăn người, tôi cảm giác được rõ rệt, tay nàng run lên.

Tôi ngồi trên giường: "Tần Nhi, ta đã quyết định rồi, đêm mai giờ tý thì đi. Muội có nguyện ý theo ta, hay không muốn thì ta cũng muốn muội tìm được một nơi tốt."

"Tiểu thư, tiểu thư nói điều ngốc nghếch gì vậy. Tiểu thư mà đi, nô tỳ đương nhiên đi theo, vô luận tiểu thư đi đâu, Tần Nhi cũng sẽ đi theo tiểu thư."

...

Yến hội của thái hậu đúng là một gia yến, cho nên chỉ có các tần phi tham dự, hoàng thượng không tới. Các tần phi đều muốn khiến Thái hậu vui lòng, mỗi người đều ăn mặc trang điểm rực rỡ. Tôi nhìn thoáng, Thủy Vô Hương ngược lại, một thân thanh nhã. Tôi cũng ăn mặc thanh lịch, chúng tôi giữa mỹ quyền rực rỡ này lại lộ ra vẻ xuất chúng hơn người.

Nghe nói thân thể Thực phi không được khỏe, không tham dự gia yến hôm nay. Theo sát Thái hậu, đương nhiên là Tĩnh phi. Sau đó đến Từ Tuyết, Mai Tân, Phụng Nhi, phân làm hai phía, ngồi bên dưới. Tôi hiện là tần phi phân vị thấp nhất, rất tự nhiên mà ngồi ở hàng cuối. Trước kia khi tham dự dạ tiệc ở công ty, tôi chưa bao giờ không phải là hoa hồng, nay thì chỉ là cái lá. Trong lòng thầm chửi thề, khỏi cần nói. Các tần phi đều ngồi chỉnh tề, Thái hậu nhắc chân váy dài, cao quý đi tới.

Chúng tần phi cùng hô lên: "Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Tôi giống hệt con rối, bắt chước các nàng.

Về mặt Thái hậu nhân từ: "Đứng lên đi, hôm nay chỉ là gia yến, không cần giữ lễ tiết."

Thái hậu lần nữa im lặng, chúng cung nhân đưa cao lương mỹ vị lên, tôi nhai trong miệng mà thấy như nhai sáp, chẳng có chút mùi vị.

Vô tình ngẩng đầu, tôi bất gặp nụ cười mập mờ của Tĩnh phi với mình, lại liếc liếc Vân Dung. Tôi gật đầu, cũng quay sang cười mỉm với nàng một cái. Tôi muốn nàng nhớ mãi nụ cười này, bởi vì tôi hôm nay không mang mạng che (nụ cười của Dung Dung giống như ác quỷ nhe răng.) Theo thông lệ, tham gia yến hội thì không thể mang mạng che.

Phụng Nhi cũng cười khẽ với tôi một cái, nàng linh động hơn ngày đầu, có chút ngạo khí. Lòng tôi khẽ động, nguyên lai cung đình là nơi tốt nhất có thể biến đổi nhân tâm. Không biết Phụng Nhi của bây giờ có còn là Phụng Nhi ngày đó không.

"Loảng xoảng..."

Có tiếng đồ vỡ phát ra, ai cũng giật mình. Chỉ thấy bát đĩa trước mặt Vân Dung đổ hết cả, trên tấm thảm đỏ sẫm thật hỗn loạn. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Vân Dung đã giống như người điên, hung tợn vọt tới trước mặt từ khác, lật nhào bàn ăn. Thái hậu vội hô:

"Còn không mau giữ nàng ta lại."

Lập tức, mấy thái giám đi tới, định áp chế Vân Dung. Vân Dung lạnh lùng cười, chỉ vào chúng tần phi: "Các ngươi là quý, các ngươi là quý, ha ha ha, các ngươi đều là ác quỷ." Hai thái giám giữ lấy tay nàng, còn chưa kịp động thủ, đã bị nàng vung ra. Nàng lui lại vài bước, vịn phần kính sọ, hai tay siết chặt lấy bản thân, thét to: "Đáng sợ, đáng sợ." Tiếng nói như tiếng gió gào.

Thái hậu giận tím mặt, "Vân tài nhân mắc ngoan tật, niệm có phụ thân trung với quốc. Đặc biệt ân chuẩn xuất cung, an tâm dưỡng bệnh." Các phi tử đều bị hành động của Vân Dung dọa sợ, mặt mày ai cũng hãi hùng, nhất là Tĩnh phi, sợ như đến xương tủy. Làm trò giỏi thật, nếu đây là thời hiện đại, chắc sớm đã là đại minh tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4

Bởi vì Vân Dung đột nhiên phát điên, yến hội mới kết thúc sớm. Tôi tuy đã biết trước yến hội hôm nay sẽ không bình thường, không ngờ là kết quả vậy. Tĩnh phi quả nhiên lợi hại, không biết Vân Dung vì sao thỉnh thoảng nổi điên. Từ cung đi ra, Tĩnh phi đuổi theo tôi, cười: "Muội muội, định trả ơn ta thế nào đây?"

Tôi cũng cười: "Tỷ tỷ quá lời, tỷ đâu phải giúp ta, là giúp chính tỷ ấy chứ."

"Hảo, đúng là rất thông minh." Nàng nói với nha đầu bên cạnh: "Ồ đây chờ ta, ta và tiểu nghi nói chuyện một chút." Tôi không ưa nàng, càng sợ những mảnh khốc thủ đoạn của nàng, "Nương nương, ta nào có đức độ gì để nương nương chiều cố, có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi."

Nàng lộ ra nụ người mờ ám: "Ngươi sợ ta hại ngươi? Nếu ta hại ngươi, Thái hậu lão nhân e không bỏ qua cho ta."

Tôi thần nhiên: "Không hiểu."

"Thực sao?" Nàng ghé vào bên tai tôi, nhỏ giọng: "Ngươi có biết vì sao Vân Dung đột nhiên nổi điên? Ta nói cho ngươi, bởi vì ta cho nàng ăn một loại thuốc gọi là Thất Tâm Tán. Ăn xong, mất kiểm soát lý trí trong vòng ba canh giờ. Ngươi tưởng hôm nay, cái trò này chỉ có ba người chúng ta diễn sao? Kỳ thật Thái hậu mới là nhân vật chính. Thất Tâm Tán cũng là nàng đưa cho ta. Nói thật cho ngươi biết, hại Vân Dung cũng là chủ ý của nàng."

Thái hậu? Vì sao bà lại muốn hại Vân Dung, Vân Dung có thù oán gì với bà sao? Chẳng lẽ, là bởi Vân Dung mạo phạm tôi? Cho nên bà muốn báo thù cho tôi?

Tĩnh phi hài hước nói, "Tiểu nghì muội muội, Thái hậu đối với muội thật có phần khác biệt? Nghe nói... Muội và Hoàng thượng có cùng ngày tháng năm sinh? Muội muội thực sự hảo phúc khí." Có ý tứ gì? Lẽ nào nàng cho rằng tôi là con gái của Thái hậu?

Thái hậu quả có vài phần ưu ái với tôi, lúc tuyển tú còn cho tôi phân vị cao. Vân Dung mạo phạm tôi, sẽ hảo hảo chinh nàg ta. Nếu nói tôi là cháu gái bà, tôi còn thấy khó tin. Kiểu không cho phép người ngoài khi dễ này, giống như người mẹ bảo vệ đứa con.

Tĩnh phi, thực không đơn giản. Thái hậu bày mưu đặt kế nàg để nàg cho Vân Dung biết tay, nàg đã biết Thái hậu chẳng vô lý mà lại gây khó dễ cho một tân phi mới vào cung. Lúc Điện tuyển, Thái hậu sớm đã đối xử đặc biệt với tôi. Vừa hay ngày sinh của tôi và Hoàng thượng giống nhau, nàg bắt đầu hoài nghi Thái hậu là người sinh ra tôi, mới bao bọc tôi như vậy. Cho nên nàg cố tình để Vân Dung khinh thường tôi, khi tôi ám chỉ Vân Dung mới có thể lật đổ nàg, nàg đương nhiên biết tôi có thù oán với Vân Dung. Nàg dĩ nhiên sẽ cho rằng, tôi là con gái của Thái hậu..

Tôi cười gượng, thực không biết nên giải thích thế nào. Quan hệ của tôi và Thái hậu lúc này thật rắc rối phức tạp, không thể một hai câu là nói rõ ràng được. Huống hồ chúng tôi cũng không muốn người ngoài biết mối quan hệ này, cũng khó cho Thái hậu.

...

Đoán thời gian đã đến, tôi và Tần Nhi mang theo bao lớn bao nhỏ chuẩn đến đợi ở chỗ cũ. Tôi mặc quần áo của Ngâm Thu, cho nên không ai chú ý, dọc đường qua rất an toàn.

Hiện giờ tôi đã biết thế nào gọi là 'xử xử văn từ giáo' (khắp nơi đều bị muối cắn). Chỗ nhiều cây vón sẽ có nhiều muối đã đành, lại còn ở trong góc nữa.

Trên mặt, trên tay, chỗ nào cũng có nốt đỏ. Càng lúc càng ngứa. Tức chết tôi!

Tần Nhi như lão nhân vẫn còn chưa thôi oán hận tôi, có phúc còn không muốn hưởng. Trong hoàng cung có phải được hưởng thụ sung sướng gì đâu, là chịu tội mới đúng.

"Tiểu thư, tiểu thư rốt cục đang chờ gì a, bị phát hiện thì phiền phức lắm." Lần thứ tám, có thể trả lời được tôi đã trả lời.

"Ai nha, Tần Nhi tiểu thư, đừng nói nữa, nếu không muốn thì giờ trở về đi." Tôi lờn nàg một cái: "Muội xem muội thế này, có thể leo tường không? Ta đã nghiên cứu rồi, trong phạm vi 1 dặm ở đây không có lỗ chó chui, cho nên chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn chờ người tới cứu."

"Tiểu thư? Ai đến cứu chúng ta?" Nàng sáng mắt lên: "Tiểu thư, tiểu thư không phải trốn theo Thành vương chứ?" Nha đầu a, vì sao luôn nghĩ đến Thành vương hả?

Tôi trừng mắt: "Ngoài Thành vương ra, ta không có nam nhân khác sao? Muội suốt ngày nhớ nhung hán? Có phải thích hán? Ta làm mối cho muội nhá."

Mặt Tần Nhi đỏ lên: "Không phải, không phải, tiểu thư đừng hiểu lầm."

"Được rồi được rồi, không trêu muội nữa."

Tôi nhìn thoáng xung quanh, quỹ ảnh bó còn chẳng ra, không tìm được mà chỉ ầm lên: "Con mẹ nó, Lạc Kinh Thiên có phải bị muối cắn chết rồi không? Sao giờ này còn chưa đến, thật phiền phức."

"Ngươi là ai?" Có một bóng người lên đến trước mặt tôi, hán toàn thân mặc giáp, tay vẫn cầm bảo kiếm, vừa nhìn đã biết là thị vệ tuần tra ban đêm. Tôi vội nói: "Chuyện này... Chuyện này... Ta là cung nữ bên người Thái hậu, ở đây... Hóng gió."

Hán nghi hoặc nhìn tôi: "Hóng gió? Hóng gió thì tìm tại hạ làm gì? Còn cầm bao phục nữa?"

Tôi vô thức lùi lại phía sau: "Ngươi là ai? Ta không tìm ngươi."

"Tại hạ là Lạc Kinh Thiên." Bom nổ, hán là Lạc Kinh Thiên? Vậy kẻ nhận lời với tôi là ai? Quý a?

"Tần Nhi, chạy a..." Tôi kinh hoàng kêu to, quay đầu bỏ chạy. Lạc Kinh Thiên giữ nhẹ lấy y phục của tôi mà giống như điều hâu bắt gà con: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Tần Nhi, muội bị đàn a, ta bảo chạy." Chạy một bước dừng một bước.

Hán kéo lấy tay tôi, tay kia tóm lấy Tần Nhi. Tôi cấp tốc giữ tay hán lại, rất không khách khí cắn một cái. "Ngươi..." Hán phần nộ đẩy tôi ra, "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tôi kéo kéo lại y phục, vẫn không khách khí đáp: "Ngươi quân ta? Khi dễ nữ nhân, đồ không biết xấu hổ."

Hán trừng tôi: "Ngươi mà cũng được coi là nữ nhân?"

Đả kích a? Nghiêm trọng đả kích, tôi cũng cố gắng học làm thực nữ đấy chứ, chỉ là chưa thành công thôi. Tôi hừ một tiếng, chỉ tay lên trời: "Ngươi xem, có con heo bay trên trời." Hán quay đầu lại nhìn, tôi ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Hán lần thứ hai chộp tôi về, thất bại a, liên tiếp hai lần bị một người bắt.

"Nói cho ta biết người là ai, ta sẽ trả người." Thiết, nếu ta là thích khách thì sao?

"Chuyện này, chuyện này, ta là cung nữ, bởi vì nhớ nhà, nên muốn chạy trốn." Tôi ai oán nói, trong mắt còn ngấn lệ. "Nương ta sinh trọng bệnh, ta muốn trở về thăm nàng một chút." Mẹ, cho con mượn dùng một tí, con sẽ hóa vàng nhiều nhiều cho mẹ.

Hắn chậm rãi buông tay ra, "Người nếu muốn đi, ta có thể xin Hoàng thượng giúp người." Hoàng thượng? Không, ta không muốn gặp tên đàn độn ấy.

Tôi làm bộ cảm kích đáp: "Cảm tạ, nhưng ta chỉ là một tiểu cung nữ, không dám phiền tới Hoàng thượng."

Ngao mạn xoay người, "Cảm tạ, nếu không xuất cung được, ta nên trở lại thôi."

"Hoàng thượng giá lâm." Thanh âm của một thái giám nào đó truyền đến lỗ tai tôi. Cách đó không xa là một đám đại đội, đèn lồng sáng rực trong đêm, vô cùng chói mắt.

Tôi quay đầu muốn bỏ chạy, Lạc Kinh Thiên lại tóm tôi lại, "Ta nói với Hoàng thượng một chút, cho người xuất cung."

"Ách... Không cần đâu, chuyện này... Ta... Cảm tạ hảo ý của người."

"Lạc Kinh Thiên, người và tiểu nghi của trẫm hảo thân mật ả." Một cái giọng đáng ghét phát ra. Tôi và Lạc Kinh Thiên không hẹn cùng ngừng đầu. Tiếp theo, người nào đó hét to một tiếng rồi té lăn ra đất, người kia chính là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5

"Thần cung thỉnh Hoàng thượng thánh an." Lạc Kinh Thiên bên cạnh lên tiếng. Tôi thì mông lung, hai người bọn họ ai mới là Lạc Kinh Thiên?

Tên đáng ghét kia trông thế nào cũng không giống Hoàng thượng, lẽ nào mắt tôi bị tật? Con mẹ nó, nhất định giả mạo Lạc Kinh Thiên, sau đó lừa tôi ở lại cung. Lúc đó chính hắn nói không thích nữ nhân như tôi, vì sao lúc tuyển tú lại lưu tôi lại? Nhìn hắn không phải là lão già ngu ngốc, chẳng nhẽ tôi đoán đúng? Đầu hắn thực sự phát sốt?

Tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, tôi mắng hắn là sắc quỷ... Có phải tôi đã mắc tội tổn hại danh dự người khác?

"Uy, Liễm Dung, đừng giả bộ bất tỉnh." Hắn biết tôi không ngất, chờ chết đấy.

Tôi ngoan ngoãn mở to mắt, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn. Trong lòng sớm mắng một trăm tám mươi lần, Hoàng đế là có thể tùy tiện lừa gạt tiểu nữ sinh thuần khiết ả.

Hắn nhìn tôi đầy thú vị: "Còn dám trốn?"

"Không dám ả." Tôi tội nghiệp nói.

Hắn bật cười sang sảng: "Hảo, xem ra ái phi thật một lòng với trẫm?" Mắc ói, ái phi? Tôi không phải ái phi, mà cũng sẽ không là phi.

Cẩn rằng, "Ta không nhịn nữa."

"Con mẹ nó, lúc đầu ta muốn chạy trốn người rõ ràng nói không thích nữ nhân như ta, để ta lạc tuyển danh chính ngôn thuận xuất cung, sau đó lại phong ta làm tiểu nghi chết tiệt. Sau đó người nói người là Lạc Kinh Thiên, sẽ mang ta ra khỏi hoàng cung, nhưng lại phái người đến vây. Người có biết người lừa ta mấy lần không? Ba lần ả. Nói quân vô lý ngôn, ta chỉ thấy miệng người đầy phân. Ta nói cho người, đừng tưởng người là hoàng đế là có thể lừa gạt cảm tình của người khác. Ta tuy xấu xí, nhưng rất có ngạo khí, rất có tôn nghiêm."

Câu cuối cùng thì rống to. Chờ tôi nói một mạch xong, chung quanh vô số ánh mắt nhìn chăm chăm tôi. Nhìn lại bản thân, tay vẫn chỉ thẳng vào mặt Hoàng thượng, một hành động thỏa mãn điển hình.

Xong, xong hết rồi. Hắn là hoàng đế, tôi sao có thể mắng hắn chứ? Chờ đầu rơi xuống đất thôi.

Nam nhân trước mặt lạnh như băng mở miệng: "Thế nào? Sợ? Không phải vừa mới mắng rất đã miệng sao?"

"Hoàng thượng thứ tội, tiểu nghi chỉ là lỗ miệng." Lạc Kinh Thiên bản gốc vội vàng quỳ xuống, giải vây cho tôi.

"Ta không phải nhất thời buột miệng, ta nhục mạ Hoàng thượng, hơn nữa, trước đó vài ngày ta còn ngang nhiên bại hoại danh tiếng của Hoàng thượng. Mạc Liễm Dung tội lớn tày trời, đáng lý sung quân xuất cung, dĩ kính hiệu vu (*). Hoàng thượng là vua một nước, hẳn là nên chiều theo pháp luật." Tôi nói không chút hoang mang, mau mang ta sung quân xuất cung đi, van người.

(*) dĩ kính hiệu vu: nô nê như kiểu người ra luật phải tôn trọng luật í.

"Hồ đồ, Tiểu Hi Tử, đưa tiểu nhi về Sương Hoa cung." Tôi ngã ngửa. Tôi thực sự muốn xuất cung, không trở về Sương Hoa cung đâu.

"Hoàng thượng, tội nữ tử không phải không lớn, thỉnh Hoàng thượng nhất định xử lý, bằng không chúng tỷ muội trong hậu cung e không phục." Tôi chưa từ bỏ ý định mà biện giải, "Nếu không, ngài cho ta vào Lãnh cung, không cần đối tốt với ta, bỏ ta chết đói cũng được." Nếu không ra khỏi hoàng cung được, tôi tình nguyện vào Lãnh cung. Thủ đoạn của Tĩnh phi tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi, nàng ta hiện tại đã sớm nhắm vào tôi, chết cũng không muốn đấu với đám đàn bà đó.

"Người đã thích vào Lãnh cung, thì đến Lãnh cung đi." Hắn hơi nói, dường như là chuyện không liên quan đến hắn. Cái tên nam nhân máu lạnh này, nữ tử vào Lãnh cung như không còn đường sống. Hôm nay hắn biết tôi, so với lúc biết những người đàn bà khác cũng không lưu tình như vậy sao.

...

Sáng sớm hôm sau, tôi mang theo Tần Nhi và Ngâm Thu, dọn dẹp vào Lãnh cung. Tần Nhi thở dài, mà Ngâm Thu cũng y kẻ ngu si, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lãnh cung, tôi rất muốn đến đây. Nhưng lúc này, tâm tình trong lòng nặng trĩu. Tôi đã được thỏa nguyện, hẳn phải vui vẻ, nhưng trong lòng lại ảm đạm, mắt cũng chứa chan lệ.

Nói rằng đế vương vô tình, hôm nay cuối cùng tôi đã được mở mang kiến thức. Tôi nói thế mà hắn cũng đáp ứng một cách dễ dàng như vậy, nguyên lai tại tôi vạch áo cho người xem lưng. Cố tình để tôi chờ ở đó, sau đó mang theo một đám người ra bêu xấu tôi, nhằm dập tắt ý niệm rời cung của tôi. Một trò đùa đặc sắc a, hẳn không hề lo lắng cho cảm nhận của diễn viên chính tôi sao? Lúc đầu, tôi còn từng ôm ảo tưởng về hắn. Ra tôi thật ngốc, ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Thấy tôi ngẩn người, Tần Nhi ôm lấy tôi, tựa trên vai tôi, khóc lóc nói: "Tiểu thư, nô tỳ là gánh nặng của tiểu thư, nếu tiểu thư không dẫn theo nô tỳ, sẽ không bị phát hiện."

Tôi lắc đầu: "Không sao, Lãnh cung vẫn là nơi ta tha thiết muốn tới."

Tần Nhi tưởng đã làm tôi thêm tuyệt vọng, lại càng khổ sở, "Tiểu thư, đừng như vậy, vẫn còn cơ hội ra ngoài mà." Nước mắt nước mũi chùi hết vào người tôi, bẩn quá đi. Phải tự giặt quần áo trong Lãnh cung đây, dơ tôi cũng không giặt.

"Thực ra, ta tự nguyện vào Lãnh cung."

"Cái gì?" Tần Nhi hoảng hốt.

"Đúng vậy, ta tự nguyện vào Lãnh cung, ta tự nguyện." Tôi lau nước mắt cho Tần Nhi, cười: "Tần Nhi, kỳ thực Lãnh cung không có gì là không tốt, chỉ ít có thể tránh xa phân tranh bên ngoài. Chỉ ít ta sẽ không phải lừa gạt ai nữa, chỉ ít có thể an tĩnh sinh sống."

"Tiểu thư, vô luận tiểu thư ở đâu, Tần Nhi cũng sẽ theo tiểu thư." Nàng chỉ biết mỗi câu này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 6

Cho dù tôi đang ở Lãnh cung, Trái Đất vẫn quay, ngày mai mặt trời vẫn mọc. Chúng tần phi trong hậu cung vẫn tranh đấu, tôi vẫn sống. Tôi chỉ là một cung tần cấp bậc thấp, nguyên bản không có nhiều người quan tâm lắm. Đối với loại người vào Lãnh cung mà xem như trò đùa thế này, thật là truyện thần hồ kỳ kỳ (1).

(1) thần hồ kỳ kỳ: đoán – truyện lạ kỳ một không hai.

Ba cô con gái Mạc gia đều số phận như phong vân, không ngờ kết quả lại thảm đạm như vậy. Tương Dung ôn nhu động lòng người lạc tuyền; Vân Dung độc quyền danh hiệu đệ nhất tài nữ kinh thành nhiều năm bỗng nhiên hóa điên, bị đuổi khỏi cung. Tôi xấu xí không gì sánh bằng nhưng vẫn được xưng là tiên tử, hôm nay lại vào Lãnh cung.

Thế là thế nào?

Từ bách tính đến hậu cung phi tần, đều sôi nổi suy đoán, Mạc gia có phải là đại họa lâm đầu? Các đại thần thường ngày giao hảo với Mạc Văn Xương cũng dần dần xa lánh, thậm chí các phu nhân giao hảo với Đại phu nhân căn bản cũng không hề tới lui nữa, Mạc gia thật thê lương.

Khi Tần Nhi mang mấy tin tức này đến nói với tôi, nước mắt không chịu đựng lại. Người của Mạc gia tuy không muốn gặp tôi, nhưng bọn họ đều là gia nhân của tôi. Từ nhỏ tôi vốn không nhà, mặc dù hiện tại, cái nhà này cũng không phải hài hòa lắm, nhưng tôi vẫn rất quý trọng.

Cha trước đây từng bạc đãi tôi, chỉ ít giờ ông cũng đã đối xử tốt hơn. Bây giờ ông cảnh già thê lương, tôi không thể thờ ơ.

Bất quá không phải chuyện tệ hại. Trương Dung có thể sẽ lấy được người mình thích. Vân Dung hơi thâm một chút, nhưng sẽ không mất mạng. Nàng tuy vị quảng về, nhưng tài mạo song toàn, gả cho một nhà thường thường bậc trung chắc cũng không thành vấn đề. Mạc Ngôn thông minh tuyệt đỉnh, tương lai nếu như khảo thủ công danh, tiền đồ của Mạc gia cũng sẽ không phải đen tối quá. Về phần tôi, Lãnh cung là kết cục tốt nhất rồi.

"Tiểu thư, thế nào đi chăng nữa tiểu thư cũng phải ăn nhiều một chút."

Nhìn bữa tối không mấy phong phú, tôi lại tùy tiện buông đũa. Từ lúc vào Lãnh cung, ba người chúng tôi đều cũng ăn cơm. Vào Lãnh cung rồi, căn bản không cần bận tâm tới thân phận.

Tôi lắc đầu: "Không muốn ăn, các muội ăn đi. Tiến cung nhiều ngày rồi mà chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn, ta béo lên rồi đây này." Tôi sờ sờ bụng, bĩu môi không vui. Tôi đã xấu thì chớ, nếu biến thành cái thùng phi đi động nữa thì chết luôn đi cho xong.

"Tiểu thư, không phải mượn cớ, nô tì biết tiểu thư có nỗi khổ trong lòng. Nhưng tiểu thư không cần phải đầy dọa bản thân a. Rõ ràng là ăn rất ít, béo thế nào được." Tần Nhi vừa gấp thức ăn cho tôi, vừa oán trách. Tôi thực sự không chịu nổi năng, trình độ lười nhai của nàng có thể vượt qua cả Đường Tăng trong "Đại thoại tây du" í.

"Tiểu thư, tiểu thư nên ăn nhiều một chút, tiểu thư xem, tiểu thư có béo đâu, trái lại càng lúc càng gầy." Ngâm Thu cũng gấp cho tôi một miếng. Tôi không quen bị nhân gia gọi là tiểu chủ, lẳng nhăng, cho nên bảo Ngâm Thu gọi tôi là tiểu thư.

Tôi kéo tay Ngâm Thu đặt lên bụng mình, cười: "Thấy chưa? Gắn đây to lên, không chừng là lười vận động nên có một đồng mỡ đây này."

Ngâm Thu đang cười chợt sắc mặt thay đổi, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, nguyệt tín của tiểu thư bình thường chứ?"

Tôi thuận miệng đáp: "Hai tháng chưa thấy tới, sao? Không phải bị bệnh phụ khoa chứ? Ta nhớ trước kia lúc ở... quê nhà, bình thường cũng thế. Hồi bé ta hay hoạt động mạnh, không chỗ nào không bị thương, cho nên nguyệt tín thường bất thường. Ngày trước ta cũng đã đến bệnh... Y quán xem qua, bắt quả thấy thuốc nói không dị dạng. Sau này cũng không thường theo dõi nữa."

Nàng cau mày, "Tiểu thư, nô tì có thể bắt mạch cho tiểu thư không?"

Tôi đưa tay ra, cười: "Muội còn có thể bắt mạch hả, ta nhặt được của quý rồi, về sau sinh bệnh không cần tìm thái y, nói thật, ta không tin bọn họ lắm."

Sắc mặt của nàng càng lúc càng ngưng trọng, rụt rè nói: "Tiểu thư, tiểu thư có rồi."

"A?" Tôi thoáng cái nhảy dựng lên. Tin này không khác gì sao Hỏa đụng phải Trái đất, tôi tự nhiên có?

"Tiểu thư, gần đây có phải tâm tình bất an, ăn không được, mệt mỏi rồi." Ngâm Thu rất chuyên nghiệp, hỏi

Tôi nghĩ kỹ lại, những bệnh trạng này tôi tựa hồ đều có, gật đầu: "Muội sao biết."

"Tiểu thư, tiểu thư đã có thai hai tháng."

"Bịch" Ai đó té phịch xuống đất, miệng mở lớn đến độ nhét vừa trái táo, ai đó kia chính là tôi.

"Tiểu thư, tiểu thư." Ngâm Thu nhanh chóng chạy lại nhấn nhân trung của tôi, Tần Nhi vội đưa tôi một chén nước, tôi mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Lão nhân Tần Nhi vỗ mặt chán nản, "Tiểu thư, tiểu thư kiểu gì lại có..."

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, ngược mặt lên, "Ta sao biết được, còn đang phiền lòng đây này. Ta một đoá hoàng hoa đại khuê nữ, thỉnh linh có thai, bị đá kích rất lớn a, hiểu không?" Tôi bực dọc vò tóc.

Tần Nhi vội hỏi: "Ngâm Thu, người biết y thuật? Hay là nghĩ lắm?"

Ngâm Thu đáp: "Cha ta là Vương thái y cả Thái y viện, từ nhỏ ta đã đi theo cha học hỏi y thuật, cho nên không thể sai được."

Tôi cực kì ử rử gục đầu, rồi lại ngửa mặt lên trời than: "Ai nói cho ta biết được a? Ta rốt cuộc làm sai cái gì?"

Tần Nhi lén lút quay lại, "Tiểu thư, hài tử này không phải của Thành vương chứ?"

"Cái gì a? Thành vương cho ngươi cái gì tốt mà ngươi cứ luôn nhắc đến hắn? Ngươi còn làm thế nữa, ta sẽ đem ngươi đi làm thiếp cho hắn, làm tiểu lão bà, để Tư Oanh hảo hảo chỉnh đốn ngươi." Tôi hung tợn trừng mắt.

Tần Nhi bĩu bĩu miệng, "Tiểu thư, vậy là của ai?"

"Ai khiến muội lo, đi ra ngoài cho ta, ta muốn một mình." Cái bà già này đừng làm phiền nữa, tôi giờ lòng chết lặng, lão nhân nằng muốn làm Đường Tăng đòi hai tôi cũng không có ý kiến, miễn đừng liệt tôi vào đối tượng hại nhãi đệ nhất.

Tôi biết rõ, cái thai này nhất định là của vị 'đại hiệp' kia. Tôi thật 'may mắn,' được quà khuyến mại cường gian. Nếu tốt vận vậy, tôi nên mua vé số. Giờ ngay cả tên hỗn đản đó là ai cũng không biết, mang thai không minh bạch. Kiếp trước tôi thật giết người phóng hỏa, gian dâm bắt người cướp của, ông Trời mới nghiêm phạt tôi thế này.

Tiền tay tôi lục lọi trong đồng quần áo ra bảo thạch, bảo thạch tỏa ra lam sắc yếu ớt, tôi cảm thấy ánh sáng này cực giống ánh mắt u oán của tôi. Tôi tuy khi đó ghét khối bảo thạch này, ghét tên hỗn đản đó, nhưng vẫn giữ lại nó. Bảo Tần Nhi làm cho một cái dây, biến thành phụ tùng. Bà già Tần Nhi không rõ tôi muốn làm dây đeo cho cái gì, cho nên chuẩn bị giúp tôi một đồng. Có nha hoàn như nàng, tôi thật xui xẻo.

Tôi trừng mắt với bảo thạch, "Uy, nhìn cái gì? Chủ nhân ngươi là ai? Lôi hắn ra đây, nói với hắn ta có thai. Cường gian xong thì chạy, là cái hạng gì thế, đồ đại hỗn đản vô trách nhiệm, đại hỗn đản."

Tôi sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, thờ dài, "Con, không phải mẹ nhẫn tâm, mà là không thể để con ở lại a."

...

"Ngâm Thu."

"Tiểu thư, có chuyện gì?" Ngâm Thu luống cuống chạy vào.

Chậm rãi nhắm mắt, "Ta xin ngươi một chuyện."

"Tiểu thư, tiểu thư nói gì vậy? Có việc gì xin cứ phân phó."

"Đứa nhỏ này... Ta không thể giữ." Tôi cắn răng, vô cùng đau đớn nói, "Bảo Vương thái y cho ta thuốc phá thai, không được để ai biết. Nhớ kỹ, không được để bất kì kẻ nào biết. Nhớ đây, tính mệnh của toàn Mạc gia ta đều ở trong tay muội."

Tần Nhi vội vàng chạy vào, "Tiểu thư, xin suy nghĩ lại."

Tôi cười gượng: "Suy nghĩ lại thế nào? Ngay cả cha nó là ai ta còn không biết, chẳng lẽ còn muốn sinh nó ra sao?"

"Cái gì? Sao lại không biết?" Tần Nhi nghi ngờ.

"Nói thật cho các muội, trước kia ta bị người vũ nhục, cho nên mới..." Tôi xoay người sang chỗ khác, lệ lặng lẽ rơi.

"Tiểu thư..." Tần Nhi ôm lấy đầu tôi, tôi tựa vào ngực nàng nghẹn ngào thút thít. Ngâm Thu cũng tiến tới ôm lấy tôi, ba người cùng khóc.

"Tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng tiểu thư rất loạn, nô tỳ cũng biết tiểu thư không muốn hài tử này. Nhưng hài tử thực sự vô tội, tiểu thư... hẳn rõ ràng." Ngâm Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, nói ra mấy câu rợn cả người.

"Ta cũng biết trẻ con thì vô tội, nhưng ta cũng vô tội. Ta ngay cả cha con mình là ai cũng không biết, sao lưu nó lại được? Cho dù lưu lại thì có thể ư? Ta là cung tần, bí mật này một ngày nào đó sẽ bị lộ, toàn Mạc gia sẽ chết không có chỗ chôn." Tôi hít mạnh một hơi, nói ra tình cảnh trước mắt.

Tôi sao không muốn giữ lại đứa con này, dù sao cũng là con mình. Tuy rằng tôi rất xui xẻo, tuy rằng tôi bất đắc dĩ mới có nó, nhưng tôi thực sự thương nó.

"Tiểu thư, tiểu thư giữ lại đi. Nô tỳ biết tiểu thư muốn giữ lại, không cần lo gì cả, có nô tỳ và Ngâm Thu ở đây rồi." Tần Nhi cũng khuyên tôi, theo tôi lâu rồi, nàng rất hiểu tôi.

"Tiểu thư, sau này tiểu thư sẽ không hối hận a?"

"Tiểu thư, nên lưu lại đi, mai sau... Còn có một thân nhân."

Thân nhân? Hiện tại tôi mới phát hiện, ngoại trừ Tần Nhi, tôi chẳng có ai. Sau này nếu ra khỏi cung, e rằng Mạc gia cũng không chứa tôi. Với dung mạo này, sẽ chẳng có ai nguyện ý muốn tôi, lúc đó đứa nhỏ sẽ là lý do tôi phải sống. Cho dù còn nhiều gian nan, cho dù có khổ sở, tôi cũng tuyệt đối muốn giữ lại nó. Cùng lắm, tôi sẽ một mình nuôi con. Cho dù không xuất cung, tôi cũng phải lưu lại nó.

Cắn chặt răng, "Hảo, giữ lại."

Q.2 - Chương 7

Lãnh cung rách nát này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, cây cỏ hoa lá chết sạch rồi, chắc là căn bản không có gan mọc. Mấy bụi cỏ dại chỉ làm tôi thấy thêm phiền muộn, mấy ngày trước sớm đã bị chúng tôi nhổ sạch đi. Chính là phong cảnh thắng sáu rất đẹp, nhưng toàn bộ hoàng cung lại mang không khí trầm lắng. Ngoại trừ hai nha hoàn kia, chỉ có đứa nhỏ trong bụng, là như có sinh mệnh.

Tôi thậm chí còn hoài nghi, cuộc đời tôi có phải cũng giống Lãnh cung, từ từ héo rũ.

Nháy mắt, ở trong Lãnh cung ngột ngạt đã được một thời gian, không biết bên ngoài thế nào. Hoàng đế đáng ghét, có phải chết đi ở chỗ nào rồi không, thực hân mà chết sẽ rất tốt, không còn ai chú ý tới tôi nữa.

Tuy rằng bụng tôi vẫn chưa nhìn ra, nhưng sớm muộn cũng sẽ rõ, tôi rơi vào phiền muộn lớn. Mọi người đều biết tôi chưa từng thị xâm, đến lúc đó không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Tôi suy nghĩ, sớm biết thì lúc trước đừng mạo phạm hoàng đế, cùng lắm bồi hân ngủ một giấc, còn có cái mà ăn nói. Từ lúc quyết định muốn giữ đứa nhỏ này, tôi cũng đã quyết định sẽ gánh chịu mọi hậu quả. Thân bại danh liệt cũng được, chém đầu cũng được, tôi không quan tâm. Chỉ là nghĩ đến một đồng người sẽ bị liên lụy bởi tôi, trong lòng thật ẽ ảm.

Sáng sớm, có người báo Thái hậu ban tặng chúng tằm phi một ít quần áo trang sức, tôi để Tần Nhi và Ngâm Thu đi lĩnh. Hai nàng ấy theo tôi chỉ có chịu khổ, bây giờ ngay cả tự do ra ngoài không có, thôi thì để các nàng ấy đi lại một chút.

Mấy hôm trước dọn dẹp, ai đó trong điện tìm được một cây đàn, vài tờ giấy cái bút, đồ thêu, không biết là của phi tử nào lưu lại. Đồ thêu thì bị tôi quăng luôn đi ngay lập tức, đàn thì giữ lại. Tuy không phải đồ tốt, nhưng chỉ ít có thể giải buồn. Giấy bút cũng giữ lại, không có việc gì thì luyện chữ, cái chữ viết như chó cào của tôi thật đáng xấu hổ.

"Thập lý bình hồ sương nấn thiên, thôn thôn thanh ti sầu hoa niên, đối nguyệt hình đan vọng tương hồ, chích tiện uyên ương bất tiện tiên." (1) Trên giấy trắng như tuyết, loanh hoanh kín hết cả tờ. Luyện chữ thì luyện chữ, tôi cũng không hiểu sao lại viết ra những dòng thi này, lẽ nào nữ tử Trung Hoa thế hệ chúng tôi đều đa sầu đa cảm như những người từ điển cổ? Chích tiện uyên ương bất tiện tiên (2), với cái dung mạo này của tôi làm uyên ương còn không nổi nữa là làm tiên.

(1) Xem cả bài thơ, vào đây.

(2) chích tiện uyên ương bất tiện tiên: thà làm uyên ương không làm tiên (wp: yuyu0108)

Tôi sờ sờ bụng, thủy mị cười: "Cục cưng a, mama đánh đàn cho con nghe nhé? Bởi vì mẹ học tiếng Trung, học rất nhiều điển cổ rồi, mẹ không muốn dạy con thành một đứa con gái dịu dàng. Con phải kiên cường giống mẹ, ác như mẹ, người khác mới không dám khi dễ con. Có câu nữ nhi đương tự cường, con nhất định phải mạnh mẽ a. Tốt nhất là cứ như Võ Tắc Thiên ấy, vừa hiểu trang lại vừa tâm ngoan thủ lạt lại thông minh tuyệt đỉnh. Con là bảo bối của mẹ, mẹ con thông minh như vậy, con nhất định không thể ngu xi được. Mama trông chờ con sẽ vĩ đại như bà ấy, không hy vọng con phải phụ thuộc vào nam nhân. Mai sau trưởng thành, phải độc lập, hiểu không? Quan trọng nhất chính là phải có khí phách, là một người phụ nữ làm những việc từ trước đến nay chưa ai từng làm. Còn nữa, nghìn vạn lần đừng dính dáng đến người của Hoàng thất."

Tôi nói làm nhảm với 'con gái' dưỡng thai, kỳ thực vẫn chưa nắm chắc được khả năng có thể sinh nó ra hay không. Cho dù có thể sinh, tính mệnh của tôi cũng khó giữ. Nếu có người nào dạy dỗ nó thành một đứa con gái có tam tông tứ đức thì phiền lắm. Vẫn phải tận lực dưỡng thai, hy vọng con bé có thể được tiêm nhiễm chút khí tức của tôi, trở thành một người như tôi (tự kỷ điên cuồng).

Thực lòng mà nói, tôi muốn đứa trẻ trong bụng là con gái. Con trai rất nghịch ngợm, tôi không thích, tư tưởng của tôi là trọng nữ khinh nam. Nói chung bây giờ không có thể lực, dạy dỗ con gái đã là tốt rồi.

"Người của Hoàng thất thì sao?" Người nào đó nghiêm mặt bước vào, không phải ai khác, chính là 'chồng' tôi, nói theo chức vụ nghề nghiệp, phải là Hoàng đế mới đúng.

Tôi giật mình, vội đứng lên, thụt lùi lại hai bước. Lẽ nào... Những lời tôi nói hân đã nghe hết? Thế nào đi chăng nữa tôi cũng là vợ hân, một người đàn ông biết mình bị cảm sùng, sẽ làm gì? Kiểu gì người đàn bà cũng sẽ phải chịu một kết cục nào đó. Huống chi nam nhân này còn là Hoàng đế, mang tư tưởng của người cổ đại lạc hậu.

Hân như bước vào nhà mình, đi đến bên cạnh bàn, tiện tay cầm lấy bài thơ tôi viết, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng. Nam nhân hôm nay đến đây rốt cuộc muốn gì? Bất luận thế nào tôi cũng lớn hơn hân 8 tuổi, sao tôi không thể nhìn thấu hân? Mắt của tôi thật kém thế sao? Nhớ hồi còn ở thời hiện đại, tôi nhìn người rất chuẩn, sao tới thời cổ đại mất lại bị thoái hóa?

"Đây là do nàng viết?" Hân giờ tờ giấy lên trước mặt tôi. Tôi đáng thương gật đầu, không nói câu nào.

"Thơ hay, chỉ là không biết ái phi đang nghĩ đến ai?" Hân nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ đã nhìn xuyên trái tim tôi.

Tôi cố ý quay đầu, "Tiểu nữ tử không nghĩ đến ai cả, chỉ là... Viết về chuyện nam nữ đã từng thấy." Nô tì? Hai chữ này thực không nói nên lời.

"Ái phi của trẫm chẳng lẽ không biết thân phận của mình, phải xưng một tiếng nô tì sao?"

"Xin lỗi, ta vẫn là ta, vĩnh viễn không phải là thiếp của ngài. Hiện tại không phải, sau này cũng không phải. Ngài có nhiều nữ nhân như vậy, còn cần ta sao? Hậu cung mỹ nhân vô số, Liễm Dung ta chỉ là muối bỏ biển." Tôi căn bản không định làm đồ ngọc trong cung.

Hắn cười: "Lời đồn bên ngoài rằng Liễm Dung tài hoa xuất chúng, quả nhiên không ngoa." Nói thừa, đương nhiên không nói quá rồi (kỳ thực đều là đạo văn cả). Nói toàn những câu tôi biết rồi.

Đã trên cơ hắn được một lần, không thể bởi vì nụ cười đẹp trai của hắn mà quên hết tình huống rồi mù của bản thân. Tôi giả bộ thờ ơ hỏi: "Đi lại mà chẳng có chút tiếng động sẽ hù chết người đó, cho ngài một cơ hội chuộc tội, vừa rồi ngài nghe được cái gì?"

Hắn lại quý dị cười: "Không có gì, ta chỉ nghe nàng nói 'Quan trọng nhất chính là phải có khí phách, là một người phụ nữ làm những việc từ trước đến nay chưa ai từng làm. Còn nữa, nghìn vạn lần đừng dính dáng đến đám người ô uế của Hoàng thất', thế nào, nói xấu Hoàng thất mà không sợ sao?"

Tốt quá tốt quá, không nghe được phần trọng yếu. Chờ chút... Hắn nói 'ta'...

Tôi bướng bỉnh ngẩng đầu lên, "Người muốn thế nào a? Không phải muốn giết ta chứ?"

"Nàng cũng biết ta là Hoàng thượng, một câu nói cũng khả dĩ lấy mạng nàng." Uy hiếp tôi? Tôi không sợ, cùng lắm chúng tôi cùng mất cả chỉ lẫn chải. Không cho ta sống khá giả, ta cũng không cho người sống khá giả.

"Hoàng đế thì có gì hơn người? Lúc đầu là ai nói mình tên Lạc Kinh Thiên, là thị vệ bên cạnh Hoàng thượng? Không phải là người sao?"

"Ta bây giờ trình trọng nói cho nàng, ta là Tề Hạo, là đương kim Hoàng thượng."

Tôi cố tình dịu dàng cúi đầu: "Vâng Hoàng thượng, ta nhớ kỹ, nếu không có chuyện gì khác, Hoàng thượng thỉnh tự nhiên. Tiểu nữ tử còn muốn dạy bảo nữ... Còn muốn dạy bảo tỳ nữ, sẽ không bởi Hoàng thượng cần quấy."

"Muốn ra khỏi Lân cung không?" Hắn đột nhiên giận tái mặt, nghiêm túc hỏi tôi.

Ra khỏi Lân cung, tôi nhớ lúc đó, hắn giống như vứt bỏ một người đàn bà hư hỏng vào Lân cung, bây giờ lại hỏi tôi có muốn ra không? Quả là chuyện nực cười.

"Muốn." Tôi nhẹ nhàng trả lời.

"Nếu nàng xin lỗi ta vì chuyện ngày đó, ta sẽ để nàng quay lại Sương Hoa cung."

Không mắng hắn một trận thì không chịu nổi mà, nói cái của khí gì vậy, lúc tôi dạy dỗ cấp dưới, chưa từng nói xin lỗi. (mở Sờ: tiểu thư, nhân gia không phải cấp dưới của cô. Dung Dung: Chuyện này... Chuyện này... - sr, lược. Ta không hiểu Dung Dung muốn nói cái chi "=). Mọi người: té xỉu.)

Tôi mỉm cười: "Hoàng thượng xem thường Liễm Dung ta, Sương Hoa cung ta không thích, cho dù có bảo ta ở giữa cung, ta cũng không thích. Ta muốn ra khỏi Lân cung, đơn giản là muốn xuất cung." Tôi dùng giọng điệu khiêu khích, "Hoàng thượng, ngài cho rằng ngài ra lệnh cho một nữ tử là nữ tử ấy sẽ xin lỗi ngài ư? Ngài có quyền thế, ngài có thể cho nữ tử vinh hoa phú quý, nhưng ta không thích những thứ ấy. Liễm Dung bất quá là son đã nữ tử, chỉ hy vọng có thể sống cả đời trong yên bình. Ta vốn không giống như mọi người, chỉ ngẫu nhiên đến đây. Tất cả thế giới này, ta sớm đã nhìn thấu. Nhặt nhèo như ta, ngài cho là có cái gì đáng giá để mà lưu luyến." Tôi có phải đang nói mình rất thanh cao không? Ngẫu nhiên đến quý thời không này là sự thật. Tôi đương nhiên không tham phú quý danh lợi, bởi vì tôi thậm chí muốn làm một kẻ mù, dùng một thành ngữ để hình dung chính là hung vô đại chí.

Tề Hạo khẽ thở dài, "Tính tình vẫn như thế nhỉ."

"Cái gì?" Không hiểu? Chúng tôi trước kia biết nhau?

"Liễm Dung." Tề Hạo gọi tên tôi, đưa ra một chiếc khăn tay phấn hồng, bên trên thêu một đóa sen, bên trái có hai chữ 'Liễm Dung', 'Liễm Dung, nhớ ta không?"

Tôi ngờ ngàng lắc đầu, thứ này là gì a? Tuy tôi chưa từng thấy qua, nhưng vô cùng quen thuộc, tôi đã thấy đồ thêu của 'Liễm Dung', vậy thủ pháp đó là của nàng ấy. Vì sao khăn tay của nàng ấy lại ở trong tay Tề Hạo, chẳng lẽ trước đây bọn họ từng gặp nhau? Mỗi quan hệ có hồi hột không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bội Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8

Tôi cố bình tĩnh, đậm đậm nhất tiếng: "Hoàng thượng, nhớ thì sao, mà quên thì sao. Nếu Hoàng thượng đã biết tâm tính của Liễm Dung, thỉnh Hoàng thượng để Liễm Dung xuất cung." Quần đến quan hệ trước kia của bọn họ làm gì, có thể ra khỏi cung là tốt rồi.

"Liễm Dung, trầm từng nói, nàng là nữ nhân của trẫm, đời này đừng hòng xuất cung." Hân lạnh lùng nhìn tôi, bá đạo nói. Tôi là người, không phải đồ vật. Tôi thuộc về chính mình.

Tôi giận, hung hăng trừng mắt, "Tề Hạo, cho ngươi ba phần thuốc nhuộm thì đừng tưởng mở được xưởng nhuộm. Ta nói cho ngươi, Liễm Dung ta không thuộc về bất kỳ kẻ nào, ta chỉ thuộc về chính ta. Người Tề gia các ngươi có phải đều mắc bệnh tâm thần hết rồi không, hết lần này tới lần khác muốn động chạm đến ta. Ta đẹp không đẹp, tài không tài, là một bát phụ điển hình, có cái gì tốt. Một Thành vương còn chưa đủ, lại đến ngươi góp vui. Ta nói cho ngươi, chỉ cần còn sống một ngày, ta sẽ chạy trốn. Ta không muốn làm con chim chết yểu trong lồng son, ta muốn tự do, ta muốn làm ta đích thực. Liễm Dung ta muốn một người chồng có thể toàn tâm toàn ý yêu ta, ngươi không làm được, vĩnh viễn không làm được. Hậu cung nữ nhân của ngươi đầy đàn, van cầu ngươi đừng trêu chọc ta. Để cuộc sống nơi Lân cung của ta yên bình, hoặc ngươi để ta ra khỏi đây, khi ta đã chết."

Tề Hạo hờn hển nhìn tôi: "Không được, ta sẽ không đưa nàng cho bất ca." Hoàng đế bị tôi chọc giận đến khó thở, tôi thật lợi hại.

"Có ý gì? Ta cũng không có hảo cảm với hân, tất cả Hoàng thất các ngươi đều không thể là phu quân của Liễm Dung ta, hân không, ngươi cũng không. Nói cho ngươi biết, Thành vương chỉ hiểu lầm ta là Liễm Diễm, hân không thích ta, chưa từng." Tôi lớn tiếng gào lên, nước mắt bất giác cũng lăn xuống, từng giọt nóng bỏng rơi cả vào tay áo, lập tức thành vệt rõ ràng.

Tề Hạo ý vị thâm trường nhìn tôi: "Nàng không thích hân, vì sao lại thương tâm như vậy?"

Tôi lau nước mắt, miệng nhếch một nụ cười nhạt: "Ta thương tâm sao? Ta chỉ không cam lòng, lẽ nào Liễm Dung ta lại xui xẻo đến thế? Lẽ nào ta lại thua kém Liễm Diễm?"

Hân thân nhiên nói: "Liễm Diễm phong hoa tuyệt đại, ôn nhu hiền dịu, nàng thông minh tuyệt đỉnh, tính tình thẳng thắn, mỗi người mỗi vẻ." Người ta là phong hoa tuyệt đại, mà tôi chỉ là thông minh? Lẽ nào hân không biết, dung mạo với nữ tử mà nói có tầm quan trọng thế nào. Nếu có thể, nguyện ý đổi sự thông minh với dung mạo. Tôi tình nguyện làm một nữ tử có chỉ số IQ bình thường, còn hơn là làm một con ma lem thông minh tuyệt đỉnh.

Tôi ngờ vực: "Ngươi biết Liễm Diễm?"

"Ta thường đến quý phủ của bất ca chơi, rất tâm đầu ý hợp với nàng ấy." Tôi cảm thấy nhân thân của hân sáng lên, lẽ nào hân cũng thích Liễm Diễm.

"Vậy nói cho ngươi, ta là sư tỷ của Liễm Diễm, từ nhỏ nàng và sư tỷ này nương tựa vào nhau mà sống, nể mặt nàng, ngươi nên trả ta tự do." Tôi tà tâm bất tử, vẫn hy vọng hân nể mặt Liễm Diễm.

"Nàng không thể là sư tỷ của Liễm Diễm." Hân thoáng ngờ vực tôi: "Tính đến nay, Liễm Diễm tỷ tỷ đã 26, nàng mới 18, không thể là sư tỷ của nàng ấy, nàng nói dối."

"Nói thật với ngươi, ta đã 27, đủ tuổi làm sư tỷ của nàng ta rồi chứ?" Người này thật kỹ tính, ngay cả vấn đề này Tề Hiến còn chưa phát hiện ra.

Hân cười, "Mọi người đều biết Mạc gia Tam cô nương cùng năm sinh với ta."

Tôi cười khò: "Ta lại nói cho ngươi biết, ta mất trí nhớ, cho nên vô luận ngươi cùng Liễm Dung có quan hệ gì, mất sạch rồi."

"Nàng vẫn nói dối."

"A? Vì sao? Chứng cứ đâu?"

"Nàng nói mình mất trí nhớ, làm sao nhớ được Liễm Diễm, nhớ Diêu Diêu. Ta không tin nàng là sư tỷ của nàng ấy, nhưng ta tin nàng là sư muội." Lòng tôi gió thổi, nam nhân này thật lợi hại. Chỉ mỗi thế thôi hân đã đủ làm hoàng đế rồi. Tiểu nam hài này nhỏ hơn tôi 8 tuổi mà không hề đơn giản, tôi còn tự cho có thể nhìn thấu nhân tâm, trước mặt hân, giống ăn dưa bờ quá. Về điểm này, trên thương trường, so không lại với đấu tranh chính trị, thực rõ múa rìu qua mắt thợ.

Tôi tạm thời không nói gì, quỳ xuống: "Liễm Dung cùng tiền Hoàng thượng, Lân cung không phải nơi tốt, thỉnh Hoàng thượng tốc tốc ly khai."

Hân vội đỡ lấy tôi, nhìn khuôn mặt sau bì diện sa: "Rốt cuộc nàng là ai, đâu mới là nàng?"

Tôi khả dĩ nổi trận lôi đình, thoáng cái điềm tĩnh như nước, ngay cả tôi cũng không biết mình rốt cuộc là ai. Bất quá tôi biết một điều, tôi vô cùng kiên cường.

"Ai là ta, không trọng yếu, quan trọng là ta là một phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, là một nữ nhân trong Lân cung, ta hy vọng Hoàng thượng sau này không nên đến đây nữa." Tôi bình tĩnh nói.

"Thân thể nàng bất hảo, sao có thể ở lâu trong Lân cung, giờ đi với trẫm, về Sương Hoa cung."

"Xin lỗi, ta thích Lân cung."

"Có về không?"

"Không về."

...

"Ai... Ai... Lưu manh, buông ta ra." Tôi không diêm xia đến hình tượng nữa mà gào to, nhưng cả người đã bị Tề Hạo bế ra khỏi Lân cung.

Tề Hạo quát lớn: "Câm miệng."

"Lưu manh, phi lễ a, ai cứu với a." Tôi tiếp tục la hét, mong mọi người chạy tới, hẳn sĩ diện nhất định sẽ thả tôi xuống.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là, "Xin lỗi, phụ nữ mang thai không uống rượu, cho nên rượu gì ta cũng không uống." Ờ, lỡ mồm rồi.

Chậm rãi cúi đầu, muốn nhìn mặt hắn phát, nhưng hắn như không để ý, thuận miệng: "Ngươi còn chưa thí xâm, có thai thế nào được."

Tôi vội vàng cười trừ: "Đúng vậy, ta hồ đồ rồi." Xác định chuyện mang thai không bị lộ, tôi lại bắt đầu to họng: "Buông ta ra, lưu manh, ngươi không buông thì đừng trách ta không khách khí, ta từng học đầu kiếm, còn rất kỹ thuật nữa."

"Đầu kiếm là gì." Hình như có mỗi hai chữ đầu kiếm là lọt vào tai hắn í. Tôi đánh hắn một cái: "Lưu manh, buông ta ra, đi mà tìm Chu Tiếp Dư, Triệu Quý Tần, còn Trịnh Thực Phi, đừng chạm vào ta."

"Trăm hôm nay lật bài tử của Dung phi, cho nên nàng ấy phải bồi." Nhìn biểu cảm phong phú của hắn, lồng ngực nhảy nhót, lại cảm thấy bị lật nữa rồi. Tôi đã sống 26 năm, sợ ai a.

"Ai là Dung phi." Tôi không nhận được hỏi, mỹ nhân hậu cung nào vậy? Chưa từng nghe.

"Dung phi Mạc Liễm Dung." Hắn gian tà đáp.

"A..." Tôi gào khóc, tôi là Dung phi? Cái mặt thế này mà là phi tử, giết tôi đi.

Thật bất hạnh, tôi đang kêu đang khóc, miệng bị chặn lại. Kỹ thuật hôn môi của hắn rất tốt, song thuần mềm mại nóng bỏng áp lên cánh anh đào lạnh lẽo của tôi, đầu lưỡi triển miên đi lung tung trong miệng tôi. Cảm giác này rất quen, tựa như đã từng mộng qua.

Câu dẫn a? Nguy hiểm quá, tôi vội đẩy hắn ra, mặt đỏ hồng: "Làm gì vậy? Ta là con gái nhà lành, không phải đồ tùy tiện, thả ta xuống."

Hắn ưu nhã nhìn tôi: "Hảo, thả đây." Tề Hạo nói lỏng tay, có xu thế muốn vứt tôi xuống mặt đất. Bây giờ, tôi là phụ nữ có thai, vứt xuống đất thì đứa bé trong bụng làm sao thì sao? Vội vàng, tôi vòng tay ôm lấy cổ hắn. Nhìn nam nhân trước mặt mang vẻ mặt thỏa mãn vì gian kế được thực hiện, tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tiểu thư..."

"Tiểu chủ."

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một của Lạc Kinh Thiên, còn lại là Tần Nhi. Tần Nhi trong tay vẫn cầm hộp nữ trang, hẳn là từ chỗ Thái hậu. Thấy Tần Nhi, tôi như thấy cứu tinh, "Tần Nhi, cứu ta, hẳn phi lễ với ta."

Tần Nhi nhìn biểu tình dờ khóc dờ cười của tôi, đi tới trước mặt Tề Hạo, hai tay chống nạnh, "Ngươi là ai a? Thả tiểu thư nhà ta ra."

Lạc Kinh Thiên lúc đó, cũng rất thức thời nói: "Hoàng thượng, nương nương, thỉnh tiếp tục, thần cái gì cũng chưa thấy."

"Hoàng thượng..."

"Rầm"

Tần Nhi rất khí phách đã bị dọa đến ngất xỉu, khí thế ban nãy mất sạch.

"Kinh Thiên, đem Tần Nhi về Phụng Nghi cung, trăm và ái phi theo sau." Phụng Nghi cung, ta van ngươi, đó chính là nơi chỉ có Nhị phẩm tần phi mới ở được á.

Ách... Sẽ không phong tôi làm Dung phi thật chứ? Thoáng cái tiền nhiều bạc vậy? Trời ạ, tôi không muốn là xuất đầu điều của hậu cung. Tôi phỏng đoán, đầu còn chưa vươn ra, đã bị một thương tiêu diệt í.

Tôi bị một kẻ nào đấy ôm thẳng đến Phụng Nghi cung, cả hai mắt to trừng mắt nhỏ. Tôi còn không ngừng giãy dụa, đáng tiếc hoàn toàn không có tác

dụng. Hắn ôm chặt lấy tôi trong lòng. Nếu tôi bây giờ mà chết, chính là vì bị hắn ôm siết đến chết. Nghĩ về thế kỉ 21, lúc rong ruổi thương trường, oai phong lẫm liệt, hôm nay lại bị một tiểu quý ông không động đậy được, thực là nhục nhã.

Tôi dám khẳng định, ngày mai tin tức trong cung sẽ vừa nhiều vừa oanh tạc. Tất cả mọi người sẽ thấy sao mà kì lạ, không hiểu tại sao một đứa con gái xấu không ai sánh bằng lại vùng lên được, không biết có tần phi nào đến xin tôi chỉ bảo không nhỉ? Đến lúc đó, tôi sẽ rất thích dạy dỗ các nàng nga... Hân, lạc đề.

Tề Hạo trước mắt còn chưa lập hậu, đám đàn bà phi tần kia dẫm đạp lên nhau để trở thành chủ nhân của hậu cung. Tôi tuy là thiếp, nhưng gia sự coi như hiền hách. Trước có Thái hậu, Hoàng thượng lại ngưỡng mộ, có phải sẽ là một mối uy hiếp cho các nàng ta không? Các nàng tất nhiên biết tôi xấu xí không ai sánh bằng, đáng tiếc các nàng vẫn thua tôi. Đã có dã tâm tranh đoạt ngôi vị, lẽ nào còn để lại một mầm mống tai họa thế này? Tha giết thừa còn hơn bỏ sót. Mà tôi, rất có thể sẽ thành một trong đồng thừa kia, trở thành cái bàn đạp của một đứa con gái nào đó.

Nằm trong lòng ngực của một anh đẹp trai, cảm giác cũng không tệ. Để lo cho cái mạng nhỏ của mình, chính là không nên tham luyến những cái ôm của người nam nhân này.

Tôi cả kinh, giấy dựa, lớn tiếng: "Buông ta ra, ta nói cho ngươi, hôm nay ta chết cũng không làm Dung phi. Trong đồng nữ nhân hậu cung của ngươi, đừng có động vào ta."

"Nha đầu, ta đã làm gì mà nàng ghét ta vậy." Hân hạ giọng, trầm trầm hỏi.

"Đúng, ta thấy ngươi là muốn nôn, muốn nôn à, ngươi có hiểu không? Trên người ngươi đều là mùi của đám nữ nhân, ta ngửi là thấy buồn nôn. Nam nhân của Liễm Dung ta, chỉ thuộc về một mình ta. Ngươi là kẻ sớm nắng chiều mưa, ăn chơi đàng điếm. Xem xem, ngươi một điếm cũng không xứng với ta." Nhân gia tốt xấu cũng là hoàng đế, có tiền có quyền có thế, vậy mà bị tôi châm biếm không đáng một đồng.

Hắn là hoàng đế, là nam nhân ngồi trên thiên hạ, chắc chắn chưa từng bị ai khinh thường, mà tôi lại ngang nhiên chửi bới ầm ĩ. Tôi đoán mình không khéo phải ở Lãnh cung cả đời cũng nên.

Tề Hạo hung hăng trừng mắt với tôi, cả giận: "Mặc Liễm Dung, nàng..."

Tôi không hề sợ hãi, "Ngươi có biết không, ngươi lấy nhiều vợ như vậy là trùng hôn, nếu mà ở quê ta, cũng đủ chết một trăm lần. Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng ngươi làm Hoàng thượng thì muốn làm gì thì làm. Ta muốn tình yêu, là một thứ độc nhất vô nhị, là thứ không bị vấy bẩn. Một đồng đàn bà chia nhau một người đàn ông, không phải là phong cách của ta, ta không đáng chịu vậy. Điều ta muốn ngươi vĩnh viễn không thể mang lại được, ngươi sẽ không phải là phu quân của ta. Kỳ thật ta biết rất rõ. Ngươi căn bản không thích ta. Nữ nhân bên cạnh ngươi lúc nào cũng uốn mình theo ngươi, chỉ có ta dám ngỗ nghịch với ngươi. Đối với vinh hoa phú quý của hậu cung chẳng màng, cho nên ngươi muốn ta cam tâm tình nguyện làm kim ti điều trong cung của ngươi. Ngươi muốn chứng minh cho ta sức chinh phục của ngươi, chứng minh khí phách vương giả của ngươi. Thế nhưng, ta nói cho ngươi biết, Liễm Dung ta trời sinh như vậy, ngươi vĩnh viễn vô pháp cải biến ta. Ngươi đã không thể cho ta điều ta muốn, không bằng hãy buông tha ta, để ta ở Lãnh cung tự sinh tự diệt đi."

Nói xong lời cuối, nước mắt lại rơi là chảy. Cứ cho là tôi sẽ làm một nữ tử trong hậu cung. Thân là hậu cung nữ tử, thì nhất định suốt đời bi ai. Phi tần trong hồng tường, rốt cuộc có bao nhiêu nữ tử sống sót được? Những mỹ nhân hoạt sắc sinh hương đó bất quá chỉ là một món đồ trang trí không linh hồn. Tâm hồn của các nàng, từ lúc tiến cung, đã biến mất rồi. Tôi không muốn làm một cái xác không hồn, thế không vào hậu cung.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ nổi trận lôi đình, sau đó tôi sẽ được giải thoát.

Nhưng hắn không tức giận, chỉ dờ người nhìn tôi. Một lúc rất lâu sau, nhẹ nhàng buông tôi xuống, chậm rãi nói: "Quay về Lãnh cung đi, hai năm trước ta không thể cho nàng cái gì, hai năm sau ta vẫn không thể cho nàng một cái gì."

Trong nháy mắt, tôi trông thấy một tia mừng trong mắt hắn, một tia đau xót. Hay là hắn thực sự yêu tôi, chỉ là tình yêu của hắn có rất nhiều rào cản. Đang làm một đế vương, tình yêu thế nào đi chăng nữa cũng là một thứ gì đó xa xỉ.

Mặc kệ hắn có thực cùng Liễm Dung phát sinh chuyện gì, cũng không còn quan trọng nữa, dù sao tôi cũng không phải là Liễm Dung.

Chậm rãi xoay người, "Cảm tạ Hoàng thượng, nô tỳ phụ hậu ái của Hoàng thượng." Tôi cung kính nói một câu trước hắn, hy vọng không phải là câu nói cuối cùng. Chỉ cần hắn để tôi an tâm ở lại Lãnh cung, tôi khá dĩ tôn trọng hắn được.

"Liễm Dung." Tôi quay lại, hắn cũng quay lại, đáy lòng có thứ gì đó chậm rãi trào ra.

Hắn đi đến trước mặt, đặt một khối ngọc vào tay tôi, nhẹ nhàng nắm tay tôi lại: "Mặc kệ nàng có muốn nhận hay không, nàng đã là Dung phi. Nếu có một ngày nàng đã thông suốt, tôi tìm ta. Nếu... có ngày nàng xuất cung, thứ này sẽ có tác dụng." Hắn lại xưng 'ta' một lần nữa. Tôn nghiêm của một người bá khí như hắn lại buông xuôi, chỉ vì tôi. Nguyên lai lòng hắn thực sự có tôi. Giờ khắc này, tôi gần như muốn nói cho hắn, Liễm Dung đã chết, Liễm Dung trong lòng hắn đã chết. Tôi càng muốn nói cho hắn biết, tôi nguyện ý làm Dung phi, làm một tiểu nữ nhân thâm lặng, làm một đoá hoa nhỏ trong không vườn mình trong trăm ngàn đoá hoa.

Lời đã ra đến đầu lưỡi nhưng vẫn không thể thốt lên, hóa thành một điệu cười nhạt thê lương, "Tề Hạo, cảm tạ chàng." Tôi chỉ có thể nói như vậy, giữa chúng tôi nhiều lời vô ích.

Tôi mù mờ trở về Lãnh cung. Mỗi bước nặng tựa nghìn cân. Một lỗ hồng dần mở rộng trong ngực, khiến máu rơi không dừng. Giờ tôi mới phát hiện, ra mình đã yêu người con trai bá đạo ấy. Chúng tôi dường như hữu duyên, lúc nào cũng bất kỳ khi ngộ (1), dù sao cũng có vô vàn liên hệ. Tôi không biết vì

sao xuyên không, lẽ nào chỉ để gặp hần? Nhưng người con gái trong lòng hần, rốt cuộc là 'Liễm Dung', hay là tôi?

(1) bất kỳ nhi ngộ: không hẹn mà gặp.

...

Trở về Lãnh cung, Ngâm Thu đang đợi tôi. Tần Nhi có lẽ vẫn ở Phụng Nghi cung, không biết đám tần phi đó có khi dễ nàng không.

Ngâm Thu thấy tôi thất hồn lạc phách, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?"

Tôi gượng cười, "Muội xem ta có việc gì chứ? Khỏe mà."

"Tiểu thư, nữ nhân hoài dục (2) kỳ ưu tư, tiểu thư phải tự bảo trọng."

(2) hoài dục: mang thai.

Tôi vẫn cười. "Ta khỏe, bảo trọng cái gì chứ." Nói xong đi về giường, thông thả nhắm mắt lại.

Ngâm Thu vén rèm sang, cũng cười: "Tiểu thư, tiểu thư xem, đây đây là phần thưởng của Thái hậu. Ngoài trừ tiểu thư và Thục phi nương nương, các nương nương khác đều không có. Tiểu thư chọn mấy thứ để làm y phục cho tiểu công tử." Cái gì thế, sao lại là tiểu công tử, trọng nam khinh nữ.

Tôi phát phát tay, ý bảo đem mấy thứ đồ đó đi. Nàng vẫn còn muốn nói gì, nhưng thấy vẻ mặt buồn bã của tôi, không an tâm định hỏi lại..

"Tiểu thư..." Thì một tiếng kêu thảm thiết đã phá vỡ sự yên tĩnh của Lãnh cung, khiến tôi bị giật mình. Tần Nhi vội vàng vàng chạy vào, nhào lên giường khóc lớn.

Tần Nhi theo tôi đã lâu, tôi chưa từng thấy nàng thất thố như vậy. Vừa tức vừa buồn cười, tôi vỗ vỗ lưng nàng, "Đừng khóc, nói cho ta biết, làm sao vậy?"

"Tiểu thư, tiểu thư mạo phạm Hoàng thượng, nô tỳ còn tưởng Hoàng thượng sẽ trị tội tiểu thư chứ." Vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi lau hết vào người tôi.

"Tần Nhi, tiểu thư nhà cô đã vào Lãnh cung, còn trị thêm gì được nữa? Cùng lắm là giết ta, một người hai mạng, ha ha." May mà tôi trời sinh lạc quan, có thể đùa giỡn bất kì lúc nào.

Hai mắt Tần Nhi vẫn giàn giụa, nhìn tôi, "Nô tỳ nghe nói Hoàng thượng có ý phong tiểu thư làm Dung phi, vì sao đột nhiên lại thay đổi?"

Tôi thân nhiên: "Vi ta không cho phép, không bằng nhét ta vào Lãnh cung."

"Tiểu thư?" Tần Nhi sợ rồi, tôi mang đến không ít bất ngờ cho nàng, nhiều nữa cũng không sao.

"Tần Nhi, còn nhớ trước kia ta nói gì với muội không? Liễm Dung tuyệt đối không gả cho một nam nhân không xứng." Tôi kiên định, lòng lại mơ hồ cay đắng, hần có thật không xứng?

Tần Nhi chỗ hiểu chỗ không mà gật đầu, "Sau đó Tần Nhi cũng phải tìm một nam nhân mình thật sự yêu thích."

Tôi thân mật điểm trán nàng: "Từ nha đầu, mới tí tuổi đầu đã muốn lấy chồng."

Tần Nhi mất hứng cãi: "Nô tỳ đã 19 rồi, không lấy chồng thì thành bà cô à." Nghĩ lại, thời xưa, 19 tuổi không còn nhỏ nữa.

Tôi bỗng nhớ đến Vân Dung và Tường Dung, hai người bọn họ cũng 19 rồi, nếu không phải vì tuyển tú cứ lần lượt tri hoãn, không khéo còn đã có con. Không biết các nàng ấy thế nào. Mặc kệ đi, phó thác cho trời.

Nhìn hiện tại, một Tần Nhi nhỏ hơn tôi đến 7 tuổi. Tôi suy nghĩ, có nên tìm cho nàng một đức lang quân không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9

Tin tức Tề Hạo có ý định phong tôi làm phi chắc là đã lộ, tất cả mọi nơi trong hoàng cung đều đồn đại về tôi. Ngay cả mấy thái giám của Dạ Hương cũng

bàn tán về tôi, chúng tằm phi coi tôi là đối tượng để buôn chuyện. Tất cả mọi người đều không biết, vì sao một xú nha đầu như tôi lại có mị lực lớn vậy, khả dĩ mê hoặc cả Thái hậu lẫn Hoàng thượng. Nguyên nhân được Thái hậu yêu quý thì tôi rõ, nhưng bản thân cũng chẳng biết vì sao Tề Hạo cũng yêu một cô nàng dân dã xấu đến dọa người như tôi. Hồi Tàn Nhi, hai năm trước, có phải tôi đã gặp Tề Hạo không, nàng chỉ đáp không biết.

Lúc đầu, xem như yên bình. Đến mấy hôm trước, chúng tằm phi mới bắt đầu lục đục đến đây đã kích nhục mạ tôi. Tôi thì một coi như không thấy, hai trực tiếp vặc lại. Qua có mấy ngày, tôi đã đắc tội không ít người. Nếu biết tôi mang thai, các nàng ấy cũng không tha đâu, quả thật không thể biết trước được gì. Người mang thai phải tâm bình khí hòa, tôi mới không vì mấy lời nhục mạ của đám đàn bà đó mà tức giận. Chỉ tổ hại mình.

"Tiểu thư, Cổ mỹ nhân tới." Tàn Nhi vội vàng chạy vào. Hôm qua đã có rất nhiều người nháo sự, hai người các nàng một giữ cửa, một chạy vào báo tôi, để tôi chuẩn bị. Kỳ thật tôi có chuẩn bị được gì đâu, đã vào Lãnh cung rồi thì còn nhọc điểm gì nữa.

Cười nhạt, tôi cười đám đàn bà mít đặc kia, cũng là cười cho nỗi bi ai của bản thân.

Chỉnh trang lại áo quần, tôi nói với Tàn Nhi: "Muội cứ lui xuống trước đi." Thái độ của tôi với các sủng phi rất khùng bố, tôi sợ trái tim mong manh yếu đuối của Tàn Nhi bị dọa chết mất. Tối hôm trước tôi mắng Lý quý phi một trận, Tàn Nhi với Ngâm Thu đã chết khiếp rồi. Từ lúc Lý quý nhân tuyên bố phải trừng trị tôi, rút cuộc đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Tôi biết nàng ta không thể làm gì mình. Mà không chỉ nàng ta, toàn bộ đám đàn bà hậu cung đều không thể đụng vào tôi. Tôi nói là không có chỗ dựa, nhưng kì thực lại có Thái hậu và Tề Hạo chống lưng, không chết được. Với tính tình của tôi, cho dù không có người giúp đỡ cũng tuyệt đối không cho ai mặt mũi.

Tàn Nhi biết tính tôi, gần đầu, "Hào, nô tỳ ở ngoài, nàng ta nếu dám làm gì tiểu thư, nô tỳ nhất định không để yên."

Tôi gật đầu, "Nếu nàng ta dám, ta sẽ băm nàng ra cho cá ría."

"Ôi chào, tiểu nghi muội muội? Muội muốn băm ai a? Không phải là ta chứ?" Tàn Nhi chưa kịp ra ngoài, đã thấy một nữ tử nặng cung trang hồng nhạt, ngoáy móng đi vào, phía sau còn có hai cung nữ đi theo. Không cần phải nói, đây nhất định là Giả mỹ nhân. Đúng là giả, đúng là một hoa đán (*) tôi từng thấy trên các vở tuồng, mỹ nhân đến khó nhìn. Trong lòng, tôi ai oán ba phần. Tề Hạo a, nghe nói Giả mỹ nhân rất được sủng, nguyên lai là thế này.

(*) hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng danh đá (QT).

Tằm phi của Tề Hạo tôi đã gặp hơn phần nửa, ai nấy đều dong chi tục phần, khó trách hẳn đối với kẻ xuất trần phiêu dật tôi đây thấy hứng thú. (mở Sờ: Dung Dung, cái mặt cô thế này mà xuất trần phiêu dật? Quý vương thấy cô còn phải hét một tiếng lão đại. Dung Dung: phải sĩ diện trước đã, thấy đồng mỹ nữa kia, lòng tự trọng của ta bị đã kích, người đề ta gỡ gạc chút đi.)

Tôi nhìn Tàn Nhi, ý bảo nàng hãy lui đi. Rồi cười: "Tỷ tỷ, tỷ đến có việc chi, muội muội ta nào dám băm tỷ, tỷ tỷ thỉnh mau ngồi xuống." Tôi niềm nở mời nàng ta ngồi. Thấy tôi khiêm tốn, nàng lại càng đắc ý, thỏa mãn gật đầu. Sau đó nhủ mày, dùng khăn tay bịt mũi:

"Muội muội, muội ở đây không thấy có mùi lạ sao."

Cung nữ đi theo bên nói: "Nương nương, đây là Lãnh cung, là nơi ở của hạ đẳng nhân."

Giả mỹ nhân cười: "Người không nói thì ta quên mất, muội muội, tỷ tỷ từ bé đã được nuông chiều, thỉnh muội muội đừng trách."

Nhìn... Nhìn... Móng tay tôi đã đâm sâu vào thịt, nhưng vẫn cười: "Tỷ tỷ nói quá, muội muội sao dám trách. Tỷ tỷ, nơi này là Lãnh cung, không có trà nước ngon lành, không có gì để tiếp đãi tỷ tỷ."

Mặc dù ở Lãnh cung, cũng không ai dám đối xử tệ bạc với tôi. Mấy thứ cấp cho chúng nương nương, tôi cũng có. Thậm chí cả Thái hậu lẫn Tề Hạo đều tặng thêm đồ cho tôi. Vài ngày gần đây, Tiểu Hi Từ còn nổi giận đều đến, không phải tổ yến thì cũng là vây cá, nghe nói là Tề Hạo bảo hẳn làm, mấy thứ tốt từ Ngự Thiện phòng đều vào miệng tôi hết. Tằm phi ở Lãnh cung mấy ai được đối xử vậy, tôi là người đầu tiên á.

Bà mầy có thứ tốt ở đây, sẽ không bày ra cho chúng bay ăn đâu.

Lúc chúng tằm phi bắt đầu tới, tôi còn tiếp đãi một tí, nhưng sau phát hiện ý đồ của đám đàn bà đó, ngay cả nước lọc tôi cũng không cho. Làm nhục tôi lại còn muốn ăn của tôi ư, tôi không phải quả hồng mềm nhũn.

Giả mỹ nhân biết tôi cố tình không muốn tiếp nàng, cũng không giận, ngậm nga: "Cũng phải, muội muội thân có xuất thân từ thanh lâu, từ bé không có nương giáo dục, không hiểu quy củ, tỷ tỷ ta không chấp."

Khinh người quá đáng, khả dĩ mắng tôi, nhưng tuyệt đối không được vu nhục mẹ tôi. Trong lòng tôi, Uyển Tâm là một nữ tử cao ngạo, dứt khoát không được vu nhục bà.

Tôi đang muốn bật lại thì lại nghe một giọng nữ khác: "Cổ muội muội muốn nói, gia giáo là quan trọng. Mặc muội muội vì thừa nhỏ tang mẫu, chỉ có Mạc Thượng thư dạy bảo. Nhưng ta nghe nói, phụ thân của Cổ muội muội là một thương nhân dốt đặc cán mai, mẫu thân lại là kỹ nữ ở kỹ viện Dương Châu, không biết gia giáo của Cổ muội muội thế nào?"

Tôi còn tưởng Giả mỹ nhân này xuất thân cao quý thế nào chứ, ra cũng chỉ thế mà thôi. Chưa từng thấy loại nữ nhân nào tầm thường như nữ nhân này, thảo nào ăn mặc như đi hát tuồng. Xem sơn phần, mặt mầy kia. Còn đeo bao nhiêu là châu bảo thúy ngọc nữa chứ, muốn biến mình thành cây thông Nô-en hả.

Mẹ tôi dù xuất thân thanh lâu, nhưng cũng là nữ tử có phẩm hạnh. Tôi đoán, mẹ nàng không khéo còn thấp hèn hơn kỹ nữ, còn dám tới chọc ngoáy tôi. Nếu tôi sớm biết gia cảnh nhà nàng, giờ chắc nàng bị tôi chửi đến chết rồi.

"Tần thiếp cấp Mai tỷ tỷ thỉnh an." Giả mỹ nhân biến sắc, cúi cúi người. Nguyên lai, đây chính là Mai tần trong truyền thuyết, trước kia là hoa nô ở cung Thái hậu. Mai tần một thân hoàng sắc cung trang, trang điểm nhẹ, khuôn mặt mang vẻ tươi cười nhân nhật, quả giống như mai hoa cao khiết. Ở yến hội của Thái hậu đã từng gặp mặt, bất quá chưa nhìn kỹ, thật không ngờ nàng lại đến giúp tôi giải vây.

Tôi cũng học Giả mỹ nhân, "Tần thiếp cấp tỷ tỷ thỉnh an."

Mai tần đi đến, nâng tôi dậy, cười: "Đều là tỷ muội một nhà, muội muội không cần đa lễ."

"Tỷ tỷ nói gì vậy, phân vị của tỷ tỷ trên ta, muội muội phải hành lễ với tỷ tỷ là đúng." Tôi nghĩ một đằng, nói một nẻo. Ở thế kỷ 21, ai còn làm mấy cái trò này, không quen.

Mai tần nhìn lướt qua Giả mỹ nhân, thân nhiên: "Cổ muội muội, muội cũng không cần đa lễ nữa." Nàng có tình nhấn mạnh vào chữ 'Cổ', không biết có đúng là muốn nói 'Giả' muội muội không.

"Vâng." Cổ mỹ nhân dịu dàng đáp lại. Xem ra Mai tần cũng không phải là một nhân vật đơn giản, bằng không sao Cổ mỹ nhân lại phải e sợ như thế.

"Dung muội muội, đừng đứng nữa, mau ngồi đi." Mai tần kéo tôi ngồi xuống bên cạnh.

"Tỷ tỷ, Lãng cung quanh quẩn, không biết có gì để chiêu đãi tỷ tỷ hay không. Mấy hôm trước Hoàng thượng có ban cho ta chút sầu riêng, hay tỷ tỷ ném thử đi."

Tôi rất có thiện cảm với Mai tần. Nàng không ngại đắc tội Cổ mỹ nhân, giải vây cho tôi, còn tuyên bố rõ ràng đứng về phe tôi, mượn hơi mượn sức cũng được. Tiện thể dần mặt Giả mỹ nhân chút, Liễm Dung tôi không phải loại dễ bắt nạt đâu nhé.

"Hoàng thượng quả là yêu thương muội muội, sầu riêng này chính là do Thành vương mang về từ biên quan, ngay cả Thục phi tỷ tỷ cũng không có đâu."

Tề Hiền? Hắn có làm sao không? Có bị thương không?

"Hoàng thượng cũng rất yêu thương tỷ tỷ a. Giả tỷ tỷ, cùng nói chuyện với chúng ta đi." Tôi cố tình lớn tiếng.

Giả mỹ nhân vội nói: "Tần thiếp khó chịu, xin lui về nghỉ ngơi."

"Muội muội đi đi, chúng ta không tiễn." Mai tần vẫn thân nhiên. Giả mỹ nhân biến sắc, vội vàng ứng khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bội Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10

Tôi thoáng nhìn Mai tần, rồi lớn giọng: "Tần Nhi, thập thò cái gì, mang sầu riêng Hoàng thượng cho ra đây." Lại cười cười với Mai tần: "Tiểu Hi Từ vừa đem hạt dẻ cho ta, tỷ tỷ có muốn ném thử."

Nàng thở dài, "Muội muội tuy ở Lãng cung nhưng lúc nào cũng có chỗ đứng trong lòng Hoàng thượng, có gì tốt đều được người mang đến đây."

Tôi thân nhiên nói: "Tỷ tỷ nói quá, Hi công công chỉ là mang cho ta chút điểm tâm."

Tần Nhi vừa bưng trà và sầu riêng lên, tôi lại phân phó nàng ấy đi lấy hạt dẻ. Mai tần cũng nói với cung nữ bên người: "Ra ngoài đi, ta nói chuyện với tiểu nghi, chưa có phép thì bất luận kẻ nào cũng không được vào."

"Vâng."

Nàng muốn nói gì? Còn bảo cung nữ bên người ra ngoài, lòng tôi nổi nổi mớ hồ bất an.

"Muội muội có biết vì sao ta lại cứu ngươi?"

Tôi lắc đầu, không nói gì.

"Bởi vì Hoàng thượng muốn ta bảo hộ ngươi, không cho phép ai thương tổn ngươi, khi dễ ngươi." Nàng nói, vẻ mặt dần lộ ra vẻ thâm lương. "Liễm Dung,

tối qua ta thị tâm." Có ý gì? Đến khoe khoang với tôi, rằng nàng có bao nhiêu sủng ái ư? Tuy vẫn luôn tự nói với mình, không cần phải thương tâm, hấn là hoàng đế, nhất định mỹ nữ vô số. Thế nhưng thực tâm, vẫn có một con đau buốt không biết vì sao lại tự nhiên xuất hiện.

Nàng nhìn thần sắc âm u của tôi, cười: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta không muốn đến khoe khoang. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, hoàng thượng cả lúc trong mộng vẫn gọi tên ngươi." Lại nữa, huynh đệ nhà họ giống nhau thật.

Tôi lại thần nhiên: "Không phải hấn lại gọi Diêu Diêu chứ, Liễm nhi ha." Lại chẳng nhận sai người nữa đi?

"Người gọi Liễm Dung, là Phiên Phiên." Khoan đã, sao hấn biết tôi là Phiên Phiên? Lẽ nào chúng tôi đã từng gặp nhau? Kiếp trước? Hay là chủ nhân của thân thể này cũng được gọi là Phiên Phiên, đợt lát hỏi Tần Nhi.

Tôi cười lạnh: "Nhã Nhược, ngươi đã biết lòng Tề... Hoàng thượng có ta, vì sao còn muốn giúp ta? Nữ tử hậu cung không phải xem ta là cái gai trong mắt?" Nếu đã lật bài ngửa rồi, không cần phải tỷ tỷ muội muội khách sáo nữa.

Nàng cũng cười, còn lạnh lẽo hơn cả tôi. "Ngươi biến mất, ta cũng không phải là người duy nhất trong lòng người. Người duy nhất trong lòng người là người. Nữ tử kêu là Phiên Phiên kia, đã từng cứu ngài một mạng." Rồi, rồi quá, càng lúc càng rồi. Tôi cứu hấn lúc nào, không nhớ.

Nhã Nhược mảnh khảnh, sắc mặt tái nhợt, son phấn không thể nào che đậy hết. Tôi ngờ ngác nhìn nàng, dường như có thể thấy rõ tâm nàng đang vỡ ra từng mảnh. Nguyên lai, nàng cũng yêu Tề Hạo. Đến lúc đó tôi cũng phát hiện, tôi đã yêu một người không nên yêu. Bởi vì người yêu hấn thực sự nhiều lắm. Hấn chỉ có một trái tim, không thể cho tôi tất cả. Lòng hấn chỉ có tôi, vậy còn những người phụ nữ đáng thương kia phải làm sao?

"Nhã Nhược, ta nhận ân, nhưng lại phụ tình hấn." Nếu hấn sẽ không thuộc về tôi, tôi cần gì phải tranh giành. Thực tế, tôi đã sớm không muốn tranh giành. Trong bụng tôi còn có một đứa trẻ, vì sao tôi còn muốn hấn toàn tâm toàn ý? Tôi không đủ tư cách, lại càng không xứng đáng. Đã không là của ta thì việc gì phải cưỡng cầu.

"Hạo nhận một ân, nhưng..." Nàng còn chưa nói xong thì tôi chợt buồn nôn, rồi nôn sạch hết những gì đã ăn, nôn đến nỗi nước niếc cũng ra hết. Nàng vội vỗ vỗ lưng tôi, "Liễm Dung... Ngươi làm sao vậy, có muốn ta truyền ngự y không."

Tôi nắm lấy tay nàng: "Không, chỉ là ăn phải đồ thiêu thôi."

Sống 27 năm rồi, lần đầu tiên tôi thường thức tỉnh cảnh ngộ ọ. Ai, nếu sau này thỉnh thoảng tôi cứ thế, chuyện có thai sớm muộn cũng lộ. Hơn nữa, bụng tôi còn dần to lên, chỉ cần không phải mù cũng biết tôi mang thai.

"Thật sao?" Mai tàn hồ nghi nhìn bụng tôi, tôi vội xoay người. "Thật."

"Nếu muội muội khó chịu, ta cũng không quấy rầy nữa, đợt lát truyền ngự y đến xem."

Tôi cố bình tĩnh: "Không cần, nghỉ ngơi một lát là được rồi."

Đội Mai Tần rời đi, Ngâm Thu đến bắt mạch cho tôi, nói thai tâm ổn định, chỉ là ốm nghén bình thường. Tôi thở dài mà lòng cứ là lạ. Nhìn bụng sớm đã có hình, chỉ có thể thờ dài. Gần đây mưu ma chước quỷ nhiều lên, giờ không có biện pháp khả thi.

Phiên Phiên? Đây đúng là nữ danh của tôi, lẽ nào cơ thể này cũng được gọi là Phiên Phiên. Tôi đã hỏi Tần Nhi, nàng nói tôi từ bé được gọi là Liễm Dung, không có nữ danh. Đầu tôi ong ong, rối tung.

*

Đây là nơi nào? Sao tôi lại ở đây?

Nhìn kĩ, hình như là thiện phòng. Mơ hồ còn có tiếng gõ mở hòa lẫn tiếng tụng kinh, một thiếu nữ khoảng 15, 16 tuổi mặc đồ trắng, che mặt, một mình ngồi trên giường. Dáng vẻ nàng thật u nhã, như tiên tử cao khiết.

Thiếu nữ mở cửa sổ, trên trời đã đầy sao. Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, ánh nến yếu ớt phụt tắt. Thiếu nữ còn chưa kịp châm lại nến, đã thấy cửa phòng bật mở. Một nam nhân người đầy máu ngã xuống. Thiếu nữ thoát tiên cả kinh, nhìn nam tử mãi vẫn không động đây, mới dè dè dật dật bước tới.

Nam tử mình đầy vết thương, vết đao thương vô số, trên mặt vẫn còn đeo mặt nạ sắt, không rõ mặt hấn. Thiếu nữ thờ dài, đỡ hấn vào phòng.

Thiếu nữ cẩn thận bôi thuốc cho hấn, chợt bên ngoài nghe tiếng bước chân hỗn độn, có người nói: "Vết máu đến đây thì mất, xem ra tiểu tử kia chạy chưa xa."

Thiếu nữ cả kinh, muốn giấu nam tử đi, nàng thấy trên mặt đất đầy máu, suy nghĩ mất một lúc. Liếc mắt, nàng thấy có một thùng gỗ lớn ở kia. Vội nhét nam tử vào trong chiếc thùng, nước lập tức biến thành màu hồng. Thiếu nữ vẫn cả kinh, nhắm mắt cởi quần áo ra, ngồi vào trong thùng, tiện thể phủ quần áo trắng lên trên mặt nước.

"Rầm" một tiếng, cửa thiện phòng bị đẩy ra, mấy hắc y tay cầm vũ khí bịt mặt xông vào.

Thiếu nữ hoảng hốt, kêu toáng lên. Tên cầm đầu nhìn thấy một thiếu nữ, mắt lộ ý cười dâm ô. Thiếu nữ vội giấu mình trong nước, lớn tiếng: "Lưu manh, lưu manh, rút đi!"

Tên cầm đầu định lùi ra ngoài, lại đổi ý, nhìn mấy kẻ phía sau nói: "Mấy huynh đệ đã vất vả cả đêm, khó thấy ở nơi hẻo lánh này còn có cô nương xinh đẹp, hần hắc." Hần vừa nói xong, mấy tên phía sau cũng bắt đầu cười bắt hạo ý, chậm rãi đến gần thiếu nữ. Thiếu nữ đột nhiên kéo khăn che mặt xuống, lộ ra một nụ cười quý dị.

"Quý a..." Mấy tên hắc y nhân gào to, vút vũ khí mà bỏ chạy.

Thiếu nữ kia cười khò, "Liễm Dung ta thật xấu thế sao?" Tôi đã thấy rõ khuôn mặt thiếu nữ, một gương mặt vô cùng quen thuộc, bên trái có một khối sẹo, dù chết tôi cũng không quên. Thiếu nữ này chính là 'Liễm Dung', cũng chính là tôi bây giờ.

Liễm Dung lúc này sắc mặt tái nhợt, môi xanh tím, tóc dài tuôn trong nước, mặt dính máu, còn nở nụ cười quý dị, quả thực giống hệt một nữ quý. Giờ tôi mới phát hiện, cái thân thể này đáng sợ thế nào.

Hình ảnh chợt lóe lên, đã sáng. Liễm Dung vẫn một thân bạch y, giữa sân thanh u nhẹ nhàng múa. Từng động tác của nàng, đều thật mỹ lệ. Giống như hồ điệp xinh xắn, lượn tới lượn lui.

Nam tử mang mặt nạ đã thay y phục sạch sẽ, ngơ ngác nhìn nàng múa. Liễm Dung phát hiện có người nhìn mình, lập tức ngừng lại, xoay người rời đi.

Nam tử mang mặt nạ vội đuổi theo, nói: "Cô nương, là ta mạo phạm, thỉnh cô nương đừng giận."

Liễm Dung dừng bước, "Thế gian này còn có điều chi đáng để ta giận?"

"Cô nương, tại hạ tới từ biệt nàng." Nam tử mang mặt nạ trầm ngâm một hồi, "Cô nương nàng cứu ta một mạng, cũng không nguyện cho ta biết tính danh, vì sao vậy?"

Liễm Dung lạnh lùng nói: "Không cần thiết, chàng và ta chỉ là bình thủy tương phùng (*), ngày khác chưa chắc tái kiến."

(*) bình thủy tương phùng: bèo nước gặp nhau ~> ý chỉ gặp gỡ tình cờ (QT).

Nam tử cười: "Cô nương, nàng đã không muốn cho tại hạ biết tính danh, vậy thôi... Hãy để ta biết mặt."

Liễm Dung do dự một hồi, "Dung mạo ta xấu xí, sợ đau mắt công tử."

Nam tử liền nói: "Cô nương khí chất bất phàm, quả thực dung mạo xấu xí?"

Liễm Dung cười nhạt: "Thứ lỗi, ta quả thật xấu xí, xấu đến kinh người, công tử không cần biết tên ta. Tiểu nữ từ cáo từ, công tử thỉnh tự nhiên."

"Cô nương, nàng đã không muốn cho ta biết tính danh, ta gọi cô nương Phiền Phiền được không."

Liễm Dung cũng không quay đầu lại. "Cứ tự nhiên." Khi Liễm Dung xoay người, chiếc khăn phấn hồng rơi ra từ thắt lưng, theo gió phiêu phiêu, rơi xuống trước mặt Tề Hạo. Khăn thêu một đoá sen, bên cạnh có hai chữ 'Liễm Dung'.

Quen a, đúng là vật mà Tề Hạo đưa tôi xem. Nguyên lai là thế, tôi còn tưởng 'Liễm Dung' đưa cho hắn.

Trước mắt lại xuất hiện một hình ảnh xen kẽ, đó là tôi hồi nhỏ. Mama viện trường chỉ vào bướm bướm trong bụi cỏ, dịu dàng xoa đầu tôi: "Gọi con là Phiền Phiền được không? Hy vọng con sẽ mỹ lệ như bướm bướm." Sau đó, con bướm nhỏ bay đến tay tôi, tôi cười, "Vâng, con là Phiền Phiền."

...

Tôi giật mình, mồ hôi lập tức rơi. Phiền Phiền? Rốt cuộc là ai cho tôi cái tên này? Tôi rốt cuộc là ai a? Tô Liễm Dung? Mạc Liễm Dung?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 11

Nếu ai nói, tôi qua tôi chỉ đơn giản nằm mơ, có đánh chết tôi cũng không tin. Tôi thấy, đây là một đoạn kí ức nào đó của Liễm Dung. Tôi đoán, đó chính là đoạn kí ức về quá trình Liễm Dung và Tề Hạo quen nhau, tuy tuổi tác của người trong mộng bị che đi bởi mặt nạ, nhưng qua thanh âm cũng biết đó là Tề Hạo. Phiền Phiền, tôi phỏng chừng cái tên này là một ký ức được cất sâu dưới tận đáy lòng, nay đã bị đánh thức. Nói như vậy, Liễm Dung thực sự biết Tề Hạo sao? Vậy, vì sao đoạn ký ức đó lại gần như thế, sau đó thế nào? Còn nữa, vì sao Liễm Dung lại phải chạy đến ngôi chùa đó, Tề Hạo vì sao lại bị người ta đuổi giết? Rối tinh hết cả lên, nhớ được một ít manh mối, lại lòi ra một đống lằng nhằng. Bất quá cũng tốt, chí ít tôi cũng xác minh được

Liễm Dung và Tề Hạo nhất định có cố sự.

"Tiểu chủ, hôm qua người nói thích ăn bánh hạt, cho nên Hoàng thượng phân phó nô tài mang đến một ít." Không cần phải nói, nhất định là giọng của Tiểu Hi Từ. Hàng ngày đều đến xum xoe, giọng hần vừa nghe là biết.

Tôi cười cười: "Cảm tạ Hi công công, thay ta tạ ơn Hoàng thượng."

Tiểu Hi Từ cười mẫn nguyện: "Đây là chưa nói, chỉ cần tiểu chủ thích ăn gì, nô tài sẽ đáp ứng hết. Hoàng thượng đã dặn rồi, tiểu chủ muốn cái gì, muốn ăn gì, cứ nói với nô tài một tiếng là được." Ngày nào cũng vậy, hần không phiền cơ mà tôi phiền.

"Công công, gần đây những gì ngon nhất ở Ngự thiện phòng đều bị ta ăn sạch rồi." Ngẩng mặt cười, chỉ cần có đồ ăn ngon, Thái hậu và Hoàng thượng nhất định sẽ sai người đưa đến cho tôi, chúng nữ nhân ở hậu cung đến vị thế nào cũng không biết.

"Tiểu chủ nói vậy, chỉ cần người thích là được rồi. Nếu không, Hoàng thượng sao biết người thích bánh hạt dẻ, lập tức sai phái người đưa tới." Ai, Tề Hạo đối với tôi thật tốt, đáng tiếc tôi không phải là Liễm Dung thật, cũng không phải là Phiến Phiến của chàng.

"Tiểu chủ thực có phúc, Thái hậu cũng bảo ta mang đến cho người." Đang nói chuyện, Phúc công công của Thái hậu cũng đã tới.

Tôi vội đứng lên, "Phúc công công, ông cũng tới à."

"Hôm nay tiểu chủ người nói thích ăn bánh hạt dẻ, cho nên Thái hậu sai nô tài mang đến cho người." Hôm nay tôi đúng là nói thích ăn, vốn là thứ tôi thích ở thời hiện đại. Cho dù thích cũng không cần phải đưa đến a, tôi không phải heo, sao ăn được nhiều như vậy.

Tiểu Hi Từ đứng lên, thi lễ với tôi: "Tiểu chủ, Hoàng thượng còn đang đợi nô tài, có yêu cầu gì xin cứ nói với nô tài."

"Tam thời chưa cần gì, tạ ơn công công quan tâm." Tôi cố duy trì phong độ. Kỳ thực tôi đã bị cái giọng nam không ra nam nữ không ra nữ của hần làm buồn nôn rồi, chịu không nổi nếu hần tiếp tục dài dòng đâu. Ngoài Tần Nhi, hần là người thứ hai có thể đại diện cho Đường Tăng được đấy.

"Tiểu chủ, Ngự thiện phòng mới có vị ngự trù mới, các món do hần làm rất ngon. Thái hậu phân phó, tiểu chủ muốn ăn thì tới Vĩnh Thọ cung." Phúc công công không quên ân cần. Nhắc đến ăn, tôi lại buồn nôn.

Phúc công công thấy sắc mặt khó coi của tôi, vội nói: "Tiểu chủ có phải khó chịu? Có muốn thỉnh thái y đến không?"

"Không cần, cảm tạ, gần đây bụng ta không được tốt lắm."

Một thanh âm vui sướng bay vào: "Hảo cho Tiểu Phúc Từ người, nguyên lai trốn ở đây này giờ." Phúc công công biến sắc, đáng thương nói: "Tiểu chủ, nô tài đi trước, Ngọc Tĩnh công chúa không dễ đối phó đâu."

Phúc công công lui ra khỏi cửa, hành lễ với một nữ tử. Nàng rất đẹp, một thân hỏa hồng nổi bật, tóc đen buông phần nửa, khí phách kiên cường, trang phục rất giống với nữ tử giang hồ. Cũng hơi giống với Thái hậu, nàng chính là bảo bối của Thái hậu, tỷ tỷ của Tề Hạo, thất công chúa Ngọc Tĩnh.

Ngọc Tĩnh công chúa quả thực là công chúa tài năng nhất của tiên đế, văn võ song toàn, lại đẹp như vậy. Nhưng tính tình mạnh mẽ, hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa xuất giá. Kỳ thực, nàng chưa xuất giá là vì chưa muốn gả cho ai, nghe nói, nàng toàn tâm toàn ý tìm một nam nhân thật nổi bật mới chịu gả cho. Ngọc Tĩnh công chúa và đương kim Hoàng thượng cùng một mẹ, lại được Thái hậu sủng ái vô cùng. Không biết có bao nhiêu vương công quý tộc muốn trèo cao, đều bị nàng cự tuyệt. Nghe đâu năm ngoái, có vị võ tướng ý vào võ công của mình, biểu diễn chút võ thuật, đến thỉnh gả Ngọc Tĩnh cho hần. Bị Ngọc Tĩnh đánh cho ba ngày không xuống giường được, từ đó về sau, không ai dám chọc đến nàng nữa. Ở trong cung, tất cả phi tử nương nương đều liêu mạng nịnh bợ nàng, nịnh được nàng thì chẳng khác nào nịnh được Hoàng đế và Thái hậu.

Ngọc Tĩnh công chúa thấy Phúc công công cúi đầu lui ra, liền tóm áo hần lại, "Người mang bánh hạt dẻ đi đâu? Người biết rõ bản công chúa thích nhất thứ ấy, còn không để lại tí nào đã lấy đi hết, có ý tứ gì? Có phải muốn bản công chúa chết đói?"

Phúc công công đau khổ, cúi đầu: "Cô nãi nãi của ta ơi, oan uổng a, là Thái hậu nương nương bảo tiểu nhân mang đến cho Mạc tiểu nghi, không liên quan đến nô tài."

Tôi nhìn chiếc bánh đặt trên bàn, bùng đến trước mặt nàng, "Công chúa, bánh hạt dẻ đây, thả hần đi."

Ngọc Tĩnh một tay đẩy Phúc công công ra, "Nếu bánh hạt dẻ của bản công chúa được tìm thấy rồi thì bỏ qua cho người." Ngọc Tĩnh trực tiếp không đếm xỉa đến tôi, nhận lấy chiếc bánh thơm ngon mà ăn, tướng ăn giống tôi thật. Còn bảo tôi không thực nữ ư, cho dù là Ngọc Tĩnh công chúa cũng chẳng ra sao. Bất quá, tính tình nữ tử này giống tôi, không cách nào khác, tôi thích thế.

Tôi đưa mắt về phía Phúc công công, hần xám xịt gật đầu ly khai. Phúc công công đã theo Thái hậu nhiều năm, tài lực trong cung không vừa đâu. Chúng tần phi đều phải mặt mày tươi cười với hần, không ngờ lại sợ Ngọc Tĩnh.

Tôi rót một ly nước cho Ngọc Tĩnh, nàng nhận, một hơi hết sạch, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có. Tôi đậm đậm nhất tiếng, "Công chúa thích ăn thì đem tất đi đi."

Nàng nhìn ta: "Cảm tạ, ta lấy hết, nhưng đừng mơ ta nói tốt cho người trước mặt Hoàng thượng." Tôi đoán, chúng tần phi thường hối lộ nàng, cho nên nàng cũng cho rằng tôi giống như thế.

Tôi cũng nhìn lại nàng: "Ta không muốn ngươi nói tốt cho ta, Hoàng thượng sủng ái ta chẳng qua vì ta không thích thế. Ta còn mong ngươi ở trước mặt hần nói xấu ta một chút, bảo hần vĩnh viễn nhốt ta ở Lãnh cung, đừng thả ra."

"Vì sao? Có nữ nhân nào lại không muốn hần sủng ái." Tôi còn tưởng nàng có tư tưởng mới chứ, nguyên lai cũng cổ hủ a.

"Ta không thích, ta xuất giá sẽ gả cho người mình thương, còn muốn hần toàn tâm toàn ý với ta. Hoàng thượng đâu có thể đáp ứng được, hậu cung của hần nhiều mỹ nhân như vậy, không thể chung thủy được. Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu (1)."

(1) nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu: Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ cần một gáo mà thôi (Maroon & Dudu wordpress).

"Nhưng... Hần là hoàng đế a."

"Hoàng đế thì sao? Nam nhân khả dĩ tam thê tứ thiếp, tầm hoa vấn liễu, vì sao nữ nhân lại phải giữ trinh tiết. Nam nhân mất hứng rồi khả dĩ hưu nữ nhân, nữ nhân vì sao không thể hưu bọn họ? Ta nói cho ngươi, ta đã hưu Hoàng thượng rồi, cho nên đừng coi ta là nữ nhân của hần, càng đừng so sánh ta với đám nữ nhân hậu cung kia. Bản tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, nam nhân bên cạnh có thể xệt như xe lửa vây quanh. Đừng có nghĩ đệ đệ lữ dư của ngươi là tốt, hần có nhiều nữ nhân như vậy, là một thân đại củ cải hoa tâm điển hình. Liễm Dung ta tuyệt đối không thích san sẻ một nam nhân với một đồng nữ nhân." Tôi hỏi ở thời hiện đại bị một đồng ruồi bâu, giờ... Cơ bản không đáng nhắc.

"Mặc tiểu nghi..." Nàng đột nhiên đứng bật dậy, lớn tiếng.

Tôi lơ đãng hỏi lại: "Làm sao?" Cùng lắm thì đánh nhau một trận.

"Nói rất hay, thảo nào mẫu hậu và Hoàng thượng đều thích ngươi, hiện tại ta cũng bắt đầu thích ngươi rồi đấy." A? Tôi vốn tưởng nàng sẽ mắng tôi một trận chứ.

Tôi cười hi hi: "Đương nhiên, ta là ai nào? Ta là siêu cấp đại tài nữ." Với một người hiện đại mà nói, tư tưởng này bình thường thôi.

"Xe lửa là cái gì?" Nàng đột nhiên ngây ngốc hỏi.

"Xe lửa là... Ách... Đó là... Một loại phương tiện giao thông, đừng lầm lời." Tôi bực mình, cùng thảo luận xe lửa là cái gì với một cổ nhân, tựa hồ thật dớ dẩn. Tôi có giải thích đến 1000 năm nữa, nàng cũng không hiểu.

"Phương tiện giao thông? Là cái gì?" Tôi ngã ngửa, phiền phức a.

"Cái này, so với mã xa không khác mấy a, chạy rất nhanh."

"Hôm nào mang ta đi xem, lớn thế này rồi vẫn chưa thấy xe lửa." Xác suất cô nhìn thấy xe lửa so với gặp quỷ còn nhỏ hơn ấy.

"Xe lửa là một vật không thấy được, chỉ là trong truyền thuyết mà thôi, thực tế là chưa ai từng thấy." Tôi bắt đầu nói káo.

Nàng có chút thất vọng: "Nga. Xe lửa..."

Tôi phát phát tay, sốt ruột nói: "Đừng... Đừng nói đến xe lửa là gì nữa. Là ta nghe có sự, có nói ngươi cũng không biết."

"Có sự gì, kể cho ta đi."

"Giời, đại tỷ, ta không phải sách, người kể truyện xưa nhiều lắm, ngươi tìm ta làm gì. Nếu có VCD, DVD thì ta sẽ cho ngươi xem, nhưng thời cổ đại không có điện." Thật tức chết, cái cô công chúa phá đám này, ấu trĩ ghê gớm, ngốc vô cùng. Tôi sai rồi, quá sai rồi. Kỳ thật trong cung, không, là toàn Tề quốc, người có thể làm Đường Tăng đệ nhị sau Tản Nhi, không phải là Tiểu Hi Từ, mà là Ngọc Tinh công chúa.

"DVD? VCD? Là gì vậy? Cả điện nữa? Cái gì là điện?"

Tôi bĩu môi không vui, hòa sơn bạo phát: "Ngươi sao lắm lời thế hả, nói chuyện với ngươi thực là tức chết, ta khổ cực giả trang thực nữ lâu như vậy, đã bị ngươi phá hủy toàn bộ rồi. Con mẹ ngươi nói lung tung nữa ta tổng ra khỏi Lãnh cung."

"Vì sao lại phải giả trang? Từ nhỏ đến lớn, mẫu hậu thường dạy ta như nam hài tử, vẫn sống hào hào đó thôi." Nàng dẩu dẩu miệng: "Không ngờ ngươi so với ta còn..." Câu nói mà nàng dùng để thay lời than thở, chẳng phải lời hữu ích gì,

"Quá đúng, ta nói cho ngươi, kỳ thật biệt hiệu của ta là Nam Nhân bà. Có người tiên đoán ta tương lai sẽ không xuất giá, kết quả là nam sinh bên cạnh ta khả dĩ xếp hàng từ Trung Quốc cho đến Nga, diễm dã mạn này cũng tốt. Chúng ta có một bộ phim tên là BẠN GÁI DÃ MẠN, sách sách, rất hợp với sở thích của ta. Đàn bà sống ở thành phố như thế, quá thật là ngon lành a." Tôi mở miệng, nói vô cùng tận a.

"Phim là cái gì? Có ăn được không?" Nhìn vào đôi mắt chờ mong của nàng, tôi bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng lâu bầu, "Chắc phải ăn ngon lắm, ngươi toàn nói về khẩu vị của mình." Mấy nghìn năm thực sự khác biệt, dù tôi rất quý nàng, nhưng mà quá khó để khai thông.

"Sau này đừng có như bà lão, quần lấy ta hỏi mấy câu vô nghĩa này, ta trên biết thiên văn, dưới biết địa lý. Biết trước mấy nghìn năm, biết sau mấy nghìn năm, cứ nhất nhất giải thích cho ngươi thì mệt chết mất." Chuyện lịch sử mấy nghìn năm trước nên biết một chút, tôi vốn là người thời tương lai, thế giới

sau này này thế nào tôi đương nhiên biết, không phải bịa đặt đâu.

Ngọc Tinh chớp chớp mắt, cười gian: "Liễm Dung, người lợi hại như thế có thể giúp ta một chuyện không." Nàng đột nhiên huyền bí lại gần tôi.

"Hào, chuyện gì?" Thảo nào lại bày ra cái vẻ tính toán thế này, ra là có chuyện muốn nhờ a.

"Các cự thần trong triều ngày ngày đều nói với Hoàng thượng, muốn hấn gả ta đi." Nguyên lai Ngọc Tinh bất khả nhất thế (2) đây cũng có lúc phải phiền não.

(2) bất khả nhất thế: không ai bì nổi (QT).

Tôi bày ra cái dạng dầy dạn kinh nghiệm: "Kỳ thực rất đơn giản a, người không lấy chồng không phải là được rồi sao."

"Đơn giản thế thôi á?"

"Thì đơn giản vậy, hôn nhân là chuyện của chính người, vì sao phải nghe mấy cái lão cổ hủ đó. Như thế này nhé, nếu như bọn họ lại bảo người lấy chồng, thì người nói với họ, ta không lấy chồng, muốn lấy thì các người đi mà lấy." Có đôi lúc đơn giản vậy thôi.

"Liễm Dung, người thật là hoành tráng." Nàng bội phục từ thâm tâm.

Tôi dương dương tự đắc: "Ta nói cho người, nữ nhân là phải hoành tráng như thế, bằng không xú nam nhân sẽ xem thường chúng ta."

"Muội muội người lợi hại."

Tôi giận tái mặt: "Đừng có gọi ta là muội muội." Tôi đã 27 tuổi rồi, bị một nha đầu 20 tuổi gọi là muội muội, trong lòng thấy khó chịu. Mấy phi tử kia cũng gọi thì khách sao như thế, nhưng với Ngọc Tinh công chúa thì khách sao cái nỗi gì.

"Vậy phải gọi gì? Tiểu nhi sao?"

"Siêu cấp phản cảm, gọi tỷ tỷ, còn nữa, đừng có coi ta là phi tử của đệ đệ người, ta là tỷ tỷ." Dù sao cũng đã có tuổi, "Được rồi, được rồi, gọi Liễm Dung muội muội nghe làm bộ a."

"Hào, không ngờ trên đời có đứa con gái tính tình giống ta đến vậy." Chúng tôi đúng là ngư tử ngư mã tâm mã, lang bá vi gian (3)... Ách, dùng từ không đúng lắm.

(3) lang bá vi gian: câu kết với nhau làm việc xấu (QT).

Từ những 'sự tích' vĩ đại về Ngọc Tinh, nha đầu kia tuyệt đối, theo tôi, là một người đức hạnh. Trước tiên, không nói nàng là hòn ngọc quý của Thái hậu, tôi thấy kết thân với nàng rất đáng giá. Nữ nhân hậu cung muốn mua chuộc nàng không ít a, đáng tiếc các nàng dùng sai phương pháp. Ngọc Tinh là một nha đầu rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, khiêm tốn nhún nhường với nàng thì nàng càng khinh thường. Không ngờ bị tôi mắng một trận lại dễ dàng lấy lòng được, da...

Tôi kính trọng nàng là dư thừa, dù sao tư tưởng của cô bé này ở thời đại này như thế cũng là hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12

Ngọc Tinh bình thường hay đến Lãnh cung tìm tôi, khiến tôi nhất cá đầu, lưỡng cá đại (*). Mỗi câu tôi nói đều có những từ mới mẻ với nàng, nàng sẽ quần lấy tôi hỏi cả buổi. Cuối cùng, thực vô vị, tôi bắt đầu kể chuyện xưa, Cô Nam Phong, Hiếu Trang, ngay cả Từ Hi thái hậu cũng kể cho nàng. Ngày qua ngày, nàng càng kính nể tôi thêm, hiện giờ coi tôi như thần tượng. Khả năng thích ứng của nàng cũng khá tốt, dần dần có thói quen nói chuyện với tôi. Kỳ thật, chúng tôi cũng không quá khó khăn với nhau, sự tại nhân vi.

(*) nhất cá đầu, lưỡng cá đại: (tục ngữ) ý tứ là: bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đối chuyện này thập phần đau đầu." (wp Từ Linh Sứ)

Sáng hôm nay, tôi ốm nghén trước mặt Ngọc Tinh, Ngọc Tinh nháo loạn cả lên, đòi tìm thái y cho tôi. Tôi phải dốc hết tinh lực mới lừa được nàng đi về.

Sơ sót rồi, nguyên tướng Lãnh cung sẽ rất thanh tịnh, không ngờ lại náo nhiệt phi thường thế này. Chúng phi tử nương nương thường đến nháo nhào thì không nói, chính là Ngọc Tinh ngày nào cũng lại. Không có biện pháp, tôi tranh thủ thay đồ rộng rộng một chút, nhìn thì tưởng béo lên, bụng cũng không

bị nhìn thấy. Vài ngày gần đây, trời nóng, bị nôn càng ác, tôi chỉ còn nước nằm trên giường giả bệnh thôi.

"Tiểu thư, tiểu thư." Tôi đang giả bệnh trên giường, Ngâm Thu đột nhiên chạy vào, nhào lên giường khóc lóc thảm thiết.

"Làm sao? Trời sập hả?"

Ngâm Thu bịch một tiếng, quỳ xuống: "Tiểu thư, van cầu tiểu thư cứu cha nô tỳ."

"Cha ngươi phạm phải chuyện gì?" Tôi cũng khăn trương ngồi dậy.

"Chu tiếp dư sẩy thai rồi." Cái gì? Phượng Nhi? Tôi tung chăn nhảy ra. "Mau đứng lên, từ từ nói, đừng vội."

Nguyên lai, Phượng Nhi mấy hôm trước biết mình có thai, Vương thái y thân là người giỏi nhất về phụ khoa, Tề Hạo lệnh ông ta chăm sóc Phượng Nhi. Không ngờ sáng hôm nay, Phượng Nhi sẩy thai, cho nên Tề Hạo muốn bắt Vương thái y hỏi tội. Quả thực là coi người như cỏ rác, nữ nhân hậu cung sẩy thai, phần lớn là do nữ nhân khác hãm hại. Gọi thái y làm gì, hơn nữa Vương thái y phụ trách an thai cho Phượng Nhi, ông ta sẽ không bao giờ gây ông đập lưng ông.

Tôi vẫn luôn coi Phượng Nhi là muội muội, hôm nay nàng có chuyện, tôi há có thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa, mua chuộc một thái ý thì lợi ích không nhỏ.

Tôi để Ngâm Thu lại Lãnh cung, mang theo Tần Nhi, vội vội vàng vàng đến Vũ Hoa các. Ngâm Thu là người của tôi, tôi e người khác nói tôi thay Ngâm Thu xuất đầu.

Đến Vũ Hoa các, Tĩnh phi và một đám đông phi tử đang tụ tập bên trong. Thái hậu cũng bị ai nhìn Phượng Nhi trên giường. Phượng Nhi càng khóc đến lê hoa đài vũ, đau đến nổi ruột gan đứt từng khúc. Phượng Nhi thuần khiết, cư nhiên lại phải chịu phong sương của hậu cung, mắt tôi bất giác cũng ướt. Tôi chậm rãi đi tới, kéo tay nàng: "Muội muội, đừng buồn quá."

Phượng Nhi vừa nhìn thấy tôi, nhào vào lòng tôi òa khóc: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, con của muội đã, đã không còn. Tỷ tỷ, muội không muốn sống, tỷ tỷ..."

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Muốn khóc thì khóc đi, nghìn vạn lần đừng nói điều ngu ngốc đó, về sau còn có thể có thêm hài tử mà, muội còn trẻ, nghìn vạn lần đừng nghĩ quẩn."

Một cung trang mỹ nhân châm chọc: "Tiểu nghi muội muội, các tỷ muội đều có phân vị ở đây, vì sao không thỉnh an. Ta nhớ, muội muội đã bị đá vào Lãnh cung, sao lại tùy tiện ra đây?" Mụ nội nó, tôi bây giờ đang phùng giận, đừng có chọc. Thỉnh an, rõ rệt cười. Thế kỷ 21 con người là bình đẳng, thỉnh cái P an. Tôi nhìn lại, không phải là Lý quý nhân ngày đó bị tôi mắng sao. Nguyên lai có cừu oán với tôi, trách không được muốn làm khó tôi.

Tôi lạnh lùng nói: "Thái hậu nương nương còn chưa nói gì, người chỗ mồm vào làm gì, cút sang một bên."

Không ngờ Thái hậu lại cư nhiên: "Ta già rồi, thanh niên các người ta không quản, Triệu cô cô, về Vĩnh Thọ cung." A? Bà không phải rất thương tôi sao?

Tôi thần nhiên: "Cung tiền Thái hậu." Đi thì đi, cùng lắm tự mình bãi bình.

Lý quý nhân thấy Thái hậu không nói lời nào, Tĩnh phi tạm thời giữ Phượng ẩn cũng không nói gì, càng lớn mật. Nói với ta: "Tiểu nghi muội muội, đừng tưởng được Hoàng thượng sủng là có thể không coi ai ra gì."

Tôi không đếm xỉa đến nàng, nói với Phượng Nhi: "Phượng Nhi, như thế nào lại sẩy thai? Muội đã ăn gì? Hai ngày nay là ai đưa đồ đến cho muội?"

Phượng Nhi lắc đầu: "Muội không biết, không biết. Đêm qua mọi thứ rất tốt, sáng hôm nay thì đột nhiên... Tỷ tỷ... Muội không làm gì hết."

"Muội muội, muội nhớ kỹ lại đi, rốt cục có gì không bình thường không." Tôi u ám nói: "Muội muội, muội không muốn báo thù cho con mình sao? Không sợ thiên tai, chỉ sợ nhân vi." Lời này vừa dứt, chúng mỹ nhân bắt đầu rù rì.

"Tỷ tỷ, tỷ có ý gì?" Phượng Nhi vừa khóc vừa hỏi. Tôi lướt qua chúng tần phi, thần nhiên: "Không có ý gì, chẳng qua... Ta nói có người muốn hại muội." Ánh mắt của tôi cuối cùng dừng lại ở Lý quý nhân. Tôi không hoài nghi nàng, chỉ là muốn dọa nàng ta thôi, đừng tưởng tôi là trái hồng mềm.

Nàng ta quả thật thấy tôi không xem nàng ta ra gì, hôm nay còn nói những lời này, giận đến tím mặt, đi tới giáng cho tôi hai cái bạt tai. Tôi chỉ tưởng nàng tôi đa là mắng tôi vài câu khó nghe, không ngờ dám đánh tôi? Tôi sống nhiều năm thế rồi, chưa từng bị đánh, một kẻ cổ lỗ sĩ như nàng lại tính dờ dờ.

Tôi buông Phượng Nhi, vung tay đáp trả nàng, mỗi cái tát so với càng còn mạnh hơn.

"Hoàng thượng giá lâm..." Thanh âm khả ái của Tiểu Hi Tử vang lên. Tôi thấy Tề Hạo và Ngọc Tình đang cùng bước tới, trong con giận điên người, xách Lý quý nhân đến bên Tề Hạo, "Hoàng thượng, quân vợ ngài cẩn thận vào, đừng để nàng ta dương oai khắp nơi." Đều là do hãm, khiến tôi phải tiến cung, vô duyên vô cớ chịu đòn.

Lý quý nhân trông thấy Tề Hạo, như thấy được cứu tinh, khóc rống: "Hoàng thượng, tiểu nghi muội muội không hiểu quy củ, nô tỳ bất quá giáo huấn huấn nàng, nàng lại đánh nô tỳ, Hoàng thượng xin thay nô tỳ làm chủ a."

Ngọc Tình nhìn dấu tay trên mặt tôi, thương tiếc sờ sờ, lại chỉ vào Lý quý nhân nói: "Nàng ta làm?" Tôi gật đầu không nói.

Ngọc Tinh cũng không nói thêm, trực tiếp đến gần, như điều hâu bắt gà con, một tay tóm lấy nằng, giáng đến N cái tát. Tề Hạo quát lớn: "Ngọc Tinh, đừng nháo loạn nữa."

Về mặt Ngọc Tinh rất không cam lòng, "Đều là do nguoi, không việc gì thì lấy làm vợ thế? Nguoi xem, Liễm Dung bị đánh thế nào."

Tề Hạo đến trước mặt tôi, tôi tưởng hắn muốn mắng tôi, ngẩng cao đầu, mặt phẫn nộ. Không ngờ hắn lại ôn nhu hỏi: "Có đau không?"

Tôi thờ hồn hên đáp: "Nguoi nói sao? Không biết thì để ta tát thử cho mấy cái."

Hắn nhìn thoáng về mặt sưng phù như gấu mèo của Lý quý nhân, thần nhiên mở miệng: "Lý quý nhân lâm trọng bệnh, từ giờ trở đi cần xuất môn, hảo hảo tĩnh dưỡng."

Lý quý nhân luống cuống, khóc ròng: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tỳ không bị bệnh, không bị."

Bọn thị vệ bắt kẻ điều gì, kéo Lý quý nhân đi.

Chúng mỹ nhân bên cạnh thấy Hoàng thượng và công chúa hết lần này đến lần khác bao che, bắt giác lùi lại mấy bước, khủng hoảng nhìn tôi.

Ngọc Tinh kéo tôi đến bên cạnh, nhẹ nhàng xoa xoa, Tề Hạo đỡ dành Phụng Nhi.

"Nga... Nhẹ nhẹ thôi..." Đau a, bắt quả cảm giác có người xoa mặt cho thật không tệ. Lý quý nhân đã bị tôi tát vài cái, lại bị Ngọc Tinh dạy dỗ tiếp, nhất định còn đau hơn gấp trăm lần. Vài ngày trước Tề Hạo còn sủng ái nằng, giờ cư nhiên cấm cửa, tôi bỗng nhiên thấy đồng tình. Tôi thấy nam nhân kia về mặt thật ôn nhu với Phụng Nhi, lòng ê ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13

Phụng Nhi tựa trên vai Tề Hạo, khóc rất thương tâm. Chàng nhẹ nhàng vòng tay qua lưng Phụng Nhi, tựa hồ dùng những lời dịu dàng nhất để an ủi nằng. Chúng tần phi xung quanh thờ mệnh cũng không dám, kỳ thực trong bụng đầy đố kỵ, ai mà không hy vọng được hoàng đế ôm mình chứ. Chỉ tôi là ngoại lệ, bởi vì tôi đau lòng chứ không ghen tị.

Tôi nhìn lướt qua đám như hoa mỹ quyến, trong lòng đột nhiên trong lòng chợt nhói đau. Nhìn nam nhân mình yêu thương cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp không nói, nguyên lai bên cạnh hắn lại có nhiều mỹ nữ như vậy. Nhìn lại mình, so với quý chẳng khác là mấy. Vốn tưởng rằng mình có thể tự nhiên được, nhưng kì thực tôi chẳng thể rộng lòng như thế. Chẳng qua là chưa gặp được tình yêu mà thôi. Tôi không ngờ, đàn ông tốt trong thiên hạ nhiều như vậy, tôi vì sao cứ phải khăng khăng nhắm vào Tề Hạo. Tề Hiền so với chàng còn hơn gấp triệu lần. Tề Hiền nhận nhận làm người, 'Liễm Dung' trong lòng Tề Hạo cũng không phải là tôi. Quái mạng kia càng khiến tôi càng thêm khẳng định, lúc đó bọn họ chắc chắn có gút mắt, hắn yêu một người xấu xí như tôi hắn có nguyên nhân khác.

Tôi còn ngốc nghếch cho rằng bản thân có mị lực, không nghĩ tới việc huynh đệ đó đều xem tôi là thế thân. Làm một kẻ xuyên không giả danh, ngay tức khắc đã hỏng chuyện. Càng nghĩ lòng càng chua xót, ngày ngốc nhìn Tề Hạo an ủi Phụng Nhi, mắt bị nước phủ một lần. Ngọc Tinh giờ tay hua hua trước mặt tôi: "Liễm Dung nguoi làm sao vậy?"

Tôi vội gạt lệ, lắc đầu, gượng cười: "Không có gì, trong người đột nhiên thấy khó chịu."

Ngọc Tinh thoáng chút đã hiểu thấu: "Nguoi thích Hoàng thượng đúng không? Thấy hắn và nữ nhân khác ở cùng một chỗ thì khó chịu."

Tôi cố tình làm như không có vấn đề gì, cười: "Thiết, hắn đâu có xứng với ta. Ta tuy không phải đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, tốt xấu cũng là... đại tài nữ thông minh tuyệt đỉnh." Tôi hỏi còn trên ghế nhà trường cũng là hoa khôi, ở công ti cũng là một đóa hoa đẹp, tôi tệ lắm cũng là mỹ nữ người gặp người thích, hoa thấy hoa nở. Đột nhiên trái ngược lại, tôi không hài là Tô Liễm Dung nữa, chỉ là một Mạc Liễm Dung xấu xí thôi.

Ngọc Tinh về mặt 'ta không tin' nhỏ giọng nói: "Kỳ thực, tuy ta biết Hoàng thượng rất đáng ghét, bắt quả người không ngại nguoi làm đệ muội của ta."

"Nói cái gì, nha đầu chết tiết kia, nhìn nguoi hả hê khi đùa giỡn được ta kia. Nguoi xem, hắn bên cạnh lúc nào cũng có một đồng mỹ nhân, ta yêu không nổi hắn." Tôi nhìn lướt qua đông đảo mỹ nhân, thuận tay chỉ chỗ một lúc.

"Còn không thừa nhận đi, vô nghĩa."

"Ngọc Tinh, Vương thái y nhất định vô tội, nguoi không thể cầu xin cho ông ư?" Tôi vừa nhìn vừa lẩm lét, chỉ biết tâm hoài bất quỷ (giữ trong lòng).

Ngọc Tinh chọc chọc vào tay tôi: "Có người thấy mùi gì không? Thơm quá a." Tôi hít thật sâu mấy cái: "Mùi thơm thật, không biết Phượng Nhi dùng hương liệu gì, hôm nào phải hỏi muội ấy."

Ngọc Tinh cợt nhả: "Người bị khùng a, lão muốn hại Chu tiếp dư nhà người đó."

"Cứu Vương thái y đi, cầu người đó, Ngọc Tinh công chúa." Tôi vẻ mặt đau khổ cầu xin.

Ngọc Tinh gật đầu, bước về trước mấy bước, nói với Tề Hạo: "Hoàng thượng, Chu tiếp dư sảy thai mọi người đều khó xử, có phải nên thăm vấn Vương thái y một chút không?"

"Hoàng thượng, Vương thái y nếu phụ trách chăm sóc mẫu tử Chu Tiếp dư, sẽ không ngốc tới mức lại hại tiếp dư. Nghe nói Vương thái y là bậc thầy ở phụ khoa, hẳn sẽ không phạm sai lầm. Có phải hay không chỉ cần tra khảo một chút, e hậu cung có người tâm hoài bất quỷ." Tôi chậm rãi liếc mắt khắp chúng phi tần.

Tề Hạo đứng lên, nhìn Ngọc Tinh: "Ngọc Tinh tỷ cũng cho rằng Chu tiếp dư sảy thai là do có người gây chuyện?"

Ngọc Tinh gật đầu, kiên quyết giữ vững chủ kiến: "Hoàng thượng, ta cho rằng Liễm Dung nói rất có lý."

Tĩnh phi cũng tới quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, công chúa và tiểu nghi muội muội nói có lý, nô tì thỉnh Hoàng thượng điều tra rõ chân tướng, đòi lại công bằng cho tiếp dư muội muội." Bấy giờ mới lên tiếng, rõ ràng thấy ý tứ của Tề Hạo nên mới nói những lời thừa này.

Tề Hạo liếc mắt nhìn tôi: "Truyền Vương thái y tới Phượng Nghi cung." Nói xong rồi ly khai.

Các phi tần cũng theo, tôi cùng Ngọc Tinh đi sau cùng. Tĩnh phi đột nhiên dừng lại đi cùng chúng tôi, cười nói: "Tiểu nghi muội muội, tại sao muội lại cho rằng có kẻ giờ trò?"

"Thực giác." Lẽ nào muốn tôi nói cho nàng ta rằng tôi rất hiểu chuyện tình chốn hậu cung.

"Thực giác tốt, bản cung nhất định tra rõ, đòi lại công bằng cho Chu muội muội."

"Tĩnh phi nương nương, người đã nói hết những lời vô ích chưa?" Xem ra Ngọc Tinh rất ghét Tĩnh phi, vừa mở miệng đã không hòa nhã.

.

Phượng Nghi cung.

Tề Hạo cùng Tĩnh phi ngồi tại vị trí thượng tọa, các cung tần phi tử khác theo thứ bậc mà ngồi. Tôi đương nhiên ngồi ở hàng chót, cạnh cánh cửa. Ngọc Tinh đáng ra không ngồi cạnh tôi, chỉ vì nàng tùy hứng. Dựa vào tính tình của nàng ấy, mệnh lệnh của Tề Hạo như gió thoảng bên tai. Nếu có người nói chuyện quy củ lễ nghi với nàng, nàng nhất định sẽ đánh cho kẻ lăm mồm ấy thành diên.

Chỉ lát, Vương thái y đã tới. Cả người ông run rẩy, sắc mặt trắng bệch, chắc chắn là rất sợ.

Tĩnh phi nhìn Tề Hạo, Tề Hạo nói: "Người thay mặt Hoàng hậu chăm lo chuyện hậu cung, để người thăm vấn."

"Nô tì tuân chỉ."

Tĩnh phi thân nhiên nói: "Vương thái y, người phụng thánh dụ giúp Chu tiếp dư an thai, hôm nay tiếp dư sảy thai, người có biết tội?"

Vương thái y đỏ mặt hôi lạnh liên tục: "Hoàng thượng, nương nương, thần tui có tội, nhưng lúc thần chẩn mạch tượng của tiếp dư, phát hiện thân thể nương nương có suy yếu, sảy thai phân nửa là do nguyên nhân thể chất."

"Chuyện này có nguyên do." Tôi kiên nhẫn hỏi.

Mọi người đều quay lại nhìn chăm chăm tôi, có hoàng đế và Tĩnh phi ở đây, tôi có quyền gì mà mở miệng.

Tề Hạo không nói gì, nhưng Tĩnh phi lại nói: "Tiểu nghi muội muội, có gì cứ nói."

"Cảm tạ nương nương tín nhiệm"

Tôi đi tới trước mặt Vương thái y, mắt sáng lên chăm chú nhìn ông ta. "Thực sự bởi vì thân thể suy yếu?" Nếu thân thể suy yếu thì không thể nhanh như vậy mà có thai, tôi không tin ai cũng dễ trúng thưởng như tôi. Cho dù thực sự có thai, vì sao phải cố ý truyền tin sảy thai sau vài ngày. Lúc đầu nếu vừa không chú điều dưỡng, tỉ lệ sảy thai phải lớn hơn nửa mới phải.

Vương thái y càng toát mồ hôi lạnh nhiều hơn, vội nói: "Tiểu chủ, thần cho dù gan lớn như trời cũng không dám mưu hại hoàng tử a."

Tôi cười, nhỏ giọng nói: "Ngâm Thu là muội muội của ta, ta nể mặt muội ấy cứu người." Lời này tôi nói rất khế, những người khác mặc dù thấy tôi động miệng nhưng kì thực không biết đang nói gì. Trừ Vương thái y, nghe rất rõ, đầu tiên ngăn người, sau đó liền thưa: "Tiểu chủ, xin làm chủ cho thần a."

"Vương thái y, người biết gì thì nói đi, ta không hi vọng người còn giấu diếm điều gì, chỉ cần không phải là người làm, ta tất nhiên có thể làm chủ cho người." Coi khí phách thật tốt.

Vương thái y nói: "Thần phát hiện... tiếp dư hình như có từng sử dụng xạ hương." Xạ hương? Tôi biết không chỉ đơn giản như vậy mà.

"Vậy vì sao người không nói sớm." Tĩnh phi giận dữ.

"Nương nương bớt giận, vì thần cũng không dám khẳng định, hình như là có dùng, mà hình như lại không." Vương thái y vẫn còn sợ hãi nói.

Tĩnh phi kích động đứng lên: "Người đường đường là thái y, rốt cục dùng hay không dùng mà cũng không biết? Người đâu, tổng Vương thái y vào thiên lao chờ ngày phán quyết."

"Khoan đã." Tôi đứng ra, không vội không vàng: "Là người ai chả có lúc sẩy tay, thỉnh nương nương tha cho Vương thái y lần này. Huống hồ tiếp dư thân thể suy yếu, lượng xạ hương lại không nhiều, nhìn không ra cũng là chuyện thường tình."

Tĩnh phi thờ ơ hỏi: "Muội muội, muội làm sao biết tiếp dư thân thể không tốt, làm sao biết xạ hương không nhiều?" Có ý tứ, vu cáo ngược hãm hại tôi.

Tôi dậm dậm nhất tiếu: "Tỷ tỷ, trước khi tiến cung, ta và tiếp dư là tỷ muội tốt, vì thế nên biết. Tiếp dư thân thể suy yếu suy vậy, sau khi sẩy thai mặc dù tinh thần không tốt, nhưng mạng sống không có nguy hiểm. Nếu trong cơ thể có một lượng lớn xạ hương, sẩy thai nhất định đau khổ tột cùng, làm sao còn có sức để khóc thét thanh như vậy?" Nói lung tung một lúc, bản thân tôi nghĩ vậy, chẳng biết có đúng hay không.

Tề Hạo nói: "Tiểu nghi nói có lý."

"Xin hoàng thượng cho Vương thái y về Vũ hoa các kiểm tra." Tôi đột nhiên quỳ xuống. Ngay cả trước mặt bố mẹ còn chưa từng quỳ xuống, tôi hôm nay vì Vương thái y chết tiết mà phải quỳ xuống trước Tề Hạo. Căn cứ theo như kịch truyền hình, nếu trong người nàng có xạ hương, điều này chứng tỏ có người đã mưu mô. Có thể sẽ ở quần áo hoặc đồ dùng hàng ngày của Phụng Nhi hoặc cũng có thể là trong thức ăn. Trước đây tôi từng xem một quyển sách về xạ hương. Hương liệu, tôi đột nhiên cả kinh. Vừa rồi trong cung của Phụng Nhi, tôi quả thật có ngửi được một làn hương, có phải là xạ hương không. Tôi hoảng hốt sờ bụng, giúp người ta bắt hung thủ, mình đừng cũng sẩy thai chứ.

"Chuẩn tấu."

Đoàn người chúng tôi lại trở lại Vũ Hoa các, Phụng Nhi sớm đã thiếp đi, chỉ có hai người cung nữ canh chừng. Mới vừa vào một chút tôi đã cảm thấy có gì không bình thường. Quay sang nói với Ngọc Tĩnh: "Ngọc Tĩnh, mũi người thỉnh thử xem có đúng là hương thơm khi nãy?"

Ngọc Tĩnh lắc đầu, "Thật đúng là kì lạ, hình như không phải."

Tôi thực muốn biết ai đã làm "chuyện tốt" này. Phụng Nhi tuy rằng được sủng ái, nhưng tiến lui chẳng có ích gì, cư xử lại hồn hậu. Nghĩ nàng còn nhỏ tuổi, kẻ nào ác độc tới nàng cũng không tha?

Vốn muốn Vương thái y kiểm tra, hiện tại tôi lại tự mình xuất đầu lộ diện.

Tôi nhìn mọi người, bình tĩnh nói: "Ta nghĩ ta đã có manh mối." Dám ức hiếp tiểu muội của tôi, không cho kẻ đó biết tay thì tôi là không khí. Tôi tỏ vẻ tươi cười nhìn lướt qua các phi tần, người người trên mặt kinh hãi.

Mỉm cười, đi tới trước lư hương, trong lư đích thị đã không còn hương liệu, đưa cho Vương thái y nói: "Vương thái y, nhất định phải xét tỉ mỉ, lư hương này có dấu hiệu sử dụng xạ hương không." Lư này rõ ràng là lư hương đó, tôi nghi ngờ xạ hương vừa được đốt, tuy đã hết rồi, lư hương nhất định còn lại một chút.

Xem mọi người đều kinh nghi, tôi dậm dậm nhất tiếu: "Chu muội muội là một người con gái thanh nhã, không thích hương nồng như vậy. Vừa rồi Ngọc Tĩnh công chúa có nhắc ta, hương quá nồng, có phải là giấu đầu hở đuôi hay không đây."

"Không sai, hiện tại ta cảm thấy mùi hương đã khác, bản công chúa cũng hoài nghi có người đã động tay động chân vào hương liệu."

Vương thái y cung kính tiếp nhận, tỉ mỉ xem xét, cuối cùng còn dùng tay lau một ít bụi, nếm thử. Xem ra làm thái y cũng không dễ a, cái quái gì cũng phải cho vào mũi.

Sắc mặt mọi người đều nghiêm trọng chờ câu trả lời của Vương thái y. Tôi ngồi ở vị trí sau cùng, vẫn cúi đầu. Vô ý ngẩng lên, thấy Tề Hạo đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi thần nhiên, dời mắt khỏi hắn.

"Bẩm hoàng thượng, lư hương này chính xác là từng đốt xạ hương, chút xạ hương này hòa vào hương hoa nồng bên trong, không dễ dàng phát hiện ra." Một câu nói của Vương thái y khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tĩnh phi nói: "Hoàng thượng, xem ra đúng là có kẻ mưu hại mẫu tử Chu tiếp dư, nô tì cầu Hoàng thượng điều tra rõ việc này."

Tề Hạo cũng cả kinh, nghe xong Tĩnh phi nói thì tức giận nói: "Việc này nhất định phải điều tra cho rõ, rút cục kẻ nào có lá gan lớn như vậy dám mưu hại tần phi." Biết nhau lâu như vậy, lần đầu tiên hắn nổi giận trước mặt tôi, một loại khí phách vương giả bao phủ toàn thân hắn. Nếu không vì ở đây nhiều người như vậy, tôi không chừng đã chạy tới nói, đều là tại người, người không lấy nhiều vợ như vậy thì đã không có việc gì phải lo.

Tĩnh phi nói: "Hoàng thượng, nếu tiểu nhi muội muội thông tuệ như vậy chỉ bằng để muội ấy điều tra chân tướng sự việc." Được lắm Tĩnh phi ngời, vừa rồi rõ ràng Tề Hạo bao che tôi rõ ràng, đã khiến chúng nữ nhân hậu cung hận chết tôi. Bây giờ còn muốn tôi đi tra cái quỷ án này, nàng ta hiện tại đứng đầu hậu cung, sao không tự mình điều tra đi? Nàng ta nhất quyết lời tôi tới đoạn đầu đài, bảo tôi giờ cổ ra cho nàng chặt á.

Tề Hạo nhìn tôi, rõ ràng muốn xem ý tôi thế nào. Nhìn tất cả mọi người đều có vẻ không cam lòng, ngạo mạn nói: "Thần thiếp chỉ là người mang tội, không dám can dự vào việc này."

Tề Hạo nhìn tôi, ánh mắt không chút nhần nại. Vào Lãnh cung là tự tôi yêu cầu, hẳn tự trách cái gì a. Tôi cười: "Hoàng thượng, các vị tỷ tỷ, thần thiếp thân thể không được khỏe, xin cáo lui trước." Tôi cũng không quay đầu lại, bước thẳng ra ngoài.

Ngọc Tĩnh bước nhanh đi lên gọi theo: "Liễm Dung chờ ta."

Tôi chờ Ngọc Tĩnh rồi cùng đi, Tần Nhi theo sau. Ngọc Tĩnh vốn thích đơn độc, cung nữ bên người vốn sớm bị điều tới xó xỉnh nào đó mà ngủ.

Tôi quay đầu lại nhìn Vũ Hoa các, thực cảm thấy không đành lòng. Trong hậu cung, liệu có bao nhiêu mưu mô phải trả bằng máu? Cứu Vương thái y, đã có rất nhiều người phải chết, tôi còn thực sự cảm thấy thương xót. Tuy rằng không đành lòng, nhưng cũng là bọn họ tự chuốc lấy, ai kêu bọn họ giúp người làm chuyện ác. Ở trong hậu cung, tai nạn và rắc rối vĩnh viễn không kết thúc. Vào hậu cung còn ngông cuồng làm thiên sứ, thực sự tôi là một con ngốc hay vẫn còn ngây thơ. Bất giác rơi lệ, lần đầu tiên có người vì tôi mà chết, giọt lệ này vì họ mà rơi, cho dù kì thực họ vốn đáng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14

Ngọc Tĩnh nhẹ nhàng vỗ tôi: "Liễm Dung, ngươi sao vậy? Thực sự cảm thấy khó chịu?"

Tôi tiện tay bẻ một nhánh liễu ngắm nghía, thờ ơ không để ý tới: "Không có gì, chỉ là trên mặt hơi rất thôi." Lý quý nhân quả thật là sức khỏe tốt, đau chết mất. Vừa nãy vội vàng thay Vương thái y lật lại bản án, chưa kịp chú ý. Giờ mới thấy trên mặt nóng rát. Tôi đoán chừng giờ mặt tôi đã gần giống bánh bao rồi, và lại màu sắc chắc còn hơn nhiều phần, nói chắc gần giống đào mùng thọ.

Tần Nhi nói: "Tiểu thư, để Ngâm Thu làm cho tiểu thư chút thuốc trị thương."

Ngọc Tĩnh nhìn khuôn mặt tôi thương xót mà cảm phẫn nói: "Lý quý nhân chết tiết, cho dù Hoàng thượng tha không tống nàng ta vào Lãnh cung, ta cũng sẽ không để nàng ta sống yên ổn đâu."

Tôi nghĩ tới cảnh tượng ấy cảm thấy thương cảm cho nữ nhân kia, liền đổi chủ đề. Tôi kéo tay Ngọc Tĩnh tới trước mặt, tỉ mỉ xem xét: "Tay ngươi đẹp quá, ngón tay thon dài, vừa trắng lại vừa mềm."

"Liễm Dung, vết đỏ lớn như vậy, mặt ngươi chắc chắn rất đau. Mẫu hậu có nhiều thuốc tốt, ta mang qua cho ngươi dùng."

Tôi lắc đầu: "Không cần, nghỉ ngơi hai ngày là ổn, cũng không phải bệnh nặng."

"Cái gì, ngươi nhìn lại mặt ngươi xem, sẽ càng xấu hơn đó."

Tôi đùa nói: "Khuôn mặt ta vốn xấu như vậy, không cần lãng phí thuốc. Đúng là trên mặt ta có thêm mấy cái tát có xấu đi thật, nó khiến ngươi sợ hãi sao, lại mang ta đi thượng dược."

Ngọc Tĩnh giận dữ nói: "Nói vậy, ta sao lại chê ngươi, Liễm Dung ngươi bác học đa tài, trên thế gian có mấy nữ tử có thể so sánh được với ngươi." Ngọc Tĩnh đột nhiên từ tốn nói: "Ngươi xem, cũng vừa lúc phía trước là Vĩnh Thọ cung. Vô tình đi tới đây, là ý trời cũng muốn ngươi tới cung của mẫu hậu trị thương." Tôi vốn định quay về nhưng chưa kịp nói đã bị Ngọc Tĩnh kéo vào trong.

Một người nội thị vội vã chạy tới trước mặt chúng tôi, thi lễ rồi nói: "Công chúa, Hoàng thượng mời người tới có chuyện." Ngọc Tĩnh mất hứng liếc hẳn một cái rồi quay đi: "Biết rồi."

Ngọc Tĩnh nhìn tôi với vẻ áy náy rồi cười cười: "Ngươi phải vào một mình thôi, ta biết mẫu hậu rất thương ngươi, nếu như nhìn thấy bộ dạng ngươi lúc này hẳn sẽ rất đau xót."

Biết Ngọc Tĩnh có ý tốt, tôi không thể làm gì khác bèn nói: "Được rồi, ngươi đi đi, ta sẽ tự vào."

Ngọc Tĩnh theo nội thị bỏ đi, Tần Nhi đi lên cùng tôi. "Tiểu thư, tiểu thư thật là lợi hại a."

Tôi cười: "Nếu như lợi hại sẽ không bị đánh thành như vậy."

"Tiểu thư, ngay cả thái y cũng không biết Chu Tiếp dư bị hại là do xạ hương, tiểu thư làm thế nào lại biết? Hơn nữa lại còn biết được vụ xạ hương này là có người giở trò quỷ."

Tôi thần nhiên nói: "Đoán thôi."

"Thế nhưng... Tiểu thư làm sao lại biết hương liệu là vấn đề trong vụ này?" Thật là nhiều chuyện a.

"Đoán thôi, vì ta nghĩ với tính cách của Phụng Nhi chắc sẽ không thích hương thơm nồng như vậy. Ta đã từng xem qua nhiều sách trong cung, thấy các loại hương liệu trộn lẫn thực có rất nhiều. Vì thế nên ta mới nghĩ bên trong chắc chắn có vấn đề." Kẻ hại Phụng Nhi quả thật thông minh nhưng lại bị chính sự thông minh này hại, cứ tưởng rằng có thể dùng một mùi hương khác che đi mùi của xạ hương là sẽ không bị phát hiện. Nhưng không nghĩ tới việc gây chú ý tới thị giác của kẻ khác. Nếu như chỉ là mùi thơm nhẹ, tôi cũng không thể nghĩ đó là xạ hương.

Tần Nhi nghe chỗ hiểu chỗ không gật đầu: "Tiểu thư thực sự thông minh." Tôi ngẩng đầu nhìn Vĩnh Thọ cũng ngay trước mắt. Quay lại bảo Tần Nhi: "Người trở lại nói với Ngâm Thu, Vương thái y không sao, để nha đầu kia khỏi lo lắng."

Tần Nhi không biết tôi cùng Thái hậu có quan hệ gì, lại thấy Thái hậu thường ngày không thích tôi, nên có chút lo lắng. Tôi cười: "Không chết được, mau đi đi." Tần Nhi đành nghe lời quay lại Lãnh cung.

Trước cửa cung Vĩnh Thọ, thị vệ không nhận ra tôi, lại xem tôi trang phục giản dị, lạnh như băng ngăn cản, nói: "Đứng lại, người là ai?"

Đúng là lũ không biết trời cao đất dày, bản cô nương tuy thế nhưng đường đường là Dung phi, chỉ là chưa chính thức sắc phong. Tôi chỉ lộ ra một nụ cười nhếch nhếch: "Ta là Mạc tiểu nghi có việc cầu kiến Thái hậu."

Tên đứng đầu tí mỉa mai quan sát tôi, khinh bỉ nói: "Người là người bị bắt vào Lãnh cung Mạc tiểu nghi, Thái hậu không rảnh thấy người."

"Xin giãn xếp một chút, ta thực có việc cầu kiến Thái hậu." Tôi tỏ ra yếu đuối nhưng kì thực trong lòng muốn cho hắn một trận. Tên thị vệ kia dùng một tay đẩy tôi ngã trên mặt đất, chán ghét nói: "Người đã bị vào Lãnh cung, há có thể một mình đi ra."

Tôi cả đời ghét nhất là bị loại tiểu nhân này khinh bỉ, trong cơn tức giận. Tôi đứng lên đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: "Ta tuy rằng bị đẩy vào Lãnh cung, Hoàng thượng cũng không phỉ ta, sở dĩ như vậy bởi vì ta là người của Người." Vốn có luật, nữ tử đã vào Lãnh cung không thể ra ngoài, lại bị phế bỏ phẩm vị.

Tên thị vệ bị tôi tức giận mắng cho một trận có phần sợ, bất quá nghĩ tôi cho dù vào Lãnh cung vẫn là phi tử. Nhất thời lớn mật đứng lên, hướng về phía tôi nói: "Tiểu chủ thỉnh quay về Lãnh cung."

Tôi chặn ngang tay hắn, trong lòng thực sự rất tức giận. Tôi đây vốn rất ngang ngạnh, việc gì càng cản thì tôi càng muốn làm. Hắn sốt ruột lỡ tay lại đẩy tôi một cái. Con mẹ nó, lão tử là phụ nữ mang thai a. Tôi không chịu đứng yên một chỗ, dùng một cước đá hắn. Vừa lúc lại đá vào "tiểu đệ đệ", hắn biến sắc, tức giận hô to: "Còn không mau đưa con mụ điên này về Lãnh cung."

Trong chốc lát các thị vệ đã vây quanh tôi, tôi cũng không phải chim chết, sao có thể bất động a. Tôi chặn ngang một thị vệ lớn tuổi, đoạt lấy đao của hắn. Bắt đầu phát huy chính "võ công", nói là võ công nhưng kỳ thực có học quá hai chiêu đầu kiếm. Vào thời cổ đại với thứ võ công này rõ là không là gì.

Chỉ chốc lát, trên cổ tôi đã bị bả đao của ai đó kề lên. Tôi vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm những tên cầu nhân xung quanh. Tên vừa bị tôi đá, cười gian nói: "Đưa tiểu chủ về cung."

"Con mẹ nó, người đứng là uống nhầm thuốc rồi, Nếu người dám động đến cho dù một ngón tay của bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ giết cả nhà người." Tôi vừa che giấu được bản tính lại bộc lộ ngay.

Thấy không ai nói, tôi khinh bỉ nhìn bọn họ: "Ta nhắc cho người nhớ, dám vô lễ với bản tiểu thư như vậy người chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu. Tốt nhất là ta không nên gặp lại người bằng không ta sẽ đưa người vào cung của thái giám, không, thay đổi y phục là có thể rồi."

"Đưa tiểu nghi quay về Lãnh cung." Hắn nghiêm mặt.

"Con mẹ nó, ta nguyện rửa người sinh một chết một... Được rồi, người tốt nhất là biến thái của Đông Phương bát bại, sinh ra toàn đồng tính luyến ái."

"Này, ta không có nói lời nào nguyện rửa người tuyệt tự tuyệt tôn cộng thêm toàn gia chết hết." Tôi chửi tới nỗi nước bọt bay đầy trời, hay không ai để ý ta.

"Ha ha, nữ nhân có tính cách như vậy quả là hiếm thấy, đáng tiếc các vị đại ca không biết thương hoa tiếc ngọc." Xa xa truyền đến một tiếng cười nhẹ.

Là ai nhỉ? Tôi biết người này sao? Với kinh nghiệm của tôi, người này chắc hẳn không phải người tốt. Nghe thanh âm thì biết, hơn phân nửa chắc hẳn là một tên ăn chơi trác táng. (Đặt Phong công tử long trọng tiếp thu.)

Tôi theo thanh âm nhìn lại, thấy một người mặc bạch sắc y phục tay phe phẩy quạt đi tới. Bạch y nhân khoác áo choàng dài, trông rất đặc biệt. Liễm Dung tôi vận khí tới a, đi tới đâu cũng đều gặp được người đẹp, đáng tiếc tôi lại không phải mỹ nữ. Nếu tôi là một mỹ nhân há chẳng phải trời sinh một

đôi sao. Thế nhưng tôi gặp người đẹp trai đầu ít hẳn phải tuyển được một người chứ? Ôi ôi đáng tiếc tôi không phải mỹ nữ, suy nghĩ cũng thoáng hơn.

Mắt hần khẽ neho rồi chậm rãi đi tới, dùng vẻ mặt rất hứng thú, hưởng thụ nhìn tôi. Tên đứng đầu thị vệ nói: "Các hạ là Dật phong công tử?"

Bạch y nhân ưu nhã phe phẩy cây quạt: "Chính là tại hạ"

Rút cục thì Dật phong công tử là ai, xem thái độ của chúng chắc hẳn người này có chút địa vị. Tôi vói về mặt bí ai nói: "Công tử, tiểu nữ chỉ muốn diện kiến Thái hậu, không nghĩ bị kẻ xấu khi dễ, thỉnh công tử cứu ta."

Dật phong công tử cười, quay lại nói với thị vệ: "Thả vị cô nương này."

Tên đứng đầu mặt biến sắc: "Công tử, tiểu chủ đã bị vào Lãnh cung, luật không cho phép."

"Cái gì mà luật, bản công chúa nói người thả ra." Đích thị là Ngọc Tĩnh, vẻ mặt đầy giận dữ đi tới.

Ngọc Tĩnh đã nổi danh áo để nên bọn thị vệ lập tức buông kiếm đứng sang một bên. Ngọc Tĩnh đi tới, áy náy nhìn tôi: "Xin lỗi người Liễm Dung, là do ta không tốt hại người bị lừa bỏ đi này ức hiếp."

Tôi cười, lắc đầu: "Không sao, cũng không bị thương." Ngọc Tĩnh lạnh lùng liếc mắt một vòng xung quanh các thị vệ, cho mỗi người một cái tát mạnh: "Nhớ kĩ, đây là Mạc tiểu nghi, là tỷ muội tốt của bản công chúa, động tới nàng ấy cũng là động tới ta."

"Là nô tài có mắt mà không thấy thái son, đắc tội với tiểu chủ, xin tiểu chủ đại nhân đại lượng tha cho nô tài." Hần quỳ trên mặt đất run bần bật, vừa nói vừa tự tát vào mặt. Tôi nhìn hần một cách chán ghét: "Cút, không muốn làm thái giám thì đừng để cho bản tiểu thư nhìn thấy người."

"Dạ dạ, nô tài biết sai rồi."

Dật phong công tử cười nhạt nhìn tôi: "Cô nương thực sự là đã làm ta thấy thú vị a."

Tôi cười: "Vậy sao? Một phát kiến mới?"

Ngọc Tĩnh đột nhiên nhảy ra đứng giữa hai chúng tôi, mắt mở to nhìn Dật phong: "Bản công chúa cảnh cáo người, Liễm Dung không giống như các nữ tử khác, động đến nàng ấy người sẽ biết tay." Quả là lời nói có nhiều ý tứ, trước mặt tôi lúc này chắc chắn là một công tử phong lưu đa tình.

"Dựa vào dung mạo của ta, chỉ sợ không dám có ý gì thôi." Tôi nói rồi gỡ khăn che mặt xuống, nguyên bản diện mạo thật không tốt, hơn nữa hai cái tát thực sự là đẹp. Dật Phong công tử không bị dọa cho sợ mới lạ.

"Vừa rồi thấy cô nương tư thế oai hùng hiên ngang, vốn tưởng rằng cô nương là một nữ trung hào kiệt. Hôm nay được diện kiến cô nương nghĩ tới các nhi nữ tầm thường, tại hạ thật rất thất vọng." Hần vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nhưng trên mặt cũng có chút biểu tình tiếc hận.

Tôi đương nhiên công khai cho hần thấy dung mạo là có ý tứ, không khách khí nói thẳng: "Công tử nói những lời văn hoa kì thực ta nghe không hiểu."

Hần cười: "Cô nương quả nhiên khác người."

Ngọc Tĩnh kéo tôi sang một bên: "Đừng để ý tới hần làm gì, tên đó không phải người tốt." Kỳ thực cho dù tôi cũng nghĩ hần không phải người tốt nhưng cũng thấy có thiện cảm với dung mạo của hần. Ngọc Tĩnh thực rất chán ghét hần, kéo tôi nói: "Đi, tới Lung Yên các nghỉ." Truyền kì, Lung Yên các là nơi đẹp nhất hoàng cung. Cũng không biết nguyên nhân gì, một năm bốn mùa, vào lúc hoàng hôn luôn bao phủ một tầng sương nhàn nhạt. Ngọc Tĩnh công chúa tự nhiên bỏ người kia lại, tới gian tiền cảnh có thể thấy địa vị hai người không giống nhau. Mới vừa vào cung tôi đã học một mớ kiến thức, nay đã có cơ hội dùng.

Tới Lung Yên các, Ngọc Tĩnh còn nhớ tôi chưa có thượng dược, rất không được vui nhìn tôi: "Vốn là muốn người gặp mẫu hậu xin thượng dược, thế nhưng...Ta bình thường ra ngoài cung có lấy về ít thượng dược, ta nhượng qua cho người." Tôi cảm động trước thịnh tình của Ngọc Tĩnh, tôi kì thực cũng không quan tâm đến vết thương trên mặt nên cũng quên mất chuyện thượng dược. Nhưng Ngọc Tĩnh lại kéo tôi tới cung Thái hậu lấy dược rồi bây giờ ra Lung Yên các thượng dược cho tôi, quả nhiên là một người rất tốt.

Tôi sờ lại khuôn mặt mình, cười nói: "Hiện tại thật sự không có việc gì, nhưng quả thật nếu không thượng dược chắc sẽ có chuyện."

"Công chúa, đây là thuốc lần trước người ra ngoài cung mang về, bạch lộ tán, nô tỳ đã lấy tuyết thủy bào chế tốt, xin dâng lên tiểu chủ dùng trị thương." Một người mặc y phục màu vàng kim chắc chắn là cung nữ, trong tay nâng một chén thuốc xanh biếc, cẩn thận dâng. Đây không phải là cung nữ vừa đứng sau Ngọc Tĩnh sao? Lúc này thực tôi không để ý nhá. Thu Thiên, Ngọc Tĩnh còn chưa dặn dò đã thu xếp mọi chuyện thỏa đáng. Nếu Tần Nhi nhà tôi cũng có một phần lợi này, tôi đã không phải mệt rồi.

Ngọc Tĩnh cười: "Nha đầu chết tiệt, người thật thông minh, thượng dược cho Liễm Dung đi."

Thu Thiên cầm chén thuốc xanh biếc lên trước mặt tôi, một hơi lạnh thổi tới toàn thân khẽ run. Thu Thiên dùng bôi thuốc lên mặt tôi, sau đó dùng một dải lụa trắng cuốn lại. Tôi chỉ bị tiểu thương, đâu cần phải nghiêm trọng như vậy?

Thu Thiên nhìn tôi nói: "Tiểu chủ, bạch lộ tán không chỉ lưu thông máu giảm đau mà còn có thể khử dấu vết. Đây là công chúa đem từ ngoài cung về, vốn mong tiểu chủ có thể dùng." Quả thật là một nha đầu thông minh, đúng là trên mặt tôi có vết. Sợ tôi xấu hổ, còn không nói rõ.

Tôi nhìn đáng vẻ thương binh của mình, xì cười một tiếng đi ra. "Ngọc Tinh, nhà ngươi có Thu Thiên thật lợi hại. Hiện thời ta cảm thấy rất tốt." Tôi đưa gương cho Thu Thiên cầm, cười nói: "Cảm tạ cô nương."

Thu Thiên điềm đạm nói: "Tiểu chủ khách khí, thay công chúa làm việc là bổn phận của nô tỳ."

Ngọc Tinh nhìn Thu Thiên nói: "Liễm Dung đừng quá khen nàng ấy, nha đầu kia tưởng được lên trời cao đó."

Thu Thiên cười: "Đúng là quá khen."

"Lấy cho ta chút mật ong và nước đá tới đây." Ngọc Tinh lệnh cho Thu Thiên.

Đội Thu Thiên đi khuất, Ngọc Tinh bỏ ra một đồng đồ trang sức. Nàng cười nói: "Ta chính là để toàn bộ đồ trang sức ở chỗ này, thích gì cứ mượn."

"Ta có lúc nào nói là cần mượn đồ trang sức của ngươi sao?"

Ngọc Tinh cong miệng lên: "Ngươi xem ngươi, trang phục thật là quá giản dị, không thể trách bọn nô tài khinh thường ngươi."

Tôi cười: "Sợ gì chứ, khinh thường thì khinh thường." Tôi ước gì toàn bộ hoàng cung không ai để mắt tới tôi, tôi có thể danh chính ngôn thuận bỏ chạy.

Thấy Ngọc Tinh thần sắc buồn bã, tôi liền nói: "Ngọc Tinh, cảm tạ ngươi." Thực sự cảm tạ, trên đời này chỉ duy có ngươi là thật tâm đối xử tốt với ta như vậy.

"Cảm tạ ta cái gì?"

"Cảm tạ ngươi đối với ta tốt như vậy, bạch lộ tán hấn không phải ngươi vô ý đem từ ngoài cung về."

Nàng ta khẽ cười: "Thật ra đó là phương thuốc cổ truyền của thái y viện."

Tôi không nề mặt, giả vờ giận nói: "Ngươi, nơi này có thuốc tốt như vậy sao lại bắt ta tới chỗ Thái hậu lấy thuốc? Rút cục ngươi định làm gì chứ?"

"Ta cũng muốn mẫu hậu thấy bộ dạng ngươi lúc này, chắc chắn với ngươi có vài phần thương xót." Thái hậu đối với tôi đã rất thương tiếc rồi, ý tốt của Thái hậu đúng là làm tôi trở tay không kịp, nếu thấy tôi bị đánh thành ra như vậy, không chừng người sẽ nghĩ ra cách khác gì giúp tôi báo thù sau đó đưa tôi lên làm chủ hậu cung mất.

"Cảm tạ ý tốt của ngươi, thế nhưng ngươi biết ta không thích tranh quyền đoạt vị, thậm chí ở Lãng cung cả đời còn hạnh phúc hơn." Tôi nguyện một đời làm đả điều chứ không muốn ra ngoài tranh quyền đoạt vị.

"Được rồi, ta biết sai rồi. Giờ ta đem ngươi tới Lung Yên các thượng được coi như là bù đắp."

"Ta xem, ngươi nói ta tới chỗ Thái hậu thượng được lại bị ức hiếp, xem chừng sợ bị ta trách nên mới đem bạch lộ tán ra cho ta dùng, Ngọc Tinh gian kế của ngươi cũng được thực hiện a?"

Thu Thiên cười tủm tỉm bưng lên một bát nước mật ong, có bỏ thêm đá, tôi thờ hắt một hơi. Đồ uống ở hiện đại thật tốt a, kem các loại vị đều có. Tới thời cô đại, nước đá cũng là xa xỉ phẩm, hiện đại thật tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 15

Một ngày sau truyền đến tin, cung nữ Vũ Hoa các Xuân Tuệ nhận tội, thừa nhận bị người khác mua chuộc. Mỗi ngày đều trộn hương liệu với xạ hương, dẫn đến Phụng Nhi sẩy thai. Lúc đầu nhất quyết không khai ai là kẻ đã sai khiến nhưng sau đó Tình phi tra ra nàng ta nguyên lai là người hầu của Lệ tài tử, phạm vào một lỗi nhỏ bị phạt giáng cấp cung nữ. Sau lại được điều tới chỗ Phụng Nhi, Xuân Tuệ không thể chối cãi đành thừa nhận là do Lệ tài tử sai khiến. Xuân Tuệ xử tử, Lệ tài tử được ban một dải lụa trắng, một chum rượu độc và một con dao. Có người nói nàng ta chọn dải lụa trắng, thắt cổ ngay tại lãnh cung. Vương thái y không làm tròn nhiệm vụ, phạt bổng lộc nửa năm. Lập công chuộc tội, tăng bổng lộc nửa năm. Thành ra Vương thái y không có gì tổn thất, cũng không có tưởng thưởng, huê nhau. Ngâm Thu đối với tôi ngàn vạn lần tạ ân, Vương thái y lại tới Lãnh cung tạ ân, khóc âm ỉ, cuối cùng sẵn lòng vì tôi làm mọi việc kể cả chết.

Lệ tài tử cũng thực là tự cho mình là thông minh, hại Phụng Nhi sẩy thai còn chưa đủ, còn muốn nàng ấy mãi mãi không thể sinh con, cuối cùng lại tự mình hại mình. Lệ tài tử rất sợ Phụng Nhi lại mang thai, nên mỗi ngày đều cho nàng ấy dùng xạ hương. Nàng ta lại sợ điều tra ra, mỗi ngày chỉ dám dùng

một chút, đáng tiếc lại để tôi ngủ quên. Ít nhiều nàng ta giấu đầu hở đuôi nếu không đúng là cũng khó phát giác. Như vậy là chỉ số IQ còn thấp, chả trách chỉ làm tài tử. Hậu cung đều hận Phượng Nhi có mang, một tài tử nhỏ bé có là gì đâu a. (Người nào đó: Dung Dung, người đã vào Lãnh cung sao lại cứ xuất đầu lộ diện chứ. Dung Dung: ta học Luy Phong làm chuyện tốt người có hiểu không. Có người nói hôm đấy là ngày Lôi Phong, ta đi tổ kiện là chuyện tốt. Người nào đó: thồ...) Phi tần trong hậu cung chết hai người là chuyện bình thường, ngoại trừ Phượng Nhi chắc không ai nhớ Lê tài tử là người ngu ngốc nào.

Tôi bỗng nghĩ Dật Phong công tử cũng là người thú vị, nên cố ý hỏi thăm xem hắn là ai. Nguyên lai người này hóa ra không tầm thường như tôi nghĩ, hắn tuy thế nhưng là người giàu nhất Tề quốc. Có người nói hắn cùng hoàng thượng quan hệ rất tốt, vì quốc khố trống rỗng một thời gian, phải mời hắn ra tận lực, người này quả là vì quốc gia đại sự không ít. Lần này biên ải báo nguy, Thành vương dẫn 10 vạn đại quân còn không đủ quân lương. Hiện nay quốc khố trống rỗng, không thể làm gì khác hơn là nhờ Dật Phong công tử ra tay cứu. Tề Hạo làm hoàng đế riêng việc này thật có uất ức, thân làm vua của một nước không có tiền nên nghĩ ra biện pháp lợi dụng bạn bè quả dễ tiện. Nói đi phải nói lại, kết giao với một người có tiền thực không tồi, tôi dự định sẽ nịnh bợ hắn sau đó tìm cách trốn ra khỏi cung tìm không được người nhờ vả thì đành nhờ hắn. Hắn có tiền như vậy, nuôi một người rảnh rỗi như tôi hẳn không thành vấn đề.

Bạch Lộ Tán đích thị là có hiệu quả, khuôn mặt tôi đã bớt sưng nhiều. Đáng tiếc dấu vết trên mặt vẫn như cũ, thái y nói vết bóng trên mặt tôi đã lâu, hơn nữa từ hồi tôi còn nhỏ nên ảnh hưởng tới tổ chức của lớp da bên trong, cơ bản là khó phục hồi (trừ phi ở hiện tại có phẫu thuật thẩm mỹ). Bất quá Ngọc Tĩnh kiên trì mỗi ngày đều thay thuốc cho tôi, mong muốn có kỳ tích.

Mới thay thuốc từ chỗ Ngọc Tĩnh về, tôi cảm thấy rất buồn chán. Gần đây Ngọc Tĩnh mỗi ngày đều đi cùng Dật Phong, vì thế nên tôi rất nhàn nhã. Với kinh nghiệm tình trường của tôi, Ngọc Tĩnh chắc chắn là thích Dật Phong. Dật Phong lại đau đầu vì cô công chúa điều ngoa này nên tôi chỗ Tề Hạo kêu ca tiện thể luận đàm công sự.

Thân thể của tôi đã không mềm mại như trước, dù gì đã mang thai ba tháng rồi. Người khác tạm thời không nhìn ra khiến tôi cảm thấy bản thân thật lợi hại. Hải tử trong bụng cũng không an phận, nôn ọe càng ngày càng dữ, bình thường ăn cũng không vào.

Ngâm Thu chế thuốc dưỡng thai để tôi uống, nếu như ở thời hiện tại đã sớm đi bệnh viện rồi. Trước đây không dám mời thái y tới coi mạch, giờ đây đã có Vương thái y, ông cho dù chết cũng không tiết lộ bí mật của tôi.

Tôi phân phó Tần Nhi dẫn Vương thái y tới, Vương thái y tay ôm hòm thuốc đi chậm. Lần này cứu ông ta thực nhất cử lưỡng tiện, vừa có được lòng tin của Ngâm Thu và ông, lại thay Phượng Nhi báo thù. Ha ha, riêng việc buồn bán tôi chưa bao giờ không có lãi.

Wương thái y quỳ xuống nói: "Tiểu chủ chuyện gì cần tới vì thần, vì thần nguyện vì tiểu chủ nhảy vào núi đao biển lửa." Không phải chuyện gì to tát, đâu cần nghiêm trọng như vậy?

Tôi cười nâng ông dậy: "Bá phụ nói quá lời, chỉ là muốn nhờ bá phụ bắt mạch cho ta."

Wương thái y được nói nhẹ nhàng lại lo sợ: "Tiểu chủ, cứ gọi thẳng tên thần cũng được."

"Bá phụ khách khí rồi, ta cùng Ngâm Thu là chị em tốt, gọi người một tiếng bá phụ là chuyện thường." Mua chuộc lòng người, đôi khi phải như vậy.

"Thế nhưng..."

Tôi cắt lời ông: "Bá phụ đừng khách khí, ta vẫn coi Ngâm Thu như muội muội lúc ta ở ngoài, huống hồ đây là Lãnh cung cũng không cần nhiều quy tắc làm gì."

Wương thái y kính cẩn dập đầu: "Tạ ơn tiểu chủ."

Tôi đưa cổ tay ra phía trước, Vương thái y tỉ mỉ giúp tôi bắt mạch, bỗng mặt hắn biến sắc: "Tiểu chủ... Người.."

Tôi từ từ nói: "Không sai, ta mang thai được khoảng ba tháng rồi." Tôi thu cổ tay về, vén lại ống tay áo: "Đây là nguyên nhân hôm nay ta tìm bá phụ, đừng hỏi ta đây là hải tử của ai, chỉ nên biết ta sẽ sinh hạ nó. Ta mong bá phụ giúp ta an thai và giữ bí mật này. Bí mật này nếu tiết lộ ra ngoài, Mạc gia và ta đều bị chu di."

Tôi cố tình thờ dài: "Ta không thể nói là có thể liên lụy tới người và bá phụ thân, quả thật xin lỗi." Con gái ông và tôi hiện tại ở trên cùng một thuyền, ông không giúp tôi chẳng khác nào giết con gái mình, ông chắc chắn sẽ không như vậy.

Đầu toát mồ hôi lạnh, ông liên tục gật đầu nói: "Vâng, vì thân tuân mệnh."

Bị tôi lừa, Vương thái y khăng khăng một mực muốn giúp tôi an thai. Ông mở hộp gỗ vuông, tôi nói Tần Nhi theo ông lấy thuốc về. Uống thuốc, nhóc con kia cũng bớt quấy hơn.

Tôi cũng muốn đi xem Phượng Nhi ra sao, không biết nàng ấy giờ thế nào. Mới vừa vào Lãnh cung thì tôi nghĩ không thể ra ngoài. Sau lại nghĩ, cung quy cũng không có khoản phi tần đã vào Lãnh cung không thể ra ngoài. Tề Hạo cũng không có hạ lệnh cấm tôi ra ngoài, vì thế bây giờ tôi tự do.

Tôi kéo kéo vạt áo, vì y phục của tôi giờ rộng thùng thình, cơ bản nhìn không ra bụng.

Đi tới Thái Dịch trì, nghe thấy một trận cười nhẹ truyền ra, tôi đi vào trong thấy Mai Tàn, Triệu Tử Tuyết cùng Phụng Nhi đang ở ao chơi đùa. Phía mấy người cung nhân bưng thức ăn cho cá thêm chút ít hoa quả.

Trong truyền thuyết ái thiếp của hoàng thượng Triệu quý tần quả nhiên đẹp, người một thân hồng sắc, thân giống như hoa mẫu đơn. Đầu đội lục chi phượng, cùng thêm nhiều phụ tùng khác. Lúc trước tôi có thấy nàng một thời gian quả không nhìn lầm.

Phụng Nhi mặc đồ tím, tuy gầy gò nhưng tinh thần sáng khoái, nhìn thế nào cũng không giống vừa mới mất hài tử. Tôi còn lo lắng nàng ấy tâm tình không tốt, hôm nay xem ra đã quá lo xa rồi. Tôi xoay người muốn đi, chợt nghe Phụng Nhi gọi: "Tiểu nghi khoan hãy đi." Tiểu nghi? Sao lại gọi Tiểu nghi?

Tôi quay đầu lại, hạ thấp người nói: "Thần thiếp thỉnh an ba vị tỷ tỷ." Chu Phụng Nhi ý của ả là không coi tôi là chị em. Đã như vậy, tôi cần gì phải coi ả là người một nhà. Ngâm Thu nhanh chóng thi lễ.

Triệu Tử Tuyết cười nói: "Muội muội miễn lễ."

"Đúng vậy muội muội không cần khách khí." Mai Tàn nói với tôi.

Tôi mỉm cười: "Cảm tạ tỷ tỷ, muội thân thể không khỏe, xin cáo lui trước."

"Tỷ tỷ, chúng ta khó lắm mới gặp nhau, sao không ở lại trò chuyện một lúc." Phụng Nhi đi tới, khẽ mỉm cười nhạt. Nếu là trước đây chúng tôi còn là hảo tỷ muội nhưng hai chữ "tiểu nghi" vừa rồi đã cắt đứt tình tỷ muội đó rồi. Có lẽ, chúng tôi chưa bao giờ thực sự là tỷ muội. Tại thấy nàng giống muội muội trước đây nên tôi một mực bảo vệ nhưng bây giờ có thật là tỷ muội tốt hay không thì phải xem lại.

Nếu nàng ta đã nói như vậy tôi quả thực khó nghĩ, đành miễn cưỡng cười rồi cùng mọi người cho cá ăn. Tôi là người hiện đại, thêu thùa, đàn hát, bắt bướm chơi cá quả thực không có hứng thú. Ngồi một hồi đã thấy phiền muốn chết.

Triệu Tử Tuyết vỗ vai Mai Tàn nói: "Mai tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia ngồi đi." Mai Tàn đi trước, chúng tôi liền theo sau. Đúng là một nữ nhân ngang ngược, dựa vào có Thái hậu đằng sau nên hồng hách.

Triệu Tử Tuyết thân mật kéo tôi lại gần, nói: "Muội muội, ở Lân cung đã quen chưa?" Có ý nói hai chữ Lân cung để đả kích tôi, đáng tiếc tôi không sợ.

"Cảm tạ tỷ tỷ quan tâm, ta sống rất tốt, rất thoải mái." Vui sướng như một con chuột.

"Lân cung quanh què, tiểu nghi nhất định phải tự chăm sóc tốt bản thân. Nếu tiểu nghi cần có thể tới tìm bản cung." Phụng Nhi bộ dạng yếu đuối, trong lòng nửa phần thương hại là tôi cảm thấy chán ghét.

Tôi từ từ nói: "Cảm tạ Tiếp dư, Tiếp dư còn phải phụng dưỡng hoàng thượng, Liễm Dung đâu dám phiền tỷ tỷ."

Phụng Nhi nói: "Tỷ tỷ đừng khách khí, muội muội tuy rằng được hoàng thượng sủng ái nhưng tỷ tỷ lúc đầu đối với ta thật tốt, tỷ tỷ không cần khách khí." Khoe khoang cái gì, Tề Hạo trong mắt bản tiểu thư chỉ là một tên tiểu tử đáng ghét.

Tôi xem nữ nhân này suy nghĩ vẫn như trước, trong lòng có vài phần khổ tâm. Lẽ nào là kiến thức trong cung quá nhiều xem tôi hôm nay thân phận thấp kém mà coi thường? Tùy thôi, giao hảo với Triệu Tử Tuyết và Mai Tàn của tôi đều không tốt.

Tôi khoát tay đứng lên cười: "Tam vị tỷ tỷ, thần thiếp thân thể không khỏe, xin cáo lui."

Tôi quay người lại, đột nhiên cảm giác bị vướng chân, tôi mất cân bằng, ngã xuống đất. Tôi còn có hài tử trong bụng, nghĩ chắc chắn không chỉ bản thân bị thương, nghĩ tới hài tử thì đã không kịp, cả người đập mạnh xuống đất.

Nhất thời bụng truyền một trận đau ra khắp cơ thể. Ngâm Thu vội vàng chạy tới, nước mắt chảy dài đỡ tôi dậy.

Triệu quý tần, Mai tần, Chu Phụng Nhi đều vội vàng đỡ tôi. Tôi liều mạng duy trì sức tàn cuối cùng, giả cười so với khóc còn khó coi hơn: "Không sao, Ngâm Thu chúng ta đi."

Ngâm Thu mặt đầy nước mắt, đỡ tôi khó nhọc quay về. Tôi cũng không biết tôi đã lưu lại chỗ đó một chút máu. Phía sau, ba người cười vui vẻ nhìn tôi.

Lân cung đã ở trước mặt, thân thể tôi mềm nhũn, chật vật té xuống đất.

Hắc ám, vô tận đích hắc ám. Trước mắt bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh quen thuộc, Liễm Diễm. Liễm Diễm ôn nhu nhìn tôi, thay tôi lau đi mồ hôi trên mặt. Tôi kéo tay nàng lại, nhưng kéo không được, tựa như hạt cát bị phân tán. Liễm Diễm, Liễm Diễm, đau quá a, đau quá a. Có phải chị sắp chết không, chị chết rồi, ai nấu cơm cho em, ai giặt đồ cho em, khi em bị bệnh liệu ai chăm sóc? Liễm Diễm, Liễm Diễm, chị nhớ em. Em ở đâu hả? Liễm Diễm...

Vừa qua một cơn mộng dài, bóng tối gầy đặc... Liễm Diễm đột nhiên xuất hiện, quay lại mỉm cười với tôi. Tôi muốn bắt lại, nhưng lại tan biến như bọt biển. Mông lung xuôi tay, hình như có tiếng khóc, khiến tôi nghe xong cảm thấy phiền lòng.

"Tần Nhi... Tỷ tỷ, tiểu thư nếu biết hài tử không còn chắc hẳn rất đau lòng." Ngâm Thu khóc nức nở hỏi Tần Nhi.

Tôi đột nhiên mở choàng mắt, thấy Tần Nhi và Ngâm Thu trên mặt còn vương lệ nhìn tôi đau thương.

Tôi lạnh lùng nói: "Khóc cái gì? Ta còn chưa có chết."

Ngâm Thu vội nói: "Tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi." Bát thuốc đen sì đích thị là thuốc Đông Y ở trước mặt tôi.

Tôi đem thuốc tới uống. Một ngụm uống hết, xong cầm bát ném mạnh xuống đất. Hai nha đầu giật nảy mình, Tần Nhi thử thăm dò hỏi: "Tiểu thư, người không sao chứ."

Tôi không nói gì chỉ nhún vai: "Không có việc gì, chỉ là thấy hơi đói bụng, chuẩn bị cho ta ít đồ ăn đi. Phải là đồ đại bổ đó, sẩy thai sức khỏe sẽ không tốt, nghe nói hồng đường kê đơn rất tốt, nhớ cho thêm đương quy."

"Tiểu thư... Người thật không sao?" Ngâm Thu hỏi.

Tôi cười: "Ta vì sao lại phải khổ sở, nên ăn thì ăn, nên cười thì cười." Tôi nhìn trời chắc không còn sớm hỏi: "Ta hôn mê bao lâu rồi?"

"Hai ngày." Hai ngày, ngủ lâu như vậy, không trách được đầu óc choáng váng.

Tần Nhi lo lắng nhìn tôi, "Tiểu thư... Người làm sao vậy?" Nước mắt của tôi cảm không được tuôn rơi. "Tỷ tỷ, nếu người muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng làm ta sợ."

Tôi nói: "Không sao, được rồi, có ai biết ta có mang chưa?"

Ngâm Thu cúi đầu: "Không có."

"Hảo, nếu không có là được rồi."

"Tiểu thư người đừng như vậy." Tần Nhi quỳ xuống trước mặt tôi.

Tôi cười: "Ta làm sao? Tạm thời ta không chết được, ta còn nói các người mang đồ ăn cho ta, sao còn không đi? Ta nghĩ đã có người đại ngọc rồi, không ngờ các người còn ngọc hơn nữa."

Các nàng hai người miễn cưỡng lui ra ngoài, sắc mặt tôi thoáng cái trở nên âm trầm, khóe môi nhếch lên một tia cười nhạt. Tôi một lòng muốn làm đả điều, một lòng muốn trốn đi. Đáng tiếc các nàng không chịu buông tha tôi, Chu Phụng Nhi, tôi đã có lỗi gì với cô, tại sao lại hại tôi như vậy? Triệu Tử Tuyết, Mai Nhã các người cũng không thoát bị liên lụy đâu.

Đã một thời gian, tôi không muốn phải xa hai từ này. Nên cho tới bây giờ vẫn còn vài phần u buồn. Hiện tại đã không có, tôi tuy rằng có thương tâm nhưng cũng sẽ không quá thương tâm. Tôi thậm chí nghĩ, đây là ý trời. Thế nhưng, tôi vẫn như cũ muốn báo thù...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16

Tôi hôn mê đã hai ngày, Vương thái y báo cáo rằng tôi nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng, để không có ai tới quấy rối. Thực ra không cần nói là tĩnh dưỡng cũng sẽ không có người tới.

Tề Hạo lo tiếp đãi vương tử Thiên Ly quốc, có người nói là muốn kết làm đồng minh, Ngọc Tĩnh ngày ngày đều kẻ cận Dật Phong công tử. Nghe nói tôi bệnh có tới một lần nhưng lại bị hai nha đầu hù về. Không ngờ Dật Phong công tử cùng nàng ấy quan hệ lại tốt như vậy, Ngọc Tĩnh riêng điều này rất khác thường, quả cần xem lại. Thái hậu thông minh như thế, dĩ nhiên người sẽ nghĩ tôi không có vấn đề gì, càng không có khả năng tới thăm tôi. Cả hoàng cung chắc biết chuyện chỉ có ba người họ, bọn họ không tới xem tôi, thử hỏi có ai đến? Xem ra không may mắn đôi khi cũng là một chuyện tốt, chỉ ít bí mật cũng sẽ không bị vạch trần.

Từ tối qua tới giờ tôi đã cho dạ dày hoạt động hết công suất, cứ ăn như vậy rồi có ngày ngự trù phòng sẽ tuyên bố đóng cửa. Chăm sóc thân thể thật tốt mới có khí lực tìm ba tiện nhân kia báo thù. Ăn no xong hào hào ngủ một giấc, thân thể đúng là rất tốt. Sau đó phân phó Tần Nhi mời Vương thái y tới bắt mạch, uống thêm vài củ nhân sâm nhưng thực đại bổ.

Rất đáng tiếc, Tần Nhi trở về nói tôi biết, Thái Hậu bị bệnh, tất cả thái y đều phải ở bên cạnh túc trực. Quay về với thực tại, tôi tạm thời cũng không thể chết được, không có thái y cũng chả sao. Ngâm Thu bắt mạch qua cho tôi, ngoại trừ thân thể có điểm suy yếu, khí huyết không thông, các cái khác đều tốt.

Tần Nhi cùng Ngâm Thu thấy tôi cứ ăn rồi lại uống sợ rất sợ tôi còn luẩn quẩn trong lòng. Các nàng ấy cho rằng tôi định hảo hảo hưởng thụ một thời gian xong sẽ tự sát, tôi giống người sẽ tự sát sao? Xác suất tôi tự sát cũng như xác suất trâu ở trên trời thôi.

Nói gì thì nói, Thái hậu vốn rất quan tâm tôi, giờ người sinh bệnh quả thật là không có lý do gì không tới. Thay đổi y phục một chút, cố ý trang điểm (sắc mặt tái nhợt của tôi nếu không trang điểm bắt quá người ta sẽ cho là quỷ hiện hình), đi chậm chậm tới Vĩnh Thọ cung.

Lãnh cung và Vĩnh Thọ cung một chỗ Nam một nơi Bắc. Khí trời oi bức, tôi một nữ nhân mới sắp thay lại đi đường xa như vậy, tư vị thật không phải một hai câu có thể tả được.

Nguyên là tần phi đều có xe ngựa, chẳng qua tôi thì chưa có phúc được hưởng thụ thôi. Lần này bọn thị vệ đều dùng khuôn mặt tươi cười đón chào, so với lần trước quả lần này khác hẳn, nguyên nhân cụ thể là do lần trước động tới tôi bọn chúng tất thấy đầu phải đi làm cu li hết.

Tôi tới Vĩnh Thọ cung thấy Triệu cô cô cùng Phúc công công từ trong đi ra. Phúc công công thấy tôi, nịnh nọt tươi cười: "Nô tài thỉnh an tiểu chủ." Triệu cô cô cũng thỉnh an tôi, nàng ta cũng không có biểu hiện gì, chỉ là đôi lần nhìn chăm chăm tôi. Triệu cô cô vốn sống trong một gia đình nha hoàn cùng Thái hậu lớn lên. Tề Hạo cũng cho nàng ta vài phần chức vị, nàng ta thỉnh an quả tôi chưa dám nhận.

Tôi nâng bọn họ dậy: "Hai vị khách khí rồi, nghe nói Thái hậu không khỏe, Liễm Dung tới thỉnh an."

Triệu cô cô đứng sang một bên nói: "Tiểu chủ tới thỉnh an, tin rằng Thái hậu thấy tiểu chủ sẽ rất vui." Tôi không hiểu rõ ý tứ của nàng ta, chỉ cười cười: "Cảm tạ cô cô, cảm tạ công công."

Thái hậu nằm ở trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, Triệu Tử Tuyết ngồi bên cạnh Thái hậu nói gì đó, cự ly quá xa tôi không thể nghe thấy. Bất quá thấy dáng dấp của Triệu Tử Tuyết chắc là đang nịnh nọt Thái hậu, thuận tiện chửi bới người nào đó.

Tôi vừa bước được vài bước, còn chưa vào cửa phòng, chợt nghe thấy ba chữ: "... Mạc Liễm Dung..." Được, không phải cái người đang bị chửi bới kia là tôi chứ?

Tôi nháy mắt với Tần Nhi, muốn lui về phía sau. Chúng tôi lặng lẽ lui ra ngoài, Tần Nhi lặng lẽ hiểu, tôi đưa tai sát cửa nghe được một câu.

Triệu Tử Tuyết nói: "Quả là dự đoán như thần, Mạc Liễm Dung sắp thay rồi lại không dám lộ ra, giờ sẽ ở Lãnh cung che giấu." Nguyên lai các nàng ta đã biết tôi có thai.

Thái hậu mệt mỏi thờ dài nói: "Như vậy là tốt rồi." Nghe tới đó, lòng tôi có hồi hộp một chút, Thái hậu chẳng lẽ là do người sai làm. Tôi thật có nghĩ tới là ai đã sai khiến nhưng quả không nghĩ tới lại là Thái hậu, quả là không thể tin được. Bàn tay tôi nắm chặt, móng tay găm sâu vào thịt, máu cũng theo đó chảy ra. Hóa ra trong chốn hoàng cung vàng son này, không ai một lòng thật tình đối đãi với tôi, tất cả đều toan tính với tôi. Tôi yên lặng cười khê, vốn tưởng Thái hậu thật tình thương tôi, không có nghĩ đây chỉ là giả dối, một người có khả năng đóng kịch thực tốt a. Tôi thật sự là có chút hoài nghi với bà ta, bà ta thực sự là di của tôi?

"Bác, nàng ta là tiện nhân dám phản lại Hoàng thượng, vì sao không trực tiếp đem nàng ta trị tội, trái lại còn..." Triệu Tử Tuyết, tôi chưa bao giờ chống lại cô, tại sao đối với tôi như vậy.

Thái hậu giận dữ nói: "Hồ đồ, việc này có liên quan tới bộ mặt hoàng gia, sao có thể nói trị tội là trị tội."

Triệu Tử Tuyết vội nói: "Tuyết nhi biết sai." Thái hậu nhẹ nói: "Như vậy có thể răn đe các phi tần khác."

"Thái hậu người nói xem... Nương nương, Lý quý nhân nguyên được Hoàng thượng sủng ái. Chỉ là đánh Mạc Liễm Dung vài cái tát đã bị Hoàng Thượng cho lãnh đủ. Hiện tại chúng tần phi cũng không dám đắc tội nàng ta, sợ rằng..." Nói từ này tới giờ nàng ta không thấy mệt sao. Tự nhiên con mắt nàng ta sáng ngời: "Nương nương, Mai tần cùng Chu tiếp dư đều được Hoàng thượng sủng ái, sao không phân phó các nàng ấy làm." Hiểu rõ được ý của nàng ta, trên có các nàng ta xúi giục, cạnh Thái hậu thì có Triệu Tử Tuyết làm lời thật là chuyện tốt a. Tôi sợ các nàng ta sao? Tôi đã lui xuống Lãnh cung làm đã điều vì sao còn không bỏ qua tôi chứ?

Thái hậu chậm rãi nói: "Nhã Nhược hài tử này tâm địa thiện lương, lúc này làm Liễm Dung sắp thay thực ta cũng không muốn, nếu không phải ta nói chắc sẽ cũng không giúp người. Phụng Nhi chịu ân huệ của Liễm Dung, nếu người không lấy tính mệnh toàn gia ra uy hiếp lẽ nào nàng ta nguyện ý giúp người? Các nàng với ta đều là con ngoan đừng làm khó các nàng ấy." Đúng vậy, các nàng ta đều là con ngoan, còn tôi thì sao? Tôi đòi phong bại tục đánh mất bộ mặt hoàng gia, nên đối với tôi như vậy? Nha Nhược là cung nữ bên cạnh Thái hậu, nàng ta có được địa vị hôm nay đều là nhờ Thái hậu, nghe theo lệnh Thái hậu tôi đã hiểu. Hảo, tôi tha cho nàng. Phụng Nhi vì người nhà phản bội tôi, tôi có thể hiểu, tha thứ cho nàng ta. Triệu Tử Tuyết người khởi xướng kế hoạch này quả bại hoại, hậu cung tội chồng chất. Tôi mang thai có liên quan gì tới nàng ta, ừ thì vợ Hoàng đế ngoại tình, nàng ta không thể để yên cho một tiểu hài tử sao.

Ti mi ngắm lại, Thái hậu làm như vậy vì tôn nghiêm của hoàng thất, càng bảo toàn tính mạng cho tôi. Chỉ ít mục đích cũng vì tôi cũng có thể tha thứ. Lần trước đây tôi ngã, tám phần là Triệu Tử Tuyết làm. Xem lại coi như Thái hậu vì giữ mạng cho tôi có thể tha thứ được. Như vậy kẻ thù của tôi ở trong cung đích thị chỉ còn một Triệu Tử Tuyết.

Hạ quyết tâm, tôi chỉnh đốn lại y phục, nói vọng vào trong: "Thái Hậu nương nương, tần phi Liễm Dung xin cầu kiến." Tôi nói về từ tốn, trên mặt nhẹ nhàng tươi cười đi vào trong.

Tôi đứng trước Thái hậu hơi thấp người nói: "Thần thiếp xin thỉnh an Thái hậu." Quay sang Triệu Tử Tuyết nói: "Thần thiếp xin thỉnh an Triệu quý tần, nhớ ngày nào chúng ta còn cùng nhau cho cá ăn." Mặt nàng ta quả nhiên biến sắc, nàng tôi dậy nói: "Nghe nói muội muội thân thể khó chịu không cần đa lễ."

Thái hậu nói: "Đúng vậy, nguoi thân thể bất hảo không cần đa lễ."

Tôi xem sắc mặt Thái hậu từ từ nói: "Tôn ti hữu biệt, Liễm Dung không dám vượt rào. Thái hậu nương nương thân thể đáng nghìn vàng, Liễm Dung chỉ là phi tử mang tội, được diện kiến ngọc nhan là vinh hạnh của thần thiếp." Thái hậu nghe tôi nói thế biết tôi có ý làm bất hòa, sắc mặt thật không tốt, hơi run nhẹ.

Triệu Tử Tuyết cười một cách giả tạo: "Muội muội sao lại nói vậy, Hoàng thượng sủng ái muội như vậy, ra khỏi Lãm cung là điều sớm muộn thôi." Cười giả tạo như vậy, tôi đã sớm thấy bộ mặt thật của nàng ta, còn trung cái gì chứ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Thái hậu: "Liễm Dung hưởng ân của Hoàng thượng nhưng đã phụ ngài."

Thái hậu sắc mặt thống khổ quan sát tôi một hồi, thờ dài rồi nói: "Tuyệt nhi, nguoi ra ngoài trước, ai gia có chuyện cần nói với Mạc tiểu nghi."

Tôi lui ra phía sau vài bước nói: "Nương nương có gì cần dạy bảo thần thiếp xin nghe."

"Dung nhi, có cần thiết phải xa lạ với ta như vậy?" Lời nói thật vô ích, tôi với người phải phân rõ giới hạn.

"Thần thiếp là phi tần mang tội, không có tài có đức, không đảm đương được Thái hậu ưu đãi." Tôi cố ý nói lời nói rất nặng.

Thái hậu tựa hồ muốn nói gì nhưng lại thôi: "Thân thể nguoi thế nào, ta có nói ngự trù phòng chuẩn bị nhiều đồ bỏ cho nguoi, đang chuẩn bị mang qua."

Tôi cười: "Cảm tạ Thái hậu, thần thiếp không dám nhận."

"Dung nhi, hảo hảo nghỉ ngơi, không nên quá sức." Người với Triệu Tử Tuyết cấu kết làm tôi sẩy thai giờ lại làm ra vẻ quan tâm sao.

"Cảm tạ Thái hậu quan tâm." Tôi nói rồi tới chỗ Triệu Tử Tuyết ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống.

... (chúng tôi hai mắt đối chọi nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.)

"Thái hậu thần thiếp có chuyện muốn nhờ người."

Thái hậu không nghĩ tôi có việc muốn cầu xin vội hỏi: "Nói đi, chi cần làm được ta sẽ làm"

Tôi nhẹ cảm tạ một cái, "Cảm tạ Thái hậu, thần thiếp xin Thái Hậu ban cho một dải lụa trắng."

Thái Hậu mặt kinh hãi, cơ thể có chút giật nói: "Nguoi..."

"Thần thiếp quả không còn mặt mũi nào gặp Hoàng thượng." Tôi làm bộ mặt rất bi ai.

Thái Hậu tức giận nói: "Dung nhi, ta không cho nguoi nói bậy."

Chậm chậm nói: "Dung nhi có lẽ từ nay không còn mặt mũi nào gặp Hoàng thượng."

Những lời này chắc chắn là một trái bom, Thái hậu môi run rẩy đau đớn nói: "Nguoi muốn nói..."

"Bẩm Thái hậu, thần thiếp trong người mang Long thai 4 tháng, đáng tiếc lại sẩy, thần thiếp không còn mặt mũi nào gặp Hoàng thượng, cầu Thái hậu ban cho một dải lụa trắng." Da mặt tôi thật dày, còn gì không dám nói chứ.

"Nguoi tiến cung mới hai tháng, hơn nữa chưa bao giờ thị xâm, làm sao mang thai." Không hổ là Thái Hậu dù sợ hãi nhưng vẫn tỉnh táo.

"Thần thiếp cùng Hoàng thượng đã quen biết từ hai năm trước, chúng thần lưỡng tình tương duyệt, ước hẹn trọn đời, thần thiếp tiến cung trước đã mang thai hai tháng." Tôi mặt không đỏ, tâm không động thốt ra lời nói dối. Tề Hạo đối với tôi thực rất tốt, Thái hậu nghe thấy không thể không tin.

"Vì sao khi tuyển tú nữ nguoi nhất quyết từ chối."

"Thần thiếp không biết đó là Hoàng thượng, thần thiếp trong lòng đã có người khác sợ dĩ không muốn tiến cung. Thần thiếp là tú nữ, có mang vẫn tiến cung là tội thứ nhất, lòng có người khác là tội thứ hai. Thần thiếp quả đáng muôn lần chết." Nói dối cũng chỉ tới đây là kịch tính.

Thái hậu triệt để hỏi: "Hoàng thượng vì sao giáng nguoi vào Lãm cung."

"Đây là nguyện ý của thần thiếp, thần thiếp yêu Hoàng thượng, sợ dĩ không thể chịu đựng Hoàng thượng có tam cung lục viện, tự nguyện không tranh đấu với đời." Tôi quay đầu thờ dài một hồi. "Hoàng thượng hậu cung có ba nghìn người, Liễm Dung như muối bỏ biển. Liễm Dung muốn người chi toàn tâm toàn ý yêu một mình Liễm Dung. Hoàng Thượng có nhiều lo lắng, tất cả đều là do Liễm Dung mơ tưởng mà thôi." Phần sau hoàn toàn là nói thật, hẳn đã định trước không thuộc về tôi, tôi cần gì phải cường cầu.

Thái hậu thờ dài: "Dung nhi, hẳn là Hoàng thượng, hẳn đã được định sẵn không thể toàn tâm toàn ý yêu nguoi."

Tôi cười thê lương: "Thái hậu, Liễm Dung là một nữ nhân nhỏ bé, không tài không sắc không dám hi vọng Hoàng thượng toàn tâm toàn ý yêu thương. Sở dĩ... Liễm Dung chỉ có thể bỏ đi." Hân, tôi diễn càng ngày càng thật. Kỳ thực đó cũng là những lời thật lòng của tôi.

Duyên phận thật kỳ diệu, tôi từ trước có thương Tề Hạo, đáng tiếc hẳn là Hoàng đế không thể nào yêu tôi. Nếu như vậy buông tha chẳng phải hơn sao.

"Dung nhi, ngươi đã thích Hoàng Thượng, hẳn là bao dung hẳn. Hẳn hậu cung ba nghìn, ngươi khả dĩ là người tôn quý nhất." Nữ nhân tôn quý nhất, Hoàng hậu, từ trước tới nay vẫn chẳng phải là một ý niệm lạ lùng.

"Thần thiếp chỉ toàn tâm toàn ý yêu Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không cho được, cho dù là Hoàng hậu cũng không có nghĩa lý gì. Thần thiếp chỉ mong cùng nhau tận hưởng thiên cảnh, bách nhân giai lão." Nói xong tôi cúi đầu biết đây là hi vọng xa vời.

"Dung nhi, ngươi thật giống mẫu hậu thời trẻ, toàn tâm toàn ý với người mình yêu. Sau lại vào cung, gặp phải tiên hoàng. Người đối với ta rất tốt, còn nói người yêu ta, nhưng không thể chỉ yêu duy nhất mình ta, ta cũng chỉ có thể chấp nhận. Hạo nhi dù không phải con trưởng nhưng Tiên Hoàng phá lệ lập nó làm Thái Tử. Ta tuy chỉ là một chiêu nghi nhưng cũng là chủ nhân Phượng Nghi cung. Người là hoàng đế, người đối với ta như vậy ta thấy đủ rồi. Ngươi đã cùng Hoàng Thượng tâm đầu ý hợp, ngươi nên hiểu cho hẳn. Mẫu hậu sở dĩ vậy cho ngươi địa vị thiên hạ nữ nhân đều mơ ước, Hoàng thượng đối với ngươi lại sủng ái nhất hậu cung, ngươi hiển nhiên là nữ nhân hạnh phúc nhất." Thái Hậu cười, tựa như đang hồi tưởng lại chuyện xưa. Người thật may mắn, khả dĩ được Hoàng đế ưu ái. Đương nhiên Thái hậu là tài mạo song toàn, đã từng là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, Tiên đế thích người cũng là chuyện hiển nhiên. Hãy nhìn xem tôi, Tề Hạo thích tôi chỉ là vì Liễm Dung trước kia thôi. Tôi đoán chắc, hẳn với Liễm Dung tuy rằng quen biết nhưng chưa gặp qua lần nào. Có lẽ hẳn trong lòng vẫn muốn đối tốt với Liễm Dung. Hân không muốn bị một nữ nhân cự tuyệt hai lần nên mới đối tốt với tôi. Với tôi mà nói, quả là không cần thiết.

Tôi đứng lên đối diện Thái Hậu: "Nếu Thái hậu không ban cho Liễm Dung dải lụa trắng thì xin Thái hậu cho Liễm Dung xuất cung. Thiên hạ còn một người không chê Liễm Dung dung mạo xấu xí, một nam tử toàn tâm toàn ý đối với Liễm Dung, hẳn mới là phu quân đích thực của Liễm Dung, thần thiếp với Hoàng Thượng quả có duyên nhưng vô phận."

Thái Hậu ngẩn ra, khẩn trương hỏi lại: "Ngươi nói Thành vương?"

Tôi mỉm cười lắc đầu, "Lại không phải Thành vương, mặc dù không chê Liễm Dung xấu nhưng không hợp. Liễm Dung chỉ xem vương gia là ca ca, chưa từng có tình yêu nam nữ. Vương gia đương nhiên cũng coi Liễm Dung là muội muội, muốn kết hôn cũng chỉ là thương cảm mà thôi."

Trước đây tôi cũng không biết mình có thích Tề Hiên hay không nhưng hiện tại đã rõ ràng rồi. Chúng tôi thực là chưa có tình yêu, hẳn đích thị chỉ dành cho Liễm Diễm. Còn tôi chỉ là một khoảnh khắc cảm động thôi.

Ở thời hiện đại, đàn ông quanh tôi chả ít, có người thì cho rằng tôi giàu có, có người lại nhìn vào vẻ đẹp thân thể tôi. Đột nhiên tới thời cổ đại biến thành một người quái dị. Chắc là gặp qua hai gia đình quan lại tôi vốn không tin có người lại thương một người quái dị. Sở dĩ Tề Hiên như vậy là do lúc đó đang lạc lối. Cho tới khi gặp Tề Hạo, tôi chính là phát hiện mình có thích hẳn, tôi tính đều mình bạch. Nguyên lai giờ là một nữ nhân xấu xí, ít người thích, đối với Thành vương chỉ là nhất thời.

Thái hậu thở dài một hơi tựa như trong lòng nhiều gánh nặng. "Dung nhi, nếu ngươi không muốn ở lại trong cung, mẫu hậu không ép ngươi."

"Tạ ơn Thái hậu. Thái hậu, thần thiếp đối với Hoàng Thượng đã không còn hi vọng gì, sở dĩ người cũng không biết Liễm Dung mang thai, thỉnh Thái hậu đừng nói cho người. Hoàng thượng đã buông tay với Liễm Dung, Liễm Dung không muốn vì mình mang thai lại dây dưa thêm." Nói cho hẳn, kế hoạch của tôi có thể bị bại lộ.

Thái Hậu gật đầu: "Dung nhi.. Đừng một hồi rồi nói: "Gọi một tiếng mẫu hậu đi."

Tôi cười: "Mẫu hậu."

Một tiếng "Mẫu hậu" làm Thái Hậu dâng lên một tầng nước mắt. Nhẹ nhàng vuốt tóc tôi nói: "Hài tử, mấy năm nay thật ngươi phải chịu khổ rồi."

"Mẫu hậu, Liễm Dung có chuyện muốn xin người." Tôi tiện thể.

Thái hậu gật đầu ngầm đồng ý.

"Thần thiếp bên người có cung nữ Tần Nhi cùng thần thiếp lớn lên từ nhỏ, tình như tỷ muội, Ngâm Thu cũng hầu hạ thần thiếp lâu như vậy, đối với thần trung thành tận tụy. Nếu có một ngày Liễm Dung biến mất, thỉnh mẫu hậu thay Liễm Dung chiếu cố các nàng ấy." Tôi nói rồi đứng lên lui ra phía sau vài bước, quỳ trên mặt đất: "Mẫu hậu, đây là nguyện vọng lớn nhất đời của Liễm Dung, thỉnh mẫu hậu ân chuẩn."

Người gật đầu, thở dài: "Tần Nhi theo ngươi tận tụy như vậy, mẫu hậu cũng coi như con." Người trong ánh mắt thê lương đầy bi ai nói: "Ngươi thật sự không thể không đi?"

"Mẫu hậu, người trước đây cũng là thê tử của Tiên đế hẳn biết hậu cung đấu tranh tàn khốc. Liễm Dung không muốn bị cuốn vào vòng thị phi, không muốn hại người nhưng cũng không muốn bị hại. Liễm Dung từ nhỏ đã sống tự do, hoàng cung tuy tốt như không có tự do, tất cả đều không phải điều Liễm Dung mong muốn." Nói xong tôi thật hối hận không thể tự đánh mình vài cái, tôi cần gì phải nói những lời này chứ?

"Đúng vậy, quả thật cung đình không thích hợp với ngươi." Thái hậu chậm rãi nhắm mắt nói, "Dung nhi, ta có thể cho ngươi ly khai, bất quá ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện, kiếp này không lấy ai họ Tề ngoại trừ Hoàng thượng." Tốt, tôi hiếm khi gặp của lạ, một vương gia tôi còn không vừa mắt. Có chút dễ tâm chỉ có Tề Hiên nhưng hẳn và tôi thì cách xa nhau.

"Vâng, Liễm Dung đáp ứng."

"Dung nhi, mẫu hậu rất muốn cho ngươi quang minh chính đại ra ngoài mang theo Tần Nhi và Ngâm Thu cùng đi, thế nhưng còn Hoàng nhi, không dễ ý lễ pháp rất yêu ngươi." Tôi đêm khuya trèo tường, chuyện này chắc Thái Hậu cũng đã biết. Chỉ cần được ra ngoài có mát vài miếng thịt cũng không quan trọng. Tôi đã nhờ được người chiều cổ Tần Nhi, cũng có vài phần yên tâm.

Từ Vinh Thọ cung đi ra, Tần Nhi lo lắng hỏi tôi: "Tiểu thư, Thái Hậu nói với người những gì?" Tôi tới chỗ cây cối mát mẻ, hái vài nhánh phe phẩy, thuận miệng nói: "Không có gì, ta nói ta say thai, thân thể không được khỏe xin phép xuất cung."

"A?" Tần Nhi há to miệng: "Tiểu thư, ngươi có làm hay không vậy, đây là trọng tội tru di cửu tộc, ngươi dám nói cho Thái hậu."

Tôi dùng sức kéo áo khoác quạt quạt: "Nóng thật a, ta quả thật không hiểu sao lại nóng thế chứ."

"Tiểu thư, đừng tăng đi như thế." Tần Nhi có chuyện gì cũng không thể đoán được nước cờ của tôi, thật phiền.

Tôi đặt ba lá cây ở trong lòng bàn tay rồi thổi đi nói: "Nếu như ta gặp Hoàng thượng từ hai năm trước hải tử này nhất định là của Hoàng thượng rồi, ngươi nói Thái hậu sẽ xử ta thế nào?"

"Thế nhưng... Thế nhưng.." Tần Nhi tròn trĩnh mắt nói lấp bắp không biết nên nói gì. Bất quá trong lòng nghĩ: "Tiểu thư thật sự dè dặt, nói dối cũng có thứ tự như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17

Mặt trăng sáng tỏ, trong đêm tối đầy gió một thân ảnh từ Lãnh cung đi ra, nhẹ nhàng chuyển động. Đứng hoài nghi, người này là tôi. Lần chạy trốn thứ N, tôi vẫn tiếp tục kiên quyết chưa từ bỏ ý định. Bây giờ chưa được, lại bắt đầu đi tìm chỗ chui. Lần này thuận túy là đi dò đường, trước dò đường thật tốt, sau đó sẽ hoàn thiện công tác tái trốn. Đại cạm bẫy giống lần trước sẽ không thể xuất hiện được, lần đó tôi đã là trò cười cho cả cả Hoàng cung rồi.

Đi vào ban ngày, vẫn không thể tìm được chỗ chui. Nhìn tường Hoàng cung, chỉ ít cũng phải cao 3.4 thước, mà theo thể trạng của tôi... Liệu được không? Quên đi, tiếp tục tìm chỗ chui thôi, không tin là không tìm ra. Nếu tìm không được cũng nên tìm cách khác để ra ngoài.

Mặc dù đã ở trong cung được hai tháng, nhưng tôi quả thực không phân định được phương hướng. Trời tối như mực, rất không may mới dạo qua một vòng tôi đã bị lạc.

Chỗ này phải không nhỉ? Tôi cố gắng nhớ lại nhưng thực sự nhớ không ra. Bất quá trông chỗ này xa hoa lộng lẫy nhất định là có người có địa vị cao ở. Tôi hiện nay là phi tần cấp thấp không nghĩ ra cũng không có gì là lạ.

Toàn cung điện đèn đuốc sáng trưng, còn có tiếng nhạc. Chúng cung nữ lai lai vãng vãng, tôi ở đây vòng vo mãi mà cũng không ai phát giác.

"Nhanh lên nhanh lên, sáng mai phải xuất cung, các người còn không nhanh lên." Xa xa tôi thấy có nhiều rương hòm, đây chắc là một gánh hát. Tôi không thể không nói Tề Hạo thật biết hưởng thụ, trong cung nhiều ca nữ vũ nữ như vậy còn chưa thỏa mãn, còn đem gánh hát bình dân này vào cung biểu diễn. Tôi đoán chừng tiểu tử này tám phần muốn nhìn hoa đán (1) nhà người ta, vui vẻ chút thì phong một tẩn phi vân vân.

(1) hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng đánh đá (QT) ~> ở đây chắc chỉ diễn viên nữ thôi.

Ngày mai xuất cung? Tôi tại sao không theo xem bọn họ ở đâu nhỉ? Sau đó về thu thập tiền bạc rồi trốn ở trong rương, so với leo tường há chẳng tiện hơn. Nghĩ ra nước cờ này thật thoải mái.

Tôi kéo kéo lại y phục sau đó cúi đầu đi theo đám người kia. Cuối cùng theo bọn họ vào một gian hẻo lánh của cung điện, tôi vừa định chuẩn chột nghe có tiếng người gọi: "Cô nương, xin dừng bước." Tôi quay đầu lại trong phòng thay đồ là một phụ nữ trung niên. Bà ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới, tựa như nhìn thấy bảo vật.

Tôi cười nói: "Có chuyện gì ạ?"

"Cô nương là người của Minh Xuân ca đúng không?" Cái gì? Nghe đúng là tên một gánh hát, tôi là tiểu hoa đán?

Tôi không biết phải nói như thế nào, cười mà không đáp. Bởi vì... chỗ này cung nữ thì không thể lui tới, cũng không thể nói tôi là phi tử.

"Minh Xuân ca trả cô bao nhiêu, Lan di (2) trả gấp đôi." Gì? Lôi kéo người a.

(2) đi: đi, bà cô.

"Lan di chưa thấy tiểu nữ có bản lĩnh gì ra giá gấp đôi chả phải quá liều lĩnh sao?" Tôi vừa nói vừa cười tiến lên phía trước.

Lan di đột nhiên không nói một tiếng quỳ trên mặt đất nói: "Cầu cô nương nguoi cứu mạng."

Tôi chưa hiểu gì, mấy người khiêng rương cũng đột ngột quỳ xuống. Nhiều người như vậy quỳ xuống trước tôi, còn toàn là những người lớn tuổi, tôi thật không biết làm thế nào cho phải. Nâng Lan di dậy: "Lan di, có chuyện gì từ từ nói, đừng như vậy."

"Cô nương a, sinh mệnh của chúng ta đều ở trong tay nguoi, cầu cô nương cứu mạng." Một cô gái còn trẻ khóc nói: "Cô nương cứu chúng ta với."

Lan di thấy tôi không nói gì, "Chúng ta là gánh hát Hòa Xuân nổi tiếng nhất kinh thành, cô nương đã từng nghe tên đầu bài Thái Hà cô nương của gánh hát chúng ta?"

Chưa từng nghe, nhưng tôi cũng gật đầu: "Nghe qua, Thái Hà cô nương đích thị rất nổi tiếng có nghe qua."

Lan Di thở dài, "Thái Hà xinh đẹp như hoa, tài năng xuất chúng, sợ rằng chỉ có Mạc gia tam tiểu thư mới sánh bằng. Tối hôm nay Hoàng thượng tiếp kiến vương tử Thiên Ly quốc, gánh của Triệu Minh Xuân và gánh Hòa Xuân chúng ta vào cung biểu diễn. Vừa tới cửa cung được một lúc, có mấy thái giám xàm ngôn nói đêm nay chọn một ca kỹ để dâng cho Thiên Ly vương tử. Thái Hà nghe xong rất sợ bị chọn, lưu lại một tờ giấy rồi bỏ đi. Nàng đi thì đi, còn mang theo ba hoa đán. Sắp tới đây chúng ta phải biểu diễn, ta còn chưa tìm được hoa đán. Cô nương thực là người của gánh Minh Xuân thì giúp ta, ta trả cô 1000 lượng bạc." Tôi còn thấy kì quái tại sao còn lại nhiều nam nhân, nguyên lai là hoa đán bỏ chạy. Thái Hà cũng quá là tự tin a, trong tất cả chắc gì đã chọn cô ta. Bốn hoa đán bỏ gánh, Lan di đứng là khó xử. Phóng chừng bà ta bình thường đối với các nàng ấy không tốt, người ta mới chọn thời khắc mấu chốt này mà chạy.

"Thế nhưng ta không phải người của gánh Hòa Minh." Tôi nghĩ hồi lâu, lời giải thích này cũng hợp lý.

Lan di hồ nghi nhìn tôi, "Y phục cô nương mặc không phải của cung nữ cũng không phải của Minh Xuân ban." Y phục của tôi không phải loại chất lượng kém, nhưng giản dị hơn nhiều so với các phi tần công chúa khác, cũng khó trách.

Tôi cười cười: "Ta là cung nữ, chẳng qua là có địa vị hơn các cung nữ bình thường thôi, các người tìm nhầm người rồi."

Tôi vừa định đi thì Lan di đã ôm lấy một cổ chân tôi, một tiểu cô nương cũng lại ôm lấy chân tôi, "Tỷ tỷ đừng đi."

Tôi xem cô bé kia cũng ra dáng một cô nương rồi, "Lan di, tiểu cô nương này cũng được, sao không cho nàng làm hoa đán?"

"Thái Liên là người mới vào Hòa Xuân, chưa biết làm gì."

Một người đàn ông trung niên đi tới, "bụp" một tiếng quỳ xuống, "Cô nương, chỉ cần nguoi cứu gánh Hòa Xuân chúng ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho nguoi."

Những người khác cũng ào ào quỳ xuống, ta lại mất chú ý, "Thế nhưng, ta không xứng được?"

"Cô nương có thể thông thạo cầm kỳ thư họa?" Lan di hỏi.

"Xem như thông thạo một chút đi, được rồi, ta cũng hát được." Ngoài ra, thật cũng chẳng tính được là thủ nghệ.

"Cô nương, nguoi có thể, cứu chúng ta đi." Nhiều người như vậy quỳ xuống trước tôi, tôi còn nói được gì. Sớm biết thế này thì chui qua lỗ chó còn hơn đi theo họ. Tôi đành gật đầu: "Ta khả dĩ giúp các nguoi, nhưng các nguoi phải giúp ta một chuyện, sau khi biểu diễn xong ta trốn trong rương các nguoi để ra ngoài."

Lan di suy nghĩ một lúc nói: "Được."

"Còn nữa, ta rất xấu, ta muốn mang khăn che mặt."

"Được, mau giúp cô nương thay đồ."

Tôi được Thái Liên đưa vào phòng hóa trang, bắt đầu bôi trét lên trên mặt tôi...

Lan di quả nhiên có chút tài năng, cho tôi mặc một thân hồ lam sắc cung trang. Mái tóc đen được buộc sang một bên bằng một sợi dây hồ lam đồng bộ, khéo léo giấu lên một cây trâm nam chi.

Hoàn hảo, rất thanh nhã, tôi sợ nhất là bị biến thành xác chết.

Để giấu diếm việc mất hoa đán, Lan di cố ý khiêu khích gánh Minh Xuân. Ban đầu mấy màn biểu diễn khá nam tính, sau một hồi lưỡng vị đương gia hoa đán so tài. Bắt đầu bằng vài màn Thái Liên hiện học hiện mại (3), một đồng chí đàn ông thế vai, miễn cưỡng qua cửa. Tôi ở trong phòng ngồi đến chai

mông, rút cục cũng tới lượt tôi lên sân khấu.

(3) hiện học hiện mai: thành ngữ tục ngữ Trung Quốc, có nghĩa là học tập và áp dụng ngay lập tức, ngay tại chỗ. (dùng để khen ngợi người nhanh trí). Cũng có nghĩa: vừa mới nghe được kiến thức của người này lập tức lại dùng để dạy dỗ người khác (ở đây là có ý chê bai, chỉ khoe khoang kiến thức mới học được).

Âm thanh tự nhiên bên ngoài một hồi vừa rồi, hoa đán Phi Tục của gánh Minh Xuân y y nha nha xướng hồi lâu, tôi một câu cũng nghe không hiểu. Phi Tục xướng xong chợt nghe sát vách âm cả lên (phòng hóa trang của gánh Minh Xuân ngay sát vách), nói là Hoàng thượng ban thưởng cho Phi Tục nhất chỉ trâm. Không phải chỉ là một cây trâm cài đầu thôi sao, đáng để họ đã vui vẻ như vậy, thật kém hiểu biết kém hiểu biết. Lan đi bên cạnh đỏ lên, nói cái gì mà muốn bay qua cả đầu Phi Tục. Còn bảo tôi phải háo hão thể hiện, làm nhảm rằng không thể có cơ hội làm phượng hoàng gì gì đó.

Tôi nếu thật muốn làm phi tử thì sẽ không chạy trốn, Tề Hạo hoa tâm đại củ cải kia có vô số nữ nhân bên cạnh, rất không hiểu làm thế nào cho hắn có gì tốt.

Tôi định thần lại, ôm chặt cây đàn hồng Lan đi đưa cho, cao quý bước ra. Lan đi dạy tôi dáng đi mà thôi, tôi cũng chẳng phải thanh lâu kỹ nữ.

Tề Hạo ngồi ở vị trí cao nhất, phía bên trái hắn là vị nam tử mặc trang phục đệ quốc, còn bên phải là Dật Phong công tử, ngoài ra còn có vài vị đại thần tôi không biết. Dật Phong công tử đúng là có địa vị khác thường, cư nhiên được ngồi cùng một chỗ với vương tử ngoại quốc. Bên dưới Dật Phong có một thanh niên thân hình gầy bé, rõ ràng là Ngọc Tinh. Ngọc Tinh một thân lụa là bạch y, còn dán hai phiến râu cá trê. Nhìn dáng dấp nằng tôi thiếu chút bật cười.

Ôm đàn ngồi xuống, quì một gối, cổ gồng phất ra thanh âm thật ngọt ngào (tôi đã tiếp xúc với Tề Hạo và Ngọc Tinh một thời gian bằng bộ dạng nam nhân bà, giọng họng của tôi chưa ai từng nghe qua, kỳ thực rất thanh thoát), nói: "Mai Anh thỉnh an Hoàng thượng, vương tử và các vị đại nhân." Mai Anh là nickname trên QQ của tôi, giờ lại dùng được. Lan đi không nên đặt tên cho tôi là cái gì Bách Hợp, Thái Hồng, tục muốn chết.

Tề Hạo nói, "Người tên Mai Anh?"

"Vâng, dân nữ Mai Anh." Tôi ưu nhã gật đầu.

Hắn nhẹ liếc tôi cây đàn trên tay tôi: "Người sẽ đánh đàn?"

"Vâng, dân nữ có tự học chút cảm nghệ, chỉ là dân nữ học nghệ chưa tinh thông, sợ rằng sẽ làm dơ lỗ tai của Hoàng thượng cùng các vị đại nhân." Vừa nói những lời vừa rồi là tôi ư? Đầu lưỡi tôi mềm oặt rồi.

"Cô nương khiêm tốn rồi, tấu cho các đại nhân diễn một khúc đi." Ánh mắt Tề Hạo viết một chữ "sắc", nhiều mỹ nhân như vậy còn chưa đủ sao, bản cô nương có dũng khí đánh hắn a.

"Dân nữ tuân mệnh."

Tôi đem đàn tranh đặt ở trước mặt, nhẹ nhàng gảy:

"Hoa trút cánh tàn đỏ thắm

Chim én bay nước biếc nhân gia

Nhánh cây trôi hữu ý

Chân trời xa xăm nơi phương nào có nghe

Ngoài tường người khác, trong tường giai nhân cười.

Cười dần nghe không thấy thanh âm

Đa tình lại bị vô tình đáp."

Đây là bài hát tôi hát hay nhất, miễn cưỡng còn đánh ra khúc cảm này. Tuy rằng tôi biết khá nhiều ca khúc, nhưng thuộc thì đã ít nay còn ít hơn.

Hát xong, tôi cầm đàn gảy đầu một cái, "Mai Anh xin cáo lui." Nhìn lướt qua mọi người, tôi thấy ánh mắt đều kinh ngạc. Hiệu quả thật, nếu có một ngày tôi khôn đồn sẽ đi hát rong, ha ha (thật không nghĩ tới, những lời này lại trở thành sự thật.)

"Mai Anh cô nương, qua đây qua đây, để bản vương nhìn một cái." Ngọc Tinh cười gian nhìn, ngoắc tay với tôi. Tiểu nha đầu này, phá đám tôi a.

Tôi buộc phải lại gần, khẽ gảy đầu nói: "Vương gia, chẳng hay có gì chỉ giáo Mai Anh?"

"Mai Anh cô nương, vừa rồi cô nương tấu khúc gì vậy?" Có thể nói là ăn cắp sao?

"Tiểu nữ tài sơ học thiên, nhưng các vị chê cười." Trình độ xen ngang này còn tài sơ học thiên? Thật làm nhor danh tiếng của văn hào Trung Hoa a.

Tề Hạo rất vừa lòng nhìn tôi, "Thưởng cho Mai Ảnh cô nương một đôi ngọc như ý." Ngoài ngọc như ý hẳn có thể ban thưởng cái khác không. Một phút sau, Tiểu Hi Tử mang đôi ngọc như ý tới trước mặt tôi, tôi tiếp nhận rồi hướng hẳn tạ ân.

Cái vị Thiên Ly vương tử kia đứng lên, rất lễ phép thưa: "Thần Vũ thỉnh Hoàng thượng ban Mai Ảnh cô nương cho thần." Lòng tôi chợt cả kinh, nói thế nào tôi cũng là phi tần.

"Tạ ơn Vương Tử ưu ái, Mai Ảnh vô tài vô đức vô mạo, không dám trèo cao." Khuyết, tôi tốt xấu cũng là đại tài nữ, tôi phát hiện mình bình thường hay tự hạ thấp bản thân.

"Được Vương Tử ưu ái, Mai Ảnh cô nương thật có phúc." Nào có ai như thế, đem vợ mình đi làm thiếp kẻ khác, khinh hấn.

Tôi nhu thuận nói: "Mai Ảnh tài sơ học thiên, nhưng lại muốn tìm một lang quân tài mạo song toàn như ý, nhất định phải giỏi hơn dân nữ." Tôi có học Trung văn, lung tung loạn xạ nhưng cũng được một đồng văn thơ chống lưng, hôm nay cuối cùng cũng có công dụng. Hắn vô luận như thế nào cũng không thắng được, vừa thị uy cho Tề quốc, vừa không phải làm tiểu thiếp. Tôi thật cũng không muốn tránh vô đưa gặp vô đưa.

Nghe tôi nói ra "cuồng ngôn" kia, lập tức tôi thành tiêu điểm. Tôi chỉ là một tiểu nữ tử hơn mười tuổi, rốt cuộc sẽ lợi hại thế nào?

Thần Vũ cười, "Cô nương có nan đề gì xin cứ ra?" Rất tự tin đấy, cơ mà ở vào tay tôi thì đừng mong tình thần tổn thương được bồi thường.

Tôi cười cười: "Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương, vương vương tị thượng." Đùa, đây là câu thiên cổ tuyệt đối, ta đối chết người, xem người có đối lại được ta không.

Ngồi ở đây đều là sĩ tử uyên bác, cũng không đối lại được câu tuyệt đối này. Tôi cười tủm tỉm nhìn Thần Vũ, mặt hắn lúc trắng lúc hồng, thua dưới tay một ca nữ, rất mất mặt.

Hồi lâu, Thần Vũ rốt cục cũng chấp tay: "Mai Ảnh cô nương quả nhiên tài hoa xuất chúng, tiểu vương bội phục."

Tôi cúi người, cười nói: "Vương tử quá khen." Tôi lại quay qua Tề Hạo nói: "Hoàng thượng, Mai Ảnh xin cáo lui."

"Khoan đã..." Ngọc Tĩnh không cam lòng đứng lên. "Mai Ảnh cô nương, có một người có thể đối lại câu của người."

"Ai vậy?"

"Người đã nghe qua Mạc gia Mạc gia tam tiểu thư Mạc Liễm Dung?" Gì cơ? Tôi tự đối văn mình, đương nhiên là có thể, vấn đề thân phận tôi hiện tại là Mai Ảnh. Có Mai Ảnh, đương nhiên không có Mạc Liễm Dung. Ngọc Tĩnh ơi là Ngọc Tĩnh, người thật biết phá đám.

"Mạc tam tiểu thư tài hoa hơn người, Mai Ảnh đương nhiên có nghe qua, Mai Ảnh tự biết không bằng Mạc tam tiểu thư, dân nữ xin chịu thua." Mạc Liễm Dung cũng được, Mai Ảnh cũng được, đều là tôi, ai thắng ai thua không có gì khác nhau.

"Hảo, người đã chịu thua, vậy là chịu gả làm thiếp cho Vương tử." Khuyết, nói thế mà được à, tiểu nha đầu, người hăm hại ta.

"Thắng dân nữ là Mạc tam tiểu thư, không phải vương tử, thứ lỗi cho Mai Ảnh không thể đáp ứng."

"Như vậy đi, người cùng Mạc Liễm Dung tỷ thí một hồi, nếu nàng ấy thắng, người gả cho Vương tử làm thiếp. Người không phải cho mình là rất giỏi sao? Không dám ư." Nàng nghĩ cái gì mà cứ muốn gả tôi cho tên Vương tử kia.

Tôi cười cười, "Ta thấy vương gia cốt cách kinh người, muốn cùng vương gia tỷ thí võ công được không? Vương gia thắng, ta gả làm thiếp cho Thần Vũ vương tử."

Ngọc Tĩnh nghe tôi nói như vậy, lập tức tinh thần tỉnh táo, nhảy ra: "Một lời đã định."

Tôi cố ý đi tới trước Ngọc Tĩnh, nhỏ giọng: "Nha đầu chết tiệt kia, tỷ tỷ người đây, người muốn ta chết chắc à." Có nàng phá đám, sớm muộn tôi cũng bại lộ thân phận.

Ngọc Tĩnh lộ nụ cười gian, chớp chớp mấy cái với tôi: "Mai Ảnh cô nương võ công cao cường, bản vương thua." Tôi giả mù sa mưa nói: "Đầu có, vương gia cũng không tồi, Mai Ảnh may mắn mà thôi."

Người bên cạnh thấy không hiểu ra sao, thấy căn bản là không có đánh. Chỉ thấy nữ tử tên Mai Ảnh kia tới trước Ngọc Tĩnh công chúa nói một câu nói, Ngọc Tĩnh công chúa liền tự động chịu thua, lẽ nào Mai Ảnh có yêu thuật? Đúng là tiểu yêu nữ?

Tôi không đếm xỉa, nhìn Tề Hạo: "Hoàng thượng, Mai Ảnh xin cáo lui."

"Khoan đã." Là ai a, thật phiền phức.

Nguyên lai là tên vương tử hồng hộc kia, không lấy được bản tiểu thư không cam lòng a, bản tiểu thư lộ ra thân phận Dung phi hù chết người.

Thần Vũ vương tử nói: "Mai Ảnh cô nương xin dừng bước, tiểu vương có ba vấn đề, nếu quý quốc không thể giải đáp, thỉnh cô nương gả cho ta được không?" Khiêu khích a, thôi thì cái lòng yêu nước này, không thể để mất mặt được.

"Hạo, quốc gia của ta nhân tài đông đúc, chỉ sợ vấn đề của quý quốc quá nhỏ." Vì nước nhà mà chiến đấu, quang vinh a.

Tôi ngang nhiên đã kích quốc gia hấn, Thần Vũ thật không nhịn được. Tức giận nói: "Hoàng thượng, xin làm chủ, nếu như quý quốc không thể trả lời được, Mai Ảnh cô nương phải giả cho ta."

"Tề quốc ta rộng lớn đương nhiên tuân thủ lời hứa." Đần độn, ta là vợ người, nếu đáp không được, chẳng lẽ phải theo hấn đi a.

"Xin hỏi các vị, cha Lý Tử có ba hài tử, lão đại tên Đại Nhất, lão nhị tên Đại Nhị, vậy hài tử thứ ba tên gì?" Thần Vũ rất đặc ý hỏi.

Tôi rốt cục là nhịn không được phát ra một tiếng 'hì', "Vương tử, người gọi đây là đề sao, không phải ta đã kích người, Mai Ảnh ba tuổi đã giải được câu này."

Hấn không nhịn được giận, nghiêm mặt: "Đã vậy, Mai Ảnh cô nương thỉnh giải đáp."

"Hài tử thứ ba đương nhiên tên là Lý Tử." Tôi rất không thực nữ che miệng cười. Đại thần ở dưới cười trộm, chỉ có Tề Hạo vẻ mặt tiếc thương nhìn Thần Vũ, "Đề vương tử đưa ra Mai Ảnh cô nương của nước ta ba tuổi đã giải được, cảm tạ vương tử đã nhường." Nguyên lai Tề Hạo cũng thật dễ tính, đã kích thì đã kích, cũng không cần phải đã kích như vậy. Rõ ràng nói trí lực quốc gia bọn họ chỉ ngang đứa trẻ ba tuổi của Tề quốc.

Thần Vũ liếc tôi, nói: "Đệ nhị đề, một trăm năm trước nước ta có một câu đối của một vị văn nhân nổi tiếng, đến nay chưa ai đối được. Hồng nương tử phi phượng hoàng y, sấp kim sai, tương quân nhất kiến hi."

Ra xong đề rồi, hấn dương dương tự đắc, tôi giả bộ rất tiếc nuối đáp: "Vương tử, câu đối này Mai Ảnh sáu tuổi đã đối được rồi." Tôi cười đắc ý: "Đối rằng: bạch đầu ông phùng kỳ lân hạt, phục đan sa, thường sơn vạn niên thanh." Tôi tuy rằng không phải cao siêu, dù sao cũng là người Trung Quốc, loại câu đối này đã từng gặp.

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người, tôi nói với hấn: "Vương tử, có đề tam đề không?"

Thần Vũ rất không hữu hảo trừng mắt: "Mai Ảnh cô nương xem trọng rồi." Người hầu phía sau hấn mang đến một quyển trục, hấn mở quyển trục, trên vẽ một hình chín ô vuông. Tôi ở trong lòng cười nhạt, đề càng lúc càng dễ sao.

"Mai Ảnh cô nương, thỉnh đánh số từ một tới chín vào ô, ngang dọc lệch chéo nhất định phải có tổng bằng mười lăm." Nói xong không giấu được vẻ đắc ý.

Tôi cố làm bộ lắc đầu, thờ dãi: "Ai Vương Tử quả nhiên cao minh, bội phục a." Tôi vừa nói xong, tất cả mọi người đã cho rằng tôi không giải được, Tề Hạo khẩn trương nhìn tôi. Vương tử ngẩng cao đầu, càng thêm đắc ý.

Tôi khoan khoái, đi tới trước mặt Vương Tử, chỉ vào quyển trục cười: "Vương tử quả nhiên lợi hại, ngay cả đề chơi lúc tiểu nữ từ tám tuổi cũng đem ra." Nụ cười trên mặt hấn phút chốc cứng đờ, Ngọc Tĩnh che miệng cười trộm. Tôi khinh miệt nhìn hấn một cái: "Cái này tổng cộng có chín ô, ba hàng. Điền chín và một ở hàng thứ nhất, giữa điền năm, trái ba và bảy, thẳng trên bốn và hai, dưới tám sáu." Tôi chỉ chỉ trên mấy ô vuông cười nói: "Đã điền xong, xin mọi người chiêm ngưỡng."

"Thật lợi hại a." Người nào đó tán thưởng.

"Quả nhiên không sai, thế nào cũng là mười lăm."

"Mai Ảnh cô nương quả nhiên lợi hại." Không làm thì, có hai giọng nói. Tề Hạo, Thần Vũ vương tử, trên mặt bọn họ, tôi thấy hai chữ sùng bái kia.

"Hoàng thượng quá khen, tiểu nữ từ chỉ là vận khí tốt." Tôi hơi quý xuông: "Tiểu nữ từ xin cáo lui."

Chạy về phòng hóa trang, một đồng người vây quanh hỏi: "Thế nào?"

Tôi không kịp trả lời, vội nói: "Cho ta thay quần áo, ta phải đi, đề chủ từ phát hiện ta vắng mặt thì chắc chắn xong đời." Danh tiếng hôm nay của tôi lớn lắm rồi, ba sáu kẻ chuồn là thượng sách.

Lan di và Thái Liên ở bên giúp tôi cời đồ, một bên hỏi: "Nói một chút, rút cục thế nào?"

"Ta hôm nay đại náo động, vương tử Thiên Ly quốc kia muốn lấy ta, bị ta từ chối. Lan di người nghe, nếu có người hỏi Mai Ảnh, người nói là người mới tới gánh Hòa Xuân, người cũng không biết rõ, điều này quan hệ tới mạng sống của ta."

"Nghiêm trọng vậy sao?"

"Đúng." Y phục đã thay xong, tôi vừa đi tới cửa, Lan di lại kéo tôi lại, dùng thần sắc khẩn cầu nhìn tôi: "Cô nương, đại danh của người đã lớn lắm rồi, Hoàng thượng có thể triệu kiến người, người đi chúng ta biết ăn nói thế nào."

"Ai nói ta đi, ta về thu đồ, còn muốn đi với các người ra. Bất quá thấy Hoàng thượng thích ai là chuyện của người khác, ta không muốn. Nếu có người tìm, nói là ta đi rồi." Tôi rút tay lại, vội vàng chạy đi. Không phải tôi thấy chết mà không cứu, mà là thân tôi còn lo chưa xong. Nếu như Tề Hạo biết tôi 'thông minh tuyệt đỉnh', còn có thể tha tôi sao? Tôi đoán chừng với tính cách của Tề Hạo, 'Mai Ảnh' có thất tung, hấn cũng sẽ không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18

Chạy về Lãnh cung, Tần Nhi cùng Ngâm Thu đều đã ngủ. Tôi nhanh tay thu thập những đồ đáng giá, để lại một tờ giấy ghi vài chữ: "Tần Nhi, ta đi. Đừng mong ta làm gì. Hào hạo hầu hạ Thái Hậu muội sẽ không phải làm cung nữ cả đời đâu. Sau này Ngâm Thu chính là muội muội của muội, hãy chăm sóc nàng ấy thật tốt. Có gì trắc trở đi tìm Ngọc Tình, nàng ấy chắc chắn sẽ giúp các muội, bảo trọng!"

Không phải tôi ác độc nhưng tôi thực sự muốn bỏ Tần Nhi ở lại. Chớ nói tới việc tôi mang theo nàng thì khó mà chạy được nhưng dù có chạy được tôi cũng không có ý định mang nàng theo. Tôi lần này ra ngoài, số phận còn chưa biết ra sao, sinh tử không chắc, không muốn mang theo Tần Nhi để chịu khổ. Tần Nhi đã theo tôi chịu đựng nhiều, tôi thật không muốn liên lụy tới nàng nữa. Có Thái hậu và Ngọc Tình, Tần Nhi tuyệt đối không phải chịu khổ.

Về phần Triệu Tử Tuyết để Thái hậu thay tôi xử lý, đỡ bản tay, hơn nữa tôi nghĩ lật đổ nàng ta quá khó. Triệu Tử Tuyết là con gái Hình bộ thượng thư, cậu là Bộ binh thượng thư, ông ngoại lại là Thừa tướng đương triều, còn Thái hậu lại là bác nàng ta. Với gia cảnh như vậy, tôi hoàn toàn không đủ sức đấu với cô ả. Tề Hạo sung sướng vì sự quyền thế phía sau của ả.

Tôi đánh cuộc, chắc chắn Thái hậu thương tôi còn hơn cả Triệu Tử Tuyết. Ánh mắt ấy chắc chắn không sai, Thái hậu chỉ nhìn Triệu Tử Tuyết với ánh mắt uy nghiêm. Còn với tôi thì đều là từ ái, vì thế nên tôi cá rằng Thái hậu thương tôi hơn. Người khác không có năng lực trị Triệu Tử Tuyết nhưng Thái hậu có. Hơn nữa Thái hậu vốn là người của Triệu gia nên bất luận có kẻ nào hoài nghi cũng không nghi tới người.

Lúc nghe được cuộc đối thoại giữa Triệu Tử Tuyết và Thái hậu quả thực trong lòng có chút khó chịu. Bất quá tỉ mỉ ngẫm nghĩ, tôi biết Thái hậu vì thương tôi nên mới làm vậy. Bởi thế tôi nghĩ ngợi nhiều không bằng đánh cuộc ở Thái hậu một phen. Kỳ thực tôi còn có tâm tư, đứa con này tôi vốn không muốn có, mất đi cũng có thể là một việc tốt. Nếu như Thái hậu không thay tôi báo thù coi như là tôi thua, thua cũng không sao. Ở giữa hậu cung mà ngu ngốc như vậy coi như một bài học. Lúc đầu còn cảm thấy rất khó chịu, trong tâm luôn muốn báo thù nhưng nghĩ lại thấy có vẻ nhẹ nhàng hơn. Tôi vẫn do dự rút cục có nên giữ hay không giữ đứa con này, hay đây là ý trời đã định. Nếu đây là ý trời, vậy hãy xem ý trời có cho Triệu Tử Tuyết gặp báo ứng hay không.

Tôi đi ra Lãnh cung, quay đầu lại nhìn thoáng qua, Ngâm Thu, Tần Nhi, bảo trọng.

Trở lại Mẫu Đơn các, Lan di cùng mọi người đang vội vã thu dọn đồ đạc. Lan di vừa thấy tôi, một tay kéo tôi vào gian hóa trang nhỏ nói: "Mai Ảnh cô nương, vận may của cô tới rồi, Hoàng thượng đang tìm cô khắp nơi đó."

Tôi thờ ơ đáp lại: "Làm gì? Ta nếu muốn làm tiểu lão bà của hân hôm nay đã không chạy. Bà có hứa đem ta ra ngoài, sẽ không nuốt lời chứ?"

Lan di mất chuyển, cười nói: "Hào hạo, ta đã hứa với cô nương rồi nhất định làm được." Nói rồi chỉ vào một cái rương to, tôi cảm kích nhìn bà ta một cái rồi tiến vào rương.

"Khiêng đi, khiêng đi." Tôi vừa mới vào trong, chợt nghe Lan di phân phó.

Tôi cảm giác bị vài người nâng lên, lắc lắc lư lư tiêu sái. "Trước đây sao lại dốt như vậy, bao nhiêu phương pháp trốn mấy trăm lần đều chỉ nghĩ tới treo tường" trong lòng tôi thầm nghĩ.

"Mai Ảnh cô nương mời đi ra." Ai đang nói vậy, thanh âm này thật rất quen.

"Cảm tạ, sao không mau mở rương." Tôi mở không ra. Thật là nặng nề.

Tôi dùng sức ấn mạnh rương ra, thấy tình huống trước mắt quả thấy bản thân ngu dốt. Nơi này tôi chưa từng tới qua, bất quá đây là nơi tôi ghét nhất—tâm cung.

Người trước mặt tôi, tôi thực không trông nhầm, không phải một người giống Tề Hạo. Thấy nữ nhân là kéo lên giường, cũng không sợ tôi có bệnh lây qua đường tình dục sao. Hân mỉm cười nhìn tôi: "Mai Ảnh cô nương, ra đi." Hân nói rồi đưa tay ra phía trước, tôi tát một cái vào tay hân, gạt ra. Nhớ tới thân phận hiện tại của mình là Mai Ảnh, đành cười cười: "Cảm tạ Hoàng thượng, Mai Ảnh xuất thân phong trần, sợ làm dơ bẩn Hoàng thượng."

Tôi đứng lên, một đồng châu báu rơi ra. Tôi cười cười: "Đây là phần thưởng của Lan di."

Tôi bước từ trong rương ra, hơi nhún xuống: "Mai Ảnh quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi, Mai Ảnh xin cáo lui." Lan di, thù này lớn lắm đó, rõ ràng đâu có đem tôi ra ngoài, hiện tại để trực lợi riêng tặng tôi tới đây. Tôi là người, tôi có tôn nghiêm, không phải là đồ làm ấm giường của nam nhân. Lan di đứng là dê tiện, hèn hạ quá.

Tề Hạo thấy tôi muốn đi, cười cười nói: "Mai Ảnh cô nương, trăm đáng sợ thế sao?"

Tôi lui ra phía sau một bước: "Hoàng thượng nói đùa, Mai Ảnh chỉ là nhi nữ phong trần, Hoàng thượng đã đề cao rồi." Tôi nói cố nén tức giận, cố gắng duy trì phong thái thực nữ mà lui ra, đột nhiên giẫm lên váy, cả người ngã đổ về phía trước, mắt thấy chắc chắn sẽ hôn đất, đột nhiên thấy có một cánh tay ôm ngang thắt lưng. Tôi quay đầu, vừa lúc mặt đối mặt với Tề Hạo, mặt hơi đỏ lên, "Cảm tạ Hoàng thượng." Tôi xấu hổ gạt tay hắn: "Hoàng thượng rất bận rộn, Mai Ảnh sẽ không quấy rối Hoàng thượng nghỉ ngơi."

Tôi đi tới cửa, nhấc váy lên muốn bước ra ngoài chợt nghe thấy tiếng gọi khẩn thiết: "Liễm Dung." Tôi trong nháy mắt đứng yên một chỗ, thì ra hắn đã sớm biết tôi là ai, khả năng diễn xuất của tôi quả không tốt lắm.

Nếu đã biết, tôi chỉ còn cách xoay người lại: "Hoàng thượng, chẳng hay gọi nô tì có chuyện gì? Nô tì chỉ là một phi tử ở Lãnh cung, theo lý thì không thể thị tẩm."

Hắn nhẹ nhàng tới trước mặt tôi, đem tay tôi kéo tới trước ngực, dừng lại ở đấy rồi nói: "Liễm Dung, nàng vì sao luôn muốn chạy trốn?"

Tôi cười cười: "Hoàng thượng, người không phải đã nói điều ta yêu cầu người không làm được, đã nói rồi còn không buông tay sao? Thân là vua một nước, bên người mỹ nữ vây quanh, Liễm Dung dung mạo xấu xí, tự biết không xứng với Hoàng thượng."

Hắn nghi hoặc nhìn tôi, cười khổ nói: "Ta yêu nàng, ta căn bản cũng không biết vì sao lại yêu nàng. Hai năm trước yêu một người nói năng nhẹ nhàng như gió thoảng. Hiện tại, thích một người thông minh bác học đa tài. Tuy rằng bên cạnh ta biết bao mỹ nữ nhưng chỉ có nàng là thật lòng, ta thích tính thẳng thắn của nàng. Nàng rất xấu, mà cũng rất nhiều mị lực a." Hắn ở lúc nào cũng nói yêu trước mặt tôi. Thích tính thẳng thắn của tôi? Tôi phỏng chừng trước đây Liễm Dung là một nữ nhân trầm mặc, chắc chắn là không thẳng thắn rồi. Vậy hắn cũng có chút yêu tôi chỉ là một điểm mà thôi. Cảm giác được người mình thích nói thẳng là yêu mình khó tả.

Miên man suy nghĩ lại làm lộ ra nụ cười. Cũng may có mạng che mắt nên không bị hắn thấy, "Hoàng thượng quá khen, Liễm Dung chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi."

"Liễm Dung, ta muốn buông tay với nàng, nhưng không làm được. Nàng dùng thân phận Mai Ảnh giống tiên tử xuất hiện trước mặt ta, nghe tài nghệ bất phàm của nàng, kiến thức của nàng cũng không ai bằng, ta chỉ biết ta vô phương buông tay. Liễm Dung, ta chưa từng ghét bỏ nàng, ta muốn phong nàng làm Hoàng hậu." Hoàng hậu? Tôi không có ham. Mặt mũi tôi như vậy sợ rằng làm trò cười cho thiên hạ.

Tôi cười: "Hoàng thượng, cho dù ta có nguyện ý thì người định làm gì? Thế lực đằng sau Triệu Từ Tuyết có đồng ý không? Cho dù nàng ta có nguyện ý, ta cũng không muốn. Hoàng hậu Đại Tề phải tài mạo song toàn, ta là người như thế nào người lại không biết sao?"

Hắn yêu thương vuốt nhẹ khuôn mặt tôi: "Đại Tề vương triều tàng long ngọa hổ, danh y vô số, ta vẫn có thể chữa khỏi dung mạo cho nàng."

Tôi cười thê lương, xoay người nói: "Hoàng thượng, chữa cho ta há có ích sao, hậu cung mỹ nữ vô số, Liễm Dung không muốn tranh đấu với bọn họ."

"Dung nhi." Tôi vô thức xoay người nhìn hắn. Nếu như sớm biết hắn gọi tôi để làm gì, tôi sẽ tìm một cây cột lớn để dựa vào rồi tính sau. Đáng tiếc thâm cung không có cái cột nào, tôi sớm đã an vị trên mặt đất. Trong tay hắn là một khối lam sắc bảo thạch, cùng với khối tôi đem theo giống nhau như đúc. Hoa văn giống nhau, hay ánh đèn làm tôi chói mắt.

Hắn làm sao lại có bảo thạch giống hệt của tôi? Hiện tại đưa cho tôi là có ý gì? Hắn trộm của tôi? Hắn là Hoàng đế, đâu cần ăn trộm. Ngực tuy rằng một trận ón lạnh, tất thấy đều không muốn nghĩ tới đáp án chuẩn xác nhất, hắn chính là kẻ tôi hận thấu xương – đại hiệp.

Trong đầu đột nhiên trống rỗng, trên trán một tầng mồ hôi lạnh. Tôi nói dối là con của Tề Hạo, thật bây giờ linh nghiệm rồi.

Hắn nâng tôi dậy cười nói: "Không nhận ra ta sao? Ta đã từng cứu sống cô nương."

"Cút..." Tôi toàn thân co quắp, hét lên một tiếng thấu trời.

~~~~~
Tầm cung.

Hai người ngồi đối diện, Tề Hạo dùng vẻ mặt lừa dối con gái nhà lành cười tủm tỉm, đối diện là một cô nàng đang nổi giận dừn dừn, mắt mờ trừng trừng. Nàng kia tay nắm chặt, tựa hồ muốn tiến lên ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt.

Tề Hạo thấy tôi nổi trận lôi đình, ôn nhu nói: "Dung nhi, cho ta một cơ hội. Hậu cung ba nghìn ta chỉ yêu mình nàng."

Tôi vỗ bàn, cả tiếng nói: "Con mẹ nó, ngươi bảo cho ngươi một cơ hội. Ta một thân cúc hoa khuê nữ đột nhiên bị hạ xuân dược, đột nhiên bị ngươi... Ta ngay cả cơ hội chọn người khác cũng không có, ngươi..."

Hắn không tức giận, cười cười: "Liễm Dung nàng cũng không thể cho ta một cơ hội được sao?"

"Ngươi." Tôi trừng mắt, sức lực đột nhiên biến mất. Có phải tôi đã lọt vào mắt Tề Hạo từ hai năm trước rồi không, Mạc Liễm Dung kỳ diệu cứu hắn, sau hắn tới Mạc gia lại gặp phải lúc tôi trúng xuân dược. Sau đó muốn chạy trốn, lại bị vác tới đây. Sau đó... Sau đó... Mạc danh kỳ nữ đứng là trúng thưởng, có thai. Tôi thực sự không thể nói gì, chỉ có thể than rằng, thượng đế người thực biết đùa bỡn. Tôi khì nhẹ nhàng: "Hào, ta cho chàng một"

cơ hội, chúng ta lấy ba tháng làm hạn định. Nếu như chàng có thể làm ta yêu chàng, ta sẽ ở lại trong cung." Được rồi, nếu là ông trời an bài, sao không để trời giúp tôi quyết định.

Hắn lộ sắc mặt vui mừng, "Một lời đã định." Tôi chỉ là một cô gái bé nhỏ, tới lúc này mới ý được sao. Hắn đột nhiên nhìn tôi cười cười: "Hãy tới Phụng Nghi cung ở, Lãnh cung âm thấp, đối với hài tử không tốt." Tôi thoáng cái đã ngã trên mặt đất. Cả kinh, sớm muộn chắc tôi cũng mắc bệnh tim.

Hắn làm sao biết được? Tôi cho rằng mình giấu vô cùng kỹ, chưa từng nghĩ ai ai cũng biết. Hiện tại bị Triệu nữ nhân kia một cước huy hoại tôi biết nói thế nào đây. Nghĩ tới đứa nhỏ của tôi, đau xót lại tràn tới. Tôi tốt xấu cũng là một phụ nữ 27 tuổi, chỉ mong có một đứa con.

Nước mắt bất giác trào ra, nghẹn ngào nói: "Chàng hãy hỏi Triệu Quý tần." Có vài phần là thật tình, có vài phần là giả ý. Tôi không tin Tề Hạo không trị tội nữ nhân đáng ghét kia.

Hắn thân thể cứng đờ, buồn bã nói: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Tôi cười khổ: "Triệu Quý tần của chàng liên hợp cùng Chu tiếp dư và Mai tần hại ta, vì thế con ta đã không còn rồi."

Mai tần là nữ nhân hắn rất tin tưởng, Phụng Nghi cùng Triệu Tử Tuyết hắn cũng rất yêu thích, các nàng ấy cả ba liên hợp hại tôi, hắn tựa hồ rất khó tiếp nhận. Tề Hạo phần nọ chuyển thành thương tiếc, nhìn tôi nói: "Xin lỗi, ta không bảo vệ tốt hai người. Ta cho rằng Lãnh cung là nơi an toàn nhất, không nghĩ tới các nàng ấy chính không chịu buông tha nàng."

Tôi thở sâu một hơi, thản nhiên nói: "Quên đi, ta không muốn tính toán, nhớ kỹ, ta đã từng nói với chàng, hậu cung đấu tranh vĩnh viễn là tàn khốc. Con của ta trở thành vật chôn theo, ta có thể oán trách sao? Cùng lắm có thể đổ thừa ông trời trời người, cùng lắm chỉ là ta chưa đủ giao hoạt của hậu cung."

Đột nhiên thân thể tôi chấn động, có một người ấm áp ôm ấp. Hắn hình như rất đau khổ nói: "Xin lỗi, ta hại nàng. Triệu Tử Tuyết dựa vào thế lực của gia tộc hoành hành, nhưng ta không nghĩ sẽ hung ác như vậy, ta sẽ lấy lại công bằng cho nàng."

Tôi khẽ cắn môi, "Ta không cần công bằng, hiện tại ta muốn chàng sống, sống nhất chôn hậu cung. Còn hai nhà Triệu gia, Vương gia thế lực đang như mặt trời ban trưa." Hậu cung nữ nhân cũng không phải ngồi không. Triệu Tử Tuyết quá phận được sủng ái, chắc chắn sẽ có người gây chuyện, tôi hôm nay mượn đao giết người.

Tôi nhìn hắn, từ từ nói: "Triệu, Vương hai nhà thế lực quá lớn, sớm muộn sẽ là mầm tai vạ. Hoàng thượng vừa lên ngôi còn chịu khống chế của Vương Bản nhưng ta xem hắn cũng sắp dưỡng lão rồi. Từ xưa tới nay họ ngoại quyền thần này sinh loạn nhiều. Triệu, Vương nhị gia đều có thế lực lại vừa là họ ngoại, sớm dĩ không thể giữ. Hai gia tộc đó rắc rối khó gỡ vậy cánh đông đảo. Chúng ta nên chiêu nạp rồi tiêu diệt từng bộ phận. Đã không có thế lực của hai nhà Triệu, Vương. Triệu quý tần căn bản không làm được gì." Quay lại với thực tại tôi biết hai gia tộc kia không ngã thì Triệu Tử Tuyết không gục. Cho dù Thái hậu thay tôi chính ả cũng chỉ là ám hạ độc thủ mà thôi. Tôi rút cùi dưới đáy nội nhất cử lưỡng tiện. Tôi chỉ biết Tề Hạo làm Hoàng đế thế này cũng không tốt. Nếu tôi đã thích hắn thì cũng nên giúp hắn. Huống chi giúp hắn tôi khá dĩ cũng có thể báo thù. Hỏi thăm cục diện chính trị chỉ là hiểu kỳ không ngờ giờ lại có tác dụng.

Tề Hạo trong ánh mắt đầy nghi hoặc thâm trầm nhìn tôi: "Nàng thế nào lại quan tâm tới chuyện này?" Đúng vậy, chính trị đều không phải cái tôi quan tâm.

Tôi cười cười: "Theo thời gian rồi ta sẽ nói cho chàng, bất quá hiện tại không nói được. Nói chung ta sẽ chỉ giúp chứ không hại chàng." Tôi cũng sẽ không đem việc hoán hôn nói cho hắn, cổ đại mê tín nếu nghĩ tôi là yêu nghiệt rồi xử lý là không ôn rồi.

"Hạo, ta tin tưởng nàng." Hắn ôn nhu nói, hắn tin tưởng tôi, trong lòng cũng cảm thấy tốt.

"Cảm tạ."

Hắn dừng lại nhìn tôi, một lúc lâu, khẽ gật đầu:

"Ta biết."

"Chỉ là nàng rút cục là dạng nữ nhân nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19

Lãnh cung im ắng bốn bề, tôi cầm tờ giấy để lại cho Tần Nhi đốt trên nến, ngọn lửa lập tức đốt cháy chữ viết trên giấy.

Sáng sớm hôm sau tôi ngủ thẳng một giấc tới khi mặt trời đã lên cao, Ngâm Thu cùng Tần Nhi tới hầu hạ tôi mặc quần áo. Trang điểm một lớp nhạt, lúc sau quần áo đã chỉnh tề. Tôi nhìn Ngâm Thu cười, sắc mặt đột nhiên biến sắc, tát nàng ta một cái ngã trên mặt đất. Ngâm Thu không hiểu dụng ý của tôi, nghi hoặc nhìn tôi. Tôi tìm một chỗ ngồi xuống, bình tĩnh hỏi Ngâm Thu: "Vương Ngâm Thu, đem ta bán cho Triệu Tử Tuyết, người được cái gì?"

Tần Nhi mở to miệng ngạc nhiên, "Tiểu thư, nàng ta phản bội tiểu thư?" Nàng và Ngâm Thu vốn rất hợp duyên, vốn đã coi như muội muội. Hiện tại đột nhiên nói Ngâm Thu phản bội tôi, đương nhiên không thể tin được.

Ngâm Thu nhào tới phía trước khóc nức nở nói: "Tiểu thư, nô tỳ không có, nô tỳ không có tiết lộ tin tức gì cho Triệu quý tần, thực sự không có."

Tôi vẫn không biểu lộ gì, giả như không nghe thấy: "Không có à? Vậy có đúng hay không người vài ngày lại bẩm báo động tĩnh của ta cho Hoàng thượng? Ví dụ như nói chuyện ta mang thai?"

Nàng ta thần người, mặt cúi rằm không nói gì thêm. Tần Nhi tính tình nóng nảy, thấy Ngâm Thu như vậy đột nhiên tức giận tát Ngâm Thu một cái thật đau rồi hét lớn: "Người có biết hay không, người hại chết tiểu thư rồi."

Ngâm Thu ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt, "Tiểu thư, nô tỳ xin thề, nô tỳ không có phản bội tiểu thư. Sở dĩ từ đầu Hi công công muốn nô tỳ theo dõi nhất cử nhất động của tiểu thư nhưng nô tỳ phát hiện tiểu thư thực sự là người tốt, cho nên lần nào lần này nô tỳ đều nói lung tung. Sau tại tiểu thư tiểu thư mang thai là việc đại trọng. Nô tỳ đành nói cho Hoàng thượng." Vốn Ngâm Thu là người nhỏ nhẹ dịu dàng, tôi biết Tề Hạo bảo nàng tới xem chừng tôi. Tôi nghĩ chắc Tề Hạo biết tôi có ý định chạy trốn nên nói nàng ấy tới theo dõi. Tuy rằng chàng không có ác ý nhưng cũng làm tôi khó chịu. Tôi còn đang thấy kì lạ vì sao chuyện mình mang thai lại truyền được ra ngoài, rồi còn chuyện chàng đột nhiên tới Lãnh cung đòi phong tôi làm Dung phi, nguyên lai chàng đã biết rõ mọi chuyện. Chàng biết chuyện tôi mang thai ở Lãnh cung sớm muộn cũng lộ, đến lúc đó chàng chỉ cần nói hài tử là của chàng. Tôi bị mắc mưu đương nhiên sẽ không biết.

Lúc tuyển tú nữ có mấy người nói mấy chữ "Chúc mừng" chắc hẳn có ý này. Chàng nhất định là trước đó phân phó người xác định có đúng hay không tôi là xử nữ. Hay là chàng chưa xác định được nữ nhân xấu xí tôi hôm đó có phải là tôi hay không. Sau lại tiết lộ trước mặt tôi chuyện chàng biết tôi mang thai. Chàng để tôi ở Lãnh cung nhưng vẫn rất đỗi ngờ vực, lúc đầu tôi còn tưởng chàng nể trọng mình. Thực ra chàng biết tôi mang thai, cho nên mới cho thuốc thang tẩm bổ. Tề Hạo nói buông tay tất cả đều là gạt người, chàng sớm đã biết tôi mang thai có cố thoát cũng không khỏi lòng bàn tay chàng. Để tôi ở Lãnh cung đơn giản vì muốn bảo vệ tôi, hậu cung hiểm ác đáng sợ cái này đương nhiên chàng biết. Tôi còn tưởng rằng bản thân rất thông minh, giờ mới biết vô dụng dầy có móng tay nhọn.

"Ngoại trừ Hoàng thượng, người thực sự không cho bất luận kẻ nào biết?" Nếu như nàng ta không nói ra ngoài bí mật này sao bị bại lộ.

Ngâm Thu lắc đầu, "Người duy nhất nô tỳ nói cho là Hoàng thượng, những người khác đều không có mở miệng."

"Lúc đó người nói cho Hoàng thượng ta mang thai chàng có phản ứng gì?" Tôi không tự chủ được quan tâm tới phản ứng của chàng.

Ngâm Thu nghĩ hoặc nói: "Hoàng thượng hình như thật cao hứng."

Tần Nhi hung hăng trừng mắt nói: "Người có bị vấn đề về đầu không, Hoàng thượng sao lại vui vẻ. Ngài hận không thể giết tiểu thư, cả chúng ta cũng sẽ không thoát tội." Nàng nói xong lại nhìn tôi: "Tiểu thư, chúng ta giờ thế nào?"

Tôi liếc mắt: "Vì sao phải trốn? Chàng ăn ta chắc?"

Tần Nhi nhăn nhó nói: "Thế nhưng... thế nhưng... tiểu thư người là vợ của Hoàng thượng, lại đi ngoại tình nga..." Nghe cứ giống như tôi là dâm phụ vậy, thật khó chịu. Tôi tức giận nói: "Nói như người ta là vợ chàng mà đi ngoại tình? Tên kia biết ta mang thai không biết trốn ở đâu. Mang thai thì làm sao, bản cô nương không cần chàng quan tâm." Ai nha, lỗ miệng.

Tần Nhi còn nghi hoặc đột nhiên hiểu được, cười gian nói: "Tiểu thư người lợi hại."

"Người sao không hỏi xem chàng nửa đêm tiến đến gian phòng ta làm gì..." Tôi nổi trận lôi đình còn liếc mắt: "Người ngủ say như lợn chết, làm sao biết Tề Hạo tới chứ."

Tần Nhi đang u mê tỉnh ngộ cười, "Nga..." nàng ta còn cố ý nói thật dài. Nháy mắt mấy cái nói: "Nguyên lai tiểu thư chưa cần vào cung, Hoàng thượng đã..."

"Làm sao? Người không phục à? Nói thật cho người biết, hai năm trước chúng ta đã quen nhau." Tần Nhi nha đầu kia chỉ số thông minh thật thấp a.

"Thảo nào tiểu thư dám ở trong cung hoành hành ngang ngược nguyên lai là có Hoàng thượng chống lưng." Nói xong nhìn tôi chớp mắt mấy cái thì bị tôi nhìn lại.

Tôi nhìn Ngâm Thu quỳ trên đất thần nhiên nói: "Đứng lên đi, người cũng là phụng mệnh hành sự, lần này ta tha cho người."

Ngâm Thu vô cùng kinh ngạc, ánh mắt có phần cảm kích. "Tiểu thư, nô tỳ xin thề, nếu như bất trung với tiểu thư, ngũ mã phanh thây chết không từ tể."

Tôi nhìn ngoài cửa sổ: "Ta tin tưởng người, đừng làm ta thất vọng. Chuyện quá khứ bỏ qua đi, ta chỉ nói chuyện tương lai."

Tôi cứu Vương thái y, bọn họ đều chịu ân cứu mạng của tôi, hẳn là có thể lợi dụng. Ngâm Thu y thuật cao minh sau này có thể dùng được. Tôi đoán lần này nha đầu ấy chỉ do phụng mệnh chứ không có ý xấu. Giờ tôi tha chắc chắn mang ơn tôi, nhiều thù không bằng nhiều bạn.

Sau đó, Triệu Tử Tuyết tấn phong Đức phi, Tĩnh phi phong Phu nhân trong cung cũng có nhiều người được phân vị. Long sủng Chu tiếp dư đột nhiên không có tin tức, Mai tần cũng mất dạng. Người ngoài nhìn thực không hiểu rõ chỉ có tôi biết Tề Hạo đối với hai nàng đã không còn chút tình cảm. Tuy các nàng bị uy hiếp nhưng tất cũng là nghiệp chướng. Tôi không có ý trả thù nhưng thấy các nàng ta bị trừng trị cũng thấy vui vẻ.

Trình thực phi thân thể không tốt, muốn trốn ở Minh Nguyệt cung. Nghe nói tên nàng ấy đứng đầu bảng cũng không có chuẩn bị. Triệu Tử Tuyết thành nữ nhân có địa vị cao nhất trong hậu cung. Tề Hạo liền tiếp ba ngày triệu nàng ta thị tẩm, hạ lệnh để nàng ta cùng Tĩnh phu nhân trông coi hậu cung, năm ấy thực Triệu Tử Tuyết trở thành nữ nhân lợi hại nhất hậu cung. Tĩnh phu nhân chắc chắn sẽ không ngồi không, rồi sẽ có động thái.

Biết được tin này, Tần Nhi thăm hỏi vì sao không phân vị cho tôi. Tôi cũng không thắc mắc chuyện này, nếu có phân vị cho tôi, chắc chắn là mẫu nghi thiên hạ.

Tề Hạo tuy lo chuyện hậu cung nhưng cũng không có quên triều chính. Con út của Vương Bàn là cậu của Đức phi tài trí tầm thường, chỉ biết sống phóng túng. Tề Hạo điều hấn làm Hàn Lâm viện sĩ, một chức quan nhân tản, Vương gia hấn là phi thường hưởng thụ. Anh trai của Triệu Tử Tuyết là thống lĩnh cấm vệ quân, Tề Hạo nhớ mấy năm trước hấn có lập chút tiểu công nên phong làm thiếu úy. Gia chi của Triệu Tử Tuyết giờ như Hoàng hậu, Triệu – Vương có thể nói là hai nhà uy quyền khuynh vua khuynh dân. Cấm vệ quân là quân đội bảo vệ Hoàng thành, chức quan tuy nhỏ nhưng thực thì rất quan trọng. Nhưng chức Thiếu úy tuy lớn cũng chỉ là một chức suông. Triệu gia kia chấp nhận là Thiếu úy, Cấm vệ quân do Lạc Kinh Thiên tới tiếp quản, tôi tuy rằng cũng Lạc lão huynh tiếp xúc không nhiều nhưng tôi tin anh ta là người tốt. Tề Hạo cùng mạng sống của toàn phi tử giao cho anh tuyệt đối không có vấn đề.

Dật Phong công tử đem dâng 100 vạn lượng bạc, quốc khố được một chút, quân lương đã giải quyết xong. Cùng Thiên Ly quốc kết thân quả rất có lợi, có người nói từ khi Vương tử thấy bản lĩnh của bản cô nương thì trong lòng rất bội phục bốn quốc. Tiền tuyến, triều đình, hậu cung tất cả đều giải quyết nhanh như vậy. Tề Hạo quả nhiên lợi hại, không hổ là nam nhân lọt vào mắt tôi, cũng có chút tài năng.

Ngọc Tĩnh tới thăm tôi một lần, bị tôi cố tình đuổi đi. Nguyên nhân rất đơn giản, nha đầu mất nét thiếu chút nữa là đem tôi đi bán. Da mặt nàng ta tương đối dày chèn vào bằng được. Tôi nổi giận đùng đùng ngồi trước cửa sổ cho có không khí.

Ngọc Tĩnh nhỏ giọng cợt nhả: "Liễm Dung, đừng nóng giận, ta không biết Mai Ảnh cô nương là người, nếu biết ta có một trăm lá gan cũng không dám bán đứng người."

Tôi trừng mắt liếc: "Nha đầu chết tiệt kia, có là người khác cũng không thể bán đứng. Cho dù là gì cũng là nữ tử tài năng của Tề quốc, Vương tử kia là gì."

"Cái gì chứ, lần này lưỡng quốc kết minh là sự kiện trọng đại, ta là sợ Hoàng thượng đem gả ta đi nên mới..."

"Nên mới đem ta làm kẻ thế mạng." Tôi thay nàng ta chột hạ nửa câu cuối, thật nha đầu kia nham hiểm mà. Y tuy bình thường tính tình vô tư hồ đồ nhưng cũng thật giỏi à nha.

"Được rồi, được rồi, đừng nóng giận."

Thật là đáng sợ, cuối cùng Ngọc Tĩnh dỗ ngon dỗ ngọt tôi lại tha thứ. Bất quá thực là một việc dễ tiện mà.

Dật Phong công tử vì có công (nghe nói bọn họ tình cảm bạn bè nhưng thân như anh em), Tề Hạo giữ chàng ta lại trong cung đã mấy ngày, Ngọc Tĩnh mỗi ngày đều tới chỗ hấn. Vì phong cảnh trong cung lại đẹp, cũng luôn có một hồng y nữ tử đuổi theo một vị bạch y công tử. Ngọc Tĩnh cái này đúng là khác thường a.

Ngay cả Ngọc Tĩnh cũng không quan tâm tôi, tôi trở thành một người thừa suốt ngày ra vào Lãnh cung. Tôi nhân cơ hội bất tiện chế bài tú lơ khơ cùng Tần Nhi và Ngâm Thu đầu cho đỡ buồn. Hai người này thật kĩ thuật không giỏi làm rối tình rối mù. Sau đó nhìn tôi xin vay tiền, thua tôi lại vay tiền của tôi thật không biết khi nào trả. Tôi xem hai nàng ấy thật ngây thơ, vốn là mầm non, thanh niên tốt của xã hội, đáng tiếc lại bị tôi làm hư rồi. Thôi cái gì tới sẽ tới.

"Tam điều nhị, có muốn hay không?" Tôi một bên cắn hạt dưa, một bên ra bài.

Tần Nhi lộ một nụ cười gian trá: "Xin lỗi, nô tỳ tứ cá tam."

"A? Tứ cá tam? Không phải chứ?" Tôi mở to mắt, không tin vào tai mình.

Tần Nhi vỗ vỗ vai tôi: "Tiểu thư, 8 ván, nô tỳ còn nợ tiểu thư nhiều hay ít." Đếm đếm ngón tay rồi nói: "Nô tỳ còn thiếu tiểu thư 30 mấy lượng."

Tôi trừng mắt liếc, "30 mấy lượng, đem người bán cũng chỉ tầm này, ngày hôm nay kết thúc ở đây." Tôi buông bài.

Ngâm Thu bỗng chú ý nói: "Tiểu thư, kể cho chúng nô tỳ chuyện xưa đi. Lần trước tiểu thư kể cho Ngọc Tĩnh công chúa tới Mị Nương cổ sự, còn chưa có kể hết." Được rồi, lần trước kể cho Ngọc Tĩnh chuyện Võ Tắc Thiên, nói được phân nửa thì thôi. Ngọc Tĩnh cũng thật buồn cười, đã 20 tuổi rồi mà nghe còn như một tiểu hài tử suốt ngày kể chuyện Dật Phong.

"Lần trước kể đến đâu rồi a?" thật đúng là không nhớ.

Tần Nhi suy nghĩ một chút: "Lần trước tiểu thư kể tới đoạn Mị Nương từ chùa trở về."

"Nga, như vậy a. Lý Trị đưa Mị Nương về cung, sau đó nàng thành sủng phi rồi thành hoàng hậu..." Tôi kể thật đã bọt mép. Phim truyền hình có rất nhiều hơn nữa đây cũng là cổ sự nên nói rất lưu loát. Bất quá tôi có đem vị thế chính trị của bà nâng cao lên, giáo dục cho hai đứa con gái bị tư tưởng phong kiến hủ hóa, tôi muốn các nàng ấy biết phụ nữ cũng có thể thống trị thiên hạ.

Tần Nhi nghe xong, gật đầu nói: "Nô tỳ rất thích tiểu thư nói về Ngọc Nhi, quả thật lợi hại. Một nữ nhân lại phò tá hai đời đế vương, trong đó một người lại là Hoàng đế thiên cô hiếm có. Mị Nương cũng rất lợi hại nhưng hơi độc ác. Hơn nữa phận nữ nhân sao có thể thành Hoàng đế."

Tần Nhi quả là có tư tưởng phong kiến nặng nề, tôi nhất định phải tẩy não cẩn thận. "Ngọc Nhi và Mị Nương căn bản không giống nhau. Mị Nương không quyền không thế, từ một tiểu tài tử làm được Chiêu nghi rồi Hoàng hậu và thậm chí là Hoàng đế. Như vậy là kì tích, không phải ai cũng có thể làm được. Trong lịch sử Trung Quốc chẳng phải Người là vị nữ hoàng duy nhất sao. Người là tuyệt thế mỹ nhân, lại anh minh cơ trí có mấy nữ nhân có thể so với Người. Có thể chấn hưng Đại Đường lại cái cách khoa cử, mấy Hoàng đế có thể làm được a. Nói chung, nữ nhân chúng ta so với Người đều giống tượng gỗ."

"Đúng là Võ Mị Nương giỏi thật." Một thanh âm quen thuộc vang bên tai tôi.

Tôi xoay người sang ra, thấy Tề Hạo đang đứng phía sau. Nếu không phải trong lòng đã có chuẩn bị chắc chắn là bị hù chết.

"Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng."

"Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng." Tôi cũng bắt đầu làm ra vẻ nghi lễ. Hai nha đầu chứng kiến bộ mặt thật của tôi rồi thật là.

"Bình thân." Chẳng nhân nhặt, "Hai người lui ra ngoài đi."

Tần Nhi còn trêu tôi nháy mắt một cái. Sớm biết sẽ bán đứng tôi đã không kể chuyện cho nghe.

Thấy phía sau chàng không có tùy tùng, hai nha đầu sớm đã lui ra, tôi lập tức khôi phục bộ mặt thật. Tùy tiện ngồi xuống: "Có chuyện gì a?"

Chàng cười cười, "Trẫm nghe nàng kể cổ sự thật đặc nên muốn biết Mị Nương làm thế nào tiến cung." Chàng từ khi nào đối với những việc này hứng thú?

"Ồ trước mặt ta, thỉnh xưng 'ta', ta nghe như vậy khó chịu." Tôi thần nhiên liếc mắt: "Chàng tới thăm ta hay tới nghe cổ sự."

Chàng lắc đầu, "Đều không phải, ta tìm nàng có chuyện khác nhưng vừa lúc nghe cổ sự nàng kể rất đặc sắc nên đứng ở cửa nghe xong mới vào."

"Chàng đã nghe xong thì ta không nhiều lời. Nói đi, gặp phải vấn đề gì muốn ta giải đáp." Tôi rất tự tin với chỉ số IQ của mình. Chàng lại cười nói: "Hai tỷ tỷ của nàng sắp xuất giá, chẳng nhẽ nàng không muốn về xem?" A, hai người này tôi thật không có chú ý. Bất quá cũng muốn ra cung gặp một lần.

"Hai người tỷ tỷ của ta xuất giá?" Tôi giả như vẻ mặt thương cảm: "Ta cùng hai tỷ tỷ lớn lên từ nhỏ, tình cảm sâu đậm, nay các nàng ấy xuất giá ta nên tiễn một đoạn đường."

Chàng cười lớn: "Thật rút cục là câu nào mới là thật? Ta nghe nói nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Châu phủ, cùng hai người bạn họ không hợp, thế nào mà lại thành cùng nhau lớn lên tình cảm sâu đậm?"

Tôi nhất thời không nói được đành chống chế: "Đúng, ta nói láo thì làm sao? Thật không hiểu nổi chàng coi ta là gì."

"Được, hai tỷ tỷ của nàng năm ngày nữa xuất giá, ta dẫn nàng đi." Chàng mang tôi đi? Nghĩa là hai người chúng ta đi cùng nhau? Theo chàng nghĩa là phải giữ gìn lễ nghi thể thống vân vân, phiền.

"Không cần chàng dẫn đâu, ta đi một mình được rồi, đi cùng chàng không tự do."

Sắc mặt chàng biến đổi: "Nàng còn nhớ giao hẹn ba tháng của chúng ta không."

Tôi gật đầu. Lâu như vậy không tới thăm tôi, có phải là chết ở chỗ phi tử nào không? Tôi còn tưởng chàng muốn chăm tôi lên chín tầng mây chứ.

"Trong cung có nhiều ràng buộc, ta mang nàng ra ngoài một chút chơi. Chỉ có hai chúng ta, không có ai theo. Nàng muốn làm gì ta sẽ làm cho nàng." Ách, tôi đây bắt cóc Hoàng đế a. Nhân gian có mẹ mìn bắt trẻ con, giờ tôi lại bắt cóc Hoàng đế a. À không, phải là chàng có ý đồ bắt cóc tôi.

Tôi gục đầu nói, "Không có ai theo chúng ta, chàng thấy có an toàn không. Chàng là Hoàng đế, ra khỏi cung, xã hội đen nhiều vô kể. Mang theo vài thị vệ võ công cao cường là được mà." Nghĩ một đặng nói một nẻo, tôi thật đầu óc chắc có bị vấn đề gì không a? Tôi vốn là muốn nói muốn đi thì chàng tự đi việc gì phải lôi theo tôi.

Tề Hạo mặt nhăn mày nhu, "Xã hội đen?" Chẳng biết gì cả, không phải là tổ chức phản động sao? Mà tổ chức phản động, chàng càng không biết.

"Nói cách khác, kẻ nào muốn tạo phản sẽ nhân cơ hội này, chàng đi như vậy sẽ bỏ bê triều chính." Nếu như vì việc tư mà bỏ bê quốc gia đại sự, tôi đây đại tội khó gánh. Quan chép sử lại có ngày vung bút ghi tôi đây sáu chữ: "Hong nhan kẻ gây họa" giống như Đát Kỷ, tội này thật khó gánh a.

"Không quan tâm tới triều chính?" Chàng cười cười "Nàng hẳn biết Triệu – Vương hai nhà hiện quyền khuynh vua và dân." Tôi gật đầu.

"Nàng đoán bước tiếp theo họ muốn làm gì?"

"Thành lập Hoàng hậu." Kẻ ngu si cũng đoán được, Triệu gia có thêm một Hoàng hậu thế lực càng thêm mạnh.

"Ta nên làm thế nào? Vương Bân nhất định bức ta lập Triệu Từ Tuyết làm hậu." Nhìn chàng tự tin như vậy tôi đoán chàng đã có kế hoạch. Nếu muốn tôi nói chẳng qua là muốn xem độ chặt chẽ của suy nghĩ bản thân.

Tôi làm như việc không liên quan, lấy tay nghịch tóc, "Chắc vài ngày sau, Triệu – Vương hai nhà hẳn thỉnh chàng lập hậu để có con, đến lúc đó Lâm gia trong triều cũng có thế lực nhất định sẽ vui mừng, Tình Di phu nhân tuy ở bên cạnh chàng nhưng chỉ có thể làm tân phi. Lần này lập hậu nếu chàng tri hoãn vây cánh của hai nhà sẽ dốc toàn lực cùng đánh tấu. Hai nhà tranh giành nhau, chúng ta ở giữa ngư ông đắc lợi. Thu thập xem ai là người của ai. Lần này có thể phân rõ ai trung với Hoàng thượng, ai theo Triệu – Vương, ai là về phe ai. Ta nghĩ nên phóng ra tin tức Hoàng hậu là một trong hai người được đề cử." Lâm Hi Diệt làm Thừa tướng ba mươi năm chắc hẳn môn sinh vô số. Lắm Tình vừa là Ngự sử lại kiêm Đại thần quân cơ thế lực quả không nhỏ. Bị Triệu – Vương hai nhà cùng Lâm gia kiềm chế, cái này Tề Hạo quả có uất ức không nhỏ.

Tề Hạo trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nhìn tôi, "Dung nhi, nàng nói quả không sai, lâu rồi không có người hiểu tâm tư ta như nàng. Ta làm Hoàng đế thật mệt chết. Nhìn bọn họ nội đấu, ta muốn ra ngoài hít thở không khí." Lợi hại, thật lợi hại, chúng ta quả giống nhau, đều không phải là quá thông minh sao?

"Ta nói rồi, quyền thần nắm giữ triều chính các đời đều khó tránh. Tình trạng của chàng bọn họ chia làm hai phái sở dĩ kiềm chế nhau. Hơn nữa bọn họ cả hai nhà đều có chính quyền nhưng không nắm binh quyền. Binh lực triều đình hai phần ba trong tay Thành vương còn lại là Trữ vương nắm giữ mà họ thì không có ý định tiến quyền. Tình cảnh của chàng đúng là tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng thông minh tuyệt đỉnh, là anh minh Hoàng đế, nhất định có thể đoạt lại chính quyền." Tôi ánh mắt kiên định, chầm rãi nói.

Chàng nhìn tôi, trong ánh mắt có nửa phần nghi ngờ nửa phần thán phục, tôi một nữ nhân trong hậu cung lại hiểu rõ thế cục triều đình quả có điều không nên.

Tôi thấy chàng không nói gì. Ngón tay chấm nước viết lên mặt bàn ba chữ Bình, Quyền, Tiền sau đó năm đầu ngón tay sau đó năm đầu ngón tay chạm cùng một chỗ dùng sức nắm mạnh, hẳn đã hiểu ý tứ của tôi.

Đối với Hoàng đế khi nắm mọi thứ ở trong tay, chỉ cần có tài thì sẽ không bị khống chế. Tuy rằng tôi không hiểu chính trị, tốt xấu gì cũng học Trung văn. Hơn nữa tôi học lịch sử rất tốt, có một số việc biết rõ nên làm gì.

"Dung nhi, nàng thật là một nữ nhân kì lạ, một số việc nàng cũng không nên biết."

Tôi mỉm cười: "Kỳ thực có một số việc ta không biết làm thế nào nói ra, đến lúc ta sẽ tự khắc nói cho chàng."

Chàng đột nhiên nhìn ta hỏi: "Nàng có phải tới từ tương lai?"

Lòng tôi chợt chấn động "Sao chàng biết?"

"Ta tin nàng." Chàng lại gần nói, "Trước đây ta có gặp một người tới từ tương lai, các nàng giống nhau, rất kì lạ, thông minh và đều bác học đa tài. Liễm Diễm là sư muội của nàng nên ta đoán nàng cũng tới từ tương lai."

Tôi cười khỏ, "Đúng, ta đến từ tương lai, nói chính xác ta là Tá Thi Hoàn Hồn. Liễm Diễm là do ngã xuống vách núi mà tới đây còn ta là vì sinh bệnh nên đã ký diệu tới Mạc gia." Nói ra bí mật trong lòng quả nhiên thư thái nhiều.

"Kỳ thực ta căn bản không phải Mạc Liễm Dung. Vậy nên chàng nhầm Liễm Dung rồi." Tôi nói rồi tự cười.

Chàng tới trước mặt tôi: "Nàng nhầm, người ta thích là nàng. Hai năm trước, ta thích Mạc Liễm Dung, thậm chí trước đây ta còn nghĩ cái bóng trong lòng ta quá lớn. Nhưng gần đây, trong đầu ta luôn xuất hiện hình bóng nàng, tất cả đều là nàng, là người bảo ta giúp mình ra khỏi cung, là người ăn nói xác xược với ta nhưng lại rất thân tình, là người có tiếng ca duyên dáng. Trong đầu ta, mọi hình ảnh đều là nàng, ta dường như... Đã yêu nàng rất nhiều rồi. Ta thường ngày vô tư, hậu cung mỹ nữ ba nghìn, thiên hạ nữ nhân nhiều như mây, sao ta lại yêu nàng. Chính ta cũng không rõ, trước không rõ, giờ cũng không rõ, chỉ biết một điều là ta yêu một mình nàng." Càng nói càng thể hiện rõ tình cảm, ánh nhìn thật ôn nhu. Tôi bị dọa phải lùi lại phía sau, tự nhiên chạm vào ghế.

Có phải tôi bị bệnh rồi không, mai phải mời Vương thái y tới xem bệnh. Lỗ tai tựa hồ không có bệnh giờ đỏ ửng lên, tại chàng nói vậy a.

"Nếu nàng nói nàng không phải Mạc Liễm Dung nàng tên gì?" Chàng hỏi tôi, tôi liền phản ứng.

"Ta là Tô Liễm Dung, nhũ danh không có." Tôi thờ dãi. "Chàng nên gọi là Mai Ảnh, chàng gọi Dung nhi một thời gian ta sẽ nghi ngờ chàng yêu Liễm Dung kia." Đánh chết tôi cũng không nhận là đang ghen.

Tề Hạo nắm chặt tay tôi. "Mai Ảnh, tên rất hay. Nàng là Mai Ảnh của ta, mãi mãi chỉ thuộc về mình ta." Thật giống như đang ban bố luật vậy. Cái gì mà thuộc về chàng, tôi là chính tôi.

Tôi hoảng hốt chậm rãi nhắm mắt lại: "Hảo, chúng ta hảo hảo đi chơi một chuyến, bỏ hết quốc gia thiên hạ, bỏ hết hậu cung, chỉ có hai người chúng ta." Để tôi nói một hồi quả là tính ích kỉ lại trở dậy. Yêu chàng, tôi thật là có quá phận, chúng tôi đã định trước hữu duyên vô phận, chỉ bằng để mấy ngày này vĩnh viễn trở thành hồi ức. Tuy rằng chúng tôi ra khỏi cung nhưng Tề Hạo không để cho hai phái muốn tự do là được. Khoảng thời gian này bọn họ

tuyệt đối không thể làm chuyện gì ảnh hưởng tới quốc gia đại sự.

"Ta không phải Hoàng đế, nàng không phải tần phi, chúng ta đều chỉ làm người bình thường." Chàng chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên trán tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20

Tề Hạo vừa đi ra, hai nha đầu đã lén lút chạy vào. Tần Nhi quan sát xung quanh rồi liếc tôi, "xi" một tiếng rồi cười đi ra.

Tôi không hiểu liền quát: "Nhìn cái gì? Không nhận ra ta à? Cười cái gì? Đáng cười quá à?"

Tần Nhi ngừng cười, nghiêm trang nói: "Chúng ta hảo hảo đi chơi một chút, bỏ ngoài quốc gia thiên hạ, bỏ ngoài hậu cung, chỉ có hai người chúng ta."

"A." Tự nhiên nghe hai từ chúng ta thấy lạ tai, tôi cả đời chưa có nói quá như thế, thật buồn nôn a. Hai nha đầu chết tiệt kia dám ở ngoài nghe trộm. Trời ơi, tôi thật muốn đâm chết hai nha đầu này quá a. Đồ nha đầu lớn mật, dám nghe trộm Hoàng thượng, có phải chán sống rồi không?

Tần Nhi cười, ấn tôi ngồi xuống ghế, "Tiểu thư, đừng xấu hổ nữa, tiểu thư cùng Hoàng thượng muốn đi đâu?"

Tôi gạt tay nàng: "Ai cần ngươi lo, chúng ta đi đâu là việc của chúng ta."

Ngâm Thu nài nỉ: "Tiểu thư, mang nô tỳ đi cùng với."

Tôi trừng mắt nhìn hai nàng, "Ta bảo nhé, những gì nghe thấy tốt nhất là nên quên đi, bằng không khó giữ tính mệnh đó." Việc này liên quan đến vận mệnh quốc gia, không thể sơ xuất. Nếu các nàng không cẩn thận, ăn nói lung tung, thật hậu quả khó lường.

Tần Nhi lắc đầu nói: "Ngoại trừ câu kia, chúng nô tỳ cái gì cũng không nghe thấy."

"Vậy là tốt."

.

Ngày hôm sau, tại triều đình, có chiếu thỉnh Hoàng thượng lập hậu, Triệu Đức phi cùng Tĩnh Di phu nhân có khả năng trở thành Hoàng hậu. Chúng tần phi đều có chỗ dựa vững chắc, hai ả đàn bà kia cũng bắt đầu kết lập bang phái, dự đoán của tôi quả không sai.

Thực không ngoài dự đoán, vây cánh của Triệu gia đáng tấu xin lập Triệu Từ Tuyết làm hoàng hậu, mà người của Lâm gia cũng không tỏ ra không kém. Hai nhà Triệu – Lâm thế sự quyết liệt chia đôi.

Năm ngày sau.

Đúng ngày Vân Dung xuất giá, Tề Hạo sáng sớm đã tới lãnh cung chờ tôi. Chàng một thân bạch y, tự tiêu tự lại, hại tôi thiếu chút nữa rớt nước miếng. Tôi thay đồ ngoài cung rồi nghĩ ra một kế.

Có bộ hạ làm bữa hộ mệnh có khác, thị vệ cũng không dám ngăn cản chúng tôi ra khỏi Hoàng cung. Đi cùng Hoàng đế thật tốt, không cần chui chuồng chó cũng chả cần treo tường. Sớm biết rằng có thể dùng hấn làm bữa hộ mệnh tôi đã sớm bảo hấn mang tôi ra ngoài.

Tay trái cầm kẹo hồ lô, tay phải cầm đường trắng cao dung dâng đi. Tôi vui vẻ cứ luôn miệng: "Ta cũng là người có tiền, mua hai chuỗi đường hồ lô, ăn một chuỗi còn một chuỗi..."

Bởi vì khách tới tham dự hôn lễ đều là quan to hiền quý nên chúng tôi vẫn phải cúi thấp người. Không khí trên dưới trong Mạc gia đều rất vui mừng, nơi nào cũng treo đèn đỏ. Người người đi lại đông đúc, xe ngựa đỗ trước cửa. Quý thúc vội vàng bắt chuyện với quan khách, trên mặt giấu không được vui mừng. Kỷ thực hôn lễ cổ đại cũng thật thú vị, rất vui vẻ.

Tôi kéo Tề Hạo đi tới chỗ Quý thúc nói nhỏ: "Gọi cha ta ra."

Quý thúc nghi hoặc liếc mắt: "Người là?"

"Ta là tam tiểu thư của nhà thúc đây."

Quý thúc trông như vừa nhìn thấy quái vật nhìn tôi nói, "Tam tiểu thư? Người không phải đang ở Lãnh cung ư?" Thật là miệng lưỡi nhân gian, tất cả đều

biết tôi ở Lãnh cung.

"Thời, đưa chúng ta đi gặp cha."

Quý thúc nhìn Tề Hạo: "Vị công tử này là?"

"Nhiều lời như vậy làm gì? Hắn là phu quân của ta, bất quá ta cũng chuẩn bị bỏ hắn. Hiện giờ hắn là bạn của ta, chúng ta thậm chí còn chưa kết hôn." Tôi nói với ông ta nhiều như vậy làm gì chứ, dù gì ông ấy cũng đâu có hiểu.

"Thế nhưng, người là phi tử?" Quý thúc ngơ ngác.

Tôi kéo Quý thúc tới trước mặt, "Biết nhiều như vậy để làm gì, có khách quý tới rồi kia, nói cha tới Lan uyển gặp bọn ta."

Phong cảnh ở Lan uyển vẫn như cũ, tơ liễu phi dương, nhẹ nhàng buông trên người tôi. Nhớ ngày trước, tôi hay cùng Tần Nhi tập thể dục ở đây, còn đùa giỡn thực vui. Tề Hạo đột nhiên phì cười một tiếng, tôi tức giận nhìn chàng, "Cười cái gì? Ta đang nhớ lại chuyện xưa, đừng có phá. Nếu chàng không dờ chừng bắt ta vào cung thì hiện tại ta vẫn ở nơi này."

Tề Hạo nén cười lắc đầu: "Cười gì đâu." Chàng nhìn cảnh sắc chung quanh: "Nếu nàng thích, ta sẽ cho xây một tòa nhà giống hệt nơi này trong cung."

Tôi tuyệt đối không nghĩ tới việc chàng cười vì chuyện tối ngày đó thấy tôi bị trúng xuân dược, xử lý thủ phạm xong liền nhét xuống hồ nước này.

"Chàng coi ta là ai chứ? Sầu nữ gây họa ư? Chàng có nghĩ ta là người như vậy không, cứ như số mệnh bắt chàng phải cho ta vào cung ấy. Chàng vừa lên ngôi, quốc khố trống rỗng, không quan tâm quốc gia đại sự lại quan tâm tới việc ta thích gì, chả ra dáng mình quân."

"Có thể tử như vậy là phúc khí của Tề Hạo ta."

Tôi nhăn mặt: "Vớ vẩn, ai thêm làm thể tử của chàng, thời gian đính ước của chúng ta chỉ còn 2 tháng 17 ngày thôi đấy."

Mạc Văn Xương từ xa thấy chúng tôi đang nói chuyện, nhanh chân chạy tới quỳ xuống: "Thần tham kiến Hoàng thượng, Tiểu nghi nương nương. Không biết Hoàng thượng cùng Tiểu nghi nương nương giá lâm, thần không thể tiếp đón từ xa."

"Thượng thư không cần đa lễ." Tề Hạo ôn hòa cười.

Tôi liếc mắt nhìn Tề Hạo: "Chàng cưới ta rồi, phận con rể đáng lẽ phải chào cha ta một tiếng chứ." Ông ấy là cha tôi mà.

Mạc thượng thư khiêm tốn nói: "Nương nương người quá lời rồi, thần không dám nhận."

"Cái gì mà không dám, cha là cha con, đích thị là nhạc phụ của Tề Hạo, hắn lễ độ với cha là chuyện thường." Tôi cương quyết nói.

Mạc thượng thư quỳ xuống nói: "Hoàng thượng thứ tội, thần dạy con không nghiêm." Cái gì mà dạy con không nghiêm, hắn có tên lại không để tôi kêu thì đặt tên làm gì.

Tề Hạo nhìn tôi cười cười: "Không sao."

Mạc thượng thư trong lòng lo âu, vốn nữ nhi không được xinh đẹp, mới vào cung mấy ngày đã bị tổng đến Lãnh cung, hiện tại lại thấy Hoàng thượng rất sủng ái.

"Cha, sao con không thấy hai tỷ tỷ." Tuy rằng trước đây chúng tôi có thù oán, nhưng giờ đều phải lập gia đình cả, không biết sau này có thể gặp lại hay không.

Mạc thượng thư lộ vẻ khó xử: "Bẩm nương nương, hai nữ nhi ba ngày trước đã rời đi."

"Vì sao?" Ngày hôm nay mới xuất giá mà ba ngày trước đã đi.

"Nương nương, Vân Dung làm thiếp của một thương nhân ở Tề Châu, Tường Dung lấy một thương nhân ở Kim Lăng, để có thể đến đứng giờ lành nên ba ngày trước phải xuất giá." Cái gì? Thiếp? Tôi ngạc nhiên, Vân Dung là tài nữ, dung mạo xinh đẹp sao lại phải làm lẽ. Tường Dung gả cho một thương nhân? Thương nhân dù có cơ nghiệp, nổi tiếng giàu có, nhưng ở thời cổ đại lại là một nghề thấp hèn. Với địa vị của Mạc gia, Tường Dung có thể gả cho một nhà môn đăng hộ đối, thật không hiểu cha nghĩ gì?

Tôi mặt nhăn mày nhu: "Vân Dung làm thiếp? Tại sao cha lại để các tỷ ấy xuất giá xa như vậy?"

"Vân Dung là nữ nhân đã mất phẩm hạnh, chỉ có thể làm thiếp. Tường Dung không muốn gả cho một người giống mình, không muốn giao thiệp với chốn quan trường, thần làm như ý nguyện của chúng." Tề Hiến không muốn Vân Dung, Hoàng thượng cũng không cần nàng, đúng thật ở thời cổ đại, không khác gì quả phụ. Chỉ có thể làm thiếp, nếu có tái giá. Vân Dung... Tôi chỉ muốn bảo vệ tính mạng cho nàng, không ngờ vẫn làm nàng khổ. Tường Dung vẫn thật thông minh, lòng tựa trời cao biển rộng. Nàng ấy không muốn dính vào chốn quan trường, đơn giản không muốn chứng kiến quan trường thị phi. (Kỳ thực, Tường Dung đã thấy thảm trạng của Vân Dung, thấy tôi tiến Lãnh cung quả rất thương tâm nên không muốn như vậy.)

Tôi thở dài, "Mong các tỷ hạnh phúc." Cũng mong tôi sẽ được hạnh phúc.

"Hoàng thượng, nương nương, thỉnh vào trong." Mạc thượng thư cúi đứng tư thế "thỉnh", trước mặt Hoàng thượng không sao đứng thẳng được.

Dùng cơm xong, tôi và Tề Hạo lại lên đường du hí cả ngày. Thấy gì mua đấy, đúng là đi cùng người có tiền có khác, muốn gì cũng được.

Đi lung tung một ngày, tôi mệt rã rời, vài ngày trước có nghĩ, bị sẩy thai thật chẳng vấn đề gì, nhưng hiện tại xem ra thân thể cũng có chút ảnh hưởng.

Ở Mạc gia dùng bữa tối xong, tôi cùng Tề Hạo về Lan uyển nghỉ ngơi. Buổi tối Mạc thượng thư tới gặp Tề Hạo, không biết thương lượng chuyện gì. Tôi chả có chút hứng thú với chuyện triều chính, nên đi dạo trong vườn một chút. Chúng hạ nhân thấy tôi đều kêu nương nương.

Cứ đi mãi, gặp Liễu Mạc Ngón, nhóc này có không ít thông tin, tôi kéo nó lại, bảo nó kể chuyện nhà cho tôi nghe. Thăng bé xuất khẩu thành thơ, ăn nói bất phàm, lớn lên chắc chắn là đại tài tử. Gene của Mạc lão đầu thật tốt a, bốn đứa con, đứa nào đứa nấy cũng thật xuất chúng.

Trở lại phòng, Mạc lão đầu đã đi từ lúc nào, Tề Hạo ngồi một mình đọc sách.

Tôi cố ý hắng giọng, cười nói: "Đọc cái gì vậy?"

Chàng giờ cuốn sách trên tay lên: "Sách của nàng mà."

Tôi liếc mấy ký tự phồn thể, quả thật không hiểu gì sất. "Mất ta cậ, chàng đọc cho ta nghe đi." Lẽ nào lại bảo tôi không biết đọc.

"Không có gì, ta xem một quyển thượng cổ binh thư." Hân, chả trách chữ không ra chữ.

"Chàng? Đọc binh pháp chẳng hợp với chàng đâu, năng lực của chàng như thế, âm mưu quỷ kế ngoạn mục như thế cơ mà." Tôi lúc nào cũng rất thiếu đạo đức.

Chàng buông sách cười nói: "Luận âm mưu quỷ kế, ai có thể bì được Mai Ảnh?"

Tôi mất một lúc không nói lên lời, thấy thế nào cũng là bị đùa giỡn lại a.

Tôi bĩu môi: "Ai nói ta sẽ giờ âm mưu quỷ kế? Ta chỉ thấy quyền thần trong triều quá kiêu ngạo nên mới cho bọn họ một trận. Hơn nữa, đó là kế sách chứ không tính là quỷ kế."

"Nàng tùy tiện nghĩ ra một kế mà khiến cho các đại thần trong triều phải đau đầu, nếu là nghiêm túc chắc ta phải chào thua."

Tôi phải cố nhịn cười, đồng dạng nói: "Đùa, đương nhiên là thế rồi. Nếu bọn họ còn kiêu ngạo chàng cứ nói cho ta biết, ta sẽ làm cho bọn họ dễ bảo. Ta ở thời hiện đại, nói gì cũng là trưởng phòng quản lý nhân sự. Chuyên môn của ta là phụ trách nhân viên, người nào có thể qua được thủ đoạn của ta..." Vô ý quá, thời điểm này không thích hợp để khoe khoang, lại nói lung tung rồi.

May là Tề Hạo không để ý, "Nghỉ ngơi sớm thôi."

Tôi ngáp một cái, rất không ưu nhã đuổi người, "Được rồi, ngày mai chúng ta đi du ngoạn? Ài, chàng bảo mang ta ra ngoài du ngoạn một phen đấy nha."

"Nàng muốn đi đâu?" Chàng hỏi.

"Cái này... Ta thích đi chơi, chàng làm chủ nhé?" Tôi chẳng biết nơi này có chốn nào vui.

"Ngày mai nói chuyện tiếp." Tôi không nhìn chàng nói, nằm lên giường nói, "Chàng ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường."

Tề Hạo cười khổ: "Vì sao?" Chàng là Hoàng thượng, thế mà bị tôi tống xuống ngủ dưới sàn, nghĩ cũng thấy ngại. Nói thế nào thì trên danh nghĩa chúng tôi cũng là phu thê, Mạc thượng thư để chúng tôi hai người một phòng, làm vậy là phải rồi. Bản thân không thể chịu khổ nên đành để chàng chịu thay vậy.

"Chàng đường đường là nam tử hán, chẳng lẽ không thể nhường giường cho một thiếu nữ như ta? Thỉnh thoảng chiều chuộng con gái một chút sẽ chết sao." Tôi ném cho hắn một cái gối: "Ngủ đi, nói nhiều qua." Nói rồi tôi nhảy đến giường, ngồi trên chăn bông, hoàn toàn mặc kệ phiền muộn của ai đó.

.

Sáng sớm hôm sau, Mạc thượng thư dẫn theo đại phu nhân, nhị phu nhân và đệ đệ đáng yêu của tôi tới thỉnh an. Tề Hạo vừa định nói miễn lễ, tôi cố ý ho một tiếng. Chàng lập tức hiểu ý thu tay lại.

Tôi nhiệt tình tới nâng lão gia đứng dậy, cũng không liếc tới đại phu nhân cùng nhị phu nhân, tôi vốn chẳng có thiện cảm với hai người phụ nữ đó. Nhất là đại phu nhân ác độc. Vốn cũng muốn để Mạc Ngón đứng lên nhưng không tiện nói, đành phải để nó quý vậy.

Xét tướng số, xem ra tôi cũng không phải thiên sứ a, điểm này thật hợp với đại phu nhân.

Cha đương nhiên biết tôi cố ý chinh hai bà, muốn mở miệng nhưng không biết nói sao. Tề Hạo nhìn thần sắc của Mạc thượng thư, thần nhiên nói: "Bình thân đi." Mạc thượng thư nhiên vui mừng.

"Tạ ân Hoàng thượng." Ba người tạ ân.

Giờ khó chịu nhất chắc là đại phu nhân, bà ta vốn tưởng tôi không thể trúng tuyển. Có trúng cũng không thể được sủng ái. Giờ thấy tôi chỉ ho khan Tề Hạo đã hiểu ý, chắc chắn sẽ phiền muộn. Dù sao trước đây cũng đã từng đắc tội với tôi, không phải là sợ tôi trả thù chứ. Tôi ôn hòa cười: "Đại nương, Nhị nương, ta về được ít ngày, nhị vị có khỏe không?"

Hai người đàn bà cùng đáp: "Nhờ hồng phúc của nương nương, chúng thần sức khỏe tốt."

Tôi gật đầu rất phong độ: "Àn, ta an tâm. Giờ ta cũng hai tỷ tỷ đều không ở bên cha, mong hai nương chăm sóc cha chu đáo."

"Nương nương nói quá lời, dân phụ đương nhiên tận lực."

"Hảo, ra ngoài hết đi, ta và Hoàng thượng có chuyện muốn nói." Vốn dự định sáng sớm đi chơi, cơ mà vương cái lễ nghi này.

Thấy bọn họ đã lui ra rồi, tôi liếc mắt nhìn Tề Hạo: "Đêm qua chàng ngủ ngon không?"

Chàng đầy tà ý hỏi lại: "Nàng nói gì?"

"Ta đoán không sai a, nóng như vậy mà ngủ trên sàn nhà mát mẻ, hơn nữa chàng còn là Hoàng thượng, phải ngủ dưới sàn chỉ có ta mới dám bắt chàng như thế. Được rồi, thỉnh thoảng cũng có nhiều muỗi a, không sao, trong cung lính đan liệu được cũng rất nhiều." Trong lòng có phần sáng khoái, lần trước hấn chơi tôi ra sao, giờ cũng trả được ít thù rồi. Thà rằng đắc tội Hoàng đế cũng không nên đắc tội tiểu nữ tử. Còn là đề tiện nữ tử, điển hình đề tiện tiểu nhân.

Hấn nhìn tôi, không nói gì. Tôi đoán chừng chàng là Hoàng đế duy nhất bị vợ phạt nằm dưới sàn, vinh quang ấy chỉ có Liễm Dung tôi có thể cho hấn a.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21

Thành Tương Giang? Là nơi nào a? Có người nói, đó là nơi phong cảnh đẹp nhất Tề Quốc, là phong cảnh a, có thể sánh ngang với Hàng Châu, Tề Hạo liền đem tôi tới đó du ngoạn. Vốn tất cả đều rất tốt, nhưng chỉ có một cái không tốt, là bên cạnh chúng tôi có tới bốn kẻ khác. Mặc thượng thư, Lạc Kinh Thiên, Tần Nhi, Tiểu Hi Tử. Không cần phải nói, đây đều là ý tốt của Mặc thượng thư. Hôm đó, Tề Hạo nói với ông chuyện muốn dẫn tôi đi du ngoạn, muốn ông nói lại với Thái hậu. Kết quả vì ông vẫn lo cho an nguy của Tề Hạo, nên nói Lạc Kinh Thiên đi theo hộ tống. Sau đó Thái hậu sợ chúng tôi không ai chăm sóc liền phân phó ông cùng Tần Nhi và Tiểu Hi Tử đi cùng. Có ba người kia thì không nói, Mặc thượng thư nói Thái hậu muốn ông theo Hoàng thượng để nhắc nhở Hoàng thượng không nên mê muội mất ý chí, sợ dĩ như vậy ông mới mặt dày tới đây. Vốn là chỉ có hai chúng tôi, muốn tìm một nơi để đến hưởng lạc, kết quả lại là một bang người đi theo. Toàn bộ thật giống Khang Hi cải trang vì hành a, tôi đối với lão Mặc kia thật hận a.

Từ kinh thành tới Tương Giang thành cũng không xa, đoàn người chúng tôi đi vài ngày rút cục cũng tới nơi. Dọc đường đi, tôi luôn khi dễ Tề Hạo, Mặc thượng thư liên tục cảm thán, giáo nữ vô phương a. Nhưng họ Tề vẫn như cũ ngày ngày ngủ sàn nhà, không may một tôi bị Mặc thượng thư bắt gặp. Ông liên tục oán giận bản thân quản giáo tôi không nghiêm, thế nên để tôi làm ra việc đại nghịch bất đạo. Tự ngồi xin lỗi quốc gia, xin lỗi nhân dân. Bất quá trong lòng chắc cũng tự hào, uy phong lẫm liệt như Hoàng đế cũng bị nữ nhi nhà mình quản giáo được, cả nhân cũng có chút tự hào.

Tôi lại một lần nữa kêu: "Ai nha ~... Ta mệt ~" Tôi một tay khoát lên vai Tề Hạo, vô tình kêu rên. Tôi đang là nữ nhân vừa sẩy thai, thân thể suy yếu, nếu không chiếu cố một chút thì có thể chết á. Tôi thực đã đi không nổi, toàn bộ trọng tâm đều đặt lên vai Tề Hạo.

Tôi đoán chừng đúng là Tề Hạo mắc bệnh thật, nghe nói ngoại thành Tương Giang có cảnh cảnh đẹp như tranh liền kêu đi bộ. Lúc đầu tôi không biết phải ra khỏi thành Tương Giang những 10 dặm, nếu biết xa như vậy, có là Dao Trì hoàn mỹ tôi cũng không thèm (tôi biết là hấn cố tình chỉnh tôi tội dám đề hấn nằm đất mấy hôm). Tôi biết những người khác cũng mệt mỏi, chẳng qua không dám kêu mà thôi. Đáng thương nhất là Mặc thượng thư, tuổi đã cao còn phải chịu tội hình nhày. Đáng đời, ai kêu mặt dày mày dạn đi theo làm chi.

"Có muốn ta cõng không?" Tề Hạo hỏi.

Tôi lập tức trả lời: "Có, cõng ta." Tôi nói xong đã nhảy tót lên vai chàng, hai tay gắt gao nắm chặt y phục chàng, đánh chết cũng nhất định không xuống, thật sự là đi không nổi nữa a.

Mặc thượng thư trừng mắt nhìn tôi: "Còn ra thể thống gì." Đò cỏ lổ, dọc đường luôn thuyết giáo tôi.

"Nhiều quy củ như vậy, ta xem Dung nhi cũng rất mệt rồi." Vì vậy, nên tôi đương nhiên được chàng cõng, ai cũng tò mò.

Mặc thượng thư: Con gái ta rút cục là mệnh gì? Tính tình đã man, dung nhan xấu xí, mà Hoàng thượng lại không trách phạt.

Lạc Kinh Thiên: Ai, như vậy mới là kỳ nữ, thật lòng chỉ có Hoàng thượng là xứng đôi thôi. Ta chỉ là một thị vệ nhỏ, nên an phận thì hơn.

Tần Nhi: Tiểu thư ngày càng lớn mật, bắt quả Hoàng thượng hình như rất sủng tiểu thư, đi theo tiểu thư nhất định tốt số.

Tiểu Hi Từ: Tiểu Hi Từ ta đã hầu hạ Hoàng thượng đã 10 năm, Hoàng thượng là thực tâm thích Mạc tiểu nghi, trước đó mỗi ngày đều xum xeo hỏi thăm quả không sai.

Tôi rất vô sỉ cứ ở trên lưng Tề Hạo, mãi cho tới khi tìm một chỗ xuống, hần đem tôi vào một gian phòng, tôi nhanh chân chạy lên giường nghỉ ngơi.

Tần Nhi chuẩn bị nước tắm cho tôi. Giờ tôi đang tắm rất thư thái, trên tay thật nhiều hoa hồng. Ai nha thật đẹp, lần sau ăn lẩu cũng sẽ cho thêm. Tần Nhi vừa kì cọ cho tôi vừa nói: "Tiểu thư, Hoàng thượng đối với tiểu thư thật tốt."

"Không phải hần chỉ chiều ta một tí thôi sao? Cái này mà bảo là tốt. Theo đuổi bạn gái là phải trả giá." Nếu ai công tôi một đoàn đường tôi lập tức cùng người ấy bỏ trốn.

Sau khi tắm xong, Tần Nhi mang cho tôi bộ đồ mới. Đi một chặng đường dài, y phục của tôi dính đầy mồ hôi nên phải thay.

Tháng tám, trời hơi lạnh, tiết trời đúng là mùa thu. Phong cảnh thành Tương Giang quả là danh bất hư truyền, tôi thật là quên cả đường về. Tôi cùng Liễm Diễm vốn muốn cùng nhau đi du lịch, tiếc là chưa có dịp. Mỹ cảnh của Tương Giang có thể còn hơn Triết Giang nhiều, quan trọng là đằng sau tôi có vị nam nhân giàu nhất thiên hạ, muốn mua gì cũng được.

Đảo mắt đã ở Tương Giang thành khá lâu, chúng tôi định đi sang một nơi khác. Mạc thượng thư thấy chúng tôi không có ý muốn quay về, lập tức tới tuần ra một đồng đạo lý, yêu cầu chúng tôi đi về. Thế nhưng Tề Hạo quyết tâm không về, tôi thì càng không muốn về. Mặt khác, ba người kia chơi đùa cũng vui sướng, ngoài mặt không thể hiện nhưng trong lòng hần cũng không muốn trở lại. Tại chúng tôi quyết tâm kiên trì không đi, Mạc thượng thư đành phải thuận theo.

Đáng lẽ hôm nay dự định xuất phát, nhưng lúc xuống phía dưới đột nhiên nghe nói tối nay có cái đặc biệt: "Nhất Tuyền Khiên." Tôi mặt dày lại lôi kéo bọn họ lưu lại. Nhất Tuyền Khiên đúng như ý nghĩa là đại hội nam nữ ghép đôi.

Nghe nói Nhất Tuyền Khiên thực ra do nhiều địa phương liên hợp tổ chức, vào ban đêm, làm 100 cái đèn lồng, nam nữ sẽ tìm đèn lồng có tên nhau. Nếu như tìm được thì hai người có duyên. Tôi lại huyền tường, tôi có nên đi làm một cái, nếu như đối phương là một người ưa nhìn tôi sẽ bỏ Tề Hạo theo hần. Hần có hậu cung mỹ nữ như vân, tôi cũng nên hồng hạnh vượt tường một lần a.

Tôi quyết định, trong bụng thầm cười trộm.

"Phu nhân." Tiểu Hi Từ cao giọng gọi tôi, tôi phục hồi tinh thần phát hiện mình vừa lộ ra điệu cười của quý.

Tôi cười cười: "Ta vừa nghĩ tới một việc tốt, ăn cơm đi."

Tôi nhìn Tề Hạo, lộ ra một điệu cười gian trá. Tần Nhi thúc tôi, bên tai nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy? Lại có mưu ma chước quỷ gì thế?"

Tôi nhìn sắc mặt chàng rồi buông đùa nói: "Ta ăn nó rồi, đi nghỉ trước."

Tần Nhi cũng nói ăn no rồi đi theo tôi. Bọn họ bốn người tuy biết là chúng tôi có sự vụ bất thường nhưng lại không rõ là chi.

Tôi đóng cửa phòng, lén lút nói với Tần Nhi: "Tối nay có hội Nhất Tuyền Khiên, chúng ta cùng đi, tìm cho người một đức lang quân như ý để gả đi, đỡ phải trở lại cung, thật rách việc." Lúc này tôi căn bản không biết, người nào đó bởi vì hiếu kỳ nên đã lén đi theo, cuộc nói chuyện của tôi cùng Tần Nhi hần nghe không sót một từ.

"Tiểu thư, ta thấy là tiểu thư mới muốn tìm đức lang quân như ý?" Theo tôi lâu như vậy dĩ nhiên là hiểu tôi.

Tôi cợt nhả: "Ta nói Tần Nhi, người sao lại không biết cái khổ tâm của tiểu thư nhà người?"

Tần Nhi cười trộm: "Được rồi, nếu muốn tiểu thư muốn thì Tần Nhi đi cùng." Nói cứ như hiên ngang lắm liệt lắm, thực tâm lại chả cũng muốn đi.

Tôi thỏa mãn gật đầu, từ trong áo móc ra một cái bao: "Cái này là mê dược, người đợi lát nữa pha trà thì cho vào trong rồi cho Tề Hạo uống."

"A?" Tần Nhi lộ vẻ mặt khó xử.

"Đừng hỏi nhiều, có bọn họ theo chân, chúng ta có thể thả đèn lồng sao? Chỉ cần Tề Hạo "ngủ", mấy người kia đều không đáng ngại, chúng ta sẽ có cơ hội tốt a." Tôi nói thế thôi chứ giờ cho dù dao có kề cổ cũng không nói thật lòng là do sợ Tề Hạo ra ngoài gặp một mỹ nữ, sau đó nhanh chóng hồi cung. Chậc, cái này có gọi là ghen không nhỉ?

Tần Nhi trầm tư gật đầu: "Tất cả đều như tiểu thư phân phó." Nàng biết có tôi làm chỗ dựa, ai cũng không dám động vào. Tôi vẫn cho rằng nàng hơi ngốc nhưng kỳ thực nàng lại rất thông minh.

Thật là khung cảnh muôn hình muôn vẻ, nam nữ trung lưu quả nhiều vô kể. Dù loại kiểu dáng đèn lồng, chói mắt thật. Tôi trang điểm một lớp nhẹ, một thân bạch y, khăn che mặt bạch sắc xuất hiện tại Nhất Tuyền Khiên hội. Nói như thế nào tôi cũng là nữ nhân đã có chồng, ngực cũng có chút lo lắng.

Tần Nhi cầm một con cá vàng còn tôi cầm một con bướm hồng cùng lẫn vào đoàn người.

Tần Nhi cười: "Tiểu thư, tiểu thư chạy đến đây như vậy, thiếu gia có tức giận không?" Chúng tôi đều có thân phận, Tề Hạo là thiếu gia, tôi là thiếu phu nhân, cha tôi là quản gia, Lạc Kinh Thiên cùng Tiểu Hi Từ là tùy tùng còn Tần Nhi là nha hoàn. Thân phận của tôi giờ chỉ là phu nhân, không phải tiểu chủ cũng chẳng phải nương nương.

Nghe tới cái tên kia, tôi mặt nhăn mày nhu: "Hừ, ta hiện tại không phải vợ hắn. Trừ khi hắn có khả năng bắt được đèn con bướm này ta sẽ tin chúng ta có nhân duyên trời định."

Tôi nhìn Tần Nhi: "Nha đầu, nếu như lần này ngươi gặp phải đức lang quân như ý, ta sẽ nhờ Thái hậu nhận ngươi làm con gái nuôi, Hoàng thượng nhận ngươi làm nghĩa muội, phong ngươi là quận chúa có được không?"

Tần Nhi xấu hổ cúi đầu: "Tiểu thư, tiểu thư nói cái gì thế?"

Ánh mắt tôi hiện lên chút hưng phấn: "Ài, cá vàng a." Một người nam nhân cầm đèn cá vàng, tìm kiếm trong đám người.

Tần Nhi cười cười, có chút xấu hổ. Tôi nói nhanh: "Nhanh đi, gặp nhau tại quán trọ."

Tần Nhi nghe tới thế thì nhăn nhó, còn tôi sau lưng ôn hòa cười. Tần Nhi ngoài là nha hoàn của tôi còn là muội muội, tôi mong nàng có thể tìm được nhân duyên tốt, không cần phải vào cung tiếp tục diễn trò thị phi.

Đi lên phía trước một hồi, không thấy đèn con bướm hồng nhạt. Nhìn những cặp nam nữ có đôi, trong lòng quả có chút cô đơn. Ài, xem ra tôi đã bị định trước là không có nhân duyên. Ai kêu tôi không may như vậy, yêu một nam nhân không thể thuộc về riêng mình.

"Cô nương." Có người nhẹ nhàng vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại, thấy trong tay hắn có chiếc đèn con bướm màu hồng. Tôi kinh ngạc quan sát, ưà nhìn quá a. Bất quá cái ưu nhìn này quả thực có quen mắt, dường như là Dật Phong công tử. Tôi ngất mắt, sao lại là hắn được cơ chứ? Nghe nói hắn bị Ngọc Tình truy đuổi tới điên đảo, nên lên chuồn ra khỏi cung. Cur nhiên sao lại gặp ở chỗ này, thật là tình huống xấu hổ mà.

Tôi cười cười không biết nói gì.

"Mai Ảnh cô nương, tại hạ đối với cô nương mong nhớ ngày đêm, không ngờ lại gặp tại đây." Hắn giơ đèn trong tay lên, "Ta cùng Mai Ảnh cô nương quả là có duyên." Được, cho tôi là Mai Ảnh? Chúng tôi lần đầu gặp mặt đã không phải là thực nữ Liễm Dung, lần thứ hai là ưu nữ Mai Ảnh cô nương, xem ra ưu nữ Mai Ảnh quả thật là hấp dẫn hơn Liễm Dung rồi.

"Lần trước gặp công tử ngồi bên Hoàng thượng, nói vậy ngài là Vương gia?" Tôi cố ý pha trò.

Hắn u nhả cười: "Đều không phải, tại hạ Dật Phong, mọi người hay gọi Dật Phong công tử, nhất giới thương nhân mà thôi. Chỉ là may mắn, quan hệ cá nhân với Hoàng thượng có phần hữu hảo." Nam nhân này là loại gì chứ? Lúc nào cũng u nhả như vậy, khó trách Ngọc Tình coi trọng hắn. Nếu không phải chồng bạn, tôi quả có ý định câu hắn.

"Mai Ảnh chỉ là nữ tử bình thường, được kết bạn cùng công tử quả là tam sinh hữu hạnh." Tôi cầm đèn, vừa đi vừa nói chuyện.

Hai người bạch y phiêu phiêu, tuấn nam mỹ nữ, trong tay cầm theo hai chiếc đèn giống nhau, những người khác đều nhìn chúng tôi với ánh mắt ao ước.

"Mai Ảnh cô nương áp chế được nhục khí của Thiên Ly vương tử, quả thật tại hạ rất bội phục."

"Đầu có, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, tiểu nữ mặc dù nhỏ bé cũng muốn vì đất nước mà góp lực."

"Mai Ảnh cô nương là phụ nữ mà không thua kém đáng mảy râu, tại hạ bội phục. Chẳng hay, tại hạ liệu có may mắn được uống rượu cùng cô nương một lần."

"Nghe nói Dật Phong công tử gia tài bạc triệu, là người giàu có nhất Tề quốc. Có thể được cùng công tử nâng ly, Mai Ảnh quả là có phúc." Vừa nói xong quả là hối hận muốn chết. Cùng hắn đi uống rượu? Tề Hạo làm sao giờ? Mỹ sắc trước mặt thật làm tôi mất lý trí.

"Hai vị thật là trời sinh một đôi, một người tuấn lang bất phàm, một người khuôn mặt như hoa, cùng bắt được một hoa đăng, có thể nói là nhân duyên trời ban." Một người trang phục thấp hèn đi tới, vừa nhìn đã biết là bà mối. Tôi hiện tại là phụ nữ đã có chồng xem ra mục không làm tốt bốn phận được rồi.

Mụ ta nhìn mặt của chúng tôi, cười tươi hơn: "Nguyên lai Dật Phong công tử cùng vị cô nương này thật một đôi trời sinh a."

Dật Phong công tử cười cười, đưa cho mụ một thỏi bạc. Có tiền a, như tôi quan sát, thỏi bạc lớn như vậy phải 50 lượng, tùy tiện cho như thế, thực giàu có a. Hắn là người có tiền như vậy, thỉnh thoảng cứu tế một chút người nghèo cũng là phải đạo.

Bà mối vui vẻ ra mặt: "Công tử có ý tìm ta làm mai mối, việc này quả dễ." Quay sang tôi nói: "Xin hỏi cô nương có đồng ý làm vợ vị công tử này?"

"Tiểu nữ chỉ là một nữ nhân bình thường, thực sự không dám trèo cao."

"Nói gì vậy, hai người là nhân duyên trời định, ta làm bà mối lâu như vậy rồi không thành không được."

Dật Phong công tử phẩy mạnh cây quạt nói: "Không cần nữa."

"Ai, công tử..."

"Ta cùng cô nương duyên phận không cạn, không bằng kết giao bằng hữu." Chắc, quả thật có hữu duyên.

"Hay là vậy, công tử nhân trung long phượng, tiểu nữ xuất thân phong trần, không dám trèo cao." Kỳ thực rất thích trèo cao a, giống như tôi là người tham tiền vậy, quả thật ý kiến kết giao của hắn cũng không tồi.

"Cô nương mặc dù xuất thân phong trần, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thực sự hiếm có, chính là tại hạ trèo cao." Hắn nói như vậy rồi cúi người.

Tôi từ từ nói: "Quá khen."

"Nhà tại hạ cách đây không xa, cô nương có thể tới nghỉ ngơi chốc lát." Oa, nhà hắn ở chỗ này a. Phong cảnh quả thật hữu tình a, tiểu tử này thật biết hưởng thụ.

Tôi vừa định chối từ, chỉ thấy cách đó không xa xuất hiện một bóng quen thuộc – Tề Hạo. Nguy rồi, tôi cũng không nói Dật Phong biết tôi là tần phi. Nếu như Tề Hạo biết tôi tiếp cận nam nhân khác, khẳng định sẽ giết tôi mất. Nói thế nào tôi cũng là vợ của hắn, vợ Hoàng đế ngoại tình, tội danh không nhỏ a.

"Công tử, tiểu nữ có việc, cáo từ trước." Thần sắc của tôi lúc này rất thích hợp a.

"Nếu cô nương có chuyện quan trọng, tại hạ không giữ. Dật Phong cùng cô nương là bằng hữu, nếu có việc cần cứ tìm ta." Cùng hắn kết giao bằng hữu không sai, có cơ hội sẽ tìm hắn.

Tôi mau xoay người, vội vàng quay lại quán trọ. Lạy trời phù hộ, Tề Hạo không nên tìm thấy tôi.

Đột nhiên cảm giác có người kéo y phục, tôi vừa quay đầu lại, đúng là Tề Hạo. Hắn nghiêm sắc mặt, con mắt mỹ lệ nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cười lạnh: "Sao chàng lại tới đây, không phải đã ngủ rồi sao?"

Hắn lạnh lùng nói: "Ta căn bản không có uống bình trà đó. Tìm được đức lang quân như ý chưa?" A? Không phải chứ? Tôi cùng Tần Nhi nói chuyện hắn đã nghe được sao?

Tôi nhắc đèn lồng lên, mặt dày nói: "Không có, ai biết có người nào cầm một đèn lồng hình bướm hồng nhặt chứ."

Tề Hạo đột nhiên cười rộ lên, chàng cầm đèn lồng lên trước mặt tôi lắc lư. Vừa là bướm màu hồng nhặt. Không phải nói một loại chỉ có hai cái sao? Lẽ nào là làm ăn bất chính, nhất định là như vậy. Tôi nhìn trời, thiên hạ thật bất công còn có loại sai lầm như vậy làm tôi gặp phải.

Chàng cột nhà nói: "Phu nhân, chúng ta thật có duyên." Nhìn thế nào, chàng cũng quả thật giống một tên lưu manh, chả có dáng vẻ của Hoàng đế. Tôi không nói được gì, một thanh niên tốt của xã hội bị tôi làm ô uế. Hơn nữa người này lại là người lãnh đạo anh minh một quốc gia.

Tôi oán hận trừng mắt liếc chàng: "Đi chết đi." Lẽ nào chúng tôi thực sự là nhân duyên trời định, vậy Dật Phong công tử thì sao.

"Hai vị thật trời sinh một đôi, nhân duyên thiên định a." Đừng bảo là bà mối nữa nhé.

Bà mối này ăn mặc không khác bà mối kia bao nhiêu, cười nói: "Có cần ta giúp hai vị làm mai không." Chúng tôi là vợ chồng, làm mối gì chứ.

Tề Hạo cười, "Không cần." Nói xong kéo tay tôi rời đi. Bà mối nghĩ thầm, thanh niên bây giờ phát triển thật.

Thấy đèn lồng con cá vàng xuất hiện trong đám người, mắt tôi sáng lên: "Tần Nhi." Tần Nhi quay đầu lại, tìm tìm đi đến. Bên cạnh nàng có một đèn lồng con cá vàng khác, người nọ thật quen a. A! Lạc Kinh Thiên, thật là.

Lạc Kinh Thiên gặp tôi cùng Tề Hạo không nói gì chỉ cười cười. Thường ngày y nghiêm mặt làm thống lĩnh kỳ thực là để che giấu nụ cười này.

Tần Nhi nhìn tôi cùng Tề Hạo dẫn theo đèn lồng như nhau cười nói: "Phu nhân cùng thiếu gia thực sự là nhân duyên trời định."

Tôi tức giận trả lời: "Các người cũng vậy a, nguyên bản ta còn nghĩ gã người đi sẽ không có ai ở cạnh ta, hiện tại lại là hắn, vậy lại về cùng theo ta." Tần Nhi không phản ứng cúi đầu.

Lạc Kinh Thiên đỏ mặt, "Phu nhân chê cười rồi, ta cùng Tần Nhi cô nương chỉ là... vừa khớp."

"Vừa khớp? Ta van người, Đây là Nhất Tuyến Khiên, các người bắt được đèn lồng giống nhau là hữu duyên."

Tề Hạo nói: "Chúng ta cũng vậy."

"Cái này..." Rút cục cũng đúng chứ không vì sao tôi cùng hắn mỗi ngày đều cùng một chỗ.

Tôi cùng Tề Hạo dẫn theo đèn bướm hồng đi trước còn Tần Nhi cùng Lạc Kinh Thiên dẫn theo đèn lồng cá vàng đi phía sau, người đi đường đều nhìn chăm chú.

Đôi khi duyên phận thật kỳ diệu. Tần Nhi là hảo tỷ muội của tôi kiêm nha hoàn, Lạc Kinh Thiên cùng Tề Hạo là huynh đệ tốt kiêm bảo tiêu, bọn họ hai người cư nhiên cùng bắt được đèn. Mà tôi cũng cùng Tề Hạo bắt được đèn giống nhau, điều khiến cho tôi phiền muộn là tại sao Dật Phong lại bắt được một đèn giống tôi.

Vừa tới quán trọ, tiểu nhị đã tới nịnh nọt: "Ai, mấy gian ở trên còn trống."

Tôi nghi hoặc hỏi: "Làm gì?"

"Tiểu thư không biết sao, vừa rồi Hi công tử nói mấy vị dùng bữa ăn khuya." Tiểu Hi Tử thật là làm gì a.

Vừa lúc đã đói bụng a, tôi xem là đúng lúc: "Đi thôi, ta vừa lúc đói bụng."

Chúng tôi bốn người ngồi xuống, tiểu nhị bung lên một bàn: "Đây là món Hi công tử đặt cho các vị: 'Tĩnh Đế Liên' và 'Bỉ Dực Song Phi'." Tiểu Hi thật đúng là buồn nôn, sao trước đây tôi không nhận ra nhỉ.

"Tĩnh vợ chồng? Kề vai sát cánh?" Bốn người không nhận được phải hỏi lại, còn nói cùng một lúc, chúng tôi quả thật rất ăn ý nha.

"Đúng vậy, Tĩnh Đế Liên là món điểm tâm mà buổi tối nam nữ thích dùng cùng nhau. Ta xem thấy các vị đa tài đa mạo, tiểu nhân chúc các vị kết lương duyên tốt, bách niên giai lão." Tiểu nhị cúi khom lưng.

Chúng tôi bốn người liếc mắt nhìn nhau tập thể, cúi đầu xuống ăn. (Tề Hạo đúng là hình tượng Hoàng đế đã bị tôi hủ hóa)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22

Ăn xong bữa ăn khuya, mọi người đều tự trở về phòng ngủ. Rất không may, tôi cùng Hoàng đế Tề Hạo lại ở cùng một phòng. Tôi giờ mới nhìn qua hắn, sao chuyện gì cũng trùng hợp lạ thường vậy na? Lẽ nào thật là mệnh trời khó tránh? Thật muốn tôi chấp nhận hậu cung ba nghìn mỹ nữ của hắn? Tôi lại là một sũu nữ, ở đó thì khác gì 'hạc giữa bầy gà'? Với tính cách của mình, muốn ta đồng ý trừ phi giết ta đi, tôi trong đầu trầm nghĩ.

Tề Hạo thấy tôi không nói gì, lo lắng hỏi: "Khó chịu?"

Tôi tức giận trừng mắt liếc hắn: "Con mắt nào của chàng thấy ta khó chịu, thực đúng là đầu heo."

Hắn là hoàng đế, hơn nữa hắn là người có chí số thông minh cao, cư nhiên như thế để tôi nói đầu heo sao? Hắn có phật lòng, sau đó đánh tôi một trận không nhỉ? Nhìn hắn cũng giống như sắp đánh tôi lắm a.

"Nàng nói ta đầu heo?" Xem ra hắn cũng không có ý muốn đánh tôi, chẳng qua cũng giận.

"Hừ, ngươi đúng là đầu heo." Chờ chọc tôi, khi tôi bắt đầu tức thì chắc chắn ăn nói vô lý. Giờ Không Tử có ở trước mặt tôi cũng nhất định sẽ chửi đầu heo rồi hung hăng đuổi về thời Chiến Quốc.

Hắn không bốc hỏa, chỉ cười xấu xa: "Sũu nha đầu." Lợn chết, biết xấu xí là nỗi khổ lớn nhất của tôi, dám khích tôi.

"Lợn chết."

"Sũu nha đầu"

"Lợn chết."

"Sũu nha đầu"

"A, không được nói ta xấu. Ta dù gì cũng là hoa khôi của đại học T, mỹ nữ của công ty XX, ngươi lại nói ta xấu, không phải đầu heo thì là gì? Mắt ngươi

rót cục ở trên đầu hay ở chân vậy?" Tôi hung dữ nhìn hắn, cắn răng xi vằm, ngón trỏ chỉ vào mũi hắn. Ách, đây là chửi rửa thậm tệ nha. Liễm Diễm lúc nhỏ khi không nghe lời, tôi cũng nói cho như thế này, bây giờ "tốt đẹp" hơn rồi, vẫn thói quen ấy.

Lợn chết tức giận nhìn tôi, "Ngươi nha đầu chết tiết kia."

"Hắt xì" cửa sổ đột nhiên mở, một trận gió lạnh thổi vào. Tôi run run, thật là lạnh nha.

Hắn nhàn nhàn: "Nàng lạnh?"

Tôi vốn muốn nói "Không liên quan tới ngươi." Bất quá nhìn hắn đúng là quan tâm mình, không thốt nổi nữa. Nguyên bản, chuyện tôi nay là tôi sai, có đứa con gái nào lại đánh thuốc mê chồng mình, sau đó chạy đi tham gia đại hội tìm hoa không. Chẳng không chửi rửa thậm tệ, tôi đã phải cảm ơn không ngừng rồi. Chỉ là trong lòng cảm thấy phiền muộn, định tìm một chỗ phát tiết, thật không may cho chàng lại ở cùng một chỗ với tôi.

Khí trời đã chuyển lạnh, chẳng nhẽ lại bắt người ta ngủ sàn nhà? Nhờ bị cảm thì nguy, mắt công tôi phải chăm sóc. Tôi nhìn chén trà trên bàn, rót đầy chén đặt ở giữa giường. "Này, hôm nay không cần ngủ sàn nhà nữa, chàng ngủ ở ngoài, ta nằm trong. Lấy chén nước làm ranh giới, nếu ai lật đổ úp sang chỗ của bên nào, người ấy mai ngủ sàn nhà."

Chàng gian trá cười: "Nàng bắt đầu tiếp nhận ta?"

Tôi vung tay, "Vớ vẩn, chàng đừng tưởng bỏ nhìn ta như vậy, ta chỉ sợ chàng bị cảm. Cảm rồi lại lấy cho ta, ta rất ghét uống thuốc."

Rút cục cũng không ai nói gì nữa, cả gian phòng yên tĩnh. Chúng tôi đặt cái chén trên giường, chắc chắn sẽ không lật úp. Chúc Anh Đài thật là tài năng nha, không hiểu sao nàng ấy lại nghĩ ra biện pháp này. Chúc tiểu thư nếu như biết tôi đem phương pháp mấy nghìn năm trước áp dụng, còn là để đối phó với hoàng đế, chắc là vui muốn chết.

*

"Phu nhân, chú ý hình tượng." Tần Nhi không kiêng nể, nhắc nhở tôi. Vớ vẩn, hình tượng cái gì, tôi không phải đang nhai sao, hơn nữa có phải quý đối đầu thai đâu. Ai kêu đồ ăn ở Trương Gianh thành lại ngon vậy, ăn nhiều một chút a. Lợn chết có nhiều tiền, ăn vô tư.

Tôi nhẹ nhàng uống một ngụm canh đậu phụ, về mặt 'chẳng bỏ bên': "Cái gì mà mất hình tượng? Nhà ngươi còn chưa từng nhìn thấy phu nhân ta ăn sao? Ngươi nói lần thứ mấy rồi? Lần sau sẽ không mang theo ngươi tới."

"Phu nhân, phu nhân là tiểu thư khuê các, như thế còn ra thể thống gì nữa." Mạc thượng thư nghiêm mặt, ý định làm cho tôi mất mặt sao? Hừ, có một đứa con như tôi là ông ta có phúc đấy.

Lợn chết bất đắc dĩ cười cười: "Nếu nàng thích như vậy, ta sẽ triệu tay đầu bếp này tiến cung nấu ăn cho nàng." Lại tới hắn nữa, tôi không thể như Dương Quý Phi, lại càng không thể như Đất Kì. Cũng là phi tử nhưng tôi là hiền đức phi, há có thể làm chuyện hại người a.

Tôi lờ mờ chàng một cái: "Nào chàng toàn là nước phải không? Lần trước nói làm một vườn Lan Phúc Kiến cho ta, lần này lại triệu đầu bếp? Ta đây không phải Đất Kì, không phải loại nữ nhân chỉ biết hưởng thụ. Đã có tài nghệ tốt nên nhường tất cả cùng ném thử, nếu như biến thành đầu bếp của riêng ta, rất nhiều người không thưởng thức được mĩ vị. Tuy rằng ta không quá tiết kiệm, bất quá đều là những chuyện vụn vặt. Mua nhiều như vậy, quốc khố chẳng lẽ không có tổn thất gì. Mà làm một vườn lan cần rất nhiều tiền. Trong Hoàng cung, phòng ốc cũng đã rất xa hoa, thật lãng phí a. Thừa tiền nhàn rồi nên quy lại mua binh khí trang bị quân sự thì hơn..." Tôi giảng giải một hồi, nhìn mọi người đều có thái độ ngạc nhiên, tôi nhanh tay che miệng. Chúng tôi hiện tại đều là cái trang đi tuần không thể lộ thân phận. Xã hội phong kiến thật không tốt, không có việc gì cũng đã có nhiều kẻ tạo phản, muốn ám sát hoàng đế. Chúng tôi chỉ có mình Lạc Kinh Thiên là có khả năng chiến đấu nếu gặp thích khách thì quả thật quá nguy hiểm. Tôi cẩn thận nhìn chung quanh, trên cơ bản không có ai chú ý mới yên lòng. Trên thực tế vừa rồi tôi nói rất nhỏ chắc không ai nghe được.

"Đất Kì là ai?" Tiểu Hi hiếu kì hỏi.

"Đất Kì là gian phi nổi tiếng. Nàng ta mê hoặc quân chủ, cuối cùng vong quốc, đây là kẻ gây họa điển hình."

Mạc thượng thư vui mừng nhìn tôi: "Ai, Dung Nhi thật hiểu đạo lý, ta rất an tâm."

Tôi mặt dày đáp: "Ta lúc nào chả hiểu đạo lý." Nói thế chứ, tôi cũng có một phần yêu nước mà.

Lợn chết cười cười: "Nếu Tề quốc ta có một hoàng hậu như nàng thật là phúc của bách tính a." Chàng nhìn Mạc thượng thư: "Ngươi nói có đúng không Mạc quản gia." Nghe như hắn có ý như vậy, lập tôi làm hậu? Nghìn vạn lần không nên, quản lý một đám đàn bà thật mệt chết đi được.

Mạc thượng thư mặt mày tái mét: "Cái này... Tiểu nữ..." Lại muốn nói khuyết điểm của tôi, tôi không cho ông ta có cơ hội chê bai đâu.

"Cha, ta là người thông minh tuyệt đỉnh, vẫn có thể trị quốc, võ năng an bang, mười phần đều vẹn toàn. Nhìn lại con rể của cha đi, ngoại trừ khuôn mặt ra thì có ưu điểm gì? Ta gả cho hắn là phúc của hắn." Tôi rất tự hào ngẩng đầu. Trong lòng mọi người chắc đều nghĩ, nữ nhân này thật chẳng biết liêm sỉ.

"Dung Nhi đích xác có tài trị quốc, không biết dụng binh làm sao?" Tôi cho là chàng đang nói ra ý nghĩ của mọi người. Con người không phải ai cũng là thiên tài, cho nên Tề Hạo rất thích thú với tôi. Về phần võ... Tôi ngay cả võ công còn không biết, chàng chắc không tin tôi có tài điều binh khiển tướng. Tôi tuy rằng không phải Nhã Diễn Na, cũng không phải Hoa Mộc Lan nhưng có xem qua Tam Quốc Diễn Nghĩa. Ba mươi sáu kế đều biết, Binh pháp Tôn Tử cũng có nghiên cứu. Chờ một ngày nào đó có người tạo phản, bản cô nương ra trận, đánh cho hoa rơi nước chảy, xem các người có dám xem

thường.

Tôi kêu ngao: "Đừng coi thường, ta ngoại trừ nghiên cứu thì từ còn cũng nghiên cứu cả binh pháp, có cơ hội ta sẽ cho chàng xem." Kỳ thực là cũng không có ý tứ nhiều lắm.

Bọn họ đương nhiên nhìn tôi vẻ không tin, Tề Hạo trêu chọc nói: "Phu nhân, lời nàng nói rút cục đâu thật đâu giả." Ai là phu nhân của hấn chứ, dám tự mình nhận.

Tôi bất đắc dĩ đành lắc đầu: "Các vị, thật là thiếu hiểu biết. Ai nói nữ nhân không bằng nam nhân? Bán cô nương từ nhỏ lập chí phải hơn một nam nhân giỏi giang, nên hồi nhỏ đã học tập không ít." Tôi thấy lộn chết chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Triều thần trong triều kêu ngao như vậy, ta chỉ cần ra một chủ ý là chế trụ được, chàng còn không tin sao."

Tề Hạo tán thành gật đầu: "Nàng thật sự khôn ngoan." Khôn ngoan? Khôn vặt? Con bà nó, văn minh Trung Hoa nghìn năm không thể để người tùy tiện chà đạp như vậy. Không cho người sáng mắt ra lại tưởng ta đây nói bậy.

Tôi nói rõ ràng: "Công tâm vi thương, công thành vi hạ, tâm chiến vi thượng, binh chiến vi thượng. Tướng quân biết mưu tính sâu xa, đại thể đều hiểu đạo lý này. Còn tướng lĩnh mà suốt ngày đánh đánh đâm đâm, sớm muộn cũng bị cắt chức." Tôi nói rồi nhìn Tề Hạo.

"Dung Nhi quả nhiên lợi hại." Tề Hạo chân thành cảm thán. Bao nhiêu kì tài về quân sự đã tổng kết ra câu này, không hay mới lạ.

"Đương nhiên, ta là ai? Ta là...."

"Rầm" một tiếng, một cô gái mặc y phục màu xanh lục trên bàn chúng tôi. Tôi bị nguyên chén đậu hoa văng lên mặt, rút cục tôi đã gây tội nghiệt gì chứ? Bọn họ mấy người đều vô sự, tại sao hết lần này tới lần khác toàn là tôi.

Tần Nhi vội hỏi: "Tiểu thư, người thế nào? Có bị thương không?" Tôi tròn tròn mắt nhìn cô bé kia, không nói gì.

Tần Nhi giúp tôi lau mặt, bốn người còn lại thì rõ ràng cười trộm, cười đen tối hèn mọn, lộn chết đâm. Tôi trừng mắt liếc hấn vừa mở miệng định quát.

"Đứng lại, đứng lại..." Một tràng âm thanh tri hô vang tới. Chúng tôi mấy người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, mấy người gia đình đang đuổi tới phía này, mục tiêu là tiểu cô nương a. Tiểu cô nương thấy họ đuổi theo, nước mắt lưng tròng nói: "Xin các người hãy cứu ta."

Tôi cái gì cũng tốt, hay đồng cảm với người khác, thấy đáng về đáng thương không liền đành lòng. Kéo nàng lại giấu sau người, mấy tên gia đình hung hăng tới trước mặt tôi: "Nếu biết điều thì mau đem con nha đầu đó ra đây."

"Các người dựa vào cái gì? Lão nương không giao." Tôi cũng hung dữ trừng bọn họ.

"Đặc tội Liễu phu nhân, người chán sống rồi." Lũ chó dữ uy hiếp tôi.

"Người là ai? Đắc tội phu nhân ta đây phu nhân nhà người cũng quả thật không may." Tôi hận nhất bị uy hiếp, dám cư nhiên uy hiếp tôi.

"Xú nha đầu tránh ra." Nói rồi định tới trước mặt tôi nhưng móng chó còn chưa chạm vào người tôi đã bị Lạc Kinh Thiên chắn kiếm ở trước, nhẹ nhàng đẩy một cái, làm chó dữ té ra đất.

"Người... Các huynh đệ, đỡ ta dậy." Phía sau nghe mệnh lệnh liền bắt đầu. Tôi cười cười: "Lạc lão huynh, đám người này giao cho huynh."

"Phu nhân yên tâm"

Một trận ẩu đả náo loạn, người nằm la liệt trên mặt đất.

Tôi dương dương tự đắc: "Lạc lão huynh, được, được, cũng có thể bảo hộ cho Tần Nhi nhà ta rồi. Người võ nghệ cao cường như vậy, ta đem Tần Nhi gả cho người."

"Tiểu thư người đừng nói lung tung." Tần Nhi bắt đầu xấu hổ.

Tiểu Hi Từ nhanh chân đưa cho chủ quán một thoi bạc, bảo người ta thu dọn hiện trường. Chủ quán hảo tâm, tiện thể nhắc nhở: "Ai, mấy người nên cẩn trọng một chút." Tôi đương nhiên hiểu ý ông ta, hôm nay xem chừng đã đắc tội một đại nhân vật rồi.

Mọi người lại ngồi xuống, tôi kéo tiểu cô nương đến gần, nàng đột nhiên quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói: "Thỉnh tiểu thư cứu ta."

"Ai, không có công bắt thục lộ a. Ta cũng không phải người nào đó." Tôi nói "người nào đó" ý đồ chỉ Tề Hạo.

Tần Nhi nâng cô nương ấy dậy, thương tiếc: "Tiểu thư." Nói xong hi vọng nhìn tôi, hi vọng tôi cứu cô nương ấy.

"Tiểu cô nương, người tên gì? Bọn họ vì sao muốn bắt người?"

"Ta tên Ôn Nhu, là nha đầu Mẫn Huyền phu nhân. Không cần thận để con chó phu nhân yêu quý rơi xuống ao chết, phu nhân muốn ta đền mạng." Tôi cảm thấy điên tiết, mạng chó mà so được với mạng người? Đúng là ăn no rừng mỡ nha.

"Ôn Nhu. Mẫn Huyền phu nhân là ai?"

"Mẫn Huyền phu nhân?" Tiểu Hi Từ không khỏi kinh ngạc thốt ra, nghe ngữ khí của hắn hình như hắn biết người này.

Hắn nhỏ giọng nói: "Nói đến Mẫn Huyền phu nhân thật khủng khiếp, là nhị phu nhân của Dật Phong công tử. Có tiếng chưa ngoa, ai chọc nàng thì không tha. Tính tình cổ quái, nha đầu bên người nhiều người chết không minh bạch a." Vớ vẩn, không phải chỉ là một tiểu thiếp sao? Dám kiêu ngạo như vậy.

"Kiêu ngạo như vậy, Dật Phong công tử cũng không quản phu nhân của mình, quan phủ cũng mặc kệ sao? Nhân mạng con dân mà quan phủ cũng không quản sao?" Thấy Dật Phong như vậy, chẳng lẽ hắn lừa tôi, nguyên có một tiểu thiếp cũng quản không nổi. Nữ nhân kiêu ngạo không sao, nhưng coi thường mạng người, hoành hành ngang ngược là không được.

Tiểu Hi Từ lại nói: "Mẫn Huyền phu nhân là nghĩa nữ của Tiên Hoàng được phong hàm Quận chúa. Dật Phong cùng đương kim Hoàng thượng như anh em kết nghĩa, quan phủ tránh còn không kịp." Tôi vô thức sang nhìn Tề Hạo, chàng nhân mặt không nói gì.

Tôi hỏi: "Làm sao bây giờ? Muội muội của chàng đã ngoan như vậy, nếu bắt được tiểu nha đầu này chắc chắn không còn đường sống."

"Đến Phong gia." Tề Hạo nói ngắn gọn.

"Không đi." Tôi ngang ngược. Bọn họ đều kì quái nhìn tôi, "Tới Phong gia có tác dụng gì? Chàng không định bảo, mình sẽ đi khuyên huynh đệ dạy dỗ Mẫn Huyền muội muội của chàng chứ. Ta xem ả trời sinh hung ác, cho dù trước mặt chúng ta có dạ vâng nhưng chỉ cần chúng ta đi, Ôn Nhu sẽ gặp nguy, không bằng đừng trở lại. Mấy người đều có tiền, đường thêm một nha đầu có làm sao. Nếu ta gả Tần Nhi thì cũng cần một nha đầu mới hầu hạ."

"Tiểu thư, cầu tiểu thư cứu Ôn Nhu, Ôn Nhu chết cũng không lo, nhưng còn mẫu thân đang bệnh nặng." Nguyên lai tiểu cô nương cũng không biết chúng tôi nói cái gì, chỉ biết chúng tôi có năng lực giúp cô bé, liền đập đầu nước mắt lưng tròng.

Tôi nhìn người nào đó xem có đồng ý không. Thêm một nha đầu là thêm lương, thực sự cần hỏi ý chủ nhân.

"Nếu nàng thích thì mang về." Tốt quá a, không ngờ chàng bình thân vậy. Tôi vô cùng nghi ngờ, Mẫn Huyền phu nhân cùng Tề Hạo có quan hệ gì. Vừa nói tới Mẫn Huyền, sắc mặt chàng liền thay đổi, bị tôi bắt gặp. Hơn nữa thần thái Tiểu Hi Từ cũng không bình thường, Mẫn Huyền quận chúa rút cục là ai? Lão gia thấy tôi nghi hoặc liền để bàn tay thấp xuống, bảo tôi không nên hỏi thêm.

Bầu không khí có chút gượng gạo.

"Ôn Nhu, đứng lên đi, người sau này theo ta, nếu ai khi dễ người là khi dễ ta." Tôi kéo tiểu nha đầu đến bên cạnh. Tần Nhi hình như rất thích thú, cứ cười suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bội Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23

Đem Ôn Nhu về tắm rửa, Tần Nhi mang cho cô bé một bộ y phục mới, chỉnh lại mớ tóc tai lộn xộn, thoát cái đã rất có dáng dấp của một tiểu mỹ nhân. Tôi tới trước mặt con bé vòng vo tặc lưỡi. Nếu hôm nay tôi không ở đó, Tề Hạo tám phần đã tuyển thêm được một phi tử, hại một mỹ nữ rồi.

Tần Nhi giặt nhẹ y phục của tôi: "Phu nhân, nhìn đủ rồi đó."

"Đi đi đi, người có óc không vậy, gọi tiểu thư. Người xem đi, Ôn Nhu cô nương thực rất đẹp mà, người đúng là nên về hưu rồi, sau này cũng không cần người đâu." Tôi khinh bỉ liếc Tần Nhi.

Tần Nhi cũng liếc lại rất khinh bỉ: "Tiểu thư, tiểu thư định bỏ Hoàng... thiếu gia? Tiểu thư bỏ được sao?" Xem xem, nha đầu ngoan ngoãn đã bị tôi dạy dỗ được tới mức này rồi. Sau này tuyệt đối không được nói thật hết với nàng, bằng không có ngày nguyên lý về tàu lửa cũng bị nói cho người ta mất.

Vành mắt Ôn Nhu hồng lên, uơn uớt nói: "Tần Nhi tỷ thật tốt số, có chủ nhân hiền lành như tiểu thư." Nếu như Tần Nhi gặp phải một người chủ coi mạng chó bằng mạng người thì quả thật lành đủ, tiểu nha đầu, còn không biết thỏa mãn.

Tôi cười cười, vỗ vỗ Ôn Nhu an ủi: "Yên tâm, sau này có ta làm chỗ dựa, tuyệt đối không ai dám khi dễ người, bằng không ta sẽ băm nhừ kẻ đó."

"Theo chúng ta, không có ai dám khi dễ người đâu." Tần Nhi cuối cùng cũng nói được một câu tử tế.

"Tiểu thư, Ôn Nhu bán mình cho Phong gia, cả đời đã là nha đầu của Phong gia, sợ rằng không có số được hầu hạ tiểu thư." Ôn Nhu ước ao nhìn Tần

Nhi, khổ sở cúi đầu.

"Yên tâm, ta đem người đi là không thành vấn đề, tuy ta chưa giàu, nhưng vẫn mua nổi một nha hoàn." Tài sản cá nhân cũng không ít, loại người tham tài như tôi mà nghèo mới lạ. Mua mười nha đầu chắc chắn không có vấn đề chứ đừng nói một. Chỉ là sợ Mẫn Huyền phu nhân gây khó dễ thôi.

"Tiểu thư thật tốt bụng, Ôn Nhu xin biết ơn. Mẫn Huyền phu nhân đã muốn mạng của nô tỳ, sao có thể để nô tỳ bị bán đi." Chết tiệt cái xã hội phong kiến này, bán thân chẳng khác nào bán hết tài sản cá nhân. Mặc người muốn đánh là đánh, muốn giết là giết, đến róc cả xương rồi cũng không thể oán thán. May phước tôi nhập được vào một thân thể tiểu thư, lẫn lộn cái mệnh nương nương, chứ nếu làm một thân a hoàn chắc giờ đã chết cả trăm lần.

"Tiểu thư, đừng để cho Ôn Nhu đi, Mẫn Huyền phu nhân chắc chắn sẽ không buông tha nàng ấy." Tần Nhi dùng ánh mắt cầu xin nhìn tôi. Nha đầu Tần Nhi này trước giờ chả thêm để tôi trong bụng, với người khác thì lại luôn để tâm.

"Ta nói sẽ đuổi Ôn Nhu sao? Nếu gặp được Liễm Dung ta, Mẫn Huyền phu nhân đừng mong hoành hành ngang ngược. Kể cả có là quận chúa ta cũng không sợ. Ta còn là... Thôi để Ngọc Tinh xử ả ta." Ngọc Tinh là nhất, cùng là quận chúa, nếu như Ngọc Tinh cũng gả cho Dật Phong công tử chắc chắn có trò hay để xem. Hai người đều ngoa ngoắt như nhau, chắc chắn sẽ đánh từ nhà ra chợ.

"Tần Nhi tỷ tỷ, đừng làm khó dễ tiểu thư." Ôn Nhu nhắc váy, dịu dàng quỳ gối: "Ôn Nhu cảm tạ tiểu thư hôm nay cứu giúp, nếu như Ôn Nhu không may có chuyện gì, thỉnh tiểu thư giúp chiếu cố mẫu thân." Nói như là chuẩn bị lên đoạn đầu đài, thế cũng đủ biết Mẫn Huyền phu nhân rất độc ác. Đắc tội ả chắc chắn chỉ có nhặt xác về. Bất quá Ôn Nhu sẽ là ngoại lệ. Liễm Dung tôi tuy bình thường tâm địa thiện lương, thỉnh thoảng cũng sẽ nổi bão, tỷ như gặp phải những nữ nhân coi mạng người như cỏ rác chẳng hạn.

Tôi cười nhạt: "Mẫn Huyền phu nhân, Mẫn Huyền quận chúa, coi mạng người như cỏ rác, trên đời sao lại có kẻ bại hoại như vậy, vì một con chó mà giết người."

Ôn Nhu nức nở: "Lúc trước hầu hạ phu nhân là Linh Nhi, bởi vì đánh vỡ một miếng ngọc mà bị phu nhân nhốt trong phòng cũi đến chết đói. A hoàn chết trong tay phu nhân không ít, chỉ sợ Ôn Nhu khó tránh được kiếp này. Đừng nói là con chó, ngay cả con kiến, chỉ cần phu nhân mất hứng, tính mệnh khó bảo toàn như nhau."

Tôi thở dài, thương cảm nhìn Ôn Nhu: "Tần Nhi, đưa Ôn Nhu đi ăn chút gì đó, ta đi gặp Dật Phong công tử."

"Tiểu thư, tiểu thư biết Dật Phong công tử sao?"

Tôi cười: "Hoa đán Mai Ảnh của Hòa Xuân ban biết hẳn." Cho dù có đi gặp hẳn chẳng nữa, tôi vẫn muốn lấy thân phận Mai Ảnh. Ra khỏi cung, tôi sẽ không còn là Liễm Dung mà chỉ là một cô gái bình thường. Liễm Dung có số làm nương nương, tôi sợ sẽ không gánh nổi.

"Mai Ảnh?" Tần Nhi thì thào tự nói, "Có phải là Mai Ảnh cô nương đã hạ nhục Thiên Ly vương tử?" Tôi nào có hạ nhục hẳn, người ta chỉ là vận khí tốt, trả lời được ba câu hỏi của hắn thôi mà, tiện thể có đã kích hắn chút chút.

"Chính là nàng." Tôi nở một nụ cười bí hiểm: "Mai Ảnh và Dật Phong công tử có vài phần giao tình, nếu nàng ấy lên tiếng, chỉ một nha hoàn thôi, hẳn nhất định sẽ cho ta."

"Nghe nói Mai Ảnh cô nương xuất quý nhập thần, tiểu thư làm thế nào mà gặp được nàng?" Tần Nhi hiếu kỳ hỏi.

Tôi gõ gõ vào đầu Tần Nhi: "Đừng nhiều lời vô ích nữa, mau đưa Ôn Nhu xuống đi."

Trở lại phòng mình, Tề Hạo đang nhăn đôi mày rậm, thấy tôi cũng không nói gì. Nếu không phải nghe được tiếng thờ của chàng, tôi còn tưởng là hóa thạch. Là một người mẫn cảm, tôi đoán được chắc có liên quan tới Mẫn Huyền, phỏng chừng tám phần là hậu quả phong lưu của tiểu tử này nên tôi cũng không hỏi đến.

Đi thẳng vào trong lấy y phục, định đến chỗ Tần Nhi thay, nghiêm cấm có kẻ muốn ăn đậu hũ của mình.

"Mai Ảnh." Tề Hạo đột nhiên lên tiếng.

Tôi đương nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chàng.

"Nàng biết Mẫn Huyền là ai không?" Tôi không hỏi, cần gì phải nói cho tôi biết.

Tôi nhàn nhạt đáp: "Không biết." Dù tôi có ngốc cũng biết nhìn mặt đoán ý, bình thường khi dễ người ta là vì lúc đó người ta đang vui. Hiện tại tâm tình chàng không tốt, tôi cũng không dám trêu một con cọp đang nổi giận, tôi còn muốn sống mà.

Lá rụng ngoài tiểu viện phát phơ bay vào cửa sổ, tôi nhặt chiếc lá, cười cười: "Kỳ thực ta không muốn biết, không biết thì sao, biết thì sao? Chuyện chàng và Mẫn Huyền có quan hệ gì là chuyện của các người, ta không muốn quan tâm. Chàng xem, lá cây khô rồi sẽ rụng. Nhân sinh cũng có nhiều chuyện tựa như lá cây, qua một thời gian dài quá, tự nhiên sẽ quên, từ từ rồi quên hoàn toàn."

Tề Hạo cầm lấy chiếc lá của tôi, khước miệng nhếch lên: "Nàng cho Mẫn Huyền là người mà ta thích?" Không phải sao? Người thông minh như tôi chẳng lẽ lại đoán sai?

"A?" Tôi không biết phải đáp lại thế nào, há miệng không nói.

"Mẫn Huyền vốn là phi tử của phụ hoàng."

"Thiếu gia, đại sự không ổn." Mạc thượng thư cầm trong tay một phong thư hàm, vội vàng tiến vào, mặt lo lắng. Làm lễ với chúng tôi xong, trình Tề Hạo: "Hoàng thượng, Sơn Đông gặp nạn hồng thủy, đã thương vong ba vạn người, thỉnh Hoàng thượng lập tức hồi cung."

Tề Hạo bất động, thờ dài một hơi: "Chuẩn bị một chút, tức khắc hồi cung." Thật là một hoàng đế tốt, rất biết triều chính là quan trọng.

Chàng áy náy nhìn tôi: "Mai Anh, ta..."

Tôi đứng lên, để y phục lên giường, thản nhiên nói: "Không cần nói xin lỗi, làm đế vương, vốn dĩ phải lấy thiên hạ làm trọng." Tôi biết chàng muốn nói cái gì. Tuy tôi ham chơi nhưng cũng biết điểm dừng. Cho dù tôi có muốn chàng tiếp tục chơi với tôi, chàng sẽ đồng ý? Chàng rõ ràng là hoàng thượng, tôi có thể yêu chàng sao?

"Mai Anh, nàng nguyên ý chấp nhận ta?" Chàng mong chờ nhìn tôi.

Đáy lòng hơi chấn động, rốt cục có nên trả lời hay không. Nếu tôi lại không thừa nhận, nhất định sẽ tiếc nuối, mà nói thật tôi cũng thích chàng. Mấy ngày nay, quả thật rất hạnh phúc, tôi có thể làm nũng, không cần phải ghen tuông với các tần phi khác. Chàng cũng có thể yêu chiều tôi, không cần lo lắng triều đình hậu cung. Về hoàng cung rồi, chốn thị phi phân tranh, chúng tôi còn có thể như vậy, không kiêng nể trời cao biển rộng? Hậu cung của chàng mỹ nữ muôn nghìn, tôi rút cục là gì? Từ nhỏ đến lớn, tôi đều mong muốn có một hoàng tử chỉ thuộc về mình, toàn tâm toàn ý yêu tôi, một lòng một dạ chiều chuộng tôi, chàng có thể thế không? Giác mộng thoáng qua của tôi đã thành bọt biển rồi. Chàng là hoàng đế, từ khi sinh ra đã bị định trước không được nghĩ tới ái tình. Cho dù có giữ cũng không được, vậy nên buông tay thôi.

Tôi cười nhạt, thản nhiên đón nhận ánh mắt của chàng: "Bẩm hoàng thượng, nếu đã biết trước không thể cho ta, chúng ta cùng buông tay đi. Ta không thể chấp nhận hậu cung ba nghìn của bệ hạ, bệ hạ cũng không thể bỏ lại thiên hạ quốc gia. Chúng ta không bao giờ đi cùng một con đường, vĩnh viễn sẽ không có kết quả." Bi thương đau đớn như vậy, ánh mắt tôi cũng phát run. Thực ra tôi muốn nói với mình, mày không thể chấp nhận hắn. Đau quá, cơn đau thực dài.

Ánh mắt chàng cũng mang chút ảm đạm, lát sau mới nói: "Nàng không thể chấp nhận ta?" Cái ta không thể chấp nhận không phải là chàng, mà là hậu cung ba nghìn, là cung đình tranh đấu. Nhưng những lời này tôi nói ra thế nào được. Nếu là trước đây, quả thật có thể phát ngôn thản nhiên tiêu sái, nhưng hiện tại không hiểu sao lòng lại đau như không thôi, lẽ nào tôi đã yêu chàng? Hai người cùng thương tâm chỉ bằng một người thôi. Nếu như tôi không thương chàng, sẽ rất nhanh thôi chàng cũng sẽ quên.

Tôi nhắm mắt lại, đau buốt, cảm giác lan rộng toàn thân, trong đầu tự nhiên xuất hiện một câu nói: Trên thế giới này khoảng cách xa nhất không phải là sống hay chết mà là người ở trước mắt không biết ta yêu người. Trên thế giới này khoảng cách xa nhất không phải là người ở trước mắt không biết ta yêu người mà là yêu một người nhưng ở trước mặt người đó lại không thể nói yêu. Trên thế giới này khoảng cách xa nhất không phải là không thể nói yêu mà là nhớ tới đau như tận tâm can nhưng chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng. Trên thế giới này khoảng cách xa nhất không phải là không thể nhớ nhưng mà là ai đó yêu nhau mà không thể ở bên nhau. Trên thế giới này khoảng cách xa nhất không phải ai đó yêu nhau mà không thể ở bên nhau mà là biết rõ yêu người rất nhiều nhưng phải làm như không hề yêu.

Trong lòng đau khổ, hóa thành nước mắt, như muốn thoát khỏi tròng. Cấn môi, nén lệ, quả thực lòng đau quá. Chàng nhất định không biết lòng tôi, càng không biết tôi yêu chàng sâu đậm thế nào. Nếu đã phải xa nhau, không bằng như đi trong mưa bụi.

Tôi ôm lấy tim, quỳ búp xuống đất: "Hoàng thượng, ta chỉ là một sũ nữ, hậu cung mỹ nữ như vãn, tiểu nữ chỉ là người thường, chặn mất tầm nhìn của hoàng thượng. Thỉnh hoàng thượng chiếu cáo hậu cung, Mạc tiểu nhi chết bệnh. Từ nay về sau, trên đời không có Mạc Liễm Dung nữa."

Trong mắt Tề Hạo ánh lên đau xót, trong đôi mắt ấy là hình ảnh hững hờ của tôi: "Nàng là một nữ tử tâm cao khí ngạo vậy sao, ta không giữ được nàng rồi." Tốt thay cho một người không giữ được tôi, mà dù có giữ được, tôi cũng không muốn chàng giữ. Chúng tôi không thể ở cùng nhau, miễn cưỡng thế nào cũng là bi kịch. Có lẽ chàng yêu tôi, nhưng vẫn yêu giang sơn, vốn dĩ giang sơn xong mới đến tôi, chàng xác thực không giữ được tôi. Thử hỏi thiên hạ có ai thật tình yêu tôi nhưng giữ được tôi?

Ngạo mạn ngẩng đầu, chỉ còn bóng lưng chàng phẩy tay áo rời đi. Người tôi mềm nhũn, ngơ ngác ngồi trên đất. Từng giọt lệ như chuỗi trân châu, lãnh lẽ rơi.

Tần Nhi không biết chạy vào từ lúc nào, thấy tôi ngồi dưới đất, đỡ tôi lên ghế, thút thít nói: "Tiểu thư, vì sao tiểu thư không quay về? Vì sao? Tiểu thư bỏ một mình Tần Nhi."

Tôi cá kinh: "Ta bỏ ngươi lúc nào?"

"Thiếu gia nói nếu tiểu thư khẳng khẳng không về thì kệ tiểu thư, nhưng nô tỳ nhất định phải theo bọn họ về." A, dùng Tần Nhi áp chế tôi, đáng tiếc chàng đoán sai tâm tư tôi rồi. Tôi rất nặng tình nặng nghĩa, nếu Tần Nhi quay về, tôi cũng vẫn sẽ đi, tôi không muốn nàng theo tôi chịu khổ, đã giao nàng cho Thái hậu rồi.

"Tần Nhi, tỷ tỷ giao phó muội cho Thái hậu, người sẽ đối xử tốt với muội. Muội theo tỷ tỷ đã lâu mà chưa có nổi một ngày bình an, tỷ tỷ nợ muội nhiều lắm, không thể tiếp tục liên lụy muội."

"Tiểu thư, tiểu thư không cần Tần Nhi nữa sao? Tần Nhi tuy vụng về, nhưng tiểu thư đừng vì thế mà ghét bỏ ta." Tần Nhi khóc rất thương tâm, tôi không nỡ, nhưng vẫn phải đẩy mạnh nàng ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại: "Cút, ta không muốn gặp lại ngươi, cút." Cổ nén tiếng khóc, lệ tuôn như suối.

"Tiểu thư, mở cửa a." Tần Nhi bên ngoài vô lực khóc.

"Cút..."

"Tiểu thư... Tiểu thư, xin hãy mở cửa." Tần Nhi vẫn khóc.

"Tần Nhi cô nương, đi nhanh đi, thiếu gia đang tức giận đấy." Giọng của Tiểu Hi Từ.

"Tiểu thư... tiểu thư..." Giọng Tần Nhi càng ngày càng xa và cuối cùng biến mất.

Nhân sinh thật đáng sợ, vừa rồi còn vui vẻ trên phố, giờ đã ly biệt. Đầu óc lộn xộn, những chuyện trải qua mấy ngày nay liên tiếp hiện lên trong đầu tôi. Tất cả đều đã qua, coi như là nằm mộng. Coi như Liêm Dung chưa bao giờ tồn tại. Tôi là Mai Anh, một cô gái bình thường. Hiện tại là vậy, tương lai là vậy, vĩnh viễn như vậy.

"Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư đừng làm ta sợ, mau mở cửa." Ôn Nhu đứng bên ngoài, lo lắng gọi, vừa gọi vừa đập cửa, tiếng khóc của tôi thực làm người ta chú ý. Tôi đột nhiên nhớ ra, Ôn Nhu còn chờ tôi cứu. Ngoài ái tình, tôi vẫn còn thứ khác. Tôi là cô nàng mạnh mẽ của thế kỷ 21, bất cứ lúc nào cũng không gục ngã. Ngắm lại, tôi ở thời hiện đại bao giờ cũng trung vệ oai phong lẫm liệt, có khóc cũng trốn vào nhà vệ sinh. Khóc xong rồi còn phải mau mau trang điểm lại, rồi khôn khéo lảo lộn đi ra. Mặc dù mắt vẫn hồng hồng như thỏ, nhìn có hơi mềm yếu. Không phải thất tình sao, cũng hơi đau. Ở thời hiện đại tôi cũng từng thất tình rồi mà, thất tình chưa chết được.

Tôi lau sạch nước mắt, kiên cường đứng lên mở cửa, cười với Ôn Nhu. Ôn Nhu phát sợ nhìn tôi: "Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ.?"

Tôi kéo nàng vào, đóng cửa: "Không có chuyện gì a."

"Tiểu thư..." Một tiếng kêu thất thanh, Ôn Nhu kinh ngạc nhìn tôi. Không cần phải nói, nguyên nhân là khuôn mặt tôi. Lúc ở một mình, tôi trông cái mặt này cũng còn bị dọa nữa là. Bỏ cây son xuống, tôi cười khổ nói: "Không ngờ sao? Ta là một người cực xấu. Ngươi sợ ta?"

Ôn Nhu ngẩn người, dùng sức lắc đầu: "Không có, không có, tiểu thư đừng hiểu lầm."

"Quên đi, chờ ta thay quần áo xong, chúng ta tới Phong gia dùng cơm." Com nhà họ Phong hẳn phải ngon lắm, nói thế nào đó cũng là đại đại hộ nhân gia mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1

Nếu như hoàng cung là cái địa phương xa hoa nhất, Thì chắc hẳn rằng ngoại trừ hoàng cung ra, thì nếu phủ đệ của Dật Phong công tử nhận thức là số hai, hẳn không ai dám nhận số một.

Ôn Nhu dẫn ta đi tới Phong phủ, ta thiếu chút nữa là lộn nhào trên mặt đất. Ta đã ở Hoàng cung lâu như vậy, những nơi có kiến trúc xa hoa đã thấy nhiều lắm, mà theo ta thấy cũng chưa từng thấy nơi nào vừa cường thế, vừa mỹ miều như nơi ở của Dật Phong công tử. Tương Giang vốn nổi danh, trừ ra vì bốn mùa đều tựa xuân, phong cảnh như họa ra, còn có một cái sông Tương Giang nước xanh tựa ngọc. Nước sông trong trẻo dẫn thẳng vào trong thành, trở thành cảnh đẹp nhất nơi Tương Giang. Phủ đệ của Dật Phong công tử vừa đẹp tầm nhìn lại hướng về đây! Phòng ốc tại thủy thượng hình thù vốn không phải là kì quái. Bất quá, chỉ là cái kia diện tích thật thấy phòng ốc phòng phải rộng chừng 5 lý, có phải hay không tính hù chết người ta. Không sai, ta đoán nhà hân – phủ đệ diện tích ước chừng phải được 5 lý. Có thể thấy, phủ hân cùng hoàng cung quả thực là không có khác biệt a. Ở trên đất mà chiếm diện tích lớn như vậy, phòng ốc đã đủ kinh hách, lại còn hướng ngắm cảnh non nước? Nói không quá chắc cũng phải quá 10 năm quốc khó (mới đủ xây)? Hôm nay ta quả thực nhận thức cái gì gọi là chân chính lẫm tiền. Tương giang cả thấy 5 phần, 1 phần đã làm nhà cho hân ở. (ý nói nhà anh này quá to. @@)

Ôn Nhu đi theo phía sau ta, cúi đầu, bị nhận ra thì sẽ thực phiền toái nha, kẻ thấp bé thực khổ phận.

Tới cửa phủ, gia đình ngăn cản không cho ta vào, ta đối hân mà thi lễ nói: "Tiểu nữ tên Mai Anh, muốn cầu kiến công tử nhà ngươi, tiểu nữ là cố nhân của hân, thỉnh hân ra gặp, ắt sẽ nhận thức". Thuận tay dúi cho hân một viên trân châu thượng hạng, cái kia là ta thực thích a. Lúc trong cung thái hậu có tặng thưởng chiếc vòng cổ trân châu nhưng đã bị ta làm hỏng, cho hân làm tặng lễ. Ta không thích mang vòng cổ, bất quá một viên cân phải bán có thể sẽ không sao. Dật Phong công tử nhiều tiền như vậy, gã sai vặt cũng có thể không giống thông thường (tham hơn người thường =]]). Cho lễ ít như vậy hân nhìn không khá hơn Bồn tiểu thư không thể làm gì khác hơn là nhin đau bỏ những thứ yêu thích.

Có tiền vào có khác, gia đình kia tươi cười nịnh nọt, mặt lộ vẻ khó khăn: "Cô nương có lẽ không biết, mỗi ngày các cô nương đến tìm công tử nhà chúng ta thật không ít. Cho nên công tử đặc biệt phân phó rằng, nếu có cô nương tìm hân thì một mực là không thấy." Người có tiền quả thực hách, được vô

số các cô nương vây quanh (cũng có thể là do Dật Phong công tử tương đối suất). Nhìn bộ dáng ta rất giống tiên nhân sao? Rất giống là tới đây "ve chai" sao?

Ta khách khí cười cười: "Tiểu ca đừng hiểu lầm, ta với công tử nhà ngươi là chỗ quen biết cũ, chỉ cần ngươi nói cho hần là có mai ảnh cô nương cầu kiến, hần nhất định sẽ gặp ta, phiền tiểu ca truyền đạt lại giúp ta"

"Cái này..." Gia đình bộ dáng khó khăn.

"Tiểu ca phiền người dân xếp giùm" Lại dúi cho hần thêm một viên trân châu thượng hạng, con bà nó! Quá tam ba bận chứ. Hai viên trân châu này đổi ra cũng được một đồng phòng ốc, còn muốn vói nằng thế nào nữa.

"Cô nương thỉnh chờ một chút" Hần vừa nói hát a a chạy vào trong, nhất định là đang vô cùng sung sướng a.

Nhà to thực phiền phức, ước chừng phải nửa canh giờ sau, Dật Phong công tử từ bên trong đi tới, phong thái không thay đổi, trên mặt hé nở một nụ cười, cái gia đình ban nãy đi sau hần, thờ hồng học, Gia đình hần là ra cùng lúc với công tử Dật Phong bất quá ta "soi" thế nào cũng không thấy công tử Dật Phong có chút gì là mệt mỏi. Chẳng nhẽ đây chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết? Ta có mị lực lớn như vậy sao? Yêu cầu hần tự mình đến nghênh đón.

Ta cứ là cười đón nhận đi : «Mai ảnh không mời mà tới, Dật Phong công tử sẽ nề tình mà không bắt tiểu nữ từ đem tổng ra khỏi cửa chứ?"

Dật Phong công tử làm thế mời, cười nói: "Mai Ảnh cô nương đại giá quang lâm, hàn xá thật lấy lòng vinh dự" Cái này gọi là "hàn xá" >? Dật Phong công tử ngươi thực quá khiêm nhường a~. Nếu như cái gọi cái này mà gọi là hàn xá, thiên hạ chín mươi phần trăm cửu cửu kiến trúc – nhất định là ô chó!!

"Dật Phong công tử lại khiêm nhường rồi, có thể cùng quý phủ so sánh, sợ rằng chỉ có hoàng cung mới dám" Dật Phong công tử cười cười, xem ra rất vui vẻ.

Ôn Nhu cúi đầu nép phía sau, nằng bám chặt gao bầu vào áo ta, tay biểu hiện khẩn trương. Ta gỡ tay nằng ra, vỗ vô bà vai an ủi nói: "Đừng lo lắng, công tử Dật Phong hần sẽ nề mặt ta"

Đình viện rộng rãi, nguy nga lộng lẫy, trong viện cảnh xuân tươi đẹp, nước chảy róc rách,. Đã là trời thu, mà khí thu không hề thấy. Ta thắc mắc, đây là công viên cũng là nơi ở? Trong Hoàng cung, cảnh sắc cũng không được như thế.

Phong gia cấp bậc kẻ ở có quy định rõ ràng, làm việc nặng sẽ sống ở...sân ngoài. Tới sân trong là gia đình hạ đẳng Cao cấp =>>. Cũng không biết vào bao nhiêu đạo quân tử, tóm lại là đi mới được một giờ mà chân ta đã sưng to lên.

"Dật Phong công tử đích xác phủ đệ tức giận phải." Ta chân thành cảm thán.

Hần gật đầu mỉm cười: "Tại hạ chỉ sợ cô nương nhìn không hơn hẳn". Thực đã kích ta, Mạc gia phủ đem ra cùng so sánh, quả thực nhất định chỉ như cái nhà xí. Nếu là nhà ta ở hiện đại cùng nhà hần so sánh, càng không cần phải nói nữa.

"Nếu cô nương đại giá quang lâm, thỉnh cô nương lưu lại hàn xá mấy ngày thì thực là vinh hạnh" Ta ước ao a~. Địa phương đẹp như vậy, tha thiết ước mơ a.

"Mai Ảnh cầu còn không được" Ta cười khế, "Bất quá tiểu nữ từ có một việc nhỏ, thỉnh công tử ra tay trợ giúp" Nhà hần nhiều nha hoàn như vậy, có cho đi một cái cũng không cần nha.

"Chỉ cần tại hạ đủ khả năng, nhất định vì cô nương mà toàn tâm giúp đỡ".

Ta cười cười, quay ra phía sau, lôi cái Ôn Nhu ra, "Công tử có biết nằng?" Ôn Nhu bói vì sợ hãi, đầu hơi cúi xuống.

Dật Phong công tử lắc đầu, "Vị cô nương này ta chưa từng gặp qua".

"Vị cô nương này tên là Ôn Nhu, chính là quý phủ nha hoàn. Không cẩn thận làm con chó của tướng tôn phu nhân chết chìm, tôn phu nhân muốn bắt nằng đền mạng, có duyên gặp ta nên bị ta cứu, mai ảnh muốn công tử mang Ôn Nhu tặng ta làm nha đầu".

Dật Phong công tử mặt nhăn nhu: "Nếu không phải cô nương cứu giúp, Mẫn Huyền lại được đà gây họa. Ta gọi hạ nhân mang khế ước bán mình của Ôn Nhu lại đây, sau này Ôn Nhu nhất định là người của cô nương. Nếu ai dám động nằng, ta – Dật Phong công tử tuyệt đối không buông tha hần". Hần nói xong cực ôn nhu, không để đầu cho hết khí phách. Hần thực sự sinh khí, chỉ là hần không phát hỏa, nụ cười vẫn đang nở trên khoé miệng.

"Cám ơn công tử". Ôn Nhu vui mừng quá mà ứa nước mắt ra. Khiêm tốn quỳ trên mặt đất.

"Ôn nhu cô nương không cần phải khách khí, hôm nay ngươi là nha đầu của mai ảnh cô nương, không tính là người Phong gia, không cần quy ta"

Ta cảm kích – đối Dật Phong công tử mỉm cười: "Mai Ảnh tạ ơn công tử"

Dật Phong công tử đem ta an bài tại Vô Ưu Hiên nghỉ ngơi, phai hai cái nha hoàn hầu hạ ta, một cái tên Khiếu Khiếu một cái gọi tiểu linh. Dật Phong công tử tặng ta một ít y phục, tất cả đều là màu trắng mà ta ưa thích, còn có một đồng trang sức lớn.

Chỉ chốc lát có người mang khế ước bán mình của Ôn nhu lại đây, Ôn nhu cầm khế ước bán mình nước mắt ào ào rơi xuống. Ta cầm lấy, xoẹt xoẹt – xé nát bấy.

Ôn nhu kinh ngạc hỏi: "Tiểu thư, người làm gì vậy?"

Ta cười cười: "Nha đầu, người tự do rồi, bắt đầu từ hôm nay người không còn là nha hoàn của bất kì kẻ nào nữa. Không phải nương người có bệnh sao?? Trở về chiếu cổ nàng đi".

Ôn Nhu quỳ trên mặt đất, khóc thút thít nói: "Tiểu thư, đại ân đại đức của ngài ÔN nhu sẽ ghi tâm. Chăm sóc nương bệnh khỏi hẳn, Ôn nhu nhất định trở về một ý làm trâu làm ngựa cho tiểu thư!"

Ta cầm vài món trang sức để tặng cấp cho Ôn Nhu, « Đây là một điểm tâm ý của ta, mang về mà mua thức ăn cho nương người". Dật Phong công tử tặng nữ nhân chắc chắn là đồ cao cấp a, đừng nói mua thức ăn, nhất định mua một đồng nhà ngói cũng đủ nha! Người có tiền đúng là người có tiền nha!!

Thuận tay ta đem thưởng cho Khiếu Khiếu cùng tiểu linh vài món, hai cái nha đầu quỳ lạy cảm tạ rồi rít.

Tắm rửa xong, thay một bộ quần áo mới, toàn thân thật thoải mái! Y phục Dật phong công tử tặng so với mấy vị phu nhân cấp bậc còn cao hơn nữa, mặc ở trên người mềm mại, thực phi thường thoải mái a..

Đừng tưởng rằng ta chỉ tắm rửa bằng nước thường, ta tẩy chính là ôn tuyền. Vô Ưu Hiên cư nhiên có một cái ôn tuyền, được dẫn nước từ trên núi xuống. Như vậy xa hoa a, quả thực hơn hoàng cung một bậc, Thậm chí tại hoàng cung, ta cũng không được đãi ngộ xa hoa như thế. Mới vừa rồi trong lúc tắm rửa ta nghĩ, nếu có thể gả cho hắn, ta có thể làm con em trủng , ách, Dật Phong công tử chính là người Ngọc tỉnh yêu, ta cũng không thể thưởng

Tắm rửa xong, có nha hoàn tới mời ta đi dùng cơm. Ta đi theo nha hoàn đến tiền đình, bị dọa cho hoảng sợ. Con mẹ nó, cái này mà gọi là ăn cơm rau dưa a? Bát đựng tất cả đều là bạch ngọc, hơn nữa hẳn là cầm thạch thượng đẳng. Ta thực muốn té ngã, muốn đem chén đĩa của mấy người đi đổi tiền. Ta đã sống được 27 năm, từ thành phần tri thức được làm Hoàng Phi, cái gì mà chưa từng thấy, nhưng bữa tiệc xa hoa như vậy, thật đúng là lần đầu được thấy. Ta không thể không tự hỏi, Phong gia tới cùng là có bao nhiêu tiền a? Có lẽ tài sản Phong gia cùng cả ngân khố Tề quốc hẳn phải ngang ngửa.

Nha hoàn bên cạnh một mực gấp thức ăn cho ta, chén cơm của ta đã đầy như cái núi.

"Ném thử bách điều lưỡi canh này đi". – Hành động của Dật Phong công tử khiến tất cả mọi người bị dọa cho hoảng sợ, bởi vì hắn cư nhiên gấp cho ta thức ăn.

Xem về mặt bọn hắn cũng biết, có thể làm cho Dật Phong công tử tự mình gấp thức ăn cho, ta tuyệt đối là duy nhất (ưu ái).

Bách điều lưỡi canh ta có nghe nói qua, nhất định phải dùng đầu lưỡi chim non làm, đầu lưỡi chim non nhỏ như vậy? Như thế nào nấu? Ta xem cái canh này ít nhất cũng phải cắt của mấy trăm con chim nhỏ. Đồ hại sinh linh, nghiệp chướng a.

Ta không tự nhiên cười: "Công tử khách khí, như thế nào lại không thấy tôn phu nhân?" Ta cố ý đưa mắt tìm.

"Tại hạ chưa lấy vợ, lấy đâu ra phu nhân, mai ảnh cô nương nói đùa" Lâm thiếp thông thường không được tính là vợ, nàng là quận chúa thì thế nào. Xem ra Dật Phong đối Mẫn Huyền phu nhân cũng không tốt. Mẫn Huyền phu nhân kia tính tình kiêu căng a. Không chuẩn cùng Dật Phong công tử có liên quan.

"Dật Phong công tử đáng về phi phạm, ăn nói phong nhã không như người thường, lại giàu có như vậy, hàng tá cô nương lá ngọc cành vàng mơ ước, vì sao công tử còn chưa lấy được vợ?" Nói như vậy không phải là sai đi?

"Mai cô nương phong thái yếu điệu, tài hoa hơn người. Thiên Ly vương tử cùng tại hạ đều thật vô cùng ngưỡng mộ, cô nương vì sao không lấy chồng?" Hắn lên tiếng đối đáp, thân phận ta giờ là phong trần nữ tử, sao có thể thuyết phục hắn? Quả thực là đáng cười. Quận chúa lão bà xinh đẹp cùng Ngọc tỉnh "đô" như vậy còn không có cách phản đối, nào đến phiên ta thuyết phục hắn.

"Tiểu nữ mặc dù xuất thân phong trần, chỉ muốn kiếm tìm một nam tử một lòng với ta. Ba nghìn con sông chỉ mức một gáo nước. Biển cả mệnh mỏng không đoái hoài". Ta thờ dài: "Thế gian này ai có thể một lòng đối ta? Một Mai ảnh dung mạo xấu xí, xuất thân hèn mọn" Tương mạo xấu xí là thật, xuất thân cũng thật không có một điểm hiền hách.

Bữa cơm diễn ra thực chậm, son hào hải vị ăn vào miệng mà chẳng thấy ngon, Dật Phong công tử rốt cuộc là có ý gì? Thấy thế nào hắn cũng không như là một nam nhân đối nữ tử phong trần mà có ý, cách giải thích duy nhất chính là ta đối hắn có giá trị.

Người này có thể cai quản được thủ phủ đệ nhất thiên hạ, chỉ số thông minh hẳn là người bình thường không thể so sánh. Muốn tìm hiểu tâm tư của hắn, hẳn là không dễ dàng.

Buổi tối, phong gia thấp đèn dầu sáng rõ, đèn treo đầy vườn đủ các loại kiểu dáng, nếu như không phải biết đây là cổ đại, ta còn tưởng là đèn nê ông.

Đuổi Khiếu Khiếu và Tiểu Linh đi ngủ trước, ta mặc nguyên y phục mà nằm xuống, một đêm lại không ngủ, Tần nhi bọn họ hiện tại thế nào? Không có ta, tần nhi hẳn sẽ bị những mây nhóm phi tử kia khi dễ? Chắc là sẽ không, Thái hậu đã đáp ứng ta chiếu cố cho nàng. Còn Tề Hạo? Sau này có thể sẽ không còn nhớ đến ta nữa? Bên cạnh hắn có nhiều mỹ nữ như vậy, mỹ nhân xinh đẹp mỗi người một vẻ nhiều không kể xiết, hẳn sẽ chẳng còn nhớ đến ta

nữa? Nếu đã muốn buông tay, sao lòng ta lại mong hấn còn lưu luyến....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2

Lan Uyển thực thanh tịnh, nhớ lại ngày trước Tần Nhi cùng ta. Ngày nào đại phu nhân cùng hai cái tỷ tỷ không biết liêm sỉ cũng thường xuyên tới nháo nháo, cũng là một loại niềm vui thú. Lãnh cung mặc dù lãnh, cũng không lãnh đến độ thanh tịnh thế này. Cũng Tần nhi ngâm thu đầu đầu địa chủ, cùng ngọc tình nói chuyện phiếm về ngày xưa, ngắm tiểu nhện nhện chân cao chân thấp xum xoe, hậu cung kia bang nữ nhân tìm xem vui, thời gian không chút nào từng nhắt nhèo. Ai, dù ta là cực chán ghét cái sắc mặt của những cái nữ nhân hậu cung này, nhưng hiện tại bắt đầu tưởng niệm họ. Ngẫu nhiên qua kiểm chuyện, nháo nháo hoạt động khiến đầu ta không rí sét – vậy cũng không có gì là bất hảo. Tại Phong gia thời gian thực vô vị, muốn ăn ngon mặc đẹp, chi chi cần đều có. Y lai thân hậu, cơm lai há mồm. Dật Phong công tử đối ta như thượng khách; nha hoàn, gia đình, lão mụ tử đối ta cung kính có lễ, ta hiện tại cùng thân tiên so ra ko có khác gì nhau. Chỉ là thời gian trôi qua vậy thực chán nản, liền kiếm người nói chuyện cũng không có. Khiếu khiếu cùng Tiểu linh dù thông minh, nhưng đối ta cũng không giống ta cùng Tần Nhi. Cuối cùng không thể hiểu lòng ta được, cuối cùng cũng là vô phương cùng các nàng thổ lộ tình cảm. Mà các nàng đối ta, cũng thủy chung là bảo trì một loại trạng thái kính sợ, Thời gian trôi qua thực buồn tẻ, có năm ngà, quả thực so sánh với năm năm vẫn còn dài.

Dật Phong công tử trên cơ bản mỗi ngày lại qua đây thăm ta, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm. Ta thủy chung vẫn duy trì phong độ thực nữ, ở trước mặt hấn làm diễn vai Mai Anhe. Phong gia nhân bắt đầu suy đoán lung tung, Mai ảnh cô nương có thể hay không trở thành Phong gia nữ chủ nhân. Cũng khó trách bọn họ hội suy đoán lung tung, Dật Phong công tử thật sự là đối tốt với ta quá mức. Bất quá ta rất tò mò, Mẫn Huyền phu nhân trong truyền thuyết nghe nói Dật Phong công tử tới tìm nữ nhân, nàng tại sao không phản ánh. Lấy tính tình ánh mắt tuyệt đối nhu không bằng được hạt cát, mà ta là một « cục » cát rất lớn. Hơn nữa ta đoạt ôn nhu của nàng, nàng hội chịu được mà không tìm hạ ta? Dật Phong công tử kì quái, Mẫn Huyền phu nhân càng kì quái. Hai vợ chồng kì quái này cuối cùng là có chủ ý gì?

Cuộc sống trong Phong gia mặc dù xa hoa, ta dù thích nhưng không thấy vui. Ta chán ghét Hoàng cung, hiện tại bắt đầu chán ghét Phong gia. Không, cái ta chán ghét là cuộc sống buồn tẻ không có tự do. Kì thật ta sớm nghĩ muốn rời đi, chính là ta mệt, thật sự mệt chết đi. Mệt nghĩ muốn ngủ, ngủ cái liền vỉnh vỉnh không có tỉnh lại.

Lấy tính tình của ta, cuối cùng không muốn tại Phong gia trường ngại. Phong gia cho dù vàng ngọc đầy cả sảnh đường, nhưng cũng không phải là thiên đường đối với ta, cũng là đến lúc phải rời đi thôi.

Ta thờ dài, bắt đầu thu thập ít hành lý đơn giản. Cởi phục Dật Phong công tử tặng mà thay vào bằng y phục của mình, rồi thu gom những thứ là của ta.

Rời Phong gia, ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, ta bắt đầu lo lắng ta phải làm cái nghề gì đây. Làm mễ trù (sâu gạo) lâu như vậy, cũng nên ra thương trường làm nữ thương giới giang đi. Ta đường đường học trung văn đại học khoa chính quy, sau chả hiểu sao lại đi chọn cái môn học công thương quản lý, học hành chả ra sao mà tự nhiên vẫn cứ lấy được cái văn bằng. Cũng coi như là đã học xong hai cái lớp sinh viên, xuyên qua thời gian trước ta vẫn còn nghĩ học cao học rộng như vậy, sao có thể cả đời làm tiểu nữ nhân.

Làm cái gì thì tốt đây? Ta trên cơ bản cái gì cũng sẽ không a, sẽ quản lí. Từ lúc học cấp 3 (thượng trung học = cấp 3 nhĩ?), ta cũng có làm thêm mấy năm. Việc nặng một sống làm nhất đồng lớn, đang tiếc không học được cái gì tay nghề. Lên đại học sau này, ta đi làm liền mở một iốt trang web văn học. Tốt nghiệp đại học sau nửa năm đã làm nhà xuất bản biên tập, sau lại vào được một công ty nước ngoài, một mực được làm nhân sự bộ quản lí, cũng không còn nghĩ tới đổi công tác. Khai ra danh tính? Không nên, hình như nữ cũng không có thể đi nhận lời mời làm chương quỹ đi?

Kỳ thật trước kia tay nghề nấu nướng cũng không tệ, dù sao ta là cô nhi, cũng phải tự chiều cô bản thân. Ngày xưa ta cũng tự ăn cơm mình nấu mà lớn lên, chỉ là lên đại học đã rất ít nấu cơm. Tại công ty nước ngoài lúc công tác, áp lực vô cùng lớn, một ngày công việc công tác không xong, càng là không có tâm tình gì mà làm những việc vặt này... Từ một cái nữ nhân tài hoa nội trợ, biến hành một cái nữ nhân văn phòng, giờ không quay lại làm nội trợ cái kiểu nội trợ nữ nhân. Nếu không phải là tay nghề của ta đã xuống dốc, thật muốn mở cái tửu điểm. Hiện tại ta sẽ như vậy bắt đầu với vài món ăn, cũng nghiên cứu N loại sạch dạy nấu ăn. Sự thật chứng minh, tài năng của con người, hội cùng với hoàn cảnh thay đổi mà thay đổi. Sớm biết trước ta liền ko thêm làm văn phòng, đi tới cô đại đã chẳng như vậy.

Ta xem qua trong bao quần áo có ít trang sức đắt tiền, trong lòng có điểm an ủi. Ban đầu lúc rời khỏi hoàng cung, ta đã nghĩ có thể hay không sẽ không trở lại, cho nên thu vài đồ đáng giá đeo lên mà ra, hiện tại có chỗ hữu dụng. Muốn khởi nghiệp, trước cứ từ từ khảo sát, buôn bán là môn đại học vấn. Ta bây giờ còn có ít tiền vốn, tạm thời sẽ không chết đói đi.

Chính lúc thu thập đồ đạc, Dật Phong công tử không biết đến đứng cạnh ta từ lúc nào, ta quay đầu lại mới phát hiện. Ta bị dọa cho hoảng sợ: « Công tử có việc? »

Hấn vấn: « Người muốn đi? Chẳng lẽ là tại hạ chiêu đãi không chu toàn? » Đã phi thường chu đáo, đãi ngộ như thế ta dù ở Hoàng cung cũng ko được vậy.

Ta đứng lên, thỉnh hần ngồi xuống : « Công tử quá lo lắng, Mai Ảnh từ nhỏ không ha không mẹ, bốn biển là nhà, phiêu bạt đã sớm thành thói quen. Quý phủ chiều dài mặc dù hảo, thủy chung vẫn không phải là nơi dành cho ta. » Phong phủ cũng tốt, hoàng cung cũng tốt, kiến trúc tráng lệ, ta vừa nhìn thấy liền quang mắt. Có lẽ là ta từ nhỏ cô hủ thói quen, vô phúc hưởng thụ.

Hắn đồng ý nói : « Chỉ cần cô nương nguyện ý, có thể coi nơi đây là nhà mình. »

Ta khẽ cười một tiếng : « Gia ? Mai Ảnh đã sớm không có nhà. Không cha không mẹ, không người bảo ban. Có thể kết giao cùng công tử, đã là phúc phận của ta,. Mai Ảnh xuất thân hèn mọn, không muốn nhận người đầu đề câu chuyện. »

Hắn nhẹ nhàng tức giận, mặt nhăn cau mày: "Cô nương cần gì quá khiêm tốn, xuất thân thì có gì quan trọng? Trong mắt Phong mỗ, cô nương thật sánh ngang được với tiên tử" Biết hắn lâu như vậy, cái miệng hắn luôn luôn là hiển hiện một nụ cười, hôm nay lại tức giận cau mày. Vô luận hắn làm cái gì động tác, đều là như vậy u nhã, u nhã quá khiến người ta sợ hãi. Nhất định vì cái này phong thái thong dong bình tĩnh, mới có được thiên Tề Quốc thủ phủ như ngày hôm nay, ta đối Dật Phong công tử thủy chung là một loại thái độ cực kì kính nể. Nghe nói, phụ thân Dật Phong công tử cũng là phú thương nổi tiếng gần xa, gia tài cho dù to, cũng không thể được như ngày hôm nay.

Phong lão đầu Tiên Du, con trai độc nhất của hắn là Dật Phong công tử tiếp nhận gia nghiệp Phong gia, dùng sáu năm thời gian, biến Phong gia thành Tề Quốc đệ nhất thủ phủ. Đệ nhất thủ phủ, cái này mà là hư danh há dễ dàng như vậy được. Là một cái nữ nhân, ta hiểu rất rõ việc làm ăn chốn thương trường, về cái điểm này, rất khó tưởng tượng nổi, một cái hài tử 17 tuổi, như thế nào quản lí được cái gia nghiệp lớn như vậy, lại làm sao mà trong thời gian ngắn như vậy biến nó trở thành cái thủ phủ bậc nhất. Tóm lại, ta đối với cái vị...công tử Dật Phong này là bội phục sát đất. Đừng xem thấy hắn lúc nào cũng một bộ dáng ôn hoà mà nhầm tưởng, tại thương trường hắn tuyệt đối phải là một kẻ lòng dạ độc ác, nhìn hắn một đôi mắt có ánh nhìn sâu xa khiến người ta mê mẩn cũng đủ biết. Kỳ thật cũng không cần nhìn ánh mắt, không sai có thể đoán được, một cái người thiện lương, tuyệt đối không thể gây dựng được cái gia nghiệp như thế này.

"Tiên tử? Ta không dám nhận. Cảm tạ công tử đã quan tâm, Mai ảnh xin cáo từ". Ta chỉ có thể trả lời như vậy.

"Không thể không đi sao?" Hắn hỏi.

Ta gật đầu, "Đúng vậy, tiểu nữ đã quen được sống tự do tự tại, Phong phủ mặc dù tốt, cũng không thích hợp ta. Quấy rầy công tử lâu như vậy, ta cũng không khỏi áy náy" Ta mang theo một nụ cười nhàn nhạt, trước mắt mờ hồ xuất hiện hình ảnh trời cao biên rộng .

"mai ảnh cô nương, người mặc dù ở tại hàn xá, Phong mỗ cũng không có hạn chế tự do của người." Hắn cười cười. Lời của ta đích xác ko chuẩn, hắn tuy không có hạn chế tự do của ta. Nhưng chính là.... Tại sao nơi ta ở lại nằm ở tận cùng sâu trong vườn? với tốc độ của ta, từ nơi này đi tới đại môn khẩu đi đã mất một giờ. Đừng có nói đi ra ngoài du ngoạn nhá! Đi tới đại môn khẩu là ta liền đã muốn hôn mê rồi! Đã thế vừa nghĩ đến lúc bò trở về?? Ta thực muốn ngất luôn cho khỏi phải đi a!! Không có việc gì mà sao phải làm cái vườn nó to như vậy?? Ăn no dư mỡ muốn tiêu bớt calo a. (Đoạn này có thêm thắt chút cho nó hay a! :X ko mất nghĩa nhưng hay hơn vẫn ôê phải ko nhỉ? :D>.

"Công tử, tuy là người không có hạn chế tự do của tiểu nữ, nhưng chính là "hàn xá" của công tử thật sự quá lớn, tiểu nữ từ thân thể suy yếu, muốn xuất môn nhưng quả thực bò không nổi." Ta không tự giác mà cười rộ lên, ta như thế nào biết nói chuyện khỏi hài như thế.

Hắn cũng không tự giác đùa: "Cô nương muốn nghỉ ra ngoài chơi, ta có thể cho Khiếu Khiếu tìm cho người xe ngựa". Cái...này...là sao, có xe ngựa, ta cái gì muốn đi .

Dật Phong công tử mở cửa sổ ra, một cỗ hỗn loạn mang mùi cây cối theo gió bay vào. "Không biết cô nương có hứng thú tham gia lễ hội 'Nhất Tuyến Khiên' tối nay hay không? Không phải mới tổ chức qua sao? Lại tới? Thiên hạ độc thân đồng chí cũng nhiều quá mức a?

Ta nghi hoặc: "Mấy ngày hôm trước có tổ chức qua, tại sao hiện tại lại..."

"Cô nương chắc không biết, trước có xảy ra một ít sai lầm, cho nên tối hôm nay sẽ tổ chức lại một lần nữa" Sai lầm a, thế những cái đèn như thế sẽ làm nhiều hơn sao? Khó trách bản thân cùng hai cái nam nhân bắt được giống nhau. Những người người khác có phải hay không cũng từng trải qua như ta? Ta mặt dày đến này trình độ, là không có gì quan hệ, nhưng nếu là các vị tiểu thư kia hẳn giờ mặt đã đỏ bừng a.

"Tốt" Ta quý thân xui khiến mà đáp ứng, có lẽ là nghĩ tham gia sẽ náo nhiệt đi, trụ lại thêm ngày nữa tại Phong gia cũng không có chết được.

"Nếu cô nương có hăng hái phải đi ba, tại hạ có chuyện quan trọng trong người, không bồi cô nương" Thân cận đại hội sao, cho người đi theo ta làm chi.

Mặt trời dần dần đi ngủ, nhường chỗ cho ánh nguyệt sáng toả giữa bầu trời, ánh nguyệt rơi vào Vô ưu tiên, là lúc Khiếu Khiếu cùng tiểu Linh hoán (thay) cho ta một bộ hảo y phục, ta liền phân phó các nàng đi ra ngoài. Việc hoá trang cứ để chính mình làm đi, ta phải muốn cho nhân nhìn thấy ta đây trương mặt quý. Tại hiện tại, mỗi ngày ta đều phải duy trì hình tượng cao quý thanh lịch, đồ trang điểm cũng không rời khỏi mặt, đối với hoá trang có điểm tâm đắc.

Ta gỡ xuống cái khăn che mặt, mặt mũi nhìn dữ tợn, không khỏi nhẹ nhàng thở dài, "Ai, nếu như ta có thể biể xinh đẹp, dù phải nỗ lực bao nhiêu ta cũng nguyện ý". Nếu là tại hiện đại là tốt rồi, với kỹ thuật trang điểm dung nhan cao siêu, tuyệt đối có thể chuẩn bị cho tốt khuôn mặt của ta. Nhớ ra hiện đại, ta bắt đầu nghĩ xa xa, cái nha đầu chết tiệt kia tới cùng thế nào?

Như thế nào cảm thấy cực kỳ khó chịu, càng nghĩ càng sinh khí, càng sinh khí lại càng phát hỏa, nghĩ mang cái mặt này xấu xí... Một nữ nhân trưởng thành đức hạnh như ta đây, thật đúng là đời trước tạo nghiệp chướng. Ta nhìn lại khuôn mặt này ức chế nghĩ hẳn đời trước làm người thiện không làm lại đi làm kẻ xấu, nên giờ là lão Thiên trừng phạt chúng ta.

"Tiểu thư, ngài đã chuẩn bị xong chưa? Cổ kiệu đã đợi sẵn bên ngoài rồi!" Khiếu khiếu ở ngoài cửa gọi.

Ta cảm tức – đội cái khăn che mặt, "Tốt lắm, có thể xuất phát". Không thay đổi, chuyện thế nào thì cũng tại cái đức hạnh này.

Ta mở cửa, Tiểu Linh nhìn ta, cười nói: "Cô nương thật xinh đẹp, ta thấy liền vô cùng động tâm" Động nàng bằng cái đầu quý? Chỉ là y phục có điểm xinh đẹp thôi. Ta không hoá trang mà đề tự nhiên, nhìn như vậy mà bị người ta hoan nghênh

Ta thân nhiên nói: "Điểm nào? thiên hạ mỹ nữ nhiều lắm, ta toán vật gì vậy." Bỏ hết hoá trang, ta đã là trưng cái ămt quý này, còn khen ta đẹp? Lúc ta tức giận trưng cái mặt quý ra, đừng....khen ta đẹp mất.

Tiểu Linh cũng tự biết mình đã sai lầm, cúi đầu lui sang một bên.

Ta cười cười: "Chớ để ở trong lòng, ta không có ý trách cứ người, là nói chuyện thẳng thắn thôi".

Đến cửa Phong gia, liền xuống kiệu mà thay đổi một chiếc xe ngựa xa hoa. Ta kéo Khiếu khiếu tiểu linh ngồi cùng.

Vừa mới bị ta nói một câu, hai cái nha đầu cũng không dám nói nói. Ta vén rèm lên, nhìn bóng đêm một mạch, cười cười: "Đẹp quá a, chưa bao giờ biết cổ..... bóng đêm nơi này cũng có thể xinh đẹp như vậy" Ở cổ đại lâu như vậy, còn không từng chơi đêm. Ta còn tưởng rằng cổ đại ban đêm một mảnh tối như mực, đưa tay không thấy dc năm ngón, bây giờ nhìn lại hoàn toàn sai lầm rồi. Mặc dù không có đèn điện. Không có đèn nê ông, xốc xết – đèn lồng chính là phi thường thường nhân. Ra cung thật đúng là lựa chọn sáng suốt.

"Đúng là rất đẹp" Khiếu khiếu ngắn gọn trả lời, nhiều lời một chữ lại không chết người được.

Theo đuôi nàng là hai cái nha hoàn ko tình thú – người ta nói nói thật sự mệt chết đi được (mình nàng độc thoại), không để ý tới bọn họ nữa! Một mình ta tự thưởng thức cảnh đẹp. (nguyên văn của t/g: dung dung đích tình thú cũng tốt không được na đi)

"Oa... .." Ta nhìn không được kêu to lên, thanh âm kia cực kỳ kinh khủng. So sánh thanh âm liền thấy kinh khủng hơn chính là vẻ mặt của ta, người ta vừa nhìn thấy đều chạy té. Bờ sông treo một đàn đèn lồng lớn, cả bờ đề đều được bao phủ dưới ánh đèn. Hơn mười chiếc thuyền hoa đậu quanh bờ sông, có chiếc đậu ở giữa sông, có chiếc ngừng tại bến tàu, cũng có chiếc chạy dọc theo bờ đề. RỪNG cột chạm trổ, màn lụa mỏng đung đưa. Rốt cuộc là thuyền từ đâu tới, thật có tiền. Ta hoài nghi mắt mình hoa hoa rồi, cảnh đẹp như thế này, cư nhiên sẽ bị ta đứng tới, vận khí con mẹ nó tốt. Cái gì 'Nhất Tuyền Khiên', Lão tử không đi, ta hôm nay đi ra thuyền hoa đi tới du ngoạn.

"Tiểu thư, chúng ta tới rồi." Ta vừa định gọi phu xe dừng lại, hán nói đến. Tiểu Linh mở rèm ra, chỗ này rõ ràng là bến tàu.

Tối nay bến tàu thập phần náo nhiệt, người người đông đúc, tài tử giai nhân khắp nơi đều có, xe ngựa cổ kiệu trực tiếp xếp hàng dài cả ki lô mét. MỐI vừa rồi ta một mực nhìn thuyền hoa trên sông, không chú ý tới bờ sông cũng náo nhiệt như vậy. Ta lập tức hiểu được, cái này... 'Nhất Tuyền Khiên' muốn tại thuyền hoa giương đèn. Cũng không biết là ai khởi đầu – thật có sáng ý.

Ta tìm một chiếc thuyền hoa thuận mắt, mang theo Tiểu linh cùng Khiếu khiếu bước lên. Một nữ nhân mặc trang phục bà mồi đi tới, cười híp mắt nhìn ta, ta nhìn kỹ, cư nhiên là cái kia bà mồi chính là bà mồi lần trước chạy tới giúp ta cùng Dật Phong công tử làm mai mối. Thật đúng là nhân sinh nơi nào bắt tương gặp, bà mồi thấy là ta, mặt mày hớn hờ: "Tiểu thư ngài lại tới nữa, lão thân cùng người thật là có duyên, ngài nếu là nhắm công tử nhà ai lão thân sẽ giúp ngài làm mối". Vừa nói mụ vừa híp mắt đưa ta một cái đèn lồng. Khiếu khiếu thay ta nhận lấy.

"Cám ơn người, hai cái nha đầu của ta cũng muốn tham gia náo nhiệt, người cũng cấp các nàng hai ngọn đăng (đèn lồng ý các nàng)".

Bà mồi lại đưa tới hai cái đèn lồng: "Tiểu thư, một cái đèn lồng là 10 lượng, tổng cộng là 30 lượng"

"30?" Ta lớn tiếng hỏi, người chung quanh theo bản năng quay đầu lại nhìn ta. Cũng quá biết lợi dụng thời cơ kiếm tiền quá đi, một cái đèn lồng bán những 10 lượng, bình thường cũng có thể mua được 100 cái. Khó trách tổ chức như vậy xa hoa, nguyên lai là phí thu hoạch cao. Những người có thời gian nhân hạ thoải mái tham gia đều là tài tử phong lưu, thiên kim nhà giàu, các nàng nhận thức chuẩn những... Kê này sẽ không quan tâm chính là 10 lượng, tính toán kỹ như vậy... Ta không thể không lại một lần nữa bội phục chỉ số thông minh của kẻ gánh vác đại hội này.

Ta trở mình mặt tròn trắng, không tình nguyện, phân phó Khiếu Khiếu nã bạc cho bà mồi.

Phía trên thuyền hoa, phía trong thuyền hoa, tài tử giai nhân ngậm thơ đối nghịch, hảo không nóng nháo. Ta tùy tiện lấy một cái đèn lồng, đối với các nàng mà nói: "Các người đi chơi đi, đợi lát nữa gặp nhau tại bến tàu, chớ vội đánh mất đèn". Ta là người tốt, tuyệt đối sẽ cho bọn họ cơ hội tìm bạn đời cho bản thân.

Khiếu khiếu khiếp sợ nhìn ta, "nhưng tiểu thư, công tử phân phó chúng ta một tác cũng không rời, mà phải luôn theo người". Ta cũng không phải phạm nhân.

Ta ôn hoà, cười nói: "Đừng sợ, ta sang bên kia nói chuyện với công tử. Ta nghĩ thật không phải nếu cứ chậm trễ chuyện chung thân đại sự của các người, ta bình thường mặc dù đối với các người xa cách, trong lòng cũng rất thương các người. Ta cũng nghĩ hai cái tiểu muội khả ái giá không phải gả đi".

Hai cái nha đầu quay sang nhìn nhau, rồi quay sang cùng kêu lên nói: "Cám ơn tiểu thư".

Ta ngắm nhìn cái đèn lồng của mình, là một màu đỏ đèn cung đình xinh đẹp, mặt giấy họa một nhánh hoa đào. Màu đỏ hoa đào? Là ai nói? Hoa đào là đại biểu cho tình yêu, không biết ta hôm nay có thể hay không có số đào hoa đây? Thật là hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3

Bên trong thuyền hoa – tài tử giai nhân đều đang tự thi triển bản lĩnh của mình, ý đồ hấp dẫn sự chú ý của tiểu thư hoặc là công tử trong mộng, trình độ làm câu đối thi hoạ đạt được chỉ đều đều nhau. Con người của ta sẽ không làm thơ, sẽ không hoạ hoạ, cũng chỉ biết đạo văn thôi. Tại giờ cũng không phải lúc cần thiết, không muốn đi làm náo động. CHỈ biết đạo văn cổ nhân đồ, liền chính mình cảm thấy cực kỳ không có ý tứ. Nhân gia học hành mười năm gian khổ mới được vậy, ta đọc chơi cũng bằng thi văn học hành 20 năm của người khác, nhưng nếu là tự ngâm thơ tả dù là một vế đơn giản cũng thực vô cùng khó khăn, tự thấy thật là xấu hổ.

Ta đứng ở bên ngoài, gió sông từ từ thổi qua nhẹ nhẹ, xiêm y khẽ nhúc nhích, thanh nhả vô cùng.

"Thi lễ cô nương, tiểu sinh tên Trương Kê, thỉnh cô nương vào bên trong cùng một lần so đối". Một cái âm thanh phi thường khó nghe bay tới trong lỗ tai ta. Trương Kê, hẳn như thế nào nghe tên đã thấy tức cười. Trương Kê diện mạo đến thông thường...giống như, một thân hội bộ sam, từ mi thiện mục, cũng tạm coi như ưa nhìn. Ta muốn đi số đào hoa, không phải tẩu cái...này... Cái...này gọi là cái gì... Xui vận.

Ta thần nhiên nói: "Cám ơn Trương công tử, tiểu nữ từ muốn ở chỗ này hóng gió, ngại tìm người khác đi".

"Cô nương phiêu dật xuất trần, tiểu sinh đối cô nương vừa gặp đã thương, cho nên thỉnh cô nương một vế đối, mong cô nương cho ta chút hãnh diện". Đối với ta khuyennh tâm? Uống lộn thuốc nha. Nhìn cái mặt này của ta, đối ta mà khuyennh tâm nổi đều là lời nói dối.

"Phải không? Nhưng bốn cô nương là không có hứng thú" ta cầm cái khăn che mặt từ từ cời ra đồng thời đối hán âm trầm bật ra một tràng cười. Ta vốn là nghĩ cời cái khăn che mặt ra dọa hán, cho cả cái TƯƠNG GIANG thành trong ngày mai đều biết 'Nhất Tuyến Khiên' thuyền hoa lòi ra một cái bạch y nữ tử xấu xí vô cùng, nét mặt ta giả nua nhăn nhoe (do chỉ ý bị bông thổi, các bạn đừng quá sợ nha :X) hướng hán nhìn chăm chăm. Ta đã xấu liền càng xấu hơn, không trang điểm nhìn lại càng thêm khốc, ta một thân mặc bạch sắc y phục, đa khốc a. Đầu của ta là không có bụi tóc lên vốn sẽ không cài trâm tóc, tóc ở trong gió mà bay múa, hơn nữa ta âm trầm xá một tràng cười, đích xác rất kinh khủng. Trương Kê rung mình một cái, không tự nhiên mà nói: "Tiểu sinh mạo muội, thỉnh cô nương tự tiện" (cô nương làm gì thì làm, em chạy=]]).

Ta hận nhất mấy tên gia hoả thấy sắc này lòng tham, bốn tiểu thư không để cho hán nửa điểm nhan sắc, hán cho là bốn tiểu thư là ni cô (ni cô ăn chay + ko mê sắc dục :X)

Hơn mười chiếc thuyền hoa chạy nhanh hướng vào nhau, từ từ hướng nhau dựa vào một chỗ, hình thành một cái thuyền hoa thật lớn. Chỉ cần lên phía trên thuyền hoa, lúc này là có thể đi lên các chiếc thuyền hoa khác, đi tìm người hữu duyên của mình. 'Nhất Tuyến Khiên' đại hội xem như chính thức bắt đầu, tài tử giai nhân (ta không thể xem như giai nhân, nên xem nhẹ mọi việc) phía trên thuyền hoa bắt đầu hoạt động. Không biết là ai nghĩ ra cái mưu ma chước quỷ này, cũng không nghĩ đến việc có an toàn hay sẽ gặp trục trặc, ta còn là phi thường tốt tiêu sái bước lên một chiếc thuyền hoa khác.

Bên trên thuyền hoa ta cố tìm kiếm, màu đỏ hoa đào? Người có cùng đèn lồng giống ta ha. Là vị nào dễ nhìn? Mặc dù chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng, bất quá ta cảm giác hẳn nhất định dễ nhìn, hơn nữa rất rất tuần tú. Kỳ quái, cái... này bóng lưng như thế nào thấy có điểm quen thuộc?

Ta bước nhanh lên phía trước, cố ý từ bên cạnh hán đi tới, ta coi như là một nữ hài tử đi, trực tiếp đi tìm nhân gia thực hơi lỗ mãng nha.

"Cô nương xin dừng bước" Hắc hắc, mục đích đã đạt được, giọng nói cũng thật dễ nghe. Ta hưng phấn quay đầu lại, nhìn rõ ràng đôi phương, nụ cười trên mặt dần dần âm ỉm. Vì vậy thấy rất quen thuộc, nhưng là ta nằm mơ cũng không nghĩ ra lại là hán.

Chúng ta cùng nhìn đôi phương, không tự nhiên – cười rộ lên.

Dật Phong công tử nghiêng đầu sang một bên, bất đắc dĩ cười nói: "Tại hạ cùng với cô nương thật là hữu duyên".

"Nếu như nói chúng ta không có duyên phận, đánh chết ta cũng không tin. Hai lần 'Nhất Tuyến Khiên' bắt được cùng kiểu đèn, ta hết chỗ nói rồi" Ta cũng không ngại tiểu , thật sự là hết chỗ nói rồi. "Được, công tử không phải nói sẽ không tới sao? Như thế nào lại đột nhiên tới". Nếu là hán không đến, chúng ta liền sẽ không tái gặp lại, ta liền sẽ không mất tự nhiên như vậy, mất mặt chết đi được.

"Mai Ảnh cô nương từng nói qua, tại hạ cai Thành gia, không thể làm gì khác hơn là tới đây tham gia, hy vọng gặp được hồng nhan tri kỷ của mình, không nghĩ tới lại lần nữa gặp phải cô nương". Vẫn đang là cái vẻ mặt bất đắc dĩ tiếu, coi như là hán cho tới bây giờ không nghĩ tới lại gặp phải ta đi.

"Cái ...kia. Chúng ta có tính hay không trở thành bạn tốt?"

Hán gật đầu, "Tính, đương nhiên tính"

"Như vậy đi, người gọi ta là Mai Ảnh. Hoặc là cái..kia... Ảnh nhi, ta gọi người là Dật Phong ». Mai Ảnh cũng là thường gọi rồi, không muốn gọi thế nữa. Ảnh nhi... nghe thân mật hơn.

« Hào ». Hào rất sáng khoái mà đáp ứng, có vẻ rất vừa lòng với đề nghị của ta.

Chúng ta cùng tiếp tục đi dạo trên thuyền hoa, người người có đôi có cặp đi qua chúng ta. « Người thật sự rất không may, hôm nay lại gặp phải ta, đến lúc nào mới có thể tìm được hồng nhan tri kỷ ? » Đích xác không may, nhân gia đến đây để tìm hồng nhan tri kỷ, lại gặp phải ta đây một cái đã xấu nữ lại còn là ác nữ.

« Ảnh nhi nếu lo lắng cho ta như vậy không bằng trở thành hồng nhan tri kỷ của ta đi. »

« A ?? » Ta phản ứng tương đối to, người chung quanh nhìn chúng ta bên này mà cực kì kì quái. Ta vội vàng che miệng mảnh liệt lắc đầu : « Không muốn không muốn, Mẫn Huyền phu nhân nhà người lòng dạ độc ác, coi thường mạng người, ta còn không muốn chết ». HỒng bết, nói sai rồi, ta lại lần nữa vội che miệng lại. Không tự nhiên cười nói « Người đừng hiểu lầm. Ta là nói....cái...kia.... Ý ta là Mẫn Huyền phu nhân tương đối chua ngoa ».

Hào vô thức thờ dài : « Mẫn Huyền lòng dạ độc ác ta thế nào lại không biết, ta có lỗi với nàng, không có tư cách trách cứ nàng ». Có lỗi với nàng ? Tại sao vậy ? Trách không được Mẫn Huyền phu nhân là bị thương tới ?

Ài, nam nữ về điểm này, thật sự là khó mà nói rõ ràng. Cái...này Mẫn Huyền phu nhân rút cuộc là thần thánh phương nào ? Tại sao Tề Hạo cùng Dật Phong đều nhắc tới nàng, nhất định là có uẩn khúc ? Ta đối nàng có điểm tò mò.

« Người nhìn, đẹp quá a ! ». Ta chỉ vào xa xa đèn lồng, có ý chuyển đề tài khác.

« Đích xác đẹp mắt ». Dật Phong cũng ngẩng đầu lên.

Một đạo ánh sáng trắng xẹt qua bầu trời, « Lưu Tinh », Ta hét to một tiếng, mang hai tay đặt ở trước ngực, bắt đầu hứa nguyện. Hứa nguyện cái gì thì hào ni ? Hứa ba cái nguyện vọng a :

Đệ nhất : nguyện cho tương lai tại hiện tại thân thể khoẻ mạnh, không buồn không lo. Cưới được trượng phu thương mến chân chính yêu thương nàng, bạc đầu giai lão, ái ái ân ân. .

Đệ nhị : nguyện ta có thể khôi phục xinh đẹp, không cầu nghiêng nước nghiêng thành, chỉ cần so với hiện đại giống nhau là được. Kiếm được thật nhiều thật nhiều tiền, cưới một nam nhân tốt.

Đệ tam : nguyện mọi người bên cạnh ta có thể bình an, luôn luôn vui vẻ.

Hứa nguyện xong xuôi ta mới phát hiện bản thân thật ngu ngốc, cái nguyện vọng tối trọng yếu nhất là quay trở lại hiện đại lại quên mất tiêu rồi ! Nghĩ muốn hứa lại một lần nữa, đáng tiếc Lưu Tinh tỷ tỷ không cho phép ta đòi ý, hơn nữa chỉ có thể hứa ba cái nguyện vọng, ta thật sự là ức muốn chết !

« Làm gì thế ? » Dật Phong hỏi ta.

Hai tay ta nhất quán, nhún nhún vai : « Không có gì » Hứa nguyện cũng không biết, đúng là đầu đất. Ta cũng không muốn nói, nói cho người khác liên không linh. Nhìn, hơi chút quen thuộc một điểm, lưu manh bản tính liền bại lộ đi ra. Liễm Dung ta không đi làm thổ phi cường đạo, quả thực là lãng phí nhân tài.

Hào vừa muốn nói cái gì, bà mới đáng ghét đột nhiên từ đâu chạy tới, thờ hồng học, ghé vào lỗ tai hào nói : « Công tử.... »

Dật Phong mặt liền biến sắc, khẽ gật đầu, « Đã biết »

Đối ta áy náy cười cười : « Thật sự là xin lỗi, tại hạ có việc đi trước, không thể bồi cô nương ».

« Không có chi, ta biết tự tìm đường về nhà ».

Dật Phong đi theo bà mối vội vàng rời đi, ta một cái đơn thân, đứng trên thuyền hoa ngắm phong cảnh. Còn tưởng hôm nay đi hội số đào hoa cơ, nguyên lai cứ như vậy a.

« Cứu mạng a... » Một mỹ nữ đột nhiên lớn tiếng hét lên, người trên thuyền hoa lập tức loạn thành một mớ, mỗi người chạy trốn một hướng, thân thuyền bắt đầu lay động.

Ta còn không hiểu rõ ràng là tình trạng gì đang phát sinh, mười mấy Hắc y nhân đã lên trước mặt của ta. Da đầu bắt đầu tê dại, chẳng lẽ là tới bắt ta ? Chân tay ta lỏng ngóng không biết làm gì, ngo ngắc cứ đứng tại chỗ. Tại điện quang đá lấy lửa – nhất diệu (ko hiểu câu này, ai có thể thì giúp giun dịch nha ^^ !), một hắc y nhân điểm huyết ta một cái, này hội thật sự không động đậy được nữa. Người trên thuyền hoa lập tức tẩu cạn sạch, mặt khác thuyền hoa cũng chạy nhanh sang hướng xa xa, trên chiếc thuyền hoa giờ chỉ còn lại mười hai người chúng ta, mà ta là một cái rất vô tội.

« Lam cô nương ở chỗ này ». Trên đỉnh thuyền hoa có kẻ kêu to lên, mấy cái hắc y nhân đứng bên cạnh ta lập tức phi thân lên trên đỉnh thuyền hoa. Vô lâm cao thủ.. Ta tròn xoe mắt nhìn. Tại trong TV xem mấy trăm lần, không nghĩ tới ở chỗ này bản thân có thể được nhìn thấy. Ta bị điểm huyết, vô phương đi lại, vừa vặn có thể thấy rõ ràng tình huống đang xảy ra trên đỉnh thuyền hoa.

Phía trên thuyền hoam mười hắc y nhân, mang một cô gái che mặt vây vào giữa, nữ nhân kia mặc một bộ quần áo màu thủy lam, phiêu dật thanh tú, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nguyên lai những kẻ kia.... muốn bắt chính là nữ tử này, bởi vì ta cũng che mặt, rất không may mắn bị trở thành nàng.

Nàng kia nhìn những Hắc y nhân vây bắt mình, cười lạnh nói : « Như thế nào ? Đối phó một cái tiểu nữ tử như ta, cũng cần thập đại sát thủ Thiên Tuyệt môn tự mình động thủ ? » Sát thủ ? Da đầu ta lại lần nữa tê dại, ân oán giang hồ như thế nào lại chạy đến thuyền hoa bắt đầu giải quyết, ta hoảng. Tốt nhất không cần hại nhảm cá trong chậu a, ta còn muốn sống lâu mấy cái chục năm ni.

Tên thứ nhất nói : « Lam cô nương, bọn ta cũng không có ác ý, chỉ nghĩ thỉnh cô nương cho môn chủ ta giải độc, thỉnh Lam cô nương không cần chối từ ». Ngữ khí rất thô bạo, nhưng cũng không thiếu cung kính, cái... này Lam cô nương thân phận không thấp a.

« Muốn ta cấp cho Liễu Tuyệt Mị giải độc ? Mơ tưởng ». Mỹ nữ áo lam lạnh lùng nói.

Một người tựa hồ không nhận được, sử dụng kiếm chỉ vào nàng, « Lam Lê, ngươi đừng không biết phân biệt ».

Người vừa rồi nói chuyện tròn mắt liếc nhìn hắn, chấp tay nói : « Lam cô nương, hắn không hiểu quy củ, cô nương đại nhân đại lượng, không cần đối hắn mà chấp nhặt. Lương y như từ mẫu, thỉnh Lam cô nương cứu giúp môn chủ của chúng ta ».

Lam Lê lạnh như băng nói : « Quy củ của Lam Lê ta các người đã biết, tuyệt đối sẽ không cứu tà ma ngoại đạo ». Nói xong tay áo giương lên, Hắc y nhân lập tức rút lui một bước, nắm chặt kiếm trong tay.

« Lam Lê, ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt ». Một người đã không nhận nổi, kiếm trong tay chìa ra hướng phía Lam Lê. Lam Lê ngón tay bắn ra, kiếm trong tay hắn cứ nhiên bắn ngược trở về, lập tức đánh vào đầu chính mình.

« Lam cô nương, đắc tội ». Ra lệnh một tiếng, mười người nghe cái toàn bộ đều ba vọt lên, mười cái bóng đua nhau bay mịa, [lấy ta đây cá thái điều, căn bản nhìn không ra cá nguyên cố]

Một hồi đánh nhau nhìn hoa cả mắt, ta thấy rõ ràng trên tay Lam Lê có huyết châu đi xuống từng dòng. Con bà nó, mười cái đại nam nhân đi khi dễ một cái tiểu nữ tử, không biết thẹn là gì.

« Con mẹ nó, các người là cái chó gì Tuyệt Chung môn > Tuyệt Chung môn, ý là bọn này tuyệt chủng hết đi ý >), không biết liêm sỉ, mười mấy người khi dễ một cái tiểu nữ tử yếu đuối, mấy kẻ các người có biết thẹn là gì không ? Nếu ta là các người, đã sớm tìm cái vực mà nhảy xuống rồi. Quy tắc giang hồ thế nào, giải quyết ân oán nên một chọi một, đánh tập thể cái gì ? Có bản lĩnh thì thả bà mày ra, Lão tử sẽ cùng các người đánh » Người nào đó hướng về phía đám người đang quần áo (đánh hội đồng) rống to. Ách, cái này...cái này, lòng ta đúng là nghĩ như vậy, tại sao lại nói ra chứ ?

Tất cả mọi người theo bản năng quay sang nhìn ta, bất quá rất nhanh lại chuyển hướng chú ý sang Lam Lê.

« Lam cô nương, mau đi theo chúng ta ". Một người cười lạnh.

Lam Lê so với hắn cười lạnh hơn, ồng tay áo vũ động vài cái, mấy người vừa rồi, lập tức té trên mặt đất. Vô lực mà nói : « Xú nha đầu, ngươi đã làm gì ? »

« Không có gì, bách hoa nhuyển cân tán ». Nàng vừa moi dứt lời, mười người đã toàn bộ ngồi bệt ở phía trên thuyền hoa, một người hữu khí vô lực

« Lam Lê, nổi nhục nhã này, mười người Thiên Tuyệt môn chúng ta nhất định sẽ trả ». Vị...lão huynh này ngữ khí không nhẹ a, nói mà nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt.

Ta thất thanh nói : « Oa, thật lợi hại ». Nếu như ta học được người này, liền thiên hạ vô địch, có thể trực tiếp đi cướp ngân hàng.

Lam Lê quyết mắt nhìn chúng Hắc y nhân, « Tùy thời xin đến chỉ giáo ».

Ta bị điểm huyết đạo, không động đậy, nếu như mười vị sát thủ lão huynh khôi phục thể lực, có thể hay không lôi ta ra đương trút giận a ? Xong, xong, mạng nhỏ của ta không muốn chết ở chỗ này.

« Lam cô nương, cứu mạng a, ta bị cái lũ biến thái kia điểm huyết » Như người chết đuối vớ được phao, hy vọng vị Lam nữ hiệp này có thể rủ lòng từ bi, bằng không ta sẽ thật đáng thương a.

Lam Lê nhìn ta liếc mắt, mở ra song chưởng, nhẹ nhàng bay vào trước mặt của ta, không tự giác mà nhăn mặt, giải khai huyết đạo cho ta.

Ta lại một lần nữa được chứng kiến cái gọi là khinh công, vị Lam nữ hiệp này...thân thể nhẹ nhàng, như tiên tử hạ phàm, động tác so với 10 cái sát thủ kia phải nói là đẹp hơn không phải chỉ một chút. Trong đó chênh lệch, quả thực có thể dùng hết năm mà tính toán.

Lam Lê nhìn không thấy sức khỏe của mấy vị sát thủ lão huynh có gì khôi phục, lại nhìn ta, đồng thời túm lấy ta, thi triển khinh công bay về phía giang đề. Mắt thấy sẽ rơi vào trong nước (LL bị thương + vác thêm chị này nên hơi mỏi ko bay nổi ấy a : « >), Lam Lê một đôi chân ngọc đáp nhẹ nhàng một điểm trên mặt nước, hai người lại bắn lên trời. Rơi vào giang đề, ta kinh hồn cổ bình tâm. Đối Lam Lê nói : « Lam cô nương, thật sự là cảm ơn người ».

« Thiên Tuyệt môn tại sao muốn giết người ? » Nàng nhàn nhạt hỏi.

« A ? Giết ta ? Ta không có cừu nhân a ? Có thể hay không bọn họ đem ta nhận làm thành người ? » Ta thử dò xét chất vấn.

« Thiên Tuyệt môn cũng không nhận làm người. » Ý tứ nhất định là thật sự muốn giết ta ? Ta sợ nha, ta không có đắc tội qua ai a.

« Chính là, ta không biết võ công, lại càng không phải người trong giang hồ, ta cũng không có đắc tội bọn họ, tại sao muốn giết ta. »

« Thiên Tuyệt môn là do người khác thuê giết người, còn người tới cùng đắc tội với ai ta không biết. » Lâm Lệ nói xong ông tay áo giương lên, ta chỉ thấy một cái bóng lưng.

Ta hướng về phía bóng lưng hét lớn : « Lam cô nương, cẩn thận vết thương trên người người. Nếu người có yêu cầu gì có thể tới tìm ta, Nếu có khả năng ta nhất định sẽ cố gắng tới cùng. » Thiếu năng một cái mệnh, ta không phải kẻ mặt dày, cư nhiên lại thiếu một cái nhân tình. Hơn nữa là một cái đại nhân tình, mất mất a.

Ta phỏng đoán người nào đó thỉnh sát thủ giết ta, kết quả nửa đường gặp phải Lâm Lệ. Vừa lúc môn chủ bọn họ trúng độc, vì muốn cứu môn chủ, sẽ đem ta bỏ qua một bên. Cũng may là ta lớn mệnh, không thì thiếu chút nữa hẳn sẽ được gặp Diêm Vương đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4

Nhất định là nghĩ sai rồi, nhất định là nghĩ sai rồi. Ta nhất ....không...thâu, nhị không thương, sống lương thiện, lại không có gì cừu gia (cừu nhân của ta đều ở trong hoàng cung), tuyệt đối không có ai lại đi muốn người Thiên Tuyệt môn đến giết ta. Nhất định là cái Lâm Lệ kia... làm liên lụy ta, cho nên ta cũng không thiếu năng cái gì. Tuy là lòng ta nghĩ như vậy, nhưng vẫn cảm thấy mơ hồ bất an.

Từ 'Nhất Tuyến Khiên' đại hội trở về, đã là đêm khuya. Phong phủ loạn thành một đám, nói là Mẫn Huyền phu nhân đột nhiên bị bệnh, tình huống rất nguy cấp. Mới vừa rồi Dật Phong vội vã trở về, phỏng chừng nhất định là vì nguyên nhân này. Nhìn hẳn một bộ dáng sốt ruột, Mẫn Huyền phu nhân ở trong lòng hẳn hẳn cũng rất có địa vị.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta cũng không có trước bất kỳ ai mà chào từ biệt, chỉ thu thập ít hành lý đơn giản, rời khỏi Phong gia. Dật Phong vẫn còn cùng Mẫn Huyền phu nhân, ta không có ý tứ đi quấy rầy. Ta cũng sợ hãi bởi vì ta quấy rầy, mà Dật Phong sẽ lại mời ta ở lại. Hẳn thật sự quá nhiệt tình, nhiệt tình quá mức.

Đi đâu đây? Trời đất bao la, nhưng không có chỗ dung thân cho ta, thật đáng cười. Đi Tề Châu đi, nghe nói ta lớn lên ở đó, Ta không có nhà, không có quê, đem Tề Châu coi như nhà mình có gì không được.

Từ nơi này đến Tề Châu không biết lộ trình có xa hay không, nghĩ gần thì cũng không hẳn là gần. Hoàn hảo là ta có giàu có của cải, cho nên muốn một chiếc xe ngựa. Đánh xe chính là một vị đại thúc, nguyên lai hẳn cũng là người Tề Châu, vừa tiện muốn mang lão bà từ Tương Giang thành về Tề Châu thăm tỷ tỷ đang ngã bệnh, cũng vì thuận đường, nên chỉ lấy một nửa tiền xe của ta thôi, với điều kiện là muốn mang cả lão bà của hẳn đi cùng. Ta tự nhiên đồng ý, chúng ta ba người đi cùng nhau. Vốn ta còn tưởng rằng ta một cái nhân đi một mình sẽ rất chán, không nghĩ tới có hai vợ chồng bọn họ cùng làm bạn, dọc theo đường đi cũng tốt, có thể chiếu cố lẫn nhau. Đại thúc kia họ Ngụy, hẳn nhìn lão bà gọi Xuân Hương. Ta gọi hẳn là Ngụy đại thúc, gọi lão bà của hẳn là Xuân thẩm. Hai vợ chồng không có nữ nhi, phi thường thích ta.

Xuân thẩm mặc dù một thân trang phục giản dị, chính là tay đầu chân trong lúc đó tản nhiên u nhã, hoàn toàn là phong thái của một phu nhân bậc nhất. Ngụy đại thúc nhìn qua thành thật, nhưng trong đôi mắt 'tặc quang tặc quang' (giun: em không hiểu – mếu máo, cái này gọi là mắt sáng lên cái ánh nhìn giống kiểu người phong thái cao quý ấy ạ (-). Hai vợ chồng đều quái dị, ta là tại lên xe sau đó mới phát hiện. Nếu sớm phát hiện, ta đã không dám bắt xe bọn họ. Bất quá nghĩ mãi liệu có nên xuống, hai người bọn họ cũng không tệ lắm, cũng chậm chậm để...xuống tâm.

Trên con đường thông đến Tề Châu, một chiếc xe ngựa chạy trên đường không nhanh không chậm đi tới.

"Ai nha, một chết đi được, Ngụy đại thúc, phía trước hẳn có khách điểm a." Chạy suốt một ngày đường, ta mệt thềm được nghỉ ngơi quá, ta sẽ thư thư phục phục tắm rửa, sau đó ngủ một giấc.

Ngụy đại thúc cười cười nói: "Phía trước có một khách điểm, đến đó nghỉ ngơi đêm nay đi. Người một cái cô nương gia, xuất môn tại ngoại thật không dễ dàng."

Xuân thẩm từ trong bao quần áo xuất ra một quả táo đưa cho ta, cười nói: "Đói bụng không, ăn một chút gì đi."

Ta không khách khí đưa tay tiếp nhận, cười nói: "Cảm ơn Xuân thẩm."

Xuân thăm nhìn ta, khuôn mặt từ ái: "Đứa nhỏ ngốc, cảm ơn cái gì, người một cái cô nương gia, thực không dễ dàng."

"Mai cô nương, nhìn này trang phục, hẳn là xuất thân gia đình giàu có? Như thế nào lại một thân một mình chạy đến đây." Ngụy đại thúc bát quái nghe.

Ta giả bộ khổ sở cúi đầu, "AI, ta đích xác xuất thân nhà giàu nhân gia. Chỉ là mẫu thân xuất thân thanh lâu, lại mất sớm, ta lại cũng rất xấu, mẹ kê cùng bọn tỷ muội khi dễ ta, cha lại mặc kệ ta. Nói thẳng ra, địa vị ta so với nha hoàn cũng không bằng. Ta thật sự không thể làm chịu đựng được tam xan không kể, lại còn bị người ta suốt ngày khi dễ, không thể làm gì khác hơn là chạy trốn. Đại thúc, Đại thẩm xin thương xót ta, sau này nếu là có người hướng các người hỏi về một cái xấu xí bạch y nữ tử che mặt, ngàn vạn lần đừng nói đi ra ngoài. Nếu là ta bị bắt lại, đại nương hẳn sẽ đánh chết ta. Còn có khả năng mang ta bán cho một cái nam nhân vừa già vừa xấu làm phu nhân." Tam xan không kể? > Ta ăn – không sai a. Vừa già lại xấu nam nhân? Tề Hạo chính là tướng mạo đẹp phi phàm.

Xuân thăm thờ dài nói: "Hải tử đang thương, người hãy yên tâm đi, chúng ta hai cái lão nhân tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài. Nếu là người không chê, vậy làm nữ nhi của chúng ta đi." Cái này... Có điểm khó khăn. Không phải là tag hết bỏ họ, mà là con người của ta hành tung phiêu dật, thân phận lại đặc thù, thật sự là không tiện.

Thấy ta không nói lời nào, xuân thăm thất vọng địa đạo: "Như thế nào? Không muốn?"

Ta cứng nhắc lắc đầu, "Ta không có ý tứ này, chỉ sợ là liên lụy các người. Nhà của ta lý là làm quan, lời nói đại nương rất có uy lực, người nào châm chọc vào nàng hẳn là không yên, nàng lại hận ta thấu xương. Lần này ta đào hôn, nàng nhất định hận chết ta. Nếu như nàng biết các người thu lưu ta, chỉ sợ nàng sẽ đối các người mà gây bất lợi."

Ngụy đại thúc cười hắc hắc: "Người đừng sợ, chỉ cần có chúng ta ở đây, sẽ không để cho người khác khi dễ người." Khẩu khí mãn đại a, muốn bắt ta là kẻ đứng đầu thiên hạ, thiên hạ có ai dám đối mệnh lệnh của hắn mà không nghe, ai, ai dám vì ta mà chọc tới hắn.

"Đúng vậy, ta nuôi dạy con cái không nên thân, ta một mực hy vọng có cái tri kỷ nữ nhi." Đại thẩm ôn nhu lôi kéo tay của ta.

Ta cũng không biết như thế nào, liền lung tung gật đầu. "Cha nuôi, mẹ nuôi."

"Hảo hải tử." Đại thẩm cười nhân nhật, đem ta kéo vào trong lòng. Mẫu thân tại hiện đại không cần ta, viện trưởng mục mục muốn chăm lo cho quá nhiều tiểu bằng hữu, nương ở cổ đại lại sớm từ trần. Vào cung đình, gặp phải thái hậu, nàng đối ta cho dù tốt, nàng thủy chung vẫn là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ. Ta muốn dùng ánh mắt tôn kính mà đối xử nàng, tại trước mặt nàng luôn phải thận trọng, thậm chí còn có tính toán. Ở trong lòng Xuân thăm, ta lộ ra một tia mỉm cười không dễ nhận ra, thì ra cảm giác được mẫu thân ôm trong ngực là như vậy ấm áp.

Tại khách điểm nghỉ ngơi một đêm, tuy tiện ăn vài thứ, chúng ta lại bắt đầu đi tiếp. Cha nuôi nói, nơi này đã là thuộc Tề Châu, chỉ cần đi thêm nửa ngày đường nữa là có thể đến. Khí trời hôm nay có vẻ không tốt lắm, tựa hồ như muốn mưa, mẹ nuôi nhắc nhở ta mặc thêm quần áo. Mặc dù chỉ là một câu dặn dò, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Qua nhiều năm như vậy, đây là... câu nói thân thương nhất.

"Mẹ nuôi, người có biết nhà đương kim mạc thượng thư ở đâu hay không?" Nghe Tần nhi nói, lúc chúng ta đi không có xử lý phòng ốc, hôm nay không biết có nên hay không, vừa đến Tề Châu ta liền dự định đặt chân đến đó.

Cha nuôi cười nói: "nhà cũ của Văn Xương huynh sớm đã không có ai ở, chỉ sợ đã trở thành phế tích, người như thế nào đột nhiên lại hỏi đến." Văn Xương huynh? Có làm hay không. Cái này... thoát nhìn một lão nhân nhìn bình thường lại có thể cư nhiên cùng đương kim thượng thư đại nhân xưng huynh gọi đệ.

"Nghe nói Mạc Tam tiểu thư được tiên làm phi tử đã ở trong nhà này rất nhiều năm, cho nên ta nghĩ muốn đi xem một chút." Ngắm nhìn lại một chút mà thôi.

Mẹ nuôi nói: "Nghe nói Mạc cô nương mới trở lại kinh thành không lâu, đã được phong làm kinh thành đệ nhất tài nữ, tài năng thi phú của nàng đã truyền lưu tới tận Tề Châu. Tài nữ như thế, thật sự là vinh quang của Tề Châu chúng ta." Không phải chứ, chỉ đạo văn liên thủ thi, có cần phải phô trương đến mức độ thế không?

"Nghe nói Mạc Tam tiểu thư quốc sắc thiên hương, vào cung rất được thánh ý. Chẳng lẽ Ảnh nhi nghĩ muốn học Mạc cô nương từ vị hoá thiên nga sao." Mẹ nuôi cười hỏi.

Trong mắt người ngoài, ta thật sự xinh đẹp tài giỏi sao? Tài nữ? Mỹ nữ? Sủng phi? Đây tam danh có cái nào chân chính thuộc về ta? Nói ta tài mạo song toàn ta có thể lý giải, nhưng là nói ta được sủng? Thật sự không giải thích được. Chẳng lẽ là tin tức ta bị tống vào lãnh cung còn không truyền tới Tề Châu?

Ta cười nhạt: "Kỳ thật...ta cùng với Mạc Tam tiểu thư là khuê trung bạn thân, cho nên ta đây trở về Tề Châu, dự định đến nhà nàng ở." Tóm lại ta sớm muộn muốn đến nhà Mạc gia cũ ở, không bằng nói thẳng ta là mặt hữu. Dù sao 'ta' hiện tại đang ở trong cung bọn họ cũng không có cách nào biết được.

Mẹ nuôi hứng thú, nói: "mạc Tam tiểu thư có đúng như lời đồn đãi không vậy, có phải là quốc sắc thiên hương, kinh tài tuyệt diễm?" Cổ đại nữ tử thông thường không ra khỏi đại môn, cống trong không mại, mặc dù cùng ở một cái thành thị mười mấy năm, nhưng mẹ nuôi cũng chưa từng thấy dung mạo của ta. Ma là chưa từng thấy ta, bất quá cho dù gặp qua cũng không còn quan hệ, ta đã sớm hạ quyết tâm bán thân chỉ là Mai Ảnh. Tại Tề Châu nhân dân đều nghĩ, Mạc Tam tiểu thư tại hoàng cung làm sủng phi, lại như thế nào mà trở về.

Ta thờ dài một tiếng, cười khổ nói: "Quốc sắc thiên hương? Kinh tài tuyệt diễm? Thế nhân chỉ biết là nàng được ngông cuồng tự cao tự đại, nhưng nào có ai biết nội tâm nàng luôn thì luôn khổ sở."

"Là sao vậy?" Mẹ nuôi tò mò hỏi. Ta cứng nhắc cười cười: "Không có gì, thời gian ở trong cung mặc dù ăn ngon mặc đẹp (cảm y ngọc thực), nhưng không có tự do. Mặc tam tiểu thư là một người tự do tự tại, tự nhiên cảm giác không quen được."

"Nói như vậy người cùng Mạc Tam tiểu thư rất thân quen." Mẹ nuôi tỏ vẻ tình quái.

"Có thể xem như vậy, khi đi thi hội cả hai chúng ta rất hợp duyên." Theo quy củ, Đại tiểu thư là không thể tùy tiện xuất môn, đi thi hội gấp, lí do rất ổn.

Mẹ nuôi nghe xong háng hái bưng bưng: "Thật sao? Mai Viên thi hội kia là đại hội nổi tiếng nhất thiên hạ đó? Nói cho ta nghe một chút đi."

"Bởi vì lần đó ta thấy Mạc Tiểu thư sau đó liền bị tiêu chảy, cho nên..." Ta nói ra không có ý tứ liền cúi đầu.

Mẹ nuôi thấy ta không dám nói, khách khí cười nói: "Tốt lắm tốt lắm, không nhất thiết phải nói."

Muốn nói về tình trạng ngày đó, ta cũng không thể nói rõ ràng, có lẽ trên đường đi nghĩ được lí do thì có thể nói rõ ràng với mấy vị sau.

CHạy một ngày đường, rốt cục cũng đến được Tề Châu. Có lẽ do ta với chỗ này đã có 10 năm quan hệ, ta cư nhên sẽ có cảm giác quen thuộc. Nhìn cửa thành cao lớn, đầu óc mơ hồ xuất hiện một ít kí ức. Cũng mơ mơ hồ hồ, như có như không.

Cha nuôi đánh xe vào một ngõ hẻm hẻo lánh, dừng lại ở trước một cái nhà cao cửa rộng. Cửa lớn bằng gỗ thượng hạng bị nước trôi tẩy bóc ra lớp sơn son, câu đối cũng bị nước mưa ngấm vào làm cho rách nát. Tuy là như vậy, nhà cửa cao lớn vẫn giữ được một loại uy nghiêm phong thái. Trên đại môn, 'Ngụy phủ' hai cái chữ to thiếp vàng phá lệ rõ ràng.

Ta khoe miệng hơi hơi hơi kéo lên, lộ ra một cái nụ cười nhàn nhạt. Ta đoán cũng không sai, cha nuôi cùng mẹ nuôi cũng là người giàu có Từ ngày lần đầu, ta liền cảm nhận được khí nhất của bọn họ không đồng nhất...giống như, từ cách nói năng đến phong thái tuyệt đối là phi phú ký quý.

Ta làm bộ kinh ngạc, "Đây là...."

Cha nuôi cười nói: "Đây là nhà của ta, sau này chính là nhà của người."

Mẹ nuôi nhìn ta gật đầu: "Không sai, sau này cứ coi đây là nhà của người."

Mẹ nuôi dẫn ta đi vào, cha nuôi đánh xe ngựa vào cửa sau. Bên trong càng là nhất phái huy hoàng, đình đài lầu các. Hai cái nha hoàn ra nghênh đón, cười nói: "Phu nhân, ngài đã trở về."

Mẹ nuôi cười cười: "Tỳ Bà, Thư nhi, đi chuẩn bị cái Ý Thủy Các, cho tiểu thư ở."

Ta vội nói: "Mẹ nuôi, không cần đâu, ta đến nhà Mạc gia đình viện ở."

Mẹ nuôi thân mật nhìn ta: "Nhà kia thật lâu đã không còn ai ở, con cứ ở lại nơi này, ở chung nhà thuận tiện hơn." Nàng chỉ chỉ vào cái nha hoàn mặc y phục xanh biếc, "Tỳ bà sau này chính là nha hoàn của người."

Cái...nha đầu gọi là Tỳ bà kia cúi cúi người xuống nói: "Nô tỳ Tỳ Bà, xin thỉnh an tiểu thư." Ta lợi hại nha, suốt ngày đổi nha đầu. Tính cả Tỳ Bà, đến bây giờ, theo ta đếm qua đã có tới 6 cái nha đầu. Mệnh tốt, đến chỗ nào cũng đều có nha đầu hầu hạ. Nếu trước kia tại Tề Châu, khó khăn thành như vậy, cũng có cái Tần nhi theo ta.

Ta mỉm cười: "Không cần đa lễ."

"Ảnh nhi, người cũng đã mệt rồi, không bằng trước hết để cho Tỳ Bà mang người đi nghỉ ngơi, lúc nào ăn cơm chiều là ta sẽ gọi người."

"Ân, mẹ nuôi cũng đã mệt mỏi rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi. Nơi này là nhà của ta, ta sẽ tự chiếu cố bản thân." Ngụy gia tại bản địa tuyệt đối được xem là thi phú ký quý, có bọn họ ráo trứ không sai được, lấy lòng..lấy lòng trước.

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Q.3 - Chương 5

Tỳ Bà cùng Thụ nhi chuẩn bị Ý Thủy Các xong xuôi, ta miễn cưỡng ném người xuống giường nghỉ ngơi. Chỗ này hẳn đã rất lâu không có người ở, lúc quyết định thấy thấy thật nhiều như vậy hơi cũng đủ biết. Ý Thủy Các mặc dù hơi, ta cũng không thể không thừa nhận rằng nó thật sự rất xa hoa. Tại Mạc gia ta được ở Lan Uyển, tại Phong gia ở Vô Ưu hiên, Ngụy gia ở Ý Thủy Các, vô luận đến đâu cũng đều được ở như khách quý. Được cha nuôi mẹ nuôi giàu có nhận làm nữ nhi, có thể thấy vận khí của ta, vẫn còn thật là phi thường tốt. Có lẽ là lão Thiên thương cảm ta xấu xí, khi còn bé lại không được yêu thương, cho nên bồi hường ta đi. Liễm Dung thật nếu là biết ta hiện tại tốt vận như vậy, chỉ sợ nàng từ dưới đất một cước đá văng linh hồn ta mà thế chỗ vào đi.

"Tiểu thư, ngài còn có gì sai bảo? Quyết định xong xuôi, Tỳ Bà xuôi tay cúi đầu, không thì không hổ nói với ta.

Ta từ trên giường bò xuống, xuất ra một cái vòng tay phi thủy thượng hảo, tiện tay nói: "Phần thưởng của người."

Tỳ Bà vội nói: "Cám ơn tiểu thư ban cho, lễ vật quý trọng như thế, Tỳ Bà không dám nhận." Đương nhiên quý trọng, Thái hậu ban thưởng làm gì có thứ phẩm. Nói đến cũng xấu hổ, ta tiến sau này, trừ...đồ Thái Hậu ban cho ra, ta vẫn còn chân không tiếp nhận lễ vật. Những đồ người khác tặng đều là lễ vật đáng cho phi tần, duy nhất đồ của ta là không có cái nào giống nhau.

Ta nhấp trà xanh nàng vừa mới dâng lên, cười nói: "Ta cho người người đừng từ chối, chỉ cần người có thể hầu hạ ta thật tốt." Vẫn còn muốn nàng thật tốt hầu hạ ta, xuyên qua lâu như vậy, ta còn không có quen sơ tọc như người cổ đại. Mặc quần áo cũng có chút khó khăn, nếu không phải bên người luôn có cái nha đầu hầu hạ, ta vẫn thật không thể tự gánh vác nổi, 27 tuổi nữ nhân, vẫn không thể tự mặc cái quần áo, nói ra quả thực làm trò cười cho thiên hạ.

Tỳ Bà hơi hơi giọng gao tiếp nhân, "Đa tạ tiểu thư ban cho, hầu hạ tiểu thư chính là vinh hạnh của nô tỳ."

Ta vừa lòng gật đầu: "Người ngồi đi, ta có lời muốn hỏi người."

"Vâng" nàng cho là thật liền ngồi xuống. Nghĩ đến cha nuôi mẹ nuôi hẳn đối hạ nhân rất khoan dung nhân hậu, nên ta gọi nàng ngồi nàng liền ngồi, mới vừa rồi không dám thu nhận lễ vật là bởi vì thật sự rất quý trọng. Nếu là Tiểu Linh hay Khiếu Khiếu, gọi các nàng ngồi hẳn các nàng sợ bị ta ăn thịt.

Ta khẽ cười: "Người không cần sợ hãi, chỉ là tùy tiện tâm sự mà thôi." Ta giả bộ lơ đãng hỏi: "Lão gia là đang làm gì?" Cha nuôi ta làm gì cũng không biết, liền đã đến nhà người ta ở,

"Hỏi tiểu thư, lão gia...."

Tỳ Bà ở Ngụy gia cũng đã lâu, cho nên nàng biết rất nhiều chuyện.

Nguyên lai Ngụy gia cư nhiên là phú thương nổi danh ở Tề Châu, chủ yếu kinh doanh từ lâu, châu báu trang sức, quần áo cao cấp. Cha mẹ nuôi chỉ có một nhi tử, tên là Ngụy Thân. Ngụy Thân lòng dạ độc ác, táng tận lương tâm, cách đây không lâu đã nghĩ đến việc độc chiếm gia sản. Năm ngoái, Ngụy Thân cấu kết quan phủ, chiếm hết hơn phân nửa gia sản Ngụy gia. Cha nuôi tại đất Tề Châu quan hệ không tệ, mấy vị thân hào nông thôn ra mặt, may mắn có thể bảo trụ một cái cửa hàng bán châu báu cùng một cửa hàng bán trang phục. Từ đó về sau, cha mẹ nuôi từ cái tên Ngụy Thân kia mà đuổi khỏi nhà, ở tại nơi đất tổ tiên mà sinh sống. Lúc mới đầu, mặc dù sản nghiệp liên không nhiều lắm, nhưng cha nuôi khôn khéo giỏi giang, qua một thời gian cũng có thể sinh sôi tài sản. Chính là Ngụy Thân mỗi ngày đều nghĩ tới mang hai cái cửa hiệu lâu đời của cha nuôi mà chiếm về tay, vì vậy khắp nơi cùng cha nuôi đối nghịch. Cha nuôi tâm tro ý lặn hiện tại không thể nào xử lý công việc, sinh ý mỗi ngày một kém đi. Ai, cha nuôi tung hoành thương trường như vậy, thiết nghĩ, nếu là cha nuôi muốn tranh, Ngụy Thân như thế nào phải đối thủ của hắn. Chỉ là nghĩ tới bản thân sống cũng đã lâu, không bằng sống tự tại qua mấy năm, có tiền dưỡng lão là đủ rồi. Tóm lại gia sản không sớm thì muộn cũng phải để lại cho Ngụy Thân, cần gì phải muốn tranh. Thương cảm tâm tư của cha mẹ, ta càng tức hận tên Ngụy Thân cấu phỉ lang tâm.

Ngụy Thân, hẳn quả thực chẳng phải người nữa. Cha mẹ nuôi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, bọn họ sau trăm tuổi, gia sản còn không phải là của Ngụy Thân hẳn hết sao.

Cùng Tỳ Bà hàn huyên một hồi, mẹ nuôi tới gọi ta ăn cơm. Lúc này mẹ nuôi một thân mặc lục sắc tơ lụa, kim quang long lánh, quý khí muiroi phàn. Ta cười nói: "Mẹ nuôi, Ảnh nhi có mắt không nhìn ra được kim hương ngọc, lại không nhìn ra nương ngài lại là một Đại mỹ nhân như vậy."

Nữ nhân ai mà chẳng thích được kẻ khác khen ngợi, mẹ nuôi cũng không ngoại lệ, cười mắng: "Người...cái nha đầu này, chỉ giỏi làm nương vui."

Ta làm nũng nói: "Nương, ta nói chính là sự thật, nào có cố làm người vui vẻ."

Mẹ nuôi cười cười, nhìn thoáng qua cái khăn che mặt trên mặt ta, ngạc nhiên nói: "Ảnh nhi, cần phải ăn cơm, con mang cái khăn che mặt gỡ xuống đi."

Nói đến bỏ cái khăn che mặt ra, nụ cười trên mặt ta lập tức đậm xuống: "Nương, Ảnh nhi khi còn bé bị bóng mặt, gỡ khăn che mặt xuống chỉ sợ làm sợ

người."

Mẹ nuôi ngăn người ra, ôn nhu nói: "Đều là người trong nhà, không ai sẽ vì chuyện này mà cười người."

Ta nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đem cái khăn che mặt hái xuống. Tỳ Bà phát ra "a" một tiếng, bị mẹ nuôi trợn mắt liếc nhìn, lập tức ngậm ngay miệng lại.

Trong mắt nương cũng vẫn như cũ không lạnh nhạt, chỉ có thương tiếc, đau lòng, không có...chút nào khinh bỉ. Vị nương này...ta nhận ra nàng thật đáng quý, cha thân sinh ra ta còn ghét bỏ ta, mà nàng vẫn còn đối đãi tốt với ta như vậy.

Mẹ nuôi nhẹ nhàng vuốt vết sẹo, trong đôi mắt nước mắt nhoè ra: "Đau không?"

Ta lắc đầu: "Không đau, một chút cũng không đau."

"Hài tử đáng thương." Mẹ nuôi lớn tiếng đối Tỳ Bà nói: "Người đi phân phân phó mọi người, nếu kẻ nào dám nghị luận về dung mạo của tiểu thư, ta tuyệt đối không tha cho hắn."

Ta đoán mẹ nuôi rất ít khi sinh khí, Tỳ Bà nghe xong có chút sợ hãi, "Dạ, nô tỳ tuân mệnh."

Ta chán ghét đem cái khăn che mặt bỏ xuống, đến phòng khách cùng nhau dùng cơm. Cha nuôi thấy ta mặt cực kỳ nhợt nhạt, chỉ là thương tiếc, cũng không có một chút ác ý. Hắn thậm chí vẫn còn cùng mẹ nuôi thương lượng đem ta thỉnh đại phu. Ta biết mặt của ta không có hy vọng gì, Ngọc Tình đã nhiều lần uy hiếp các ngự y, nếu là có biện pháp, đã sớm trị liệu tốt lắm. Cho dù sau này mặt của ta có vĩnh viễn như vậy, ta cũng sẽ không nỡ lời oán thán, quan trọng là tâm ý bọn họ dành cho ta. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai đối ta đầy mà quan tâm. Mặc dù ta không có nhà, cái gì cũng không có, nhưng là ta rất thoải mái. Trên đời này, còn có bọn họ chân thành yêu thương ta

*****

Ta mang theo Tỳ Bà, một thân bạch y, đeo sa che mặt, xuất hiện ở Tề Châu – đại nhai thượng. Hy vọng không có ai nhận ra ta, ta không muốn gặp phải những phiền phức không cần thiết.

Ta dừng lại bên cạnh quán trà gọi chút điểm tâm, nhường Tỳ Bà ăn, ta một mình vào Bảo Châu lâu. Bảo Châu lâu – chuyên tu cũng không tệ lắm, đáng tiếc cũng khá cũ rồi. Hoá kế chính gục đầu trên quầy ngủ gà ngủ gật, lão chương quỹ đang tính toán sổ sách.

Ta đến trước quầy nhìn hồi lâu, một hoá kế tuổi còn trẻ đi tới, nói: "Cô nương muốn mua cái gì?"

Ta không đáp lời, chỉ là một mình chọn lựa. Ta giả vờ nhìn ngắm, nhưng thực tế là cố ý theo dõi thần sắc hoá kế, ước chừng nửa giờ. Hoá kế đi tới, không nhìn được mà nói: "Người tôi cùng là mua hay không mua?"

"Không mua." Ta nói xong cũng không quay đầu lại mà tiêu sái đi ra.

'Châu Báu Hiên' Ba chữ xuất hiện ở trước mắt ta, ta ngẩng đầu lên, cao ngạo tiêu sái đi vào. Châu Báu Hiên là sản nghiệp của Ngụy Thân, mở cửa đối diện Bảo Châu lâu của cha nuôi, hắn liền đặt tên là Châu Báu hiên, nói cho cùng là muốn cùng cha nuôi đối nghịch. Hôm nay ta sẽ kiến thức, xem châu báu hiên cùng Bảo châu lâu có gì hơn kém.

Ta nghênh ngang tiêu sái tiến đến trước quầy, chương quỹ lập tức cười nói: "Cô nương, người muốn mua gì? Châu báu ngọc khí, tiểu điểm cái gì cần có đều có." Chương quỹ nhanh nhẩu cầm lấy một câ ngọc trầm, cười nói: "CÔ nương, cây trầm này chính là thứ tốt, rất thích hợp người a." Chương quỹ thật có mắt nhìn, nhìn trang phục của ta cũng đoán được ta thích đồ thanh lịch. Tiếp theo hoá kế lên mời ta một chén trà, thái độ phục vụ rất tốt. ,

Ta cười cười, nhỏ thất bảo Lưu Ly trên đầu xuống cười nói: "Chương quỹ, có...mặt hàng như thế này hay không."

Chương quỹ vừa thấy, ánh mắt trợn thật lớn, "Thất bảo Lưu Ly trầm? Đây chính là cống phẩm, tiểu điểm không có."

Ta ho khan hai tiếng, "Mặt hàng như thế cũng không có? Vẫn còn dám mở cái gì trang sức điểm?"

Chương quỹ khôi phục lại thần thái, mặt nở nụ cười: "CÔ nương bớt giận, tiểu điểm địa phương tiểu. Người xem, cái này liền không tệ." Hắn xuất ra một cái vòng cổ cho ta xem.

Ta mặt nhăn nhu, "Lại là như thế mặt hàng."

"CÔ nương chắc là không biết, đây chính là chánh tông Đông hải trân châu a, thiên kim khó tìm, cô nương ngài vận khí chân hảo, đây là bốn điểm – đặc biệt dành riêng ngài một cái."

Ta nhắc tới cái vòng trân châu trên cổ, nói: "Bốn cô nương ta chưa từng thấy Đông hải trân châu a? Ta muốn cái lớn giống của ta như vậy." Lúc rời khỏi Phong gia, ta mang đồng đồ trang sức hắn tặng mang theo hết, cái vòng cổ này chính là một trong số đó. Dật Phong công tử công tử là cổ tiền, há sẽ để tâm điểm nhỏ nhặt này, nếu hắn có lòng tặng, ta liền vui lòng nhận thôi.

Chương quỹ thật sâu hô hấp: "Nếu như ta không có nhìn lầm, đây chính là ngàn năm trân châu"

Ta gật đầu: "Người thật có mắt nhìn."

CHường quỹ biết là ta cố ý đi tìm hiểu, cũng không nói nhiều, cười nói: "Thỉnh cô nương, tiểu điểm không có đồ cô nương muốn."

"CHường quỹ, ngươi đã làm ở đây bao lâu rồi?" Ta hỏi, trong lòng có...một tính toán khác.

"Từ khi Châu Bái hiến mới khai trương, ta cũng đã làm ở chỗ này rồi."

"Sao?" Ta cố ý nhắc nhắc tay áo lên, nhất chích mã não vòng tay lại lộ ra, tầm mắt chường quỹ thoáng cái đã bị hấp dẫn.

Ta cười: "Chường quỹ, kỳ thật tiểu nữ từ cùng là làm buôn bán trang sức, tiểu điểm liền thiếu một cái người khôn khéo giỏi giang lại ôn trọng giống như ngươi vậy."

"Này.."

Ta nhắc cái tay áo khác ra, lộ ra nhất chích ngà voi thủ trạc, chường quỹ lập tức hỏi: "Không biết quý tiệm là?"

"Còn chưa khai trương, bất quá tiểu điểm tuy nhỏ, mặt hàng cũng giống như trên người ta vậy, sơ qua cũng có hơn mười văn kiện." Hôm nay tất cả những thứ ta mang đều là bảo vật có giá trị liên thành, (trừ...thất bảo Lưu Ly tram ra, Lưu Ly tram nguyên bản cũng là thứ tốt, nhưng so với các trang sức khác vẫn còn kém xa). Một kiện có thể đổi mấy gian mặt tiền cửa hiệu. Hơn mười kiện, kia là còn phải...

Chường quỹ cười nói: "Lòng tốt của cô nương ta xin nhận, ông chủ đối ta rất tốt."

Ta vừa lòng cười một tiếng: "Hảo, hôm nào ta sẽ lại tới cửa bái phỏng." Cái vị...chường quỹ này cũng là một nhân tài, không bị kim tiền dụ dỗ. Ta quyết định bắt cho được hần rồi đoạt lại đây, có hần giúp đỡ ta có thể yên tâm.

Kỳ thật hôm nay ta tới châu báo điểm đi dạo là ta đã sớm có kế hoạch tốt, từ khi nghe nói Ngụy Thân bá đạo, ta liền dự định tiêu diệt uy phong của hần. Nguyên bản là muốn chính mình mở một châu báu điểm, sau đó chen nhau buôn bán bức tử hần. Nghĩ lại, cửa hàng cha nuôi không phải là có sẵn sao? Chỉ cần ta cải cách qua là hoàn toàn có thể. Hơn nữa ta tại địa phương này không có ai quen biết, không thể hiểu hết ý nhau được, kế hoạch của ta sẽ theo hình thức cha nuôi đầu tư cổ phần kinh doanh Bảo Châu lâu.

Hôm nay vốn là định thị sát qua một chút, thuận tiện đến Châu Bái hiến sái sái uy phong, lại làm cho ta phát hiện một cái chường quỹ rất tài. Ta cố ý lộ tài, khiến cho hần cảm giác được là ta rất có tiền. Mà hần thủy chung từ chối không chịu phản bội cổ chủ hiện tại, hần chính là một nhân tài.

Tỳ Bà là Ngụy gia nha đầu, không tiện đi theo ta, đành để nàng ngồi lại một mình, đến giờ vẫn còn đang ngồi uống trà.

Ta vỗ vỗ bả vai của nàng, cười nói: "Tỳ Bà, đồ ăn có được hay không."

Tỳ Bà gật đầu: "Rất ngon."

Ta thanh toán xong, mang theo Tỳ bà đi dạo khắp nơi. Mặc dù là ta đi dạo, ta còn là đang chú ý trang phục của nữ tử bản địa. Ta dự định mang Bảo Châu lâu của cha nuôi phát dương quang đại, tự nhiên là muốn lưu ý...những phương diện này.

Ta trong miệng ngậm một khối điểm tâm, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Tiểu thư, cầu xin người rủ lòng thương xót, ta đã ba ngày không được ăn cơm." Cảm giác có người ôm lấy bắp đùi của ta, ta cúi đầu, thấy một cái nữ tử tóc tai bù xù đang quỳ gối cầu khẩn. Cô gái này một thân gấm vóc, mặc dù bẩn, nhìn kỹ có thể thấy được giá trị xa xỉ của trang phục, hần phải là người nhà giàu, như thế nào lại bị đẩy đến tình trạng này.

Ta nhẹ nhàng thở dài, từ từ ngồi xổm xuống, nàng kia vừa tiếp xúc ánh mắt của ta, đột nhiên khủng hoảng đầy sợ hãi, xoay người bỏ chạy. Nữ tử này thân ảnh rất quen thuộc, ánh mắt cũng rất quen thuộc. Là Vân Dung, ta giật mình, Vân Dung như thế nào lại rơi vào tình cảnh như vậy, nàng không phải là mới cưới hơn một tháng sao. Nàng nhận ra ta, cho nên mới khủng hoảng như vậy.

"Tỳ Bà, mau đuổi theo." Ta vội vàng nói một tiếng, lập tức đuổi theo đi.

"Vân Dung, đừng chạy a, Vân Dung, ngươi đứng lại đi." Ta vừa chạy vừa gọi.

Ta nói như thế nào cũng là học qua hai năm đầu kiếm, theo một Đại tiểu thư như Vân Dung so sánh, thân thủ mạnh mẽ hơn nhiều a. Đuổi kịp nàng đến một chỗ ngõ hẻm, ta lập tức nhảy đến trước mặt nàng. Nắm chặt y phục của nàng, "Nhị tỷ, ngươi sao lại có thể như vậy." Kêu một tiếng Nhị tỷ, trấn an thương tâm của nàng.

Nàng khủng hoảng lắc đầu: "Ngươi là ai? Ta không biết ngươi, ngươi hãy thả ta đi."

"Nhị tỷ, ta là Liễm Dung a, ngươi như thế nào lại trở thành như vậy." Ta lo lắng hỏi.

"Ta không nhận ra ngươi, không nhận ra ngươi," Thanh âm của nàng chiến đấu trứ.

Ta thở dài một tiếng: "Nhị tỷ, ta biết trước kia chúng ta đã từng có hiềm khích, nhưng mà tất cả đã qua rồi, không phải sao? Hôm nay mọi việc đã không còn ý nghĩa gì nữa. Giờ đây ngươi là thân nhân duy nhất của ta tại Tề Châu này, ngươi biết không? Ngươi có cái gì uỷ khuất, hãy nói hết ra đi, ta cam

đoan không ai dám làm gì người nữa."

Vân Dung rốt cục từ từ quay đầu lại, nước mắt tèm nhem. Nhào vào người ta lớn tiếng khóc rống lên. Vừa khóc vừa mếu mà nói: "Tam muội, ta biết sai rồi. Trước kia ta chán ghét người, cứ nhăm vào người, là ta không tốt, ta biết ta sai rồi, người có thể tha thứ cho ta không? Nếu là còn có cơ hội, ta sẽ đối xử thật tốt với người, coi người như muội muội tốt mà đối đãi." Ta cùng Vân Dung luôn luôn bất hoà, nếu là trước kia, đánh chết ta cũng không tin là nàng sẽ nói như vậy. Hiện tại, nhất định là Vân Dung bị người ta khi dễ, khán tận tình thể nóng lạnh. Hôm nay nghe ta gọi nàng Nhị tỷ, lại thừa nhận là nhân thân, trong lòng cảm động. Ai, Vân Dung từ nhỏ đã được nuông chiều, hiện tại biến thành như bây giờ nhất định là đã ăn không ít khổ. Mặc dù chúng ta ngày xưa có hiềm khích, chính là thủy chung vẫn là tỷ muội.

Hôm nay nàng thấy ta, có một loại tha hương ngộ bạn cố tri cảm động.

Tỳ Bà chạy tới, thấy tình cảnh này, không hiểu chút nào. Ta một thân bạch y như tiên tử, tại sao lại mời cái....kẻ ăn mày này khóc trên người ta?

"Vân Dung, đừng khóc, chúng ta đi về trước." Ta nhẹ nhàng an ủi nàng.

Ta đối Tỳ Bà nói: "Tỳ Bà, người biết tiểu thư Mạc Thượng thư gia sao?"

Tỳ bà gật đầu. "Người đi mua một bộ quần áo, mua chút điểm tâm, ta cùng Mạc Tiểu thư đi về trước."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6

May mắn là Vân Dung biết phủ cũ của Mạc gia ở đâu, hai người chúng ta tìm thấy chôn cũ. Mùi hương trên người nàng (giun: chính xác thì là mùi hôi vì lâu ngày không tắm ấy ạ :>) một mạch xộc vào mũi ta, khiến ta suýt không nhin được mà ói ra. Phủ cũ của Mạc gia nằm tại một cái ngõ hẻm vừa sâu vừa tối, được xây nên từ những phiến đá xanh to bản, giống như Bắc Kinh – tứ hợp viên. Trải qua mưa nắng, rêu xanh đã phủ kín những bức tường. Mặc dù cũ kĩ, nhìn qua vẫn thấy rất chắc chắn. Theo ta thấy, không tính những trường hợp nguy hiểm (sợ nhất nửa đêm ngủ luôn ko dậy nữa, Diêm Vương hỏi ta chết như thế nào ta nói không biết). Các ngôi nhà chung quanh so với Mạc gia cũ phủ lại nhìn càng cũ, nhưng vẫn đang còn có người ở.

Ta một cước đá văng đại môn đã tróc sơn son (giun: cửa lớn nhưng sơn son thếp vàng đã bị tróc ra rồi ý ạ) ra, một cổ mùi vị gây mũi bay lại đây. Ta che miệng ho khan vài tiếng, trái lại Vân Dung không có phản ứng gì, tiến thẳng vào trong. Trong viện tài liệu một gốc cây đào. Xem bộ dáng kia, có chút niên đầu. Cây đào bên cạnh thuần nhất cổ tinh, ta liếc mắt nhìn, vẫn đang có thanh lương thủy. Nhớ kỹ trước kia học tiểu học được cho bài khoá gọi cổ tinh, nguyên lai cổ tinh trong truyền thuyết chính là cái dạng này.

Tổng cộng có 6 gian phòng ốc, ở giữa 3 gian, đồ sương phòng các 2 gian, cộng thêm một gian phòng bếp, làm thành một toà tiểu viện từ.

Trái lại đồ trong phòng lại không ít, đồ dùng hàng ngày đều rất đầy đủ, chỉ là cũ. Ta tìm một gian phòng tương đối sạch sẽ, mang Vân Dung đi rửa mặt. Trong phòng có kính tử (gương), còn có mấy thứ trang sức rẻ tiền. Thậm chí còn có y phục, ta phỏng đoán gian phòng này chính là khuê phòng ta ở trước kia. Trên đệm một đoá hải đường to, thêu rất sống động, xem cái kia thủ pháp, hẳn là do "Liễm Dung" thủ bút.

Vân Dung rửa mặt xong, mặt mũi thanh tú nguyên bản lộ đi ra. Ta tìm vài món y phục coi như sạch sẽ cho nàng thay, giúp nàng phát biện cái đầu dài thành hai bên, tuy ý thả phía trước ngực. Ta không biết nhiều về cách sơ đầu kiểu cổ đại, trình độ cao nhất chỉ có đến thế này. Ta thấy trong hộp trang sức cổ bằng gỗ có một đoá châu hoa lớn, tiện tay cầm lấy mang cài lên tóc Vân Dung. Khuôn mặt kia lại trưng thêm vài phần quyền rũ.

Ta xoay người, nghĩ mang nước bồn đem đổ đi. Vân Dung đột nhiên kéo tay của ta nói: "Tam muội, người tại sao đối ta đây lại tốt như vậy, ta trước đây đối với người như vậy, người chẳng lẽ không hận ta sao?" Giữa gương đồng, ta xem thấy khuôn mặt Vân Dung đã tái nhợt đi đầy nước mắt.

Ta cười nhạt: "Ta hận người thì sao? Không hận người thì sao? Mọi chuyện chẳng phải đã qua cả rồi sao? Ta nói rồi, chúng ta là tỷ muội, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Hôm nay ta rời khỏi hoàng cung, hiện tại là đã không thể trở về, hiện tại người chính là người thân duy nhất của ta trên đời này." Rồi khỏi cung đình, từ bỏ tất cả, cuộc sống tự do tự tại chẳng phải là điều ta muốn sao? Trong lòng vì sao lại cô đơn như vậy. Thâm cung trung tâm nhi có tốt? Trên bệ rồng Tề Hạo có thể chỉ nghĩ đến ta? Càng muốn quên lại càng quên không được. Nhịn không được nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Người tại sao lại muốn rời khỏi hoàng cung?" Trên mặt Vân Dung hiện lên vẻ mặt không tin. Vân Dung rốt cục cũng chỉ là một cái Đại tiểu thư bị làm hư, không hiểu được cung đình hiểm ác. Nhược không bị ta cùng tể di phu nhân xiêm áo nhất đạo, hiện tại đã sớm mất mạng ngồi ở chỗ này.

Ta gật đầu: "Là, ta rời khỏi hoàng cung. Tuy là nguy nga lộng lẫy, nhưng lại không thích hợp với ta." Ta đối nàng cười cười: "Lại càng không thích hợp người." Ta mặc dù không thông minh, nhưng vẫn là có chí số thông minh. Về cung đấu, chí số thông minh của Vân Dung chỉ là số âm.

Vân Dung cũng cười: "Không sai, cung đình không thích hợp ta. Bất quá..." Nàng ngừng đầu, nhìn mặt của ta: "Bất quá, cung đình khước thích hợp người." Nhân nột (giun: bản chất của con người), không trải qua đau khổ vĩnh viễn sẽ không lớn lên. Vân UDng hiện tại không còn....là Vân Dung của

một tháng trước.

"Có ý gì?" Ta hỏi.

« Tam muội người mưu trí hơn người, nữ tử cung đình chỉ sợ đều bại trong tay người. »

« Không rõ. » Ta lợi hại như vậy sao.

« Thử hỏi thiên hạ có bao nhiêu nữ tử có thể giống như người thanh tâm quả dục, giống như người đại trí giả ngu ? Thiên hạ nữ tử ai cũng hy vọng sủng quan hậu cung, ham vinh hoa phú quý, mà người cũng không nguyện vì phi (giun tranh giành ?), thậm chí tự nguyện vào lãnh cung. » Nàng thê lương cười một tiếng : « Ngày đó ta nghe nói người vào lãnh cung, cao hứng thật lâu. Đại tỷ nói cho ta biết, chỉ cần người không muốn, không ai có thể bức người. Người không muốn tiền, không muốn nhập cung đình, cho nên người lựa chọn chỗ an toàn nhất hậu cung – lãnh cung. Người không ngu ngốc, chỉ là thông minh đáng sợ. Người chẳng những thông minh, còn có thể nhìn thấy danh lợi, nữ tử như người thế gian có mấy người ? Đem trí thông minh của người, nếu là muốn một lòng tranh thủ tình cảm, nữ tử hậu cung có mấy người đáng là đối thủ người ? »

Ta cười mà không đáp, nàng nói xong đích xác đúng. Từ nhỏ đến lớn đều xem kịch truyền hình về đấu đá chốn hậu cung, hơn nữa có thể thấy những...nữ nhân này là giờ trò như thế nào. Ta liền giống như đã sống tại cung đình suốt 27 năm, rất nhiều chuyện ta rất hiểu. Nếu là ta một lòng tranh danh lợi, cùng những nữ nhân hậu cung này....thật là có liều mạng.

Trên mặt Vân Dung tràn đầy cô đơn, « Ta từ nhỏ đã được nuông chiều, ý vào bản thân thơ văn xuất chúng, tâm cao khí ngạo. Ta chưa từng đem...bất cứ thứ gì để vào mắt, thậm chí ta coi người là thứ không đáng để cho ta coi, nhưng vẫn nể đại tỷ của ta. Đối với người, ta càng là đánh tâm lý xem thường. Kỳ thật ta sai lầm rồi, Đại tỷ thông minh tuyệt đỉnh, người so với đại tỷ càng thông minh hơn. Mặc gia ba cái nữ nhi, người là...xuất chúng nhất. Mà ta ni ? Cái gì cũng không phải. Bọn hạ nhân cùng Đại tỷ coi trọng ta, chỉ là bởi vì quan hệ của nương ta. Ngoại nhân nhìn nọt ta, đích xác bởi vì ta có điểm văn tài, có vài phần xinh đẹp, nguyên nhân quan trọng hơn cũng bởi vì phụ thân. »

Ba tháng không thấy, Vân Dung đích xác thông minh hơn rất nhiều, theo ta thấy : cùng ba tháng trước chênh lệch phải lấy năm ánh sáng ra tính toán.

Trước kia, mọi người bên người nàng tung hô nàng, nịnh nọt nàng. Sau này ra khỏi cung, đại gia đối nàng thái độ chán chán có điều thay đổi. Một cái nữ nhân gả hai lần cũng không giá được ra ngoài, một cái nữ nhân mới tiến cung mấy ngày liền bị coi như kẻ điên đuổi ta, bọn tiểu nhân không nhằm nàng mà khi dễ thì còn khi dễ ai ? Sau đó bị giá tới đây, nhất định lại ăn không ít khổ. Nhân tình nóng lạnh, chắc nàng đã thấu hiểu.

« Kỳ thật mỗi tỷ muội chúng ta ai cũng có sở trường riêng. » Còn ta ? Trường thành này đức hạnh, sẽ không viết chữ, sẽ không hoạ hoạ, sẽ không đánh cờ, ca hát tấu điệu, thật sự không dám nhận 'nữ nhi xuất sắc nhất Mặc gia' như nàng vừa nói.

Ta tìm ghế ngồi xuống, thương tiếc hỏi : « Được, nghe nói người gả cho một vị thương nhân làm thiếp, như thế nào lại lưu lạc đến nước này. » Không phải ta muốn xát muối vết thương của nàng, chỉ là trong lòng không nể nổi mà hỏi a. Vân Dung ít ra cũng là thiên kim thượng thư, làm thiếp chẳng lẽ còn uỷ khuất....cái kia nam nhân ?? Không để mặt mũi cho Vân Dung chính là không để mặt mũi cho Mặc thượng thư, không để mặt mũi cho Mặc thượng thư chính là không để mặt mũi cho ta (Cũng không thể phủ nhận, ta đã mang Mặc thượng thư coi như cha của mình, mặc dù hắn rất cổ hủ, đối với ta cũng chân hảo), không để cho ta mặt mũi ta đương nhiên cũng chẳng cần giữ mặt mũi gì cho hắn.

Vân Dung quay đầu đi, không muốn nhìn, nước mắt, im lặng rơi xuống.

Ta nhàn nhạt cười nói : « Không nói cái này... Người rất đói ? Tỷ Bà nha đầu kia như thế nào vẫn chưa trở lại. »

« Tam muội...ta... » Vân Dung thốt ra lại nuốt xuống.

« Vân Dung, gọi ta là Mai Ảnh. Năm đó, Liễm Dung sớm đã chết ở trong cung, ta chỉ là Mai Ảnh. » Vô luận là trước mặt bất cứ kẻ nào, ta cũng chỉ là Mai Ảnh. Không có những thứ...hào quang hư vô, loạn thất bát tao danh khí, đồ bao phủ ba. Ta chỉ là Mai Ảnh, coi như là chưa từng có chuyện gì, chỉ có tương lai – là Mai Ảnh.

Vân Dung ngạc nhiên, không cách nào nói ra sự kinh ngạc, ta cười cười : « Vân Dung, người là muốn cho mọi người trong thiên hạ biết. Ta Mặc Liễm Dung đứng đầu cung tần, tự nhiên xuất hiện ở Tề Châu sao ?

Vân Dung tức cười, « Hoàng thượng đối người không tốt sao ? » Lập tức cười khổ nói : « Chúng ta tỷ muội đồng bệnh tương liên. »

Ta không nói gì, ta có thể nói cái gì ? Cho dù mang lương tâm giã lên dưới chân ta, ta cũng không thể nói rằng hắn đối ta là không tốt. Chỉ có thể nói, ta không muốn chôn xác tại thâm cung, cho nên ta mới vứt bỏ tất cả, tất cả....

Tiếng đập cửa vang lên dồn dập, hẳn chính là Tỷ Bà, ta vội vàng chạy ra mở cửa.

Tỷ Bà ôm một đồng đồ lớn, đồ ăn lẫn đồ dùng, thờ hồn hèn đứng ở cửa. Ta cười nói : « Nha đầu chết tiết kia, người đi ăn cướp a ? Như thế nào lại biến thành như vậy ? »

« Hồi tiểu thư, Tỷ Bà nhất thời tìm không được nơi này, cho nên lạc được, lại sợ tiểu chỉ chờ không được sốt ruột, cho nên bỏ chạy tới. » Ta mới vừa rồi vẫn còn theo bản năng mang nàng coi như Tần Nhi, mãi đến khi nàng nói ra cung khinh như thế, ta mới chợt nhận ra nàng không phải Tần Nhi.

« Vào đi, mua cái gì ngon vậy ? »

« Hồi tiểu thư, nô tỳ thấy vừa rồi vị cô nương kia thật sự đối bụng, nên mua một ít điểm tâm quả vô cứng ít nước, còn có đùi gà... » Ta vâng, mua nhiều như vậy, Vân Dung ăn hết sao ? Ta thấy hoài nghi.

Sự thật chứng minh, Tỳ Bà không sai, Vân Dung vừa thấy thực vật chẳng khác nào đôi cái thấy đầu khớp xương, một tay cầm lấy giống nhau, miệng nhai tràn đầy. Ta sợ nàng nghẹn, vội vàng mang một chén nước đưa nàng uống. Tại ăn quá nhanh, không cẩn thận bị sặc, ta vội vàng cho nàng thuận khí. Ho khan vài tiếng, Vân Dung cảm kích nói : « Tam...

Nhìn Tỳ Bà, vội sửa lời nói : « Mai cô nương, cảm ơn người. »

« Đứng khách khí, ta cùng Liễm Dung là hảo tỷ muội, người tự nhiên chính là tỷ tỷ của ta. » Lời này đương nhiên là nói cho Tỳ Bà nghe.

Buổi tối ta ở lại cũ phủ, để Tỳ Bà trở về nói cho mẹ nuôi, ta gặp phải một cái bạn tốt, cho nên liền không quay về.

Bóng trăng nhân nhật, trong viện – cây già lẳng lẳng đứng đó. Ta nhìn sương phòng đối diện, đôi mắt đột nhiên nhoè lệ. Một Vân Dung kiêu ngạo, thanh cao, giờ đã hoàn toàn biến mất. Nàng tới cùng là đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, một nữ tử kiêu ngạo như thế lại biến thành như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7

Đêm đã khuya, một trận gió lạnh nữa lại thổi vào. Đứng trước cửa sổ, ta là một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai ta dậy thật sớm, ta lặng lẽ đẩy cửa phòng ra, Vân Dung còn đang ngủ. Nàng ngủ rất say, giống như cái hài tử. Nhất định nàng đã phải chịu nhiều đau khổ, có thể ngủ một giấc an lành thật không dễ dàng. Ta không đành lòng quấy rầy, ta một thân trở lại Ngụy gia. Rửa mặt qua loa, ta đi bồi mẹ nuôi ăn điểm tâm. Mẹ nuôi vừa thấy ta, sắc mặt lộ ra vui mừng nói: "Ánh nhi đã trở về? Nghe Tỳ Bà nói người gặp được một vị bằng hữu, cho nên ở lại Mạc gia phủ cũ?"

Ta gật đầu, "Đúng vậy, ta gặp phải Mạc gia Nhị tiểu thư Vân Dung cô nương. Nàng bộ dáng kia quả thực đáng thương, nàng tại Tề Châu đã không còn ai thân thích, cho nên ta lưu lại bồi nàng. Nói như thế nào ta cùng Mạc Tam tiểu thư cũng là bạn tốt, cùng Vân Dung cũng gặp qua mấy lần." Ta mặt không đỏ tâm không động, nhận bản thân cùng Mạc Liễm Dung là bằng hữu.

Mẹ nuôi nghe ta nói như vậy, kinh hãi, vội hỏi: "Người nói Mạc gia Nhị tiểu thư làm sao cơ?"

"Ta cũng không biết, ngày hôm qua ta gặp phải nàng đang tại đầu đường ăn xin, hỏi nàng cái gì cũng là không chịu nói, có lẽ là trượng phu bạc đãi nàng." Người giàu có năm thế bảy thiệp, trong khi đó tranh thủ tình cảm, đấu đá nhau tuy không bằng ấu cung tranh đấu, nhưng cũng là một hồi chiến đấu kinh tâm động phách. Không kể tâm kế, nhất định sẽ bị hại. Ta chắc chắn, nhất định là đám thế thiệp của tên trượng phu kia khi dễ nàng.

Hoạ Hoạ (Ngụy gia có bốn cái nha đầu, Tỳ Bà, Kỳ nhi, Thư nhi, Hoa Hoạ, vốn là cảm kỳ thư hoạ, mẹ nuôi cảm thấy tên này rất tục khí, liền đổi thành Tỳ Bà) bùng lên một chén cháo, ta nhấp môi một chút, lo lắng hỏi: "Vân Dung đã cưới qua hai lần, đây đã là lần thứ 3, e là nàng không còn mặt mũi nào trở lại kinh thành." Vân dung hai lần cưới không thành, hơn phân nửa là lỗi bởi tại ta. Ta đối nàng có chút áy náy, đó cũng là nguyên nhân ta đối tốt với nàng. Kỳ thật ngày trước không ai có lỗi với ai cả, chỉ là trong lúc đó có thua thiệt, là ta nợ nàng. Nàng chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, ta đã phá cả đời nàng. Lúc đầu tính toán, ta một lòng chỉ nghĩ đến bảo vệ tính mạng của nàng. Khi ấy ta muốn cho nàng vào lãnh cung, đến lúc đó ta sẽ chiếu cố nàng, nàng sẽ không phải chịu đựng gì đau khổ. Nếu như sau này nàng thay đổi tính tình, ta sẽ suy nghĩ mà lại đem nàng ra. Nhưng là ta không nghĩ tới nàng sẽ bị đuổi khỏi cung, sau nàng lại mang cái danh bị gả đi hai lần, ai còn thêm cưới nàng? Ta là đã tạo nghiệt, hiện tại cần phải bồi thường nàng cho thật tốt. Ta mặc dù có điểm hèn hạ, những cũng vẫn có nhân tính.

Mẹ nuôi thờ dài một hơi, "Người yên tâm, ta sẽ không để Mạc tiểu thư phải khổ đâu."

Ta ngẩng đầu, vẻ mặt hiện hình dấu chấm hỏi, chuyện này thì có liên quan gì đến nàng?

"Mạc tiểu thư giá, chính là cái nhi tử không nên thân kia." Mẹ nuôi thân nhiên nói. Nếu như không phải cái ghế đủ vững chãi, thì hẳn là bản thân ta cũng sớm rớt xuống ghế cơ. Vân Dung cư nhiên lại là gả cho cái... Ngụy Thân không có lương tâm, không có thiên lý a.

"Vân Dung giá.. nhất định... Mẹ nuôi thứ cho ta lắm miệng, người cùng cha có phải hay không cùng Mạc gia có điểm giao tình? Tại sao Vân Dung lại phải uỷ khuất làm thiệp?" Ta thực không biết.

Nghe nàng giải thích một hồi, ta cũng hiểu. Cha nuôi cùng Mạc thượng thư đích xác thật là đồng song bạn tốt, năm đó khi chưa làm quan, là khách quen của Ngụy gia. Chỉ là mấy năm nay, rất ít liên lạc. Trước đó vài ngày, Ngụy Thân đến kinh thành buôn bán, ngẫu nhiên nghe nói Vân Dung đầu tiên là bị thành vương thối hôn, sau lại bị biếm ra khỏi cung, hần chủ động đưa ra ý muốn lấy Vân Dung. Thượng Thư thấy con của cố nhân muốn kết hôn với nữ nhi tàn hoa bại liễu của mình, tự nhiên là nguyện ý. Hần biết tình cảnh của Vân Dung, nên không có ý tứ mờ miệng đòi alm chính thây. Đành để cho Vân

Dung gả cho Ngụy Thân với thân phận thiếp thất.

Người sáng suốt cũng biết, Ngụy Thân chỉ là nghĩ dựa vào Thượng Thư đại nhân này che đỡ như cây đại thụ mà thôi. Ngụy gia hai cái lão nhân cũng sớm đã tách Ngụy Thân ra ở riêng, hẳn muốn lấy thêm tiếp bọn họ tự nhiên khó mà nói cái gì. Hôm nay thấy con mình cư nhiên như thử (tự nhiên như chuột: dễ vậy âm vẫn hay hơn à? :>) ngược đãi nữ nhi của cố nhân, mới có ý ra mặt.

Ta nghe mẹ nuôi nói xong, trong lòng dần dần hạ nhiệt. Ngụy Thân, quả thực không phải người. Không phải là ý vào bản thân có mấy đồng tiền dơ bẩn sao? Con mẹ nói, bốn gian thương ta đây còn chưa xuất thế này, nào đến đến phiên hắn điều võ dương uy.

Dùng qua com sáng, ta trực tiếp đi thư phòng tìm cha nuôi. Cha nuôi chính là đang nhàn nhã đi chơi luyện tự ni (luyện chữ), cha nuôi tả tự nhìn rất đẹp, chỉ là thiếu đi cái khí khái bá đạo cần có của nam nhân.

Thấy ta qua, cha nuôi cười híp mắt nói: "Ảnh nhi, tìm ta có chuyện gì?"

Ta cười cười: "Ta đích xác có chuyện trọng yếu tìm ngài."

"Hào. Ngồi đi." Hắn chỉ chỉ ghế, tự mình ngồi xuống trước. Ta đưa mắt ngắm hắn tả tự, "Cha, người tả tự rất tốt, chỉ là nhìn hơi nhu hoà."

"A? Ngươi biết thư pháp?"

"Không, ta chỉ biết tâm. Cha mấy năm gần đây không để ý tới sinh ý tròng thương chuyện, nhất tâm chỉ nghĩ tới an hưởng tuổi già, khí phách tung hoành thương trường năm xưa là tự nhiên mất." Nha đầu dâng lên một chén trà, mùi thơm thoang thoang, là trà ngon, ta vẫn giữ nguyên bộ dáng, cười nói:

"Cha, đã không còn khí phách chẳng khác nào anh hùng đường cùng. Thương trường như chiến trường, trên chiến trường chỉ có địch ta, không có phụ tử thương trường thương cũng giống nhau."

Cha nuôi cũng hơi hơi trầm tư, cười nói: "Ảnh nhi tới cùng là muốn nói cái gì?" Lão hồ ly, đã sớm biết ý đồ của ta.

"Cha, ngài bảo đao chưa lão, tự nhiên sẽ không là anh hùng đường cùng? Chẳng qua là người có tình nhưng trứ ca ca thôi, có phải hay không? Ta nghĩ rằng một mặt dung túng cũng không phải là chuyện gì tốt. Phải có lúc cho hắn biết tại cái thế giới này cũng không đơn giản giống như hắn nghĩ, càng nên cho hắn biết, nhân giả vô địch. Lời không muốn nghe càng phải nghe, cha mẹ sớm muộn gì cũng phải rời khỏi cái thế giới này. Đến lúc đó nếu ca ca vẫn là còn giống như hiện tại, hoành hành ngang ngược, lòng dạ độc ác, sớm muộn gì cũng chỉ làm hại bản thân thôi. Nếu như ngài thật sự yêu thương hắn. Nên giáo dục hắn cho thật tốt, không phải không mặt dung túng như vậy." Ta nói như mây bay gió cuốn (giun: chị chém gió thì có? =.=. Chị Liễu: Cảm ếp lên lười; giun: thử ném xem, em không edit nữa chị chỉ có mà mốc mặt nhá!; Chị Liễu: hạ ếp xuống...), bất quá cảm giác kia thật giống như đang uy hiếp một cái lão đầu. Âm thầm nghĩ bản thân hèn hạ, đi tới cổ đại sau này, lại càng hèn hạ thêm.

Cha nuôi đương nhiên hiểu được ý của ta, nhìn nhìn nghĩ hoặc. Cười cười thờ dài nói: "Ài, ta già rồi, không muốn đi quan tâm những việc trên chốn thương trường này... Có đứa con như thế, là Ngụy gia ta bất hạnh..."

Ảnh mắt ta lập tức tắc quang tắc quang, "Cha nuôi, nếu như người tin qua được lời của ta, ta nghĩ cùng người cùng nhau kinh doanh Bảo Châu lâu."

Cha nuôi ngăn người, lập tức khoát tay: "Thôi thôi, ta già rồi, không muốn quan tâm nữa. Ảnh nhi là một nữ hài tử, sao có thể xuất đầu lộ diện, ta giúp người xem xét người tốt gia, sớm một chút gả cho đi?" Gả đi, ta mới có 18 tuổi mà thôi. (t/g:27 tuổi, bà già, gạt người cũng không phải như vậy chứ, các độc giả ai cũng biết người 27 tuổi, của người hoa ngôn xảo ngữ tuyệt đối che dấu không được chân tướng sự thật, tác giả bất lương cười gian suy nghĩ).

Thất bại, xem ra cha nuôi là không muốn trông nom cái...nhi tử không nên thân kia... Càng nói, chỉ sợ là hắn càng không tin ta. Cũng tại ta, quá nóng vội. Ta mới đến Ngụy gia được mấy ngày. Đã thông hiểu rõ ràng gia cảnh Mạc gia, hiệu suất như thế tuyệt đối là của điệp viên cấp cao. Vốn ta là nghĩ sau này bàn lại hợp tác mở công ty, đã biết Ngụy Thân chính là lão công đáng ghê tởm của Văn Dung, ta thật sự có một loại ham muốn chỉ cần ta nói hắn liền phải lập tức quỹ gồi trước mặt của ta van xin dục vọng. Ài, một lần sảy chân để hận nghìn đời, giống như ta một người thông minh như vậy cư nhiên lại phạm một sai lầm đơn giản như thế. Cha nuôi đã bắt đầu đối ta hoài nghi, có thể hay không sẽ phái người đi điều tra thân thế của ta?

"Cha nuôi, nhất định người đối ta rất kỳ lạ, người nhất định đã cho là ta vào Ngụy gia có cái gì ý đồ bất lương có phải hay không?" Tự nói ra tương đối dứt khoát. Cha nuôi không nói lời nào, ta cười nói: "Cha nuôi, kỳ thật ta căn bản là không có ý đồ gì, gặp phải các người thật là ngẫu nhiên. Còn như ta nghĩ sẽ buôn bán, chỉ là vì tiền." Mặt ta lập tức biến sắc, làm ra một bộ bộ đáng đáng đáng thương." Đại nương là một kẻ tham tiền tài, nàng muốn đem ta gả cho lão đầu kia, chủ yếu là vì coi trọng tiền tài. Nếu như ta kiếm được rất nhiều tiền, nàng cũng sẽ không miệt thị ta. Kỳ thật ta cũng không phải là muốn điều võ dương uy, ta đây làm vậy cũng là vì mẹ ta. Mẹ ta xuất thân bản hàn, sau khi từ trần bài vị cũng không được đem vào từ đường. Mẹ ta bị bao người khinh bỉ, ta không muốn nàng chết đi rồi vẫn còn phải nhận hết sự khinh bỉ của người nhà. Cho nên, ta phải có tiền, có tiền mới có quyền. Ta muốn bắt đại nương thừa nhận mẹ ta, ta muốn cho linh hồn mẹ ta được yên nghỉ." Càng ngày trình độ diễn xuất của ta càng tăng, ta âm thầm khinh bỉ bản thân.

Ta len lén quan sát thần sắc của cha nuôi, hắn tỏ ra một bộ mặt đồng tình. "Ảnh nhi, sau khi ta trăm tuổi (Chết), tài sản của ta đều là của người. Một nữ hài tử như người cần gì phải xuất đầu lộ diện." Cổ hủ, cổ hủ...nữ hài tử thì làm sao.. Hắn miệt thị ta vậy, ta lại càng muốn thành đệ nhất gian thương. Một ngày nào đó, ta muốn chỉ cần giậm chân một cái, giới buôn bán Tề Châu liền đầu tam đầu. Cái thứ chó má Ngụy Thân kia..., thấy lão nương là muốn chạy lại đây kêu lão đại.

Nếu thuyết phục không được cha nuôi, kế hoạch đầu tư theo hình thức cổ phần hoàn toàn thất bại, ta chỉ có thể lên kế hoạch độc lập khai ra công ty. Còn việc phải làm cái gì, còn chờ đi khảo sát đã.

Mẹ nuôi ăn xong điểm tâm liền mang theo Hoà Hoà đi ra ngoài, nghe nói là đi tìm chỗ ở của Ngụy Thân. Ta biết đi cũng vô ích, Ngụy Thân đã là không

có thuốc nào chữa cứu được, làm sao chịu nghe ời của nàng. Để Tỳ Bà ở lại trong phủ, ta hồi phủ cũ đi tìm Vân Dung.

Mang Vân Dung đến từ lâu nổi danh nhất trong thành, ta nghĩ muốn đưa Vân Dung đi mua sắm. Vân Dung thấy mị vị món ngon ánh mắt liền sáng lên, ta nghĩ thấy thật là kinh khủng. Nàng cũng là tại mặt đường lý lớn lên, mấy tháng không thấy liền phát triển trở thành bà khát cái??

Mua một ít son, bột nước, trang sức, y phục, mua kỳ khôi bỏ trả lại cho nàng, châm tuyền. Mặt khác mua một cái đàn tranh cho nàng giết thời gian, linh linh toái toái đồ nhất đồng lớn. Ta một muốn chết, cổ đại thật là phiền phức, siêu thị hiện đại thật là tiện lợi. Siêu thị...ta linh quang chợt lóe, trong đầu xuất hiện một cái ý nghĩ.

Rốt cục, hai chúng ta cộng tác cùng cố gắng, nguyên bản căn phòng tồi tàn đã trở thành mới mẻ sạch sẽ, một khuê phòng tiêu chuẩn dành cho Đại tiểu thư đã xuất hiện trước mặt.

Vân Dung cảm kích, nắm lấy tay ta, "Mai Ảnh, cảm ơn người."

"Cảm ơn cái gì, chúng ta là người nhà cả mà." Kỳ thật tâm tư ta không yên, ta rời khỏi Ngụy gia, dù sao cũng phải có cái chỗ để ở, ta liền quyết định ở lại nơi này. Đương nhiên không phải muốn đem Vân Dung đuổi ra ngoài, mà là chúng ta cùng nhau ở một chỗ. Trước mắt ta đang chuẩn bị gây dựng sự nghiệp, tài chính khẩn trương, có thể tính liền tính.

Buổi tối bồi Vân Dung cùng nhau ăn cơm, mời nàng nghỉ ngơi thật sớm, còn ta đến Ngụy gia chào từ biệt.

Vừa vào cửa liền gặp phải Hoà Hoà, nghe nàng nói mẹ nuôi hôm nay đến tìm Ngụy Thân, không cho hẳn bạc đãi Vân Dung, kết ủa bị Ngụy Thân mắng cho im bắt. Ngụy Thân chết tiệt, Bốn tiểu thư tới, người liền chuẩn bị phá sản nhà. Trước mắt, mục tiêu lớn nhất là tranh nhau buôn bán làm Ngụy Thân phá sản.

Ta tìm được mẹ nuôi, nàng đang ở trong phòng vẫn còn buồn bực.

Nhìn thấy ta, nàng tỏ ra một chút khiếm ý, nhất định là vì chuyện của Vân Dung. Ta cười: "Nương, có phải hay không vì chuyện của Vân Dung."

"Ai, cái tên nhi tử không ra gì kia, nghĩ tới hẳn mà tức chết ta." Mẹ nuôi vẽ mặt bi phẫn.

"Nương, ta là hướng người chào từ biệt."

Mẹ nuôi bắt đầu kích động: "Tại sao muốn đi? Chẳng lẽ là chúng ta chiếu cố ngươi có gì không tốt sao?"

"Không phải, hiện tại để Vân Dung một mình ở lại Mạc gia phủ lý cũ, ta không yên lòng, cho nên muốn qua bồi bồi nàng. Vân Dung là bạn tốt của ta, vô luận như thế nào cũng muốn đem chuyện nàng xử lý cho tốt."

"Mang Vân Dung tiếp nhận lại đây ở, nói như thế nào nàng cũng là con dâu của ta." Cái này...nhi tức phụ (Con làm cha mẹ tức), Vân Dung thì không dám.

"Nương, Vân Dung đang kích động, ta nghĩ muốn để nàng nghỉ ngơi thật tốt, ở chỗ kia sẽ tốt hơn."

Mẹ nuôi hơi chút trầm tư: "Được rồi. Để Tỳ Bà cùng Thư nhi theo qua hầu hạ, có cái gì cần thì nói một tiếng với ta." Mẹ nuôi cảm giác được lời của ta cũng có lý, đương nhiên đáp ứng. Miễn phí kiếm được hai cái nhà đầu, ta càng vui.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Chuong 8

Tôi cố bình tĩnh, dậm dậm nhất tiếu: "Hoàng thượng, nhớ thì sao, mà quên thì sao. Nếu Hoàng thượng đã biết tâm tính của Liễm Dung, thỉnh Hoàng thượng để Liễm Dung xuất cung." Quân đến quan hệ trước kia của bọn họ làm gì, có thể ra khỏi cung là tốt rồi.

"Liễm Dung, trầm từng nói, nàng là nữ nhân của trầm, đời này đừng hòng xuất cung." Hắn lạnh lùng nhìn tôi, bá đạo nói. Tôi là người, không phải đồ vật. Tôi thuộc về chính mình.

Tôi giận, hung hăng trừng mắt, "Tề Hạo, cho ngươi ba phần thuốc nhuộm thì đừng tưởng mở được xưởng nhuộm. Ta nói cho ngươi, Liễm Dung ta không thuộc về bất kỳ kẻ nào, ta chỉ thuộc về chính ta. Người Tề gia các ngươi có phải đều mắc bệnh tâm thần hết rồi không, hết lần này tới lần khác muốn động chạm đến ta. Ta đẹp không đẹp, tài không tài, là một bất phụ diện hình, có cái gì tốt. Một Thành vương còn chưa đủ, lại đến ngươi góp vui. Ta nói cho ngươi, chỉ cần còn sống một ngày, ta sẽ chạy trốn. Ta không muốn làm con chim chết yếu trong lồng son, ta muốn tự do, ta muốn làm ta đích thực. Liễm Dung ta muốn một người chồng có thể toàn tâm toàn ý yêu ta, ngươi không làm được, vĩnh viễn không làm được. Hậu cung mỹ nhân của ngươi đầy

đàn, van cầu người đừng trêu chọc ta. Để cuộc sống nơi Lân cung của ta yên bình, hoặc người để ta ra khỏi đây, khi ta đã chết.”

Tề Hạo hờn hển nhìn tôi: “Không được, ta sẽ không đưa nàng cho bát ca.” Hoàng đế bị tôi chọc giận đến khó thở, tôi thật lợi hại.

“Có ý gì? Ta cũng không có hảo cảm với hần, tất cả Hoàng thất các người đều không thể là phu quân của Liễm Dung ta, hần không, người cũng không. Nói cho người biết, Thành vương chỉ hiểu lầm ta là Liễm Diễm, hần không thích ta, chưa từng.” Tôi lớn tiếng gào lên, nước mắt bất giác cũng lăn xuống, từng giọt nóng bỏng rơi cả vào tay áo, lập tức thành vệt rõ ràng.

Tề Hạo ý vị thâm trường nhìn tôi: “Nàng không thích hần, vì sao lại thương tâm như vậy?”

Tôi lau nước mắt, miệng nhếch một nụ cười nhạt: “Ta thương tâm sao? Ta chỉ không cam lòng, lẽ nào Liễm Dung ta lại xui xẻo đến thế? Lẽ nào ta lại thua kém Liễm Diễm?”

Hần thân nhiên nói: “Liễm Diễm phong hoa tuyết đại, ôn nhu hiền dịu, nàng thông minh tuyệt đỉnh, tính tình thẳng thắn, mỗi người mỗi vẻ.” Người ta là phong hoa tuyết đại, mà tôi chỉ là thông minh? Lẽ nào hần không biết, dung mạo với nữ tử mà nói có tầm quan trọng thế nào. Nếu có thể, nguyện ý đổi sự thông minh với dung mạo. Tôi tình nguyện làm một mỹ nữ có chỉ số IQ bình thường, còn hơn là làm một con ma lem thông minh tuyệt đỉnh.

Tôi ngờ vực: “Người biết Liễm Diễm?”

“Ta thường đến quý phủ của bát ca chơi, rất tâm đầu ý hợp với nàng ấy.” Tôi cảm thấy nhãn thần của hần sáng lên, lẽ nào hần cũng thích Liễm Diễm.

“Vậy nói cho người, ta là sư tỷ của Liễm Diễm, từ nhỏ nàng và sư tỷ này nương tựa vào nhau mà sống, nể mặt nàng, người nên trả ta tự do.” Tôi tà tâm bất tử, vẫn hy vọng hần nể mặt Liễm Diễm.

“Nàng không thể là sư tỷ của Liễm Diễm.” Hần thoáng ngờ vực tôi: “Tính đến nay, Liễm Diễm tỷ tỷ đã 26, nàng mới 18, không thể là sư tỷ của nàng ấy, nàng nói dối.”

“Nói thật với người, ta đã 27, đủ tuổi làm sư tỷ của nàng ta rồi chứ?” Người này thật kỹ tính, ngay cả vấn đề này Tề Hiền còn chưa phát hiện ra.

Hần cười, “Mọi người đều biết Mạc gia Tam cô nương cùng năm sinh với ta.”

Tôi cười khò: “Ta lại nói cho người biết, ta mất trí nhớ, cho nên vô luận người cùng Liễm Dung có quan hệ gì, mắt sạch rồi.”

“Nàng vẫn nói dối.”

“A? Vì sao? Chứng cứ đâu?”

“Nàng nói mình mất trí nhớ, làm sao nhớ được Liễm Diễm, nhớ Diêu Diêu. Ta không tin nàng là sư tỷ của nàng ấy, nhưng ta tin nàng là sư muội.” Lòng tôi gió thổi, nam nhân này thật lợi hại. Chỉ mỗi thế thôi hần đã đủ làm hoàng đế rồi. Tiểu nam hài này nhỏ hơn tôi 8 tuổi mà không hề đơn giản, tôi còn tự cho có thể nhìn thấu nhân tâm, trước mặt hần, giống ăn dưa bở quá. Về điểm này, trên thương trường, so không lại với đấu tranh chính trị, thực rõ múa rìu qua mắt thợ.

Tôi tạm thời không nói gì, quỳ xuống: “Liễm Dung cung tiến Hoàng thượng, Lân cung không phải nơi tốt, thỉnh Hoàng thượng tốc tốc ly khai.”

Hần vội đỡ lấy tôi, nhìn khuôn mặt sau bì diện sa: “Rốt cuộc nàng là ai, đâu mới là nàng?”

Tôi khá dĩ nổi trận lôi đình, thoáng cái điềm tĩnh như nước, ngay cả tôi cũng không biết mình rốt cuộc là ai. Bất quá tôi biết một điều, tôi vô cùng kiên cường.

“Ai là ta, không trọng yếu, quan trọng là ta là một phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, là một nữ nhân trong Lân cung, ta hy vọng Hoàng thượng sau này không nên đến đây nữa.” Tôi bình tĩnh nói.

“Thân thể nàng bất hảo, sao có thể ở lâu trong Lân cung, giờ đi với trẫm, về Sương Hoa cung.”

“Xin lỗi, ta thích Lân cung.”

“Có về không?”

“Không về.”

...

“Ai... Ai... Lưu manh, buông ta ra.” Tôi không điểm xia đến hình tượng nữa mà gào to, nhưng cả người đã bị Tề Hạo bế ra khỏi Lân cung.

Tề Hạo quát lớn: “Câm miệng.”

“Lưu manh, phi lễ a, ai cứu với a.” Tôi tiếp tục la hét, mong mọi người chạy tới, hần sĩ diện nhất định sẽ thả tôi xuống.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là, “Xin lỗi, phụ nữ mang thai không uống rượu, cho nên rượu gì ta cũng không uống.” Ế, lỡ mồm rồi.

Chậm rãi cúi đầu, muốn nhìn mặt hấn phát, nhưng hấn như không để ý, thuận miệng: “Ngươi còn chưa thị xâm, có thai thế nào được.”

Tôi vội vàng cười trừ: “Đúng vậy, ta hồ đồ rồi.” Xác định chuyện mang thai không bị lộ, tôi lại bắt đầu to họng: “Buông ta ra, lưu manh, ngươi không buông thì đừng trách ta không khách khí, ta từng học đấu kiếm, còn rất kỹ thuật nữa.”

“Đấu kiếm là gì.” Hình như có mỗi hai chữ đấu kiếm là lọt vào tai hấn í. Tôi đánh hấn một cái: “Lưu manh, buông ta ra, đi mà tìm Chu Tiếp Dư, Triệu Quý Tần, còn Trịnh Thực Phi, đừng chạm vào ta.”

“Trăm hôm nay lật bài từ của Dung phi, cho nên nàng ấy phải bồi.” Nhìn biểu cảm phong phú của hấn, lồng ngực nhảy nhót, lại cảm thấy bị lật nữa rồi. Tôi đã sống 26 năm, sợ ai a.

“Ai là Dung phi.” Tôi không nhịn được hỏi, mỹ nhân hậu cung nào vậy? Chưa từng nghe.

“Dung phi Mạc Liễm Dung.” Hấn gian tà đáp.

“A...” Tôi gào khóc, tôi là Dung phi? Cái mặt thế này mà là phi tử, giết tôi đi.

Thật bất hạnh, tôi đang kêu đang khóc, miệng bị chặn lại. Kỹ thuật hôn môi của hấn rất tốt, song thuần mềm mại nóng bỏng áp lên cánh anh đào lạnh lẽo của tôi, đầu lưỡi triển miên đi lung tung trong miệng tôi. Cảm giác này rất quen, tựa như đã từng mộng qua.

Câu dẫn a? Nguy hiểm quá, tôi vội đẩy hấn ra, mặt đỏ hồng: “Làm gì vậy? Ta là con gái nhà lành, không phải đồ tùy tiện, thả ta xuống.”

Hấn ưu nhã nhìn tôi: “Hào, thả đây.” Tề Hạo nói lỏng tay, có xu thế muốn vứt tôi xuống mặt đất. Bây giờ, tôi là phụ nữ có thai, vứt xuống đất thì đứa bé trong bụng làm sao thì sao? Vội vàng, tôi vòng tay ôm lấy cổ hấn. Nhìn nam nhân trước mặt mang vẻ mặt thỏa mãn vì gian kế được thực hiện, tôi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu thư...”

“Tiểu chủ.”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một của Lạc Kinh Thiên, còn lại là Tần Nhi. Tần Nhi trong tay vẫn cầm hộp nữ trang, hấn là từ chỗ Thái hậu. Thấy Tần Nhi, tôi như thấy cứu tinh, “Tần Nhi, cứu ta, hấn phi lễ với ta.”

Tần Nhi nhìn biểu tình dờ khóc dờ cười của tôi, đi tới trước mặt Tề Hạo, hai tay chống nạnh, “Ngươi là ai a? Thả tiểu thư nhà ta ra.”

Lạc Kinh Thiên lúc đó, cũng rất thức thời nói: “Hoàng thượng, nương nương, thỉnh tiếp tục, thần cái gì cũng chưa thấy.”

“Hoàng thượng...”

“Rầm”

Tần Nhi rất khí phách đã bị dọa đến ngất xỉu, khí thế ban nãy mất sạch.

“Kinh Thiên, đem Tần Nhi về Phụng Nghi cung, trăm và ái phi theo sau.” Phụng Nghi cung, ta van ngươi, đó chính là nơi chỉ có Nhị phẩm tần phi mới ở được á.

Ách... Sẽ không phong tôi làm Dung phi thật chứ? Thoáng cái tiến nhiều bậc vậy? Trời ạ, tôi không muốn là xuất đầu điều của hậu cung. Tôi phỏng đoán, đầu còn chưa vươn ra, đã bị một thương tiêu diệt í.

Tôi bị một kẻ nào đấy ôm thẳng đến Phụng Nghi cung, cả hai mắt to trừng mắt nhỏ. Tôi còn không ngừng giãy dụa, đáng tiếc hoàn toàn không có tác dụng. Hấn ôm chặt lấy tôi trong lòng. Nếu tôi bây giờ mà chết, chính là vì bị hấn ôm siết đến chết. Nghĩ về thế kỉ 21, lúc rong ruổi thương trường, oai phong lẫm liệt, hôm nay lại bị một tiểu quý ôm không động đậy được, thực là nhục nhã.

Tôi dám khẳng định, ngày mai tin tức trong cung sẽ vừa nhiều vừa oanh tạc. Tất cả mọi người sẽ thấy sao mà kì lạ, không hiểu tại sao một đứa con gái xấu không ai sánh bằng lại vùng lên được, không biết có tần phi nào đến xin tôi chỉ bảo không nhỉ? Đến lúc đó, tôi sẽ rất thích dạy dỗ các nàng nga... Hấn, Ạc ề.

Tề Hạo trước mắt còn chưa lập hậu, đám đàn bà phi tần kia dầm đạp lên nhau để trở thành chủ nhân của hậu cung. Tôi tuy là thiếp, nhưng gia sự coi như hiển hách. Trước có Thái hậu, Hoàng thượng lại ngưỡng mộ, có phải sẽ là một mối uy hiếp cho các nàng ta không? Các nàng tất nhiên biết tôi xấu xí không ai sánh bằng, đáng tiếc các nàng vẫn thua tôi. Đã có dã tâm tranh đoạt ngôi vị, lẽ nào còn để lại một mầm mống tai họa thế này? Tha giết thừa còn hơn bỏ sót. Mà tôi, rất có thể sẽ thành một trong đồng thừa kia, trở thành cái bàn đạp của một đứa con gái nào đó.

Nằm trong lồng ngực của một anh đẹp trai, cảm giác cũng không tệ. Để lo cho cái mạng nhỏ của mình, chính là không nên tham luyện những cái ôm của người nam nhân này.

Tôi cả kinh, giấy dựa, lớn tiếng: “Buông ta ra, ta nói cho ngươi, hôm nay ta chết cũng không làm Dung phi. Trong đồng nữ nhân hậu cung của ngươi, đừng có động vào ta.”

“Nha đầu, ta đã làm gì mà nàng ghét ta vậy.” Hần hạ giọng, trầm trầm hỏi.

“Đúng, ta thấy ngươi là muốn nôn, muốn nôn a, ngươi có hiểu không? Trên người ngươi đều là mùi của đám nữ nhân, ta ngửi là thấy buồn nôn. Nam nhân của Liễm Dung ta, chỉ thuộc về một mình ta. Ngươi là kẻ sớm nắng chiều mưa, ăn chơi đàng điếm. Xem xem, ngươi một điếm cũng không xứng với ta.” Nhân gia tốt xấu cũng là hoàng đế, có tiền có quyền có thế, vậy mà bị tôi châm biếm không đáng một đồng.

Hần là hoàng đế, là nam nhân ngồi trên thiên hạ, chắc chắn chưa từng bị ai khinh thường, mà tôi lại ngang nhiên chửi bới âm ỉ. Tôi đoán mình không khéo phải ở Lãnh cung cả đời cũng nên.

Tề Hạo hung hăng trừng mắt với tôi, cả giận: “Mặc Liễm Dung, nàng...”

Tôi không hề sợ hãi, “Ngươi có biết không, ngươi lấy nhiều vợ như vậy là trùng hôn, nếu mà ở quê ta, cũng đủ chết một trăm lần. Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng ngươi làm Hoàng thượng thì muốn làm gì thì làm. Ta muốn tình yêu, là một thứ độc nhất vô nhị, là thứ không bị vấy bẩn. Một đồng dân bà chia nhau một người đàn ông, không phải là phong cách của ta, ta không đáng chịu vậy. Điều ta muốn ngươi vĩnh viễn không thể mang lại được, ngươi sẽ không phải là phu quân của ta. Kỳ thật ta biết rất rõ. Ngươi căn bản không thích ta. Nữ nhân bên cạnh ngươi lúc nào cũng uốn mình theo ngươi, chỉ có ta dám ngỗ nghịch với ngươi. Đối với vinh hoa phú quý của hậu cung chẳng màng, cho nên ngươi muốn ta cam tâm tình nguyện làm kim ti điều trong cung của ngươi. Ngươi muốn chứng minh cho ta sức chinh phục của ngươi, chứng minh khí phách vương giả của ngươi. Thế nhưng, ta nói cho ngươi biết, Liễm Dung ta trời sinh như vậy, ngươi vĩnh viễn vô pháp cải biến ta. Ngươi đã không thể cho ta điều ta muốn, không bằng hãy buông tha ta, để ta ở Lãnh cung tự sinh tự diệt đi.”

Nói xong lời cuối, nước mắt lại rơi là chảy. Cứ cho là tôi sẽ làm một nữ tử trong hậu cung. Thân là hậu cung nữ tử, thì nhất định suốt đời bị ai. Phi tằm trong hồng tường, rốt cuộc có bao nhiêu nữ tử sống sót được? Những mỹ nhân hoạt sắc sinh hương đó bất quá chỉ là một món đồ trang trí không linh hồn. Tâm hồn của các nàng, từ lúc tiến cung, đã biến mất rồi. Tôi không muốn làm một cái xác không hồn, thế không vào hậu cung.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ nổi trận lôi đình, sau đó tôi sẽ được giải thoát.

Nhưng hắn không tức giận, chỉ chờ người nhìn tôi. Một lúc rất lâu sau, nhẹ nhàng buông tôi xuống, chậm rãi nói: “Quay về Lãnh cung đi, hai năm trước ta không thể cho nàng cái gì, hai năm sau ta vẫn không thể cho nàng một cái gì.”

Trong nháy mắt, tôi trông thấy một tia mỉm cười trong mắt hắn, một tia đau xót. Hay là hắn thực sự yêu tôi, chỉ là tình yêu của hắn có rất nhiều rào cản. Đang làm một đế vương, tình yêu thế nào đi chăng nữa cũng là một thứ gì đó xa xỉ.

Mặc kệ hắn có thực cùng Liễm Dung phát sinh chuyện gì, cũng không còn quan trọng nữa, dù sao tôi cũng không phải là Liễm Dung.

Chậm rãi xoay người, “Cảm tạ Hoàng thượng, nô tỳ phụ hậu ái của Hoàng thượng.” Tôi cung kính nói một câu trước hắn, hy vọng không phải là câu nói cuối cùng. Chỉ cần hắn để tôi an tâm ở lại Lãnh cung, tôi khả dĩ tôn trọng hắn được.

“Liễm Dung.” Tôi quay lại, hắn cũng quay lại, đáy lòng có thứ gì đó chậm rãi trào ra.

Hắn đi đến trước mặt, đặt một khối ngọc vào tay tôi, nhẹ nhàng nắm tay tôi lại: “Mặc kệ nàng có muốn nhận hay không, nàng đã là Dung phi. Nếu có một ngày nàng đã thông suốt, tới tìm ta. Nếu... có ngày nàng xuất cung, thứ này sẽ có tác dụng.” Hắn lại xưng ‘ta’ một lần nữa. Tôn nghiêm của một người bá khí như hắn lại buông xuôi, chỉ vì tôi. Nguyên lai lòng hắn thực sự có tôi. Giờ khắc này, tôi gần như muốn nói cho hắn, Liễm Dung đã chết, Liễm Dung trong lòng hắn đã chết. Tôi càng muốn nói cho hắn biết, tôi nguyện ý làm Dung phi, làm một tiểu nữ nhân thâm lặng, làm một đóa hoa nhỏ trong không vườn mình trong trăm ngàn đóa hoa.

Lời đã ra đến đầu lưỡi nhưng vẫn không thể thốt lên, hóa thành một điệu cười nhạt thê lương, “Tề Hạo, cảm tạ chàng.” Tôi chỉ có thể nói như vậy, giữa chúng tôi nhiều lời vô ích.

Tôi mù mờ trở về Lãnh cung. Mỗi bước nặng tựa nghìn cân. Một lỗ hồng dần mở rộng trong ngực, khiến máu rơi không dừng. Giờ tôi mới phát hiện, ra mình đã yêu người con trai bá đạo ấy. Chúng tôi dường như hữu duyên, lúc nào cũng bất kỳ nhi ngộ (1), dù sao cũng có vô vàn liên hệ. Tôi không biết vì sao xuyên không, lẽ nào chỉ để gặp hắn? Nhưng người con gái trong lòng hắn, rốt cuộc là ‘Liễm Dung’, hay là tôi?

(1) bất kỳ nhi ngộ: không hẹn mà gặp.

...

Trở về Lãnh cung, Ngâm Thu đang đợi tôi. Tần Nhi có lẽ vẫn ở Phụng Nghi cung, không biết đám tần phi đó có khi dễ nàng không.

Ngâm Thu thấy tôi thất hồn lạc phách, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?”

Tôi gượng cười, “Muội xem ta có việc gì chứ? Khỏe mà.”

“Tiểu thư, nữ nhân hoài dục (2) kỳ ưu tư, tiểu thư phải tự bảo trọng.”

(2) hoài vọng: mang thai.

Tôi vẫn cười. “Ta khỏe, bảo trọng cái gì chứ.” Nói xong đi về giường, thông thả nhắm mắt lại.

Ngâm Thu vén rèm sang, cũng cười: “Tiểu thư, tiểu thư xem, đây đề là phần thưởng của Thái hậu. Ngoài trừ tiểu thư và Thục phi nương nương, các nương nương khác đều không có. Tiểu thư chọn mấy thứ để làm y phục cho tiểu công tử.” Cái gì thế, sao lại là tiểu công tử, trọng nam khinh nữ.

Tôi phát phát tay, ý bảo đem mấy thứ đồ đó đi. Nàng vẫn còn muốn nói gì, nhưng thấy vẻ mặt buồn bã của tôi, không an tâm định hỏi lại...

“Tiểu thư...” Thì một tiếng kêu thảm thiết đã phá vỡ sự yên tĩnh của Lãnh cung, khiến tôi bị giật mình. Tần Nhi vội vội vàng vàng chạy vào, nhào lên giường khóc lớn.

Tần Nhi theo tôi đã lâu, tôi chưa từng thấy nàng thất thố như vậy. Vừa tức vừa buồn cười, tôi vỗ vỗ lưng nàng, “Đừng khóc, nói cho ta biết, làm sao vậy?”

“Tiểu thư, tiểu thư mạo phạm Hoàng thượng, nô tỳ còn tưởng Hoàng thượng sẽ trị tội tiểu thư chứ.” Vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi lau hết vào người tôi.

“Tần Nhi, tiểu thư nhà cô đã vào Lãnh cung, còn trị thêm gì được nữa? Cùng lắm là giết ta, một người hai mạng, ha ha.” May mà tôi trời sinh lạc quan, có thể đùa giỡn bất kì lúc nào.

Hai mắt Tần Nhi vẫn giàn giụa, nhìn tôi, “Nô tỳ nghe nói Hoàng thượng có ý phong tiểu thư làm Dung phi, vì sao đột nhiên lại thay đổi?”

Tôi thần nhiên: “Vi ta không cho phép, không bằng nhét ta vào Lãnh cung.”

“Tiểu thư?” Tần Nhi sợ rồi, tôi mang đến không ít bất ngờ cho nàng, nhiều nữa cũng không sao.

“Tần Nhi, còn nhớ trước kia ta nói gì với muội không? Liễm Dung tuyệt đối không gả cho một nam nhân không xứng.” Tôi kiên định, lòng lại mơ hồ cay đắng, hẳn có thật không xứng?

Tần Nhi chỗ hiểu chỗ không mà gật đầu, “Sau đó Tần Nhi cũng phải tìm một nam nhân mình thật sự yêu thích.”

Tôi thân mật điểm trán nàng: “Từ nhỏ đâu, mới tí tuổi đâu đã muốn lấy chồng.”

Tần Nhi mất hứng cãi: “Nô tỳ đã 19 rồi, không lấy chồng thì thành bà cô à.” Nghĩ lại, thời xưa, 19 tuổi không còn nhỏ nữa.

Tôi bỗng nhớ đến Vân Dung và Tường Dung, hai người bọn họ cũng 19 rồi, nếu không phải vì tuyển tú cứ lần lượt tri hoãn, không khéo còn đã có con. Không biết các nàng ấy thế nào. Mặc kệ đi, phó thác cho trời.

Nhìn hiện tại, một Tần Nhi nhỏ hơn tôi đến 7 tuổi. Tôi suy nghĩ, có nên tìm cho nàng một đức lang quân không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9

Đã là lần thứ ba ta mặt dày tiêu sái bước vào Châu Báu hiền, Lưu Bị ba lần đến mời, ta là ba lần tới Châu Báu hiền. Cái...lão Mã này, thật đúng là óc heo, đi theo ta thì mất cân thịt nào sao. Lão Mã vừa thấy là ta, thái độ liền rất tốt. Ta không muốn làm khó hắn, trực tiếp ngồi xuống cười nói: “Mã chương quỹ, đã suy nghĩ kỹ rồi à? Nói vậy ngài đã biết tôn phu nhân đã đáp ứng ta, sẽ giúp ta mà quản lý huấn luyện nha đầu. Vị trí Tổng Kinh lý, ta còn giữ lại phần người.”

Mã chương quỹ nhìn hoả kế đang liếc mắt, liền nói: “Cô nương, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện.” Ta vừa lòng cười một tiếng, ta biết kế hoạch của ta đã hoàn toàn thành công. Châm biên phong quả là lợi hại, cũng có thể là do ta ba lần hạ cố đến Châu Báu hiền mà cảm động hắn.

Mã chương quỹ vừa nói vừa làm một cái động tác mời, đẩy rèm ra. Oạt góc tường còn muốn tại địa bàn của người ta thượng đàm, khó chịu. Trước kia cũng oạt qua góc tường, đều là tiến hành một cách bí mật, hiện tại cư nhiên tiến hành hiển nhiên như thế.

Mã chương quỹ mang ta dẫn tới một gian sương phòng tương đối sạch sẽ, Phục Linh đã ở bên trong. Nàng thấy chúng ta đi vào, đối Mã chương quỹ nói: “Ta nói không sai mà, Mai cô nương nhất định sẽ trở lại. Mai cô nương dung hiền nhâm có thể, phần này khí độ, người không thể không phục.” Mang ta nói ra vĩ đã quá.

Mã chương quỹ rút cục cũng bị động tâm mà gật đầu: “Đúng vậy, kiến thức Mai cô nương khí độ, không thua nam nhân. Nếu cô nương để mất ta, lão phu nguyện ý vì cô nương cống hiến sức lực.”

"Cám ơn Mã chương quỹ đã nguyện ý giúp ta." Ta thỉnh hấn ban lần, lão đầu này rốt cục bị ngẫu đã động.

"Không biết Tổng Kinh lý mà cô nương nói rốt cuộc là???" Mã chương quỹ cũng đưa ra chất vấn.

Ta cười nói: "Tổng kinh lý chính là thay ta quản lý sản nghiệp của ta, chỉ cần là sản nghiệp của Mai Ảnh ta, người cũng có quyền quản lý."

Mã chương quỹ về mặt khiếp sợ: "Mai cô nương... Cái này..." Hấn lúc trước nhìn thấy ta có vẻ lăm tiền như vậy, đã cho rằng ta là có rất nhiều sản nghiệp, kỳ thật ta cũng muốn chết

"Mã chương quỹ, kỳ thật tiểu nữ từ tạm thời không có sản nghiệp gì, ta nghĩ muốn mời người hỗ trợ, mang trang sức màu đỏ phượng mà lập ra." Không có một cái người quen thuộc cô đại sẵn sàng hỗ trợ ta, thật là sẽ có điểm khó giải quyết.

Ta đưa ra sơ đồ phác thảo đã chuẩn bị tốt, mang bố trí ước chừng của trang sức màu đỏ phượng ra nói qua một chút. Kiểu mới đồ uống cùng số lượng trang sức mặc dù có nói, nhưng không rõ ràng, trước mắt chủ yếu nhất chính là vấn đề về mặt tiền của cửa hàng.

Hai vợ chồng cùng nhìn cách ta muốn xếp đặt cùng kinh doanh lý niệm, mà bội phục sát đất. Mã chương quỹ cảm thán bản thân gặp được một vị buôn bán kỳ tài, mà Phục Linh là thấy may mắn vì lúc bản thân tuổi già còn có cơ hội mở ra phong thái.

Ta đem 1 vạn lượng bạc cấp Mã chương quỹ, tùy ý cười nói: "Mã chương quỹ, người nếu đã làm Tổng kinh lý, chuyện sở hữu trang sức màu đỏ phượng sẽ do người xử lý nha."

Mã chương quỹ trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi, "Cô nương, đây chính là 1 vạn lượng."

"Ta biết, ta nếu là đã ba lần mời, liền chứng minh là ta tin tưởng người." Ta nói được nhàn nhạt. Ta thử qua hấn mấy lần, Mã chương quỹ là 1 kẻ đáng tin nhiệm. Nếu là hấn dám cho ta áo liệm thực, sau đó cuốn khoản chạy trốn, Lão tử liền thỉnh Thiên Tuyệt môn giết hấn. .

Mã chương quỹ thụ sủng nhược kinh, "Nếu cô nương tin nhiệm như thế, lão phu nhất định không phụ sự kỳ vọng của cô nương."

"Mã chương quỹ, trước khi trang sức màu đỏ phượng khai trương, người khác hỏi người trang hoàng cửa hàng làm cái gì? Người trả lời như thế nào?"

Hấn cười cười: "Lão bản chỉ là phân phó ta tìm gian hàng, theo yêu cầu của nàng mà trang hoàng, tiểu nhân không biết tới cùng lão bản muốn gì. Bất quá nghe nha đầu bên người lão bản nói, lão bản muốn mở một toà 'trang sức màu đỏ phượng'. Trang sức màu đỏ phượng là cái đồ gì, tiểu nhân cũng không biết." Hạo, có kiến thức, ta cũng không nhìn lầm người.

Ta cùng lão Mã nghiên cứu trước xem nơi ta đặt tiểu lâu, Mã chương quỹ cũng rất tán thành việc mở 'trang sức màu đỏ phượng' ở chỗ này. Cái chỗ đặt tiểu lâu này giá tiền cũng không thấp a, ta lại đã ra ngân hàng tư nhân lấy 1 vạn lượng, cấp cho Mã chương quỹ rồi.

Sau ba ngày, ta soạn "giáo án », đem Vân Dung cùng Phục Linh đầu địa chủ. Kỹ thuật các nàng đã khá rất nhiều, giờ là lúc bắt đầu chiêu thu nhân lực.

Tốc độ Phục Linh rất nhanh, dựa theo yêu cầu của ta, chiêu 30 danh nữ tử. Phục Linh dạy các nàng lễ nghi, cách nói năng, đầu địa chủ, còn dạy chữ cho các nàng, trọng yếu nhất còn phải dạy các nàng về trang phục, một muốn kiệt sức. Vân Dung cảm giác được rằng để ta nuôi hoài như vậy thật là không tốt, chủ động đưa ra ý muốn đến ban huấn luyện hỗ trợ. Ta đương đương nhiên rất thích ý kiến này của nàng, tự nhiên là chấp thuận. Xuất phát từ áy náy ta đã nuôi con rể trùng này lâu rồi, báo đáp ta là chuyện nên làm thôi.

Ta vẽ một ít vòng tay nữ nhân hiện đại thường xuyên dùng, vòng cổ, kẹp tóc. Thuận tiện vẫn còn vẽ một ít cặp tóc nhỏ, những cặp tóc...tinh xảo này, có ngân, có ngọc, còn có kim (tùy theo giá tiền mà chế tác), mặt trước khảm hạt hây nho nhỏ. Ta giao cho Mã chương quỹ sơ đồ phác thảo, ánh mắt hấn kiên định. Hấn thề son sắt cam đoan, nhất định phải làm cho được. Mã chương quỹ thấy xếp đặt của ta, muốn làm nhóm lớn (muốn làm lộ lớn). Nhưng ta không đồng ý vòng tay, vòng cổ, kẹp tóc, mỗi chủng loại chỉ làm 100 cái, tất cả đều là số lượng hạn chế. Cặp tóc nhỏ tinh xảo cặp trên đầu, thập phần đẹp mắt. Một cái nhân có thể cài mấy cái, cho nên ta làm 1000 cái. Trừ...trang sức ra, ta tự mình làm sẵn một ít tiểu vật phẩm trang sức dành cho các bé gái. CHó con nhỏ long xù, QQ em bé đáng. Trang phục làm sẵn ta sẽ không làm, cái này liền miễn. Trái lại, nước trái cây lại nghiên cứu không ít. Dụng cái cờ hiệu mỹ dung đường nhan, ta tin tưởng lượng tiêu thụ nhất định rất lớn.

Ta thật sự có rất nhiều chuyện muốn làm, sẽ đem phương pháp làm nước trái cây cùng trà lại dạy cho Tỳ Ba, Thư nhi. Sau khi khai trương, ta dự định để các nàng đến 'trang sức màu đỏ phượng' để chuyên chế biến đồ uống cho các vị tiểu thư, phu nhân. Hơn nữa là trừ tr a duy nhất chỉ có hai kẻ này biết phối trà lại với nước trái cây. Mặc dù cũng là đi làm, so với làm nha hoàn thì tốt hơn nhiều.

Dù sao các nàng cũng là nha đầu của Ngụy gia, nên ta đến Ngụy gia tìm mẹ nuôi, thay các nàng chuộc thân, đương nhiên chưa nói ra rằng hai cái người kia đã bị ta bồi dưỡng thành nhân tài. Cái tên 'Trang sức màu đỏ phượng' mặc dù được truyền khắp cả Tề Châu, nhưng là cha nuôi cùng mẹ nuôi căn bản là không nghĩ tới ta lại chính là Đại lão bản của 'Trang sức màu đỏ phượng'. Mẹ nuôi nhất định nói muốn đem các nàng tặng ta, ta dụ dàng từ chối. Cuối cùng lấy 200 lượng bạc làm giá tiền để mua được khế ước bán mình của các nàng. Ta đương nhiên không ngu đến nỗi sẽ đem khế ước bán mình đi đốt, các nàng hiện tại chính là 'cây hái tiền' của ta. Ta như thế nào cảm giác bản thân giống người buôn lậu, hấn. Mục tiêu của ta là làm một gian thương, cũng không phải là làm kẻ buôn lậu.

Mặc dù còn chưa khai trương, cái tên 'trang sức màu đỏ phượng' đã sớm xâm nhập nhân tâm.

Nguyên nhân rất đơn giản, ta mua được một tài ba thuyết thư tiên sinh, mang 'trang sức màu đỏ phượng' ra nói so với thiên đường dành cho nữ nhân là giống nhau. Thỉnh thoảng, lại còn rất không cần thận mang sản phẩm do ta xếp đặt, tỷ như vòng tay mà đánh rơi xuống khỏi tay, đương nhiên lại là thói

phòng một phen. Trừ ra... 'trang sức màu đỏ phượng', ta đương nhiên cũng được coi là danh nhân, bất quá ta tương đối thấp bé. Cho đến hiện tại, còn chưa có ai biết lão bản của trang sức màu đỏ phượng là ai. Trừ...Lão Mã, Phục Linh ra, ngoại nhân căn bản là chưa từng nhìn thấy diện mạo đích thực của ta.

Thư Nhi cùng Tỳ Bà mang đồ uống ra đường tặng miễn phí cho các vị tiểu thư, lúc mới bắt đầu không có ai thèm để ý. Sau lại dựng cờ hiệu mỹ dung dưỡng nhan, đã bị đông đảo tiểu thư ưu ái. Nữ nhân đều là dân nghiệp dư, cổ đại mỹ dung sản phẩm thiếu thốn nghiêm trọng. Đồ trang điểm toàn thứ không an toàn, khi làm nếu không cẩn thận còn có thể tương tổn da tay, nếu như nói uống trà là có thể làm đẹp mà không gây hại gì, các nàng đương nhiên thích.

11 nguyệt 11 nhật, sau bao chiêu trò quảng cáo khiến muôn người trông đợi, 'trang sức màu đỏ phượng' giữa sự chứng kiến của chúng nhân, được khai trương vô cùng náo nhiệt. Lão Mã, Phục Linh, Vân Dung, long trọng cất băng khánh thành. Ta căn bản là không có lộ diện, mà chỉ trốn ở trong đám người để coi náo nhiệt.

Chiều bài quảng cáo của 'trang sức màu đỏ phượng' đương nhiên hiệu quả, trực tiếp tại cửa dựng lên một cái bản, trên đó là một bộ thật lớn hình quảng cáo. Là chiều bài cao thủ nhất, trên đó vẽ một cái mỹ nữ, trang phục thanh lịch, đeo lên những trang sức do ta thiết kế, trong tay bưng một chén nước trái cây, bộ dáng thập phần thích ý. Ở giữa viết 3 chữ lớn 'trang sức màu đỏ phượng', phía dưới lại có một đám chữ nhỏ— « Chỉ có nữ nhân đẹp, không có xấu nữ nhân. Muốn bản thân hấp dẫn hơn sao? Trang sức màu đỏ phượng sẽ giúp người xinh đẹp!». Mặt khác vẽ một ít tiểu vật phẩm trang sức, tất cả đều là do ta thiết kế.

'Trang sức màu đỏ phượng' có tổng cộng ba tầng lầu, một tầng chuyên bán son bột nước trang sức, đàn tranh, tỳ bà. Tầng thứ hai bán y phục, đồ thêu, túi thơm cao cấp. Tầng thứ ba chính là nơi nghỉ ngơi, có sư phó chuyên làm điểm tâm, còn có chuyên viên chế biến đồ uống.

Trang sức màu đỏ phượng tổng cộng huấn luyện được 30 cái danh nữ tử, những...nữ tử này...thống nhất đồng phục một màu xanh biếc, tóc tùy ý buộc, thoát nhìn thanh nhã thoát tục.

Tầng thứ nhất an bài 7 cái nữ tử, chuyên môn tư vấn và giúp khách lựa chọn, giáo cho khách nhân về trang phục. Hiện tại, các tiểu thư cho rằng mang vàng bạc châu báu hướng tới đặt trên người mặc là nhìn đẹp rồi, được những...nữ nhân viên này giáo lại về cách ăn mặc như thế nào mới đẹp mới thấy không hẳn đeo đầy người châu báu là đẹp. Thấy người bán hàng của chúng ta am hiểu về trang phục như vậy, các vị tiểu thư phu nhân đương nhiên rất thích ý thụ giáo.

Tầng thứ hai cũng là 7 cái nữ tử như vậy, là một bộ đồng phục giống như vậy.

Tầng thứ ba – bảy vị kia nhìn cũng khá tức cười, cư nhiên là những kẻ chuyên nghiệp giáo người khác địa chủ. Đương nhiên cũng đẩy mạnh tiêu thụ nước trái cây cùng trà lá của chúng ta, ta mất nhiều công sức như vậy, cho nên trà thật cũng phải đắt tiền. Trà lá, nước trái cây là 5 – 10 lượng bạc một chén, cụ thể tùy vào cấp bậc. Các vị thiên kim tiểu thư cũng vô phương ngăn cản sự dụ dỗ của thứ giúp cho sắc đẹp, rất thích ý bỏ tiền.

Còn có ba người chuyên tiếp khách (bởi vì đứng ở cửa thực sự mệt chết đi được, ta để các nàng có thể thay ca cho nhau), ba vị tiểu thư xinh xắn luôn tiếp đón khách – thật sự rất được nhiều người thích xem. Không chỉ nữ nhân đều bị hấp dẫn mà ngay cả nam nhân cũng muốn hưởng bên trong mà vào. Trang sức màu đỏ phượng có thể làm ra như thế mỹ nhân, các nàng đều muốn được xinh đẹp hơn như thế.

Nữ nhân vào trang sức màu đỏ phượng là vì có thể đem bản thân chân chính biến thành trang sức màu đỏ, các nam nhân muốn vào là vì muốn tìm trang sức màu đỏ. Một tiếng 'Hoan nghênh quang lâm' khiến bọn họ cảm thấy mình rất được coi trọng, tự nhiên là rất muốn vào. Hiệu ứng mỹ nữ ta luôn là rất hiệu, trước kia công ty chúng ta chiêu mộ những cô gái trẻ trung xinh đẹp làm hình tượng quảng bá, kết quả công trạng cuồng cuồng.

Tỳ Bà cũng Thư Nhi ở trên lầu điều chế đồ uống, Vân Dung hiện tại đang giáo đầu địa chủ (Vân Dung hiện tại đã trở thành một con bạc lớn, mấy hôm trước vẫn còn nợ ta 100 lượng kia. Như vậy cũng tốt, an ủi nàng khỏi cái thương tâm), Phục Linh mang các sản phẩm ra giới thiệu. Ta một cái nhân nhân nhả đi chơi – đứng trước cửa trang sức màu đỏ phượng, nhìn lượng khách nhân ra ra vào vào như nước chảy, ánh mắt mỉ thành một cái gập. Cái này...đầu tư mất của ta 14 vạn lượng, xem ra cũng đáng giá, 14 vạn, nhớ lại trong lòng vẫn còn yêu thương.

Ta đi vào trong, một cái nhân chuyên tiếp khách cười tươi nói một tiếng 'hoan nghênh quang lâm', ta nghe thấy êm tai cực kỳ.

« Các vị tiểu thư, vòng tay này là lão bản của chúng ta tự mình thiết kế, cả nước chỉ có 100 chiếc. Nghe noi loại này, là Tây Dương hoàng thấy nữ tử phối sức. Hôm nay khai trương đặc át, đánh cái 5 chiết, mỗi chiếc bán 50 lượng bạc, vật mỹ giới liêm... » Phục Linh đứng ở quầy phía trước, giang được nước miếng bay ngang, thổi trúng thiên hạ bay loạn. Ta đến lúc nào thuyết đánh gãy, gia gốc nhất định nói thành 50 lượng. Phục Linh nói ra cũng là cái gian thương, đi thỉnh đứng người. (Tác giả vô lương tiết lộ, phí tổn cùng lắm mất 3 lượng. Cổ đại kim vòng quay chu chuyển tiền tệ vốn là không thể nào đáng giá, đều là dùng tiểu hạt châu có sẵn, vòng trang sức, lại một lần nữa tổ hợp chung lại theo kiểu khác mà thôi.)

Một đồng lớn cô nương đứng tại quầy trước, ánh mắt chăm chăm nhìn cái loại trang sức mới mẻ độc đáo kia, sợ...một khi không lưu ý đã bị đoạt hết.

Bất quá cũng có nữ tử cảm giác giá tiền không hợp lý, « Thật là quý như vậy sao? »

Ngay lập tức có người phản bác, khinh miệt nhìn nữ tử kia liếc mắt: « Không phải chỉ 50 lượng sao? Chỉ cần bốn tiểu thư thích, 500 cũng đáng. » Bà-nàng nói xong phóng thoi bạc lên trên quầy, rồi cười híp mắt nói: « Cho ta xem mấy cái xinh đẹp nhất. »

Nàng vừa mới rồi bị miệt thị, cũng vắng nhất trương ngân phiếu ra, « Không phải là 50 lượng sao? Ta muốn 10 cái!! »

Nhìn các nàng đầu khí, lòng ta thực sự so với người khác cực kỳ cạo hững, tốt nhất khách nhân cứ đầu nhau mua thật nhiều vào, để ta phát tài.

« Tiểu thư, ngài muốn cái gì ? » Một người bán hàng hỏi ta, ta liếc mắt đánh giá nàng, nhìn cũng không tệ, nhưng thực có điểm nhất gan. Ta cũng không phải con cộp, nếu là gặp phải khách nhân tới gây sự, nàng còn sợ thành cái dạng gì.

Ta tức giận nói : « Cồn. » Ta phải tùy tiện mắng chửi người, ta hiện tại là ở khía cạnh người khảo sát.

« Vị tiểu thư này, ngài yêu cầu mua cái gì ? Một người bán hàng rất đẹp đi tới, lễ phép hỏi.

Ta cười cười : « Tùy tiện nhìn. »

« Tiểu thư, trang sức màu đỏ phượng của chúng ta tất cả đều chu toàn, nếu như ngài yêu cầu giáo trang phục, có thể lên lầu hai, yêu cầu nghỉ ngơi lên lầu ba. Tiểu thư có một chút tân ngoan ý, tin tưởng tiểu thư không có chơi đùa. Liệu người có muốn xem thử hay không ? » Thái độ phục vụ không tệ. Ta vừa lòng coi bản thân như một người khảo sát mà đánh giá, cười nói : « Cảm ơn, người đi làm việc của người đi. »

« Tiểu thư khách khí, người có cái gì yêu cầu có thể nói với ta. Bồn điểm có một ít tân trang sức, người có muốn đi xem một chút hay không. » Nàng u nhả đưa tay, chỉ chỉ quầy. Xem cách nàng mời khách như vậy, ta không thể không bội phục.

« Người tên là gì ? » Ta vừa lòng hỏi.

« Hồi tiểu thư, ta gọi là Giáng Giáng. » Nàng vẫn rất có lễ phép trả lời.

« Giáng giáng ? » Tên nghe rất quen, « Sao, người là kinh thành cùng xuân ban hoa đán ? » Nghĩ tới, nhất định nàng chính là người hại ta đi khách mời hoa đán.

« Người biết ta ? » Nàng vẽ mặt kinh ngạc, ta biết ta đoán không sai.

Nếu nguyên bản là hoa đán, đối phó khách nhân hẳn rất có tay nghề. Ta chính là muốn có như thế nhân tài, trước tiên khảo sát khảo sát, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nàng chính là quản lý bộ ngoại giao của ta. Việc buôn bán đương nhiên muốn cùng chính quyền kéo hảo quan hệ, mặt khác còn có một ít giao tế cùng xã giao, Lấy cái đức hạnh của ta đi giao tế là không có khả năng, Phục Linh thì dù sao cũng có điểm già. Lại là có phu chi phụ, không tốt cho việc đi xã giao. Văn Dung đầu óc không tốt lắm, cho dù nàng có chịu đi ta cũng là sợ nàng làm hỏng chuyện.

« Nghe ta nói đây, ta chỉ là tùy tiện hỏi người thôi, người đi làm việc của người đi. » Phục Linh thật giỏi bồi dưỡng, ta đã thấy một đại đoá gái hồng lâu bày ở trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10

Đi lên lầu hai, một đoàn nữ tử vây quanh ở góc tuyển y phục, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh tán dương. Lão Mã cũng đứng trong đám đó, ân cần giới thiệu. Ta thỉnh hân tới là để làm Tổng kinh lý, không phải người bán hàng. Ta rẽ đám người mà đi đến, đứng trước mặt hắn, hắn vừa nhận ra ta, liền đề y phục trong tay xuống, cười nói: "Cô nương còn gì chưa vừa lòng?"

Ta gật đầu, "Rất hài lòng, chỉ có một chút không ưng ý."

"Điểm nào không vừa ý?" Hắn có chút thất vọng.

"Người là Tổng Kinh lý của điểm chúng ta, không phải ta muốn người tới để làm tiểu nhị cho điểm."

Lão Mã làm bộ tư thế thụ giáo: "Cô nương, người xem, hiện tại mọi chuyện đã chuyên tu hoàn thành, giờ ta thực nhàn rồi cũng không còn chuyện làm."

Ta động tâm nói: "Người lớn tuổi như vậy rồi, có thời gian nghỉ ngơi liền hãy nghỉ ngơi. Tiền công ta sẽ như thỏa thuận mà cấp cho người, người chỉ cần giúp ta quản lý kẻ dưới cho thật tốt. Nếu người thật sự là không có việc gì làm, thì hãy đi ra ngoài khảo sát, hoặc cùng quan phủ kết giao quan hệ."

Cô nương yên tâm, hết thấy đều đã được lo liệu chuẩn bị tốt lắm." Làm việc cũng thật chu toàn. Mọi người ai cũng biết cái đạo lý muốn làm ăn thuận lợi thì phải duy trì giao kết hữu hảo với quan phủ.

"Làm tốt lắm, trong khoảng thời gian này hẳn người cũng đã mệt mỏi rồi? Hãy nghỉ ngơi thật tốt trong khoảng thời gian này, ta còn có một kế hoạch lớn hơn nữa." Mục tiêu của ta là kiếm rất rất nhiều tiền, một cái 'trang sức màu đỏ phượng' nhỏ bé, làm sao có thể thỏa mãn được hung tâm trắng chì của ta.

"Cô nương lại có kế hoạch?" Lão Mã trong đôi mắt xuất hiện quang thái.

Ta khoát khoát tay: "Không phải, ta nói là chờ sau 1 khoảng thời gian nữa đã. Ta đã đầu tư cho 'trang sức màu đỏ phượng' rất nhiều, hiện tại ta đã không còn tiền." tài sản của ta vốn đã không nhiều lắm, muốn đưa ra kế hoạch mới cũng phải chờ đến lúc....ta thu hồi lại một ít vốn đã rồi mới nói được.

Lầu ba chuyên tu tương đương xa hoa, đại sảnh chỉ có kỹ trang cùng một cái bàn thủy tinh, ở giữa cái bàn đặt một bình hoa tươi. Trên ghế cũng có lót đệm thật dày, rất chi là thoải mái. Các vị thiên kim tiểu thư có thói quen rụt rè, tự nhiên là ko có mặt mũi (ko đủ mặt dày) ở trong đại sảnh mà đầu địa chủ, cho nên ta cố ý thiết trí thuê chung phòng. Hắc hắc. Thuê chung phòng phí một giờ 12 lượng. Nếu như là ba người chơi thì mỗi người tính là 6 lượng, nếu như yêu cầu người của chúng ta vào, thì tự nhiên mỗi người sẽ phải trả thêm 4 lượng. Đại sảnh tính 3 lượng một giờ, tùy các nàngmuốn chơi thế nào thì chơi.

So với lầu một, lầu hai, lầu ba sinh ý hào quá nhiều (tần 3 chuyên đánh bạc mà, ko kiếm được nhiều mới lạ ㄟㄟ). Rất nhiều nữ tử ở đây đều uống trà, hoặc gọi nước trái cây, nói đến mỹ dung thì nữ nhân nào không thích. Đầu địa chủ chỉ có mấy vị nữ tử trang phục xinh đẹp, vừa nhìn liền biết ngay là thanh lâu nữ tử. Sinh ý thăm đậm a, thiết thời ta vẫn còn cố ý mang cách đánh cờ bạc của mấy ngàn năm sau đầu các nàng.

"Tiểu thư, ngài cần gì ạ?" Một người bán hàng lập tức chào đón ta. Ta lựa vị trí chỗ cửa sổ ngồi xuống, yêu cầu một chén hồng trà cùng một ít kỹ điệp điểm tâm.

Khi người bán hàng bưng đồ lên thì ta hỏi: "Xin hỏi Vân Dung cô nương hiện tại có ở đây hay không?"

"Hỏi tiểu thư, Vân Dung cô nương đang ở cùng các vị tiểu thư đầu địa chủ."

"Sao, như vậy đi. Người gọi thêm một người nữa đến đây, ba cùng ta cùng chơi đùa." Tay thật có điểm ngứa ngáy.

Người bán hàng lộ vẻ khó khăn: "Ồ...đây?"

Ta gật đầu: "Đúng vậy? Ngồi ở chỗ này, làm sao à?"

"Tiểu thư, nhả gian của chúng ta đã đầy, ồ chỗ này chỉ sợ là...không tiện." Ta hiểu được, những...vị tiểu thư phu nhân này nhất định toàn chạy đến nhả gian ẩn núp đi chơi.

"Được, vậy thì khi nào có phòng rồi thì gọi ta."

"Vâng."

Sau khi ta uống hết bôi trà lại thứ 3, Vân Dung mới vác cái mặt hơn hớn từ ghế lô lý đi ra, trong tay vẫn còn cầm số bạc. Cái.. đồ cầm thú này, gặp phải mấy vị tiểu thư thiếu kỹ thuật liền khi dễ người ta. Nguyên lai Vân Dung mặc dù đã man,cũng là cái chân chính Đại tiểu thư, chuyện bài bạc như vậy làm sao biết a. Vậy mà chỉ theo ta hơn hai tháng, liền biến thành nữ lưu manh. Các cụ ngày xưa nói, 'gần mực thì đen' cái này...dùng để nói ta là hoàn toàn đúng đắn..

"Vân Dung." Ta cất tiếng gọi nàng, nàng lập tức nhận ra thanh âm của ta, mặt cười toe toét tiêu sái bước lại chỗ ta, ngồi ở đối diện ta cười nói: "Thế nào? Sinh ý không tệ a?"

"Là không tệ, người thắng nhân gia bao nhiêu rồi? Nói ta nghe đi?" Ta tặc đầu tặc nháo nói, ánh mắt chăm chú nhìn tiê trên tay nàng.

Nàng lập tức lộ ra một dáng bộ tham tiền : « Không có bao nhiêu, ta chỉ là vì khách nhân phục vụ mà thôi. » Giọng điệu này là của ta a.

« Được, thế thì không tính nữa. KHai trương ngày đầu tiên, sinh ý không tệ lắm, không biết sau này thế nào.» Ta cười híp mắt nhìn mấy vị kỹ nữ kia đầu địa chủ, uống một chén trà lại rồi lại một chén nữa, nếu như ta không nhìn lầm, mấy người kia tiêu phí đã là...cả năm trời tiền lương của một người bán hàng.

« Đại tỷ, cái 'trang sức màu đỏ phượng' này đúng là y hệt lời đồn đại vậy, thật sự là không tệ. Người nhìn xem đó là cái tân ngoạn ý gì, chúng ta cùng thử đi xem đi. » Một hồi kiều mị thanh âm truyền vào lỗ tai của ta.

Ta quay đầu lại, thấy 5 cái nữ tử đồng loạt đi tới, người bán hàng ân cần mời các nàng ngồi xuống, rồi mang lên trà trương phổ cho các nàng coi. 'Trà trương phổ' cùng với thực đơn là giống nhau, chỉ là bất quá viết trong ấy chính là các loại trà lại, điểm tâm, nước trái cây cùng với giá tiền.

Mấy người nữ tử kia chọn mấy thứ, sau đó chia làm hai bàn, rồi nhờ người bán hàng giáo (dạy) các nàng đầu địa chủ.

Quay lại nhìn Vân Dung, đầu khoái lui đến trong cổ. Ta buồn cười hỏi : « Người làm gì vậy ? Làm đã điều a ? »

Vân Dung không nói gì, nhưng là ta có thể nhìn thấy nét kinh hoàng trên mặt nàng. Vừa vặn có mấy vị phu nhân từ ghế lô lý đi ra, ta đối nàng nói : « Có phòng trống rồi, chúng ta đi vào ngồi một chút. »

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Bên trong ghế lô, trong tay của ta bưng lên một chén nước trái cây, không dính – chuyển trừ cái chén. Vân Dung ngồi đối diện ta, ngo ngác không nói lời nào. Gần đây công việc bận bịu, ai cũng có lúc mệt mỏi, thế nhưng là rất ít khi ta thấy nàng uể oải thần thờ như thế. Ta cảm giác sự thần thờ của nàng hẳn là cùng với 5 cái nữ nhân vừa rồi là có liên quan.

Ta cười nói : « Vân Dung, có tâm sự gì muốn nói thì nói ra đi. Hai tháng vừa rồi quá bận bịu, chúng ta cũng rất ít nói chuyện phiếm, thừa dịp hiện tại đang rảnh rỗi. » Trong suốt hai tháng rồi, chuyện của nàng chúng ta từ đó đến giờ cũng không có nhắc lại.

«Bọn họ là phu nhân của Ngụy Thân. » Ta đã sớm đoán được một phần, nên cũng không lấy làm kinh ngạc lắm.

Ta nhẹ nhàng nói ra một hơi : « Vân Dung, người đã tiếp xúc ta hơn hai tháng, ta là người như thế nào người cũng đã rõ ràng. Trong khoảng thời gian người xuất giá, tôi cùng là đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết đi. »

Vân Dung lại là một hồi trầm mặc, « ta không nói được, ta không sao » ta khoát khoát tay nói : « Thôi, không muốn thì không cần phải nói nữa. Người ngồi xuống trước đã, ta giúp người mang mấy kẻ kia đuổi xuống lầu. »

« Ngồi xuống đi. » Nàng giương ánh mắt lên nhìn ta, ánh mắt ẩn chứa một tầng mộng lung mờ.

Chuyện này nói ra thực dài, không biết nên bắt đầu từ đâu đây ?

Ngày đó Vân Dung bị biếm ra khỏi cung, thành chuột chạy qua đường, người trong phủ chỉ trò, hàng xóm láng giềng đã kích cười nhạo. trừ phụ thân cùng mẫu thân ra, không có ai thêm để ý đến nàng, bình thường nàng đối Đại tỷ muốn gì được đó, vậy mà lúc đó cũng rõ ràng bất hoà. Trong khoảng thời gian đó, Vân Dung nghe được rất nhiều lời đồn đại nhảm nhí. Không cần nghĩ cũng biết có kẻ sau lưng nàng nói nàng ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, tóm lại tất cả đều là nói xấu. Một ngày nào đó, nàng đột nhiên biết phụ thân muốn đem nàng cùng Đại tỷ giá đi ra ngoài, hơn nữa còn đem nàng gả cho người ta làm thiếp. Vân Dung bắt đầu vừa khóc vừa nháo nháo đòi thất cô, thấy cha mẹ vẫn một mực kiên quyết, nàng không thể làm gì khác hơn là xuôi tay cam chịu, gả cho kẻ mình không muốn.

Vân Dung vốn là nhiểm tính khí Đại tiểu thư, sau khi bị gả vào đây vẫn ý bản thân xuất thân hiển hách, không đem Ngụy Thân cùng mấy người phu nhân của hắn đề vào mắt. Thậm chí hiển nhiên khi dễ mấy vị phu nhân kia, Vài ngày sau, Ngụy Thân thật sự chịu không nổi nàng, đem nàng bỏ qua một bên, lười nhắc đến tâm đến nàng. Tất cả mọi người trong Ngụy phủ lý biết chuyện, mà Vân Dung đối bọn họ lại bất hảo. Bọn hạ nhân bắt đầu kết phùng khi dễ nàng, tỷ như mang thức ăn của nàng nã điệu một nửa, phòng nàng cũng thường xuyên đến « dọn dẹp ». Năm cái vị phu nhân thấy Ngụy Thân không quan tâm nàng, cũng thường xuyên đi khi dễ nàng, thời gian này nàng lại càng khổ sở.

Có một ngày, nha đầu hồi môn của Vân Dung nói với nàng, nàng muốn đi hầu hạ Ngũ phu nhân. Nói xong liền lạnh lùng thu thập đồ đạc rồi đi, thậm chí không có một chút lưu luyến. Trước khi đi, cái nha đầu này nói với nàng, nói nàng ương ngạnh bá đạo, nàng đã chịu được nàng rất nhiều năm, hiện tại đã chịu đủ rồi.

Nha đầu thân cận duy nhất cũng phản bội nàng, Vân Dung không cam lòng, đi tìm Ngũ phu nhân Mẫu Đơn lý luận. Ngũ phu nhân Mẫu Đơn xuất thân thanh lâu, lớn lên xinh đẹp, thủ đoạn rất lợi hại. Hơn nữa, lại đang mang bầu, Ngụy Thân đối nàng coi như bảo bối. Vân Dung đại tiểu thư tính tình vốn là lợi hại, một đi liền cùng Mẫu Đơn ỷ nhau. Chưa gì đã đẩy Mẫu Đơn một chưởng, Mẫu Đơn không mình bạch sanh non. Sau để Ngụy Thân biết được, mang Vân Dung ra sức đánh cho toi bời, rồi đem nhốt lại. Sau nữa tại mấy người phu nhân giật giây, mà mang Vân Dung tống ra ngoài, lưu lạc đầu đường.

Nữ tử cổ đại luôn luôn là tam trinh cửu liệt, Vân Dung tính ra đã là gả cho ba lần, nếu là nữ tử bình thường thì đã sớm đi tự sát. Ngụy Thân căn bản là đoán chắc Vân Dung sẽ không có mặt mũi mà trở lại kinh thành đi cáo trạng, mới dám hiển nhiên làm như vậy. Lúc đầu hẳn cưới Vân Dung, mục đích chỉ là vì dựa vào thượng thư phủ này khoa đại thụ. Nếu như Vân Dung chết ở bên ngoài, hẳn cảm lại lại nhất mai, lại hướng kinh thành báo tang, quý mới biết ân Dung chết như thế nào. Vân dung cho dù chết, thì hẳn vẫn là dựa dẫm được vào cái đại thụ này che chắn. Cho dù nàng không chết, nàng cũng không còn mặt trở về Ngụy gia hoặc là thượng thư phủ, cho dù nàng chết thì mọi người ai cũng vẫn có lợi cả.

Ngụy Thân độc ác, Mẫu Đơn độc ác. Bất quá tiểu tạp kỹ như thế so với trong cung cũng chỉ là bình thường. May mắn là lần này Vân Dung chỉ làm một cái tiểu thiếp sanh non, nhiều nhất cũng chỉ bị đuổi ra ngoài. Nếu như là ở trong cung, không phải là như vậy một cái là chắc chắn liền vĩnh viễn bị tống vào lãnh cung sao.

Có lẽ, đối Vân Dung mà nói, như vậy ngược lại là tốt. Từ bị thối hôn, bị đuổi khỏi cung, lại đến Ngụy gia vứt bỏ, vân Dung rốt cục đã hiểu cái gì gọi là nhân tình ấm lạnh, ta phỏng đoán cái nha hoàn kia phản nàng, đối nàng đã là đã kích to lớn. Vân Dung thật sự không ngu ngốc, chỉ là bị người xung quanh nịnh nọt như là bị chìm trong sương mù, nên không nhận thức được. Sau khi bị đuổi khỏi Ngụy giam nàng chắc hẳn đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều đạo lý. Cho nên khi ta gặp lại nàng, khí chất Đại tiểu thư kia đã sớm biến mất. Nàng trở nên tinh táo, trầm ổn, có thể phân tích rõ ràng mọi chuyện. Có thể được như vậy cũng là chuyện tốt, có lẽ như nàng thế này chính là trong cái hoạ có cái may.

Vân Dung nói xong, cũng sớm đã khóc không thành tiếng. « Tam muội, ta trước kia sai lầm rồi, thực sự sai lầm rồi. »

Ta thân nhiên nói : « Biết hối hận là tốt rồi, người vậy cũng là bởi vì trong cá hoạ có cái may. Bất quá ta phải nhắc nhở người, người tới cùng muốn làm sao bây giờ ? Dù sao trên danh nghĩa người vẫn là Ngụy Thân phu nhân. » Nữ tử cổ đại luôn cho rằng bản thân mình chỉ có thể dựa dẫm nam nhân, ta muốn nàng chính miệng nói với ta, không có nam nhân nào có thể dựa vào, giờ nàng muốn làm gì.

Con mắt đã không còn ánh sáng, âm đạm nói : « Ta...không biết. »

Ta cười nói : «Nhượng hân hưu người» Đúng vậy, đây đối với nàng chính là lựa chọn tốt nhất.

«Nhượng hân hưu ta? » Vân Dung tròn tròn mắt, khó tin nhìn ta.

« Phải » Ta kiên định trả lời. Bỏ cô nương có thể mang hoàng đế ra hưu, bị một người bình thường hưu liền khó khăn như vậy sao ? Hơn nữa cái tên kia lại là một kẻ mặt người dạ thú.

« Chính là... Ta bị Thành Vương thối hôn, bị biếm ra cung, nếu như lại bị Ngụy Thân hưu... » Nàng cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa. Thực ra nàng cũng đã rất kiên cường, nếu là nữ nhân thông thường chịu sỉ nhục như nàng, đã sớm đi tự sát.

« Đòi này ta là không định cưới chồng nữa, nếu như người không chê, hai chúng ta cùng nhau thủ tiết. » Ta tự giễu nói, trong lòng lại xuất hiện một bóng dáng mờ ảo.

« Người.. »

« Không có gì, nữ nhi cũng có thể tự mình cố gắng. Cho dù không có nam nhân, chúng ta cũng có thể tự tại mà sống được. Ta mở 'trang sức màu đỏ phượng', chính là muốn nói cho lũ thói nam nhân thiên hạ rằng, nữ tử cũng có thể một mình một mảnh tung hoành thiên hạ. » Vân Dung dù sao cũng là tiếp nhận nhiều tư tưởng giáo dục tam tòng tứ đức, trong lúc nhất thời rất khó đón nhận tư tưởng của ta, trợn mắt há mồm nhìn ta.

Ta đứng lên, thân nhiên nói : « Rất khó đón nhận ? Cứ suy nghĩ đi, ta không bức người, bản thân suy nghĩ cho thật kỹ. Người cũng không muốn cả đời bị Ngụy gia làm khổ ? Một khi hưu thụ nhận tới tay, người liền được tự do. Kỳ thật cuộc sống của mỗi người đều là trời cao biển rộng... »

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11

Ngoài dự liệu của ta, Giáng giáng không thành công vì gái hồng lâu, trở thành chương quỹ 'trang sức màu đỏ phượng'. Kỳ thật cũng không phải là chương quỹ hoàn toàn, thi thoảng cũng ra ngoài giao tế, miễn cưỡng gọi là gái hồng lâu chương quỹ. Lúc nàng đi tặng lễ, xã giao, 'trang sức màu đỏ phượng' liền do Phục Linh quản lý. Nếu như hai người đều ở nhà, thì mỗi người một chỗ chiêu hô. Các nàng phối hợp rất ăn ý, từ quan lại đến khách cũ đều rất lòng, kẻ vừa lòng nhất tự nhiên là lão bản ta đây. Mã chương quỹ không bao giờ vào trong điểm hỗ trợ nữa, mỗi ngày căng mắt ra tính cũng đủ đau đầu hần. Sinh ý càng ngày càng tốt, tất cả mọi người ai nấy đều bận tới mất. Chỉ có ta cùng Vân Dung là nhàn nhã nhất, Vân Dung sợ gặp phải người của Ngụy gia, không dám tái xuất đầu lộ diện, ta là lại quanh quẩn chỗ nàng nên không muốn quan tâm đến chuyện làm ăn của điểm. Bởi vì khí trời càng ngày càng lạnh, nên ta yêu cầu làm nước trái cây nóng, rất được hoan nghênh. Mặt khác đẩy ra chế độ VIP, tương đương với thẻ hội viên tại 'trang sức màu đỏ phượng' càng tiêu nhiều càng được cấp cao. Chỉ cần tại trang sức màu đỏ phượng tiêu phí 1000 lượng bạc, có thể đạt được cấp bậc cao nhất. Hội viên chính thức chính là một chiều bài nhỏ của ta, thực chất là đề đo đạc mặt bằng tiêu xài. Trang sức màu đỏ phượng mở đầu cho sự tăng vọt của giải trí dành cho nữ nhân tại Tề Quốc, nhưng không ai biết sáng ý là bắt đầu từ người nào. Ta có chút đắc ý, giữ bí mật hành nghề thật là đúng đắn.

Đúng là ta không có hề để ý tới sinh ý, nhưng là ta quả thực cũng không hề nhàn rồi. Thiết kế những loại trang sức mới, lại còn đẩy vào sản xuất sản phẩm dành cho mùa đông như khăn quàng cổ, bao tay. Hơn nữa tháng này, ta đi khắp các điểm bán đồ dành cho nữ nhân tại Tề Châu, sinh ý phi thường thâm đậm...vô cùng thâm đậm, mà thâm nhất chính là các châu báu điểm. Sơn bột nước ta sẽ không phát minh, trang phục ta sẽ không thiết kế, còn các mặt khác thì đều là giống nhau. Chính là ta thi thoảng lại cho ra lò một ít trang sức mới, mà nữ nhân cổ đại lúc nào cũng thích mới lạ, tự nhiên liền không thêm đi thăm các châu báu điểm khác. Đã mấy lần ta len lén đi qua Bảo Châu lâu, sinh ý nhìn thật sự là.... Châu Báu hiện cũng không tốt như vậy a. Lây sự âm hiểm của Ngụy Thân ra mà nghĩ, hẳn nhất định sẽ không để ta tận hưởng sinh ý mà không lên tiếng, ta hoài nghi hẳn đang có âm mưu. Ta chạy trước một bước, bình tới tương đối, lấy tho yếm thủy. Ta hiển nhiên mang 'trang sức màu đỏ phượng' mở đối diện Châu Báu hiện của hần, bốn tiểu thư chính là muốn cùng hần đối đầu.

Kinh doanh hơn một tháng, khấu trừ các khoản chi tiêu, cư nhiên kiếm được 2 vạn lượng bạc, trong lòng mở nhạc khai hoa rồi... Mặc dù thu và chi còn cách nhau một khoảng lớn, nhưng ta tin tưởng sẽ sớm thu hồi xong.

Mùa đông tại Tề Châu cũng không tính là lạnh, chỉ là có mưa tuyết rơi một hồi. Ta cùng Vân Dung tự nhiên điên lên dất nhau đi nghịch tuyết, khiến cho ta sau đó bị cảm suốt nhiều ngày. Vân Dung mỗi ngày đều sắc thuốc đông y cho ta uống, nhưng ta là ko có nuốt nổi. Nằm ỳ trên giường sau N ngày, rốt cục ta cũng khôi phục sức khỏe.

Cũng đã gần hết năm, ta trực tiếp yêu cầu lão Mã làm 1000 cái truyền đơn, về trang sức màu đỏ phượng mà tuyên truyền khắp nơi. Mấy vị thư sinh ngồi trong quán trà, câu nào cũng là nói về trang sức màu đỏ phượng. Chủ yếu quảng cáo về các món ăn cho tân niên, ta đẩy ra mấy món mới để kinh doanh cho năm sau, từ sơn từ sơn bột nước đến áo lót đồ mặc bên trong nguyên bộ mọi thứ đều có, giá tiền toàn bộ tính tám lưỡng, hiệu quả cũng thật không tệ. Cái này chính là lần ít tiêu thụ mạnh, nguyên bản khách cũ chỉ nghĩ mua một kiện y phục, vừa nhìn thấy tiện lợi, liền sẽ mua cả bộ. Trong đó tính chênh lệch lợi nhuận, lão Mã tính được lãi cũng rất nhiều. Vì thế sinh ý của trang sức màu đỏ phượng càng ngày càng mạnh như lửa, khách nhân cứ thế ào ào vào mua sắm. Nếu không phải phòng ốc đủ vững chãi, ta hẳn vẫn còn sợ nhà sẽ liền sụp luôn a. Nhìn hiệu quả do truyền đơn mang lại, ta nghĩ muốn bắt đầu xây dựng ngành báo chí. Lại nghĩ tới lượng người biết nhận thức tại cổ đại không nhiều lắm, ta liền bỏ đi cái ý nghĩ này. Rốt cục ta cũng đón cái năm mới đầu tiên tại cổ đại, chỉ có ta cùng Vân Dung là ở lại nhà. Cả Tỳ Bà cùng Thư nhi và những người khác đều đã nghỉ, lão Mã cùng Phục Linh trốn đi đón tân niên. Ta cùng Vân Dung tự nhiên là bị quên lãng. KHÔNG thể không thừa nhận, Vân Dung viết thư pháp rất đẹp. Nàng viết câu đối xuân, hai chúng ta cùng nhau dọn nhà cửa. Nhưng chúng ta cả hai đều không làm nổi cơm, đành lang thang tìm chỗ để ăn, may mắn tìm được một túu lâu vẫn còn mở cửa. Liền gọi một bán lớn thức ăn, rồi đóng gói mang về. Ăn xong tịch yển (gia yển ăn trong cảnh tịch mịch im lặng ấy à), chúng ta đều trở về phòng ngủ sớm.

Theo đạo lý Văn Dung là trưởng bối của ta, cho nên nàng li xi cho ta tiền mừng tuổi. Ta lớn như vậy rồi, cứ nhiên còn đòi tiền mừng tuổi. Kỳ thật đó cũng là tiền của ta, nàng hiện tại là đang ăn bám ta, ở nhờ ta, dùng tiền của ta để li xi cho ta lấy lộc đầu năm.

Ta đẩy cửa sổ ra, nghe tiếng pháo vang bên ngoài, mà lòng dâng lên một hồi chua xót, lệ bắt gác rơi. Suốt thời gian qua ta một mực làm việc, vùi đầu vào công việc để đè nén sự thống khổ trong lòng. Những ngôi nhà ngoài kia đều sáng đèn, nhà nhà quây quần, gọi lên trong ta bao hoài niệm. Vì yêu, nên mới không quên được, yêu sâu đậm, sao có thể quên dễ dàng..

Ta không khỏi cười khổ, hẳn lúc này đây, Tề Hạo đang cùng những phi tử xinh đẹp cao hứng ăn gia yến, làm sao còn nhớ tới nữ nhân xấu xí như ta đây. Đã năm tháng rồi...Hắn, có khoẻ không?

Sáng sớm hôm sau, ta đến Ngụy gia chúc tết cha mẹ nuôi. Dù sao ta cũng không có thân nhân nào, không chúc tết họ thì chúc tết ai. Đoan đoan chính chính dập đầu lấy ba cái, ta nhận được đến 2 cái phong bì đồ phẩm.

Đã lấy xong, cha nuôi cùng mấy người bạn đánh cờ đi ra ngoài tụ hội. Mẹ nuôi thân mật nắm lấy tay ta, cười nói: "Ảnh nhi, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu?"

Ta cười nói: "Thực ra ta cũng không có đi đâu, trong thời gian qua ta chỉ ở tại phủ Mạc gia cũ bởi Văn Dung. Lần này Văn Dung đã chịu đả kích quá lớn, ta sợ nàng sẽ nghĩ quẩn."

Mẹ nuôi không vui nói: "Nói như vậy suốt ba tháng qua ngươi đều ở Tề Châu? Vì sao suốt ba tháng trời đều không có đến thăm ta? Ta còn tưởng rằng ngươi đi đâu." Hân, ta phát tài quá nhanh, con người của ta thấy tiền lên sáng mắt.

"Mẹ nuôi, ta..." Ta còn biết nói thế nào.

« Ảnh nhi, ngươi đã từng vào trang sức màu đỏ phượng chưa ? » Mẹ nuôi hỏi ta.

Ta ngẩn người, cười nói : « A? Có vào vài lần, có chuyện gì sao mẹ ? »

« Nghe nói trang sức màu đỏ phượng thần thông quảng đại, vị Lý tiểu thư kia mặt mày nổi hắc ban, uống trà lại của trang sức màu đỏ phượng, mặt liền trắng trẻo. Hôm nào ta mang ngươi đi, có lẽ mặt ngươi có thể trị khỏi. » Khuôn mặt mẹ nuôi tràn ngập mong chờ, thật giống như ta có thể dễ dàng biến thành Đại mỹ nhân.

Chuyện Lý tiểu thư ta đã sớm biết, mặt của nàng chẳng qua là bởi vì bị lạnh nên nổi lên một ít lấm tấm, chỉ cần cho nàng uống trà lại thường xuyên là sẽ đỡ. Vì để quảng cáo. Ta cố ý tìm một ít thuyết thư mang tình huống nói thành như mẹ nuôi nghĩ. Nếu ta có bản lĩnh trị liệu khuôn mặt này, ta đã sớm tự chữa.

« Mẹ nuôi thường xuyên tới trang sức màu đỏ chơi sao ? » Ta tò mò hỏi, đi qua nhiều lần cũng không có từng gặp nàng.

Mẹ nuôi lo lắng hạ giọng nói : « Gần đây sinh ý trong tiệm không được tốt, cha ngươi suốt ngày lo công việc, ngươi lại không đến thăm ta. Ta chỉ biết đến trang sức màu đỏ phượng đầu địa chủ giết thời gian. » Ách, ta phát minh ra cái này không biết đã giải quyết cho bao phụ nhân buồn chán a. Ngươi ta nói cái này kêu nhất cử lưỡng tiện...khoẻ miệng ta hơi nhếch lên...cười gian a.

« Mẹ nuôi, ta sau này sẽ thường tới thăm ngươi. » Ta cảm thấy cái suy nghĩ vừa rồi thật là vô ý..

« Ngoan lắm, ta có quà cho ngươi a, đi theo ta. » Mẹ nuôi lôi kéo tay của ta, hai chúng ta cùng đi đến Ý Thuý các. Ta tò mò nhìn nàng, mẹ nuôi cười ngọt ngào, chỉ chỉ cái hộp trang điểm.

Ta mở hộp trang điểm ra, lập tức ghen lời. Bên trong có vòng tay, kẹp tóc do ta tự thiết kế, còn có hình em bé trong phim hoạt hình. Ta cầm lấy một cái em bé, trong lòng dâng lên một hồi cảm động.

Mẹ nuôi cười nói : « Những thứ này... đều là mua cho ngươi i. « Sinh ý của Bảo Châu lâu đều bị ta tranh giành hết là không sai, trang phục bán sẽ không phải là lời lắm, nhưng dầu sao thì trang phục của trang sức màu đỏ phượng bán rất chạy, sinh ý của Ngụy gia tự nhiên là xuống dốc không phanh. Vậy mà nàng vẫn cứ nhiên dành nhiều tiền như vậy mua quà tặng ta, nếu ta ko cảm động ta chắc chắn chính là kẻ lòng dạ sắt đá.

Ta cầm thẻ hội viên bạc nhất đưa cho mẹ nuôi, « Mẹ nuôi, đây là thẻ hội viên của trang sức màu đỏ phượng, sau này người dùng thẻ này mua đồ sẽ rẻ hơn.»

Mẹ nuôi vẻ mặt kinh ngạc, « Ngươi như thế nào lại có cái này ? »

« Ta cùng chương quỹ Giáng Giáng của trang sức màu đỏ phượng có chút giao tình, cho nên nàng tặng ta cái này. » Ta tùy tiện tìm cách giải thích.

« Ra vậy. » Nương tựa hồ không có hoài nghi.

« Mẹ nuôi, mấy thứ này ta cũng có, người không cần mua cho ta đâu. »

« Ảnh nhi, ngươi là không phải có gì gạt ta chứ ? » Nương dừng nụ cười.

« A ? » Hồngбет, nói hớ rồi. Chẳng phải ta từng nói là bị nương ngược đãi sao, làm sao có tiền nhân rồi đi trang sức màu đỏ phượng chi tiêu phê phởn

thể chứ. Ta tuy ý cười cười. "Mẹ à, người nói cái gì vậy? Ta làm sao lại gạt người chứ?"

"Không có gì là tốt rồi, nếu có chuyện gì người nhất định phải nói với ta đấy." Về mặt nương vẫn hiền lành, nhưng là ta biết trong lòng nàng đối ta khưc mắc. Ai, một ngày nào đó, nếu nàng biết thân phận của ta....

"Ta hiểu."

"Dù sao thì Mạc gia phủ cũ cũng đã rất hoang vu, hay là người bàn với Mạc cô nương, hai người người cùng nhau sang đây ở."

"Cám ơn nương, chính là Vân Dung đã quen ở đó, trước mắt tâm tình nàng vẫn chưa ổn định lắm, có lẽ nên chờ một thời gian nữa rồi nói sau." Mẹ nuôi cũng ko biết được là tên Vân Dung kia đang sống tốt lắm, kéo nàng lại làm bia đỡ đạn.

Mẹ nuôi về mặt thất vọng: "Nương ko miễn cưỡng người, nếu người có cần thì nhớ tới gặp ta."

"Cám ơn nương."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 12

Từ nhỏ đến lớn, tết đối với ta mà nói vốn không có ý nghĩa gì. Nhìn thấy người khác cả nhà đoàn viên, ngược lại ta lại càng thấy thương tâm. Trước kia nhất định luôn có Liễm Diễm bên cạnh, hiện tại thì sao? Cạnh ta chỉ có Vân Dung. Mặc dù ta cùng Vân Dung đã là tỷ muội, nhưng nàng thủy chung/(rót cục) vẫn không phải là Liễm Diễm đã cùng ta lớn lên. Đầu đường bao nhiêu là náo nhiệt, bọn nhỏ mặc quần áo mới chạy tới chạy lui chúc mừng tân niên, tiếng pháo nổ không dứt bên tai. Đèn lồng đỏ thắm đu đưa, câu đối khai xuân cầu may mắn... nhìn thật là chói mắt. Tiếng pháo vang hoan hỉ, tiếng cười nói huyền thuyên,... tất cả mọi thứ đối với ta đều là một loại châm chọc, một loại trần trướng châm chọc....

Đi ngang qua một cái tửu điểm, thấy bên trong rất an tĩnh, lạnh thanh, cho nên ta không tự chủ được mà tiêu sái bước vào (giống như 1 kiểu chạy trốn sự "châm chọc" ấy ạ). Nếu không thể giả vờ vui vẻ được nữa, không bằng uống cho say đi, say cho bao thể lương, khô sở tan vào trong chén rượu... Khi còn ở hiện đại, lúc buồn ta thường đi tìm men rượu, chìm trong xa hoa truy lạc say sưa mà quên đi bản thân. Tại sao người khác xuyên qua mà vẫn sống vui vẻ, còn ta lại luôn thấy mệt mỏi cô đơn. Kỳ thật ta cảm thấy mệt mỏi vô cùng, từ khi cha mẹ vất bỏ ta, ta cũng đã vô cùng mệt mỏi. Dù sao cũng có Liễm Diễm, có nàng yêu thương, cho nên ta vì nàng mà kiên trì đi làm. Nhưng là hiện tại, ta cái gì cũng không có...

Bước chân vào 'Xuân Phong lâu', tiểu điểm tử lập tức ân cần chào đón, cười nói: "Cô nương thứ lỗi, tiểu điểm hôm nay không mở cửa tiếp khách nhân." Không tiếp khách mà vẫn mở cửa, đúng là đồ heo bệnh. Ta đưa mắt, thấy trong góc có một vị nữ tử mặc lam y phục, đang nâng cái bình rượu lớn lên uống ừng ực.

Ta liếc liếc tiểu điểm tử, không vui hạ giọng: "Vị cô nương kia không phải là nhân nột sao?"

Tiểu điểm tử lập tức chưng ra bộ mặt nhăn nhó: "Ngài đừng nói nữa, vị cô nương kia tối ngày hôm qua giữa đêm khuya khoắt túm chặt tiểu nhân, muốn ta cho nàng uống rượu. Tiểu nhân bắt quả chỉ nói với nàng vài câu. Cô nương này liền đem kiếm kê lê cổ tiểu nhân, nói rằng nếu không cho nàng uống rượu nàng liền sẽ giết ta."

Ta sợ nha, thiên hạ còn có kẻ bá đạo như vậy. Cho dù ta luôn là cổ giữ dáng vẻ thực nữ, cũng ko nhìn được mà cười rộ lên. Nữ hài tử này thật không có ý tứ, so với ta còn cá tính hơn. Nghe được tin tức giật gân khôi hài như thế, tâm tình vô cùng buồn bực của ta lúc mới giờ là bay hết veo.

Tiểu điểm tử thấy ta cười thành như vậy, lại trương ra một bộ mặt so với nướp đáng còn nhăn hơn, "Cô nương, ngài cũng đừng giễu cợt ta thêm nữa..."

"Người, đi lấy cho ta một vò rượu...thượng đẳng" Ta nói xong liền quay người hướng chỗ cô gái kia mà đi tới. Nữ trung hào kiệt như thế, Liễm Dung ta hôm nay muốn kết mối giao tình.

Tiểu điểm tử hoàn toàn hôn mê, nhìn ta không động đậy. Ta không thèm nhìn hắn, tự mình đi tới trước quầy cầm lấy một vò rượu, 'ba' – đặt xuống trước mặt vị nữ tử áo lam, cười nói: "Ta bồi cô nương một chén."

Nữ tử áo lam ngẩng đầu, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra, lạnh như băng, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào đôi mắt ta. Uy, ta đã thấy qua trăm ngàn mỹ nữ, nhưng cũng là chưa có gặp khuôn mặt nào tuyệt mỹ như vậy, khuôn mặt ko có một tia ấm áp, nói thẳng ra là cái vẻ mặt nhìn đàn thối ra như cái loại vừa mới chết cả nhà ấy... Chưng ra khuôn mặt như vậy, cư nhiên lại có vài phần xinh đẹp. Ánh mắt nàng khép hờ, nhìn lại càng thêm vẻ phong tình. Ánh mắt nàng lay động, lộ ra một nụ cười: "Ha hả, là người a." Nàng giờ vô rượu lên, cái miệng xinh đẹp hạ giọng: "Nào, uống cùng ta một chén." Âm thanh rất quen thuộc, ánh mắt rất quen thuộc.

"Người là ai?" Ta ngây ngô hỏi.

Nàng uống một ngụm rượu to, rồi ha ha cười nói: "Thuyền hoa, Thiên Tuyệt Môn, Lam lệ," Trong đầu ta đột nhiên hiện ra thân ảnh nhanh nhẹn màu lam, ngày ấy người đã cứu ta chính là nàng – Lam Lệ nữ hiệp. Lúc ấy ngắm nhìn võ công cao cường của nàng, ta còn tưởng rằng nàng là một tiên tử, hiện tại nhìn qua, hoàn toàn giống một nữ lưu manh. Vừa lúc ta cũng giống một kẻ lưu manh, hai cái nữ lưu manh tụ một chỗ.

Lại uống xong một bình rượu nữa, ta thấy nàng hẳn là mụn rượu giải sầu. Nữ hiệp Lam Lệ võ công cao cường, mà rượu vào cũng thành kẻ điên.

"Nữ hiệp tỷ tỷ, người đừng uống nữa, người uống nữa ta sợ người sẽ ...say" Ta tự giác mang chữ "chết" tự mình nuốt trở lại.

"Say sao? Ta thực muốn say. Ngày ấy khi cả nhà ta bị kẻ khác giết sạch ta cũng đã quay cuồng, giả mà ta có thể say không tỉnh dậy." Trong giọng nói tràn ngập sự thê lương, lòng ta bắt đầu cảm thấy thương cảm cho nàng. Mới vừa rồi ta còn nghĩ nhìn nàng như kẻ chết cả nhà, không nghĩ tới nàng thật đã mất cả gia đình như vậy.

Ta nhìn ko được ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao bọn lại giết cả nhà người."

Nàng cười khổ lắc đầu: "Ân oán giang hồ... ngày hôm qua của 14 năm trước, khi ta 6 tuổi, ta trở mắt nhìn cả nhà bị người ta giết hại. Khi ta từ phía dưới thi thể mẹ ta bò ra, trên người tất cả đều nhuộm đầy máu, máu của người thân ta..." Ngày hôm qua? Không phải là tết âm lịch sao. Ta khiếp sợ, là kẻ nào biến thái như vậy, mới đầu năm đã sát hại cả nhà người ta. Hẳn quả thực là ăn no rừng mỡ không có việc gì làm.

Nàng nói xong ngừng đầu lên, trong đôi mắt tất cả đều là nước mắt. Nước mắt, rượu cay, hoà chung một chỗ. Trên khuôn mặt thanh tú ướt nhoè, nhìn ko ra đâu là nước mắt đâu là rượu. Nàng đột nhiên cúi đầu, nằm ở trên bàn khóc rống lên. Rồi lại cười, rồi lại khóc,... ta nhìn ko được sự hoài nghi nàng có phải hay ko mới từ bệnh viện tâm thần trốn ra.

Tiểu điểm tử bắt đầu đi bước lại chỗ chung ta, "Cô nương, nếu ngài biết vị tiểu thư này, xin hãy mang nàng đi có được ko, tiểu nhân thật ự ko chịu nổi nàng làm ầm ĩ. Chỉ cần ngài mang nàng đi, tiền rượu của nàng ta coi như ko tính." Tần tần khổ khổ giằng co một đêm, hẳn tại hẳn cả tiền thưởng cũng ko cần, có thể thấy được Lam nữ hiệp của chúng ta phát điên kinh khủng thế nào. Bằng lương tâm mà nói, thấy nàng như vậy lòng ta có vài phần thương xót. Từ trên danh nghĩa nói, nàng đã cứu ta một mạng. (cụ thể tình huống còn chưa rõ, nàng rốt cuộc là cứu ta, hay là tới liên lụy ta a?)

Ta tiện tay lấy một thỏi bạc đưa cho tiểu điểm tử một thỏi bạc, "Cho người, người giúp ta mang nàng trở về." Một tràng sợ hãi vừa rồi cũng đủ nặng, nhân gia ko muốn dây dưa cùng nàng nữa. Ta đứng phải vị nữ hiệp này, đủ ko may rồi.

Ta kéo nàng đi như 2 con cò đò – mi – nô chuẩn bị ngã, rốt cuộc cũng kéo Lam Lệ được về đến nhà. Nàng vừa đi vừa phun oẹ, khiến cho ta một thân... Nếu ko phải thấy bộ dáng nàng nửa sống nửa chết, ta thật muốn đem nàng quăng đi. Vân Dung thấy ta đi ra ngoài một chuyến mà vác về một cái tửu quỷ, đôi mắt tròn tròn lên nghi hoặc.

Giằng co hồi lâu, cuối cùng cũng đem được Lam Lệ đi tắm rửa sạch sẽ, rồi mang nàng lên giường nghỉ ngơi. Nàng là giờ một thân sạch sẽ, bá quá có một người nào đó có bộ dáng như một kẻ chui từ đồng rúc chui ra.... Mà người đó ko phải ai khác lại chính là ta. Một thân quần áo mới, bị nàng nôn ói cho mà ko cách nào né tránh được, ta thật là quá khiếp sợ. Chắc kiếp trước ta nợ nàng nhiều lắm, cho nên lần nào gặp nàng cũng gặp toàn xui xẻo.

Sau khi tẩy rửa sạch sẽ, Vân Dung một mặt lau giúp ta mái tóc ướt sũng, một mặt ko nhìn cười được mà hỏi ta: "Vị cô nương này là ao? Tại sao lại làm người biến thành như vậy."

Ta bắt đầu dĩ thờ dài một hơi: "Ta cũng ko biết phải nói cái thứ yêu tinh này từ đâu tới, tóm lại mỗi lần gặp phải nàng ta là ta toàn gặp xui xẻo. Nhưng vẫn phải giúp nàng tỉnh rượu cái đã, ta sợ nàng uống nhiều rượu quá mà chết vì say luôn mất." Nàng là ko biết, lúc ta đến cái tửu lâu kia, thiếu chút nữa bị hù chết. Ta một năm cũng ko uống được nhiều rượu như vậy, chỉ có thể nói là....quá shock~~~~

"Rốt cuộc là chài đầu cho người xong, ta vẫn còn phải giúp nàng kia tỉnh rượu?" CHính ra thì ta một mực sai bảo Vân Dung hoài. Theo bản năng đã coi nàng như nha hoàn từ lúc nào ko biết.

"...Trước cứ giúp người kia tỉnh lại đã, ko cần phải làm tóc giúp ta, rồi người có muốn làm gì thì cứ làm thôi."

"....." Vân Dung cũng hết chỗ nói rồi, ai bảo nàng muốn được ta nuôi. Ăn bám ta, ở bám ta, dùng đồ ta mua cho, từ việc được đối đãi như khách tự nhiên trở thành cái nha hoàn cũng ko chết được.

Mùng một Tết cứ như thế bình thần trôi qua, thời gian trôi qua như cũ ko có gì sai biệt (mọi việc trôi qua vẫn như cũ chẳng có gì thay đổi). Duy nhất có một điểm khác chính là trong nhà có thêm một người, một nữ nhân ngữ mới nói năng như điên khùng. Lúc mới đầu ta vẫn còn nôn nóng chạy đến bên người nàng chiếu cố, cho tới lúc nàng nói linh ta linh tinh tới tận đêm khuya. Ta rốt cục chán ghét đêm lời nàng coi như tiếng nhạc, trực tiếp mặc kệ mà ngủ ngon lành.

Ngắm lại những lời nàng nói cũng có thể liên quan đến chuyện nàng đã kể ta, miệng nàng một mực kêu cha, nương, muội muội, ca ca.... Lúc miệng mấp máy kêu gọi thân thể nàng cứ cuộn tròn lại một góc, trên mặt mồ hôi lạnh tuôn ra liên miên. Ai, hài tử đáng thương, hẳn nàng lại đại nghĩ tới cảnh cả nhà nàng bị kẻ khác giết.

Nghĩ đến cái tình cảnh thập phần kinh hãi kia, ách. Là thảm khóc, đúng, thật là tàn nhẫn.

Mùng hai Tết đã đến rồi, nghe nói trên đường có người biểu diễn, ta cho Vân Dung một bao lì xì đồ thảm (vì Vân Dung ko có tiền đi chơi), rồi để nàng ra ngoài hóng mát một chút. Vân Dung gần đây rất ít xuất môn, ta thấy nàng sắp mọc meo luôn rồi, nhân dịp lễ mừng năm mới, cho nàng náo nhiệt vui vẻ một phen. Ta vốn cũng muốn đi cùng nàng, nhưng lại sợ cái vị nằm trên giường kia tỉnh lại, mang nơi này đập phá nát buom.

Vân Dung ko có ở nhà, vị trên giường kia hăng còn đang ngủ. Say quá lợi hại, nàng đã ngủ một ngày một đêm, cư nhiên vẫn còn chưa tỉnh lại. Ta hoài nghi nàng tới cùng có thể hay không ko tỉnh lại nữa, muốn chết thì kiếm chỗ khác mà chết, chết chỗ này của ta sẽ làm ta sợ hãi.

Ta thật sự là buồn chán, gục trên bàn ngủ gà ngủ gật, ta thường xuyên ngủ gà ngủ gật, đặc thi thoảng lại quay qua săn sóc nàng. Mệnh ta thực là khổ a, rõ ràng là tiểu phú bà, vậy mà giờ lại phải như một cái nha đầu, chiều cổ một cái người điên.

"Nương....Nương, đừng bỏ ta đi, nương." Một tiếng thét thê thảm đến chói tai, làm cho ta giật mình tỉnh lại.

"Cháy nhà...." Cái này là...lúc ta tỉnh dậy ngủ mơ nói. Ta vừa nói giật mình nhảy cẫng lên, nếu là cái trần nhà kia thấp tí, phỏng đoán ta có thể nhảy lên tận nóc nhà luôn quá. (t/g: nguoi có thân thù như vị Lam Lệ kia sao? J))

Không cần phải nói, Lam nữ hiệp vừa mới bình tĩnh trở lại xong lại nổi điên. Nàng cả người co quắp, môi run bần bật, hai tay ô chặt người lại. Ta bắt đắc dĩ lắc đầu, dùng khăn long lau đi mồ hôi cho nàng. Nàng đột nhiên giơ tay lên, 'ba' – cho ăn ăn một Đại Ba CHường. Khí lực Lam Lệ không nhỏ, ta bị một cái bàn tay nàng đánh mà 'bã' người ra N mảnh. Ta là làm việc tốt, tại sao muốn đối xử với ta như vậy, ta sợ nha.

"Nguoi là ai? Tại sao ta lại ở đây?" Một thanh âm lạnh lùng băng giá tuôn ra, ta lập tức phục hồi lại tinh thần. Xem cái mặt nhăn nhó của nàng, tựa như ta vừa ăn đậu hũ của nàng, thật là oan uổng cho ta a. Ta tức giận bò từ dưới đất lên, xoa xoa cái lưng, "Nguoi muốn nói gì?"

Lam Lệ trực tiếp ko để ý tới ta, xóc chăn đi xuống giường, liếc mắt đánh giá căn phòng. Cho xin đi, đây là nhà ta, ko có phải địa ngục, thật ghét cái vẻ mặt này.

Nàng rót cục vổ vổ đầu nói: "Ta nhớ kỹ ta đang uống rượu, như thế nào lại ở chỗ này?"

"Đại tỷ à, ta gặp phải nguoi uống rượu say gần chết, có lòng mang nguoi về đây. Ta thay nguoi trả tiền, lại giúp nguoi tắm rửa, chăm sóc nguoi cả đêm. Kết quả đôi lầy là nguoi nôn ói khắp người ta, sau đó lại là đánh ta một cái tát, tỉnh lại còn dùng cái mặt khó chịu lườm ta, chắc kiếp trước ta thiếu nợ nguoi a." Ta cực kì bức mình, nghĩ khí thật khó chịu.

Nàng nhìn ta, không tự nhiên hạ giọng: "Xin lỗi."

"Chấp nhận, xem như nguoi cũng có chút thành ý, ta tha thứ cho nguoi." Ta rất mặt dày cười cười. Chuyển biến tốt nha, ta muốn thu nàng làm người bên cạnh ta, vô công Lam nữ hiệp cũng ko phải dễ làm cảnh, không cần nhắc đến vô công. Chỉ cần coi công phu dụng độc của nàng, N cái Liễm Dung cũng phải từ.

Nàng khôi phục lạnh như băng, không có một tia độ ấm hạ giọng: "Cám ơn, cáo từ." Nhiều lời hai chữ sẽ chết?

"Nguoi còn chưa khoẻ lại, trước nghỉ ngơi mấy ngày đã. Ta cũng muốn rõ ràng chuyện lần trước" Ta cũng không phải tốt bụng như vậy, chủ yếu ta chỉ muốn làm rõ chuyện lần trước

"Ta không biết nguoi."

"Ta nói Đại tỷ, thuyền hoa, Nhất Tuyền Khiên, Lam Lệ." Bà già si ngốc, ngày hôm qua vẫn còn tự giới thiệu với ta, hiện tại liền quên rồi?

Nàng tỉ mỉ chăm chú nhìn ta, "Là nguoi a."

"Đúng vậy, nguoi đã cứu ta, cho nên ta tự nhiên là cảm thấy không phải khi để nguoi đi như vậy." Hừ, tình cảnh lúc đó còn chưa rõ ràng nha.

Nàng hơi chút chần chờ, đôi ta nói: "Hào, phòng bếp ở đâu?" Nàng cũng là không chút khách khí, đúng nha, nàng chắc cũng đã đói bụng rồi.

"Nguoi đói bụng? Nhưng là ta không biết nấu cơm." Ta rất 'thành thật' nói.

"Ta sẽ nấu." Không hổ thẹn là kẻ sống một mình (nguyên câu là: người này không hổ thẹn đã chết cả nhà. Nhưng là để thể nghĩa lừng quá, ta sửa a~ :>), rất biết tự lực, xem cái mặt kia cũng biết. (t/g: cho dù không bị mưu sát, cũng bị nàng hù chết)

"Phòng bếp ở kia kia." Ta chỉ chỉ vị trí phòng bếp. Lam lệ nhìn ta liếc mắt, bản thân vào phòng bếp, ngay lập tức truyền đến âm thanh nấu cơm.

Ta buồn bực gỡ cái khăn che mặt xuống, tìm một ít được thoa vào.

"Mặt của ta à, chúng ta gặp người người sợ, gặp hoa hoa rơi, chẳng lẽ nguoi liền như vậy mà bị kẻ khác ghét. Tại sao ai cũng thích bắt nạt nguoi, muốn đánh nguoi." Ta buồn bực nghĩ. (giun: chị ấy vừa nói chuyện với cái mặt của mình đấy ạ :>)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13

Hiện tại ta cảm thấy rất khó xử, cụ thể nguyên nhân là bởi vì Vân Dung. Trên đường phố Vân Dung gặp phải một đám nữ nhân Ngụy gia, vì vậy mâu thuẫn bộc phát, mấy người kia đương vung tay muốn bắt nạt nàng. Về sau, Vân Dung trực tiếp mang khuôn mặt xinh đẹp của Mẫu Đơn cào cho bắt máu, mang một cái mỹ nhân làm hỏng. (tính tình Vân Dung đại tiểu thư cũng không hề giảm đi). Mấy người phu nhân của Ngụy gia không phục, trối Vân Dung mang trở về Ngụy gia. Một màn vừa rồi mới bị Tỳ Bà nhìn thấy, cho nên mới cho ta biết. Vân Dung a Vân Dung, lão là lại gây chuyện cho ta rồi. Nói đi nói lại thì nàng cũng là tỷ tỷ của ta, có quan hệ máu mủ, lại cùng ta sống chung một chỗ lâu như vậy, ta vẫn là không thể trơ mắt nhìn nàng bị hồ ăn thịt được. Nhưng là cái Ngụy gia kia cũng không phải địa phương tốt, ta một cái nữ tử nhỏ bé, chỉ sợ không an toàn a. Cho nên ta hiện tại là buồn bực ngồi trên ghế ngán người.

« Đi thôi. » Lam Lệ thân nhiên nói.

Ta miễn cưỡng ngừng đầu, « Đi đâu a ? Người muốn đi ? » Đem cái nhà bếp của ta ra sử dụng khiến cho chương khí mù mịt (chắc là Lam tỷ nấu cơm cháy nên khói khét bốc lên a =.=), ăn chán sơn trên hải vị nhà ta, xong giờ muốn phui cái mông mà đi a ?

« Đi Ngụy gia. » Nàng nói một câu ngắn gọn. Ta giật mình ngừng đầu, nguyên lai nàng biết ta phiền não điều gì, mới vừa rồi ta cùng Tỳ Bà nói chuyện, nàng hẳn đã nghe được, đúng là lỗi tai của võ lâm cao thủ có khác.

Có cái Lam Lệ này bảo kê thực an tâm, cái đuôi của ta vẩy vẩy đến trên trời. (Tác giả bất lương gian xảo cười : cún cún, Dung ki ki, người có cái đuôi sao?...Liêm Dung : Cái này...) nghênh ngang đi tới cửa Ngụy gia, rất tự đại nói, « Ta muốn gặp chủ nhân nhà người. »

Thủ vệ xem thấy kia là một vị nữ tử trẻ tuổi, tám phần đã cho ta là nữ nhân bên ngoài của chủ nhân bọn hắn. Khuôn mặt vô lễ địa đạo : « Chủ nhân nhà chúng ta không có ở đây. »

Ta lo lắng cho an nguy của Vân Dung, lại căm ghét Ngụy Thân độc ác, bây giờ lại còn bị thẳng nhóc giữ cửa khinh thường, lập tức cả giận quát: "Con mẹ nó, người chít chít như chó có phải hay không muốn chết a, mau để Bồn cô nương đi vào."

« Xin thứ lỗi, nếu cô nương muốn gặp chủ nhân, thỉnh cô nương cho biết danh xưng. » Thằng nhóc giữ cửa không chút khách khí nói với ta.

Ta đem một cái danh thiếp đưa cho hắn, lạnh lùng nói : « Hiện tại có thể chưa ? »

Mặt trước danh thiếp viết một nhóm chữ, « Lão bản trang sức màu đỏ phượng – Mai Ảnh», mặt sau chính là hình ảnh thu nhỏ của trang sức màu đỏ phượng, đáng tiếc là không có điện thoại để liên lạc. Thiết kế những cái này cũng thật hữu ích, có thể làm bằng quảng cáo, làm thẻ hội viên, bây giờ còn dùng để làm danh thiếp của ta. Sáng kiến vĩ đại như vậy đương nhiên là sáng kiến của ta rồi, ban đầu thiết kế bằng quảng cáo cũng đã mang thẻ hội viên cùng danh thiếp thiết kế xong xuôi rồi. Lúc còn ở trong cung, ta đã từng nghĩ muốn thiết kế danh thiếp cho riêng mình, hiện tại đã như mong muốn rồi. Nói thầm cho mọi người biết nha, kỳ thật vị tuyệt sắc mỹ nữ trên cái bằng quảng cáo kia....chính là kiếp trước của ta. Ta hiện đại thật sự là xinh đẹp như vậy, lúc đầu tìm người mẫu, ta không chút do dự nghĩ đến bản thân mình. Vì vậy ta đã dựa theo trí nhớ mình mà nhớ lại, mang bộ dáng miêu tả cho họa sĩ. Sao đó ghép vào một thân trang phục cổ đại, thế là hoàn thành một cái mỹ nữ cổ trang. Bất quá một trăm phần trăm người nhìn thấy cái mỹ nữ kia...tuyệt đối sẽ không nghĩ là ta cùng nàng có quan hệ.

Lúc muốn gặp người khác, còn phải viết thư mời, phiền phức, trực tiếp dùng danh thiếp thật tốt. Lần đầu tiên ta đưa danh thiếp, cư nhiên lại phải đưa cho tên Ngụy Thân, Con bà nó không đáng. Ta dự định qua Nguyên Tiêu liền sẽ công khai thân phận của mình (bởi vì ta có kế hoạch lớn), cái đệ nhất gian thương ở bản địa này là Ngụy Thân sớm muộn gì cũng phải xin gặp ta. Nếu như hiện tại hắn biết thân phận của ta, có thể sẽ làm khó dễ cho ta.

Một lúc sau, một gã sai vặt đi tới, khách khí nói : « Cô nương, xin mời vào trong. »

Ta cùng Lam Lệ đi tới phòng khách, một vị trung niên nam tử ước chừng 30 tuổi đang nhàn nhã thưởng trà. Nhìn bộ dáng hắn cũng không tệ lắm, một thân hoa lệ phục sức, ngón cái đeo một viên đại ban chỉ. Thật giống như hẳn sợ người khác không biết hắn có tiền, có cần phải rêu rao đến như vậy ? Cái bộ dáng lảng lảng của hắn làm cho người ta có một cảm giác cảnh giác, ánh mắt sắc bén kia cũng đủ làm cho lòng người kinh sợ.

Ta miễn cưỡng xuất ra một cái nụ cười, « Nói vậy vị này...nhất định là Ngụy lão bản. » Nói xong ta tự nhiên mà ngồi xuống, Lam Lệ cũng không khách khí ngồi xuống.

Ngụy Thân đặt chén trà xuống cười nói : « Nguyên lai cô nương hẳn là lão bản của trang sức màu đỏ phượng. » Cái gì thế, miệt thị ta ? Thật muốn cho hắn một tát bay mặt quá.

« Ngụy lão bản ngài là phú gia Tề Châu, tiểu nữ tử nên đến đây kính lễ, chỉ là trước đó vài ngày bận quá, vẫn mong Ngụy lão bản bao dung.» bao dung cái đầu hắn.

« Mai cô nương cũng là nhân vật nổi danh ở Tề Châu, kính lễ của người, Ngụy mỗ không dám nhận. » Con mẹ nó, không để cho ta mặt mũi.

Ta cười nói : « Ngụy lão bản khách khí, cũng là do tiểu nữ tử không rõ lễ nghĩa. Nhưng là tại trang sức màu đỏ phượng thật sự rất náo nhiệt, cho nên không giống Ngụy lão bản rảnh rỗi như vậy. » Miệng ta vẫn là chanh chua vô đối, ta đối hắn tôn kính như vậy, hắn cư nhiên đối ta châm chọc khiêu khích, ta cũng không phải là mèo bệnh !

Ngụy Thân lập tức không nể mặt, không vui địa đạo : « Mai cô nương, người tuổi còn trẻ như vậy sao nói chuyện lại ăn nói không có lễ nghĩa như vậy. »

« Ngụy lão bản đừng giận, tiểu nữ tử tuổi quá nhỏ, cho nên không hiểu quy củ. Ngụy lão bản ngài nói như thế nào cũng là người nổi danh trong thương giới Tề Châu, chẳng lẽ nào lại cùng với một tiểu nữ tử so đo sao ? » Ta mà là tiểu nha đầu, thì hẳn nhất định là lão già, cũng không cần phải nhìn nhiều. « Nổi tiếng » – kỳ thật là có hai cái ý tứ, nghe qua tưởng là khen hẳn đức cao vọng trọng, kỳ thật đức hạnh của hẳn như thế nào cũng chẳng cần phải nói. Cho nên cái từ này... thực tế là biếm ý, hơn nữa còn có ý... mắng hẳn già. Ai bảo hẳn nói ta trẻ con đâu, ta cho hẳn thấy « trẻ con » là như thế nào.

Ngụy Thân rốt cuộc là biết nhìn mắt đoán ý, liền hiểu ý của ta, đem tức giận nén xuống, thân nhiên nói : « Không biết Mai lão bản đến hàn xá có gì chỉ giáo? » Cái này so với Dật Phong gia cùng Hoàng Cung đích thật là hàn xá. Mãi lão bản.... Nghe qua tên này giống như Mỗ Hoa Đán, càng giống như Mỗ Tú Bà. Ban đầu ta lấy tên Mai Ảnh này là để 'kỷ niệm' cha mẹ của ta, kỷ niệm cách họ bỏ ta 'không ảnh'. Bất quá tên này mới nghe thật là u nhã, hiện tại nghe hẳn nói vậy nghe như không đáng một đồng ?

« Nha hoàn Vân Dung của ta có phải hay không bị mấy vị phu nhân quý phủ bắt đi, ta có ý giống như Ngụy lão bản đây đòi lại. » Ta cùng Vân Dung là quan hệ gì ? Không thể nói là tỷ muội. Mặt khác giải thích tựa hồ không hợp lý, liền nói thành nha hoàn. Chỉ cần một cái kẻ trước bán mình làm nha hoàn. Ở cổ đại, buôn bán con người chính là hợp pháp.

Ngụy Thân hơi hơi cau mày : « Nàng là nha hoàn của người ? Mạc Vân Dung rõ ràng là phu nhân của ta, từ lúc nào lại trở thành nha hoàn của người ? » Một thằng già 30 tuổi, không biết xấu hổ cưới một cái đại mỹ nữ lại thêm tài nữ mới 20 tuổi làm vợ, mà cái tên Ngụy đại thúc này cũng không biết xấu hổ chứ.

« Theo ta được biết, Ngụy lão bản đã mang tôn phu nhân bỏ đi. Cho nên tôn phu nhân bán mình cho ta làm nha hoàn, cái này có gì là không đúng chứ ? » Bỏ đi là không có, bắt quả đuôi đi chính là sự thật.

« Nói vậy, Vân Dung sống là người Ngụy gia, chết thì cũng là của Ngụy gia.... » « Xác chết » Yên tâm đi, hai chữ phía sau tuyệt đối không phải là Ngụy đại thúc nói, mà là Lam Lệ. Lam nữ hiệp, người cũng thật vui tính.

Ngụy đại thúc vừa thấy Lam Lệ, trong đôi mắt lập tức ánh lên tia thèm muốn, Lam Lệ đích thực là một Đại mỹ nhân. Chỉ cần là nam nhân, sẽ không có ai là không động tâm cả. Bất quá Lam Lệ nàng đột nhiên nói ba chữ như vậy, tới cùng là có ý tứ gì ?

Ngụy đại thúc háo sắc meo meo vẫn (ta tính dịch là : Ngụy đại thúc háo sắc ngoan ngoãn hỏi, nhưng để meo meo cũng hay :)) : « Vị cô nương nà cũng là nha hoàn của người ? »

« Nàng là bảo tiêu của ta. » Không phải nha hoàn.

Ngụy đại thúc ý đồ đen tối cười nói : « Nếu như đem vị cô nương này bán cho ta, ta sẽ đem tiền nhân kia trả lại cho người. »

« Người mới là tiện nhân. » Ta nhin không được mà mắng chửi hẳn.

« Ngụy lão bản, nếu Vân Dung cô nương không muốn ở lại, người cần gì phải gượng ép. Người giữ được thể xác của nàng, cũng không giữ được lòng nàng. Cho dù nàng sống ở Ngụy gia, tâm cũng không có ở đây. Dù chết cũng làm người chết của Ngụy gia, nhưng hồn không có ở đây như người nói. » Hiếm thấy, hiếm thấy nha, Lam Lệ nữ hiệp một hơi nói nhiều từ như vậy.

« Cô nương kia có nguyện ý ở lại không ? » Có phải Đại thúc hy vọng hão huyền ko?

Lam Lệ nói như đinh đóng cột : « Không muốn. » Ăn mật báo mả, dám trêu chọc Lam Lam của nhà ta, nàng không ăn cái vô liêm sỉ đại thúc mới là lạ.

« Đại thúc.... Ngụy lão bản, đem Vân Dung cô nương giao ra đi, nếu không ta có thể kiện người lừa bán người. » Thiếu chút nữa là nói lỗ miệng.

Đại thúc hừ lạnh một tiếng. « Liệu người có... cái năng lực này... hay không ? »

Ta từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, cười híp mắt đưa cho hẳn nhìn : « Ngụy lão bản mời nhìn. »

Ta nhìn tờ giấy kia, sắc mặt Ngụy Thân nhìn còn khó coi hơn người chết. Đây cũng không phải là một tờ giấy bình thường, đây là 'khế ước bán mình', ta bắt chước Vân Dung tự đề lên đại danh của nàng. Mặc dù nàng là lão bà của Ngụy Thân, nhưng là cũng có thể bán mình cho ta, cho nên hiện tại ta mới là chủ nhân của Vân Dung.

Ngụy đại thúc sắc mặt khó coi, nói : « Người muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng đem nàng bán cho ta ? » Cho nên ở cổ đại chuyện bán nữ nhân, tỷ muội có rất nhiều. Chính là Liễm Dung ta kiên quyết sẽ không làm chuyện không tôn trọng nữ nhân như vậy, cái chuyện hại người thất đức như vậy.

Ta cười nhạt : « Vân Dung hầu hạ ta rất thoải mái, cho nên ta không bán, bao nhiêu tiền cũng không bán. » Bà cô Vân Dung à, mi rất là có giá a~

« Mai lão bản, đắc tội ta sẽ không có kết cục tốt đâu. » Hẳn nhẹ nhàng cười một tiếng, rồi quay sang uy hiếp ta.

« Thất lễ rồi, nhưng là ta không có sợ. » Thái độ của ta lập tức bất hảo.

Ngụy đại thúc thấy chiều này không có tác dụng, cắn răng một cái, lạnh lùng nói : « Đem Lục phu nhân dẫn ra đây. » Lục phu nhân, ta khinh, Vân Dung là tài nữ như vậy...

« Ngụy lão bản, ngươi cũng hừ Vân Dung luôn đi.» Ta cười cười : « Các hạ ngược đãi Vân Dung như vậy, nếu để Thượng Thư đại nhân biết...Mạc nương nương biết....sẽ rất hay?» Hắn không phải dám chắc rằng Vân Dung sẽ không buộc tội hắn sao, hôm nay ta sẽ hù dọa hắn.

Khuôn mặt Ngụy lão bản có chút khiếp sợ, đè nén nỗi bất an trong lòng, nghiêm mặt nói : « Vân Dung đã là bị đuổi khỏi cung, là tàn hoa bại liễu, nàng còn có mặt mũi về nhà mẹ đẻ sao ? Mạc Liễm Dung cũng sớm đã vào lãnh cung, nàng còn có thể làm được gì ? » Mặt mặt mà, vào lãnh cung cũng không phải sự gì hay ho, một tý chuyện ấy mà hắn cũng biết.

« Sao ? Ta nghe nói da mặt Vân Dung thật sự dày, cho dù thân bại danh liệt cũng sẽ không nhin để người khác khi dễ mình mà sống tốt.» Nếu như nàng thật mặt dày như vậy, đã không phải lưu lạc cho tới ngày hôm nay.

« ..... » Tốt nhất hắn nên im miệng đi.

« Thiếu gia, đã dẫn Lục phu nhân tới. » Một cái tiểu nha hoàn bẩm báo.

Vân Dung tóc tai bù xù, trên mặt còn mấy dấu tay đỏ hồng, còn có vết máu, ngay trên cổ cũng có mấy cái vết máu. Vết máu đỏ sẫm ở khoé miệng cong chưa khô, mang theo một giọng điệu âm trầm cười lạnh. Nếu là Vân Dung ngày trước hẳn là đã khóc rồi, hiện tại xác thật là đã thay đổi rất nhiều. Nụ cười lạnh cùng khí thế quật cường kia, thoạt nhìn liền sợ hãi.

« Vân Dung.» Ta đau xót nhẹ giọng kêu gọi.

Vân Dung lạnh nhạt cười một tiếng : « Ảnh nhi ngươi không cần sốt ruột, ta rất tốt.»

Ngụy Thân lạnh lùng nói : « Cái con tiện nhân này...Còn dám cười sao?»

« Ta là tiện nhân ? Ngươi so với ta vẫn còn tệ hơn nhiều.» Vân Dung vừa đáp trả vừa cười lạnh.

Ta cười híp mắt, xuất ra một cái hủ thư đã chuẩn bị từ trước, « Ngụy lão bản, bỏ nàng đi, có một cái nha hoàn lão bà, cũng chẳng vinh dự gì.»

Ngụy đại thúc hừ lạnh một tiếng, « Ngươi tới cùng là muốn bao nhiêu tiền?»

«Nhìn ta giống kẻ thiếu tiền sao?» Sự thật thì vẫn thiếu. =.=

« Muốn ta bỏ cái...tiện nhân này? Mơ đi!»

« Không nỡ bỏ sao?» Lần này là Vân Dung, giọng nói kia quả thực giống như đến từ địa ngục.

« Ngụy lão bản, nếu như ngươi bỏ nàng, ta có thể cam đoan nàng tuyệt đối không trở về Thượng Thư phủ cáo trạng, nhưng nếu là ngươi không chịu bỏ.....» Câu nói kế tiếp trực tiếp dùng một nụ cười lạnh thay thế, ta cũng đã học được cách uy hiếp người khác.

Hắn trong đôi mắt tặc quang tặc quang: « Ta có thể bỏ nàng, nhưng chuyện này ngươi không được phép đem đi khoe khoang. Trên danh nghĩa, Vân Dung vẫn là Ngụy Thân phu nhân.» Khốn nạn, làm như vậy mục đích chính là muốn giấu giếm Mạc Thượng Thư, giấu giếm kẻ bên ngoài, ở trước mặt người khác, vẫn còn lấy cái danh con rể Mạc Thượng Thư làm chỗ dựa. Hiện tại việc buôn bán buôn sẽ hầu hết đều do cấu kết với quan lại, con rể Mạc Thượng Thư, nói ra gì mấy cái quan viên không thể không nể mặt.

Ta không thêm suy nghĩ, «Hảo, ta đáp ứng. »

Vân Dung nhìn ta bằng ánh mắt lo lắng, ta đáp lại nàng bằng một ánh mắt an ủi. Ta không phải kẻ ngu dốt, sao có chuyện đáp ứng điều kiện như thế ? Ta là một tiểu nữ tử, càng tiểu nói chuyện càng thôi cũng chẳng sai.

Ngụy đại thúc tự cho như thế là có lợi, lại thoát khỏi cái Vân Dung phiền phức này, đương nhiên ký vào hủ thư. Khi nhận được hủ thư, đôi mắt của ta lộ ra một tia cười đầy ẩn ý chế nhạo.

Ra khỏi Ngụy gia, ta thở phào nhẹ nhõm. Lam Lệ thần nhiên nói : « Người Thiên Tuyệt môn muốn giết ngươi, tự bảo trọng, ta đi »

Ta vội nói : « Lam cô nương, bọn họ không phải muốn giết ngươi sao ? » Không hiểu, bọn họ tại sao lại muốn giết ta ?

« Không phải, mục tiêu của bọn họ là ngươi. Môn chủ của bọn họ trúng độc, thiên hạ trừ ta ra không người nào có thể giải. Lần trước lúc bọn họ ám sát ngươi vừa vấp gặp phải ta, cho nên mới buông tha ngươi. Bọn họ nhất định sẽ trở lại, cẩn thận. » Nàng nói xong nhàn nhạt, ta lại nghe được kinh hồn bạt vía, trong lòng vô cùng sợ hãi.

« Lam cô nương, không bằng ngươi ở lại bảo vệ ta ? » Ta rất mặt dày hỏi, có một cao thủ như vậy ta mới có thể yên tâm.

« Thứ lỗi, ta còn có việc phải làm. » Nói xong rất lạnh lùng rồi đi, chỉ để lại cho ta một cái bóng lưng. Mặc cho ta gọi như thế nào, nàng nhất định không quay đầu lại.

Vân Dung nắm lấy tay ta, lo lắng địa đạo : « Ai muốn giết ngươi ? »

Ta lộ ra một nụ cười rất khó coi : « Không có việc gì. »

Rốt cuộc ta đã đắc tội với ai ? Ta thật sự không nghĩ ra. Thiên Tuyệt môn, tổ chức sát thủ, ta mơ hồ đã thấy đầu của mình giắt trên cái đai lưng. Nếu như bị mấy kẻ điên như vậy đuổi giết, không bằng ta tự mình mua một khối đầu hũ tự xử cũng được.

« Vân Dung, ta tự mình làm chủ, muốn Ngươi Thân đem người hưu đi, người có giận ta hay không ? » Lòng ta thừa hiểu, có cái đại sự cả đời của nữ nhân, đã bị ta làm như vậy. Thật sự là...

Vân Dung hiểu rõ cười một tiếng : « Ta còn muốn cảm ơn, người nói rất đúng, mỗi người đều có trời cao biển rộng của riêng mình. Sau này tỷ muội chúng ta liền cùng nhau chung thân không lấy chồng, người đừng ghét bỏ ta nha. » Chung thân không lấy chồng ? Ta chưa nói gì. Vân Dung vừa nói liền rơi lệ, nữ nhân cô đại thật đáng thương !...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14

Mùng 5 năm mới, Trang sức màu đỏ phượng long trọng mở cửa buôn bán trở lại, toàn thể nhân viên lại lần tề tựu đông đủ, mỗi người đều được ta lì xì cho một cái phong bao đỏ thắm. Vân Dung bởi vì đã đạt được hưu thư, rốt cuộc cũng dám quang minh chính đại đến trang sức màu đỏ phượng hỗ trợ. Ta tự nhiên là để nàng trở thành thợ cả lâu ba, mỗi ngày ở đó mà theo đám nữ nhân đầu địa chủ. Năm cái phu nhân kia cũng đã tới đây mấy lần, đều là bị nàng chặn lại thóa mạ, nhớ lại tư thế nàng lúc đó thật là hiên ngang. Mấy vị phu nhân kia cũng không phải thiên thần, không phải là mấy nàng không muốn chửi bới lại, mà là má nàng còn chưa kịp xông vào đánh nhau, đã bị "đuổi" ra ngoài một cách hoa lệ.

Cũng tại những lời Lam Lệ nói, mà ta là sợ tới N ngày, đi ra đường lớn đều là dè dặt. Ta thật sự cảm thấy rằng, bản thân cần phải tìm hai cái bảo tiêu. Vừa nghĩ tới trang sức màu đỏ phượng đã có nhiều người như vậy, ta liền...bỏ đi cái này ý nghĩ. Ban đầu huấn luyện nhân viên, ta chính là có cái kế hoạch lớn, cái kế hoạch này cần phải được áp dụng.

Rốt cuộc cũng qua Tết Nguyên Tiêu, Vân Dung cùng Giáng Giáng bận muốn đi lên được, trong lúc đó ta thng dong đi tới phủ đệ của của cha nuôi, đưa lên một cái danh thiếp. Vị thủ vệ đại thúc kia đương nhiên biết ta chính là tiểu thư nhà bọn họ, tiểu thư vì thế nào về nhà còn muốn trưng danh thiếp, không thể hiểu nổi, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Lần này là tới đàm phán về lợi nhuận, không phải đến để thăm người thân, nên cái gì phải ra cái này.

Ta bị đưa tới thư phòng, cha nuôi ở đó nghiên cứu lại vấn đề cũ. Ta cười nói: "Cha nuôi!"

Cha nuôi để con cò trong tay xuống, ta ngồi xuống trước bàn, cha cười cười nói: "Ta đã xem thường người..."

"Đâu có đâu có, cha nuôi quá khen." Ta khiêm nhường cười.

"Hôm nay đến gặp ta là có chuyện gì? Mai lão bản." Mai lão bản, nghe thật xa lạ?

"Cha nuôi, người là kẻ hiểu thời thế, ta nói thẳng ra, là ta nghĩ muốn người cùng hợp tác." Ta nhếch khoé môi lên mỉm cười nhân nhậ, đôi mắt sáng lên.

"Hợp tác như thế nào?" Cha nuôi cười híp mắt, tỏ vẻ hứng thú. Đại danh của ta chính là không nhỏ, nói như thế nào cũng là một nữ thương gia thành công. Gần đây sinh ý của hắn cũng hơi..., ta chủ động tìm hắn hợp tác, hắn đương nhiên rất hứng thú.

"Có tiền là có tất cả, đây là nguyên tắc của ta, ta cảm nhận được... ...." Ta thao thao bất tuyệt mang kế hoạch của mình nói xong, trong đôi mắt lập tức tặc quang tặc quang. Không phải ta nói hắn, người lớn như vậy rồi, rụt rè một chút có được hay không.

Cha nuôi nghe xong, thiếu chút nữa kích động quá mà nhảy dựng lên, nhìn qua cũng thấy kế hoạch của ta cũng là hơi bị trình độ. (nói thừa, nếu là không có trình độ thì hiện tại đã mọc đầy siêu thị)

Hắn rất có hứng thú nói: "Không thành vấn đề, trước tiên người đi thăm nương của người đi, ta hiện tại phải gặp vài người bạn." Cha nuôi rất là cao hứng, thập phần cao hứng.

Cha nuôi tự nhiên là lập tức chạy ra ngoài, ta đi tới trong viện, bắt gặp Kỳ Nhi. Kỳ Nhi nhìn thấy ta đến, liền chủ động thi lễ cười nói: "Tiểu thư, người ở đây làm gì vậy?"

Ta cười cười: "Không có gì, ta muốn đi thăm phu nhân một chút?"

Kỳ Nhi nói: "Thưa tiểu thư. Phu nhân cùng biểu tiểu thư đang dạo ở trong vườn." Lại đâu ra một cái cô bé, không biết là ai nha.

"Biểu tiểu thư? Ai a?" Ta tò mò nha.

« Bẩm tiểu thư, là chất nữ của phu nhân ạ. » Chất nữ của phu nhân ? Chất nữ phu nhân nhà người nhiều như vậy, nói vậy có quý mới biết.

« Ở đâu vậy ? Dẫn ta qua. »

Thật sự là ta không có nghĩ tới, nằm mơ cũng không nghĩ ra, chất nữ của nàng cư nhiên lại chính là... Ôn Nhu. Khi mà Kỳ Nhi dẫn ta tới trước mặt mẹ nuôi, mẹ nuôi thật cao hứng khi ta đến, liền tươi cười nói : « Ảnh Nhi. Đây là... » Ta tiếp lời - « Ôn Nhu. » Cái vị Ôn Nhu này ta vốn biết rõ, cũng không cần phải giới thiệu.

« Tiểu Thư. » Ôn Nhu nhìn thấy ta cũng có chút kích động. Nha đầu chết tiệt kia, vẫn còn thiếu Lão Tử một cái mệnh a.

Mẹ nuôi không hiểu nói : « Các người biết nhau ư? »

« Di nương, vị cô nương kia chính là người cứu ta. » Ôn Nhu hiển nhiên rất hưng phấn, thật đúng là trái đất tròn.

Mẹ nuôi cũng ngạc nhiên 'sao' một tiếng, rồi vui vẻ nói : « Ta còn chưa cảm ơn Ảnh Nhi đã cứu Ôn Nhu một mạng. »

« Có gì mà phải cảm ơn ? Đây chỉ là việc nhỏ, huống hồ chúng ta đều là người nhà cả. » Đương nhiên chỉ là việc nhỏ, nếu là không phải nhờ nàng, hẳn ta đã không được Dật Phong công tử cho nhiều trang sức quý giá như vậy a, mà như vậy thì cũng sẽ không có tiền để ta mở ra trang sức màu đỏ phượng, mà như vậy thì làm sao sẽ có cái mồ mồ thương trường này....

Mẹ nuôi cười vui sướng, « Ảnh Nhi, chúng ta đều là người một nhà cả, sau này a Nhu chính là biểu muội của người. »

Ôn Nhu đột nhiên khuy gối 'ba' một tiếng quý trên mặt đất, « Ôn Nhu không dám, ta vĩnh viễn chính là nha hoàn của tiểu tư. » Nhiễm tư tưởng phong kiến quá nặng

Ta đỡ nàng lên, ôn hoà địa đạo : « Không cần phải thế, ta đã đem khế ước bán mình của mi xé đi, người vốn đã không còn là nha hoàn của ta nữa. Hiện tại người là chất nữ của mẹ nuôi, nên người chính là biểu muội của ta. » Ta chậm rãi nói : « Huống hồ mẹ nuôi đã đem Tỷ Bà cùng Thư Nhi cho ta làm nha hoàn, ta không có khả năng nuôi nhiều nha đầu như vậy đâu. »

Mẹ nuôi xì một tiếng, « Đúng vậy, Ảnh Nhi nói thật đúng. »

Ôn Nhu tươi cười, giọng điệu tinh quái nói : « Tiểu thư, làm sao có chuyện người không nuôi nổi ta, Dật Phong công tử gia tài bạc triệu, cho dù là một trăm cái Ôn Nhu cũng sẽ không thành vấn đề. » Người ta có tiền là chuyện của người ta, không cần nói liên quan đến ta có được hay không.

« Người... cái nha đầu này, hẳn có tiền thì cũng là tiền của hắn, chuyện đó có liên quan gì đến ta ? » Ta có điểm khó chịu, lại thêm một kẻ nữa đem ta cùng Dật Phong công tử so thành một đôi.

Ôn Nhu hé miệng cười một tiếng : « Tiểu thư à, người cùng công tử giận đối gì nhau sao ? Hắn vì tìm người, đã xói tung ra rồi. Hắn còn treo giải thưởng một vạn lượng bạc cho kẻ nào tìm được người nữa, hôm nay Ôn Nhu ta đúng là phát tài rồi. » Hắn đúng là thừa tiền không đến nỗi không biết tiêu mà, ta với hắn chỉ giống như nước chảy bèo trôi, hắn giống trống khua chiêng tìm ta làm cái gì, báo hại ta bị người khác hiểu lầm.

Ta không nề mặt đáp, « Người có giỏi thì đem ta bán cho hắn xem. »

Ôn Nhu thấy ta sinh khí, liền le lưỡi ngậm miệng. Mẹ nuôi nhìn Ôn Nhu tươi cười nói : « Ảnh Nhi, người còn trẻ giận đối nhau là chuyện bình thường, Dật Phong công tử đối với người tình thâm nghĩa trọng như vậy, người nên bỏ qua cho hắn mới phải. » Ta hoàn toàn là bị choáng, mẹ nuôi cũng nói ta như vậy. Ta với hắn bất quá cũng chỉ là tương đối hữu duyên mà thôi, quan hệ của chúng ta lúc đó thuần túy chỉ là tình bằng hữu, hai chúng ta tuyệt đối không phải là một đôi.

Lúc cơm chiều, cha nuôi vô cùng cao hứng nói, hắn đã liên lạc đến rất nhiều thương gia, ngày mai giữa trưa sẽ gặp mặt, cụ thể sẽ nói chuyện về kế hoạch của chúng ta. Khi hắn biết chuyện của ta cùng Ôn Nhu lúc đó, lòng liền tức cảm thán cho duyên phận diệu kỳ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Văn Dung cùng Ôn Nhu trở thành hai cái tiểu nha hoàn của ta, đi theo cái tiểu thư ta đây tham dự cái thương vụ hội này. Đây cũng không phải là cái thương vụ hội bình thường, hôm nay ta cố ý diện một cái hảo hảo trang phục, chỉ sợ cái đám người kia sẽ xem thường ta. Cái lúc cần khiêm tốn ta tuyệt đối sẽ không khoe khoang, cái lúc cần phải khoe khoang ta tuyệt đối sẽ không khiêm tốn, trước mắt đây chính là lúc phải khoe khoang. Ta mang theo các nàng dạo qua một vòng trên đường, cố ý trì hoãn thời gian. Ta không có thói quen bình đẳng, để cho bọn họ chờ ta đi. Không để cho bọn họ một điểm nề mặt, vì mỗi người đều sẽ ý vào việc mình là tiền bối và khi dễ ta.

Vốn dĩ ta cũng cất lực phản đối việc Ôn Nhu đi theo ta, mẫu thân nàng đã chết, mẹ nuôi đã đưa nàng về chăm sóc. Giờ nàng đã không còn là nha đầu của ta, nàng là tiểu thư Ngụy gia. Bất quá nàng phi thường muốn đi theo ta, ta cũng tùy nàng. DÙ sao ta cũng có nhiều nha đầu, phô trương một chút cũng tốt.

Đi vào trang sức màu đỏ phượng, Phục Linh đi tới nói : « Các vị lão bản đang ngồi đợi người. » Ta gật đầu, thập phần oai phong tiêu sái bước lên lầu. Ta cố ý tại lầu ba giữ một phòng riêng, chính là để chuẩn bị cho mặt đàm.

Ta vừa đẩy cửa tiến vào phòng, 10 cái ánh mắt đồng loạt chăm chú nhìn ta. Ta khẽ cười : « Tiểu nữ tử có việc nên đến trễ, mong các vị lão bản rộng lượng bỏ qua. » Ta vừa nói vừa hơi khẽ gật đầu, lão Mã đứng lên, cười nói : « Các vị lão bản, vị ô nương này chính là lão bản của 'trang sức màu đỏ phượng' – Mai Ảnh. »

« Thì ra là Mai lão bản. » Một vị đại thúc khách khí nói.

« Nguyên lai người chính là lão bản 'trang sức màu đỏ phượng', thất lễ thất lễ. » Một cái nữ nhân nói.

« Mai lão bản đúng là nữ trung hào kiệt. » Nhìn ta có điểm gì giống như hào kiệt, đúng là đồ vuốt móng ngựa .

« .... »

« ..... »

« ..... »

Một người một câu chêm vào.

Ta mỉm cười tìm một vị trí còn trống ngồi xuống, Vân Dung cùng Ôn Nhu đứng ở phía sau ta. Ta nhìn Vân Dung nháy mắt một cái, nàng liền xuất ra một ít danh thiếp, chia cho mọi người.

Trừ cha nuôi và lão Mã ra, tất cả những người khác đối với danh thiếp của ta đều cảm thấy tò mò. Cuối đầu ở đó mà nghiên cứu, ta phỏng đoán hẳn là có rất nhiều người sẽ có suy nghĩ sau khi trở về cũng sẽ bắt chước ta mà thiết kế danh thiếp.

Mỗi người đều đưa qua những lời khách sáo, ta khẽ cười, nói ra trọng điểm.

« Các vị lão bản, gần đây 'trang sức màu đỏ phượng' của tiểu nữ tử đã tranh đoạt của các vị đại gia không ít sinh ý. Tiểu nữ tử thật sự xấu hổ, ở đây liền xin được cùng các vị nói lời xin lỗi. » Hừ, kiếm được nhiều sinh ý nào có cái gì mà phải xấu hổ với chả hổ thẹn,

« Mai lão bản khách khí rồi. »

« Tiểu nữ tử mới đến, không dám một mình lớn mật, xin các vị đại gia nương tay cho. Hiện tại tiểu nữ tử là có một cái kế hoạch, thỉnh các vị đại gia có thể dành một chút thời gian. » Ngược lại là ta không muốn nhún nhường mà cứ uy phòng, nhưng là lại sợ bọn họ ở sau lưng nói xấu ta.

« Mai lão bản xin cứ nói. »

« Tiểu nữ tử muốn cùng các vị lão bản góp vốn tạo dựng một cái siêu thị, quy mô so với trang sức màu đỏ phượng đại khái là giống nhau. Chỉ là siêu thị bán được nhiều đồ hơn, ăn, mặc, ở, đi lại... mọi thứ có thể được đều đem ra bán hết. »

« Người nói kỹ càng tỷ mỉ hơn đi. » Một vị lão bản rất có hứng thú.

« Hào, kỳ thật rất đơn giản. Ở đây chúng ta có tổng cộng 18 thương gia, mỗi vị sẽ đóng góp một ít tiền, xây dựng một hệ thống siêu thị trường. Siêu thị trường chính là...Giống như một cái cửa hàng có thể chia ra làm rất nhiều ngành nhỏ, bán đủ loại đồ cùng kiểu dáng. Ta đã xem xét kỹ, hiện tại các cửa hàng đều bán một cách riêng lẻ..... » Ta lại bắt đầu phát biểu vô cùng trơn tru thuyết phục, đem cơ cấu siêu thị ở hiện đại ước chừng nói ra một lượt.

« Chính là làm như vậy, Mai lão bản người được lợi gì ? » Một lão bản đã nhìn thấu ý ta, không hổ là thương nhân, quả thật lợi hại.

Ta tươi cười nói : « Thông minh, người hỏi rất hay. » Ta đứng lên nói, « Cái ta bán chính là quyền độc quyền ! » Cạc cạc, đúng vậy, chính là quyền độc quyền.

Ta đã tỉ mỉ tính toán, tiền trong tay ta hiện không có nhiều lắm, cho nên cũng không dự định đầu tư. Vì vậy liền tạo dựng một cái kế hoạch buôn bán, đề lão Giáng giảng hối lộ cái tên tham quan kia 3000 lượng bạc, nhận được từ hắn cái đại ấn 'Độc quyền thư'. Ta vẫn còn ấp ủ một cái dự định, nếu như sau này có gặp lại Tề Hạo, ta sẽ kêu hắn ban cho ta cái độc quyền độc nhất vô nhị. Cũng biết cái 'siêu thị' thực chất không phải đồ do ta phát minh, nếu như đề cái lão nhân gia đã phát minh ra cái hình thức 'siêu thị' bắt quả tang ta ăn cắp ý tưởng, có khi nào sẽ hăm hăm bóp chết ta không ? Mà chắc hẳn sẽ chẳng biết đâu, bởi vì ta đang ở cái thời đại chênh lệch hắn đến mấy ngàn năm. Vì thế nên cái hình thức 'siêu thị' này chính là do ta phát minh, sau đó vị đồng chí kia...chính là trở thành cái kẻ đạo văn. Cái tình huống này...có thể là nhỏ đến số âm thôi, bởi vì ta biết bản thân mình không có cái năng lực ấy.

« Quyền độc quyền ? Là cái gì vậy ? »

« Có thể ăn không ? » Ăn cái đầu mi á, đồ quý đối ! chỉ biết có ăn thôi.

« Có bán được hay không vậy ? »

Xi, một đám ngu ngốc, ngay cả độc quyền cũng không biết.

« Ta đã hướng quan phủ xin qua, 'siêu thị' là do ta phát minh, cho nên các người muốn xin một chân thì có thể, nhưng phải hướng ta nộp một khoản phí dựng. » Ta nở một nụ cười tươi như hoa đứng lên : « Đương nhiên, nếu như có một vị lão bản có suy nghĩ bản thân mình có thể dựng lên một cái siêu thị, sau đó cho thuê mặt tiền cửa hiệu ta cũng sẽ rất thích. » Ta chỉ cần tiền, tài liền sẽ không cần đến.

« Cái này...Có thể kiếm tiền sao ? »

« Đúng vậy, chúng ta cũng không biết siêu thị nó hình dáng là thế nào, nếu như tùy tiện quyết định...Chỉ sợ... » Thương nhân đúng là phiền phức.

« Các vị thấy trang sức màu đỏ phượng của ta chứ ? Siêu thị – kết cấu cũng tựa như trang sức màu đỏ phượng, khác là trang sức màu đỏ phượng quá nhỏ, chỉ bán đồ dùng nữ nhân. Mà thương trường chính là đồ gì thị trường cần ta đều có thể bán, nhìn sinh ý của trang sức màu đỏ phượng cũng biết. Hơn nữa chỉ cần trở thành 1 thương gia trong hệ thống siêu thị của ta, ta có thể giúp các người bày ra một ít hoạt động, nâng cao uy tín trong thị trường. » Ta tiếp tục dùng lợi câu dụ bọn họ, nhìn sinh ý trang sức màu đỏ phượng của ta như vậy, lẽ nào lại không động tâm.

Các vị lão bản bắt đầu nghiên cứu....

« Ta đồng ý, không biết còn vị nào nguyên ý cùng NGụy mẫu hợp tác ? » Cha nuôi đúng là cha nuôi, là người đầu tiên giúp nữ nhi của hắn duy trì kế hoạch.

« Ta cũng nguyên ý. »

« Ta cũng nguyên ý. »

.. ..

Rốt cục, 18 vị lão bản ở đây đều đồng ý hợp tác mở ra 'siêu thị trường', lão cũng đã sớm chuẩn bị xong xuôi hoà ước độc quyền lấy ra bán nữa, các vị lão bản nhìn xong trong lòng lại bắt đầu thăm than. Nguyên nhân là bởi vì, nếu ai muốn là một thành viên của 'siêu thị', hàng năm phải hướng ta giao nộp 5 vạn lượng bạc.

Ta đã nhìn thấu tâm tư của bọn họ, «Các vị lão bản, các người có phải đang cho là giá tiền quá mắc không ? Bất quá các người cũng nên hiểu rõ, những người mong muốn được cái độc quyền này hẳn không ít. Siêu thị trường chẳng nhưng có thể bán đồ dùng, thực phẩm, mà ngay cả thanh lâu, tửu lâu, hàng giải trí... cũng có thể mở tại siêu thị trường, cái này gọi là hàng rỗng rần. Các vị thử ngẫm lại xem, nếu như là 25 chi nhánh buôn bán liên hợp, mỗi chi nhánh tính ra chỉ mất 2000 lượng, cái này đã thật là giá tiền phải chăng rồi. Bất quá ta thấy rằng, nếu như là một cái nhà Đại thương, hẳn mỗi nhà đều có tới 30 chi nhánh buôn bán. (Người cổ đại không thích buôn bán quy mô nhỏ, một nhà cửa hàng nhất định có hơn 10 -20 cái chi nhánh, quy mô nhỏ liền sẽ không muốn làm). «Nói vậy chứ, ta thiết kế siêu thị không phải đơn giản. Ta đã xếp đặt kế hoạch tỉ mỉ xong xuôi, tại thương trường mở ra mấy cái khách điểm, những vị khách khi đi ăn cơm có thể trực tiếp đi mua đồ. Mua đồ đã đói bụng liền có chỗ để ăn cơm, bởi vì siêu thị trường là rất lớn, nên khi người ta mệt muốn nghỉ ngơi cũng thật tiện lợi. Còn như những chỗ thanh lâu ăn chơi, chủ yếu là để tiện cho các nam nhân. Còn siêu thị trường thì cho dù là các nam nhân sợ lão bà, lại là mấy nam nhân ưa thích hoa đẹp, có thể mượn danh mua đồ mà quang minh chính đại đi chơi, chủ ý này thật tốt. (t/g : đủ câu huyết, Mai tiểu thư à, người đều thật nha, chủ ý như vậy mà người cũng nghĩ ra được.)

« Hào, Mai cô nương nói thật có đạo lý. » Cha nuôi rất bao che cho ta.

Vì vậy cha nuôi cầm đầu hướng ta nhận hoà ước, còn hứa hẹn hàng năm sẽ giao nộp cho ta 5 vạn lượng độc quyền phí. Tóm lại ta chỉ biết lấy tiền, bọn họ muốn làm thế nào thì làm, ta có thể không tham dự. Oa, độc quyền phí, sau này ta muốn phát minh thêm, như vậy ta không cần phải tự mình làm mà vẫn được hưởng sinh ý. Kỳ thật 5 vạn lượng cũng là quá đắt, ta đưa cho bọn họ sơ đồ phác thảo siêu thị, vẫn còn hứa hẹn sẽ giúp họ làm tuyên truyền, tóm lại ta gần như là giống một bà bảo mẫu nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15

Thời gian kế tiếp, ta nhốt mình trong phòng chuyên tâm lo việc thiết lập siêu thị. Từ chuyên tu đến sắp xếp hoạt động, thông báo tuyển dụng nhân viên, vân vân... Cả một đống lớn công việc đều do một tay ta xử lý. Hắn, ta bắt đầu hoài nghi việc ta bán cái thứ 'quyền độc quyền' này có phải hay không là một sai lầm, ta giờ giống như bảo mẫu đầu tư của bọn họ vậy. Ta rất lười, rất nhiều vấn đề thích tự mình giải quyết, càng thích tốc chiến tốc thắng. Vì vậy ta đem nhốt bản thân mình trong phòng suốt một tuần lễ, rốt cục cũng đem quy mô của 'Siêu thị' thiết kế xong xuôi, trong đó còn có khu vực khách điểm, những hoạt động sôi nổi như ngày hội. Ta hy vọng chỉ phải làm mấy thứ này một lần thôi, sau này sẽ không cần phải quan tâm như vậy nữa. Lão Mã cũng không phải được ngồi chơi, khi ta quyết định bày mưu đặt kế, lão lại mua được mấy vị giúp trang sức màu đỏ phượng tuyên truyền quảng bá ngày trước, đi khắp bốn phía tung hô 'Siêu thị'. Mấy vị thuyết thư kia cũng giới chém gió, từ chỗ này của ta, lời nói liền truyền ra khắp nơi, ta cũng phải lo lắng không biết họ có bốc phét quá đà hay không.

Nghe nói: Sau khi thương nhân Tề Châu nghe nói về kế hoạch 'siêu thị', 80% thương nhân tìm đến Ngụy gia xin được hợp tác.

Nghe nói: 'Siêu thị' vẫn còn chưa khai trương, nhưng đã sớm trở thành đề tài nóng hổi được người người xôn xao bàn tán.

Nghe nói: Người nghĩ ra chủ ý này chính là Mai Ảnh cô nương giờ đã trở thành danh nhân trong thương giới.

Nghe nói... ..

Rốt cục, Siêu thị bắt đầu chuyên tu, vì ta muốn gọi là 'Hảo Lại', 25 thương gia tham dự kế hoạch kinh doanh siêu thị đều nhất trí duy trì tên này. (Ban đầu chỉ có 18 gia tham dự kế hoạch, sau lại có thêm N cái thương nhân khác tỏ vẻ muốn tham dự cái kế hoạch này, ta cũng không thể làm gì khác là tăng lên đến 25 gia). Tại hiện đại Hảo Lại chính là cái siêu thị nổi tiếng nhất trong ngành. Ngân vạn lần không được để người sáng lập Hảo Lại biết ta lấy trộm tên của hắn đặt, mà ta cũng thật lợi hại, không trả tiền mà dám cướp bản quyền của người ta 1 cách trắng trợn.

Mấy ngày gần đây, sinh ý của trang sức màu đỏ phượng tụt dốc thê thảm. Nguyên nhân rất đơn giản, tên Ngụy Thân hỗn đản kia mang CHâu Báu Hiên đổi tên thành Hồng Tụ Lâu, bắt chước ta chế ra mấy cái trang sức, bắt chước ta chế ra đồ uống trà lài nước hoa quả. Thậm chí lại còn bắt chước ta chế ra túi bài tử – lơ – lơ, hẳn để cho mấy vị lão bà của mình dạy mấy vị đại gia chơi. Kỳ thật cũng không cần dạy, do ảnh hưởng của trang sức màu đỏ phượng, tất cả mọi người tự nhiên đều đã biết chơi. Năm cái vị phụ nhân của hắn ngày thường kết giao không ít phụ nhân nhà giàu, thiên kim tiểu thư, thành ra một nhóm người kia tự nhiên lại trở thành khách của hắn. Mà rất nhiều người cũng tò mò hướng phía hắn mà chạy sang, tóm lại đồ là giống nhau, tiện nghi cũng là giống nhau. Con bà nó, theo bốn cô nương đối nghịch chứ. SỚM biết thế ta liền đã xin luôn một cái độc quyền cho trang sức màu đỏ phượng, thông minh một đời, hồ đồ nhất thời. Ngày Hồng Tụ Lâu khai trương, ta thiếu chút nữa qua phá tan chỗ đó. Nếu không phải Vân Dung cùng lão Mã kéo ta trở lại, Hồng Tụ Lâu đã sớm bị ta đập. Càng ức chế hơn ấy chính là, hắn cư nhiên cũng bắt chước ta, thu mua thuyết thư tuyên truyền khắp nơi. Cũng may mắn là bằng hữu chốn thương trường cũng rất nể tình ta, mà thường xuyên giới thiệu tới một ít khách nhân, trang sức màu đỏ phượng lại là cửa hiệu lâu đời, có uy tín tốt, nên sinh ý so với hắn cũng có điểm tốt hơn.

Thời gian trôi qua, khí trời dần dần ấm áp, nhưng cũng chưa đến tình trạng nóng bức, nhưng là hẳn bức ta quá, nên ta buộc phải đẩy ra món 'nước đá bào'. Mặt khác ta trực tiếp thuê thuyết thư đi tuyên truyền khắp thành rằng đồ uống trà lài cùng nước đá bào đều là có cho thêm 1 phương pháp bí truyền độc nhất vô nhị, cho nên sau khi sử dụng sẽ có công dụng làm đẹp. Nhưng là nếu không có cho thêm công thức bí truyền của ta vào trà lài, uống vào sẽ khiến cho da tay đen lại, nổi mụn,.... Nếu là ăn đá bào, tình huống còn nghiêm trọng hơn. Ngụy Thân là vì không có phương pháp bí truyền của ta, cho nên không dám đẩy nước đá bào ra kinh doanh.

Ta thậm chí đem 10 bình công thức bí truyền giao cho Tỳ Bà cùng Thư Nhi, muốn các nàng lúc chế biến trà lài, đá bào thì cho vào một chút. CHiều này cũng hữu hiệu, về sau có tin đồn rất nhiều tiểu thư bởi vì uống trà lài kia của Ngụy Thân, nên da tay xuất hiện vấn đề.

Kỳ thật ta chẳng có cái công thức bí truyền gì cả, chỉ đơn giản đem một bình nước, rồi đem trang trí cho thật đẹp. Bất quá bí mật này chỉ có một mình ta biết được, chính cả Vân Dung cũng một mực cho rằng ta thực sự là có cái phương thức bí mật gì đó. Kỳ thật ta đây sao làm được, ấy chẳng qua chỉ là chiến thuật tâm lý. Một câu nói dối, N người nói là sự thật, tự nhiên nó sẽ trở thành thật thôi.

Nghe nói, một vị tiểu thư uống trà lài của Hồng Tụ Lâu, thiếu chút nữa dung mạo bị phá hủy. Nàng kia mặt mày hắc ban, đến Hồng Tụ Lâu đại náo. Nhào từ đầu đường đến giữa phố xá, đi khắp nơi nhục mạ Ngụy Thân là tên lừa đảo.

Nghe nói: Một màn này xảy ra đúng lúc được Vân Dung cô nương của trang sức màu đỏ phượng chứng kiến, liền cấp cho cô nương kia trà lài bí truyền của trang sức màu đỏ phượng. Sau bảy ngày, hắc ban trên mặt nàng kia biến mất, thậm chí so với trước kia còn xinh đẹp hơn. Từ đó, nàng kia thường xuyên ra vào trang sức màu đỏ phượng, trở thành bạn tri kỷ của lão bản trang sức màu đỏ phượng. Nghe nói, nàng kia cũng là biểu muội của Ngụy Thân.

Nghe nói: Một vị tiểu thư mua một cây thủ kim liên >, còn chưa có ra khỏi Hồng Tụ Lâu, liền phát hiện mặt mày vàng rụng ra 1 lớp, nguyên lai...trang sức Hồng Tụ Lâu là đồ giả, chẳng trách lại nhè như vậy.

Nghe nói: một vị nữ tử mua một hộp son ở Hồng Tụ Lâu, sau khi dùng mặt mày nổi sỏi, nhờ có lão bản trang sức màu đỏ phượng giúp đỡ mới lấy lại được vẻ xinh đẹp, trở về bộ dáng cũ.

Nghe nói..Hồng Tụ Lâu khai trương sau một tháng, liền phải đóng cửa, trang sức màu đỏ phượng sinh ý càng thêm mạnh.

Đương lúc nghe nói Hồng Tụ Lâu đóng cửa, ta cùng Vân Dung, Ôn Nhu, thiếu chút nữa bò lăn ra cười. Ngụy Thân, dám đối đầu cùng lão nương, ta cho người đẹp mặt! Rất rõ ràng, Hồng Tụ Lâu sở dĩ xảy ra những vấn đề này, tất cả đều là do một tay ta sắp xếp.

Vị uống trà lài bị huỷ dung kia chính là Ôn Nhu, ngày thứ nhất, nàng chạy sang Hồng Tụ Lâu, trước mặt chúng nhân uống rất nhiều trà lài. Ngày thứ hai ta giúp nàng bôi mặt hắc ban, sau đó đến Hồng Tụ Lâu náo loạn.

Vị mua phải trang sức giả kia....Đương nhiên cũng là do ta làm việc tốt. Ngày đó ta cố ý đem trang sức trong điểm thu hết vào, rốt cục đến lúc có một vị tiểu thư muốn mua trang sức vàng. Vì vậy ta để Giáng Giáng mang nàng qua, thừa dịp không người nào chú ý, Giáng Giáng lặng lẽ mang vòng tay được giả mạ vàng bằng plastic đặt ở chỗ nọ, sau giật dây khiến vị tiểu thư kia mua nó.

Buồn cười hơn là cái vị đi mua son, một ngày nọ nàng đến trang sức màu đỏ phượng rồi yêu cầu uống trà lài, mới vừa bung lên chén trà hoa hồng chợt thấy nàng bắt đầu hắt xì, vừa vặn hôm ấy ta cũng đang ở đó, ta liền đoán nàng dị ứng với hoa hồng. Vì vậy sau khi nàng uống xong trà lài, ta để Ôn Nhu ra làm quen nàng, rồi dẫn nàng đến Hồng Tụ Lâu mua son. Đem ra quẹt thử vài cái, trên mặt nàng dần hồng rực lên...Sau đó Ôn Nhu giả bộ giận tím mặt, đổ cho hộp son là thứ 'huỷ dung diệt sắc' (ta gọi cái này là ngậm máu phun người a~ trực tiếp thử nghiệm lên Ngụy Thân). Sau đó bốn vị chuyên gia 'vừa vặn' lại ghé qua Hồng Tụ Lâu lúc đó, vô cùng hào phóng giúp nàng chuẩn đoán. Vì vậy ta nói, nàng là không có vấn đề gì, chỉ là bởi vì đi ra ngoài lâu quá, cho nên nổi lên phát ban, uống vài chén trà lài ổn. Ngụy Thân biết là ta giả vờ, vì vậy sau đó đi tìm một vị đại phu để chuẩn đoán bệnh cho nàng kia, đại phu không biết nàng uống qua trà lài, chỉ có thể đưa ra một cái kết luận – dị ứng với son. Vì thế ta lại càng được đà vênh vào tự đắc, ra vẻ tốt bụng mời nàng uống trà lài miễn phí. Cứ như vậy, vài ngày sau, da tay nàng khôi phục nguyên dạng. Vị tiểu thư này đương nhiên trở thành khách quen của trang sức màu đỏ phượng, bất quá từ đó về sau nàng cũng không dùng qua trà hoa hồng nữa. Đơn giản là vì, Vân Dung nói cho nàng biết...da tay nàng không thích hợp với hoa hồng.

Trải qua ba lần sự kiện, tiếng xấu của Hồng Tụ Lâu càng rõ ràng, không có cách nào xoá sạch, muốn không đóng cửa cũng không được. Ba màn trình diễn này của ta quá đẹp, người bị hại căn bản là không hề biết người hại các nàng thực ra lại là chính ta, ngoại trừ Ôn Nhu ra. Nếu như không mua được

lòng người, ta liền bày mưu tính kế. Ta nhận ra bản thân mình đủ hèn hạ, hại người ta đã đành, lại còn muốn người ta lại cảm kích ta.

Người biết bí mật này không có mấy kẻ, trừ ta ra... thì chỉ có Giáng Giáng, Vân Dung và Ôn Nhu, căn bản là không ai hiểu những điều ảo diệu trong ấy... Mà quan trọng nhất là không thể để cho cha nuôi cùng mẹ nuôi biết, nếu không bọn họ hấn hận ta đến chết. Với tình huống trước mắt, bọn họ cũng chỉ có thể oán Ngụy Thân là, nghịch tử....

Kế hoạch đánh bại Ngụy Thân này, cái gì cũng hoàn hảo, duy nhất không ổn chính là ta tự bại lộ hình dáng thật sự của mình. Hiện tại có rất nhiều người đều biết ta, nhiều tiểu thư thấy ta liền sẽ hỏi ta, "Mai lão bản, da tay ta dạo này hơi khô ráp, người có cách nào ko...." Ta cũng không phải chuyên gia sắc đẹp.

Kết quả là, trang sức màu đỏ phượng mua đứt Bảo Châu lâu kể bên, dùng làm khu chấm sóc sắc đẹp. (cha nuôi đem toàn bộ gia tài đầu tư cho Hào Lại, cái điểm này đã sớm muốn bán đi, tar a giá 4 vạn lượng liền mua được nhà.) Ở cô đại muốn mua một cái nhà rất dễ dàng, bất quá muốn có mặt tiền đẹp thì phải mất công tìm. Lúc đầu tư trang sức màu đỏ phượng, số tiền dành cho việc thu mua bất động sản cũng khá nhiều, ta nhớ kỹ là mua giá 8 vạn lượng. Tính ra là 12 vạn lượng – lòng ta vẫn còn lưu luyến a, nhưng kể ra vẫn là hoàn hảo. Hiện tại, vị trí tốt nhất để đặt cửa hàng tại Tề Châu trên danh nghĩa đều đã là của ta.

Trừ ra làm đẹp, còn có bánh xà phòng tắm rửa dưỡng da giúp tâm trạng thư thái – với nhiều hạng mục.

Bởi vì thời này không có sản phẩm dưỡng da làm đẹp, ta liền nghĩ dùng cánh hoa, bánh xà phòng, hoàng qua, chanh, ... chọn lọc các loại đồ rồi tự chế biến. Dù sao ta cũng biết, những thực vật này phối với nhau như thế nào cũng sẽ không dị ứng, trừ phi bản thân người sử dụng dị ứng với loại hoa nào đó. Mấy thứ này cũng có chút tác dụng trong việc dưỡng da làm đẹp, nhưng là tác dụng ấy thực sự rất nhỏ. Nhưng quan trọng là ta vẫn yên tâm thoải mái thu hoạch sinh ý nhờ việc kinh doanh làm đẹp (t/g: đồ gian thương, gian thương vô lương tâm), ở cô đại chênh lệch giàu nghèo là rất lớn, người giàu ăn nhiều dư mỡ, lại ngồi bóc lột nhân dân lao động, giai cấp địa chủ nghiệp chương quá nhiều, ta là vì bọn họ chuộc lại.

Cô đại cư nhiên cũng có lỗ hổng, thực vật này có chút công dụng làm đẹp, sau khi đắp mặt da dẻ cũng rất mềm mại hồng hào. Kỳ thật tác dụng làm đẹp cũng không lớn, bất quá khi vuốt má cảm giác rất thích. Vì vậy ta trực tiếp thành lập một cái nhóm nhỏ chuyên nuôi trồng thực vật, mời một vị chuyên về hoa cỏ, mang theo ba cái nha đầu chuyên môn làm trà lái đi học nuôi trồng hoa cỏ. Lỗ hổng là cái quan trọng nhất ta cần, ta không hy vọng có nhiều hiệu quả, chỉ cần có thể mọng nước. Bởi vì sau khi đắp lỗ hổng các nàng đều cảm thấy hiệu quả rất tốt, cho nên khi ta điều chế thứ gì cũng bỏ thêm lỗ hổng vô. (ta đem các loại xà phòng hương hoa cỏ chia làm nhiều loại, tùy theo cách điều chế mà giá cả khác nhau).

Làm chăm sóc sắc đẹp chính ra kiếm được rất nhiều tiền, ta lại lần nữa đưa cho Giáng Giáng 5000 lượng đi hối lộ, xin cái độc quyền. Tham quan chết bầm, lần trước chỉ cần 3000 lượng, hiện tại đòi thêm. Mua nhà đất, lại đầu tư thêm khu chăm sóc sắc đẹp, trên cơ bản ta chưa có tích góp được gì, vậy mà đòi người ta như vậy.

Ban đầu có 30 cái người bán hàng là hơi nhiều, hiện tại dần dần nhân viên lại không đủ. Ta lại tuyển thêm 3 vị đại thẩm chuyên đi quét dọn vệ sinh, còn có mấy người bảo vệ. Không biết lão Mã tìm người ở đâu, nghe nói...mấy bị bảo vệ này thân thủ không tệ.

Hoa cỏ làm đẹp cũng là phương thức bí mật của ta, ta đem cái bí phương này dạy cho Vân Dung, Phục Linh cùng Ôn Nhu. Để các nàng làm những người điều chế chuyên nghiệp, Giáng Giáng cô nương chỉ có trách nhiệm quan hệ với các vị phu nhân quyền quý thôi. Vân Dung nghe ta nói muốn đẩy ra khu làm đẹp, liền không đi đầu địa chủ nữa lại xin làm thợ cả bên này, ta rất nhiệt tình là đáp ứng. Sau Phục Linh nghe nói, liền nhanh hơn thỏ, tỏ vẻ muốn làm việc bên chăm sóc sắc đẹp. Ôn Nhu một mực muốn tới điểm của ta hỗ trợ, đúng lúc chuyên khu làm đẹp không đủ người, cho nên ta cũng kéo nàng sang nốt. Ôn Nhu hiện tại căn bản không cần làm việc, nhưng là nàng muốn tự lực cánh sinh, ta cũng không ý kiến, cũng trả cho nàng không ít tiền công. Chỉ là tội nghiệp mẹ nuôi, nàng lại bắt đầu cô đơn. Không biết làm gì, nàng mỗi ngày chạy tới chỗ ta đầu địa chủ. Nàng đã sớm biết ta là lão bản trang sức màu đỏ phượng (cũng không biết là ai nói, hẳn lúc ấy nàng rất kinh ngạc), hướng ta muốn xin 5 cái thẻ hội viên bạc nhất. 5 cái thì 5 cái, chỗ này của ta vốn dĩ có phí thu hoạch rất cao, cho dù là 5 cái thì ta cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Hiện tại nặc du trong tay ta không có tài sản gì, bất quá sinh ý như mặt trời giữa trưa, bản thân ta cảm giác sâu sắc được, là ta có rất nhiều tiền. Phát tài, ta từ nhỏ đã ấp ủ giấc mộng được làm phú bà, mục tiêu vĩ đại giờ đã gần kề. Liễm Diễm, người có thấy ko? Tỷ tỷ giờ là người có tiền. Có thể mua tất cả những đồ chúng ta thích, có thể mua ô tô, biệt thự. Chúng ta không cần phải hăm dọa người khác nữa, không còn bị người ta khinh thường nữa. Mẹ viện trưởng à, người nhìn thấy không? Liễm Dung có thể quyền góp rất nhiều tiền cho cô nhi viện, có thể trợ giúp được rất nhiều hải tử. Nhưng là...liệu ta có thể trở về hiện tại hay không?

Từng có một người đem cái loa to bày trước mặt của ta, ta không có để ý, nếu như cho ta một cơ hội nữa, ta nghĩ muốn hét to ba chữ — Phát tài rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16

Các thiếu nữ cô đại thật là đáng thương vô cùng, đặc biệt là con gái của các gia đình giàu có, vào các ngày bình thường cơ hội xuất môn cũng không có. Chỉ có vào những ngày hội đặc thù, tỷ như Tết nguyên tiêu, hội Trung thu mới có thể xuất môn. Bất quá ta phát hiện cái Trào Oa Quốc này...tựa hồ

Trung thu sẽ không được tự do như ta tưởng tượng, mà Nguyên Tiêu thì lại càng không có cơ hội. Năm nay ta đã hy vọng tới Nguyên Tiêu sẽ chơi thật náo nhiệt, mong chờ hoài thành ra càng thất vọng. Mặc dù so với Trung Quốc cổ đại có điểm giống nhau, vẫn có các hoạt động giải trí. Giữa tháng 2, hoa đào đã nở chói lọi nhuộm dải mây hồng, Tề Châu náo nhiệt nhất là khi tới hội thưởng hoa đào. Khi hoa đào nở, vô luận là người bình dân hay là tiểu thư nhà quan lại đều có thể được tự do vui chơi. Rất nhiều tài tử liền thừa dịp này, mà cưa đổ các vị tiểu thư xinh đẹp. Vì vậy, cái hội hoa đào này...đã biến thành hội se duyên. Hội hoa đào này diễn ra sáu ngày, chỉ cần là cô nương chưa lập gia đình đều háo hức hy vọng sẽ gặp được vị vương tử thuộc về mình. Mặc dù là biến thành hội se duyên, HOA đào hội cũng có điểm khác so với Nhất Tuyển Khiên. Cho dù là người đã kết hôn đều cũng có thể đi, cho dù người có là bà già 80 tuổi xuất hiện ở trong hội Hoa đào, cũng sẽ không ai chỉ trích người. Người đến hội Hoa đào mà không tìm đối tượng chính là người thật sự muốn đến thưởng hoa. Nam nữ chưa lập gia đình mà đến đây tự nhiên chính là muốn đến tìm cho mình nửa còn lại.

Bởi vì toàn thành mọi người đều sẽ tham gia hội Hoa đào, nên rất nhiều cửa hàng đều đóng cửa. Ta tự nhiên cũng đóng cửa ba ngày, mang theo toàn thể viên chức đi tham gia náo nhiệt. Trừ...đại thẩm quét dọn vệ sinh (vì các nàng ấy còn phải về nhà chăm lão công), Phục Linh cùng Lão Mã chán việc cũng hơn hớn bám theo. Ôn Nhu bị mẹ nuôi lôi đi, nghe nói mẹ nuôi muốn nhân dịp này mà kiểm tra nàng một cái lão công. Tất cả những người khác đều mặc đồng phục của trang sức màu đỏ phượng, đồng đông nhộn nhạo xuất hiện ở Hoa đào son trang. Ta một cái gian thương, mời các nàng tham gia náo nhiệt, hơn nữa không khấu trừ tiền công, đó là điều kiện để lôi được các nàng theo. Trừ ta và Vân Dung ra, thì mỗi người đều mang theo một cái lồng hoa, mỗi người đều cầm lồng nhặt hoa đào (hoa đào là sản phẩm làm đẹp vô cùng tốt, ta lại có thể đem vào kinh doanh). 5 vị bảo tiêu tự nhiên là phải bảo vệ an toàn cho chúng ta, có trời mới biết có thể hay không tự nhiên nhảy đầu ra mấy tên sắc lang. Ta thì không cần lo lắng, bất quá nhóm nhân viên của ta ai cũng là mỹ nữ cả. Nhất là Vân Dung cùng Giáng Giáng, đều là 'quan chức cấp cao'. Kỳ thật ta cũng có cho bọn họ tự tạo cơ hội, nghe nói đội trưởng đội bảo vệ Hứa Đại Lực chạy theo cô nàng tiếp khách ở tầng trên, một bảo vệ chạy theo cô nàng bán hàng mặt đầy tình ý (ta thực hoài nghi bọn họ đến trang sức màu đỏ phượng là để tán gái). Thân làm lão bản, ta đương nhiên để cho họ một cơ hội.

Hoa đào hội – ngày thứ nhất, lão bản trang sức màu đỏ phượng dẫn đầu hơn mười vị đại mỹ nữ, nhộn nhịp xuất hiện ở Hoa đào son trang. Xuất hiện đông đảo mỹ nữ như vậy, lập tức đã hấp dẫn ánh mắt nhiều người. Những mỹ nữ này mỗi người mặc một cái xiêm y màu hồng nhạt, trên vai đeo một dải lụa màu đỏ, trên đó viết ba chữ to 'Trang sức màu đỏ phượng'. Ta tin tưởng trải qua lần này, sẽ có thêm nhiều người nhớ kỹ trang sức màu đỏ phượng. Chỉ cần là người đến Hoa đào hội, chỉ cần đã gặp qua đoàn người chúng ta, hẳn sẽ đều nhớ kỹ.

Hoa đào đẹp nhất, tự nhiên là hoa nở ở rừng đào của Hoa đào son trang. Hoa đào son trang là vườn đào của hoàng triều cũ, nghe nói là hàng năm hoa đào nở, đều có rất nhiều vương công quý tộc đến nơi này để ngắm hoa. Lúc tổ tiên Tề gia chưa có được thiên hạ, bị người đuổi giết. Tại Tề Châu được một vị nữ tử từ mỹ lệ cứu giúp, hai người dần nảy sinh tình cảm. Nàng kia từng nói cho hắn, nguyện vọng lớn nhất của nàng là có thể vào Hoa đào son trang ngắm hoa đào. Sau khi hắn nắm được thiên hạ, vị nữ tử kia đã hương tiêu ngọc vẫn. Vì muốn hoàn thành tâm nguyện của nàng, Hoa đào son trang mới được mở ra cho người ngoài vào, bất luận là ai cũng có thể đến ngắm hoa. Hoa đào hội, bởi vậy mà có. Nghe nói, hắn thậm chí còn ở tại Hoa đào son trang xây dựng một mai viên. Bởi vì nàng kia cũng từng nói, nàng ái hoa đào, càng ái hàn mai. Mai viên thật sự rất đẹp, nguyên lai là vì hoàng đế lập quốc vì muốn cho nữ tử hắn yêu mến được nhìn thấy. Hiện tại cư nhiên bị hoàng gia dùng để tuyển phi (tàn), lão nhân gia à, ông có thể hay không vì thế mà ức chế sống dậy đập vào mặt con cháu mình mỗi đứa 1 nhát.

Chuyện xưa này đã được khắc trên tấm bia đá trước cổng, chỉ cần tiến vào Hoa đào son trang thì mọi người đều có thể nhìn thấy. Lúc ấy lòng ta thật sự hơi hơi khiếp sợ, thở dài nói: "Người Tề gia ai cũng là kẻ si tình, chỉ là thâm tình của bọn họ chúng ta không nhận nổi." Ta nói – 'chúng ta', là ý nói ta và vị nữ tử kia. Nàng kia không thừa nhận mình đã yêu tổ tiên của Tề gia, ta cũng không thừa nhận mình đã yêu Tề Hạo. Bọn họ thích mỹ nhân, nhưng yêu giang sơn hơn thế. Trong lòng yêu phải nam nhân yêu thiên hạ, chính là bi ai của chúng ta. Ta đứng trước tấm bia đá, lệ bất giác rơi....

Vân Dung đứng phía sau ta, tay lay lay bả vai ta, cười nói: "Người làm sao vậy?"

Ta phục hồi tinh thần, thấy còn có hơn mười vị mỹ nữ đứng quanh ta, tất cả bọn họ đều nhìn ta cảm khái.

Ta vô ý cười cười: "Thật xin lỗi, ta là bị...cái chuyện xưa này cảm động nên rồi tinh rồi mù hết cả. Các người tự đi hái hoa đi, thuận tiện thì kiểm một đức lang quân như ý."

Mọi người xôn xao, tiếp bước nhau vào Hoa đào son trang náo nhiệt. Ta ngờ ngác đứng trước tấm bia đá, sờ sờ những chữ viết đã có chút hao mòn, lầm bầm nói: "Yêu phải nam nhân lòng yêu thiên hạ, chính là bi ai của chúng ta..." Ta là bị làm sao...đã ra khỏi cung lâu như vậy, đã muốn tách ra, nhưng là thủy chung không thể nào quên được. Mấy ngày này công việc bận bịu, những ký ức đau lòng kia đã bị dần xuống đáy lòng. Cái... chuyện xưa mỹ lệ này, gọi nhớ lại tất cả những bi thương trong lòng ta. Ta bắt đầu hối hận, tại sao lại muốn tới Hoa đào hội. Nếu như không có đọc thấy cái...chuyện xưa này, có lẽ ta có thể đã hoàn toàn quên....

"Ảnh nhi...người..." Vân Dung có chút lo lắng, cau mày nhìn ta.

Nàng vẫn chưa đi sao? Ta lau đi nước mắt, cười nói: "Ta không sao, chúng ta vào ngắm hoa đi."

"Ảnh nhi, ta cảm thấy, người có chuyện gạt ta." Hân, những lời vừa rồi nàng đã nghe được.

Ta thở dài một tiếng, thì thào: "Bỏ đi, ta không muốn nói. Chỉ là ta yêu phải người không nên, yêu phải nam nhân không thể coi ta là duy nhất. Vị nữ tử kia...cho dù nàng đã chết, người yêu nàng sâu đậm có thể lấy cách này để tưởng nhớ nàng. Còn ta? Nếu như là ta chết đi, liệu...Tề Hạo có nhớ ta không?"

Vân Dung nhìn ta, cuối cùng không nói gì. Ta tin tưởng nàng đủ thông minh để có thể đoán được một ít.

Đi vào sâu bên trong, ta đã bị hoa đào dọa cho ngây người. Vườn đào là cả một cánh rừng rộng mênh mông xinh đẹp, rực rỡ như hoa, từng trận gió cuốn theo mùi thơm ngát kéo tới. Trước mắt ta là cả một biển hoa, tinh khiết, lung linh, đẹp đến chói mắt. Giờ phút này, ta hận mình không thể có N cái mắt, để có thể đem kỳ cảnh này thấu trọn.

Khắp nơi đều là nhân ảnh, nam, nữ, già, trẻ, nhao nhao chìm đắm trong đó. Mai viên quả thật rất đẹp, nhưng so với Hoa đào son trang, đúng là vẫn còn kém một chút.

Ta vội vã đi một vòng, Vân Dung đi theo ta đến một nơi u tĩnh nằm sâu trong rừng đào, kết cấu của Hoa đào son trang và Mai viên rất giống nhau. Hoa nở cực kỳ xinh đẹp, tầng tầng lớp lớp, tản ra vị ngọt dịu dàng.

Vô tri vô giác, nhưng lại đi tới một nơi hẻo lánh. Ta cùng Vân Dung đứng dưới tàng cây, một cơn gió nhẹ thổi qua, chúng ta một thân phần hồng tựa như tiên tử. Nhớ lại, tình cảnh như vậy đã từng xảy ra. Ở một nơi y hệt, chỉ là lần kia ở Mai viên, kinh thành. Lúc đó ta cùng Thành vương thủy chung không có tình yêu nam nữ, chỉ tồn tại tình huynh muội. Hai tình cảnh giống nhau, ta không tự chủ được mà nhớ ra hẳn.

"Hoa tàn hoa rụng đầy trời, cánh hồng tan tác có ai thương." Ta nhặt lên một mảnh hoa rơi, nghẹn ngào ngâm lên.

Vân Dung cười nói: "Gì vậy? Người chỉ biết ngâm thơ thôi sao?"

Ta cũng cười đáp lại: "Đúng vậy, chỉ cần thế này đã đủ khó người rồi, không biết Đại tiểu thư hiểu được bao nhiêu?"

"Đi chết đi, ai chả biết ta văn thái không bằng người." Thật ra ta cùng Vân Dung căn bản là không cùng một cấp bậc, nàng là chánh tông cổ đại tài nữ. Mà ta tất cả đều là dựa vào đạo văn, ta cũng không phải không biết xấu hổ khi nói là ta sẽ tác thi.

"Mai tông." Một cái thanh âm ngọt ngào vang lên, không cần phải nói ta cũng biết là ai. Ta không thích người khác gọi ta là cô nương, cảm giác giống như là gọi kỹ nữ. Càng ghét bị gọi bằng hai chữ 'lão bản', nên toàn thể nhân viên trong trang sức màu đỏ phượng đều gọi ta là Mai tông. Kỳ thật các nàng cũng không biết tông tài là cái gì, ta phân phó liền vang theo mà thôi.

Giáng Giáng cầm lăng hoa như người cầm rỏ hoa bán dạo, cười híp mắt đứng ở bên cạnh Vân Dung. Không biết nàng đến đây lúc nào, mỹ nữ cổ đại bước chân thường rất nhẹ, nếu là đến hiện đại mà bước như vậy rất có khả năng bị tưởng nhầm là quý.

"Không đi tìm kiếm đức lang quân như ý, chạy hết tới nơi này làm gì?"

"Là vì không tìm được đức lang quân vừa ý, cho nên mới chạy qua xem Vân Dung tỷ tỷ có tìm được hay không." Cái lũ cầm thú này... vẫn còn coi ta như không khí.

"Đi nào, ở chỗ này đã lâu rồi." Vân Dung lôi kéo cánh tay ta. Ta là người, không phải rác rưởi, dùng sức như vậy rất có khả năng sẽ phát sinh vô sự.

Trong rừng đào u tĩnh, mơ hồ truyền đến tiếng nhạc êm tai, hẳn là có người đang đánh đàn. Ta vẫn: "Có phải là có người đang đánh đàn không?"

Giáng Giáng đi tuốt ở phía trước quay đầu lại cười nói: "Đi thì biết." Ờ ờ, nguyên lai nàng đã chuẩn bị từ sớm.

"Trương tư." Hai cái chữ rỗng bay phượng múa xuất hiện. Sao lại là nơi này, ta thật sự á khẩu. Cái đình lần trước ta cùng Thành Vương đánh đàn cũng gọi là 'Trương tư', cái đình này cùng ở Mai viên là giống nhau như đúc, chỉ là đây là ở HOA đào son trang.

Trong đình Trương tư, một vị mỹ lệ là nữ chính đánh đàn, cách đó không xa gần nhưng gốc đào, mấy người nữ tử nhanh nhẹn bắt đầu múa. Hoa rơi nhẹ nhàng, xiêm áo nhẹ nhàng thướt tha, có mấy vị nam nữ trẻ tuổi bắt đầu cầm bút lông lên, không biết là tả hay họa. Bất quá có vài người rất quen thuộc. Phục Linh, lão Mã, hơn phân nửa nhân viên trang sức màu đỏ phượng đều ở đây, cũng có một ít người ta không nhận ra, có lẽ là nhân viên mới.

Ta hướng Giáng Giáng nhìn nàng bằng đôi mắt hình hỏi chấm, nàng cười nói: "Mai tông ngàn vạn lần xin đừng trách móc, Giáng Giáng tự làm chủ thuê danh nhạc tiếng tăm nhất." Mờ hồ liên hoan mà không báo trước cho ta, nếu là có ta tham gia làm chủ, liền đã là trình độ khác rồi.

Phục Linh tươi cười đi tới: "Mai tông, ngài cùng Vân Dung tiểu thư vẫn còn chưa cưới chồng. Ta cùng Giáng Giáng cố ý tổ chức cái hội tỷ thí tài nghệ này cho 2 người, hy vọng có thể gặp được đức lang quân như ý." Nghe xong lời nàng nói, ta thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất. Tuyển chồng cho ta? Các nàng thật tốt nha...

Thấy ta không nói lời nào, Giáng Giáng nói: "Mai tông, người không cao hứng sao?"

Ta gật đầu: "Ta phi thường không cao hứng, chẳng lẽ ta không muốn cưới chồng không được sao?"

"Được được, chúng ta nói xong rồi thì chơi đi. Thừa dịp hôm nay hội Hoa đào, trang sức màu đỏ phượng chúng ta náo nhiệt. Các vị cô nương đem bản lĩnh ra thử tài, cùng các vị đại gia tỷ thí một phen." Cũng không phải thanh lâu tuyển hoa khôi, rõ ràng sẽ cho rằng ta tuyển lão công, nhìn không cáo hứng tạm thời phải sửa lại cái chủ đề.

Thư nhi đi tới bên người chúng ta, "Mai tỷ, Vân Dung tiểu thư, hai người các người đều là tài hoa xuất chúng, hôm nay cần phải thật tốt so tài một lần."

Ta cùng Vân Dung liếc mắt nhìn nhau, cùng cười khổ. Năm ngoái tại Mai viên chúng ta cùng tranh đệ nhất, hiện tại lại phải tranh nữa.

Không muốn phụ ý tốt của Giáng Giáng, ta cười nói: "Được, vậy thì người theo các nàng ấy tranh tài đi, ta là... không có hứng thú."

Vân Dung cũng cười nói: "Đúng vậy, dù so sánh như thế nào, ta đều là thủ hạ bại tướng dưới tay Ảnh nhi. Năm ngoái lúc mai viên thi hội, ta thua ở dưới tay nàng, hiện tại không muốn lại mất mặt xấu hổ."

Giáng Giáng vẫn giữ nguyên nụ cười, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc: "Vân Dung tỷ tỷ, truyền thuyết kể là người thua dưới tay tám mươi người, như thế nào lại..." Nàng vừa nói vừa liếc mắt đánh giá ta. Vân Dung cùng Giáng Giáng quan hệ rất tốt, nàng sớm đã đem chuyện của mình kể cho Giáng Giáng.

Ta vội nói: "Chúng ta lên so sánh một hồi, nàng thua ta, sau đó lại thua dưới tay Liễm Dung."

"Nha." Giáng Giáng bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng kia vừa lúc đó đánh một đoạn kết thúc, nữ tử đang nhảy múa cũng thu lại kỹ thuật nhảy. Một vị công tử trẻ tuổi cầm một bức họa đi tới, đối nữ tử đánh đàn nói: "Bức họa này xin được tặng cho tiểu thư, mong tiểu thư vui lòng nhận cho." Nàng kia mở cuộn tranh ra, bức họa nàng điểm tinh mỹ lệ, cao nhã thoát tục, chúng nhân vỗ tay reo hò. (trong đó có cả ta).

Nàng kia cười nói: "Cảm ơn công tử tặng tranh" Nói xong mang theo nha đầu của mình rồi xoay người chạy, vị công tử trẻ tuổi kia vội vàng đuổi theo... Cổ đại tán gái thật là đơn giản, ta phỏng đoán hai người bọn họ là đã thích nhau.

Giáng Giáng nói: "Hai vị tỷ tỷ, ta đi đánh đàn, hai vị tỷ tỷ nhảy múa đẹp không?"

Ta tỉnh bơ cười nói: "Ta không nhảy múa đâu." Ta chỉ niệm tình mà xem các nàng múa thôi, nếu là ta múa, biết đâu được lại hù chết các nàng.

"Chúng ta chưa từng có nhìn thấy Mai tỷ nhảy múa, hôm nay nhất định phải múa cho chúng ta xem." Tỷ Bà cũng ồn ào, có âm mưu a, tựa sao lại bắt ta nhảy múa a?

Vân Dung cười khỏ nhìn ta liếc mắt: "Ta dạy cho người."

"Ta..." Ta không còn kịp nói chuyện, bị Phục Linh đẩy lên chỗ mà mấy người nữ tử vừa rồi đứng múa.

Giáng Giáng cười xảo quyệt, một hồi âm nhạc u nhã vang lên. Vân Dung nhìn ta, tay áo lay động giương lên, nàng bắt đầu xoay người múa.

Nhìn động tác của Vân Dung, nghe âm nhạc ngọt ngào, đầu óc ta đột nhiên xuất hiện rất nhiều động tác, ôn nhu, u nhã, mỗi động tác dường như đã in sâu trong đầu ta, càng ngày càng rõ ràng, cùng với hình ảnh xuất hiện trong đầu, cơ thể ta đem từng động tác một phô bày ra. Tóc dài phiêu dật, thủy tay áo tung bay, mỗi một động tác đều hoàn mỹ, tuôn rơi như hoa rơi, giống như tiên nữ hạ phàm.

Âm nhạc dừng lại, động tác trong đầu ta đột nhiên biến mất, ta mãnh liệt mở to đôi mắt, phát hiện bản thân mình tạo thành một tư thế y như cây đào, hoa rơi bên người bay múa. Ta nhớ rõ bản thân ta là đột nhiên dừng động tác, như thế nào lại thể hiện một tư thế rất nên thơ xinh đẹp như vậy? Mới vừa rồi tôi cùng là ta đã làm cái gì, tới cùng là đã qua bao lâu? Ta hoàn toàn không biết.

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 17

Ta dùng sức lắc đầu, để lấy lại sự tỉnh táo. Một màn vừa rồi thật sự quý quái, giống như mộng, mà không phải mộng, giống như thật, mà hư hư ảo ảo. Hẳn chính là vì kỹ thuật nhảy múa của Vân Dung, cảm âm bởi Giáng Giáng, chính mình cũng mãnh liệt mong muốn được nhảy múa, nên mới thức tỉnh được trí nhớ về kỹ thuật múa của 'Mạc Liễm Dung'. Ta giống như đã nhìn thấy nàng nhảy múa, mới vừa rồi xuất hiện trong đầu ta chính là kỹ thuật nhảy của nàng. Trí nhớ của nàng trong người ta bắt đầu từ từ thức tỉnh, ta bắt đầu sợ hãi, sợ hãi một ngày nào đó ta quên mất bản thân mình, sợ hãi chính mình mất đi tiềm thức. Ta còn chưa hồi phục lại tinh thần, chợt thấy một hồi vỗ tay nồng nhiệt. Nếu như ta không có nhầm, thì những tiếng vỗ tay này là... dành cho ta. Ban nãy thực sự là ta đã mất đi ý thức, nhưng là ta biết, ta múa, cũng đủ kinh hãi.

"Tiểu thư..." Một tiếng gọi thâm tình, ta phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, thấy không phải ai khác mà chính là Tàn nhi với đôi mắt ngấn lệ. Tàn nhi, nàng như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Nàng hẳn là phải ở trong cung, nàng tới đây, vậy thì Tề Hạo... Ta còn chưa kịp để ý tới Tàn nhi, đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho hoảng sợ. Đứng chung quanh ta là con mắt chú ý của bao người, giống như là đang soi mói chuyện của ta cũng không sai. Ta không để ý đến ánh mắt của họ, trong mắt chỉ hiện lên hình ảnh một đêm khuya trong giấc mộng, vô số lần xuất hiện trong ta khuôn mặt trong mộng. Chúng ta lại gặp lại, ta nằm mơ cũng không hề nghĩ đến sẽ như thế này mà tái kiến. Tề Hạo si mê ngắm nhìn ta, lòng ta lại lạnh lùng băng giá, người đàn bà trong mắt của hắn, chỉ sợ là 'Mạc Liễm Dung'. Si mê nàng, chỉ sợ là vì kỹ thuật nhảy tình diệu kia. Đáng tiếc, kỹ thuật nhảy ấy không phải của ta. Người vừa rồi xinh đẹp bay múa là người đàn bà kia, không phải ta.

Tề Thiên đứng bên cạnh Tề Hạo, bình tĩnh như nước, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt cũng đang dừng lại trên người ta. Hắn nhìn thật sự là suýt, không hổ là nam nhân Liễm Diễm đề ý. CHính là Tề Hạo có vẻ nhưng không thể so bằng hắn, hắn, chẳng lẽ hành vi này của vị đại thẩm là muốn nói – ánh mắt của ta so ra kém Liễm Diễm sao?

Tề hạo, người ta đã vô số lần nói buông tay, tại sao không thể thật sự buông tay...

Ta cố nén lòng lại, nhưng lệ vẫn rơi. Ta hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng mỉm cười: "Tiểu nữ từ từ bêu xấu rồi." Lại quay sang Vân Dung nói: "Chúng ta đi."

"Mai cô nương múa mềm mại thướt tha, từng cái nhún mảy từng nụ cười, đều khiến tại hạ si mê sâu sắc, không biết có được vinh dự mời cô nương cùng đi ngắm hoa hay không." Một cái người lạ hoặc lên đây, rất lễ phép nhìn ta.

Giáng Giáng ghé vào tai ta thì thầm: "Còn không mau đáp ứng." Ta lạnh lùng lườm nàng một cái, đôi mắt tràn đầy âm lãnh, Giáng Giáng lui ra phía sau một bước, cúi đầu không nói nữa.

Vân Dung giật nhẹ tay áo ta, "Người làm sao vậy?"

Ta không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài. Nữ tử 'Trang sức màu đỏ thường rất tự giác tách ra một cái đường cho ta đi, ta đi ở trung gian, như vậy cao ngạo, như vậy cô đơn...

"Tiểu thư." Tàn nhi chưa từ bỏ ý định đuổi theo ta, kéo quần áo của ta không chịu tha. Ta hất tay nàng ra, kéo kéo y phục, cười nói: "Tiểu cô nương, người nhận làm người rồi, ta không phải là tiểu thư nhà người."

Tàn nhi gất gao ôm lấy lưng ta, "Tiểu thư, người không cần Tàn nhi sao?" Ta có thể không cần sao?

Tề Hạo ra ý liếc nhìn Lạc Kinh Thiên một cái, Lạc lão huynh đi tới trước mặt vị mới vừa rồi mời ta ngắm hoa nói: "Vị huynh đài, thiếu gia nhà ta muốn tìm người 'nói chuyện'"

Người nọ không hiểu nổi, nghi hoặc nói: "Nói chuyện gì?"

nói chuyện của các bác ấy ở đây là gì chắc mọi người đều hiểu nhỉ? :X khờ khờ. Tội nghiệp chú kia =]]

"Mời theo ta." Ta chỉ có thể âm thầm tội nghiệp vị lão huynh kia...không có mắt, còn không biết Lạc Kinh Thiên sẽ 'nói chuyện' như thế nào, ta thật sự không muốn biết, thật là tanh tưởi, thật là bạo lực @@"

"Thiếu phu nhân, ngài nên trở về đi thôi, mấy ngày nay lão thái... Lão phu nhân cùng thiếu gia đều rất nhớ ngài." Tiểu Hi Từ cũng chạy tới chắn ở trước mặt ta.

Ta cười lạnh một tiếng: "Thiếu phu nhân? Ba chữ này ta không dám nhận. Nếu như ta là Thiếu phu nhân, thì những...nữ nhân kia gọi là gì? Thứ lỗi, tình cảm của thiếu gia nhà người, ta không nhận nổi." CÓ thể xứng với ba chữ ấy, chỉ có thể là hoàng hậu, ta không phải hoàng hậu, cũng chán ghét ngôi vị hoàng hậu, nên ta không phải Thiếu phu nhân nhà hắn. Nói mới hớ ra, ta lại bắt đầu hối hận. Chỉ cần ta liều chết không nhận mình là Mạc Liễm Dung, bọn họ sẽ không thể làm gì ta. Cư nhiên chưa đánh đã khai, hiện tại nghĩ lại thật không ổn.

Ta bước nhanh về phía trước tính chuồn, Tiểu Hi Từ lập tức chắn đường đi của ta, Tàn nhi ôm chặt hơn. Ta thân nhiên nói: "Lão Mã, Giáng Giáng, các người không thấy ta bị khi dễ sao?" Ta liếc mắt nhìn chúng nhân quát: "Hứa Đại Lực, lăn ra đây cho ta, ta nuôi người không phải làm cảnh."

"Lão bản, Hứa Đại Lực cùng mấy vị bảo an không có ở đây." Lão Mã về mặt đau khổ.

"Vậy người không định đem bọn họ tách ra cho ta sao, không thấy là ta không đi được sao." Ta một lần nữa nhận ra sai lầm, sau này tìm bảo tiêu tốt nhất tìm hoạn nhân, không thể nói chuyện yêu đương tán gái. Tốt nhất tìm mấy cái người má, đi theo ta suốt 24 giờ.

"Cái này..." Lão Mã phi thường khó xử, Phục Linh ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, lão Mã mặt dày địa đạo: "Mai tổng, ta còn có việc, xin phép cáo từ trước." Cầm thú, dám nhân lúc này mà chinh ta. Phục Linh sớm đã nghĩ đây là mẫu thuẫn gia đình, không dám mặt dày nhúng tay vào, cho nên kéo theo lão Mã chuồn mất.

"Mai tỷ, chúng ta cũng đi." Cái Thư nhi...cầm thú này, bị Phục Linh dạy bậy. Tại thời khắc mấu chốt, cư nhiên lại bỏ mặc ta.

« Mai tổng, ta còn chưa lượm đủ hoa đào. » Giáng Giáng.

« Ánh nhi, ta theo Giáng Giáng đi đi một chút. » Vân Dung nói. Cả nàng cũng không cần ta, ta vụng.

Người của 'trang sức màu đỏ phượng' dần dần rời đi, chỉ có một ít ở lại xem náo nhiệt.

Có một vị đại thẩm thật sự thấy không coi được, đối ta nói : « Cô nương, nam nhân tam thể tứ thiếp là rất bình thường, ngươi nên rộng lòng một chút.» Cái gì gọi là bình thường, tại hiện đại như thế là phạm pháp á, khuyên giải ta một câu như vậy. Vị đại thẩm lại đi tới trước mặt Tề Hiên, nói : « Người trẻ tuổi à, tam thể tứ thiếp mặc dù là chuyện bình thường, nhưng ngươi cũng không nên lạnh nhạt với nàng như vậy, nói như thế nào nàng cũng là chính thất phu nhân của ngươi. » Cái tình trạng gì a ? Ta là chính thất phu nhân của Tề Hiên hồi nào a ? Có nhầm lẫn nha. Thoạt nhìn vẻ đẹp của hân giống như không thuộc về trần thế như vậy? Đúng là, trường xuất cũng là cái tội.

Ta thật sự không không chế được bản thân, 'phì phì' cười một tiếng.

Hôm nay ta dọa người đã đủ, ta nghĩ phải đi thôi, đoạn nói : « Tần nhi, buông ra, có chuyện thì tìm chỗ khác nói. » Tần nhi thấy ta nhận thức nàng, thức thời buông tay ra. Phỏng đoán ngày mai khắp phố lớn ngõ nhỏ đều sẽ đồn âm lên, Mai lão bản của Trang sức màu đỏ phượng kỳ thật là một thể tử trốn nhà. Trong lúc múa xong điệu vũ mềm mại ở Hoa đào hội thì lại gặp phải trượng phu của mình.

Tần nhi buông tay ra, ta cũng không có bỏ chạy. Có lẽ cho dù ta có chạy trốn xa đến đâu để trốn tránh cũng vẫn sẽ gặp lại họ, nên ta không muốn bỏ chạy nữa, thực sự thì ta cũng không có đường thoái lui.

« Ảnh nhi... » – Tề Hạo.

« Liễm Dung. » – Tề Hiên.

« Tiểu thư.... » – Tần nhi.

« Thiếu phu nhân... » Tiểu Hi Tử, Lạc Kinh Thiên.

Ta chạy phía trước, bọn họ mấy người phía sau đuổi theo. Ba vị soái ca, một vị mỹ nữ, còn có một cái ảo là , ở trên đường một nhóm người đuổi theo lão bản trang sức màu đỏ phượng, lập tức biến thành 'phong cảnh' thu hút người xem ở Tề Châu.

Những lão bản cửa hàng cạnh ta, hoặc là người đi đường đều kì quái hỏi : « Kia không phải lão bản trang sức màu đỏ phượng sao ? Ai đuổi theo nàng vậy ? »

« Mai lão bản có phải hay không mở cửa lỗ vốn ? Bị người ta đuổi theo đòi nợ ? » Ta bội phục hân, lý do câu huyết như thế mà cũng phát ngôn ra được.

« Nghe nói Mai lão bản lớn lên xinh đẹp như hoa, hân là ở Hoa Đào hội bị mấy tên đàng đở từ trên chọc. » Đường đường là Vương gia cùng Hoàng đế bị gọi là đàng đở tử, bọn họ mà nghe thấy, chắc chắn tức chết.

« Không không, hân là mấy vị kia thấy Mai lão bản biết cách làm giàu, muốn tìm nàng kết phượng việc buôn bán, ngươi không nhìn thấy trong nhóm đó có một người nữ sao.» Người kia vừa nhìn liền thấy nữ tử kia liền trúng luôn một nhát tên ái tình.

Trong lúc mọi người còn đang đoán mò linh tinh, ta đã trên đường trở về nhà. Đi vào sâu trong ngõ hẻm, ta đi ở phía trước, bọn họ 5 người bám phía sau.

« Không cần đi theo ta. » Ta đã lặp lại câu này lần thứ 18 rồi, nếu là có tác dụng thì đã sớm có tác dụng.

"Nương nương, xin ngài hãy trở về đi thôi." Tiểu Nhiên cầu khẩn nói.

"Thứ lỗi, Nương nương – cái cách xưng hô này ta không dám đương nổi." Ngày trước ta thích tự xưng là 'Bổn cung', nhưng là ta biết, lấy chức vị của ta không có tư cách nói 'Bổn cung', càng không có tư cách được gọi là nương nương.

"Tiểu thư, làm sao người tìm được đến chỗ này?" Tần nhi đi theo phía sau ta vào phủ cũ Mạc gia, kỳ quái hỏi.

Ta hừ lạnh một tiếng: "Ta không có một cái người thân thiết, không có nơi nào để ở, không tìm chỗ này chẳng lẽ ra đường ở sao." Nói xong, ta 'ba' một tiếng, đóng sầm cửa đại môn lại. Trừ Tần nhi ra, tất cả những người khác đều bị giam ở bên ngoài.

Tần nhi bị dọa cho hoảng sợ, "Tiểu thư, sao người có thể làm vậy với Hoàng thượng?"

Ta nhìn nàng chăm chăm hỏi, "Ngươi là nha hoàn của ai?"

"Tiểu thư, hiện tại ta là ngự nữ của Hoàng Thượng" A! Tần nhi a, cư nhiên phản bội ta, thật muốn bóp chết nàng.

Ta nhìn chăm chăm nàng một lần nữa: "Ngươi không cần làm nữ quan, kêu hân...thăng cho ngươi một cấp nữa, ngươi liền trở thành nữ nhân của hân. Đương nhiên là nếu như ngươi chịu được sự vô tình của hân." Đáng khinh, cư nhiên bị Tề Hạo mua chuộc. Nàng cũng không phải là không biết ta muốn gì, cư nhiên còn khuyên ta nữa.

Ta mở cửa phòng, ngồi xuống uống một ngụm trà. Tần nhi nhìn phòng của ta, cười nói: "Tiểu thư, người quả thật là thoải mái." Nói thừa, ta đương nhiên thư thái.

Ta miễn cưỡng nói: "Ta đương nhiên thoải mái, nếu như vĩnh viễn không gặp lại Tề Hạo, ta sẽ thoải mái chết đi được ấy."

"Tiểu thư, người hận Hoàng thượng tới vậy ư."

Ta lặng một giây, thản nhiên đáp: "Đúng vậy, ta hận chết hắn." Nàng nào biết được rằng, ta là yêu quá sâu, cho nên mới càng thêm hận.

Ta đem cái chén nâng lên khoe miệng, vừa muốn uống nước, Tần nhi lại đề tay của ta xuống, trịnh trọng địa đạo: "Tiểu thư, người đừng tỏ vẻ là không sao cả, ta đã nói với người sự thật."

Ta đoạt lại cái chén: "Ta rất nghiêm túc, ta trước giờ cũng không có nói giỡn."

Tần nhi không vui, thờ dãi một hồi, nghiêm túc địa đạo: "Tiểu thư, người có biết rằng Hoàng thượng yêu người rất nhiều không?"

"Không biết." Cũng không muốn biết.

"Tiểu thư, người biết không? Hoàng thượng trong mộng cũng gọi tên người. Trong khoảng thời gian người đi, hắn thường xuyên đến lãnh cung, ngồi đó suốt mấy giờ liền. Đồ người đã dùng qua, hắn phân phó chúng ta phải giữ nguyên tình trạng, nên đồ gì cũng phải còn nguyên. Tự liên trước kia người luyện tập tả tơi, Hoàng thượng của thu lại giữ gìn như bảo bối. Người có biết hay không..." Tần nhi càng nói càng kích động, vừa nói, nàng thậm chí không kìm nổi mà khóc rống lên.

"Hắn gọi là Liễm Dung?" Có lẽ là ta lớn lên thiếu thốn tình cảm, ta cuối cùng là vẫn hoài nghi tình cảm của người khác.

Tần nhi dùng sức lắc đầu: "Hắn gọi Mai Ảnh. Bởi vì Hoàng thượng từng nói, tiểu thư không thích tên Liễm Dung. Hắn nói, người là Mai Ảnh, người hân yêu chính là Mai Ảnh, là người a. Tiểu thư, tại sao người luôn hoài nghi tình cảm của Hoàng thượng đối với người?" Lòng ta đột nhiên đau đớn khó hiểu, ngày trước không phải là ta cũng biết người hân yêu là ta sao? Chỉ là ta không muốn tin tưởng, lòng ta không dám tin. Nên ta tự lừa gạt bản thân mình, lừa gạt Tề Hạo, lừa gạt người ta.

A, lòng ta không phải sắt đá, ta cũng sẽ biết đau lòng, nhưng là...ta không thể thương hắn.

Cũng chỉ vì, chúng ta là hai người ở hai thế giới.

Cũng chỉ vì, cái ta muốn chính là tình yêu tuyệt đối.

Cũng chỉ vì, hân sinh ra là một kẻ để vương...

Khuôn mặt ngạo mạn của ta dần cúi xuống, lúc ngẩng đầu lệ đã rơi đầy mặt: "Tần nhi, người đừng nói, đừng nói nữa..."

Tần nhi thấy ta đã bắt đầu động tâm, liền lớn tiếng nói: "Tiểu thư, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nhưng là ta càng ngày càng không hiểu nói người. Người sao lại tuyệt tình như vậy, hân là vua một nước, hân đối xử với người như vậy, người còn muốn như thế nào nữa?"

"ĐỪNG nói nữa!" Ta bịt ta lại, không muốn nghe nàng nói tiếp. Ta sợ ta sẽ mềm lòng, ta sợ bản thân ta nhận ra rằng ta đã yêu hân.

"Tiểu thư, người rốt cuộc là làm sao vậy?" Ta đang trốn tránh, cái ta theo đuổi là một tình yêu chân chính, độc nhất. Nàng là một cái cổ nhân, ta có cùng nàng nói bao lâu thì nàng vẫn là vĩnh viễn không hiểu.

Ta đứng lên, hít một hơi thật sâu, gần từng tiếng địa đạo: "Tần nhi, người chỉ biết là hân rất tốt với ta, người có từng nghĩ qua trong lòng ta có bao nhiêu bất đắc dĩ hay không? Người thật sự cho rằng ta là tâm địa sắt đá sao? Người cho rằng ta đối hân là không có cảm giác sao? Ta yêu hân, thật sự rất yêu hân. Chính vì ta quá yêu, nên ta không thể chịu đựng nổi hậu cung ba nghìn người của hân. Bởi vì yêu hân, cho nên ta để ý hân có nhiều nữ nhân. Bởi vì yêu hân, cho nên ta buồn tha cho hân. Nếu như ta không yêu hân, thì cho dù hân cưới bao nhiêu nữ nhân, ta cũng không chút bận tâm. Bởi vì không thương, cho nên sẽ không đau lòng. Cái ta muốn, là hân chỉ yêu mình ta là duy nhất, hân có khả năng cho ta sao? Cái ta muốn chính là cuộc sống tự do tự tại, không muốn bị giam cầm... trong thâm cung hiểm ác, lại càng không muốn cùng hậu cung ba nghìn người chỉ vì một chút sủng ái mà đấu đá lẫn nhau. Ta từng nói, ta... không thích hợp với cung đình." Ta thê lương cười một tiếng: "ta rất khổ cực, ta trốn tránh thật sự rất đau khổ, ta muốn trốn tránh những đau khổ ấy. Yêu phải một cái nam nhân say đắm thiên hạ, là bị ai lớn nhất kiếp này của ta. Vất vả lắm, ta mới có được một cuộc sống thanh tịnh, rồi xa chốn cung đình phân tranh, cầu xin các người đừng trở lại quấy rầy ta."

Tần nhi trầm mặc, nàng biết bản thân không có tư cách nói ta, bởi vì nàng căn bản không biết. Vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu rõ ta, tư tưởng của chúng ta là cách nhau mấy cái ngàn năm. Thật khó để nàng có thể thấu hiểu.

Ta nhìn Tần nhi, bất đắc dĩ địa đạo: "Người đi đi, giúp ta nói với bọn họ, Mạc Liễm Dung đã chết, ta chỉ là Mai Ảnh."

"Tiểu thư, vô luận người là ai, vô luận người ở đâu, ta đều là Tần nhi của người, ta sẽ đi theo người cả đời." Nàng không thể cả đời đi theo ta, nàng có tình yêu của mình, có cuộc sống của mình, ta không đành lòng đi phá hoại.

"Tần nhi, người có cuộc sống của mình, người không phải nô lệ của ta, đi đi, không cần phải theo ta nữa."

Ta nói xong, túm người Tần nhi, rất thô lỗ đẩy người nàng ra khỏi phòng, rồi đóng sầm cửa lại. Tần nhi, ta cuối cùng lại nhấn tâm với người, đừng trách ta.

"Tiểu thư, người không cần phải nhốt cả ta ở bên ngoài như vậy. Người cần phải tìm Hoàng thượng cùng nói chuyện rõ ràng, đừng lúc nào cũng trốn đi như thế, người còn muốn trốn tránh tới lúc nào chứ." Tần nhi bắt đầu phát huy tinh thần 'Đường Tăng'

Ta đem bản thân mình nhốt trong phòng, nước mắt không dùng được cứ là chảy rơi. Từng dòng, từng dòng nóng hổi, cả đôi mắt trở nên mờ hồ. Tần nhi chết tiệt, Tề Hạo chết tiệt, tại sao lại tới tìm ta, tại sao lại khiến cho ta phải thương tâm... Có lẽ Tần nhi nói đúng, cái gì cần đến ắt sẽ đến, cho dù ta muốn cũng không thể nào trốn chạy mãi được. Nếu không trốn được, chỉ bằng thẳng thắn đối mặt với nó. Ta gạt đi nước mắt, thay một bộ quần áo khác, rồi bình tĩnh mở cửa. Tần nhi ngồi ở đó, lệ rơi đầy mặt. Sao phải khóc như vậy, ta còn chưa có chết mà. Nàng khóc như vậy, thành cái lũ lụt rồi chết đuối mấy con kiến sẽ để lại nghiệp chướng. Ta là rất có lòng nhân hậu, tuyệt đối sẽ không để nàng mang tội 'sát hại' sinh linh.

Tần nhi thấy vẻ mặt ta bình tĩnh, kỳ quái nhìn ta. Ta cười nói: "Nhìn cái gì vậy? Đừng khóc nữa, con kiến nó chết đuối lại đổ lỗi cho ta."

Tần nhi phì cười một tiếng thật vang, lau sạch nước mắt nói: "Tiểu thư, người không sao chứ."

"Ta có thể bị làm sao? Đứng dậy đi. Người ra gọi bọn hắn vào, ta có chuyện muốn nói." Sớm hay muộn cũng cần phải nói rõ ràng, dứt khoát một lần và mãi mãi, để nó không trở thành gánh nặng trong lòng ta nữa.

Tần nhi hưng phấn đứng lên, "Tiểu thư, người bằng lòng gặp Hoàng thượng?"

Ta gạt đầu: "Đúng vậy, gọi tất cả vào. Ta cùng Thành vương khi trước, cũng có một số chuyện cần phải nói cho rõ ràng." Hy vọng có thể làm rõ ràng mọi thứ, tới lúc đó, ta và bọn họ sau này sẽ không còn liên quan nhau nữa.

"Ân" Tần nhi dùng sức gạt đầu.

Một lát sau, Tần nhi từ bên ngoài trở vào, buồn bực địa đạo: "Tiểu thư, bọn họ đã không còn ở bên ngoài nữa."

"A?" Chẳng lẽ là bởi vì thái độ của ta, cho nên bỏ đi rồi sao. Đáng chết, lúc ta muốn tìm bọn hắn thì bọn hắn lại biến mất. Ta nghĩ lúc bọn họ biến mất, giống như cái bóng đi theo ta.

"Là thật à, bọn họ thật sự không còn ở ngoài cửa nữa."

Ta nhắc váy đứng dậy, vội nói: "Đi, ta đi xem." Mới đi được vài bước, chợt thất trong sương phòng có tiếng người.

"Bát ca, gian phòng này cũng không tệ, chúng ta chọn phòng này à?" Bọn họ vào bằng cách nào? Tề Hạo chết tiệt, dám coi địa bàn của tiểu thư như là nhà của hắn.

"Ân, không tệ, mặc dù hơi cũ kỹ, nhưng lại rất thanh tĩnh." Tề Hiên, đây là địa bàn của Bồn tiểu thư.

"Bát thiếu gia, bên kia còn có phòng kia, nếu Cửu thiếu gia thích gian này, ngài để cho ngài ấy đi." Tiểu Hi Từ, Lão tử giết người, đây là nhà cửa của ta, không phải Hoàng cung, không phải các người muốn cái liền ở được.

"Tiểu Hi Từ huynh đệ nói rất đúng, viện này tổng cộng có 8 gian phòng, hai vị thiếu gia không nên dùng chung một chỗ." Ta vung, này là cái thể loại người gì thế, ta rất hoài nghi bọn họ là lưu manh.

Ta nổi giận dùng dùng tiêu sái bước qua, một cước đá văng cửa phòng, hét lớn: "Đây là nhà của ta, không tới phiên các người ở chỗ này chọn tam lấy tứ, hai người ở một gian, nếu không được thì biến đi." Ách? Ta tại sao lại muốn cho bọn họ ở tại nhà của ta, trực tiếp đem cổ đưa vào trồng.

Tề Hạo ra vẻ như đang nghiên cứu một bức họa (tuyệt đối không phải là bút tích của danh gia gì cả, nhất định là do Mạc Liễm Dung khi còn bé họa một đoá hoa), Tề Hiên lấy tay chỉ vào lớp bụi trên mặt bàn nói: "Phòng này đã lâu không có người ở."

Tiểu Hi Từ không biết từ đâu tìm ra được một塊 khăn lau, lập tức đi rửa sạch cái bàn. Lạc Kinh Thiên ngẩng ngẩng đầu, như là đang tìm tìm cái gì đó. Ta tuyệt đối không tin là hắn tại đây thăm dò phòng ngừa thích khách, mấy người bọn họ là có ý, có ý làm cho ta sinh khí bốc hỏa.

Ta thờ hờn hèn đặt mông ngồi lên ghế, "Uy, các người vào đây bằng cách nào?"

Tề Hiên vỗ vỗ tay, cười nói: "Cô nương, người nghĩ rằng chúng ta đều là những kẻ trói gà không chặt sao?" Ách, quên mất, nơi này là cổ đại. Người cổ đại bình thường đều luyện khinh công, bất quá...Tề Hạo là có cái...năng lực kia sao? ...Đáng ngờ nhất chính là cái vị..bán nam bán nữ kia, chỉ bằng khả năng của hắn...Có thể leo qua tường sao?

Ta hồ nghi đánh giá Tề Hạo, giả bộ ngu ngốc địa đạo: "Nhìn hắn thế nào cũng giống như là kẻ nhược trí."

Mọi người ai nấy đều cười rộ lên, còn đương sự thì trưng ra một vẻ mặt buồn bực. Ta chớp chớp mắt, "Nhược thể chất, làm sao vậy?" Tiểu tử này so với quý vẫn còn giỏi hơn, hắn nếu là nhược trí, trên đời này ắt chẳng có kẻ thông minh.

Tất cả mọi người đều á khẩu.

Ta nhìn không được quệt quệt miệng, "Đừng giả bộ không nhận ra ta, ta có chuyện muốn nói."

Tề Hạo ôn hoà tươi cười: "Vị cô nương này, người tại hạ tìm chính là vợ của ta – Mai Ảnh, người nếu là nói bản thân không phải là vợ của ta, chỉ là có

cùng danh với nàng, chúng ta đương nhiên không nhận ra người thôi." Vưng...Ta giả bộ, bọn họ cũng bắt chước ta giả bộ luôn.

"Cái đồ đại đầu quỷ, cái đồ đầu lợn chết, đừng có bắt chước bọn tiểu thư giả đồ nữa." Dùng chiêu của ta để đầu ta, ta muốn giết hẳn luôn a.

Ta ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, đi tới bên Tề Hiên: "Người trở về lúc nào vậy? Có bị thương không? Hơn nữa, có hay không còn nghĩ ta là... Liễu Diễm về dọa người a?" Kỳ thật ta rất quan tâm hắn tới cùng có ...đánh thắng hay không, ta là thanh niên mẫu mực của quốc gia, rất quan tâm đến quốc gia đại sự.

Tề Hiên cười nói: "Tạ ơn cô nương quan tâm, Bôn vương đại thắng trở về. Nhưng là xin hỏi cô nương, Liễu Diễm là gì của người?" Hắn cũng giả bộ với lão tử, nhưng thắng trận đích thị là thật a.

Ta vừa định quay sang Tiểu Hi Tử nói chuyện, chợt hắn nói: "Cô nương, tại hạ không nhận ra người."

Đáng khinh, đáng khinh!!!!!! Cự nhiên kết bè khi dễ một cái nữ tử nhỏ bé như ta.

Ta phì phò tức giận hừ lạnh một tiếng: "Đúng vậy, các người cũng không biết ta. Nếu đã không nhận ra ta, thì cút hết ra ngoài cho ta, đừng có đứng trong nhà của ta nữa." Con cộp không phát uy, các người tưởng ta là bệnh miêu a.

Tề Hạo mặt dày nói: "Mai cô nương, nếu như ta nhớ không lầm, đây chính là nhà của gia đình vợ ta, người cần phải đi chính là người nha." Tiểu tử thú, học ta vô sỉ.

"Người đừng có nói vợ của người... Ta là vợ người hồi nào?" Cái này...Là thừa nhận. Vưng, ta thực hoài nghi chỉ số thông minh của mình liệu có phải số âm hay không, bị người ta tùy tiện khích tướng liên cho đầu vô rọ.

Tề Hạo cười ha ha một tiếng: "Cuối cùng nàng cũng thừa nhận."

Ta ném cho hắn một cái khinh thường: "Thừa nhận thì thế nào? Không thừa nhận thì thế nào? Người đi theo ta, ta có chuyện muốn nói."

Đi tới cửa lớn, ta lớn tiếng nói: "Tần nhi nấu cơm, phần Thành vương không cần nấu, cứ để cho hắn chết đói."

Dẫn theo hắn đi một vòng trên đường lớn, ta hoàn toàn hối hận về hành vi của mình. Sớm biết thế thì nên kéo hắn vào phòng của ta, nói muốn chuyện thế nào thì nói, đánh chết cũng không ngờ sẽ gặp những tình huống thế này:

Cả hai chúng ta vừa đi ra khỏi nhà, mới vừa đi ra khỏi lối rẽ, liền gặp phải Giáng Giáng cùng một đám nhân viên. Các nàng thấy ta cùng Tề Hạo đi gần nhau, mỗi người đều âm thầm cười khách khách. Giáng giáng còn cố ý hỏi: "Mai tổng, hắn là ai vậy a?"

Ta Tề Hạo liếc mắt nhìn nhau: "Hừ, không nhận ra."

Tề Hạo tươi cười đáp, "Các vị tiểu thư, ta là trợ thủ của Mai tổng các người." Con mẹ nó, trong lòng các nàng ta là một thiếu nữ chưa lập gia đình lập tức biến thành một thiếu phụ đã kết hôn. Các vị à, ta mới có 19 tuổi, chưa đủ tuổi kết hôn theo pháp luật nhà nước a. (t/g: Ờ ờ cái đồ không biết xấu hổ, nói bản thân mình còn nhỏ chứ, thực ra đã là bác gái 30 rồi.)

Giáng Giáng cố ý cười tươi: "Nha...Ra vậy. Không quấy rầy hai vị, các tỷ muội, chúng ta đi thôi."

"Uy... Đừng nghe nói lão..." Ta vội vàng giải thích.

Tề Hạo nhìn ta sinh khí mà buồn cười, "Xú nha đầu, người ta đã đi xa rồi."

"Người đi chết đi, tại sao lại tới tìm ta, ta đang sống tốt như vậy, tại sao còn muốn tới quấy rầy ta?" Ta khinh thường lườm hắn.

Hắn tỉnh bơ cười nói: "Ta nghĩ nàng hiểu nhầm rồi, ta cùng Bát ca đến Tề Châu thường đào, không hề nghĩ là sẽ bắt gặp nàng ở đây."

"Thật không?" Ta thật sự không tin.

Hắn thành khẩn gật đầu: "Là thật."

"Hoa đào sơn trang lớn như vậy, các người tại sao đi chỗ nào không đi, còn tới đứng lúc xem ta nhảy múa làm chi?" Trừ ra là...duyên phận, ta không nghĩ được lý do nào khác.

"...."

"Cái gì??" Nghe hắn nói lý do thật sự, ta thật muốn đem mấy 'trùng động' Trang sức màu đỏ phượng đi thiêu huỷ sạch sẽ, thiêu huỷ trang sức màu đỏ phượng, mang đám ...cầm thú kia đưa lên Tây Thiên. Lão Tử cũng không phải là không cưới nổi chồng, lại càng không phải là thú kiềng, cự nhiên dám đem ta ta tiêu khiển. Đám làm cái hội tuyển chồng cho ta...là ai đã nghĩ ra cái trò này. Giáng Giáng, Phục Linh...các người giỏi lắm... Lão Mã...có phải hay không cũng tham gia?

"Mai lão bản, đến tìm ta sao." Trước mặt ta là một cái sơn điểm, Trương nữ sĩ – một trong những người đầu tư vào hệ thống siêu thị – bước ra.

Ta cười nói:Trương tỷ tỷ, gần đây sinh ý không tệ chứ ? »

Trương nữ sĩ cười tươi như một hoa, « Cảm ơn Mai lão bản quan tâm, sinh ý cũng không tệ lắm. Trước đó, người đã nói là khi nào siêu thị khai trương sẽ làm cái hoạt động xúc tiến tiêu thụ.... » Ôi, ta cũng biết nàng là không an tâm. Nhưng là ta đang vướng mắc việc xử lý tình cảm của mình, không muốn bị làm phiền.

« Người yên tâm, tất cả đều chuẩn bị tốt, siêu thị chỉ cần đợi thời điểm thích hợp, ta liền lập tức tìm cách khai trương. » Mặc dù là không thích, nàng thùy chung vẫn giao cho ta 2000 lượng độc quyền phí, khách quen chính là thượng đế, là miếng com manh áo quan trọng nha.

Ánh mắt Trương nữ sĩ trực tiếp dừng tại trên người Tề Hạo, nghi hoặc vấn : « Vị này là ? »

« Ta là chồng của nàng. » Vưng, ai đó... người có thể hay không thức thời một chút được không.

Trương nữ sĩ xấu hổ cười nói : « Thật vô ý, ta đã quấy rầy hai vị rồi. »

Bước chưa quá hai bước, lại gặp phải Lưu chương quy. Tề Hạo nói hắn là lão công của ta. Tiếp theo lại đụng phải Mạnh lão bản, Khang lão bản...Khương quá ngày mai, tất cả mọi người trong Tề Châu đều sẽ biết ta đã lập gia đình. Ta thật sự là rối, vốn là chỉ nghĩ đem hắc lòi ra bên ngoài nói chuyện rõ ràng, sau đó hoàn toàn chia tay, ai ngờ nổi lại trở thành cái kết quả như thế này.

Còn chưa nói rõ vấn đề của chúng ta, bụng đã cũng đã sớm réo lên vì đói. Ta sờ sờ bụng, lớn tiếng nói : « Ta đói. » Muốn người ta mời mình ăn com mà cũng tỏ cái thái độ hách dịch này, ta thật đủ hèn hạ.

« Ta nhớ rõ là nàng kêu Tần nhi nấu com, có phải không nhỉ ?» Đờ bụng dạ hẹp hòi, hắc có tiền như vậy, chả nhẽ ngay một bữa com cũng không nở mời ta.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Tề Hạo một cái: « Ý ta là kêu người mời ta ăn com, vậy mà còn giả ngu như vậy, ta cả đời không thèm để ý tới người nữa. »

Một hồi lâu không thấy trả lời, ta theo bản năng quay lại nhìn. Hắc đứng tại chỗ, ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời. Không, phải nói là biển hiệu, biển hiệu của Trang sức màu đỏ phượng. Nguyên lai, chúng ta vô thức đã đi tới tận Trang sức màu đỏ phượng.

Ta lắc lắc cánh tay của hắc, kỳ quái hỏi : « Người nhìn cái gì vậy ? Có phải hay không nhìn thấy cái mỹ nữ kia liền ngã người ? » Vị mỹ nữ kia chính là ta, ta tự nhiên là có điểm đặc ý.

« Tại sao lại lấy mẫu hậu ra hoạ làm biển hiệu. » Ta còn chưa kịp đắc ý, hắc nói một câu làm ta xịt ngời luôn. Mẫu hậu ? Mất hắc bị làm sao vậy a ? Mất cận thị a, không giống ta sao. Vị mỹ nữ kia rõ ràng là ta, tại sao lại biến thành thái hậu ?

Ta nuốt một ngụm nước miếng, « Người chắc chắn. Nàng là thái hậu ? »

« Không sai. Chân dung nữ tử kia thực sự là giống thái hậu như đúc. »

Ta cau mày, buồn bực địa đạo : « nhưng mà, cô gái kia rõ ràng chính là.... Bỏ đi. » Nói đó là ta thì hắc sẽ tin sao ? Đến chính ta cũng không thể tin tưởng nổi, chỉ trách dung mạo của ta ở hiện đại so với cổ đại khác quá nhiều.

Ta ở hiện đại cùng thái hậu nhìn giống nhau như đúc ? Tới cùng là tại sao ? Có thể hay không là ta cùng nàng có mối quan hệ nào đó, ai nói cho ta biết coi ?

« Về thôi, về nhà ăn com. » Ta lôi kéo một cánh tay của hắc, kéo hắc rời khỏi nơi này.

Vừa lúc đã mệt, ta tóm chặt lấy cánh tay của hắc, trọng tâm cơ thể dồn hết trên người hắc, tư thế...trương đối ám muội.

Cái màn này vừa lúc bị mấy nhân viên bán hàng của Trang sức màu đỏ phượng nhìn thấy, các nàng hào hứng hét lớn : « Các người mau đến xem này. » Hôm nay mặc dù nghỉ, nhưng là buổi tối các nàng phải đem hoa đào mang đến Trang sức màu đỏ phượng.

Phục Linh gõ cái vào đầu nàng ấy : « Người trúng tà à ? Hết loạn lên cái gì đấy ? »

« Người nhìn kia, cái nữ nhân kia...nhìn rất giống Mai tổng ? »

Phục Linh nhìn bóng lưng của chúng ta, nhìn chăm chú hồi lâu : « Hình như chính là nàng. »

Giáng Giáng cũng chạy đến : « Chính là Mai tổng rồi, mới vừa rồi ta gặp bọn họ còn tay trong tay. » Giáng Giáng chết tiệt, nàng đúng là bịa đặt quá lợi hại.

« Không thể nào, tính tình Mai tổng bất thường vậy, ai mà chịu nổi ? »

« Ai, cái..nam nhân kia nhất định chính là cái người đẹp trai xuất hiện tại Hoa đào sơn trang hồi nãy, thật hâm mộ Mai tỷ.. » Thư nhi phát huy tinh thần buồn dưa lê.

« Nha đầu chết tiệt kia, người không có phúc phận vậy đâu. »

Chỉ bởi vì ta túm tay hấn một cái, N người bắt đầu phát huy trí tưởng tượng siêu cấp, bắt quá ta là hoàn toàn không có biết, bởi vì ta hiện tại chỉ muốn ăn ăn thôi !!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18

Chúng ta cứ giữ nguyên tư thế ám muội ấy mà trở về nhà, ánh mắt mọi người lập tức sáng rực lên. Tần nhi mở cửa, vừa thấy chúng ta, nàng liền bắt đầu đánh giá, sau tự thì thảo nói, "Tiểu thư thật kỳ quái a, nhanh như vậy liền hoà hảo?"

Ta trực tiếp không để nàng vào mắt, càng giả giả như không có nghe thấy nàng nói, vẫn gất gao túm lấy tay áo Tề Hạo, giống như trên người Tề Hạo đang giắt một con vịt nướng. Ban đầu thì đi tới Hoa đào sơn trang, sau đó tại Hoa đào sơn trang lại đi dạo một vòng, sau đó lại còn...nhảy nhảy múa múa, lãng phí rất nhiều thể lực của ta. Kế đến lại đi dạo hết một vòng quanh phố, không phải ta thích lắm, ta cũng rất rất chỉ là mệt. Ta luôn luôn là rất mệt đấy, nên tự nhiên là thích liền lụy dựa vào người hấn. Dù sao bây giờ vẫn còn chưa có lý hôn, hấn trên danh nghĩa vẫn là lão công của ta, dựa nhờ vào cái thì cũng không gây lung hấn được.

Tần nhi đã bày biện xong xuôi thức ăn ở phòng khách, đang chờ chúng ta. Hai chúng ta giữ tư thế như vậy xuất hiện, Tề Hiên bắt đầu cười cười, đại khái là bái phục ta trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn. Mặt khác hai người đang nghĩ cái gì, hay là đang làm cái gì ta cũng không có hứng thú để ý. Đôi mắt ta chỉ quan tâm tới bàn mỹ vị thức ăn, trong mắt chỉ có thức ăn, ta biết bản thân mình dường như cùng bác Trư có họ.

Ta giống như liên minh 8 quốc gia tấn công Trung Quốc tấn công bàn thức ăn một cách ngon lành, tư thế kia khiến Tần nhi sốc muốn lú lười. Nàng chính là đã nhìn quen tất cả những hành vi khác thường của ta, mà giờ phút này còn phải lú lười, ta cũng có thể hiểu được động tác của ta hiện tại thật sự là... Không thể diễn tả nổi.

Trừ ta ra, thực tế thì mọi người ăn đều rất câu nệ, dù sao cũng là đang ăn cơm cùng Hoàng đế. Ta đây thuộc loại mặt dày, cho dù là lão Thiên ngồi đối diện, ta cũng vẫn sẽ ăn giống như câu đối mà thôi, làm người... quan trọng nhất là không thể bạc đãi cái dạ dày.

Ăn xong cơm chiều, ta mặc kệ sự tồn tại của người khác mà lon ton về phòng để lên kế hoạch khai trương Siêu thị. 'Hảo lại' đã gần như hoàn tất, ta dự định 3 tháng sẽ bắt đầu cho vào hoạt động, đó cũng vừa vặn là sinh nhật của ta. Đến lúc đó cần phải chuẩn bị một ít tiết mục quan trọng, còn là tiết mục nào, thì ta đã lên kế hoạch hoàn hảo. Sẽ lập một cái kỹ viện nhỏ gọi là 'Phiêu Hương viện', ta dự định ngày đó sẽ mời một nhóm N cái hoa khôi mỹ nữ nổi danh, mặc đồng phục của Hảo Lại. Từ đầu đường đi tới cuối phố, bốn phía phân phát truyền đơn. Nhiều mỹ nữ như vậy cùng nhau phát truyền đơn, hiệu quả chắc chắn oanh động.

Ta vừa đi vừa nghĩ, miệng cắn cắn ngón trỏ, đẩy cửa phòng ra, ta bị dọa một phen hoảng sợ. Cái đồ... Vân Dung cầm thú này, tại sao tự nhiên lại chạy đến phòng ta? Làm ta sợ muốn đứng tim luôn.

Nàng vừa thấy ta, thần bí kéo ta đến cạnh người, nhỏ giọng nói: "Ảnh nhi, mấy vị kia rốt cuộc là ai vậy? Tại sao Tần nhi lại ở chung chỗ với họ?"

Ta cười cười: "Không phải ngươi đã đoán được rồi sao?"

Vân Dung không tin hỏi: "Có phải trong đó có một vị là.. Hoàng thượng?"

Ta gật đầu: "Đúng vậy, HOàng thượng, Thành vương, thống lĩnh thị vệ hoàng gia, còn có một người là tiểu thái giám thân cận của Hoàng thượng."

Vân Dung hít một hơi thật sâu: "Ta biết ngay bọn họ lai lịch bất phàm mà." Rồi nàng lập tức cười khổ nói: "Ta thiếu chút nữa là trở thành Vương phi, từng là tài tử của Hoàng thượng, bắt quá ta là chưa từng có gặp qua hai người bọn họ. Ban đầu Thành Vương thổi hồn, ta cho là vĩnh viễn sẽ không có gặp lại hấn. Sau đó bị trục xuất khỏi cung, ta cho rằng kiếp này ta không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng. Không nghĩ tới, chuyện nhân sinh thật sự là biến hoá Vô Thường."

"Có gì đặc biệt hơn người? Không phải chỉ là Vương gia, Hoàng đế sao? Ngươi chạy đến phòng ta trốn làm chi? Ngươi không định ăn cơm sao?" Hai người bọn họ cũng không phải quái vật, lá gan của nàng thật sự là quá nhỏ.

"Nhưng mà....ta sợ, ta từng là phi tần...Ta không dám gặp lại họ." Tay Vân Dung hơi run run.

"Giờ ngươi đã không phải rồi, có cái gì mà phải sợ? Đi đi, ta kêu Tần nhi dẫn ngươi đi ăn, đi một ngày, hấn là đói bụng rồi?" Ta lôi kéo tay nàng, muốn dẫn nàng ra ngoài.

Vân Dung rút tay lại, lắc đầu: "Ta không đi, ta từng là phi tần, hôm nay lại đi gần cho người khác, Hoàng thượng có thể hay không...sẽ giết a?" Đúng nha, nàng từng là phi tần. Những vị Hoàng đế bình thường rất ích kỷ, ham muốn chiếm đoạt cũng rất cao. Chỉ cần từng là nữ nhân của hấn, liền vĩnh viễn sẽ là

nữ nhân của hắn. Cho dù huỷ hoại, cũng không muốn để cho người khác có được. Thì ra Vân Dung lo lắng chính là điều này, cho nên không dám đi ra ngoài.

Ta cười nói: "Sợ cái gì? Lúc ngươi xuất giá hắn vẫn còn đi theo ta tiễn ngươi, chỉ là ngươi đi trước đó, nếu không khi đó là có thể đã nhìn thấy hắn. Hắn là hoàng đế thì sao? Ở trước mặt ta hắn chỉ là một người bình thường. Thế nên, hắn như vậy cũng chỉ là muội phu của ngươi thôi. Làm gì có muội phu nào đi giết tỷ tỷ, mà cho dù hắn không chịu nhìn mặt ngươi, thì cũng phải lo lắng là ta sẽ phạt hắn quỳ trên cái bàn xát" _ Nếu là ở đại liên cho quỳ trên bàn phím máy tính. Chính là ta đã dự định sẽ cùng hắn ly hôn? Nên hắn dường như sẽ không phải là muội phu của Vân Dung nữa.

Vân Dung phì cười một tiếng: "Ngươi dám phạt Hoàng thượng quỳ trên cái bàn xát? Ta thật sự là bái phục ngươi."

"Được rồi, nhanh đi ăn cơm đi?" Ta một tay ôm lưng nàng, một tay nhẹ nhàng đỡ.

Vân Dung lộ vẻ mặt khó khăn, cuối cùng cũng gật đầu, "Được rồi, ngươi.. nghỉ ngơi trước đi, ta không quấy rầy ngươi nữa."

"Ngươi nói với hắn, nếu hắn dám khi dễ ngươi, ta liền phạt hắn quỳ cái bàn xát."

"Tốt lắm, ta đi." Vân Dung đối ta sùng nịnh cười. Ánh mắt ấm áp, từ nhỏ đến lớn, không có ai dùng ánh mắt thâm tình này nhìn ta cả. Ta một mực khát vọng sẽ có một người, có thể nhìn ta như vậy. Không nghĩ tới, người đầu tiên nhìn ta như vậy lại là Vân Dung.

Lòng ta trở lên ấm áp, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên, lộ ra một nụ cười ấm áp.

Vân Dung vừa mở cửa, Tề Hiền mỉm cười đứng ở đó, hắn đối Vân Dung cười xã giao một cái: "Cô nương thứ lỗi, ta cùng Ảnh nhi có chuyện cần nói, có thể cho ta làm phiền chút chứ?" Xem ra hắn không có nghe điều chúng ta nói, nhưng là hắn đến âm thầm quá.

"Thỉnh Vương gia." Vân Dung chết tiệt, nguyên lai nàng cũng thích.. giai đẹp.

Thực ra ta đối với Tề Hiền là không hề có ác ý, không, phải nói là có hảo cảm.

Ta tùy ý cười nói: "Sao thế? Ngươi đừng nói là vẫn còn thích ta đấy."

Tề Hiền cười nói: "Chẳng lẽ nàng hy vọng ta thích nàng?"

"Đại ca, nói chơi thôi, ta một mực coi ngươi là đại ca thôi, hai chúng ta chỉ có tình huynh muội. Ngươi coi ta là muội muội, có được hay không?" Ta khoanh hai tay trước ngực, tựa như chuyện đang nói không hề liên quan đến mình.

"Là, ta cũng coi ngươi như muội muội."

"Đại ca." Sau này đừng nói thích ta nữa, đại ca cũng đã gọi rồi.

"Nàng cần phải gọi ta là Bát ca, Cửu đệ muội à." Ta đã nói ta dự định ly hôn, nói nhiều như vậy cũng bằng thừa, nhìn hắn thì cũng không giống một kẻ chỉ số thông minh thấp.

Ta cố ý nghiêng nghiêng đầu, ngón trỏ đặt trên má, tình quái cười nói: "Ta nhận ngươi làm đại ca, ngươi nhận ta làm muội muội, có nguyện ý hay không?"

"Tốt"

"Không đúng, không đúng, ngươi gọi ta tỷ tỷ mới đúng." Ta đã 27 tuổi rồi.

"Tốt" Hoàn hảo?

"Ngươi là nam nhân Liễm Diễm nhà ta thích, nói như thế nào cũng thấy ngươi là muội phu của ta, ngươi là muội phu của ta, ta là tỷ tỷ của ngươi."

"Tốt" Ta hoàn toàn hết chỗ nói, ta giết hắn chắc hắn cũng 'tốt' luôn a.

Ta bắt đầu đi lác đầu, "Ta muốn giết ngươi chắc ngươi cũng đồng ý luôn a, bên ngoài lạnh lắm, vào đi." Nói chuyện hồi lâu ta mới nhận ra là hai chúng ta vẫn còn đứng ở cửa.

"Muội muội, cái này liên quan đến danh tiết của ngươi, ta tốt hơn là đứng ngoài này." Lúc trước hắn nửa đêm chạy vào Lan Uyển muốn cùng ta bỏ trốn còn không lo lắng cho danh tiết của ta, giờ thật sự là nói thừa.

"Thiết, ngươi nghĩ một kẻ mặt dày như ta sẽ lo sợ chuyện danh tiết sao?" Chỉ cần chúng ta trong sạch, cho dù người ta nói thế nào ta cũng không sợ, huống hồ đã trẻ như thế này có quý mới biết.

"Ta có đồ cho ngươi."

« Vật gì vậy ? Không phải là tặng tín vật gì cho muội muội chứ, quý trọng vậy ta phải... » Ta đột nhiên dừng lại, thấy đồ trên tay hắn, ta thật sự vô phương nói nữa. Trên tay hắn, là một cái Cuboit màu trắng ngà, mặt có một loạt phím bấm, biết là cái gì không ??? Điện thoại di động !!!! Ở cổ đại đã hơn một năm, ta còn tưởng rằng đã sớm cùng với vật thể hiện đại là vô duyên, không nghĩ tới cổ đại cư nhiên còn có thể nhìn thấy điện thoại di động.

Cái.. ĐTDĐ này, thoát nhìn rất quen mắt, ta nhớ rõ tựa hồ là ta đặt hàng trên TV làm quà tặng cho Liễm Diễm nhân dịp sinh nhật. Hơn nữa, cái ĐTDĐ này...là chạy bằng năng lượng mặt trời.

Ta một tay đoạt lấy ĐTDĐ, kích động cười sung sướng : « Là điện thoại di động, điện thoại di động của Liễm Diễm. » Ồ zê, Liễm Diễm là cả người xuyên qua tới đây, lúc tới đây trên người nàng công theo cái balô, trừ ĐTDĐ ra, hẳn còn phải có một ít đồ sinh hoạt khác. Bất quá đối với ta mà nói, so với cái ĐTDĐ này...cái gì cũng không thể bằng.

Ta không thể chờ đợi được, mở màn hình di động lên, trên màn hình cứ nhiên là ảnh chụp của ta, Liễm Dung, người thật là quan tâm ta. Cho dù là ở cổ đại, người cũng nhớ đến ta. Ta đem hình ảnh cho Tề Hiên coi, cười nói : « Thấy không, thấy không, đây chính là ta ngày xưa đây. »

Trên màn hình, ta mặc một bộ váy hồng nhạt, mái tóc màu vàng xoắn xoắn nhẹ nhẹ, cổ đeo một ít đồ trang sức lấp lánh xinh đẹp, trên tai đeo 5 cái khuyên tai nhỏ xinh. Bức ảnh này là chụp ở trong một cái hội công chiều phim, lúc ấy nàng còn nói ta giống như công chúa.

« Ta biết, Liễm Diễm từng nói đây là tỷ tỷ của nàng, bất quá ta không nghĩ tới, cứ nhiên là muội, muội rất đẹp. » Không một chút kinh ngạc, chẳng lẽ không phát hiện tuổi có vấn đề ?

Ta cười nói : « Cảm ơn. **bỏ câu này, khó hiểu**. Không có việc gì nữa, thì ta đi nghỉ trước. »

« Làm phiền muội rồi, muội nghỉ ngơi đi. »

Đóng cửa lại, ta kích động nhìn cái ĐTDĐ. 138XXX... Số điện thoại của Liễm Diễm, không biết có thể...đã thông hay không. Kỳ thật ta biết khả năng là rất nhỏ, chỉ là không cam lòng mà thôi.

« Alo, ai vậy ? » Một giọng nói vô cùng quen thuộc, thanh âm này ta đã nghe từ nhỏ, má ơi, cứ nhiên là Liễm Diễm. Cái này... cứ nhiên phá vỡ được khoảng cách của thời không, cũng không uống công ta bỏ ra... không nhiều N tiền lắm.

Tay của ta run lên, kích động địa đạo : « Liễm Diễm... » Vạn lời muốn nói, nhưng giờ phút này đây lại nói không thành câu.

« Ta đây, người là ai vậy ? »

« Ta...Ta là Liễm Dung... »

Điện thoại đầu kia trầm mặc một phút đồng hồ, sau đó lớn tiếng nói : « Người...cái tên đại lượng gạt này, tỷ tỷ của ta rõ ràng đã... chết, cái tên đại lượng gạt. Mẹ kiếp, không có việc gì làm đi lượng gạt người ta như vậy.. » Măng xong, giọng nàng bắt đầu nghẹn ngào..

« Ta vội nói : « Liễm Diễm, là ta mà, ta không có chết, hẳn, ta nói không có rõ, trước tiên..người nhìn cái số điện thoại này đi. » Cái số này nàng đã từng dùng qua, hẳn là phải nhớ rõ.

Chờ một phút sau, đầu dây bên kia bắt đầu truyền đến giọng nói khó hiểu của nàng : « Người...nhặt được ĐTDĐ của ta ở đâu ? »

« Linh hồn ta bị xuyên qua tới cổ đại rồi, chính là cái nơi...người từng xuyên đến. Tề Hiên nhận ta làm muội muội, cho nên hẳn mang cái...ĐTDĐ này tặng ta. »

« Tỷ tỷ... » đầu dây bên kia đột nhiên òa lên một tiếng khóc lớn. « Tỷ tỷ. Ta rất nhớ người, người có khoẻ không?»

Đôi mắt của ta nhoè đi, khóc nước nở nói : « Ân, ta rất tốt, còn người thì sao ? Người có khoẻ không ? »

« Tỷ tỷ, ta rất tốt, người không cần lo lắng cho ta. Nhưng tỷ tỷ à, người có thể trở về hay không ? »

« Không biết, thế, người trở về như thế nào ? Hơn nữa, người là như thế nào tới ? »

« Thực xin lỗi, ta cũng không biết nữa, mọi chuyện xảy ra ta đều không hiểu. » Lời nói nàng nặng nề mang theo thất vọng.

Ta cố gắng giữ giọng bình tĩnh, « Cũng không sao, ta ở cổ đại cũng rất tốt. Người xem, mặc dù chúng ta không thể gặp mặt, không phải là còn có thể mở điện nói sao ? Ta tại cổ đại mở một nhà bán đồ dùng cho nữ giới giữ độc quyền về...điểm, là một đại phú bà nha. Hơn nữa ta xuyên qua vào thân thể thiên kim Lại bộ thượng thư, ta hiện tại có quyền, có tiền, sống rất vui vẻ. » Chính là, ta thật sự vui vẻ sao ?

« Tỷ tỷ, người đừng sốt ruột, ta đi tìm cao nhân trong thiên hạ, tìm mọi cách đưa người trở về. »

« Liễm Diễm.. Ta không muốn trở về. »

« Tại sao ? » Nàng rất kinh ngạc.

« Liễm Diễm, ở hiện đại, trừ người ra ta đã không còn thân nhân nào, về hay không về cũng không có gì khác nhau. » Hơn nữa, tại cổ đại ta như cá gặp nước, ta tình nguyện ở lại cổ đại làm lão bản, cũng không muốn trở về hiện đại làm lụng vất vả. Tại hiện đại phần đầu N năm, ta vẫn chỉ là một cái cấp quản lý nhỏ nhỏ. Tại cổ đại tùy tiện phát huy khả năng một cái, liền có thể trở thành đại phú bà. Qua nhiều năm như vậy, ta rốt cục cũng trở thành người có tiền, thật sự không muốn lại phải cố gắng phần đầu.

Liễm Diễm mặt mờ cười một tiếng : « Tỷ tỷ, có phải là người có người thương ở cổ đại rồi không ? »

Ta đột nhiên im lặng, thân nhiên nói : « Kỳ thật, ta có thích người ta, chỉ là... chúng ta vô duyên. »

« Là ai vậy ? »

« Người ta thích người cũng biết »

« Ai a ? »

« Tề Hạo. »

"A ? Là tiểu tử kia a. Tỷ tỷ, người tỷ đệ yêu nhau a?"

"Thì làm sao? Không thể a, ta không chiếm lấy Tề Hiền của nhà người, có vẻ như đã làm người...thất vọng."

"Tiểu tử Tề Hạo kia cũng không có tệ, người còn lo lắng?"

"Hắn cái gì cũng tốt, chỉ là... hắn là hoàng đế, của hắn tam cung lục viện, mà ta thì...vô phương tiếp nhận."

"A? Hắn là Hoàng đế sao?" Liễm Diễm kinh ngạc địa đạo.

"Đúng vậy, cho nên... Hắn không thể chỉ là của riêng ta." Tề Hạo mới đăng cơ được 2 năm thôi, lúc Liễm Diễm trở về, hắn vẫn còn chưa trở thành Hoàng đế.

Liễm Diễm thở dài một tiếng, "Tỷ tỷ, người là đang ở cổ đại, chỉ cần hắn toàn tâm toàn ý yêu người, như vậy cũng là đủ rồi. Giả như, nếu người thật sự yêu thương hắn, sẽ bao dung hắn, hiểu được hắn, vì hắn mà cố gắng. Hắn là Hoàng đế, không thể cho người cái thứ...tình yêu mà người muốn được. Ta biết cái người muốn chính độc tôn duy nhất, nhưng là, không có gì là hoàn hảo cả, có được tất nhiên cũng có mất. Tỷ tỷ, nếu như người thật sự yêu thương hắn, sẽ nên bao dung hắn."

"Tỷ tỷ, hắn là một nam nhân không tệ, để hắn làm tỷ phu của ta, ta không phản đối."

Nỗ lực? Ta là không phải đã quá ích kỷ hay sao? Từ trước tới giờ, ta đều muốn hắn toàn tâm toàn ý yêu ta, muốn hắn vì ta nỗ lực. Nhưng là, còn ta thì sao? Ta đã làm được những gì cho hắn? Nhớ lại, ta cũng chưa có vì hắn làm điều gì. Cho dù là một câu nói quan tâm, một nụ cười ấm áp, cũng chưa từng cho hắn. Ta chỉ luôn khi dễ hắn, phạt hắn ngủ sàn nhà, không thêm nề mặt hắn. Suốt ngày nghĩ muốn cùng hắn ly hôn, nghĩ muốn hồng hạnh xuất tường...không phải là ta hơi quá đáng sao?

"Liễm Diễm, ta... muốn suy nghĩ một chút."

'tút tutt...' đầu dây bên kia đột nhiên vang lên vàng tiếng, đột nhiên không có tín hiệu nữa.

"Liễm Diễm... Liễm Diễm..." Vừa mới liên lạc được với nàng, tại sao giờ lại tự nhiên gián đoạn.

"Liễm Diễm..."

"Tô tiểu thư, người có khoẻ không." Trong điện thoại vang lên một cái giọng nam ôn hoà. Ta vững, hắn là ai vậy a? Liễm Diễm đâu? Hắn làm sao biết ta họ Tô?

"Người là ai? Muội muội của ta đâu?" Ta nghi hoặc vấn

"Tô tiểu thư xem chừng vẫn khoẻ, trước hết, tat ha mặt địa phủ hướng ngài xin lỗi."

"Người hỏi thừa, đừng nói nhiều nữa, không ta đập mi nhừ từ không toàn thân, có chuyện gì thì nói mau, ta muốn nói chuyện cùng muội muội." Địa phủ? Ta đã hiểu được 7 – 8 phần, các đồng chí khác xuyên qua, lý do lớn nhất chắc chắn là để che đậy điều gì đó, ta phỏng đoán ta cũng vậy. Nếu không phải đã làm ta thiệt thòi, hắn sẽ ngoan ngoãn vậy sao?

"Tô tiểu thư, ngài cứ bình tĩnh. Ta chính là phán quan của địa phủ, trước tiên hướng ngài nói lời xin lỗi. Bởi vì sai lầm của chúng ta, nên mới khiến ngài phải xuyên không..." Hắn vẫn chưa nói xong, ta hết lớn: "Mi bớt sàm ngôn đi, ta như thế nào xuyên? Nói mọi sự cho rõ ràng vào, nếu người không nói rõ mọi việc cho ta, Lão tử ta tự sát đến âm phủ bóp chết người." Con mẹ nó, đúng là bọn hắn có sai sót, ta cũng cũng là cảm mạo thông thường, nhiều nhất cũng chỉ nóng đầu một chút, không có khả năng tử vong như vậy.

"Tô tiểu thư, đây chính là thân thể kiếp trước của người. Gần đây mắt của Diễm Vương là cận thị nghiêm trọng, cho nên mới nhầm lẫn tên của các người. Vốn là muốn bắt hồn của người, kết quả lại mang nhầm hồn nàng bắt xuống địa phủ. Mà cái kiếp trước của người...thực sự là quá quật cường, tình nguyện làm di hồn dã quỷ cũng không muốn hoàn dương. Trên đường đem nàng trở về, nàng nhảy vào vòng luân hồi. Mặc Liễm Dung có 80 năm dương thọ, không được phép 20 tuổi đã chết, nếu là để cấp trên biết, chỉ sợ Diễm Vương sẽ bị tra hỏi cho rõ ngọn ngành. Mặc Liễm Dung đã đi đầu thai, Thiên Đế dò xét nhân gian nên yêu cầu địa phủ phải đưa tin tức lên. Diễm Vương nhất thời sợ hãi, quyết định đem linh hồn người bỏ vào thân thể của nàng ấy. Bởi vì dương thọ của người tại hiện đại vốn đã hết, nên theo đạo lý là để cho thân thể người chết đi." Con mẹ nó, cái đồ siêu cấp cận thị. Cận thị thì đi phẫu thuật ắt đi, không có việc gì tự nhiên làm ra cái sai lầm này. Ta mới có 26 cái xuân xanh, làm sao đã hết dương thọ, 8 phần là lão đầu tử nhà

hắn đôi mắt không phải cận thị thông thường.

"Con mẹ nó, Bồn tiểu thư mới có 26 tuổi, hà có gì lại hết dương thọ? Cho dù có bắt ta xuyên qua, thì ít ra cũng phải báo trước với ta một tiếng chứ? Hiện tại nói xin lỗi thì có ích gì, chả nhẽ ta giết người xong sau đó nói xin lỗi thì cũng không cần phải ngồi tù nữa?"

"Ô tiểu thư, xin ngài bớt giận. Dương thọ ngài thực sự chỉ có 26 tuổi, có sổ sinh tử làm chứng. Diêm Vương cũng biết người là một người tốt, hơn nữa vô cùng yêu thương cuộc sống, cho nên mới cho người cơ hội sống lâu thêm 54 năm nữa. Người nghĩ thử a, nếu là cho linh hồn xuyên qua, hẳn có thể tùy tiện tìm người nào chẳng được, Thiên đế cũng sẽ không tra ra được." Vẫn còn cứng mồm chối bỏ, rõ ràng mình phạm sai lầm rành rành ra đấy chứ, tuy nhiên ta cũng là tham sống sợ chết, cũng không đã động đến quy củ địa phủ nữa.

"Thế... thân thể hiện đại của ta giờ sao rồi?"

"Ô tiểu thư, vì để phù hợp hoá với những gì ghi trên sổ sinh tử đã ghi lại, chúng ta tạo thêm một chút sự cố nữa, nên sau khi người xuyên qua đến ngày thứ hai liền hương tiêu ngọc vẫn." Ách, quá ác độc. Đầu tiên thì rũ bỏ lỗi lầm, sau đó lại đem trách nhiệm đổ lên đầu bệnh viện, để bồn tiểu thư chết một cách không minh bạch, tiền bồi thường nhất định là không ít. Nếu nha đầu Liễm Diễm lấy được 'tiền bồi thường tử vong' của ta, ít nhất sẽ không phải sống khó khăn, lát nữa ta phải xúi nàng xảo trá đòi bồi thường. Ta thật đúng là tai họa, ta hết dương thọ lăn ra chết liền liền lụy bệnh viện, liền lụy bác sĩ. Thậm chí liên lụy địa phủ, liên lụy Diêm Vương, ta thật muốn đổi cái tên ta gọi thành 'Tai Họa'.

"Chỉ cần các người đáp ứng ta một điều kiện, ta liền không truy cứu nữa." Ai, từ cái ngày bị xuyên qua, ta đã không còn nghĩ tới việc trở về. Nếu đã xuyên qua, khả năng trở về được là rất nhỏ. Xem nhiều truyện xuyên qua như vậy, trở lại được hiện đại nào có mấy người?

Thanh âm của hắn vui vẻ, vội nói: "Ô tiểu thư cứ nói."

"Ta muốn lúc nào muốn cũng có thể mở điện thoại chóc ho hiện đại."

"Ô tiểu thư, cái này chỉ sợ không được."

"Tại sao?"

"Ô tiểu thư, các người căn bản là không ở cùng một cái thời không, nói thẳng ra là thế kỷ 21 cách hiện tại là 3000 năm. Mới vừa rồi người có thể cùng lệnh muội trò chuyện, chính là nhờ ta dùng pháp lực của mình mở ra cổng thông thời không cho các người nói chuyện. Chứ trên thực tế, vì khoảng cách thời không như vậy nên vốn dĩ các người là không thể cùng nhau trò chuyện, bởi vì trên tay người có cái...bảo bối điện thoại kia, ta mới miễn cưỡng giúp các người trò chuyện, giờ ta đã hết sức rồi."

"Người mở thêm một lần nữa cũng được." Ta đang muốn mở cánh cổng, cánh cổng thời không.

"Ô tiểu thư, muốn mở được cổng thông thời không cần phải có pháp lực rất mạnh. Mà ta thì không có năng lực mạnh như thế, vừa rồi mới dc có 10 phút, đã tiêu tốn hết pháp lực của ta rồi."

"Mới vừa rồi... ta không có nhờ vả người, chính là do người tự mình mở, không tính." Lúc cần vô lại phải vô lại.

"Ô tiểu thư, như vậy đi, ta cho các người thêm 3 phút để từ biệt, dù muốn thêm ta cũng không làm được chỉ có thể nói là xin lỗi." Cho thêm vài phút thì chết được người chắc, đồ quý hẹp hòi.

"Được rồi, chuyển đi, nhanh lên một chút."

Một hồi thanh âm thanh thúy, Liễm Diễm kích động địa đạo: "Tỷ tỷ."

"Ân, chúng ta chỉ có 3 phút, nói ngắn gọn. Ta đã không thể trở lại được hiện đại, hiện giờ ta sống rất tốt, cái gì cũng có, người không cần lo lắng. Mau nói cho ta biết người sống tốt thế nào, nếu không ta không yên lòng. Còn nữa, nhớ tới bệnh viện xảo trá đòi tiền bồi thường, làm hại một mạng người, lợi dụng điểm này liền có thể đòi bồi thường. Thẻ tín dụng ta để ở dưới gối, mặt mã là sinh nhật ta. Tất cả trang sức của ta đều để ở trong hộp châu báu chỗ tủ đầu giường, trong đó có cả cái nhẫn kim cương." Ta thật đúng là bị tiền che mắt, chỉ biết nói đến tiền.

"Tỷ tỷ, ta nhớ rồi. Ta hiện tại đã cùng X hôn nhau, ta thật sự rất hạnh phúc. Tỷ tỷ, người nhất định cũng phải hạnh phúc, Tề Hạo là một nam nhân không tệ. Quan trọng là người phải học cách bao dung cho hắn, tiếp nhận lỗi suy nghĩ cổ đại mà hiểu cho hắn." Hãn, nàng là muội muội của ai, cứ nhiên đi giúp đỡ ngoại nhân.

"Ta biết rồi, ta sẽ sống hạnh phúc. Nơi này là cổ đại, một kẻ khác người như ta, nhất định sẽ có rất nhiều kẻ thích, người cứ yên tâm đi."

"Tỷ tỷ, người phải chiều cổ bản thân cho thật tốt, cổ đại không có TV, cũng không có cái gì để giải trí cả, nếu người thấy buồn, thì đọc thư, chơi đùa điện thoại. Đúng rồi, ta còn giữ một quyển tiểu thuyết tại Thành Vương phủ, nhớ đi lấy đấy. Còn có một túi áo lót ta mang theo lúc xuyên qua, tuy không phải hàng cao cấp, nhưng ta đồ cổ đại ta không có khen nổi." Vừa nói, nàng vừa khóc không thành tiếng.

"MUội muội, đừng khóc, chúng ta cười từ biệt nha! Tỷ tỷ nói sẽ nuôi người cả đời, hiện tại là không thể rồi, xin lỗi người." Nếu phải chia ly, ta muốn chúng ta sẽ cười khi giả biệt.

"Tỷ tỷ, ta sẽ tự nuôi mình, người yên tâm. Tỷ tỷ...hẹn gặp lại, ta sẽ mãi mãi cầu chúc cho người."

"Muội muội, yên tâm, tỷ tỷ sống rất tốt."

"Khụ khụ, Tô tiểu thư, người nói thực nhiều, đã 4 phút rồi. Ta đã đáp ứng cho người rồi? Xin cáo từ." Á

"Uy, người không phải nói linh hồn của nàng đã đầu thai? Tại sao ta còn có thể nhớ ra chuyện cũ của hân." Ta thật sự rất quan tâm vấn đề này.

"Những trí nhớ này.. vốn có trong đầu nàng từ trước, người là sở hữu đồng thời 2 trí nhớ, chỉ là mang trí nhớ của nàng niêm phong lại mà thôi. Không còn vấn đề gì nữa, tạm biệt." Thật đều nha, nói nhiều lời mấy câu sẽ chết a.

"Uy, muội muội.... Phán quan... Uy..." Cho dù ta gọi N câu, đầu bên kia của điện thoại cũng thuy chung không có thanh âm nào.

Thôi, có thể để cho ta cùng Liễm Diễm có cơ hội từ biệt, phán quan cũng coi như đã không làm ta thất vọng. Đang ở cổ đại, cư nhiên có thể cùng người hiện đại gặp gỡ qua một hồi điện thoại, vậy cũng đáng

Nhìn ra ngoài cửa sổ, vầng trăng đã lên cao, ta đột nhiên nhớ ra, hôm nay là 15. Cũ đầu vọng Minh Nguyệt, đề đầu tư cổ hương.

Ta không trở về được, vĩnh viễn cũng không trở về được, ta không còn cổ hương. Nếu là không có, vậy đây sẽ là quê hương của ta, ở đây ta sẽ có một tương lai tốt đẹp. Liễm Diễm, người nói rất đúng, nếu đã ở cổ đại, ta sẽ cố học cách cảm thụ sự việc của người cổ đại, Ta sẽ thử bao dung hân, giải thích cho hân. Liễm Diễm, tỷ tỷ sẽ sống thật hạnh phúc, người cũng phải thật hạnh phúc a!

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19

Ta trốn trong chăn, đem điện thoại của nàng mở ra coi. Trong hộp thư, có N tin nhắn gửi đi không thành công, tất cả đều có một nội dung giống nhau: "tỷ tỷ, ta nhớ người!" Hai chúng ta cùng chụp ảnh chung, nàng nói chúng ta là tỷ muội tình thâm. Lệ từ từ chảy xuống thấm ướt gối, rơi vào trong miệng, mặn... Cho tới bây giờ ta mới biết, nàng thương ta như thế. Ta đem ảnh nàng đổi thành màn hình điện thoại. Lệ, từ từ tuôn rơi....

Sáng sớm hôm sau, ta giống như kẻ trộm lén lút chuẩn ra ngoài, chạy vào trang sức màu đỏ phượng.

Liễm Diễm nói rất đúng, ta cần phải học tập tư tưởng của người cổ đại. Để ta chuẩn bị thật tốt trước đã, hiện tại ta chưa thông suốt, ta cùng Tề Hạo tốt nhất đừng gặp mặt. Ta sợ gặp hân, ta sẽ không tự chủ được bám dính lấy hân, ta sợ gặp hân sẽ khiến ta không thể quyết đoán được.

Ta vừa vào đến trang sức màu đỏ phượng, lập tức 1 đồng lớn người bắt đầu vây lấy ta. Giáng Giáng cười gian hời: "Mai tổng...." Có chuyện thì nói đi, lại còn ập a ập ứng.

Ta liếc nàng một cái, "Làm sao? Ta là quái vật à?"

« Không phải, không phải, Mai tổng của chúng ta lập gia đình lúc nào ? Tại sao lại không cho chúng ta biết ? » Phục Linh cũng gian xảo không kém.

Ta không thèm quan tâm, ném cho các nàng một cái mặt lạnh lùng.

Phục Linh căn bản là không để ý tới vẻ mặt của ta, rất hứng thú vấn : « Vị ấy là tướng công của người ? »

« Quan tâm làm gì ? Không nói. » Một đám ngu ngốc. Ta không để ý tới bọn họ mà bước thẳng lên lầu.

« Ai, ta hiểu, ta hiểu. »

« Ai vậy ? »

« Như thế nào vậy ? »

Một đồng người bắt đầu tụ tập ở đó đàm luận, đúng là không muốn ăn lương, cứ nhiên trong thời gian làm việc dám giả bộ ngây thơ lừa gạt ta.

Ta đưa mắt nhìn các nàng, lạnh lùng nói : « Gạt ta nhảy múa là chủ ý của ai ? » Vốn là không định truy cứu, nhưng nhìn các nàng buồn chuyện ta thật sự khó chịu.

« Mọi người cùng nhau nghĩ ra. » Giáng Giáng chết tiệt, giả vờ ngây ngô để lường gạt ta.

Ta đứng ở cầu thang tầng trên, hai tay day day thái dương, ánh mắt hình viên đạn trừng trừng nhìn : « Ta nói cho mà biết, tiền công không tính cho các người nữa. Thích xằng bậy như vậy, chỉ bằng ta mở hẳn một cái nhà mai mối, cho tất cả các người đi làm bà mối hết. »

Cái lũ không có nhân tính, nguyên lai các nàng đã lên kế hoạch chu đáo từ trước, muốn thừa dịp lễ hội hoa đào sẽ tìm cho ta một cái lão công (bởi vì ta nói với bọn họ rằng ta đã 27 tuổi). Sáng hôm qua tại hoa đào hội, Giáng Giáng lừa ta ra biểu diễn, một đám người khác chạy khắp trong vườn loạn hô - 'Mai lão bản của trang sức màu đỏ phượng công khai chiêu tể, mau đến ngắm nhìn. Kết quả là, đã đem bọn Tê Hạo cùng một đám người kéo đến. Nhìn bộ dáng ta rất giống như là gã đi không nổi sao ?

« Nàng... » Ngón tay ta chỉ thẳng vào Giáng Giáng cùng Phục Linh, mà hai nàng là hỗ trợ cho nhau. Không cần nói cũng biết, chắc chắn là hai kẻ này kết hợp với nhau làm nên cái 'chuyện tốt' như vậy. Hai cái kẻ này, thật uống công ta coi các nàng như tỷ muội tốt, mà các nàng lại báo đáp ta như vậy. Ta cũng biết các nàng làm vậy cũng là muốn tốt cho ta, nhưng ta là không có muốn dính vào.

Ta oán hận hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng đi lên lầu trên. Thuận tiện quát một tiếng : « Có ai đến tìm ta thì nói ta không có ở đây. »

« Mai tổng, nếu tướng công của người đến tìm thì người muốn nói như thế nào ? »

« Nói thừa, bắt luận là kẻ nào đến tìm đều nói ta không ở đây. » Đều giả, bình thường Giáng Giáng thông minh khôn khéo. Không có lý do gì tự nhiên lại ngu dốt như vậy, chỉ có một lý do duy nhất là nàng cố ý.

Ta chạy thẳng lên lầu ba, tuy tiện ăn sớm một chút, đi vào phòng riêng nghiên cứu trà lại, dù sao hôm nay cũng rảnh rồi, cũng đã đến lúc cần đưa ra sản phẩm mới.

Trong lúc ta đang đổ nước trái cây trộn cùng trà lại để nghiên cứu ra sản phẩm mới, thư nhi bước vào nói: "Mai tỷ, Lão phu nhân cùng Ôn Nhu tiểu thư tới." Mẹ nuôi cùng Ôn Nhu? Hai người họ vẫn còn là khách trung thành của trang sức màu đỏ phượng.

Ta đi tới khách sảnh, mẹ nuôi cùng Ôn Nhu đang xem danh mục trà. Ta bước đến chỗ hai người họ cười nói : « Mẹ nuôi, Ôn Nhu, buổi sáng tốt lành a? »

Mẹ nuôi không nghĩ đến sẽ gặp ta ở đây, nghi hoặc hỏi : « Tại sao người lại ở đây? » Bình thường ta không xuất hiện ở trang sức màu đỏ phượng.

« Mai tỷ tỷ, mời ta uống trà đi. » Ôn Nhu cũng không gọi ta là tiểu thư nữa, đã sửa thành tỷ tỷ.

Ta tươi cười : « Hảo, mời uống trà. » Đối Hoạ Hoạ nói : « Hoạ Hoạ, Thư Nhi cùng Tỷ Bà đều ở đây, hiện tại đang không có khách nhân, người tìm các nàng ấy chơi cùng đi. »

Hoạ Hoạ vui vẻ nói : « Cảm ơn tiểu thư. »

Các nàng tuy tiện lấy một ít quả vỏ cứng ít nước cùng hai bôi trà lại, ta lại phân phó người bán hàng bỏ thêm một ít điểm tâm, hành động vẫn có chút khách khí.

« Người ra cái gì ? Chờ chút, ta tìm xem, 7 . 8 . 9 . 10 . J » Mẹ nuôi để...5 cây bài xuống. Lại nghiêm túc gom bài xáo xáo. Dù sao hiện tại cũng không có khách nhân, ba người chúng ta tìm cái ghế lót trơn vô đánh bài.

« Bỏ. » Không có bộ nào hay, khó chịu

« Bỏ a, ăn 3. Ảnh nhi, nghe nói ngày hôm qua người công khai chiêu tể? » Mẹ nuôi đã biết, thật là mắt mặt.

Ta giọng gao đáp lại : « Cái này...chỉ là do bọn họ làm xằng làm bậy, ta chỉ là bị các nàng xô mũi thôi. »

Ôn Nhu nghe vậy cũng gạt đầu : « Đệ nhất thiên hạ thủ phủ Dật Phong công tử đối Mai tỷ tỷ tình thâm ý trọng tỷ tỷ còn không không để tâm, làm gì có chuyện lại đi công khai chiêu tể. »

Ta bất đắc dĩ trợn mắt nhìn nàng : « Người lại nói năng lung tung, chẳng phải người cũng biết là ta đã lập gia đình. »

« A ? » Mẹ nuôi lập tức phản ứng. Lần trước ta từng nói với mẹ nuôi là ta bị ép hôn mới bỏ nhà trốn đi, hiện tại lại nói ta đã lập gia đình, thật sự rất mâu thuẫn. Lúc chúng ta gặp Ôn Nhu, Tiểu Hi từ gọi ta là Thiếu phu nhân, nàng chắc chắn biết ta đã lập gia đình, vậy mà vẫn còn trêu ghẹo.

Mẹ nuôi nghi hoặc địa đạo : «Kẻ mà ngươi nói chính là.... cái Lão Đầu Tử kia?»

Ôn Nhu hé miệng cười một tiếng : «Người đừng nghe tỷ tỷ nói linh tinh, tướng công của nàng không phải là lão đầu tử, dùng từ anh tuấn tiêu sái cũng là nói không có hết. Tỷ tỷ à, nghe nói đại hôn chiêu tể hôm qua trượng phu tỷ đột nhiên xuất hiện?» Thiệt, bót lăm lăm nữa thì nàng sẽ chết sao ?

«Không muốn nói đến vấn đề này, Ôn Nhu – ngươi im miệng cho ta. » Ta sợ nàng giống Tần Nhi đem ta ra làm trò tiêu khiển.

Mẹ nuôi quan tâm hỏi : «Ảnh Nhi, nữ nhi không sớm thì muộn cũng phải lập gia đình, ngươi cũng không cần phải vì câu nói mà khó dễ Ôn Nhu như vậy. »

Ôn Nhu vẫn chưa từ bỏ ý định vẫn : « Ta nghe Tần Nhi tỷ tỷ nói, bởi vì tỷ phúc với rất nhiều tiểu lão bà, cho nên ngươi nổi giận liền rời nhà trốn đi, có phải là thật không?» Vốn dĩ ta mới là tiểu thiếp, thật khó chịu. Tần Nhi chết tiết, nàng là cái loa phóng thanh a ?

Ảnh nhi, nam nhân mà, tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. » Lại nữa, tư tưởng cổ nhân ta không cách nào so sánh được. Lòng dạ bao dung như vậy, ta cần phải học tập.. =.=

« Không phải, bởi vì gia cảnh của hần rất đặc biệt, nói thế nào đây, gia đình rất phức tạp. Mặc dù cuộc sống nguy nga long lẫy, cảm y ngọc thực, nhưng là ta hoàn toàn không thích một cuộc sống như vậy. » Nhà hần đúng là vô cùng rắc rối, chuyện nhà hần cùng quốc sự lẫn lộn với nhau, không thể xử lý theo cách thông thường được. Ta không thích hần có nhiều phi tử như vậy, càng không thích đấu tranh chôn hoàng cung.

Mẹ nuôi than nhẹ một tiếng : « Bên trong chiếc cổng lớn chính là như vậy. ». Nàng dường như nhớ cái điều gì, đột nhiên hỏi : « Vân Dung thế nào rồi ? »

« Ngụy Thân đã bỏ nàng, hiện tại nàng đang sống cùng ta. Người cũng đã gặp qua nàng rồi, chính là vị lần trước giúp người đắp mặt nạ, vị lục y cô nương kia. » Nàng là đã từng gặp Vân Dung, chỉ là không biết nàng chính là Vân Dung.

« Là nàng sao ? » Mẹ nuôi vô cùng kinh ngạc.

« Đúng vậy, chính là nàng, cuộc sống hiện tại của Vân Dung rất yên bình, nguyện vọng của nàng đó là không bị quấy rầy, ở trang sức màu đỏ phượng mà sống cuộc sống thanh bình. » Ta sợ mẹ nuôi lại chạy đi khuyên Vân Dung theo Ngụy Thân về nhà hần làm tiểu thiếp.

« Ai, chúng ta thật đáng hổ thẹn với người đời, » Cần hổ thẹn phải là thẹn với Vân Dung, Vân Dung mới chính là người thiệt thòi nhất.

«Tĩnh, kiếp này Vân Dung thực sự vô duyên với nhân sinh, từ rầy tỷ muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, ta cũng là có kẻ cùng bầu bạn. » Ta cũng là có dự định sống chung thân không lấy chồng.

Mẹ nuôi vừa muốn nói gì nữa, thì Giáng Giáng kích động chạy vào nói : « Mai tổng, có kẻ tặng người lễ vật, nhận hay không đây. »

« Lễ vật gì ? » Ai lại tặng ta ?

« Không biết, bên dưới có một vị công tử trẻ tuổi mang tặng một ít trang sức. » Không cần nói cũng biết, hần chính là Tề Hạo, thừa biết trong mắt ta chỉ biết có tiền, còn đem ra dụ dỗ ta.

Ta khụ một tiếng, làm bộ nghiêm túc địa đạo : «Nhận hết, không nên phụ ý kẻ tốt. Nói với hần, ta hiện không có ở đây, tặng lễ xong có thể rời đi. Còn nữa, lần sau chỉ cần là có kẻ đến tặng lễ, cứ thu nhận hết cho ta. » Lễ vật thì lưu lại, còn người thì đuổi đi.

« Nhưng là, ta đã trót nói cho hần là ngươi ở đây rồi. Lễ vật của ngươi ta đã giúp ngươi nhận xong rồi. » Vừa nói nàng vừa bung lên một cái trap vô cùng tinh xảo, Giáng Giáng chết tiết, chắc chắn là đã nhận cái gì của ngươi ta rồi.

Ta tiện tay đặt luôn lên bàn, liếc cũng không liếc qua. «Đi nào, xuống dưới kia xem một chút. » Ta né tránh như vậy cũng không thoải mái, ta lại cũng không có làm gì không phải cả.

« Tỷ tỷ, ta cũng đi. » Ôn Nhu đã lớn như vậy, vẫn còn giả bộ bé con tò mò.

« Nhanh một chút, vị công tử kia đang ở bên ngoài chờ ngươi. » Ta nghĩ muốn giết phất nàng đi.

Tại khách sảnh, cả một đám người bán hàng cùng một ít khách nhân vây quanh cái bàn trước mặt, riu ra riu rít nói cái quý gì đó, từ chỗ ta chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng. Tề Hạo nhà ta có mị lực đến vậy sao ?

Ta đẩy đám người sang hai bên, dùng sức chen vào giữa họ, vừa nhìn thấy liền tròn tròn hai mắt. Kẻ suất oa bị vây ở chính giữa kia... chẳng phải là Dật Phong công tử sao ? Hần tại sao lại tìm ra nơi này ? Ta với hần bất quá cũng chỉ giống như nước chảy bèo trôi, không cần phải lưu luyến ta như vậy chứ ?

Hần vừa thấy ta, tươi cười nói : « Mai cô nương, chúng ta lại gặp nhau. »

Ta cũng không ngại cười nói : « Đúng vậy ? Chúng ta cũng thật là có duyên. »

« Đây cũng không hẳn là duyên phận, ta đã tìm cô nương suốt mấy tháng, cô nương quả thật lợi hại. » Ăn no dư mỡ mà, không có việc gì làm hay sao mà tìm ta suốt mấy tháng làm chi, hần không sợ vị Mẫn Huyền phu nhân kia ghen kên sao. Hần cho dù là không sợ, nhưng ta là có sợ. Ta cũng không có dám động vào nàng.

Ta trêu chọc hắn : « Phong đại ca, Mẫn Huyền phu nhân người đâu ? Nàng biết người đi tìm ta, có khả năng sẽ tìm giết ta hay không ? »

Dật Phong công tử nhìn thoáng qua đám hoa si nữ nhân phía sau, cười nói : « mai cô nương, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện. »

« Được. » Ta dẫn hắn đưa vào ghế lô, phái Hứa Đại Lực canh giữ cửa, ta thật sự lo sợ cái đám hoa si nữ nhân kia.

Chúng ta vừa đi vào, một nữ nhân lập tức hỏi : « Vị công tử kia là ai vậy? » Ý nàng là, hắn là ta nhờ cha ta đi nhờ bà mai mới.

« Không biết, nghe nói là tướng công của Mai tông. » Ta vưng, có mắt hay không vậy...

« Hắn là như vậy, nghe đồn là hôm qua khi Mai tông chiêu tế tại đào hoa sơn trang, vô tình gặp phải tướng công của mình, thì ra đó là sự thật.» Ta một đời trong sạch a...

Ta mang cho Dật Phong công tử một chén nước trái cây, bản thân cũng dùng một chén. Dật Phong công tử uống một hớp, rồi cười nói: « Tay nghề nương nương thật là cao siêu. »

«Hắn, không có đâu ? Người đừng khen... » Lời còn chưa nói hết, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề, hắn gọi ta là 'nương nương'

Ta mất tự nhiên hỏi : « Người gọi ta là gì ? »

Hắn tươi cười : « Dung Phi nương nương. » Nếu không phải bằng ghế đủ vững chãi, ta chắc chắn đã ngã lăn ra đất.

« Người biết rồi sao? »

Hắn gật đầu, « Ta biết. »

« Người gọi sai rồi, đúng là ta đã từng là Mạc tiểu nghi, nhưng ta vẫn không phải Dung phi nương nương như người nói. » Làm tiểu nghi đã đủ mệt mỏi, làm

phi tử hắn phải mệt chết ta

« Nương nương chẳng lẽ không biết chuyện, Hoàng thượng đã phong người tước vị Dung phi, chỉ là do thân thể thể mắc phải bạo bệnh, nên vẫn để người tại lãnh cung dưỡng bệnh, nên chưa có cử hành lễ sắc phong. » Ta hoàn toàn á khẩu, ta nói hắn hãy coi như là ta đã chết, không dung lại phong ta làm phi tử. Phi tử như ta quả cũng lợi hại, cư nhiên nửa năm không có ở hoàng cung.

Ta bất đắc dĩ thở dài một hơi : « Nhưng là ta không có muốn làm phi tử, ta chỉ muốn tìm nam nhân ta yêu thương cùng nhau sống yên bình suốt cả đời... »

Ánh mắt Dật Phong công tử đột ngột biến đổi, cư nhiên có vài phần vui mừng, sao phải cao hứng như vậy ? Chúng ta cũng nào phải nhân tình.

« Nương nương, Thái Hậu và Hoàng Thượng có lệnh, sai Dật Phong phải mang người trở về, nương nương đừng làm khó dễ tại hạ.

Ta tức giận : « Hắn, kỳ thật Hoàng Thượng cùng Thành Vương đã tìm ra ta, không thể đem ta trở về là hắn kém cỏi, chuyện này lại chẳng liên quan gì tới người. »

Thần sắc hắn đột nhiên có chút tối lại, « Cư nhiên lại để hắn tìm thấy trước. »

Ta kỳ quái hỏi : « Sao vậy ? Người không vui sao ? Được rồi, để ta đuổi hắn đi, cho người... tìm thấy ta trước. »

« Nương nương lại đùa rồi. » Trước kia mặc dù chúng ta không phải là thân thiết, nhưng là lúc đó nói năng rất tự do, thật giống như hai kẻ đã nhiều năm quen biết. Hại tại, mới thật sự xa lạ, nương nương... cái thân phận này, thật sự là phiền phức người ta.

« Phong đại ca, ta nhớ ta đã từng nói, người gọi ta là Ảnh nhi. Một ngày người là bằng hữu của ta, vĩnh viễn sẽ là bằng hữu của ta, người thật sự muốn xa lạ như thế sao ? » Trong lòng ta đột nhiên có vài phần thê lương. Tại sao lại cứ muốn để ta làm phi tử của Hoàng Thượng ?

Hắn tươi cười, « Ảnh nhi.»

Ta rất thoải mái vỗ vỗ bờ vai hắn : « Chúng ta là bạn tốt mà, không cần nhiều cái thói quy củ như vậy..., có lẽ ta đây cho dù chết cũng sẽ không trở về Hoàng Cung. » Ta đột nhiên trưng ra cái vẻ mặt buồn bực : « Có thể nói cho ta biết hay không, người biết ta là Mạc Liễm Dung từ khi nào ? » Dung phi ? Hai từ thật đáng sợ, ta thật sự không thốt ra nổi.

Câu trả lời hắn đưa ta khiến đầu ta choáng váng, hắn tỏ vẻ vô tư nói : « Lúc người lấy thân phận Mai Ảnh hiển nghêta cũng đã biết người chính là LiễmDung. » Ta đã muốn té lăn ra đất, trước đây ta vẫn còn giả trang thực nữ, ngay từ đầu hắn cũng biết là ta giả bộ thực nữ. Lúc ta ở trước mặt hắn làm bộ như vậy, hắn nhất định là buồn cười muốn chết.

Đã bị nhìn thấu ngay từ đầu, mà ta vẫn còn ngu ngốc một mực giả bộ. Ta hừ lạnh một tiếng, một tay đẩy ngã hắn...điên cuồng đánh hắn một hồi, vừa đánh vừa chửi : « Dám lừa gạt ta, ta lại để người lừa gạt ta. » May mắn là hắn không có đánh trả, nếu không ta chết không nơi chôn cất, ta biết bản thân mình tuyệt đối đánh không lại hắn.

Ta lại cứ cho rằng hần có ý đồ gì với ta, cho nên đối ta tốt như thế. Nguyên lai là hần e ngại thân phận phi tần của ta, cho nên mới tôn kính ta.

Đánh cũng đã đánh xong, ta vô cùng buồn bực địa đạo : « Đi, ta dẫn ngươi đi gặp Hoàng Thượng. »

Nghe nói quan hệ của hai người bọn họ rất tốt, ôn chuyện nhân tiện để hần báo cáo kết quả công tác.

Vì vậy, trước tâm điểm chú ý của mọi người, hai người chúng ta cùng ra khỏi trang sức màu đỏ phượng. Phía sau, là cái đám cầm thú kia... thì thầm truyền đến.

« Hần là ai vậy ? Hần là có quan hệ thân thiết với lão bản ? » Giăng Giăng luôn luôn rất bất quái

« Không biết ? Có lẽ nào chính là tướng công của lão bản không ? »

« Ngươi say à, vị công tử này căn bản không phải là người trong số mấy vị chúng ta gặp tại hoa đào sơn trang, vậy hần là không có khả năng." Cũng Phục Linh cũng đứng ra giải thích.

« Bất quá cũng là, vị công tử này thật là rộng rãi, so với lão còn có vẻ như kém tiền hơn. » Mới vừa rồi người ta là thu mua nàng bằng một thỏi Kim Tử? Đây gọi là nhận tiền không nhận nhân.

Phục Linh vuốt ve hai đĩnh Kim Tử trong tay, ngu ngốc địa đạo : « Mặc kệ nó, chỉ cần có tiền nữa là tốt rồi. »

Đúng lúc ấy Ôn Nhu đi từ trên lầu xuống, Giăng Giăng lập tức kéo nàng sang hỏi : « Ôn Nhu cô nương, ngươi có biết vị công tử vừa rồi là ai không ? » Các nàng cũng đều biết Ôn Nhu là hảo tỷ muội của ta.

Ôn Nhu thuận miệng đáp : « Hần a ? Là Dật Phong công tử. » Nhắc đến kẻ giàu có nhất thiên hạ đó, ngươi đừng bày một bộ dáng thờ ơ như vậy.

« A. » Mọi người lập tức tròn con mắt.

« Lão bản thật lợi hại, ngay cả Dật Phong công tử mà cũng quen biết. » Giăng Giăng nghĩ như vậy.

« Đi theo lão bản quả thật không sai, nếu có thể được gả cho Dật Phong công tử làm tiểu thiếp, cũng là được hưởng vinh hoa phú quý vô cùng. » Phục Linh là nghĩ như vậy.

Ôn Nhu liếc mắt nhìn các nàng, khinh bỉ nói : « Các ngươi có biết tướng công Mai tỷ tỷ là ai không ? Nói ra hù chết các ngươi cho coi. » Kỳ thật cái gì nàng cũng không biết, chỉ là nhìn thấy lúc chúng ta xuất môn phô trương đủ đại, ta cũng từng nói gia đình Tề Hạo rất có tiền, cho nên nàng suy đoán lung tung.

« Ai vậy ?? »

« Không nói. » Nàng bỏ lại hai chữ rồi lon ton chạy đi.

« Ai a ?? Có thể nào là một vị VUông gia nào đó không ? »

« Có thể lắm chứ. »

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20

Chính bởi vì sự viếng thăm của Dật Phong công tử, trong nhà ta lại mọc thêm một mạng nữa. Đối với sự xuất hiện đột ngột của Dật Phong công tử, Tề Hạo trừu ra... cao hứng cũng không có phản ứng nào khác. Bởi vì hần cùng Thái hậu từng muốn Dật Phong công tử đem ta lỗi về Hoàng cung, hần tìm thấy ta trong tình thế này, hơn nữa quan hệ của bọn họ dường như không tệ. Bảy người bọn họ mỗi ngày đều đi cùng nhau, tóm lại là mỗi ngày đều có một biện pháp chơi bởi khác nhau. Mà ta ngày nào cũng giống như kẻ trốn trốn qua trốn lại, rõ ràng là nhà mình, hiện tại lại giống như kẻ đi ăn trộm, hoặc là nhìn như ngoại nhân. Đám người này thật sự là không biết điều, rõ ràng kẻ nào cũng đều là kẻ có tiền, vậy mà hết lần này tới lần khác đều chạy đến chỗ ta ăn chùa. Ta là người nghèo đó, nuôi không nổi nhiều kẻ ăn bám như họ. Rốt cục, ta bắt đầu hướng bọn họ mỗi người thu một ngày 30 lượng phí ăn ở, trừ Vân Dung ra. Tần Nhi chết tiết, theo Lạc lão huynh đáng ghét liền không cần ta nữa, lần sau nhìn thấy ta nhất định giả bộ không nhận ra nàng. 30 lượng đối với bọn họ cũng không phải cái đinh gì, Dật Phong công tử tiện tay đưa cho ta một xấp ngân phiếu, nhiều đó cũng đủ cho mấy người bọn họ ở đây một năm. Nãi nãi, ta dùng hết tâm tư buôn bán lời lâu như vậy, còn không bằng người ta tiện tay bỏ ra chút 'tiền lẻ'.

Khi ta quay trở lại trang sức màu đỏ phượng, Giáng Giáng giao cho ta một cái tráp, là tặng lễ lần trước Dật Phong công tử tặng cho ta, bị ta quên ở đó, cho nên nàng thu lại gửi ta.

Ta vừa mở ra nhìn, trang sức trong hộp, cư nhiên là trang sức ta đem đi cầm bữa nọ, chính xác là những thứ này, nguyên một kiện đó – đều bị hán chuộc lại không sai. Trải qua chuyện này, ta không thể không đánh giá kỹ lại người này lần nữa.

Từ sau hội Nhất Tuyến Khiên, ta đem chuyện bọn họ bỏ qua một bên mà quên bẵng. Mãi cho đến một ngày, ta từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Tần Nhi ở bên cạnh giếng múc nước, không cẩn thận làm đổ xô nước, mà Lạc Kinh Thiên phi thường sốt ruột tiến lên, quan tâm địa đạo: "Có bị thương tích gì không, cho ta xem tay ngươi."

Tần Nhi giật mình ngại ngùng rút tay lại, vì vậy Lạc lão huynh lại yêu thương địa đạo: "Ngươi nhìn ngươi kia, sao lại không cẩn thận như vậy." Biết hán lâu như vậy, đây lần đầu tiên ta thấy lời hán nói ngọt ngào như vậy.

Sau đó ta phát hiện có một người có cái biểu hiện, chỉ cần nơi nào có Tần Nhi, đều sẽ thấy hán ở bên cạnh. Tần Nhi nấu cơm, hán liền làm ra vẻ kiểm tra thức ăn, Tần Nhi giặt quần áo, hán sẽ ở trong viện dò xét. Tóm lại hán luôn luôn có lý do để đeo bám bên người Tần Nhi, hán là trong lúc làm việc cũng tán gái? Đúng là có cái 'đức hạnh' y hệt như bọn bảo tiêu của trang sức màu đỏ phượng.

Vân Dung dần dần không e ngại Tề Hiên cùng Tề Hạo nữa, ngược lại quan hệ cùng bọn họ không tệ. Nhất là cùng Tề Hạo, hai người phi thường hợp ý, Ta thẳng thắn hoài nghi có khi nào hán mang Vân Dung trở về làm phi hay không, nhìn hán như vậy cũng biết hán háo sắc, rất có thể nha.

Dật Phong mỗi ngày đều mang Tề Hiên ra bên ngoài lêu lổng, nghe nói nơi bọn họ thường xuyên đi tới chính là Phiêu Hương Viện. Bởi vì quan hệ của chúng ta, nên bọn họ cũng không dám mang Tề Hạo đi, bản thân Lạc Kinh Thiên cũng không đi, Tiểu Hi Tử.... Không cần nói, hán là tuyệt đối sẽ không có hứng thú đối với nữ nhân. Hai cái gia hỏa ra về đạo mạo kia, ta còn tưởng rằng hai người bọn họ là kẻ tốt, nguyên lai lại là hạng người này. Ngọc tình thật sự chẳng có mắt nhìn người. Tề Hiên cùng Tề Hạo... sống như vậy, nói sao thì Ngọc Tình cũng là tỷ tỷ của bọn họ, tại sao lại không đi khuyên nhủ Dật Phong công tử? Tình, hai người bọn họ cũng không phải thứ gì tốt.

Muốn trốn tránh Tề Hạo, lại sợ hãi dám cầm thú kia... bình thường ta đều là trốn ở trong phòng. Không phải nghiên cứu kế hoạch siêu thị, cũng là chơi đùa cùng điện thoại di động, thuận tiện lại lo lắng phải làm như thế nào để kiếm tiền. Mà ta đã ngập hết trong tiền, trừ kiếm tiền ra ta cũng không có suy nghĩ nào khác. Mỗi ngày nhìn lên màn hình Liễm Diễm cười ngọt ngào với ta, ta lại nhớ tới nhưng lời nàng nói, "Tỷ tỷ, ngươi là đang ở cổ đại, chỉ cần hán toàn tâm toàn ý yêu ngươi cũng đã là đủ rồi. Giả như, nếu ngươi thật sự thương hán, sẽ bao dung cho hán, vì hán mà nỗ lực. Hán là hoàng đế, không cho ngươi được ngươi cái thứ tình yêu ngươi mong muốn. Ta biết cái ngươi muốn chính là tình yêu độc nhất vô nhị, nhưng là có được tất nhiên có mất, không cái gì là hoàn hảo cả. Tỷ tỷ, nếu như ngươi thật sự thương hán, hãy bao dung cho hán."

Tâm tư ta hiểu rõ nhưng lời nàng nói thật sự rất có đạo lý, nhưng là hiện tại ta nghĩ không thông. Trăm ngàn lần suy nghĩ, trong lòng ta thủy chung vẫn là không tìm ra đáp án.

Ta thật sự muốn lại cùng nàng nói chuyện mấy câu, hy vọng nàng có thể giải trừ mối bận tâm này. Bao nhiêu lần ta bấm số điện thoại của nàng, là bấy nhiêu lần đổi lấy sự thất vọng.

Đêm đã khuya, ánh trăng rọi khắp nơi, ánh sáng hắt vào từ cửa sổ. Tay trái cầm ngọc bích, tay phải cầm điện thoại di động, trong lòng không lúc nào yên. Tình cảnh như vậy, không biết đã lặp lại biết bao đêm. Đáng tiếc đầu ta quá hỗn loạn, cho tới bây giờ, cũng không thể suy nghĩ thấu đáo. Liễm Diễm, điều ngươi nói có thật sự đúng không? Tề Hạo, chúng ta lúc đó thật sự là có duyên phận, ta chính là thê tử của ngươi, nhưng là nhất thiết phải tiếp nhận hậu cung ba nghìn của ngươi sao?

Ta than nhẹ một hơi, nhẹ nhàng thổi tắt nến. Gió thổi vào phòng, các cánh cửa sổ va cạ vào nhau bần bật. Ta đưa tay muốn đóng cửa sổ lại, lại nhìn thấy một kẻ đang bước vào phòng Tề Hạo. Đêm hôm khuya khoắt? Làm cái quỷ gì vậy. Ta một mực vô cùng quan tâm, ta coi giấy, đôi chân trần lạng lẹ đi tới cửa sổ phòng hán. Ghé lỗ tai sát vách tường dưới cửa sổ, càng ngày càng cảm thấy bản thân giống như ăn trộm.

Bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp của Tề Hạo: "Tra ra rồi sao?"

"Khỏi bẩm Hoàng thượng, những thích khách lần trước hành thích ngài, đích thật là do Trữ Vương phái đi. Trữ Vương sợ hãi sự việc đã bị bại lộ, đã trả một khoản tiền lớn thuê Thiên Tuyệt Môn phái sát thủ mai phục Hoàng Thượng trên đường hồi kinh." Tề Hạo gặp thích khách? Có bị thương không? Điều quan trọng vậy cũng không nói? Được, người đang nói kia là ai? Nghe giọng rất quen thuộc.

Tề Hạo cười lạnh: "Trữ Vương? Hán vẫn còn vì sự kiện năm đó mà thù hận ta."

"Hoàng Thượng, Trữ Vương lòng muông dạ thú, không bằng sớm... ngăn chặn hậu họa." Không cần phải nói, chắc chắn là hán định làm một cái động tác cắt cổ. Trữ Vương muốn tạo phản? Ta hôn mê, chuyện hoàng gia thật sự là phức tạp.

Tề Hạo đột nhiên thờ dài, "Đại ca, Nhị ca, Ngũ ca, đều đã chết. Hai tay của ta, không muốn lại dính cả máu của Tứ ca." Ta thiếu chút nữa kêu bật lên, nếu không ta vội vàng che miệng lại, đã sớm kêu to lên rồi. Nguyên lai, là hán giết ca ca của mình?

Người nọ lại nói: "Hoàng thượng, dưới chân của kẻ thắng là máu xương của kẻ thua cuộc, huống hồ là bọn hán... bắt nhân với ngài trước, Hoàng thượng chỉ là vì bảo vệ bản thân mà phải bắt đết đi làm vậy, ngài cũng không hề sai." Hay cho câu nói dưới máu xương kẻ thắng là máu xương kẻ thua cuộc.

"Bát ca gần đây có động tĩnh gì không?" Nhìn thế nào cũng thấy Tề Hiên không giống như kẻ có mưu đồ tạo phản a, ngay cả hán mà cũng đề phòng? Tâm tư Hoàng đế thật sự là quá kinh khủng.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, ta thử dò xét qua nhiều thứ, Thành Vương đích thực là tâm trung với ngài."

"Ân."

"Hoàng thượng, xin thứ cho Dật Phong lảm lòi, Thành Vương đối Hoàng Thượng trung thành và tận tâm. Vì sao Hoàng thượng lại một mực không tin tưởng hẳn?" Vị bên trong kia chính là Dật Phong công tử. Hẳn là gian thương? Như thế nào lại cùng Hoàng thượng phát sinh quan hệ này?

"Người cần phải biết, phụ hoàng nguyên bản là muốn truyền ngôi cho hẳn. Ta đốt di chiếu, dưới sự trợ giúp của Triệu gia ta mới có thể trèo lên ngôi vị Hoàng đế. Phụ hoàng là một người khôn ngoan, nếu như Bát ca tính tình thật sự ôn hoà, người tuyệt đối sẽ không mang ngôi vị Hoàng đế ra truyền cho hẳn, trừ phi Bát ca có điểm hơn người." Soán vị? Hai chữ to đùng xuất hiện trong đầu ta. Ta một lòng cho rằng hẳn là người tốt, mấy chuyện soán vị như vậy hẳn cùng làm ra được sao?

Dật Phong nói: "Hoàng thượng, Trữ Vương lòng muông dạ thú, có lẽ tiền đề không yên lòng đem giang sơn giao cho hẳn, cho nên mới..."

"Không có khả năng, phụ hoàng từng nói, làm đế vương, cần phải có dã tâm, càng cần thiết phải có nhẫn tâm, không có hai cái tâm này là không được! Bát ca trước giờ là một người nhân hậu, phụ hoàng vì sao lại truyền ngôi cho hẳn?" Ta dùng sức nuốt ực nước miếng, thiếu chút nữa là rớt ra. Dã tâm, nhẫn tâm? Nói như vậy hẳn là có dã tâm, cũng có nhẫn tâm? Ài, hẳn quá yêu giang sơn, làm nữ nhân của hẳn chắc chắn không thể thắng được giang sơn, buổi nói chuyện của bọn họ rốt cuộc đã khiến ta tìm ra quyết định chính xác nhất.

"Hoàng thượng, nói đến dã tâm, ai có thể so sánh với Trữ Vương, tại sao ngài không giết hẳn đi? Hơn nữa lại tùy ý để cho hẳn được an toàn?" Ta cảm giác bản thân giống như đặc vụ 007 nghe lén chuyện cơ mật quốc gia.

"Ta đã giết 3 vị ca. không muốn sau đó lại giết cả hẳn nữa, đây là thứ nhất. Thứ hai chính người cũng biết hẳn cùng người Vương gia cấu kết với nhau làm việc xấu, giết hẳn chỉ sợ sẽ chuốc lấy những phiền phức không đáng có. Mặc dù mượn thế lực Lâm gia đối phó thế lực hai nhà Vương, Triệu. Nhưng là thế lực Vương gia vẫn không thể coi thường được. Ta càng lo lắng khi triều đình có biến có náo động, Triệu gia cũng sẽ quay sang ủng hộ Trữ Vương." Phức tạp, siêu cấp phức tạp, mấy vấn đề chính trị này ta thật sự không hiểu, nhưng là ta biết hẳn...làm hoàng đế rất khổ cực.

"Hoàng thượng, chỉ cần lập Triệu Tử Tuyết làm hậu, không phải sẽ lung lạc được Triệu gia sao?" Dật Phong lại đưa lên một ý kiến khác

"Ổn định Triệu gia, Lâm gia phải làm sao? Lâm Tĩnh không phải là một nữ nhân đơn giản, qua nhiều năm như vậy nàng đã lung lạc không ít triều thần." Tề Hạo lo lắng hạ giọng. Lâm Tĩnh lung lạc đại thần, ta lại lần nữa giật mình một cái, ta trước kia sao lại không nhận ra rằng thế cục triều đình cứ nhiên lại phức tạp như họ chuột thế?

"Ý hoàng thượng là??"

"Ta dự định lập Mạc Liễm Dung làm hậu." Ta thiếu chút nữa té trên mặt đất, ta không muốn làm hoàng hậu, càng không muốn làm bia ngắm. Tề Hạo nói tiếp: "Nàng không có dã tâm, quan trọng hơn cả nàng là người hiền đức." Ta hiền đức? Có phải mất hẳn bị hoa hay không?

"Hiền đức? Dật Phong cũng chất vấn lại phẩm chất của ta.

"Nàng nói nàng thích lan uyển, ta nói sẽ xây cho nàng một toà giống hệt vậy, kết quả bị nàng mắng cho dừng lại. Ta cũng đã thử nói như vậy với rất nhiều phi tần khác, nhưng không có một nữ nhân nào lại cự tuyệt cả. Sau ta lại thử qua nàng rất nhiều lần, nàng xác thật hiền đức, thích hợp làm một quốc gia chi mẫu. Hơn nữa mẫu hậu cũng muốn ta lập nàng làm hậu, nếu không lập nàng, chắc chắn mẫu hậu sẽ ép ta lập Triệu Tử Tuyết. Quan trọng nhất là, nàng thông minh tuyệt đỉnh, nhìn xa hiểu rộng. Chẳng những có thể quản lý tốt hậu cung, còn có thể giúp ta đối phó bang lão hồ ly kia." Ta thiếu chút nữa phải bật cười, nguyên lai đây sẽ là công dụng của ta, ta chỉ là một cái công cụ. Ta thông minh tuyệt đỉnh? Nếu ta thật sự thông minh liên sẽ không bị hẳn hù tình giả ý lường gạt như vậy.

Dật Phong nói: "Thứ cho ta nói thẳng, chỉ sợ còn có một nguyên nhân khác. Nàng là nữ nhi của Mạc Văn Xương, Mạc Văn Xương là Lại bộ thượng thư đã nhiều năm, có vô số quan viên lớn nhỏ do hẳn đề bạt ở khắp trong triều. Thế lực mạc cũng đủ để chống lại Lâm gia cùng Triệu gia. Hoàng thượng từng yêu cầu ta điều tra Mạc Văn Xương, qua nhiều năm như vậy hẳn một lòng tận tụy công hiến, lại là kẻ thanh liêm, cho nên Ảnh nhi là người thích hợp nhất để trở thành hoàng hậu." Lời nói của Dật Phong khi đó, cứ nhiên có thêm vài phần châm chọc. Ta là công cụ? Ta cứ nhiên lại bị hẳn dùng làm công cụ lung lạc cha ta? Xuyên qua một hồi, chẳng lẽ chỉ để làm công cụ sao?

Tề Hạo rất lâu không nói gì, xem như là đồng thuận.

Dật Phong lại nói: "Tề Hạo, chúng ta là huynh đệ đã nhiều năm, ta chỉ muốn khuyên người một câu, không cần phải tái thương tổn nàng. Người đã phụ một Mẫn Huyền rồi, không cần phụ cả nàng nữa, theo như ta thấy, nàng đối với người tình cảm sâu đậm. Năm đó người lợi dụng tình cảm của Mẫn Huyền, nhờ nàng thay người diệt trừ thái tử. Nàng không để ý danh tiết của mình, thừa nhận bản thân cùng thái tử cấu kết. Chính bởi vì điều này, cả gia tộc nàng bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Nhưng rốt cuộc người đã đối xử thế nào với nàng? Tuy tiện phong nàng một cái chức vị Quận chúa, sau đó gả cho ta làm thiếp? Làm huynh đệ, ta đáp ứng người chiếu cố nàng thật tốt. Ta đối nàng cho dù tốt, nàng vẫn vô cùng thống khổ, người đã phá hoại đời nàng. Ảnh nhi là một cô nương tốt, nàng thuần khiết như một đoá hoa sen. Nếu nàng muốn sự tự do của mình, người đừng ép nàng cuốn vào cung đình tranh đấu. Nàng có cuộc sống của riêng nàng, người đừng cứ quấy rầy nàng nữa." Ta nhìn không được hít một hơi thật sâu, trong lòng không ngừng rung mình. Chẳng trách mỗi lần nhắc tới Mẫn Huyền thần sắc bọn họ lại trở nên cổ quái, thì ra trong đó là ẩn chứa những điều như vậy. Nếu như ta ngu ngốc giống như Mẫn Huyền, tin tưởng thứ tình cảm giả dối của Tề Hạo, có phải hay không sẽ gặp phải kết quả như nàng?

"Ta thực sự rất có lỗi với nàng." Làm hại người ta cả nhà bị tịch thu tài sản, những kẻ phạm tội thì bị giết sạch đi, hại cả gia đình người ta phải thống khổ như vậy, chỉ một câu nhận lỗi là xoá đi được sao? Nếu nhận lỗi là hữu dụng, thì cần gì đến cảnh sát nữa? Hãm hại huynh đệ, lợi dụng nữ nhân, tự sửa di chiếu, tất cả những chuyện này nếu là người tốt thì đã chẳng làm rồi. 27 năm qua, ta sống quá thật uổng phí, quả thực sống khổ nạn đến mức này rồi,

mà cứ nhìn không ra hẳn lại là người như thế. Trở lại vấn đề cũ, liệu hẳn có thể hay không lại chính mình giết cha?

"Hôm nay ta lấy thân phận là đại ca cầu xin ngươi, đừng làm thương tổn Ảnh nhi nữa." Dật Phong, thì ra chính ngươi mới là người đối xử với ta tốt nhất.

"Ngươi thích nàng?" Dật Phong thích ta? Có bị nhầm không? Chính ta cũng là không có biết.

Lúc này, ta vô cùng hy vọng hẳn sẽ không thừa nhận, đáng tiếc đáp án hẳn đưa ra khiến ta vô cùng thất vọng. Hẳn nói: "Phải, ta thích nàng." Trả lời rất thẳng thắn, không có một chút vòng vo.

"Ngươi không chê nàng xấu?" Ý ngươi là không tin sao? Nếu ghét bỏ ta, tại sao hẳn muốn đi theo ta chứ.

"Xấu thì đã sao? Ta vẫn cứ thích nàng? Nữ tử trên thế gian này, có mấy người có thể giống như nàng thật lòng như vậy? Ở trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là người đẹp nhất." Lẽ, lẽ lẽ rồi... thì ra trên đời này, kẻ không quan tâm đến dung mạo của ta, lại chính là hẳn. Phong đại ca, cảm ơn ngươi. Thì ra, cái thứ tình yêu mà ta theo đuổi lại luôn luôn ở bên cạnh ta, chỉ là ta đã xem nhẹ mà thôi. Nhớ lại tại Nhất Tuyến Khiên đại hội, khi ở tại Phong gia hẳn đối ta là vô cùng quan tâm, lúc tái ngộ tại trang sức màu đỏ phượng... một màn kí ức ủa về trong mắt ta.

Tiếp đó, ta lại nghe đến một câu nổ mạnh: "Kỳ thật, ta cũng không có ghét bỏ gì nàng. Ở trong lòng ta, nàng vẫn là đẹp nhất. 3 năm trước, lúc Tề Châu bị đại dịch hoành hành, ta đã từng gặp nàng. Khi đó nàng phiêu dật xuất trần, giống tiên tử hạ phàm. Bắt đầu từ khi đó, ta liền thích nàng. Nàng nói nàng không phải Mặc Liễm Dung, nàng là Mai Ảnh. Ta thích chính là Mai Ảnh, tình cảm dành cho nàng là thật lòng, chưa từng có dối trá." Ta chỉ có thể lặng lẽ thờ dài, nếu yêu ta, tại sao lại muốn lợi dụng ta, ở trong lòng ngươi, trước sau vẫn coi giang sơn là quan trọng nhất...

"Nếu thích nàng, hãy để nàng đi. Tâm tư nàng mong manh dễ vỡ, cung đình thật sự không hợp với nàng. Chỉ cần ngươi buông tha cho nàng, muốn ta làm gì ta đều nguyện ý." Ở trong lòng ta, ngươi chẳng qua chỉ là một người cùng ta có chút hữu duyên mà thôi, nhưng là tại sao ngươi lại hiểu rõ về ta như thế? Phong đại ca, ta không đáng để cho ngươi hy sinh gì cả, thâm tình của ngươi ta không thể tiếp nhận. Ta không phải người tốt như ngươi tưởng tượng, ta ích kỷ, tham tài, sợ chết, mười phần đều là một kẻ tiểu nhân hèn hạ.

"Để nàng ở bên cạnh ta, ta cam đoan sẽ không thương tổn nàng." Cam đoan không thương tổn ta? Ngươi lấy cái gì ra để cam đoan đây? Bản chất của cung đình vốn dĩ thập phần đều dơ bẩn.

Ta ngao mạn chậm rãi xoay người, không muốn tiếp tục nghe bọn họ nói nữa. Ta đưa tay lên lau sạch nước mắt, coi như những lời này ta chưa từng có nghe qua. Ta đi tới gốc một cây đại thụ, lấy tay đào xới đất ra một cái hố, đem tín vật bảo thạch chôn vùi thật sâu. Coi như chúng ta chưa từng có một đêm triền miên, chưa từng gặp gỡ, chưa từng yêu thương....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 21

Từ xưa tới nay, làm nữ nhân của hoàng đế, chắc chắn thua kém giang sơn. Ta không phải tiểu nữ sinh ngây thơ, ta là một con người với tư tưởng mới đến từ thế kỷ 21, sức sống mạnh mẽ của 27 năm – Tô Liễm Dung. Từ cô chỉ kim kê để vương luôn luôn phụ bạc má hồng, xem nhiều sách như vậy, coi nhiều TV như vậy. Mãi cho tới khi chính bản thân mình trải nghiệm, cuối cùng mới hoàn toàn nhận thức. Hẳn ái giang sơn, chắc chắn sẽ từ bỏ mỹ nhân. Mà ta thậm chí cũng không phải mỹ nhân, cũng không phải là nữ nhân của hẳn, cho nên sẽ không đem mình huy hoại vì giang sơn. Chức vị Hoàng hậu? Để cái đám... ngu si nữ nhân kia tranh giành đi, tốt nhất là cứ tranh tới khi ta chết ngươi sống, cuối cùng các ngươi ai cũng không nhận được kết cục tốt. Kỳ thật ta cũng không cần trừ ẻo các nàng, nữ nhân hậu cung có mấy người có thể chết già? Hẳn ái giang sơn thì ta thành toàn cho hẳn, nhưng là đừng có vọng tưởng ta lấy thân mình làm vật hy sinh. Ta vẫn là kẻ vô cùng ích kỷ, cho dù là ai cũng đừng mong lợi dụng được ta. Ta chỉ thuộc về chính mình, muốn lợi dụng được ta trừ khi bản thân ta cam tâm tình nguyện.

Ta lại tìm giấy bút, xoát xoát viết xuống những dòng chữ này:

Thần thiếp Liễm Dung vô tài vô đức vô dung mạo, nhờ Hoàng thượng sủng ái. Từ khi vào cung cho tới nay, thần thiếp nhất... không thể hầu hạ Hoàng thượng, nhị không thể cùng hậu cung tỷ muội sống chung thuận hoà, tam không con nối dòng, tứ không thể hầu hạ chu toàn Thái hậu, ngũ không tuân thủ cung quy. Bởi vì có quá lắm sai sót, không thể một lúc liệt kê hết được. Thần thiếp lại càng không như Hoàng thượng suy nghĩ là thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể quản lý tốt hậu cung, càng không thể giúp đỡ Hoàng thượng xử lý việc triều chính, thần thiếp chỉ là một nữ tử bình thường. Hậu cung mỹ nhân nhiều vô số, mỗi người một cái thông minh tuyệt đỉnh, cũng có thể đảm đương chức vị quốc mẫu. Hoàng thượng một đời minh quân, quan tâm xã tắc. Ngàn vạn lần không thể bởi vì thần thiếp mà chậm trễ việc quốc gia đại sự, Hồng nhan hoạ thủy .... Cái tiếng xấu này ta không gánh vác nổi (tác giả: nhưng trái lại là ngươi muốn làm hoạ thủy, chỉ là ngươi nào có cái đức hạnh kia? Dung: ta chỉ là muốn châm chọc người nào đó chích ái giang sơn, ngươi có hiểu hay ko a? Ngay cả điều này còn ko hiểu mà dám nói bản thân có văn hoá?). Hôm nay thần thiếp để lại một phong hưu thư, từ nay đường ai nấy đi, mỗi người một ngã, ta và ngươi không còn liên quan nữa. Nếu như Hoàng thượng niệm tình cũ, thỉnh Hoàng thượng đối xử tử tế với Tần nhi và Vân Dung, thần thiếp vô cùng cảm kích. Thần thiếp Mặc Liễm Dung kính thượng. Thuận tiện lau đi những giọt nước còn sót lại trên khuôn mặt, bởi vì ta không muốn rơi lệ nữa, không đáng. Thần thiếp? Cái từ xưng hô đáng ghét này ta chỉ dùng lần cuối.

Con mẹ nó, thông thường chỉ có nam nhân hưu nữ nhân, hôm nay ta liền bỏ hẳn, kệ hẳn sẽ thế nào. Không nghĩ tới ta xuyên qua một hồi, cũng làm một hồi chuyện kinh hãi thế tục. Ta lại chưa từng thấy hưu thư, cũng không biết viết như vậy có đúng hay không. Ta chỉ muốn ly hôn, hiện tại đã khôi phục độc thân như mong muốn, tâm. vì sao lại mơ hồ đau? Có lẽ đó chỉ là ảo giác?

Ta tìm một cái phong bì, ghi rất rõ ràng lên: 'giấy chứng nhận ly hôn'. Trải qua luyện tập, chữ ta đã som không còn giống như trước nữa, hiện tại dù nói thế nào cũng có thể coi là đẹp đẽ. Ta chỉ cảm thấy nhiều bạc, y phục cũng không mang theo một cái. Ta từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rồi đem cửa sổ đóng thật chặt, tốt nhất để cho bọn họ nghĩ ta biến mất trong phòng. Nếu như ta biến mất cũng sẽ không cần tìm ta, coi như ta đã chết đi. Lấy suy nghĩ của Tần nhi và Vân Dung về ta, hẳn họ sẽ phỏng đoán nếu là ta rời nhà trốn đi nhất định sẽ mang theo toàn bộ đồ đáng giá. Hôm nay một thứ cũng không động tới, bọn họ tám phần hẳn sẽ cho ta là trong lòng nghĩ quẩn mà tự kết thúc bản thân. Ta là cảm bạc, chính là Vân Dung cứ cho rằng tiền bạc ta đều đã đem gửi ở ngân hàng tư nhân, căn bản là không biết ta cất giữ ở nhà nhiều tiền như vậy. Vì diễn xuất của ta rất thật, ta đã nhịn đau để lại toàn bộ phí ăn ở nhận từ ta Dật Phong lại. Hơn nữa trước khi đi cũng hoá trang một chút, cố ý trang điểm cho mình có một bộ dạng thật rũ rượi vô hồn, lại còn vẩy một ít nước lên mặt (giả làm nước mắt). Vẫn nghĩ đi động cũng định để lại, lại thật sự không nỡ. Không quan tâm, bọn họ cho dù chú ý tới việc ta cầm theo điện thoại đi động, đại khái cũng sẽ cho rằng ta không nỡ xa Liễm Diễm, cho nên muốn mang theo đồ của nàng rồi bỏ khỏi thế giới này. Trừ điện thoại đi động ra, ta vẫn còn lấy đi theo một khối ngọc bài. Khối ngọc bài này là thứ ta rất trân quý, căn bản là không có ai sẽ để ý. Còn như ngọc bích... Lấy trí thông minh của bọn họ cũng biết đã bị mất đi. Tóm lại, ta chính là muốn tạo cho họ cái cảm giác rằng lòng ta bị quẩn mà tự sát, chứ không phải giả vờ đi tự sát.

Thừa dịp mọi nhà còn chưa rời giường, ta vội vã chạy đi. Mua một con dao, một dải lụa trắng, nghênh ngang đi trên đường một vòng. Bọn họ nhất định ra đường hỏi han, chỉ cần không phải là người mù, đều có thể thấy đồ ta cầm trong tay là thứ gì, bọn họ tự nhiên có thể nghe được. Ta vừa đi vừa nghĩ, ta trước mắt là phải đi đâu về đâu đây?

"A Di Đà Phật, đây có phải là Mạc thí chủ?" Một Lão ni cô thu hút sự chú ý của ta, nàng là đang nói với ta sao? Ta biết vị ni cô này sao?

"Sur thái, ngài là đang nói với ta sao?" Ta nghi hoặc, nhưng là rất tôn trọng nàng.

Lão ni kia đi tới trước mặt của ta, một tay chấp trước ngực, "Chính là nói chuyện cùng người, Mạc thí chủ, thí chủ tay cầm dao cùng lụa trắng, phải chăng là đã có chuyện gì?"

"Không có gì, ta mua đùa." Nàng chắc không phải là đã cho rằng ta có gì luẩn quẩn trong lòng chứ.

"Thí chủ nếu có gì phiền não, bản ni có thể giúp đỡ được hay không?"

"Không biết sư thái tu hành chỗ nào, tiểu nữ tử muốn xin ở nhờ mấy ngày." Ta đang lo không có chỗ đi, ai mà nghĩ ta sẽ tới chỗ ni cô để ở? Một kẻ tham tài, háo sắc, lại rất tham ăn như ta, tuyệt đối sẽ không đi xuất gia.

Lão ni cô nghi hoặc nói: "Mạc thí chủ, bản ni tịnh tâm, ở chùa Bạch Lộ tu hành. Mạc thí chủ trước kia từng đến đó dâng hương, chẳng lẽ không nhớ bản ni sao?" A? Người quen a.

Ta cười nói: "Sư thái chớ trách, bởi vì tiểu nữ tử mắc phải một loại quái bệnh, nên đã quên rất nhiều thứ."

"A Di Đà Phật, hải tử đáng thương, đi thôi, đến đó tịnh dưỡng mấy ngày, bệnh của người có lẽ sẽ khá hơn."

Đi theo nàng qua N núi, đi N giờ đồng hồ, rốt cục cũng đến được chùa Bạch Lộ. Chùa Bạch Lộ nằm trên đỉnh một ngọn núi, mặc dù địa thế hẻo lánh, nhưng hương khói lúc nào cũng nghi ngút. Ta thật sự bội phục thể lực của Tĩnh Tâm, ta đi mà chỉ muốn gục xuống, nàng cứ nhiên một chút mệt mỏi cũng không. Nếu muốn tới ăn nhờ ở đậu, không quyền góp chút tiền cũng thật là xấu hổ, ta là xuất 100 lượng quyền góp tiền dầu vừng.

Tĩnh tâm dẫn ta tới một cái sân hẻo lánh, nói: "Mạc thí chủ, Duyên viện là nơi trước kia người đã từng ở, chúng ta sẽ gọi người tới dọn dẹp giúp người, mời đi." Duyên? Dứt bỏ hồng trần, thật sự là thích hợp ta sao? CHính là ta đã từng tới nơi này sao? Không nhớ rõ.

Ngược lại ta cảm thấy viện này rất quen thuộc, nhưng là đã thấy ở đây, ta nghĩ không ra.

"Xin hỏi sư thái, tiểu nữ tử đã tới nơi nào khi nào?" Thật sự là không nhớ ra, bởi vì linh hồn ta căn bản là chưa từng tới đây.

"A Di Đà Phật, ba năm trước khi thí chủ đến đây dâng hương, đúng lúc, Tề Châu gặp ôn dịch, thí chủ từng ở tại đây 3 tháng." Tề Châu ôn dịch? Ta dùng sức nuốt nước bọt. Ta nghe Tề Hạo nói lần đầu tiên hẳn gặp ta là cách đây ba năm, hình như là cũng có liên quan đến ôn dịch. CHính là... Ôn dịch? Chùa ni cô? Diệu vũ?

Ta tí mỉ đánh giá cảnh tượng trước mắt, cây cỏ từng trong viện kia khiến ta rung mình một cái. Từng ở trong giấc mộng, ta là không phải từng nhảy múa tại chỗ này sao? Tề Hạo bởi vậy mà bị thu hút đến? Ta cùng Tề Hạo tại chốn này mà gặp nhau, quen biết? Lão Thiên à, chuyện thiên hạ thật là không lường tới.

"Xin hỏi sư thái, cách đây ba năm có phải là ta đã từng cứu một tên nam tử ở đây không?"

"A Di Đà Phật, thí chủ còn nhớ sao?" Ta hoàn toàn hết nói nổi, nguyên lai thật sự là nơi này. Duyên viện? Hai chúng ta đây là nghiệt duyên a

Ta gật đầu, nói: "Xin hỏi sư thái, ta trụ ở gian phòng nào?"

"Duyên viện chỉ có một mình thí chủ ở, chỉ cần thí chủ thích." Một cái sân lớn như vậy một mình ta ở? Ta sẽ sợ hãi.

Ta im lặng gật đầu, không nói gì.

Tĩnh Tâm nhìn ta liếc mắt, thờ dài nói: "Thí chủ, người cùng bàn ni cũng coi như là người quen cũ, bàn ni từng cùng thí chủ bàn luận kinh suốt ba tháng, nếu có gì muốn nói đừng ngại nói ra."

Ta bất đắc dĩ cười khổ, "Cám ơn sư thái, hảo ý của người lòng ta xin nhận." Chẳng nhẽ thật sự muốn ta hỏi hồng nhan cùng thiên hạ cái nào nặng hơn?

"Được rồi, bàn ni không quấy rầy thí chủ nghỉ ngơi, nếu cần gì thì người cứ nói một tiếng."

"Cám ơn sư thái."

Đứng dưới thân cổ tùng, ta thờ dài thật sâu. Tại sao ta đã tới tận đây rồi, vẫn không thoát khỏi bóng ma của hắc đạo? Chúng ta ở tại Duyên viện gặp gỡ, lại tạo nên cả một cái nghiệt duyên.

Thời gian ở đây trôi qua rất thanh bình, ăn uống chính là ăn chay, tuy vậy nhưng lòng ta cảm thấy rất thoải mái. Mỗi ngày cùng Tĩnh Tâm sư thái giảng dạy một chút kinh Phật, hoặc là giúp các nàng chép kinh, Bọn họ hẳn đã cho là ta đã chết rồi? Ta cười khổ, ta căn bản là không nên tới thế giới này. Sự tồn tại của ta, không chỉ tạo nên sự thống khổ cho người khác, mà cũng khiến cho chính ta cảm thấy thống khổ.

Thoát cái đã là mừng một tháng ba, là sinh nhật ta, qua sinh nhật là ta đã qua 27 tuổi, bước sang 28 tuổi, là một lão bà gần 30. Thân thể này cũng đã 19 tuổi, sẽ sớm bước sang 20 thôi. Ai, ta cảm giác rất rõ tuổi xuân của mình không có ở đây, giống như một đoá hoa tàn, rất nhanh sẽ biến mất.

Nơi này dù sao cũng là chùa ni cô, sinh nhật cũng như vậy. Đúng ngày này Tĩnh Tâm xuống núi, ta xin nàng về cho ta một vỏ rượu. Ban đầu Tĩnh Tâm là không đồng ý, tới khi nàng biết là sinh nhật ta, thấy thần sắc ta ảm đạm lại, rốt cục lại đáp ứng yêu cầu của ta. Tại cửa Phật uống rượu, thật là tội lỗi.

Đêm im ắng, ta ôm vỏ rượu lớn mà Tĩnh Tâm mang về cho ta, chạy vào trong viện hét lên om sòm. Vốn nghĩ ca hát thật to, lại sợ làm phiền đến người khác, Ta lại chuyển qua ngâm thơ, vừa uống rượu vừa ngâm thơ thì còn gì bằng.

"Hoa gian nhất bầu rượu, độc chúc vô tướng thân, nâng chén yêu Minh Nguyệt, đối ảnh thành ba người."

Tạm dịch: ["Một mình một bầu rượu, càng uống càng thêm say, nâng chén nhìn trăng sáng, bóng trăng hoá thành ba".]

> hiện tượng này chỉ xuất hiện ở những thằng bợm rượu đã uống đến độ say =]]>

"Nâng chén yêu Minh Nguyệt, đối ảnh thành ba người, thật sự là thơ hay a." PHía sau truyền đến một tiếng cười rất to. Đây là chùa ni cô, như thế nào lại có nam nhân?

Ta mờ hé đôi mắt, mảnh liệt quay đầu lại, mơ mơ hồ hồ thấy một cái nam tử giống như đi từ bên này tới. Lại tiến lên vài bước, hắc đột nhiên giống như đang gặp quỷ, lui vội về phía sau mấy bước, mặt mày sợ hãi, vẫn: "Người... người là ai?"

"Ta chính là ta a? Sao nào, người cho rằng ta là quỷ?" Ta đột nhiên nhớ ra, bản thân không có che mặt lại, ai, ta thật sự kinh khủng như vậy sao ?

Nam tử kia nói : « Người là người ? » Nói thừa, ta đương nhiên là người.

« Đương nhiên là người ? Làm sao ? Mặt của ta dọa người sợ sao ? Sợ thì rút xa ta ra một chút, đừng quấy rầy ta uống rượu. » Ta hận nhất có người nói ta xấu, hiện tại cư nhiên coi ta như quỷ. Không phải chỉ là có điểm xấu, mà ý là vô cùng xấu xấu xấu xấu...

Người kia cười nói : « Cô nương thật là hai húc. » Hai húc cái đại đầu quỷ nhà người, rõ ràng còn tưởng bốn cô nương là quỷ.

Ta hai mắt hoa hoa lên, loạng choạng muốn đi vào, nhưng thể lực không chống đỡ nổi, vừa mới bước được hai bước liền không lê nổi nữa. Ta lại ngồi trở lại trên ghế đệm tiếp tục uống rượu. Hắc ngồi đối diện ta, nói : « Vì sao cô nương lại một thân một mình ngồi đây uống rượu ? Không vui sao ? »

« Ai, ta lớn lên xấu xí không có người muốn, cho nên ngồi đây uống rượu. » Ta dùng một giọng rất hờ hững nói, có một loại cảm giác xa cách.

« Thế gian nam tử nhiều như vậy, chẳng lẽ không có nổi một người muốn cô nương ? » Kể muốn ta không ít, đáng tiếc là ta không thích.

« Nam nhân đều không phải thứ tốt, ở trong lòng bọn họ, nữ nhân vĩnh viễn không quan trọng bằng thiên hạ, ta tại sao lại muốn đem mình làm vật hy sinh. » Ta nói trong mơ mơ màng màng, căn bản là không nhận ra những lời này là nghiêm trọng.

Sắc mặt nam nhân kia chợt biến hoá, nói : « Nữ nhân vĩnh viễn không quan trọng bằng thiên hạ ? Xem ra cô nương là vì tình mà khổ sở ? »

« Ta không hề khổ, tại sao lại phải khổ, chúng ta đã ly hôn. Ta dự định tìm một nam nhân tốt rồi tái giá, chỉ là không biết có người... muốn ta hay không. »

Hắn vui đùa nói : « Chỉ cần cô nương không chê, có thể gả cho tại hạ. Cô nương không làm được chính thất, nhưng làm thiếp thì có thể. Nhà của ta mặc dù không giàu có, nhưng nuôi một kẻ ăn bám thì cũng không thành vấn đề. » Ta là kẻ ăn bám ? Làm thiếp ? Bỏ tiền thư chính là Đại lão bản, ta không thêm.

« Con mẹ nói, cái miệng nguoi dám nói ta như vậy, làm thiếp ? Ta không thèm. Có tiền thì hay a, Bỏ tiểu thư gia tài bạc triệu, không cần nguoi phải nuôi. Nguoi không biết tự nhìn lại con người mình sao, cho rằng ta cần nguoi bố thí chắc. Ta làm thiếp cho nguoi ? Nguoi có phải là đang mơ mộng hão huyền không? Cút. » Dám xem thường ta, ta mặc dù cái gì cũng không có, nhưng nuôi sống bản thân mình thì không thành vấn đề. Cậy mình hay ho đi khinh bạc một tiểu cô nương, không để cho hấn một điểm kính trọng, làm như ta dễ khi dễ ấy.

Hấn nói : « Cô nương thật sự là không giống người thường, nguoi tên là gì ? »

« Mai Ảnh. » Ta nói hoàn toàn là do rượu.

Hấn dường như đang suy nghĩ điều gì, « Mai Ảnh. »

« Nguoi tên gì, ta đã nói tên của ta rồi, nguoi khinh nói là không công bằng. »

« Tề Hoàng. » Hấn đơn giản chỉ nói như vậy. Như thế nào lại là họ Tề, ta cùng người nhà bọn họ thật là có duyên.

Ta không nhận được lại khoát khoát tay : « Tốt lắm tốt lắm, ta đi,... »

Ta không nhớ rõ bản thân làm cách nào mà trở về, lại càng không nhớ kỹ mọi chuyện xảy ra sau đó, tóm lại khi ta tỉnh lại thì đã ngủ trên giường. Chuyện đầu tiên nhất định là nhanh chóng kiểm tra y phục của mình, bởi vì ta nhớ rõ tối hôm qua ta cùng một cái nam nhân xa lạ nói chuyện. Y phục vẫn mặc nguyên vẹn, ta rốt cục cũng yên tâm. Cũng lại bị...

Có thể là do uống nhiều rượu quá, đầu đau muốn vỡ ra. Khi say rượu, cảm giác mọi thứ cứ ong ong quay cuồng, tại hiện đại còn có đường glu – cô – zo, hiện tại ngay cả thuốc giải rượu cũng không có,

Lúc này có một vị tiểu ni cô bung một chén thuốc giải rượu đi vào, ta vội hỏi : « Tiểu sư phó, xin hỏi ở nơi này có phải có một người tên Tề Hoàng không ? » Lấy trực giác của ta, người này cùng Tề Hạo có điểm quan hệ. Chỉ là ngày hôm qua say rượu nên không phát hiện, trực giác phụ nữ luôn là rất chuẩn.

Tiểu ni cô nói : « Trừ Vương điện hạ vì siêu độ cho thái phi, nên ở tại đây trai giới trong một tháng, đang trụ ở Trần viện. » Đầu ta đã hôn mê, Trừ Vương, không phải là kẻ muốn tạo phản trong truyền thuyết hay sao, là Tử ca của lão công cũ – Tề Hạo. CHân ta bị con mẹ nó trói, đi tới đâu cũng đều gặp phải người nhà bọn họ. Ban đầu ta đã đáp ứng Thái Hậu, không lấy chồng Tề gia, hiện tại người nhà bọn họ lại cứ thích trêu chọc ta. Ta cũng không phải là hồng nhan, lại càng không phải họa thủy, là coi thường bản thân bọn hấn cứ quan tâm chuyện của ta.

Ta bắt đầu dĩ cười cười : « Cảm ơn sư phó. »

Bên ngoài truyền đến một điệu cười đáng ghét : « Như thế nào, Mãi Ảnh cô nương không một chút kinh ngạc về thân của bốn vương sao. » Tề Hiến ở trước mặt ta cho tới bây giờ cũng chỉ xưng là 'ta', mà Tề Hạo ở trước mặt ta cũng không dám tự xưng là 'trẫm', hấn là cái thứ gì mà dám xưng 'vương'. Bốn cô nương đem đệ đệ của nguoi ra đề chết nguoi.

Ta cười lạnh : « Vương gia cảm thấy ta cần phải kinh ngạc sao ? »

« Bần ni đi trước, thí chủ hãy nghỉ ngơi cho tốt. » Tiểu ni cô vừa nói vừa đi ra ngoài, Tề Hoàng đáng ghét đi tới.

Lúc này ta mới nhìn rõ, kỳ thật hấn đẹp trai đến độ ko tả nổi, so với nữ nhân còn đẹp hơn, một thân áo choàng màu tím, mang theo vài phần phong thái âm nhu. Ta dùng sức nuốt nước miếng, có phải hay không là yêu nhân ? Nghe nói Thái Lan đang cần yêu nhân xinh đẹp như hấn vậy, bán hấn qua ta sẽ thành kẻ phát tài luôn a.

Hấn mất tự nhiên ho khan một tiếng, ta thu hồi vẻ mặt hoa si, thần nhiên nói : « Vương gia, nam nữ thụ bất thân, nguoi đêm hôm khuya khoắt chạy tới đây, có ý đồ gì ? » Người nhà bọn họ đều có bệnh lạ, thích đêm hôm khuya khoắt chạy vào sân nhà người ta. Đầu tiên là Tề Hiến, tiếp đến là Tề Hạo, giờ thì tới lượt hấn. Ham mê như thế chỉ sợ là di truyền từ vị Hoàng đế quá cố kia, phỏng đoán lão già kia cũng không phải là thứ gì tốt đẹp.

« Nếu như ta không phải khuya khoắt chạy tới đây, làm sao có thể thấy được phong thái độc đáo của cô nương ? » Coi ta như quỷ, ý của nguoi là thế sao.

Ta cười lạnh : « Vương gia, nguoi cũng đã thấy rồi đấy. Nếu là xem chưa đủ, hiện tại nhìn một hồi như vậy, hấn là đã đủ rồi chứ. » Nghe nói hấn muốn làm phản, đối hấn không có cảm tình gì. Ai kêu hấn ăn no dư mỡ động đến nam nhân của ta. (t/g : hai người các nguoi đã ly hôn, đừng có động tý là kêu nguoi ta là nam nhân của nguoi)

« Cô nương chán ghét ta ? » Nhìn ánh mắt cũng biết, hỏi thừa.

Ta không quan tâm, vừa nhìn liền biết tên này chính là kẻ châm phát triển trí tuệ, thành phần bại hoại của xã hội, là rác rưởi của nhân loại.. Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hết lần này tới lần kia đều thất bại, nếu là để hấn biết ta cùng Tề Hạo có quan hệ, chắc gì đã để ta sống. Quả thực đúng là thứ rác rưởi, nên sớm ném đi cho chó tha.

Hấn mặt dày nói tiếp : « Bốn vương thành tâm muốn cùng cô nương kết giao bằng hữu, hy vọng cô nương sẽ không cự tuyệt ý tốt của ta. »

« Không muốn, nói xong rồi thì cút ra ngoài cho ta. » Người ta nói bằng hữu thì bất khả khi dễ, ta là vợ của sư đệ nhà nguoi, tích chút ân đức, kéo tới âm phủ rồi cha mi cũng chẳng tha cho mi đâu.

« Đi vào. » Hấn nói một câu, lập tức mấy người nha hoàn nói đuổi nhau từ cửa đi vào, trên tay mỗi người đều cầm một thức. Người cầm y phục, kẻ cầm trang sức, hấn cười nói : « Mai cô nương, tối hôm qua lúc chúng ta gặp nhau người mặc một thân đều là đồ bẩn, cho nên sai người tặng người một ít quần áo sạch sẽ cùng trang sức. » Quân rác rưởi, rõ ràng cũng biết ta chỉ có một bộ y phục (hấn hấn đã sớm đem từ của ta kiểm tra qua), không phải là đang đùa ta sao ? Bồn cô nương là không muốn xuống núi, nếu không dù là 100 bộ ta cũng mua được. Trong đồng trang sức này... không có cái nào có giá trị liên thành, không thêm thường đồ của hấn.

Ta liếc mắt nhìn hấn : « Có chuyện gì thì nói mau, người cũng không giống như kẻ tự nhiên thích đi cho không. » Hấn sẽ không tự nhiên tặng không ta dù chỉ là một bộ y phục, một kẻ nam nhân chỉ đối tốt với nữ nhân, trừ ra là khi thích người đàn bà kia, còn không thì chắc chắn là đối nàng có ý đồ gì đó.

Tề Hoàng nói : «Được lắm. » Hấn phát tay ý bảo những nha hoàn kia lui ra.

« Bồn vương muốn Mai cô nương giúp ta thuyết phục một người. » Biết ngay là người có ý đồ.

« Ai a ? »

« Thần Vũ vương tử. » Ta thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ép ta cười cái thứ...rác rưởi kia ?

« Không biết hấn. » Ta lạnh lùng nói, giống như hoàn toàn không biết.

« Mai cô nương, bồn vương và Thần Vũ vương tử là bạn tốt. Hấn tại quốc yến từng gặp qua cô nương một lần, một lòng nhớ mãi cô nương, hy vọng cô nương có thể gả cho hấn. » Người cứ nói cười liên cười, bệnh thần kinh, người là cái gì của ta ?

« Bệnh thần kinh, cái gì mà quốc yến, ta chỉ là một cái thương nhân mà thôi, không đủ bản lĩnh mà tham gia quốc yến. » Ta khinh thường nhìn hấn một cái.

« Hấn từng nói một lần với bồn vương, Mai cô nương học thức hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, cao nhả thoát tục, một thân bạch, cô nương không phải Mai Ảnh thì là ai ? Tối hôm qua say rượu có nói hết cho hấn sao ?

« Ta đúng tên là Mai Ảnh, nhưng chỉ là trùng họ trùng tên mà thôi. Ta đây là một kẻ thô tục lại xấu xí, không có học qua sách vở, căn bản là không biết chữ. Hơn nữa ta rất thích mặc hắc phục, mấy ngày nay kỳ thật là tại nhà ta đang có tang nên mới mặc bạch y.. » Ta nói loạn xạ ngẫu lên một hồi, cố gắng đem phán đoán của hấn phủ nhận hết, ta phỏng đoán hấn chỉ là đoán mò, lại không có chứng cứ. Cùng Thần Vũ vương tử là bạn tốt ? Ta phỏng đoán a, nhất định là nghĩ muốn đem ta làm lễ vật tặng cho hấn, do đó mượn lý do này để đạt được mục đích.

« Ngày hôm qua cô nương uống rượu say, bồn vương từng hỏi cô nương có biết vương tử của Thiên Ly quốc hay không. Cô nương nói : Chính là cái Thần Vũ rác rưởi của xã hội hả ? Ép bồn tiểu thư gả cho hấn, bồn tiểu thư cho dù gả cho trư cho cẩu cũng không lấy cái dạng chồng...không có kiến thức lại tự cao tự đại. Cô nương nhớ kỹ lại xem ? Có phải là người đã nói như vậy không. » Vựng, hấn còn bắt chước cả ngữ khí của ta chứ. Có thật là ta nói vậy hay không ? Điều ta quan tâm chính là ? Ta có phải đã nói những điều không nên nói, tỷ như... ta cùng Tề Hạo có quan hệ ?

Ta bắt đầu dĩ khoát khoát tay nói : « Thôi, ta đúng là Mai Ảnh, nhưng là ta sẽ không làm con cò của người. Bất quá ta rất tò mò, thiên hạ nhiều người như vậy, làm sao người biết ta chính là Mai Ảnh ? »

« Cô nương đừng hiểu lầm, bồn vương đến đây để cầu nguyện cho mẫu phi, vừa vặn gặp phải cô nương. Thấy cô nương ý thơ sâu xa, cô nương còn nói mình tên là Mai Ảnh, cho nên bồn vương đoán vậy mà thôi. Ta là thật lòng nghĩ muốn tác hợp Mai cô nương cùng vương tử, cũng không phải là muốn lợi dụng cô nương. » Cái thứ...rác rưởi này, nhìn ta ngu ngốc vậy sao ?

Ta cười lạnh : « Phải ? Có phải vương gia nghĩ muốn đem ta làm lễ vật, mượn hơi Thiên Ly quốc hay không ? Ta cũng sẽ không ngu ngốc như vậy, chuyện giả cho nhà giàu như vậy ta không tha thiết. »

Hấn cười lạnh một tiếng : « Mai cô nương thật thông minh, bất quá không phải cô nương muốn là được. » Quả thật là một tên rác rưởi. Đã lộ ra bản chất rồi.

Ta miệt thị lườm hấn : « Người đường đường là vương gia, chẳng lẽ thật muốn làm khó một cái tiểu nữ tử như ta sao ? Nếu để cho người ngoài biết vương gia bức hôn, chỉ sợ sẽ tổn hại uy nghiêm của Hoàng thượng. » Tiểu tử thú, mặt mặt đệ đệ của người.

« Hoàng thượng ? Tiểu tử Tề Hạo kia thì là cái thá gì chứ ? Ngôi vị Hoàng đế là của ta. Chỉ cần Mai cô nương giúp ta thuyết phục Thiên Ly quốc giúp đỡ bồn vương đoạt lại ngôi vị hoàng đế, bồn vương sẽ không bạc đãi cô nương. » Lòng muông dạ thú a, Dật Phong công tử nói một chút cũng không có sai. Trước mặt một người xa lạ như ta, cũng không che giấu dã tâm của mình chút nào, thế lực của hấn sợ rằng có thể soán vị bất cứ lúc nào. Ta nên làm gì bây giờ ? Phải làm sao bây giờ ? Hấn thật sự muốn ép buộc ta nào có biện pháp. Chẳng lẽ thật sự phải nghe lời, gả cho cái thứ... rác rưởi kia ?

« Người nằm mơ đi, cho dù có giết chết ta ta cũng sẽ không bán đứng hấn. » Ta biết rõ ràng, thứ hấn yêu là giang sơn. Ta nói ta muốn thành toàn hấn, tuyệt đối không thể liên lụy hấn.

« Hấn ? Hấn là ai vậy ? » Tề Hoàng kỳ quái hỏi.

« Ta nói Hoàng thượng, thân là con dân Tề Quốc, cho dù người có giết ta ta cũng sẽ không làm quân bán nước. Người có biết, có một câu nói là 'thà làm quỷ chết trận, chứ không sống làm nô' không ? Mai Ảnh ta xuất thân tướng môn, một thân bản lĩnh, thuở nhỏ đã thành thực binh thư, hành quân bày trận không gì không làm được. Thân là nữ tử không thể đền đáp quốc gia ta đành cam chịu, nhưng tuyệt đối sẽ không làm quân bán nước. » Ta nghiên răng nghiên lợi nhìn cái... kẻ bại hoại này. Thực sự sợ hấn giết ta, ta tự ca tụng chính mình, khiến hấn cảm giác rằng ta còn chút giá trị, không nỡ giết. Ta

còn muốn tìm biện pháp, tranh thủ thời cơ chạy trốn.

« Phụ thân ngươi là ai ? » Hấn cũng hạ giọng. Nhưng là ta biết nói ai đây ? Nói ai mới được đây ? Danh tướng của Tề Quốc một người ta cũng không biết, nếu mà nói ra chắc chắn sẽ bị vạch trần. Nói bừa một người đi, được, nói Nhạc Phi, ta chính là rất bội phục hấn.

Ta cười lạnh : « Nghe cho rõ đây, phụ thân của ta chính là chiến thần – Nhạc Phi. »

« Nhạc Phi ? Chưa từng nghe qua. »

« Ngươi đương nhiên chưa từng nghe qua, ta vốn dĩ không phải người Tề Quốc, ta đến từ một đất nước rất xa xôi, quốc gia kia gọi là Trung Quốc, là một cái quốc gia không lồ. Chiến thần Nhạc Phi vô cùng nổi tiếng. » Cho dù đi tới địa phủ cũng chả biết Trung Quốc ở đâu.

« Dựa vào đâu mà ta phải tin tưởng ngươi ? Nếu ngươi ái quốc như vậy, tại sao lại đến Tề Quốc làm ca kỹ ? » Hồn đần, sao dùng tâm kế như vậy.

« Bởi vì mẫu thân của ta là người Tề Quốc, nàng là bị lừa bán đến quốc gia của chúng ta làm ca kỹ. Nàng nói nàng thích ca hát, nữ nhân đẹp tốt nhất nên để cho người ta thưởng thức, không nên nhốt trong khuê phòng cô độc. Sau khi phụ thân của ta chết trận trên sa trường, mẫu thân cũng đi theo. Ta một thân một mình tới Tề Quốc làm ca kỹ. » Ta nói một hồi, lại than thở khóc lóc.

« Phụ thân ngươi không phải chiến thần sao ? Sao có thể chết trận sa trường. »

Ta oán hận nói : « Hoàng đế ngu dốt, gian thần mưu hại. Phụ thân ta thống lĩnh đại quân khổ chiến, Hoàng đế cũng không cung cấp lương thực. Bọn gia thần thậm chí thông đồng với địch, để quân địch chặt đứt đường lui của phụ thân. Phụ thân bị quân địch bao vây, cuối cùng tự vẫn mà chết. Lúc phụ thân chết, tay nắm chặt ngân thương, thủy chung không để rơi xuống đất. » Ta lấy lại bình tĩnh, cuối cùng hạ xuống một câu : « Đương kim Hoàng thượng là người anh minh nhân từ, chỉ cần hấn có thể cho nhân dân một cuộc sống yên ổn, ta tuyệt đối sẽ không làm hại hấn. Kỳ thật, làm Hoàng đế cũng không thể tự do tự tại được, ta cũng không thể đánh giá hấn » Ta không rõ.. những kẻ này sẽ nghĩ như thế nào.

« Ai, Nhạc tướng quân thật sự là hảo hán, bốn vương cảm thấy vô cùng bội phục. » Diễn tích ta kể vô cùng đặc sắc, không khiến hấn nói cũng biết. Người như hấn ta hiểu rất rõ, chỉ cần ta đối hấn hữu dụng, hấn dù thế nào cũng sẽ không giết ta.

« Hảo hán thì sao chứ ? Nếu là gặp phải hôn quân, cũng vẫn không thể có kết cục tốt. »

« Xin hỏi Nhạc cô nương, hành quân đánh giặc cái gì là quan trọng nhất ? » Nhạc cái đầu ngươi, ta không phải họ Nhạc, ta là họ Tô. A, hình như ta vừa nói Nhạc Phi là cha ta.

« Có rất nhiều quan điểm khác nhau, riêng ta cho rằng, phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. » Kiểm tra ta sao, thiết, chắc chắn hấn không biết câu đơn giản như thế ta hồi tiểu học đã học qua,

Trong mắt hấn hiện lên một tràng tán thưởng : « Thật sâu sắc. » Nói thừa.

Ta cố ý thở dài một hơi : « Phụ thân của ta là khi còn là chiến thần từng có một quyển binh thư, gọi là >, mấy câu ban nãy là do ta từ đó mà đọc được. » Ai chẳng biết mấy câu mới rồi đều là lấy từ binh pháp Tôn Tử, ta liền khi dễ hấn không hiểu lịch sử Trung Quốc.

« > ? » Nhìn ánh mắt kia của hấn cũng biết hấn nghĩ muốn lấy làm của riêng, con cá đã cắn câu.

« Đúng vậy, > là tâm huyết cả đời của phụ thân. Trong đó còn có ba mươi sáu kế, ngươi chắc chắn không biết cái gì gọi là ba mươi sáu kế, ta kể cho ngươi một chút về chuyện xưa. » Sau đó liền lấy bản gốc mà nói ra chút ít cho hấn.

Hấn gật đầu tỏ vẻ cam chịu. Vì vậy ta sẽ đem khổ nhục kế nhắm vào người Nhạc Phi, nói thật hay Nhạc Phi là người tài giỏi như thế nào, sau lại thổi phồng mọi việc lên. Cuối cùng ta vẫn còn nói : « Phụ thân để lại 36 kế, đáng tiếc ta đi tới Tề Quốc liền làm hỏng binh thư, nhớ được không nhiều lắm. »

« > hiện tại đang ở đâu ? »

Ta làm ra vẻ rất không để ý địa đạo : « Ở chỗ Dật Phong công tử. » Nói xong, ta lập tức ngắc che miệng, vẻ mặt ảo não.

« Nhạc cô nương, chúng ta làm giao dịch, chỉ cần ngươi đem > giao ra đây, ta sẽ bỏ qua cho ngươi, ngươi thấy thế nào ? » Tiểu nhân âm hiểm, ngươi chịu rút lui.

Ta dùng sức lắc đầu : « Điều đó là không thể được, > là di vật duy nhất của phụ thân. »

Hấn cười nói : « Nhạc cô nương, vậy ngươi đem > giao ra đây, rồi ở lại bên cạnh ta làm quân sư. » Quân sư ? Ta sao, ta không chỉ huy đề đại quân của ngươi bị tiêu diệt mới là chuyện lạ.

Ta quát cường liếc hấn một cái : « Giết ta đi, ta sẽ không giao > ra đâu, lại càng không có chuyện ta sẽ làm quân sư của ngươi. »

Hấn cười âm hiểm một tiếng : « Nhạc cô nương, ngươi đã nói di thư đang ở chỗ của Dật Phong công tử, nói vậy ngươi và hấn là bạn tốt ? Nếu như ta nói cho hấn cô nương đang ở trong tay ta, thỉnh hấn đem di thư ra trao đổi, ngươi thử nói xem hấn có nguyện ý hay không ? »

« Mơ tưởng. » Ta trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác.

« Thật sao ? » Hắn tại trên người ta nhìn qua nhìn lại, rút lấy lung linh bảo ngọc trăm ta thường dùng, « Ta cầm cái này đi gặp Dật Phong công tử, nếu như hắn không đem > giao ra đây, ta sẽ giết ngươi. »

« Cho dù ta có chết, cũng sẽ không để > rơi vào tay ngươi. »

« Ta thật muốn xem hắn rốt cuộc là muốn đi thư hay muốn ngươi ? » Đám tiểu rác rưởi, vẫn còn chơi tâm kế trước mặt Bồn tiểu thư.

« Ngươi. » Ta phần nọ theo dõi hắn.

« Người đầu. » Lập tức cái cái gia hoả nghiêm trang bước vào, « Chủ nhân. »

« Các ngươi bản vệ Nhạc cô nương, cho dù nàng đến đâu cũng phải đi theo nàng, nếu nàng có xảy ra chuyện gì, mang đầu tới gặp ta. » Đầu bị chém đi rồi làm sao mà tự mang tới được, thật sự là nói thừa.

« Tuân lệnh. »

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 22

Bắt đầu từ khi Trữ Vương bước ra khỏi phòng của ta, bên cạnh ta liền xuất hiện thêm hai cái gia hoả đáng ghét luôn bám theo ta suốt ngày, vẻ mặt kia nhìn ta giống như đang nhìn kẻ thù giết cha. Theo đi, theo đi, chỉ cần người đưa tin đem tin tức ta đang bị hắn bắt giữ truyền ra, các ngươi đều sẽ xong đời.

>? Ta sợ ngươi chết cũng chả xem được. Hoàng đế? Chính ta cũng biết hắn chết cũng không làm được, vừa nhìn thấy hai cái đệ đệ vĩ đại của hắn liền biết hắn không có cơ hội. Dạng người giống như hắn, quả thực chắc chắn là kẻ bại hại. Cho dù muốn làm hoàng đế, cũng che giấu cái tâm địa lại cho kỹ có được không. Nếu không biết Tề Hạo, nhìn hắn làm chuyện soán vị như thế người ta còn tưởng rằng hắn là người tốt. Nếu như ta biết mấy người bọn họ trước khi xảy ra đại chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, nhất định sẽ ủng hộ Tề Hạo. Nhìn hắn như vậy, so với nhân gia quả thực liền không cùng một cấp bậc. Hắn quả thực thua xa Tề Hạo dù sống lâu hơn nhiều năm như vậy. (t/g: mắng đi, mắng lại chúng ta đều hoà nghị ngươi có phải là tại ghen ghét không).

Dật Phong thông minh như vậy, hắn chắc chắn sẽ hiểu rõ ý tứ của ta. Không cần vội vàng, ta sẽ sớm được cứu thôi. Ta cũng thiệt là, số mệnh xui xẻo, hết lần này tới lần khác chạy đến nơi này, lại còn đụng phải cái tên Trữ Vương thần kinh này nữa.

Đã ba ngày trôi qua, ta vẫn cứ bị giám thị như vậy, tên Trữ Vương rác rưởi kia cũng không biết chết đi đâu rồi. Bất quá ta vẫn cười ha ha, vẫn ngủ khò khò, ta biết bọn họ sẽ đến cứu ta. Sốt ruột cũng không có tác dụng, làm người, dù trong bất cứ hoàn cảnh gì cũng không thể bạc đãi bản thân. Điện thoại di động bị giấu đi, ta sợ bị lộ biến thái kia phát hiện cướp mất. Dem giấu đi, còn có khối ngọc bài chứng minh thân phận của ta. Một mực giám thị thì giấu thể nào? Hắn, lúc ta ở trong phòng bọn họ chỉ canh ở bên ngoài, cũng không có đi vào.

Lúc chán không biết làm gì, ta ý đồ kéo hai bọn bắn vào cùng đánh bài tứ-lo-khơ, hai cái tên này không ai bầu ai trực tiếp dí guom lên cổ ta. Mặc dù ta biết bọn họ không dám làm gì, nhưng trong lòng vẫn âm thầm sợ hãi.

Đêm ngày thứ ba, ta đang ngủ ngon lành. CHợt nghe thấy có người gọi tên, dường như đang gọi Mai cô nương a. Cái tên Trữ Vương thần kinh kia chỉ biết gọi Nhạc cô nương, ta thật ra cũng muốn được làm nữ nhi của Nhạc Phi, đáng tiếc ta không phải. Hai cái đồng chí mặt đen như đáy nồi kia chỉ biết gọi ta là cô nương, ni cô thì gọi là thí chủ.

Ta nhẹ nhàng dụi mắt, lười biếng hỏi: "Ngươi là ai a?"

"Lam Lệ." Duy nhất hai chữ, khiến ta đang ngủ trên giường liền giật mình bật dậy. Lam Lệ? Nàng tới cứu ta? Ta đang ngái ngủ lập tức tỉnh ngủ hoàn toàn, Lam Lệ ngồi nhẹ nhàng trên giường, một thân áo lam, duyên dáng yêu kiều.

"Ngươi... tới nơi này làm chi?"

"Cứu ngươi." Không thêm một từ, ngươi nói nhiều hơn hai chữ có được hay không a.

Ta nghi hoặc: "Cứu ta? Làm sao ngươi biết ta bị giam lỏng ở chỗ này."

"Hôm qua ta gặp phải một tên giờ trò treu ghẹo ta, từ trên người của hắn lấy ra được trâm cài tóc của ngươi cùng một phong thư." Treu ghẹo Lam Lệ, kỷ luật của Trữ Vương cũng không được tổ lắm. Đi làm công tác thuận tiện treu ghẹo mỹ nữ, mỹ nữ trên thiên hạ ai cũng có thể treu ghẹo được, chỉ riêng

Lam Lệ là không thể trêu, cũng không xem thử nàng là ai mà dám dây vào. Ta phỏng đoán cái tên kia hẳn là bị đánh cho bán sống bán chết, nghĩ đến đây là liền mỉm cười.

"Lam cô nương, ta và người bắt quả chỉ như nước chảy bèo trôi, người cần gì phải mạo hiểm cứu ta." Ta mặc dù rất muốn được nàng cứu, cũng nên khách sáo một chút. Tính cả lần này chúng ta đã 3 lần hữu duyên, cư nhiên bị nàng cứu đã hai lần, nợ nhân gia nhiều không kể nổi. Tính cả lần Vân Dung, nàng đã giúp ta ba lần. Trên thực tế mỗi lần gặp mặt, nàng đều là giúp đỡ ta.

"Người rốt cục có đi hay không." Nàng lạnh lùng hỏi.

Đương nhiên đi, không đi thì thật ngu dốt.

Ta cứng nhắc gật đầu: "Đi." Đi ra được vài bước ta lại quay trở lại, cầm cái điện thoại di động cùng ngọc bài theo. Chúng ta nghênh ngang từ cửa bước ra ngoài, hai vị trông coi ta cũng sớm đã theo lộn chết nhìn giống nhau. Không thể không nói Lam nữ hiệp quả thật lợi hại, có rảnh rồi phải tìm nàng học mấy chiêu,

Lam Lệ mang theo ta đi một đêm, nàng thủy chung không nói một lời, ta cũng không biết nàng đi đâu. Hỏi nàng nàng liền nói, người đi thì biết. Đường như nàng dẫn ta đi, không phải là đường xuống núi, rừng cây không lúc nào ngớt. Ta là cái thiếu nữ tử, làm sao có thể so sánh với võ công cao cường của nàng được, ta thiếu chút nữa mệt chết. Đi cả đêm, phía đông bình minh đã dần lên, mỗi hỏi ta đã chảy ra đầm đìa.

Ta suy yếu ngồi rạp xuống đất, xua xua tay nói: "Lam tỷ tỷ, ta không đi nổi nữa, nghỉ ngơi chút đã." Nếu đi nữa ta không mệt chết mới lạ.

Nàng lạnh lùng đi tới bên cạnh ta ngồi xuống, "Phía trước chính là nhà ta." Dẫn ta đến nhà nàng, nàng làm cái quỷ gì a?

"Mang ta đến nhà người làm chi?"

"Trị thương." Ta không có bị thương a?

"Tỷ tỷ, ta không có bị thương a? Làm sao mà phải trị?" Trữ Vương mặc dù giam lỏng ta, cũng không có đánh ta a.

"Vết thương trên mặt người." Nàng thần nhiên nói. Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Người đang nói người có thể chữa cho mặt của ta...."

"Không thể." Nàng nói tiếp: "Lam Lệ ta đã từng trị liệu vô số loại bệnh, thương tích, nhưng cũng chưa từng thử qua huỷ dung." Làm như ta là vật thí nghiệm, có thể có nguy hiểm hay không a.

Về mặt ta buồn bực: "Lam tỷ tỷ, ta không phải vật thí nghiệm. Không phải là ta không tin y thuật của người, mà là chuyện này liên quan tới mạng người. Người đem ta ra làm vật thí nghiệm chỉ sợ là không được nha. Ta mới có 27 tuổi, tuổi thanh xuân vẫn còn dài." Ta cho dù muốn chết, mặc dù phán quan nói ta có thể sống đến 80 tuổi, chính là không tính đến những tình huống ngoài vòng kiểm soát a.

"Yên tâm, người không chết được. Ba năm trước đây ta tìm được một ít thảo dược, chuyên trị vết sẹo do lửa gây nên, đáng tiếc ba năm nay ta chưa tìm được một người nào thích hợp. Mấy thứ thảo dược quý hiếm này sẽ bị lãng phí, vừa hay ta lại gặp được người." Nói qua nói lại, ta vẫn là vật thí nghiệm. Thử thì thử luôn, có lẽ nàng thật sự có thể trị liệu hoàn hảo giúp ta.

Lại đi qua một đoạn đường thật xa, nàng thần nhiên nói: "Tới rồi." Tiếp theo liền lấy một viên thuốc màu đỏ bỏ vào trong miệng ta, ta còn chưa kịp nói cái gì viên thuốc đã trôi tuột vào cổ họng.

Trước mặt là một cái sơn cốc tràn ngập sương trắng, hoàn toàn không thấy nổi thứ cách mình một thước. Lam Lệ không nói gì, trực tiếp bước vào, ta cũng đi theo phía sau nàng. 'rắc rắc', ta giẫm lên thứ gì vậy? Ta cúi đầu, 'AAa....' Một tiếng kêu cực kỳ bi thảm truyền từ trong cốc ra. Bởi vì thứ ta vừa giẫm lên chính là cái xương khô của người chết, đầu lâu. Ta lập tức ngồi tụt xuống đất, rất không may mắn, ta ngồi phải lên cái đầu lâu của một ai đó. Tay ta bị cái gì đó đâm vào, ta giờ lay lên, trên tay vướng vào một cái đầu lâu người. Trời ơi, đây rốt cuộc là nơi nào...

Đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng, khi ta mở mắt ra. Ta cư nhiên đang ngủ ở trên giường, đừng hiểu lầm, đây chính là hiện đại, ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu vào từ khung cửa sổ. Liễm Diễm đẩy cửa phòng ngủ bước vào, cười nói: "Tỷ tỷ, ăn sáng nào, có món đùi gà hầm người thích ăn nhất đây."

Đột nhiên, ta lại xuất hiện ở cổ đại, ta đứng trước cửa sổ, nghe thấy bên trong có tiếng hai người nói chuyện.

Dật Phong công tử nói: "Xấu thì đã sao? Ta vẫn cứ thích nàng? Nữ tử trên thế gian này, có mấy người có thể giống như nàng sống chân tình như thế? Ở trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là người đẹp nhất."

Ngọc Tình xuất hiện ở trước mặt ta, nàng không nói gì, trực tiếp đánh ta một cái tát. "Người biết không? Ta rất thích hắn, tại sao người hắn thích lại là người. Người xấu xí như vậy, người không xứng với hắn."

Ta cứng nhắc lắc đầu: "Không phải, không phải, ta chưa từng có ý nghĩ muốn cướp Dật Phong của cậu, ta chỉ coi hắn là bằng hữu."

Ngọc Tình căn bản không để ý tới lời ta nói, cầm một cây đao đi tới phía ta....

Ngọc Tình biến mất, người trước mặt trở thành Tề Hạo, tay trái hắn ôm Phượng nhi, tay phải ôm Triệu Tử Tuyết, một bộ dạng dương dương tự đắc. Chu Phượng nhi nói: "Hoàng thượng thật bất công, trong lòng chỉ có Mạc tỷ tỷ."

Hắn nói: "Phượng nhi đừng ghen tị, cái tiện nhân kia chẳng là cái thứ gì, dám đem bản thân ra so sánh cùng giang sơn. Nàng không xứng, nàng ngay cả so với người còn kém xa."

"Mai Ảnh." Cùng với một tiếng kêu gọi, một cái tát đánh thẳng vào mặt ta. Ta cứng ngắc lắc đầu, vẫn là đang ở cái địa phương bạn này, Lam Lệ đứng trước mặt ta. Chẳng lẽ tất cả những điều vừa rồi đều là ảo giác, chẳng lẽ nơi này có cái quỷ trận gì?

"Người mới vừa rồi không cần thận roi vào mê tâm trận, từ giờ trở đi phải đi sát ta." Lam Lệ nói xong nắm lấy tay ta kéo dậy, ta nắm lấy bàn tay lạnh giá của nàng, trong lòng lại cảm thấy một trận ảm áp.

Mê tâm trận, chỉ sợ là sẽ làm cho người ta mê man mất đi lý trí, nhưng người đó... đều là chết tại trận này. Ước chừng đi sang trái sang phải thêm 2 km nữa, sương dần tan hết, Cảnh sắc trước mắt đẹp đến độ làm cho người ta hoa cả mắt, hoa dại nở rộ, con bướm xinh đẹp. Cù nhiên có một cái thác nước ở giữa lòng núi, phi thẳng từ trên cao xuống. Cách không xa thác nước ấy là một căn nhà nhỏ bằng gỗ, nơi đó hẳn chính là chỗ nàng ở.

Trong nhà gỗ nhỏ có hơn nửa gian được dùng để cất giữ thảo dược, khắp nơi toàn là mùi thảo dược.

Lâm Lệ dẫn ta vào một gian phòng đơn giản, thân nhiên nói: "Sau này người ở tại chỗ này, có thể đi chung quanh một chút, nhưng là ngàn vạn lần không thể đi ra khỏi phạm vi gốc liễu." Ta tỉ mỉ nhớ lại, hình như mới vừa rồi thật sự là có nhìn thấy một gốc cây liễu lớn.

"Lam tỷ tỷ, có phải vượt qua phạm vi cây liễu sẽ có nguy hiểm không." Nhớ lại một màn vừa rồi, ta bây giờ vẫn còn thấy sợ, người chết đầu lâu xương ống chông chất như núi...

"Bên ngoài Dược Vương Cốc, chẳng nhưnxb bị ta bày mê tâm trận, vẫn còn rải nhiều chất độc. Nếu là không có giải dược bí mật của ta, dính vào liền sẽ chết." Những người người kia hẳn cũng vì vậy mà mất mạng a, nếu không phải vừa rồi nàng cho ta uống, ta hiện tại cũng trở thành xương trắng.

Đã qua hai ngày nhâm chán sống ở Dược Vương Cốc, ta mỗi ngày chính là chỉ ăn cơm, ngắm phong cảnh. Bản thân Lam Lệ chỉ cúi đầu trong phòng dược, không biết nàng nghiên cứu cái gì. Hai ngày này, chắc chắn chính là hai ngày nhâm chán nhất trong đời ta.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Lam Lệ gọi ta tới phòng dược. Nàng hỏi ta: "Người có sợ đau không?"

Ta gật đầu: "Sợ, bất quá nếu như chịu đau mà có thể giúp mặt ta khôi phục, đau đến chết ta cũng không sợ."

Nàng chỉ chỉ vào một tấm ván gỗ giường: "Nằm lên đó."

Ta nghe lời của nàng ngoan ngoãn nằm lên đó, nàng nhanh chóng điểm huyết đạo của ta, ta lập tức không thể động dậy được. Sau một phút đồng hồ, tiếng hét thảm thiết đánh tan sự yên lặng của màn đêm. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai, tiếng kêu kia đủ thảm thiết khiến người người kinh động. Lam Lệ trực tiếp cầm một cái khăn lau, nhắm miệng ta mà nhét vào. Ta chỉ cảm giác Lam Lệ đang cắt thịt trên mặt ta, cái loại... đau đớn này khiến ta nghĩ muốn tự sát, mà không làm được, ngay cả một cái ngón tay ta cũng không động dậy nổi. Nước mắt, tuôn ra như suối, ướt đầm toàn thân.

Thật sự là quá đau đến nỗi không chịu được, ta đã đau đến bất tỉnh. Cho dù là hôn mê, cái thứ cảm giác đau đớn này vẫn rất rõ ràng. Ta biết nàng là giúp ta chỉnh hình lại khuôn mặt, tuy nhiên có thể chuẩn bị một ít ma túy hay không, nếu không ta sẽ đau mà chết mất.

Khi ta tỉnh lại, ta đã nằm trên giường phòng mình, trên mặt vẫn còn cảm giác đau đớn, chỉ là không đau đớn bằng lúc 'phẫu thuật' thôi. Chỉ là như vậy, ta liền đau đến độ muốn đi tự sát. Đầu ta choáng váng, bán sống bán chết rên rì: "Đau quá a, đau quá a... Lam tỷ tỷ, người giết ta có được hay không." Loại cảm giác này thật sự là sống không bằng chết, ta thấy chết có khi còn đỡ hơn.

Ta mơ hồ nhìn thấy Lam Lệ đi tới, nàng trực tiếp lấy một chén thuốc rót vào trong miệng ta, một lúc sau, cảm giác đau đớn trên mặt đã tan biến hết. Ta thờ hồn hên vẫn: "Lam tỷ tỷ, thứ người cho ta uống là cái gì vậy?"

"Ma túy tán." Cổ đại cũng có thứ đồ như thế? Ai.

"Đã có ma túy tán, tại sao lúc 'phẫu thuật' không lấy ra cho ta dùng?" Nếu không phải là đau đến ngất xỉu, ta hiện tại đã sớm đi gặp Mác .

"Lúc phẫu thuật?" Người cổ đại không hiểu 'phẫu thuật' có nghĩa là gì.

"À, chính là lúc người chữa mặt cho ta."

"Khi đó không có thuốc tê, thuốc tê là lúc người hôn mê một mực kêu gào, tại sao không để cho ta dùng ma túy. Ta hỏi người ma túy là cái gì, người cứ nói ma túy chính là thuốc thần kinh, uống vào sẽ không cảm thấy đau đớn nữa. Cho nên ta mới có thể đi bảo chế thuốc tê." Trước khi giải phẫu cũng không cho ta thương lượng trước cái, ta chính là người hiện đại, cũng biết rất nhiều thứ.

"Như vậy a, Lam tỷ tỷ, mặt của ta có thể khôi hay không?" Quan tâm nhất chính là cái này, đau đến độ ta thiếu chút nữa phải tự sát, nếu như thất bại... Thật sự là không có mặt mũi gặp người khác

"Kỳ thật mặt của người cũng không phải nghiêm trọng, chỉ có mấy cái sẹo mà thôi. Chỉ cần cắt hết thịt chết ra, tiếp đó sử dụng bí phương độc nhất vô nhị của ta, hẳn là có thể khôi phục." Thân y đúng là thần y, vậy mà cái đám thái y của Hoàng đế kia lại chả có kẻ nào nghĩ đến việc phẫu thuật cho ta, chỉ biết dùng dược. Bất quá ta thực sự bội phục Lam Lệ nữ hiệp, chắc chắn kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ cũng là do nàng phát minh.

"Lam tỷ tỷ, người học phẫu thuật thẩm mỹ từ đâu vậy?"

"Ta từng đọc được trong sách, nhưng chưa từng có cơ hội thử qua." Vừa nghĩ tới việc bản thân bị đem ra làm vật thí nghiệm, trong lòng vô cùng không thoải mái.

"Giờ thì ngươi đã được thử rồi đấy." Ta tức giận nói.

Nàng lộ ra một nụ cười hiếm thấy: "Đúng là, ta đã thử, hơn nữa lại vô cùng thành công." Ta quả thực tức điên được, ta là người, cũng không phải mèo chó, cư nhiên bị đem đi làm vật thí nghiệm.

Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy nàng cười, không nghĩ tới nụ cười của nàng, nghiêng nước nghiêng thành đến vậy... Tây Thi mà thấy được hẳn đi tự sát. Một đại mỹ nữ như thế, lại sống ẩn dật như vậy, thật sự là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 23

Lam Lệ không cho phép ta bị ánh mặt trời chiếu đến, lại sợ ta chịu không được len lén trốn ra (ta từng chạy ra ngoài một lần), trực tiếp đem ta nhốt lại, so với phạm nhân cũng không bằng. Trừ ra đưa cơm, nàng hoàn toàn không để ý gì đến ta. Ta tựa như một kẻ ngục bị giam cầm. Điện thoại di động cũng không có điện, nếu như ta nói với nàng ta muốn đi nạp điện, nhất định sẽ bị mắng cho chết. Ta lại không dám nhờ nàng giúp đỡ, nhờ nàng làm hư điện thoại thì ai chịu trách nhiệm. Đến lúc ta thật sự không chịu nổi nữa thì Lam Lệ ném cho ta một quyển sách, lạnh lùng nói: "Nếu chán thì đọc." Ta còn tưởng là cái tiểu thuyết gì hay ho, vừa nhìn nội dung, ta vừa vui sướng liền tràn ngập thất vọng. Nàng đưa ta chính là 'Lam gia kiếm pháp', cư nhiên là một quyển kiếm phổ, bí tịch võ công sao, nàng đưa cho ta là muốn ta coi giết thời gian, nhưng là ta đọc không có hiểu...

Thật vất vả chờ đợi tới lúc nàng mang cơm cho, ta vội kéo nàng lại, vô cùng nịnh nọt địa đạo: "Lam tỷ tỷ, ta đọc không hiểu kiếm pháp của nhà ngươi, ngươi có thể... dạy ta mấy chiêu hay không, ta thề ta tuyệt đối không phôi mình ra ánh nắng mặt trời."

"Lam gia kiếm pháp cũng không phải thứ truyền cho ngoại nhân, đừng có được voi đòi tiên." Không truyền cho người ngoài thì cho ta đọc làm gì, thật sự là đầu đầu...

"Bất quá, nếu như ngươi đồng ý đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ dạy võ công cho ngươi," Rõ ràng biết ta muốn học võ công cũng khó khăn, còn áp chế ta, đúng là bệnh hoạn.

"Điều kiện gì?" Biết là có bẫy, ta cũng nhận không được mà bước vào.

"Giết môn chủ Thiên Tuyệt Môn." Nàng không phải nói giỡn chứ, ta đây chỉ như mèo ba chân? Người ta là Lão Đại xã hội đen a a a a....

"Không phải nói giỡn chứ?" Ta không nhận được hỏi.

"Không phải."

Ta nhủ mảy nói: "Chính là... với bản lãnh của ta... Chỉ sợ..."

"Hán thích mỹ nữ." Hiểu, hoàn toàn hiểu, nàng một mực nhất định muốn tat hay nàng làm việc.

"Ngươi lợi dụng ta?"

"Không phải, ta chỉ là cảm thấy được ngươi là cái loại người có ân tất báo. Nếu như ngươi không muốn giúp ta, ta vẫn sẽ đem mặt của ngươi chữa trị thật tốt, ngươi cứ suy nghĩ đi." Không cần phải suy nghĩ, ta nhất định sẽ không đáp ứng. Mạng nhỏ của ta so với dung mạo đáng giá hơn, ám sát Lão Đại xã hội đen? Quả thực là suy nghĩ kỳ lạ.

Ta lại nằm trên giường tiếp tục nghiên cứu kiếm phổ, mặc dù chưa từng học qua võ công. Nhưng cũng từng học qua mấy chiêu đấu kiếm, ta cũng không tin bản thân mình đọc không hiểu.

Trời đột nhiên có sét, tia chớp xẹt qua bầu trời, tiếp theo, mưa to tầm tã. Cái khí trời quý quái, chưa gì mưa đã vội vàng hạ xuống. Xem cái thời tiết này, điện thoại di động của ta dù N ngày nữa cũng chưa chắc đã nạp được điện. Ta ném quyển kiếm phổ lên trên bàn, chuẩn bị ngủ một giấc. Lam Lệ đột nhiên chạy vào, nhào đến ôm ta thật chặt khiến cho ta không tài nào thở nổi. Thân thể Lam Lệ run lên mạnh mẽ, cảm giác hai hàm răng nàng đánh vào nhau chan chát. Ta khó hiểu, nàng không phải luôn lạnh lùng sao? Quả thật, ta có thể cảm giác nhiệt độ trên người nàng, so với rơi vào hầm băng cũng không khác lắm.

"Uy. Uy. Ngươi làm sao vậy? Ta không thở nổi, đừng ôm chặt như vậy." Ta đẩy đẩy nàng ra, nàng vẫn không có phản ứng gì, ôm ta thật chặt.

"Ta... Ta sợ lắm..." Nàng cố gắng nói ra được mấy từ, mỗi một từ thốt ra đều vô cùng khó khăn. Bình thường nàng lạnh như băng, hôm nay thoát nhìn thật đầm ấm đáng yêu.

Trong đầu ta hiện lên lời của nàng, nàng từng nói cả nhà nàng đều chết hết. Có phải cả nhà nàng chính là đã chết vào một đêm giống như vậy hay không, cho nên nàng chỉ cần gặp phải tình cảnh giống vậy liền sẽ nhớ ra tất cả mọi chuyện khi đó.

Ta thật sự không đành lòng đẩy nàng ra, nhẹ nàng vỗ vỗ lưng nàng an ủi. Nàng một mực ôm chặt ta, mãi tới khi sấm sét ngừng lại. Nàng mới từ từ buông ta ra, rất miễn cưỡng địa đạo: "Cám ơn ngươi."

"Hân, đừng khách khí, bất quá đường như ngươi có chuyện gì khúc mắc."

Một hồi lâu, nàng kể cho ta về một cái chuyện ân oán giang hồ ngày xưa.

17 năm trước, cha mẹ Lam Lệ là những thầy thuốc nổi danh, ở trong giới võ lâm rất có tiếng tăm. Mãi cho tới một ngày, Môn chủ Thiên Tuyết môn bị trọng thương, thỉnh cầu bọn họ trị liệu. Thiên Tuyết môn một mực là làm chuyện thất đức, cha mẹ Lam Lệ đương nhiên không chịu trị liệu. Một tháng sau, cũng là ngày 30 cuối năm, Thiên Tuyết Môn tới giết cả nhà Lam Lệ. Lúc đó Lam Lệ mới có sáu tuổi, mẫu thân nàng ôm nàng vào trong ngực, một mực giấu nàng ở dưới thân, cố gắng bảo vệ nàng. Lúc Lam Lệ từ phía dưới núi thi thể bước ra, trên người dính đầy máu mẫu thân, dính đầy máu của thân nhân. Tuổi nàng còn nhỏ nàng đã không còn lưu luyến sự gì, quyết định nhảy núi tự sát. Lúc nàng nhảy xuống vách núi vừa vặn nhảy xuống giữa lòng một con sông, nên còn sống. Lam Lệ ở chỗ này phát hiện rất nhiều sách thuốc, thậm chí còn có bí tịch võ công, một cái ý nghĩ báo thù xuất hiện trong lòng nàng. Dục vọng báo thù, khiến nàng muốn sống. Nàng bắt đầu cuộc sống ở chỗ này, sau đó không ngừng có những người bị thương nặng xông tới. Nguyên lai nơi này gọi là Dược Vương Cốc. Là nơi một vị võ lâm Dược Vương tiên bồi ẩn cư. Nghe nói, trong cốc có vô số bí tịch võ công, nếu ai có thể tìm tới, là có thể xưng bá võ lâm. Kỳ thật bản thân nàng hiểu rất rõ, nơi này trừ ra... sách thuốc cái gì cũng không có. Võ công của nàng, tất cả đều là học từ Lam gia kiếm phổ. Mặc dù tất cả những người xông vào đây đều là bị thương nặng (Dược Vương tiên bồi ở ngoài cốc bày đặt rất nhiều khói độc), nhưng là tất cả bọn họ khi vào đến đều dùng binh khí chỉ vào nàng, muốn nàng đem bí tịch giao ra. Nàng thật sự không chịu nổi, căn cứ vào bản chép ta của Dược Vương tiên bồi lưu lại, nàng bày mê tâm trận, lại ở giữa màn khói độc bỏ thêm một ít kỳ độc. Từ đó về sau, không còn người xông tới nữa. Năm 16 tuổi, lần đầu tiên nàng rời khỏi nơi này. Lam Lệ mặc dù lạnh như băng, chính là một người có tâm địa thiện lương, đã giúp không ít người chữa khỏi biết bao bệnh nan y tạp chứng. Từ đó, mọi người đều gọi nàng bằng cái danh hiệu – Y tiên Lam Lệ, Nàng vốn cho rằng bản thân có thể tìm Thiên Tuyết Môn báo thù, nhưng môn chủ Thiên Tuyết Môn – Liễu Tuyết Mị kia xuất quỷ nhập thần, căn bản là không có ai biết hành tung của hắn.

Ta hỏi nàng: "Cho dù không tìm được môn chủ của bọn họ, ngươi cũng có thể giết những kẻ khác."

"Ta là y tiên, không phải sát thủ, ta chỉ giết một môn chủ của bọn hắn." Nếu muốn báo thù thì còn có đạo nghĩa làm gì.

Nàng sau khi nói xong liền rất đậm, ta cũng có thể cảm nhận được sự hải cùng đau lòng của nàng. Ta nghĩ muốn chối từ, nhưng lại nói không nên lời. Dù sao trong lúc không quen biết, nàng đã cứu giúp ta. Thiên Tuyết Môn từng ám sát ta, ám sát qua Tề Hạo, coi như là chúng ta có chung một kẻ thù.

"Ta có thể giúp ngươi, nhưng là ngươi đã nói hắn xuất quỷ nhập thần, ta phải làm thế nào mới có thể tìm được hắn?"

Những người khác có lẽ không thể, Dật Phong công tử nhất định có thể." Ta hôn mê, hắn như thế nào lại cùng xã hội đen có quan hệ.

Ta lắc đầu: "Ta không hiểu ý ngươi."

"Ba năm trước đây, Liễu Tuyết Mị tự mình xuất thủ ám sát Dật Phong công tử. Không ai biết tại sao, ám sát chẳng những không thành công, hai người bọn họ còn trở thành bạn tốt. Hắn là bằng hữu của Dật Phong công tử, mà ngươi là người Dật Phong công tử yêu. Chỉ cần ngươi nhử Dật Phong công tử mang ngươi đi gặp Liễu Tuyết Mị, tìm đến tổng đàn của Thiên Tuyết Môn là có thể. Nếu như tiện, ngươi tốt nhất là nên dụ hắn ra ngoài." Dật Phong đối ta tốt như vậy, ta thật sự không nỡ lợi dụng tâm tư của hắn. Bất quá nàng nói như vậy ta lại càng hồ đồ, nếu bọn họ là bạn tốt, tại sao Thiên Tuyết Môn còn muốn giết ta?

"Lam tỷ tỷ, nếu ngươi muốn biết tổng đàn của bọn họ ở đâu, sao lần trước Thiên Tuyết Môn mời ngươi đi giải độc tại sao ngươi không đi? Còn có a, ngươi có thể mượn cơ hội giết hắn."

"Bọn họ sẽ không mang ta đi tổng đàn, mấy ngày đó ta lại đang bị thương, cho nên cũng đành chịu chết." Nguyên lai là như vậy a.

"Hào, ta đáp ứng ngươi, ta nhất định tra ra tổng đàn của Thiên Tuyết Môn. Nhưng Mỹ nhân kế thì... Ta sợ ta làm không được." Ta cũng không muốn lấy thân mình mạo hiểm.

"Cám ơn, chỉ cần ngươi tra ra ta cũng đã rất biết ơn."

Lam Lệ bắt đầu dạy ta võ công, bởi vì ta không phải người họ Lam, nàng chỉ dạy ta kiếm pháp, không thể học tâm pháp. Chỉ học được kiếm pháp kia tác dụng thật sự cũng không lớn, tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề. Thuận tiện nàng còn dạy ta một ít y thuật, đều là y thuật căn bản, có lẽ mấy thứ cao thâm ta có học cũng chẳng vào. Nàng từng nói, ta đi điều tra tổng đàn căn bản là không có nguy hiểm, nàng dạy ta mấy thứ này, chỉ là làm báo đáp.

Thái độ của Lam Lệ đối với ta rõ ràng cải thiện hơn rất nhiều, không còn là một bộ dáng lạnh như băng nữa. Nửa tháng nay, nàng luôn cẩn thận thay thuốc cho ta, thỉnh thoảng, còn có thể nói một hai câu vui đùa. Đại khái là nàng từ nhỏ đã một thân một mình, cho nên mới trở nên quái gở như vậy.

Một bộ kiếm pháp đã học xong, được Lam Lệ dùng để điều trị cho ta cũng đã dùng đủ, mặt của ta giờ có thể không cân bằng lại nữa.

Tháo băng vải ra, không biết mặt của ta biến thành cái dạng gì? Hay tay ta gắt gao đan chặt lấy nhau, lớp vải cọ xát vào da rồi được tháo dần. Lam Lê mở băng vải ra, kêu to một tiếng 'A', mặt mày tràn đầy kinh ngạc. Lòng ta chợt chùng xuống, xong rồi, nhất định là giải phẫu thất bại. Ta cười khổ: "Có phải vẫn rất xấu hay không? Không sao đâu, cho dù thất bại, ta vẫn rất cảm kích người."

Lam Lê đột nhiên cười rộ lên: "Ta thành công, thành công rồi, nguyên bản ta chỉ định thử một lần, không nghĩ tới cứ nhiên lại thành công."

"Cái gì?" Ta vui mừng tới độ nhảy dựng lên.

Ta nghĩ muốn vọt tới bàn trang điểm nhìn, lại không có cái...dùng khí kia. Cho tới giờ, ta rất chán ghét khuôn mặt của chính mình, hiện tại ngay cả dùng khí nhìn ta cũng không có.

Đôi mắt chớp chớp mấy cái, hình ảnh một mỹ nữ rất quen thuộc đập vào mắt ta. Mắt xéch, môi đỏ mọng kêu gọi, tay trắng nõn bóng loáng như ngọc. Ta nhìn chăm chú không chớp mắt, mỹ nữ trong gương cùng nhìn ta không chớp mắt. Ta nhanh chóng đánh vào mặt mình một cái tát, cứ nhiên lại đau oi là đau a, ta là mỹ nữ, ta là mỹ nữ....

Khuôn mặt này cùng khuôn mặt của ta tại hiện đại nhìn giống nhau như đúc, ta có cảm giác bồi hồi, kích động tới độ không ngăn nổi nước mắt trào ra. Làm một cái xấu nữ lâu như vậy, ta rốt cục cũng trở lại thành một đại mỹ nữ, lão Thiên, Lam Lê, ta yêu người!!!!

Lam Lê cũng thật cao hứng, cười nói: "Không nghĩ tới người lại đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành như vậy." Có thể không đẹp sao? Ta tại hiện đại chính là có tiềm chất minh tinh, hôm nay đột nhiên trẻ thêm 8 tuổi, càng là đẹp đến lợi hại.

Ta kích động ôm nàng: "Lam tỷ tỷ, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người." Thử nghiệm đã thành công, là lão Thiên giúp ta. Ta đột nhiên biến thành một cái đại mỹ nữ, không biết người quen của ta nhìn thấy sẽ có phản ứng gì. Nhất là Tần nhi, nhất định sẽ cao hứng chết đi được.

Ta chạy vọt ra khỏi cửa phòng, hướng về phía bầu trời hét to: "Ta là mỹ nữ, ta là mỹ nữ." Dang rộng cánh tay ra, đón gió ùa vào, thanh âm của ta cứ vậy mà vang vọng khắp sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24

Bởi vì mặt của ta dùng được nên không được dính nước, vậy nên đã gần một tháng nay ta không có tắm rửa. Trên người đã bắt đầu bốc mùi, nếu không tắm hẳn sẽ sinh dòi mạt. Bởi vì ta không có y phục khác, Lam Lê đã lấy cho ta một bộ y phục của nàng. Dù sao trong cốc cũng không có ngoại nhân. Ta liền coi hết y phục, trực tiếp nhảy vào trong làn nước. Tận hưởng cảm giác mát lạnh, thả lỏng cơ thể. Ngửa đầu ra đằng sau, mái tóc đen dài dính đầy bọt nước, dính lên trên vai. Ta chưa từng tắm rửa ở trong núi bao giờ, cho nên cũng chưa từng cảm thụ qua cảm giác giống như đang đắm chìm chôn tằm tiên giới như thế này. Toàn bộ ưu phiền suy nghĩ đều biến mất, tâm hồn thư thái vô cùng/

Ta đắm chìm trong thủy giới, lại tẩy rửa bụi trần, ta sống nhiều năm như vậy, đây chính là giờ phút ta thấy sung sướng nhất. Không còn phiền não, không có thống khổ, tâm hoàn toàn yên bình.

Ta ngâm nước một lúc, lại sợ nhiễm lạnh bị cảm mạo. Ta vội vàng bước lên bờ, mặc vào y phục của Lam Lê. Một thân quần áo lam sắc, tóc đen dài rủ xuống. Ta nhìn ngắm bản thân mình trong nước, vô vàn quyến rũ, vô vàn cao quý, nhìn không được mà bật cười, cảm giác làm mỹ nữ thật là tuyệt.

Nước gợn rung động, ta mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng. Bóng dáng kia rõ ràng là một nam tử, tuyệt đối không phải Lam Lê. Vừa rồi là ta đang tắm a, chẳng phải là phơi bày toàn bộ cơ thể ra sao? Ta cảnh giác ngẩng đầu lên, lớn tiếng quát: "Là ai? Có lá gan nhìn lên ta tắm rửa mà không có gan bước ra sao?" Ta lớn như vậy chưa từng bị người khác nhìn trộm, không biết là kẻ nào lại to gan đến vậy.

"Cô nương lượng thứ, ta chỉ là đi ngang qua chỗ này, cũng không cố ý nhìn lên cô nương tắm rửa." Mặc dù lời hắn nói nghe rất khách khí, nhưng là ta phi thường khó chịu. "Người là người nào? Được Vương Cốc nào có thể tùy tiện xâm nhập."

"Cô nương chớ hiểu nhầm, tại hạ có một vị bằng hữu trúng phải kỳ độc, nên đặc biệt hướng y tiên Lam cô nương thỉnh dược, xin hỏi cô nương có phải là Lam Lê?" Hắn lợi hại, cứ nhiên có thể phá được mê tâm trận.

"Xin thuốc? Người lại đây coi?" Ta dự định vừa thấy mặt hắn liền... đánh cho hắn toi bồi, dám nhìn trộm ta tắm rửa, đúng là không biết chữ 'tù' viết như thế nào.

Ta thấy rõ một nam tử đang từ phía sau bụi cây đi tới, tâm lập tức thấp thỏm bất an. Dật Phong công tử, cứ nhiên lại là hắn. Phong đại ca, tại sao chúng ta lại hữu duyên như vậy? Cho dù ta đến tận Dược Vương Cốc, người cũng rất trùng hợp lại đến xin dược? Ta đột nhiên muốn tránh, nhưng lại không có chỗ nào để trốn. Hắn đi tới trước mặt của ta, u nhả cười nói: "Bái kiến Lam cô nương." Trên giang hồ ai chẳng biết Lam Lê chỉ mặc áo màu lam, ta một thân mặc sắc lam y phục, hắn liền nghĩ ta là Lam Lê. Hôm nay dung mạo của ta đã khôi phục, hắn hẳn là không nhận ra ta, liền quay quay hắn.

Ta thần nhiên nói: "Lam Lệ là tỷ tỷ của ta."

Lời vừa xuất khỏi miệng, trên mặt hắn lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc. Ta tuy ý cười nói: "Ngươi làm sao vậy? Trên mặt ta có vết bẩn à?" Ta hiểu rất rõ, bởi vì giọng nói của ta. Dung mạo của ta hay đổi, nhưng thanh âm là không thể thay đổi được.

Hắn mắt tự nhiên cười một tiếng: "Thật thất lễ, giọng nói của ngươi giống hệt một vị bằng hữu của ta, thần thái khi nói chuyện cũng rất giống." Thần thái? Ta lúc nào cũng che mặt, hắn làm thế nào nhìn được thần thái của ta? Có lẽ chỉ cần có tâm, sẽ không có cái gì là không nhìn được.

Ta thần nhiên cười một tiếng: "Thật sao? Làm bằng hữu của ngươi hẳn là rất may mắn."

"Là ai, cư nhiên dám phá mê tâm trận của ta xông vào Dược Vương Cốc?" Thanh âm lạnh như băng của Lam Lệ truyền đến, một cái bóng dáng nhanh như cắt, thoát cái đã đứng ở bên cạnh ta.

Dật Phong cười nói: "Vị này chính là... Lam cô nương?"

Lam Lệ lạnh lùng gật đầu một cái.

Dật Phong thu hồi cây quạt, cười nói: "Lam cô nương, tại hạ là Dật Phong, ta có một vị bằng hữu trúng phải kỳ độc, cầu Lam cô nương cho thuốc."

"Ai?"

"Liễu Tuyết Mị."

"Muốn ta cứu Liễu Tuyết Mị? Không có khả năng." Lời của nàng không có lấy một tia ấm áp, lạnh tới thấu xương.

Nụ cười của Dật Phong vẫn không thay đổi: "Lam cô nương, ngươi đã không chịu cứu Liễu Tuyết Mị, vậy có thể cứu một vị bằng hữu khác của ta không?" Bằng hữu của hắn thật là lắm kẻ ngã bệnh.

"Ai?"

"Một vị bằng hữu của ta bị huỷ dung mạo từ nhỏ, cô nương có thể...giúp nàng hay không." Ta cả kinh, ta không đáng để hắn đối xử như vậy. Ngao mạn chậm tới gần Lam Lệ, dùng sức giật y phục của nàng.

"Người đó tên là gì?" Lam Lệ mặc dù không biết ý của ta, vừa nghĩ tới ta cũng bị huỷ dung mạo như vậy, cho nên mới hỏi vậy.

"Mai Ảnh."

"Thất lễ, tỷ tỷ của ta không cứu." Ta thay Lam Lệ trả lời hắn.

"Lam cô nương, lương y như từ mẫu, thỉnh Lam cô nương cứu Tuyết Mị cùng Mai Ảnh, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp bọn hắn, ta nhất định sẽ đền đáp." Hắn vẫn đang cười, chính là ta có thể thấy sự lo lắng trong đôi mắt hắn.

Ta nghĩ lại: "Được rồi, ngươi đem bọn hắn dẫn tới nơi này." Ta không nguyện ý đi câu dẫn cái tên...sát thủ biến thái kia, tốt nhất kéo hắn vào Dược Vương Cốc, Lam Lệ thích hành hạ như thế nào thì hành hạ.

Dật Phong công tử nét mặt vui vẻ, cười nói: "Tuyết Mị hiện giờ đang ở ngoài cốc, thỉnh cô nương cho hắn giải dược, để hắn đi vào."

"Ngươi không có giải dược, cư nhiên còn có thể phá mê tâm trận, ta thật là bội phục. Tuy nhiên, ngươi phải nói cho ta biết là ngươi vào được đây bằng cách nào?" Kỳ thật ta rất là tò mò.

Hắn tươi cười, "Cô nương chẳng lẽ không biết rằng, Dược Vương Cốc có địa hình đặc thù. Lúc rạng sáng, có nửa canh giờ sương trong cốc kết thành bọt nước, nghĩa là trong khoảng thời gian ấy hoàn toàn không có khói độc. Chỉ cần có thể phá được mê tâm trận ở đó, là có thể đi vào."

Ta quay sang nhìn Lam Lệ, nàng cũng gật đầu một cái. Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Dật Phong: "Ta vốn cho là, trên đời này không ai có thể trong nửa canh giờ phá giải dược mê tâm trận. Qua nhiều năm như vậy, ngươi là kẻ đầu tiên. Ngươi mang hắn vào đi." Nàng nói xong đưa ra hai viên thuốc tròn.

"Không đúng a, ngươi cứ nói ngươi rạng sáng phá được mê tâm trận, như thế bây giờ mới đi vào đây, hiện tại đã là giữa trưa rồi."

Lam Lệ nói: "Không có gì, hắn chẳng qua là không cẩn thận lạc vào nhiếp hồn trận. Có thể phá cả nhiếp hồn trận, lẫn mê tâm trận của ta, ngươi là người đầu tiên." Lam Lệ vẫn như cũ không có một tia sự hải trên khuôn mặt, nàng lộ ra một nụ cười mỉm, Ta mặc dù không biết mê tâm trận, nhiếp hồn trận là cái thứ gì, nhưng là ta biết thứ đó là cực kỳ lợi hại. Đối hắn hào cảm tăng đến tột độ, lại đề cao hắn thêm một điểm.

Dược Vương Cốc, đáng ra phải gọi là Sát Nhân Cốc, bày ra nhiều trận như vậy, không biết đã chết bao nhiêu người.

"Lam cô nương thật sự lợi hại, ta tại nhiếp hồn trận mệt nhọc suốt mấy giờ liền, thiếu chút nữa là không ra nổi."

Lam Lệ nói: "Quá khen." Lam Lệ nhìn ta, trên mặt lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu. Lại gian trá đưa ra một viên thuốc màu đen. "Ngươi phá trận pháp của

ta, ta đáp ứng người cứu Liễu Tuyết Mị, chính là không thể cứu vị Mai Ảnh cô nương mà người nói. Nếu như người không muốn ta cứu nàng ta cũng được, còn nếu muốn thì uống viên thuốc này. Viên thuốc này là do ta mới chế tạo, còn chưa có người thử qua. Có lẽ người uống vào cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng cũng có khả năng thối ruột thủng bụng." Nhìn vẻ mặt của nàng, ta cũng biết nàng đang diễn trò gì. Cái Lam Lệ này, từ lúc nào đã học được cách trêu đùa người ta như thế.

Dật Phong tiếp nhận viên thuốc, vẫn còn một chút ngập ngừng. Ai sẽ vì một cái xấu nữ nhân mà đáng đổi vận mệnh chứ, hẳn nhất định sẽ chẳng uống đâu.

"Nếu như ta uống, thật sự người sẽ cứu cả hai người bọn họ chứ?"

"Cho dù người có chết, ta cũng sẽ tìm bằng được Mai Ảnh cô nương, trị khỏi cho mặt của nàng."

Dật Phong chần chờ một chút, nhắm mắt lại đem viên thuốc bỏ vào trong miệng rồi nuốt xuống. Bình tĩnh địa đạo: "Người có thể cứu bọn họ chứ?" Đôi mắt của ta lập tức nhắm lại, nước mắt không tự chủ được cứ như vậy mà rơi xuống. Ta có gì tốt chứ, đâu đáng để người phải vì ta như vậy?

Lam Lệ cười nói: "Người thối, có tư cách chiếu cố Ảnh nhi."

Dật Phong công tử khó hiểu, mà đôi mắt ta thì hoàn toàn nhoe nhè.

Lam Lệ vỗ vỗ bả vai ta, cười nói: "Muội muội tuyển tốt nam nhân." Chuyện cười của Lam Lệ chẳng buồn cười gì cả.

Ài, thân phận lại bị bóc mẽ rồi. Tình huống kế tiếp tự nhiên là rất khó xử, từ lúc ta nhìn thấy Dật Phong chạy vào, cũng biết chúng ta gặp phải tình huống khó xử như vậy. Ta lúc đầu vẫn còn định để hắn đem Liễu Tuyết Mị vào đây, sau đó ta liền không cần phải câu dẫn hắn nữa, Mạc Liễm Dung cùng Mai Ảnh có thể vĩnh viễn biến mất. (T/g: Cùng lắm thì mi sửa mỗi cái tên chứ gì.)

Hắn kỳ quái đánh giá ta một chút, vui mừng nói: "Người là Mai Ảnh?"

Ta cũng không có cách nào phủ nhận, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta còn tưởng rằng..." Cho rằng ta đã chết? Một kẻ ham sống như ta đây sẽ không dễ dàng xong đời như vậy.

Ta thân nhiên nói: "Cho rằng ta đã chết?"

"Không phải, ta nghĩ là người trốn đi, ta đây cho dù tới chết cũng sẽ không thể tìm thấy người nữa." Hắn không che giấu nổi sự kích động trong đôi mắt, vừa nói vừa kéo ta vào trong lòng, ôm thật chặt. Ta không có phản kháng, giống như tượng gỗ mà đứng im.

"Yên tâm đi, người ta muốn trốn không phải người, cho dù không có gặp người ở nơi này ta cũng chuẩn bị ngày mai phải đi tìm người." Đây là lời nói thật, ta muốn giúp Lam Lệ báo thù.

"Thật sự?"

"Ta lừa người làm gì? Người không tin ta sao?"

"Không phải, ta tin."

"Ôm như vậy đã đủ chưa, nếu là người ôm đủ rồi, có phải là chúng ta nên mang vị bên ngoài kia vào đây không, ta nhớ không nhầm thì lần trước tại đại hội Nhất Tuyển Khiên hắn đã bị trúng độc rồi? Đã lâu như vậy, nếu không giải hắn sẽ xong đời." Rốt cuộc là cái thứ độc gì? Hơn nửa năm rồi, mà vẫn không chết, hơn nữa lại không giải được, ta đoán là hắn chịu tội như vậy cũng đủ rồi. Ài, Liễu Tuyết Mị đáng thương, người còn phải để cho Lam tỷ tỷ hành hạ, muốn trách thì trách sao mi lại là môn chủ. Hắn là một tên sát thủ, ta đồng tình với hắn làm gì.

Mặt của hắn hơi hơi đỏ lên, buông ta ra rồi nói: "Thất lễ, tại ta rất cao hứng."

Ta chậm rãi nói: "Không ngờ nha, Dật Phong công tử nổi tiếng thiên hạ cư nhiên cũng biết đỏ mặt."

"Hai người các người nói chuyện như vậy chưa có đủ?" Lam Lệ lạnh như băng đứng từ xa xa nói.

"Lam tỷ tỷ, người chuẩn bị 'cứu' Liễu Tuyết Mị đi, hắn rất nhanh là sẽ tới."

Phong đại ca, có lỗi với người, ta biết người cùng hắn là bạn tốt, nhưng là ta còn phải giúp Lam tỷ tỷ hại hắn. Lam tỷ tỷ muốn báo thù diệt môn, ai có tư cách khuyên can nàng chứ? Huống chi nàng đã năm lần bảy lượt giúp đỡ ta, ta nợ nàng nhiều lắm. Đây là yêu cầu duy nhất nàng nhờ vả ta, ta muốn giúp. Mặc dù ta biết đây là nghiệt chương do môn chủ tiền nhiệm tạo ra, nhưng ân oán giang hồ chính là như vậy. Huống chi hắn cũng phải là thứ người tốt gì, vô duyên vô cớ ám sát ta, ám sát Tề Hạo, coi như ta vì xã hội mà trừ hại.

"Phong đại ca, người đi đi, chúng ta ở chỗ này chờ người, tỷ tỷ sẽ cứu hắn." Ta nói rất đường hoàng, kỳ thật ta biết hắn đi vào đây chính là đi tìm cái chết.

Ta cười hi hi tiêu sái bước đến trước mặt Lam lệ: "Lam tỷ tỷ, người học cách trêu đùa người như thế hồi nào vậy."

"Cái nha đầu này, không phải ta vì ngươi sao, xem ra hấn đối với ngươi thật sự là chân thành."

"Tỷ tỷ, hiện tại Liễu Tuyết Mị tự đưa xác lên cửa, ta cũng không cần thay ngươi tìm hấn. Bất quá ta rất muốn biết, ngươi định đối xử với hấn như thế nào?"

"Ngươi sợ ta thương tổn hấn ngươi sẽ không có cách nào đối mặt được với Dật Phong công tử?"

Ta không gạt đầu, một cái ý nghĩ ghê tởm lại xuất hiện: "Tỷ tỷ, không bằng như vậy a. Ngươi cho hấn giải được, nhưng là tại thân thể hấn tiếp tục hạ một loại độc được mẫn tính. Qua một năm rưỡi thì để hấn chết, như ngươi vừa báo được thù, lại không ai biết rằng ngươi đã làm – nhất cử lưỡng tiện. Liễu Tuyết Mị cũng không thể biết ngươi cùng Thiên Tuyết môn có hận thù, mà y tiên trên giang hồ nổi tiếng là người tốt, hấn dù chết cũng không biết được là do ngươi hạ độc thủ, đám thuộc hạ của hấn cho dù muốn báo thù cũng không biết báo thù ai. Lam tỷ tỷ, nhưng tên sát thủ này cũng đủ biến thái, nếu như bọn chúng tìm ngươi báo thù, chỉ sợ trận pháp bên ngoài không cản được họ. Ta đây là vì muốn tốt cho Lam tỷ tỷ." Ta lúc nào cũng hèn hạ như vậy, ta hoài nghi là bản thân mình nên theo học đại học ngành tội phạm học. Kỳ thật ta cũng hiểu rằng nếu như Lam Lệ thật sự muốn để hấn chết, trực tiếp không cứu liền OK, nếu cầu nài nhiều thứ như vậy, cũng đủ thấy là những người khác căn bản là không có biện pháp. Hấn là nài muốn tự mình giết hấn, vì người nhà báo thù.

Lam Lệ mỉm cười: "Ý kiến hay, vậy cứ như ngươi nói mà làm. Chính là hấn cũng phải chịu một chút đau khổ."

"Tỷ tỷ có phải đang nghĩ muốn cách mấy ngày liền phát tác một lần, sau đó ngươi liền nói với hấn là dư độc trong cơ thể chưa hết?" Căn cứ vào kinh nghiệm xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp của ta như vậy, hấn là phải như vậy.

"Thông minh."

"Ý kiến hay, hấn trúng độc suốt thời gian dài như vậy, có một ít độc tố đã ngấm vào cơ thể, không có cách nào giải hết cũng là có khả năng." Nụ cười trên mặt ta thật hèn hạ a.

"Ta thật sự hoài nghi ngươi rốt cuộc có phải người trong võ lâm hay không."

"Ta đương nhiên đúng rồi, sư phó của ta chính là y tiên Lam Lệ nữ hiệp."

"Ngươi nha!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25

Chỉ trong chớp lát, Dật Phong lại trở lại lần nữa, đi theo bên cạnh có một hắc y nam tử Bộ dáng kia nhìn cũng thật kinh khủng, hấn vẫn còn mang theo người cái mặt nạ, người không biết còn tưởng hấn mới từ địa ngục trở về. Trên người hấn toả ra khí lạnh ghê người, vẫn còn phải viết mấy cái chữ to — MUỐN SỐNG CHỖ LẠI GẦN — lên người hấn. Cái tên gia hoả thoát nhìn liền chán ghét này chắc chắn chính là Liễu Tuyết Mị trong truyền thuyết, ăn nhiều tiền mất não, một cái đại nam nhân lấy tên nghe như mỹ nữ.

Tại phòng được:

Lam Lệ lạnh như băng nhìn Liễu Tuyết Mị, thân nhiên nói: "Đưa tay ra đây."

Hấn nghe lời vươn tay ra, Lam Lệ chớp chớp mi, tỉ mỉ bắt mạch. Một lát sau, nàng thu tay về, thân nhiên nói: "Không cần ta nói ngươi cũng biết ngươi trúng độc rất nặng, làm thế nào lại nhiễm phải loại độc này?"

"Một năm trước ta bị trọng thương, thống khổ, đại phu cho ăn dùng thứ được đó để ngừng cơn đau, dần dần thì không thể ngừng sử dụng được." Bệnh trạng này nghe rất quen a? Dường như rất giống với hít thuốc phiện. Liễu Tuyết Mị xuất ra một bao thuốc bột để ở trên bàn, là thứ chất bột màu trắng trắng, chắc chắn là bạch phiến. Lam Lệ vừa lắng nghe, vẫn còn xem thử một ít.

Dật Phong mong chờ nhìn Lam Lệ, Lam Lệ lại nói: "Thứ chất độc này, không có thuốc nào chữa được, một khi đã dính phải thì cả đời không thoát ra nổi, cho dù ta là y tiên cũng không có cách nào giải." Ta biết là nài dù muốn giải hay không cũng phải chịu bó tay. Kỳ thật ta biết cách giải như thế nào, nhưng là ta không muốn nói ra,

"Lam cô nương, thật sự không có cách nào sao?" Dật Phong vội vàng hỏi.

Lam Lệ lạnh lùng gạt đầu, "Vốn là vì Ảnh nhi đồng ý, nên ta mới định cứu hấn, nhưng là chính ta cũng không có cách nào cả. Như vậy đi, các ngươi... trước hết cứ ở lại, ta sẽ hết sức thử xem."

Ta thu thập phòng để cho bọn họ ở lại, tìm dịp hai người bọn họ không có ở đây, lặng lẽ hỏi nàng. "Tỷ tỷ, người thật sự là không có cách nào, cũng không định cứu?"

"Người cho rằng ta không muốn cứu hắn? Hắn chỉ có thể chết trong tay Lam lệ ta. Độc hắn trúng quả thật kỳ quái, giống như một loại kỳ độc của Tây Vực." Quả thật, bị thù hận che mất tâm trí, cứ nhất định phải tự mình giết hắn.

Ta há ngoác miệng ra, định nói cho nàng là ta có thể giải, thuy chung lại không nói ra thành lời. Lam Lệ vẫn: "Người muốn nói cái gì? Người là bằng hữu duy nhất trên đời này của ta, có gì muốn nói thì cứ nói." Bằng hữu duy nhất, ta thật sự là thụ sủng nhược kinh, bộ dáng nàng lạnh lùng như băng, ta còn tưởng rằng nàng sẽ không coi ta như bằng hữu.

"Kỳ thực... Ta có thể giải được độc trên người hắn." Ta thắng thắng thừa nhận.

"Người có thể giải?"

"Hắn trúng một loại độc rất đặc thù, thứ bột vụn hắn vừa lấy ra ban nãy gọi là bạch phiến, là thứ có thể làm tê liệt thần kinh là độc được phá hủy ý chí của cơ người. Loại chất độc này một khi nhiễm vào, là không có cách nào chữa được. Nhưng là, chỉ cần có đủ ý chí, kiên trì chịu được mười ngày, nửa tháng không đụng tới nó, là có thể hoàn toàn từ bỏ. Nhưng... nếu không giữ được, rất có thể sẽ bỏ mạng tại chỗ này." Đáng thương a, cổ đại lại không có trại cai nghiện.

"Người cứ giúp hắn giải độc, nếu như hắn thật sự không kiên trì được, coi như ông trời không cho Lam Lệ ta cơ hội báo thù." Dù sao sớm muộn gì thì cũng phải chết, chết ở trong tay ai thì có khác gì.

"Cái này cũng cần nên đi hỏi kiến của bọn họ trước đã, dù sao cũng rất là ngu hiểm." Nghĩ đến lúc kẻ nghiện lên cơn, ta nhin không được rùng mình.

Lam Lệ gật đầu cam chịu.

Ta đi tới cửa phòng, chợt nghe hai người bọn họ đang nói chuyện.

Liễu Tuyết Mị nói: "Nếu y tiên Lam Lệ cũng không có cách nào, cần gì phải cưỡng cầu."

"Y thuật của Lam cô nương xuất thần nhập hoá, người yên tâm đi." Trong giọng nói của Dật Phong mang theo thất vọng.

"Không cần, chúng ta đã cậy nhờ hết danh y trong thiên hạ, hôm nay ngay cả Lam cô nương cũng đã bó tay.com, ta là tạo nghiệt quá nhiều, đây là ông trời trừng phạt ta." Vẫn còn biết bản thân tạo nghiệt chướng, ta khinh bỉ người.

Dật Phong nói: "Lam cô nương nếu đã đồng ý giúp người tìm giải được, vậy thì chắc chắn sẽ làm được.

"Lam cô nương là nể mặt Mai cô nương nên mới giúp ta giải độc, nếu như Lam cô nương biết Thiên Tuyệt Môn từng ám sát Mai cô nương, không biết nàng có cho ta giải độc nữa hay không." Người ta sớm đã biết, biết rất rõ ràng. Lam Lệ cũng không có thêm tính toán, chết tiệt, cư nhiên dám ám sát ta.

"Là do Mẫn Huyền quá tự tiện." Mẫn Huyền.... Giết ta? Ta đâu có trêu chọc gì nàng.

"Người rất thích Mai cô nương, Mẫn Huyền ghen, nên mới nhờ ta đi giết nàng. Nếu lúc đầu ta biết Mai cô nương là người yêu của người, tuyệt đối sẽ không đi sát hại nàng." Ta thiếu chút nữa bị hù chết, Mẫn Huyền – người thật lợi hại, ghen ăn đến trình độ này. Ban đầu ở Phong gia N ngày không thấy bóng dáng nàng, nguyên lai đã có kế hoạch. Còn có a, hôm đó Dật Phong vừa mới rời đi, sát thủ đã tới rồi, xem ra là chuyện tốt mà Mẫn Huyền làm. Ta cười khô, nàng cần gì phải làm vậy. Ta biết nàng cần bản là thích Tề Hạo, tại sao lại muốn ngăn cản Dật Phong thích nữ nhân khác chứ.

"Đáng tiếc nàng không thích ta, người trong lòng nàng, dấu sao vẫn không phải là ta." Từ những lời Dật Phong vừa nói, ta cảm nhận được sự thất vọng.

Tuyết Mị cười nói: "Cùng là người lưu lạc thiên nhai."

"Kỳ thật... Trịnh cô nương chính là rất yêu người." Trịnh cô nương? Ai a?

Liễu Tuyết Mị cười lạnh: "Yêu ta? Yêu ta thì nàng đã không vì vinh hoa phú quý mà giả cho người khác." Cái... Trịnh tiểu thư kia thật là không ra gì.

"Kỳ thật, nàng có bắt đắ dĩ của nàng, người cũng biết Diễm Oánh từ sớm đã được định là Thái tử phi? Thái tử phi? Không hiểu gì cả. Diễm Oánh? Nếu ta không nhầm tên của Thục phi gọi là Trịnh Diễm Oánh. Đúng là, hai cái tên này đều bị bệnh thần kinh, đều thích thương nữ nhân của Hoàng đế. Ta ở trong cung lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy Trịnh Thục phi ra khỏi Minh Nguyệt cung, càng không có thấy nàng thị tẩm, hẳn là nàng tiến cung thật sự là do bắt đắ dĩ a.

"Cái gì mà sớm bị định trước chứ, ban đầu ta muốn nàng đi theo ta, chính miệng nàng nói nàng muốn vinh hoa phú quý." Chắc chắn là hiểu nhầm, mặc dù ta chưa từng gặp Trịnh Thục phi, nhưng với trực giác của mình ta tin tưởng nàng không phải là hạng người như thế.

"Chính là bởi... lý do này nên người mới đi phá hoại tú nữ?" Lời Dật Phong vừa xuất ra khỏi miệng, ta vội vàng che ngay miệng lại. Cái... gia hoả này... nhất định chính là cái tên hạ xuân dược ta, thiếu chút nữa liền cưỡng gian ta, cái tên hôn đần. Ta thật sự muốn ngay lập tức chạy vào, ăn thịt hắn, uống máu hắn.

"Những nữ tử ham phú quý ấy, xứng đáng bị như vậy." Hân lạnh lùng địa đạo.

"Con mẹ nó, Liễu Tuyết Mị nguoi ăn no thừa mỡ không nơi phát tiết, trong lòng nổi lên biến thái à? Tuyền tú nữ là quy định hoàng gia, cũng không phải là do chúng ta tự nguyện. Cho dù một nữ nhân có suy nghĩ như vậy, cũng không phải là tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều nghĩ như vậy. Hơn nữa Trịnh Thục Phi chắc chắn là có nỗi khổ riêng, nguoi không cảm thông cho nàng thì làm gì có tư cách yêu nàng? Nguoi hại người khác mà không biết thẹn? Là nguoi tìm đúng ta chuẩn bị tiến cung vào quấy rối, ý định cưỡng gian hại nguoi. Con mẹ nhà nguoi, khuya khoắt chạy vào gian phòng của ta lại còn mắng ta tiện nhân, hại ta bị... Lão tử tìm nguoi đã lâu như vậy, nguoi lại tự đưa mình đến cửa." Ta một cước đá văng cửa phòng, phần nộ đứng ở cửa, trên đầu vẫn còn bốc khói nghi ngút. Luôn luôn chỉ có ta được phi lễ nguoi khác, chứ nguoi khác không được phi lễ ta. Tên khốn kia cư nhiên hạ xuân được ta, đem lột hết y phục của ta, quả thực là vô cùng nhục nhã. Nếu không phải là gặp Tề Hạo, ta đã bị hân tiên đâm hậu sát. . Hiện tại ta bắt đầu thấy may mắn vì cái nguoi kia... là Tề Hạo, nếu là cái... tên biến thái này thì ta đã gặp vấn đề rồi. Vốn ta là nghĩ như vậy, nhưng là cũng đã hành động xong rồi, ta không muốn phản ứng theo cách ấy cũng không còn kịp rồi.

Hai người kinh ngạc nhìn ta phát điên, hồi lâu cũng không có nói gì.

Ta nổi giận dùng dùng chạy vào phòng bếp, Lam Lệ đang nấu thức ăn. Ta tức giận rống lên: "Tỷ tỷ, đưa con dao phay cho ta."

Nàng kỳ quái hỏi: "Làm chi?"

"Ta chém tên biến thái... Liễu Tuyết Mị kia."

"Hân chọc giận nguoi?" Nhìn bộ dáng ta bốc hỏa lên đầu, Lam Lệ vừa sót ruột lại vừa buồn cười.

"Không có gì, hân cho ta dùng mê dược xong hạ xuân được ta, ý đồ tiên đâm hậu sát. Nếu không phải Bồn tiểu thư vận khí tốt, sớm đã chết trên tay hân. Cái thứ... đại hôn đàn này, không báo thù này ta làm con hân." Vừa nói ta đã phẩm phẩm nắm chặt con dao phay trong tay.

Ta vung con dao phay lên, nhìn không khác gì Dao Phủ, khí thế hung hăng xông tới chỗ bọn họ. Còn chưa đến cửa phòng, vừa lúc đụng phải hai người bọn họ.

Thấy ta cầm con dao phay, Dật Phong nói: "Ảnh nhi định làm gì vậy?"

"Nguoi đừng có can, hôm nay ta nhất định phải làm thịt cái tên rùa Vương bát đàn này." Vừa nói ta đã cầm con dao phay hướng Liễu Tuyết Mị mà chém tới.

Con dao phay đã chém gần tới người hân, tay của ta đột nhiên dừng ở giữa không trung, Dật Phong nắm tay của ta, nói: "Nguoi bình tĩnh một chút."

"Ta làm sao mà bình tĩnh được, tên hôn đàn này hại ta thê thảm như vậy."

Liễu Tuyết Mị dùng hai ngón tay cầm lưỡi dao, nhẹ nhàng thả ra. Thản nhiên nói: "Cô nương hình như đã nhớ nhầm rồi."

"Nhớ lần cái đại đầu quỷ nhà nguoi, giới nguy biện nhi. Ban đầu tại Lam Uyển, nguoi hạ xuân được ta. Sau lại có một cái đại hiệp đi tới, nếu không phải hân, tadã sớm xong đời." Ta đã đem da mặt cát vô túi tiền, ta thật sự là đã bị chọc giận tới cực điểm.

Hân cúi đầu xuống, ta nhìn không rõ bộ dáng của hân, bắt quá nhìn ra hân cũng đang rất buồn bực: "Cô nương, ta...."

"Ta cái gì mà ta, nguoi còn không thừa nhận."

Hân mất tự nhiên địa đạo: "Mai cô nương, thật sự là hiểu lầm. Mặc dù là ta hạ mê dược nguoi, nhưng ta cũng không có chiếm được tiện nghi của nguoi. Lúc ấy ta bị đại hiệp mà nguoi nói đánh ra, ném vào trong hồ nước. Liễu Tuyết Mị ta tự ra tay, chỉ thất thủ duy nhất lần ấy." Thật là vậy sao, Tề Hạo cũng từng nói vậy. Khó trách được hôm đó bên cạnh hồ nước tại Lan Uyển, Tề Hạo lại cười kinh khủng như vậy, nguyên lai là vì vậy.

Dật Phong đã không nhịn được cười rộ lên, "Ảnh nhi, nguoi nói cái đại hiệp kia là ai vậy? Cư nhiên có bản lĩnh đem hân ném vào... hồ nước."

Lam Lệ đi tới, trừng mắt liếc nhìn Liễu Tuyết Mị, lạnh như băng địa đạo: "Cút ra ngoài cho ta, nếu sau này dám bước vào Dược Vương Cốc nửa bước, giết không tha."

"Tỷ tỷ, đừng đuổi bọn hân đi, ta đã quyết định vì hân giải độc." Cái tư vị khi thứ độc kia phát tác, ta sợ hân chịu không nổi. Lão Tử ta sẽ không giết nguoi, nhưng là sẽ khiến nguoi phải chịu tội, khó chịu hơn cả chết.

Lam Lệ khó hiểu nhìn ta, "Hân khi dễ nguoi... Tại sao nguoi còn muốn giúp hân?"

"Ảnh nhi, nguoi có thể giải?"

"Đương nhiên, đối với ta mà nói đây chỉ là chuyện đơn giản, chỉ cần hân có thể chịu nổi."

"Cám ơn." Dật Phong vẫn còn khách khí với ta, tới khi thấy lúc giải độc biết bao là thống khổ, không biết có thể hay không sẽ nghĩ là ta cố ý.

Liễu Tuyết Mị... mất tự nhiên, không có ý tứ nói chuyện.

"Không cần cảm ơn,... trước tiên chuẩn bị khoảng mười hai mươi cái dây thừng chắc chắn cho ta." Lại đối Lam Lệ gian trá cười một tiếng, nói: "Tỷ tỷ, người chuẩn bị một ít thuốc tỉnh táo đầu óc được không, giải loại độc chất này quan trọng nhất là dựa vào ý chí bản thân." Cho dù khó chịu đến bất tỉnh cũng không thể bất tỉnh nổi, ta muốn hành hạ chết người. Một đao giết chết thì thật sự đáng tiếc, khi dễ ta thì sẽ phải chịu cái chuyện này.

Lam Lệ nhìn nụ cười gian trá của ta, hiểu ra vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 26

Ngày thứ hai, Lam Lệ thật sự tìm được mấy sợi dây rằn ri. Ta đem mấy sợi dây quăng lên bàn, lười biếng địa đạo: "Dược như thế không có cách nào giải, chỉ có một biện pháp duy nhất là dựa vào ý chí kiên trì của chính mình không chạm vào nó nữa. Nhanh thì mười ngày nửa tháng, lâu thì một tháng, chỉ cần có thể kiên trì vượt qua mấy ngày này, người sẽ hoàn toàn thoát khỏi được thứ đó. Nếu như người không thể kiên trì được, như vậy thì cả đời này cũng không thể ly khai khỏi nó. Thứ dược như thế rất có hại cho cơ thể, nếu như người tiếp tục dùng, ta phỏng đoán không quá 3 năm người sẽ xong đời. Ta phải nhắc cho người biết, quá trình giải độc vô cùng thống khổ, đừng có đến lúc đau chết đi sống lại liền nói là ta cố ý." Ta cũng không phải thiên thần, nhất định sẽ khiến người phải đau chết đi sống lại. Một đao giết chết không đủ để báo thù, muốn nhìn hấn thật là thống khổ. Có nhìn thấy không, ta cũng không phải nữ nhân tốt đẹp gì, tốt nhất đừng có đắc tội ta.

Liễu Tuyết Mị hôm nay không có mang mặt nạ, nhũ mây nói: "Chỉ cần nhẫn qua một tháng, nhất định có thể khỏi?"

"Người nói thừa, cái tình huống giống như người tại hiện... Tây Vực có rất nhiều, nếu không thể chịu đựng được thì nhất định chỉ có thể chờ chết, nhưng là chỉ cần chịu đựng được, là có thể sống sót." Ta thiếu chút nữa đã nói thành tại hiện đại.

Dật Phong nói: "Người có chắc hay không?"

"Đương nhiên, Liễu Tuyết Mị là một sát thủ, ý chí vốn dĩ cũng kiên cường hơn người thường, ta hoàn toàn tin tưởng hấn có thể sống sót vượt qua." Lời nói như vậy là thật lòng, ý chí sát thủ so với người thường chắc chắn là kiên cường hơn.

"Ta tin tưởng Mai cô nương." Liễu Tuyết Mị địa đạo.

Lam Lệ lạnh lùng nói : « Nếu tin tưởng nàng, vậy thì bắt đầu thôi. » Vừa nói nàng vừa cầm một sợi dây lên ngắm nhìn.

Ta đưa mắt nhìn hấn, ý bảo hấn leo lên giường. Trực tiếp để cho hai người bọn họ hỗ trợ đem tứ chi hấn gắt gao cố định tại đầu giường, sợi dây rằn ri chắc cuộn quanh người hấn một vòng lại một vòng. Tới khi nam nhân trên giường biến thành chữ X to đùng, lòng ta đột nhiên lo lắng, thật sự sẽ không hại chết hấn chứ ?

« Liễu Tuyết Mị, nếu người không đủ kiên trì... có thể bỏ cuộc bây giờ vẫn chưa muộn. Nhưng nếu như người hối hận cả đời vì đã không cố gắng, ta cũng không ý kiến. » Ta dùng một điệu nói lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại thật sự hy vọng hấn có thể kiên trì cai nghiện.

« Cảm ơn Mai cô nương. » Đừng khách khí, đợi một chút nữa thôi ta cam đoan người sẽ nắn ta chết đi sống lại.

Ta để Dật Phong trông chừng hấn, lôi kéo Lam Lệ đi ra ngoài.

Ta đứng ở ngoài phòng, gió nhẹ nhàng thổi qua khuôn mặt. Ta đối Lam Lệ nói : « Lam tỷ tỷ, gười không thể không giết hấn sao ? »

« Không ai có thể ngăn cản ta báo thù. » Nàng nói rất kiên quyết, là, ta không có tư cách, đây là mối thù diệt môn, ai cũng không có tư cách ngăn cản nàng báo thù.

« Tỷ tỷ, kỳ thật.... Không thể bỏ qua sao. Năm đó Liễu Tuyết Mị cũng chỉ mấy tuổi, giết cả nhà người cũng không thể là hấn ? » Ta cười khổ : « Bỏ đi, nếu như người nhìn thấy quá trình giải độc, không biết người còn có thể nghĩ như vậy được nữa hay không. » Ta hiểu rất rõ sự thống khổ của quá trình cai nghiện, cái loại . thống khổ này so sánh với thiên đao vạn giáo còn khó chịu hơn. Đúng là hấn đã hại ta, như là cai nghiện đủ thống khổ để đền bù. (t/g : người phải biết rằng, nếu như người ko giúp hấn cai nghiện, hấn sẽ chết. Thật ko biết là người giúp hấn, hay là hại hấn. Dung : Hấn là sẽ chết, nhưng là chết thì cũng ko thể nào thống khổ bằng vậy, ta sẽ khiến hấn vô cùng thống khổ.)

Nàng cười khổ : « Có lẽ thế. »

« Lam tỷ tỷ, hấn đã từng hại ta. Ta đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho hấn, cho hấn uống chén thốc tỉnh táo, ta phải khiến hấn đau tới chết. Đến lúc đó người nhìn cũng hiểu, giải độc là cái cảm giác gì. »

« Ảnh nhi, » Dật Phong vội vàng đi ra nói.

« Lại phát tác đúng không ? » Hân không nói ta cũng biết là có chuyện gì.

Ta đôi Lam Lệ nói : « Tỷ tỷ, chuẩn bị tỉnh được, ta đi xem hân. »

Ta cùng Dật Phong đi vào phòng, cả người Liễu Tuyết Mị bắt đầu co rút, gất gao cắn răng chửi bới. Ta cầm cái khăn tay học tập Lam Lệ nhét thẳng vào miệng hân, rồi nói : « Không muốn trở thành phế nhân thì kiên trì làm đi. »

Cai nghiện cũng không phải đơn giản như tưởng tượng, hân cơ hồ mỗi ngày đều thống khổ đến độ bất tỉnh. Bị Lam Lệ cho một chén tỉnh được cứu tỉnh, lại phải tiếp tục chịu tội. Nhìn hân thống khổ, Dật Phong cơ hồ đã cho là ta cố ý. Ba ngày ba người chúng ta thay nhau trông chừng hân, buổi tối Dật Phong đi xem hân. Kỳ thật Dật Phong thật sự là một cái bằng hữu rất tốt, hân có thể vì giúp bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống. Vì Tề Hạo mà có thể hiến cho nhiều tiền như vậy, vì Liễu Tuyết Mị mà có thể mạo hiểm sinh mạng để van cầu được. Giao tình với bằng hữu như hân, ta thật may mắn.

Đã là ngày thứ 5, Liễu Tuyết Mị nằm trên giường thống khổ co quắp, kêu la dữ dội khiến lỗ tai ta sắp sửa muốn điếc.

« Mai Ảnh, ngươi là cái thứ tiện nhân. Cái này không phải là ngươi cứu ta, ngươi là đang hại ta. Tiện nhân, ngươi hận ta lúc đầu bỏ thuốc ngươi, lại còn đánh ngươi, cho nên ngươi là đang trả thù ta. Thuốc của ta đâu ? Ta muốn dùng thuốc, đưa thuốc cho ta. » Ta vừa nói hân liền mắng ta, hân không nói ta vẫn còn không biết ban đầu kẻ đánh ta chính là hân cơ. Không đánh đã khai, đừng có trách ta không khách khí.

Ta trực tiếp lấy một cái khăn tay nhét vào miệng hân, thứ nhất là vì hân la hét quá kinh khủng, hai là sợ hân tự cắn đứt lưỡi mình.

Dật Phong không nhịn được hỏi : « Hân có thể có việc gì hay không ? »

« Không còn cách khác, phải cố gắng, nếu như không chịu nổi, thì để hân dùng thuốc đi. Yên tâm đi, Tây Vực có rất nhiều người dùng phương pháp này giải độc. »

Lam Lệ nói : « Muội muội, để ta cho hân uống ít thuốc an thần ? » Lam Lệ cuối cùng cũng không đành lòng.

« Không được, nếu như uống thuốc an thần thì sẽ vô ích, ta chính là muốn hân phải thanh tỉnh. » Mặc dù nhìn hân thống khổ như vậy ta cũng không đành lòng, nhưng là ta muốn báo thù. Cái lúc cần phải nhẫn tâm thì phải nhẫn tâm, đặc tội ta là sẽ phải cực khổ hình như thế.

« Nhưng mà... » Lam Lệ đột nhiên lo lắng. Nàng thấy người này, ăn nói vô cùng chua ngoa, xàm ngôn tục ngữ, quả thực không thể nghe nổi.

« Điểm huyết đạo của hân, điểm luôn cả á huyết (thật là phiền toái ta a, *cười đều*). » Ta vừa dứt lời, hai bóng người đã vọt đến trước giường, đồng loạt đưa tay điểm huyết đạo của hân. Liễu Tuyết Mị lập tức không động đậy, nhưng là ta có thể nhìn thấy hân thống khổ đến độ cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến dạng. Ta hải lòng gật đầu : « Hai vị thật là lợi hại, có thể dạy ta không ? Phong đại ca, biết ngươi lâu như vậy, tại sao ta lại không biết ngươi có võ công a ? »

« Bởi vì ngươi không có hỏi ta. » Còn làm bộ như vậy, hân, so với ta miệng ta, lưỡi hân vẫn còn lươn lẹo hơn.

« Trông chừng hân, ta đi ra ngoài. »

« Ảnh nhi từ từ một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi. »

Trời tháng tư, cảnh sắc trong cốc đẹp vô vàn khó tả, khắp nơi tràn ngập hương hoa, non xanh nước biếc. Ở trong sơn cốc đã hơn một tháng, ta vẫn còn chưa hảo hảo thưởng thức được cảnh sắc mỹ lệ này.

Hai chúng ta cùng sánh bước, hân không nói lời nào, ta cũng không biết phải hỏi gì, Bất tri bất giác đã đi tới chân thác nước, ta quơ tay hứng lấy dòng nước chảy, hưởng thụ cảm giác mát lạnh.

Ta đột nhiên tươi cười : « Ta nhớ hôm trước lúc ngươi vào đã lén trộm nhìn ta tắm rửa phải không ? »

Hân mắt tự nhiên địa đạo : « Ta... Ta không phải là cố ý, ta chỉ là vừa vặn đi ngang qua. »

« Nói thừa, ta biết ngươi không phải là cố ý, ta chỉ là muốn biết tới cùng thì ngươi đã thấy những gì ? »

Hân ấp a ấp úng trả lời : « Ta đã thấy hết toàn bộ. »

Ta đột nhiên nổi trận lôi đình : « Uy, ngươi ít ra thì cũng phải nói dối ta một chút chứ. Cho dù ngươi thấy hết, thì cũng phải nói là không thấy gì chứ. » Chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, hơn nữa ta căn bản vẫn cho là hân cũng không có thấy gì, chỉ nghĩ định xác nhận lại một chút, khiến bản thân an tâm hơn.

« Cái... này.. »

« Không nói cái.. này nữa, ngươi có gọi ta ra đây có chuyện gì ? » Ta vội vàng đổi chủ đề.

« Ảnh nhi, ta rất muốn hỏi ngươi, buổi tối hôm ấy... Có phải là ngươi đã nghe được ta cùng Hoàng thượng nói chuyện ? » Tại trong hưu thư ta cũng đã thẳng thắn thừa nhận là ta nghe được, cần gì phải hỏi lại.

Ta cười nói : « Đùng vậy ? Buổi tối hôm ấy ta không ngủ được, cho nên đi dạo quanh viện một chút, cho nên liền không may nghe được. »

« Ảnh nhi, hôm đó... ngươi đã nghe được những gì ? »

Ta thờ ơ trả lời : « Cũng không có gì cả, chỉ là nghe được một số chuyện quan trọng thôi ? » Không biết từ lúc nào, ta cũng đã có thể giả bộ như không sao cả.

« Ảnh nhi, kỳ thật... Mấy ngày nay, ta một mực muốn nói với ngươi. Ta... thích ngươi. » Ta lập tức thất thần, đây là tỏ tình sao ? Nghe lén thấy tâm ý của hân và trực tiếp được bày tỏ không phải cũng là một khái niệm.

Ta vội vàng quay đầu sang hướng khác, né tránh ánh mắt của hân, nói : « Kỳ thật ta có một vấn đề vẫn muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi lại thay Tề Hạo làm việc ? » Coi như ta chưa từng nghe qua câu nói vừa rồi kia.

« Ngươi muốn biết ? » Trên mặt hân có điểm thất vọng.

« Đương nhiên. » Ta tìm một tảng đá rồi ngồi xuống.

Hân ngồi xuống bên cạnh ta, nói : « 7 năm trước lúc phụ thân ta qua đời, ta mới 17 tuổi. Khi đó ta không làm ăn đàng hoàng, gia nghiệp gần như là thất bại cạn sạch. Rất nhiều tài sản bị người khác chiếm lấy, ta không muốn báo quan, cũng không có năng lực đòi lại. Có một lần, ta cùng nhóm bạn xấu tới kinh thành, nói là kiến thức mỹ nhân kinh thành (nói tới đây, hân bắt đầu cười cười, chắc hẳn là vì tuổi trẻ bồng bột). Không may trên đường gặp phải tiểu thái, tiền trên người ta đều bị trộm sạch. Ta lang thang đầu đường, thật sự là đói khát vô cùng, được một nữ hầu tử cho tiền cứu giúp, cô bé kia chính là Ngọc Tĩnh. Khi đó Ngọc Tĩnh mới 16 tuổi, Hoàng thượng mới 12 tuổi, hai người bọn họ là len lén ra khỏi Hoàng cung. Ta bị hai người bọn họ kéo đi, Ngọc Tĩnh muốn dẫn ta đi báo quan. Hoàng thượng biện hộ thay cho ta, điều kiện là muốn ta vĩnh viễn thuần phục hân. Ta lúc ấy sợ hãi, cứ vậy mà đáp ứng. Sau Hoàng Thượng lại biết tình cảnh của ta, ngay lúc ấy hân nhờ Chiêu Nghi nương nương cùng là Thái Hậu bấy giờ giúp ta đoạt lại gia sản, lại bỏ ra rất nhiều bạc để khôi phục lại việc buôn bán. Dựa vào tiền bạc và thế lực Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, Phong gia lại lấy lại được chỗ đứng trên thị trường. Mấy năm sau, sản nghiệp Phong gia đã được như hiện tại, mà cũng một lòng trợ giúp Hoàng Thượng. Ngoại nhân chỉ biết Phong gia là đệ nhất thủ phủ, kỳ thật tài sản bên trong Phong gia, có tới 60% là của Hoàng Thượng. » Ta không thể không bội phục, Tề Hạo quả thật lợi hại, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết dùng tâm kế thu mua kẻ khác. Hân quả thực thông minh đến nỗi khiến ta phải sợ hãi, hân quả thực rất nguy hiểm, ta vẫn nên tránh xa hân một chút.

« Hân thật là đáng sợ. »

Dật Phong cười nói : « Cái này đã là gì ? Ngươi biết Lạc thông lĩnh tại sao lại đi theo Hoàng Thượng không ? »

Ta lắc đầu, chẳng lẽ cũng dùng cách đó ?

« 10 năm trước Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đi thăm viếng, Hoàng Thượng lén lút chuẩn ra khỏi Triệu phủ, gặp phải Lạc Kinh Thiên cùng tỷ tỷ của hân ở đầu đường bán mình táng phụ. Vì vậy, Hoàng Thượng liền mua hai tỷ đệ bọn họ, từ đó về sau Kinh Thiên đi theo Hoàng Thượng, Tư Oanh bị Thái Hậu đưa vào thanh lâu. » Nguyên lai là như vậy, hân thật là quá giỏi mời chào nhân tài, còn nhỏ tuổi mà thông minh như vậy, ta không bội phục cũng không được. Ngẫm lại ý tứ của Dật Phong, tất cả có vẻ như đều do Thái Hậu châm dầu vào lửa. Tư Oanh ? Như thế nào lại cùng Tề Hạo có quan hệ ?

« Ngươi nói Tư Oanh là người của Hoàng Thượng ? Sau có phải là tặng cho Thành Vương hay không ? » Nguyên lai Tư Oanh cũng là một mỹ nữ gian tế.

« Là vậy, nhưng cũng không hẳn vậy. Khi đó Tư Oanh đã 14 tuổi, lớn lên xinh đẹp. Thái Hậu biết Thái Tử háo sắc, hơn nữa thích lưu luyến thanh lâu, vì vậy đem Tư Oanh biến thành kinh thành đệ nhất danh kỹ lúc bấy giờ. Thái tử vì thế mà bỏ bê mọi việc, thường xuyên lưu lại chỗ Tư Oanh mấy ngày không về. Có Tư Oanh, nhất cử nhất động của Thái tử đều không thể qua được mắt của Hoàng thượng và Thái Hậu. Sau đó Mẫn Huyền tiến cung, vì muốn phế bỏ ngôi vị Thái tử, Mẫn Huyền thừa nhận cùng Thái tử thông dâm. Lúc đó chất, nàng chỉ rõ ràng trên tay phải hái từ có dấu móng tay của nàng, kỳ thật chính là Tư Oanh nói cho Hoàng Thượng điều ấy. Kỳ thật sau hai năm từ khi theo Thái tử, Tư Oanh lại bắt đầu cùng Nhị hoàng tử ở chung một chỗ. Lúc Hoàng Thượng chưa đăng cơ, lúc ấy nàng không ngừng chu toàn chuyện các vị hoàng tử khác, vì hân mà thu thập tin tình báo. Hoàng thượng có thể có được ngày hôm nay, không thể không tính đến công lao của Tư Oanh. Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, mới để tỷ đệ Tư Oanh – Lạc Kinh Thiên gặp lại nhau, tặng Tư Oanh cho Thành Vương làm sủng phi. » Nàng mới 24 tuổi, chính là lúc đầu gặp nàng ta đã cảm thấy nàng rất đáng thương, ai, nhất định lòng nàng rất đau khổ. Suốt tám năm trời, nàng sắm vai gián điệp, bán cả thể xác lẫn linh hồn của mình, không tiêu tụy mới lạ. Ta cảm thấy nàng thật sự yêu Tề Hân, nhưng vẫn phải phụng mệnh giám thị hân.. Hôm nay ta mới phát hiện, nam nhân ta gả cho có rất nhiều đáng sợ. Để đạt được mục đích, hân có thể hy sinh bất cứ kẻ nào, tùy ý đùa bỡn với tình cảm người khác. Cũng may là chúng ta đã ly hôn, nếu không kẻ tiếp theo bị lợi dụng chỉ sợ sẽ là ta. Kỳ thật hân cũng đã muốn lợi dụng ta, chỉ là bị ta phát hiện.

Ta im lặng một hồi lâu, Dật Phong cười nói : « Ảnh nhi, ngươi cũng hiểu được Hoàng thượng rất đáng sợ có phải không ? » Ta vẫn không nói gì, hân nói : « Ảnh nhi, kỳ thật ta biết ngươi yêu hân. Nhưng là từ nhỏ đến lớn, trong lòng Hoàng thượng chỉ nghĩ tới quyền lực. Ta cho ngươi biết những điều này... cũng là có ý tứ, ta chỉ sợ có một ngày ngươi sẽ bị hân lợi dụng. Mẫn Huyền đối hân ý trọng tình thâm, cuối cùng lại rơi vào cái... »

« Cả nhà bị tịch thu tài sản, giết sạch những kẻ phạm tội, hân lại còn phong nàng cái danh hào Quận Chúa. » Ta thay hân nói. « Kỳ thật... những điều này ta cũng biết, cho nên ta đối hân đã không còn bất cứ... ảo tưởng gì nữa. »

« Buổi tối hôm đó, ngươi cũng đã nghe thấy tất cả. Kỳ thật cái phong hào Mẫn Huyền Quận CHúa, là HOàng Thượng thừa dịp tiên đến lâm trọng bệnh, giả truyền thánh chỉ mà thôi. » Ta hôn mê, giả truyền thánh chỉ, hân còn có cái gì không dám làm ?

« Kỳ thật ta cũng không có trách hấn, hấn nói rất đúng, làm đế vương, cần phải có dã tâm mới có thể mở rộng lãnh thổ, có nhẩn tâm mới có thể bảo toàn giang sơn. Việc tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế ta đã thấy quá nhiều, giờ ta đã hoàn toàn vô cảm. Đường Thái Tông, Lý Thế Dân chẳng phải cũng giết ca ca, đệ đệ của mình hay sao, nhưng là sát hại máu mủ như thế cứ nhiên lại thành câu chuyện thiên cổ được đời đời ca tụng. Từ xưa thắng làm vua thua làm giặc đã trở thành cái đạo lý rồi, chính là hấn có thể thống trị giang sơn thật tốt, hấn vẫn coi trọng con dân của mình đã chính là Hoàng đế tốt rồi, sử sách là do con người viết nên thôi. » Ta không lẽ là điên thật rồi ? Ta đây là đang nói cái gì vậy a ? Chẳng lẽ cách làm của hấn vẫn còn gọi là tốt ?

Dật Phong ngăn người ra : « Ảnh nhi, người... có ý gì ? Lý Thế Dân là ai ? » Còn lâu người mới hiểu.

Ta cười : « Lý Thế Dân chỉ là một nhân vật trong tiểu thuyết mà thôi, không cần bận tâm, Ta cũng không có ý gì cả, những gì ta vừa nói, chẳng qua là ta giải thích về Đế vương mà thôi. Cuộc chiến tranh ngôi đoạt vị Hoàng đế vốn dĩ là tàn khốc, nếu như hấn không đủ nhẩn tâm, kẻ mất mạng có thể là hấn. Nhưng là, hấn đủ tư cách làm Hoàng đế, nhưng không đủ tư cách làm trượng phu, cho nên sẽ không có khả năng ta lại yêu thương hấn. Cho nên hấn cũng không có cơ hội sẽ lợi dụng ta, cho dù ta thương hấn, hấn cũng không thể lợi dụng ta, ta không phải kẻ ngu. Trên đời này cũng không có kẻ nào có thể lợi dụng ta, trừ phi là chính ta nguyện ý. » Có lẽ ta không phải là kẻ rất thông minh, nhưng ta là kẻ có tư tưởng nữ quyền rất lớn, lại càng không định hy sinh thân mình, kẻ có khả năng lợi dụng ta chỉ sợ còn chưa có sinh ra. Làm cái việc ngu ngốc giống như Mẫn Huyền ta không làm được, cũng sẽ không đi làm.

Ảnh mắt hấn trong trời, chân thành nhìn ta : « Ảnh nhi, chỉ cần người nguyện ý, ta sẽ chiều cổ người cả đời. »

Ta lắc đầu : « Ta kiếp này vô duyên. »

« Ảnh nhi, kỳ thật ta biết trong lòng người vẫn còn có Hoàng Thượng. Không sao cả. Ta sẽ chờ người, suốt đời chờ đợi người. » Ảnh mắt chân thành của hấn khiến ta không biết nên chọn ai, không biết nên đưa tay sang hướng nào.

Ta nhìn hồ nước trong veo : « Cảm ơn người, nhưng mà người thật sự không cần chờ ta. Mục tiêu của ta chính là kiếm thật nhiều tiền, tốt nhất là người nên đem cái danh hiệu.... thiên hạ đệ nhất thủ phủ này mà tặng cho ta. » Ta giống như nói đùa, cười hi hi nói. Kỳ thật trong lòng cũng đã sớm bật khóc, ban đầu ta vẫn còn một mực thề rằng chỉ cần có kẻ không chê dung mạo của ta ta liền giá cho hấn. Ta biết hấn không chê ta, chỉ là ta vô phương giá cho hấn, bởi vì người ta yêu nhất thủy chung vẫn không phải là hấn.

Hấn khôi phục u nhã, cười nói : « Chỉ cần có thể dõi theo người, ta cũng đã rất thỏa mãn. Người có thể không cần đến ta, nhưng là ta sẽ một mực đợi chờ người. » Không đáng, ta thật sự là không đáng.

« Được, ngày đó nhìn thấy hưu thư của ta có phải đã cho là ta đã chết ? » Ta cố ý đổi sang đề tài khác.

Hấn cười cười : « Kỳ thật ban đầu ta nghĩ rằng người đã nghe thấy ta nói chuyện cùng Hoàng thượng, cho nên muốn trốn tránh, còn Vân Dung và Tần nhi đều đã nghĩ người thật sự có luẩn quẩn trong lòng. Nhưng là Hoàng Thượng nói người cố ý lừa gạt chúng ta, qua một khoảng thời gian người sẽ tự nhiên xuất hiện. » Hấn tự giễu nói : « Kỳ thật người thật sự là cố ý làm vậy phải không ? Xem ra ta còn không có hiểu rõ người bằng hấn. »

« Sau đó hấn có phản ứng như thế nào. » Lời xuất ra ta liền hối hận, ta tại sao lại hỏi cái vấn đề này, nguyên lai trong lòng ta vẫn là thủy chung vẫn tâm niệm hấn.

« Ta không muốn lừa người, Hoàng thượng thật sự rất sốt ruột, đem cả Tề Châu lật qua lật lại. Cúng ta tìm người vài ngày, sau Hoàng thượng lại nhận được mật báo, Thiên Ly Quốc muốn chính thức thỉnh cầu đàm hòa, cho nên hấn đã hồi cung. » Ở trong lòng hấn, ta vĩnh viễn không quan trọng bằng giang sơn. Thử hỏi thế gian này, có mấy vị Hoàng đế cho rằng nữ nhân sánh với giang sơn vẫn trọng hơn ? Huống chi ta chỉ là một cái xấu nữ.

« Hấn là một vị Hoàng đế tốt. » Ta chỉ có thể nói câu này.

« Ta đồng ý. »

« Được, Tần nhi và Vân Dung sao rồi ? Còn trang sức màu đỏ phượng nữa, có bị... người tới quấy phá hay không ? » Sản nghiệp của ta cùng muội muội, đương nhiên quan tâm. Ngụy Thân bị ta chinh thám như vậy, ta sợ hấn sẽ trả thù.

« Tần nhi theo Hoàng thượng hồi cung, Vân Dung thay người gánh vác trang sức màu đỏ phượng. Vì tìm người, Thanh Vương lộ diện thân phận để quan phủ điều động quan binh hỗ trợ. Bây giờ ai cũng biết người có hai vị Vương gia làm chỗ dựa, ai dám trêu chọc trang sức màu đỏ phượng ? Người yên tâm đi. » Như vậy cũng tốt, ít nhất không kẻ nào dám tìm ta náo loạn.

« Phong đại ca, còn một vấn đề nữa, người trả lời ta được không ? »

« Chỉ cần người muốn biết, điều gì ta cũng có thể nói cho người. » Đứng... đối tốt với ta như thế, ta sẽ không chịu được.

« Ban đầu Lam tỷ tỷ cho người một viên dược, nàng nói chỉ cần người uống nàng sẽ trị mất cho ta, người tại sao lại uống đứt khoát như vậy ? Chẳng lẽ người không sợ nàng lừa gạt hay nuốt lời người, quan trọng hơn là nàng đã nói rõ rằng nó có thể là độc dược ? Mặt của ta thật sự đáng giá để người liều mình hay sao ? »

Hấn cười : « Mặc dù ta không biết tại sao Lam lệ lại làm như vậy ? Nhưng là ta biết nó không có độc. »

« A ? » Ảnh mắt ta tròn thật sự quá to.

« Kỳ thật lúc nói với người, ta liền cảm thấy người rất giống Mai Ảnh. Sau đó lúc nàng ấy đưa ta viên dược, ta liền biết các người cùng Mai Ảnh nhất

định có quan hệ, nằng là đang thử dò xét ta. Nhưng là Ảnh nhi, nếu như điều ấy thật sự có thể giúp ngươi khôi phục dung mạo, cho dùng lấy tính mạng ta để đổi lấy, ta cũng nguyện ý. » Không biết nửa câu sau là thật hay giả, bất quá hẳn xác thật rất thông minh.

Ta ngừng đầu nhìn bầu trời : « Phong đại ca, cảm ơn ngươi. Ngươi thật sự là một cái bằng hữu đáng giá để kết giao, không trách được ngươi có thể kết giao với cả Hoàng thượng, cũng có thể kết giao với cả Liễu Tuyết Mị. » Ta cố ý đem từ 'bằng hữu' nhấn thật mạnh, bởi vì ta muốn nói cho hắn, chúng ta sẽ chỉ có thể làm bằng hữu thôi.

« Ba năm trước đây, Tuyết Mị vẫn chưa phải là môn chủ, hẳn là phụng mệnh đi giết ta. Nhưng là trước đó hắn đã bị trọng thương khi làm nhiệm vụ. Cho nên ta mới đánh bại được hắn, vì thế chúng ta trở thành bạn tốt. » Lại là một cái cường nhân, đánh bại Liễu Tuyết Mị, Liễu Tuyết Mị cũng thật sự là không may, đã bị thương mà vẫn bị phái đi làm nhiệm vụ/

« HOàng Thượng biết không ? »

« Biết, cho nên hẳn một mực muốn đem Thiên Tuyệt Môn thu làm của riêng mình, nhưng là Liễu Tuyết Mị không muốn. » Tề Hạo, ta phục ngươi, đã tâm của ngươi thật vĩ đại.

Ta đứng lên cười cười : « Cảm ơn ngươi hôm nay đã nói cho ta nhiều điều như vậy, nói cho ta biết ngọn ngành mọi việc, cũng tới lúc phải đi xem vị huyênh đệ của ngươi rồi. »

« Ảnh nhi. » Hắn đột nhiên kéo cánh tay của ta : « Ta chờ ngươi, chỉ cần ngươi không lấy chồng, ta sẽ một lòng chờ ngươi, chờ ngươi hồi tâm chuyển ý. »

« Phong đại ca, ta không đáng được ngươi đối xử như vậy, kỳ thật ta cũng không tốt như ngươi nói. Ta ích kỷ, tham tài, thô tục, hèn hạ, ác độc, căn bản không phải là một kẻ một kẻ tốt đẹp gì. » Ta đem bản thân mình nói thành kẻ không đáng một đồng.

« Ta nói rồi, ta sẽ chờ ngươi.... »

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 27

Quá trình cai nghiện cũng thập phần dài dòng, cũng là thập phần thống khổ, trừ... kẻ đương sự ra, ba người chúng ta cũng bị hành hạ thống khổ như vậy. Mặc dù có tính được 'nâng cao tinh thần' hành hạ, nhưng là Liễu Tuyết Mị thành công sống tới ngày thứ 23. Tính từ ngày thứ 12 đến giờ, hắn hoàn toàn không có phát tác lại. Cho nên ta rất chán ghét người này, nhưng là ý chí của hắn khiến ta phi thường bội phục. Hảo cảm của ta đối với hắn, lập tức tăng lên rất nhiều. Không hổ là trùm xã hội đen, trong một thời gian ngắn như vậy (cộng thêm cả sự hành hạ của ta), lại có thể thành công cai được thuốc phiện. Hiện đại có câu gọi là rời xa thuốc phiện, trần ái sinh mệnh. Nhìn xem, ta đã đem cái suy nghĩ này dặt đến tận cổ đại.

Mấy ngày này Liễu Tuyết Mị đã sớm tiêu tụy tới mức da bọc xương, mà ba người chúng ta cũng đã gầy đi không ít. Ta nguyên bản là hành hạ hắn, mà vô thức cũng đem cả bản thân mình hành hạ thành như vậy. Ở đây Lam Lệ có rất nhiều được liệu trân quý, bốn người chúng ta mỗi ngày đều thuốc bổ, uống quá nhiều đến nỗi ngay cả da tay ta cũng bốc lên toàn mùi thuốc. May mắn là ta nghề của Lam Lệ quá cao siêu, nếu không uống nhiều như vậy ta nghĩ chắc muốn ói. Mặc dù 23 ngày vừa qua quả thực như địa

ngục, chính là trong khoảng thời gian này vẫn còn rất mới, nhớ tới ta lại choáng váng đầu. Mỗi lần nghĩ lại ta thật sự là có điểm quá đáng. Rõ ràng biết mỗi lần con nghiện phát tác là muôn vàn đau đớn, nhưng là ta vẫn đem lương tâm mình giẫm đạp dưới lòng bàn chân mà đem 'tinh được' bắt hắn uống. Ngay lúc hắn không chịu nổi muốn gào thét chửi bới, thì ta lại tiếp tục chặn miệng hắn. Thậm chí là điểm huyết đạo của hắn, khiến hắn muốn sống không được chết cũng chẳng xong. Ta dám cam đoan rằng, cả đời này, hắn cũng sẽ không quên được cái nỗi... thống khổ này, mỗi thù hắn ý đồ phi lễ ta xem như đã trả. (t/g: nhân gia chỉ là ý đồ, cũng đâu có thật sự phi lễ ngươi). Nhưng Lam Lệ thì sao? Có khi nào nằng sẽ áp dụng cái kế hoạch trước đó của chúng ta không? Trong mấy ngày cùng nhau tiếp xúc, chúng ta cũng có thể nhận thấy được cái tên... lão Đại xã hội đen này cũng không hẳn là người xấu, tới cùng thì liệu rằng nằng có giải đáp khúc mắc của mình hay không? Bỏ đi, cứ để mọi sự cho thời gian giải quyết. Ở trong cốc đã hơn hai tháng, điều nên làm thì ta đã làm, điều không nên làm ta cũng đã không làm, giờ chính là lúc cần phải ra ngoài. Mặc dù ta một mực rất muốn biến mất, nhưng là ở trong núi ẩn cư thật sự không phù hợp với tính tình của ta. Tuy là không thể biến mất hoàn toàn được, nhưng là nếu muốn trốn, thì có thể được. Với tình huống trước mắt, tạm thời không thể trở về trang sức màu đỏ phương, chỉ cần ta vừa về đến Tề Châu, lập tức sẽ trở thành tiêu điểm. Tề Hạo chẳng phải sẽ biết hành tung của ta sao, nếu hắn yêu giang sơn, vậy ta thành toàn cho hắn, chỉ cần hắn đừng làm phiền ta nữa.

Dật Phong nói hắn sẽ đợi chờ ta, nhưng ta biết hắn vĩnh viễn cũng không đợi được ta. Thâm tình của hắn, ta chỉ có thể trốn tránh. Trừ ra lẩn tránh, ta thật sự không có cách nào khác, ta thật sự không muốn thương tổn hắn. Trong lòng mỗi người đều có một nửa của riêng mình, ta đã tìm thấy một nửa của riêng ta rồi. Cho dù ta ở trong lòng hắn không quan trọng bằng giang sơn, nhưng là ta tin tưởng rằng hắn yêu ta Có đôi khi giấu lại, ta cũng hiểu rằng bản thân thật ích kỷ. Từ lúc hắn ngồi trên ngôi vị hoàng đế, hẳn liền không thể sống vì bản thân hắn nữa, hắn sống là sống vì cả thiên hạ. Ta không có quyền gì ép hắn buông bỏ thiên hạ, bởi vì ta thật sự không quan trọng bằng thiên hạ.

Có lẽ sẽ có một ngày nào đó, ta sẽ đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, và đột nhiên buông tha cho thứ tình cảm... vĩnh viễn không có kết quả này. Có lẽ 'ngày

nào đó' thật sự rồi sẽ tới... nhưng không phải là bây giờ. Cứ để mọi sự cho thời gian giải quyết đi, thời gian chính là thứ thuốc tốt nhất, có lẽ sẽ có một ngày, vết thương trong lòng ta dần dần lành lại.

Sau giờ ngo, ăn cơm xong Lam Lệ kê thuốc bổ, ta đang ở trong phòng chơi mạt chược. Là trò chơi trên điện thoại di động, nếu không đào đâu ra mạt chược mà đánh.

Đột nhiên có người gõ cửa phòng ta, ta để điện thoại di động xuống rồi ra mở cửa, cư nhiên lại là Liễu Tuyết Mị. Ta với hấn chẳng có gì để nói cả, hiện tại đột nhiên tới tìm ta, có ý đồ gì a.

Ta thân nhiên nói: "Vào đi." Vừa nói bản thân ta cũng tự ngồi xuống, hai tay đặt lên trên bàn, tiếp tục chơi trò chơi.

Hấn ngồi đối diện với ta, bộ dáng rất mất tự nhiên, tựa hồ như có lời muốn nói.

"Muốn nói gì thì nói đi, ta không quen nhìn người trước mặt ta ấp a ắp úng." Cho nên có thù thì báo, trong lòng thủy chung vẫn có một chút khó chịu.

"Mai cô nương, cảm ơn người đã cứu ta." Khởi cảm ơn, lúc mắng chửi ta người quên rồi?

Ta dừng dừng địa đạo: "Đừng khách khí."

"Mai cô nương, ban đầu ta...." Ta lập tức chặn lời hấn: « Đừng nói với ta ban đầu gì cả, tóm lại sự hạ là ta cứu người, bất quá người cũng chịu tội đủ rồi, hai người chúng ta giờ không thiếu nợ gì nhau. » Ta biết hấn muốn nói chuyện lần trước có ý đồ phi lễ ta, đó là cái ký ức đen tối trong đời ta, ta không hy vọng có kẻ nhắc lại.

« Mai cô nương, lúc giải độc ta mắng người, người thật sự không để ý » Hấn có chút không thể tin được ta lại rộng lượng như thế.

« Lúc đó,,, người đã đánh mất tâm trí, ta sẽ không trách người, Ta chỉ hy vọng, sau nà người sẽ buông tha cho những nữ tử đáng thương này, tuyển tú không phải là điều các nàng mong muốn. Giống như ta vậy, mục tiêu lớn nhất chính là chạy trốn khỏi hoàng cung. Có lẽ Trịnh cô nương cũng không phải thật sự ham vinh hoa phú quý, nàng đối với người như vậy, chẳng qua chỉ là vì muốn để người hoàn toàn quên nàng. Ta ở trong cung lâu như vậy, cho tới giờ cũng chưa từng thấy nàng rời Minh Nguyệt cung. Người ngoài nói nàng có bệnh, giờ ta mới biết thì ra thứ bệnh nàng mắc là tâm bệnh. Nhiều thứ không phải người muốn thế nào thì được thế đó, không phải là không yêu, chỉ là lòng người có quá nhiều bất đắc dĩ. Có lẽ là vì Trịnh cô nương quá yêu người, cho nên nàng mới phải tổn thương lòng người, nàng muốn khiến người vĩnh viễn quên nàng. » Chẳng phải là không yêu, chỉ là lòng người có quá nhiều bất đắc dĩ. Có lẽ vậy, mỗi một tình đều là có bao điều bất đắc dĩ.

Hấn nghe xong lời của ta, hơi kinh ngạc: « Người nói người là phi tử trốn ra khỏi hoàng cung ? » Hại nhiều phụ nữ quá, nên quên mất ta.

« Nói thừa, lúc đầu là do người từng đến Lan Uyển nên biết, ta là nữ nhi của Lại bộ thượng thư Mạc Liễm Dung. Chính là cái nữ nhi... vô cùng xấu xí kia, lúc không muốn được tuyển tú, cố ý đắc tội Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, chính là cái người đàn bà tiền cung được mấy ngày đã bị đánh vào lãnh cung kia. » Ta tự giễu cợt một tiếng: « Kỳ thật ta thử qua rất nhiều phương pháp, tỷ như chui lỗ chó, leo tường a, nhưng vẫn không cách nào trốn thoát được. Cho nên ta phạm thượng Hoàng Thượng, để bản thân mình bị tống vào lãnh cung, kỳ thật ta tin rằng Trịnh cô nương cũng muốn trốn ra, chỉ là không có cái khí phách đó mà thôi. » Nữ tử cô đại bình thường, làm sao có cái năng lực gan dạ sáng suốt như ta.

« Lúc đầu tại vì ta nghe nói Tam tiểu thư Mạc gia tài tình xuất chúng nên mới... Nhưng mà sau đó ta liền rời khỏi kinh thành, nên cũng không biết rằng người trung cử. »

« Như vậy a, không thèm nghe người nói nữa, tóm lại là bây giờ ta đã trốn ra được. »

« Người đã nói người gọi là Mai Ảnh, vậy ta gọi người Mai cô nương. Mai cô nương, ân cứu mạng của người ta xin ghi nhớ trong lòng, từ nay về sau nếu cần ta giúp đỡ chuyện gì xin cứ nói. » Ta thật sự là xấu hổ, rõ ràng là ta hành hạ hấn, bây giờ hấn lại muốn tới báo đáp ân cứu mạng, hấn.

Bất quá ta rất thân nhiên cười nói: « Được rồi, nếu như người muốn báo đáp ta, thì người đáp ứng ta, Thiên Tuyết Môn vĩnh viễn sẽ không thương tổn Hoàng Thượng. » Muốn báo đáp ta sẽ rất vô tư thoải mái đón nhận, sau này tốt nhất đừng báo đáp ta.

« Mai cô nương, cái này... » Hấn cảm thấy không thể thực hiện được yêu cầu của ta, chính ta cũng cảm thấy vậy, nếu hỏi ta tại sao lại đưa ra yêu cầu này, thực sự thì ta cũng không biết lí do nữa..

Ta vẫn là một khẩu khí bình thản: « Không được thì thôi. »

« Được rồi, ta đáp ứng cô nương. » Hấn miễn cưỡng đáp ứng, ta phỏng đoán kẻ muốn giết Hoàng Thượng thật sự không ít a.

Ta cười đùa: « Cảm ơn, nhưng mà nói thật nhé, sau này ta muốn người giết người đừng lấy tiền nhé. » Ta không có kẻ thù, thì giết ai chứ.

« Đương nhiên, kẻ nào đắc tội cô nương chính là đắc tội Thiên Tuyết Môn, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó. » Nói xong ta cảm thấy mình giống như ông trùm xã hội đen vậy.

« Tốt, sau này tới khi có kẻ khi dễ ta thì người đừng có trốn đi đấy. »

« Cô nương chờ chút. » Hấn vừa đi ra ngoài lại quay lại, một lúc sau, hấn lấy ra ba cái cây giống như là pháo hoa ở hiện đại, dài khoảng ba – bốn lý mễ, đưa cho ta: « Mai cô nương, đây là Xuyên Vân Kiếm của Thiên Tuyết Môn, khi nào cô nương cần tại hạ giúp đỡ, chỉ cần đốt một cây, ta nhất định sẽ

tới. » Thứ như thế này ta đã từng nghe qua, nhưng là bây giờ mới được nhìn thấy. Xuyên Vân Kiếm, tên rất hay.

Ta không chút khách khí nhận lấy : « Cám ơn, khi nào cần ta nhất định ta đốt một cây. » Không cho thêm cây nữa, hẹp hòi, có phải là chỉ giúp ta ba lần hay không a ? Ta đây nên tỉnh táo một chút, không phải thời khắc mấu chốt ngàn vạn lần không thể xài bậy.

« Cơ sở ngầm của Thiên Tuyệt Môn trải rộng khắp thiên hạ cho dù cô nương ở đâu, chỉ cần cô nương có yêu cầu, cứ đốt Xuyên Vân Kiếm là được » Ta hiện tại theo tà phái cũng có quan hệ, hai cái chính – tà đều không tệ, chứng tỏ ta thật tốt số.

Ta đã thu thập đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị đầy đủ. Mỗi lần rời đi, đều giống như là trộm, lén la lén lút. Ta không muốn để Dật Phong biết, cho nên âm thầm kéo Lam Lệ vào phòng cáo biệt.

« Lam tỷ tỷ, cám ơn người đã chiếu cố ta trong khoảng thời gian này, nhưng là ta phải đi rồi. »

« Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn cả, người đã đáp ứng ta rồi, giờ người có thể đi. » Ánh mắt Lam Lệ âm trầm, ta biết nàng không muốn để ta đi, nhưng là không có cách khác, cái gì cũng phải có điểm kết thúc.

« Tỷ tỷ, trước khi đi, ta muốn hỏi người, người vẫn muốn báo thù sao ? » Cái này... là điều ta quan tâm nhất, nếu Liễu Tuyết Mị chết, ai trả ta ân cứu mạng.

Lam Lệ cười : « Trước kia ta một mực muốn tìm hắc báo thù, nhưng giờ tận mắt thấy hắc bị hành hạ như vậy, nên cũng thấy bản thân mình không cần phải báo thù nữa. Mấy ngày này, hắc bị người hành hạ đủ rồi. Hắc cũng không phải như người ta nói là tội ác tày trời, chính là vừa nghĩ tới việc cả gia đình ta chết thảm, ta liền không nhịn được mà hận hắc. » Trong khoảng thời gian này, nàng thường xuyên khuyên ta không cần phải cho hắc uống 'tĩnh được' để 'nâng cao tinh thần' cho hắc, ta cũng biết lòng của nàng dao động.

« Lam tỷ tỷ, kỳ thật trong lòng người sớm đã không còn thù hận, chỉ là không cam lòng mà thôi. Có lẽ nhiều năm nữa qua đi, cảm giác không cam lòng này sẽ nhạt nhòa. Không cần suy nghĩ nữa, cứ để mọi thứ cho thời gian giải quyết đi.

Nàng thần thờ đáp lại : « Cứ để mọi sự cho thời gian đi. »

« Tỷ tỷ, ta phải đi rồi. Người biết đấy, bây giờ lòng người hiểm ác, người cho ta một chút mê dược nha. » Ta cũng muốn hưởng thụ một chút cảm giác làm y tiên nha.

Nàng cười cười, lôi ra hai cái bình sứ trắng một lớn một nhỏ đặt lên bàn, « Cái bình to kia là mê dược bình thường, bình nhỏ là Nhuyễn Cân tán, chuyên dùng để đối phó cao thủ võ lâm »

Ta xem cái bình kia so tới ngón tay cái chỉ to hơn một chút, nhũn nhũn nói : « Tỷ tỷ, sao ít vậy a? Hữu dụng sao ? »

« Bách hoa Nhuyễn Cân tán, trồng Bách hoa chỉ dùng phấn hoa tinh luyện thành thành, cực kỳ hiếm có. Kẻ võ công cao cường, chỉ cần vừa dính phải, trong vòng ba ngày nội lực hoàn toàn biến mất, toàn thân vô lực, đối với người bình thường thì hoàn toàn vô hại. Bình này ta tinh luyện mất ba năm, cũng đủ để người dùng. » Không trách được hôm đó Lam Lệ muốn đánh trước, nguyên lai là vì thuốc này quá quý giá, không nỡ dùng.

« Tỷ tỷ, cái này có giải được hay không vậy ? » Thuốc bình thường cũng có mà.

« Không có. » Bỏ đi, tóm lại dính độc xong cũng tự hồi phục được, trúng độc cũng không chết được.

« Quên đi, tỷ tỷ à, mấy ngày qua ta cũng có học qua một ít võ công, đối với ta có hữu dụng sao ? » Kỳ thật thao cái trình độ của ta mà nói, ta đúng là quá không biết xấu hổ mà dám nói bản thân biết võ công.

Lam Lệ cũng nhịn không được cười rộ lên : « Mọi muội, cùng lắm muội cũng chỉ học được mấy chiêu kiếm pháp mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó với lũ tiểu lâu la hại dân hại nước thôi. » Ngụ ý là võ công của ta thật sự... quá tầm thường, căn bản là đủ để ta tự bảo vệ mình.

Ta buồn bực gật đầu : « Biết rồi, biết rồi, người đừng đã kích ta như vậy có được hay không. »

« Được rồi, không nói nữa, có rảnh rồi thì trở về thăm ta. Người biết không ? Người là người thân duy nhất của ta trên đời này. » Lòng thật sự có chút cảm động.

« Tỷ tỷ, ta sẽ, nếu như người có rảnh rồi thì tới trang sức màu đỏ phượng tìm ta. Trang sức màu đỏ phượng là gia đình của ta, vẫn là như vậy, một ngày nào đó ta sẽ trở về. »

« Ảnh nhi, tại sao người cứ muốn lẫn tránh Dật Phong công tử, hắc đối với người... » Sắc mặt của nàng không tránh được mà bắt đầu bi ai.

« Tỷ tỷ, 'biển lưu huyền sông, nhưng lòng sông chẳng có gì ngoài núi cao, cũng chẳng có mây'.

Nàng không nói gì, nàng hẳn đã hiểu ý tứ trong lời nói của ta.

« Người muốn đi thì nhân lúc này đi đi, ta đi bỏ thuốc bọn họ, cam đoan hắc đuổi không kịp người. » Ai, chẳng qua là rời đi mà thôi, khiến ta cảm thấy bản thân mình cứ như là mặt vụ. Ân tình của Lam Lệ dành cho ta, ta chỉ có thể khắc ghi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 1: vĩ đại chuyện nghiệp

Lam lệ cho ta kỳ khỏa được, phương tiện lần sau đi vào, một mạch thanh ta tổng xuất Dược Vương Cốc. Từ phía nam xuống núi chỉ cần tẩu một giờ thì cá thành trấn, ta thanh cửa thành thượng - tự phiên dịch lại đây dùng hiện đại ánh mắt khán, cần phải lộ châu. Đi hồi lâu, bụng cũng đã đói, làm như ta đi vào một cái tù lâu lúc, rất không tự nhiên - phát hiện bản thân không có tiền, một phân tiền cũng không có. Ta - sở tiết kiệm trang sức toàn bộ đồ ở lại tế châu, vốn trên đầu vẫn còn mang theo vài món, nhưng là na (nọ) thiên đêm hôm khuya khoắc - quên cầm, toàn ở lại bạch lộ am. Hiện tại trên người của ta duy nhất đáng giá - nhất định một khối ngọc bài, còn có một cái điện thoại di động. Ở trong núi sinh sống lâu như vậy, đều nhanh thanh tiền - tác dụng quên, trước khi đi cũng không có theo lam lệ nã điểm. Nghĩ ta một cái phú bà, cư nhiên thiếu chút nữa chết đói.

Nơi có nhân bán thực vật, một tiếng thanh thét to khiến cho ta căng đói bụng. Ta sờ sờ bụng, dùng sức - nuốt nước miếng.

"Đại gia, đi vào tọa ma, lai lai ma..." Một tiếng thanh kiều mỹ - kêu gọi, ta nghĩ ta biết đi ngang qua địa phương nào. Vốn đã đi ra vài bước, ta lại lui trở về. Tạng hương lâu ba chữ xuất hiện ở ta trước mắt, mở kỹ viện liền mở kỹ viện, lấy tốt nghe - tên có thể không. Ta sửa sang lại sửa sang lại y phục, ngừng đầu hướng tới lý tẩu.

Một vị cô nương lập tức bắt đầu, cười nói: "Vị cô nương này, Tạng hương lâu cũng không phải là nữ nhân tới - địa phương."

Ta bạch nàng liếc mắt: "Nói thừa, người không phải nữ nhân?"

Nàng hai tay ôm ở trước ngực, cười dài - nhìn ta: "Ta nói cô nương, người là thật không biết hoặc không hiểu."

"Nói thừa, Bôn cô nương ta hồng thấu kinh thành - lúc, người còn không hạ thủy ni, gọi các người lão bản đi ra." Ta trước kia là đỉnh hồng -, bắt quá là cùng mặc Tam tiểu thư - thân phận, tuyệt đối không phải hoa khôi.

Nàng thượng hạ đánh giá ta liếc mắt, "Cô nương đích ý tứ phải."

"Ta muốn tới treo biển hành nghề, gọi các người lão bản đi ra." Bụng đồ chết đói,...trước thanh tôn nghiêm trùng tên thoáng cái. Hơn nữa ta phỏng đoán đặt phong ra Dược Vương Cốc nhất định sẽ tới đây tìm ta, dù sao nơi này là lý Dược Vương Cốc gần nhất - thành trấn, nhưng là hẳn tuyệt đối không nghĩ tới ta sẽ dọa đến thanh lâu. Nơi này tìm không được, hẳn sẽ đi tế châu, cho nên tạm thời cũng không có thể trở về. Ta hiện tại người không có đồng nào, lai thanh lâu dọa dọa cũng tốt. Thuận tiện khảo sát thoáng cái, không chuẩn sau này ta cũng khai thanh lâu.

Nàng kia tả khán lại khán, ta đây tạo hình cũng giống như một cái thiên kim tiểu thư, làm sao giống như kỹ nữ, rất hoài nghi ta là lai quỷ rồi -. Ta lại mát ra một cái bạch nhãn: "Nhìn cái gì vậy, nhanh đi, chưa từng thấy lai treo biển hành nghề - mỹ nữ a."

Ba phần chung sau, tú bà cho mời, mới vừa rồi cô nương kia mang theo ta đến một gian xa hoa - gian phòng. Đẩy cửa ra, ta khò nhãn, bên trong tọa - người đàn bà kia cư nhiên là lan di, nhất định ban đầu gạt ta giả mạo hoa đán, lại đem ta đưa vào tầm cung - người đàn bà kia. Ta biết bản thân hiện tại là mỹ nữ, lan di vừa thấy ta, liền cười híp mắt - đánh giá ta: "Cô nương mời vào."

"Đừng khách khí." Ta không mặn không nhạt địa thuyết.

Lan di ân cần - mời ta ngồi xuống, đối mỹ nữ kia phân phó nói: "Nguyệt nhi, người...trước đi ra ngoài."

Nguyệt nhi nghe lời - đi ra ngoài, thuận tiện mang cho môn.

Lan di ngồi vào ta đối diện, cười nói: "Nghe nói cô nương nghĩ đến chúng ta nơi này lai treo biển hành nghề, không biết cô nương trước kia là nhà ai hoa khôi?"

Ta bạch nàng liếc mắt: "Nói thừa, kinh thành cùng xuân gánh hát hoa đán mai ánh." Ta hừ chết người a, dám thanh ta bán, người chịu không nổi.

Hắn cũng mặt liền biến sắc, "Người là mai ánh?"

"Người cứ nói đi, lan di, ban đầu người thanh ta cấp bán, nhưng là ta lại đã trở về. Ban đầu người cầu ta làm một lần hoa đán, hiện tại ta đến nơi này lai treo biển hành nghề, người sẽ không không hoan nghênh ba."

Lan di khản trương - quỳ trên mặt đất: "Nương nương, dân phụ không biết tội." Nương nương? Ta đến lúc nào Thành nương nương.

"Ta đến lúc nào Thành nương nương? Đừng động bất động liền quy, rất không thói quen." Ta chi tiết - nói ra ý nghĩ của chính mình.

"Nương nương không phải đã bị Hoàng thượng cung chịu qua?" Ách, nói rất đúng cái...này, thanh ta đưa đến tẩm cung ta còn không trứ năng tính sổ ni.

"Ta chạy, hiện tại không có chỗ đi, nghĩ đến người này treo biển hành nghề. Đều là người, nếu không ta bây giờ còn thoải mái - làm trứ nữ quan ni." Kỳ thật theo nàng không có gì quan hệ, chỉ là nghĩ xảo trá thoát cái.

Lan đi xấu hổ địa đạo: "Mai cô nương có điều không biết, tổng người đi tẩm cung là Hoàng thượng tự mình ở dưới mệnh lệnh.. Chúng ta không dám cãi lời a."

"Không cho so đo, lo lắng thoát cái ta treo biển hành nghề - vấn đề." Theo ta na (nọ) trình độ, liền quốc yến đô đi biểu diễn, chớ nói chi là này tiểu địa phương - thanh lâu.

"Cô nương - tài tình ta đương nhiên kiến thức qua, chi là..." Nàng một bộ rất gấp khó khăn - bộ dáng.

"Chi là cái gì?"

"Chính là cô nương dù sao cũng là nương nương, nếu như nhượng Hoàng thượng đã biết..." Đều nói ta đã không phải, vẫn còn nhiều như vậy nói thừa.

Ta cười nhạt: "Liên một câu nói, đồng ý không đồng ý? Nếu như không đồng ý ta đến nhà khác đi, ta tin tưởng nguyên ý phùng ta làm hoa khôi - nhân không ít."

"Cô nương người đừng giới, chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, chỉ cần cô nương nguyện ý, ta lan mù mù tự nhiên muốn hành cái...này phương tiện." Cười đến dường như rất miễn cưỡng giống nhau, nàng không phải thích nhất bức lương vì xướng - sao? Bản thân lại còn không cao hứng.

"Cái này tốt lắm, ta đói bụng, cho ta lộng điểm ăn -. Hôm nay buổi tối ta lên đài diễn xuất, đạt được - tiền chúng ta lưỡng ngũ năm phần thành." Lấy ta một đời gian thương - bốn sắc, sao có thể dễ dàng - phân cá nhất lưỡng thành tựu đuổi rồi.

"Mụ mụ, bắt hảo." Gọi Nguyệt nhi - cô gái kia chạy vào, tại nàng bên tai lặng lẽ nói vài câu.

Lan mù mù sắc mặt lập tức trở nên phi thường - bắt hảo khán, huy phát tay muốn Nguyệt nhi đi ra ngoài.

Lan đi thờ dãi một hơi: "Ta biết ta có lỗi với cô nương, cô nương nếu là thiếu lộ phí, từ ta đây nhĩ nã điểm đi thôi." Tới cùng đã xảy ra chuyện gì, biến hóa ghê gớm thật.

"Lan mù mù, tới cùng xảy ra chuyện gì?"

"Ai, Mai cô nương, chúng ta xem như quen biết đã lâu, ta cũng không dối gạt người. Ban đầu bởi vì hoa đán môn(nhóm) đô đi, cùng xuân gánh hát không có biện pháp tiếp tục duy trì đi làm, vì vậy liền tản mất. Ta trở lại lão gia mua hạ nhà này thanh lâu, nghĩ tới an độ còn sống còn chưa tính.

Chính là đối diện na (nọ) có một nhà túy xuân lâu tươi sống được thanh chúng ta nơi này sinh ý lồi đi, rất nhiều cô nương đô tới rồi bọn họ na (nọ). Mới vừa rồi Nguyệt nhi nói cho, chúng ta nơi này - tên đứng đầu bằng tóc đen cô nương cũng muốn đến các nàng na (nọ) đi. Nàng đô đi, chúng ta Tạng hương các vẫn còn như thế nào kinh doanh đi làm." Nàng vừa nói, nước mắt không tự giác - té. Ta cười nói: "Đúng vậy, tóc đen là làm, chính là mai ảnh vẫn còn ni, hoa khôi ma, phùng một cái nhất định."

Nàng ngừng đầu, kinh ngạc nhìn ta. "Cô nương, người có ý tứ?"

"Ta nói, ta có biện pháp nhượng Tạng hương các khỏi từ hồi sanh. Hoa khôi người có thể từ từ bồi dưỡng, mới vừa rồi cái...kia Nguyệt nhi liền không tệ. Tại không có bồi dưỡng đi ra trước, để kinh thành danh kỹ nhanh nhẹn...trước đình mấy ngày rồi nói sau." Mặc nghiêm mặt? Mai ảnh? Đây hai cái tên cũng không có thể, liền gọi nhanh nhẹn ba. Viện trường mù mù nếu là biết ta nã nàng lấy - tên làm danh sách, phi tức giận đến từ dưới đất trở mình khỏi lai.

Trên mặt nàng lộ ra nụ cười: "Người là thuyết..."

"Ta là thuyết, ta nghĩ thanh Nguyệt nhi bồi dưỡng thành hoa khôi, tại nàng trở thành hoa khôi trước, ta hỗ trợ là được."

"Chính là cô nương, hoa khôi là dễ dàng như vậy phùng -?" Còn chưa tin ta là không phải, theo ta na (nọ) kinh doanh thủ đoạn, lợi hại rất.

"Yên tâm tốt lắm, ta có biện pháp. Bất quá, người tốt nhất nghe ta -, ta có biện pháp nhượng Tạng hương các đề chết nàng túy xuân lâu."

"Khả.."

"Tề châu trang sức màu đỏ phùng hòa hảo lại thương trường nghe nói không có?"

"Nghe nói qua." Xem ra hảo lại đã khai trương, ta phải tìm một cơ hội trở về nhìn, bày ra thoát cái hoạt động.

"Đó chính là ta - sản nghiệp, đại quy mô - thương trường ta cũng dám khai, người đừng thuyết nhỏ nhỏ một nhà thanh lâu. Biệt hoài nghi, ta đến người nơi này treo biển hành nghề tuyệt đối không phải bởi vì không có tiền, mà là bởi vì ta muốn tránh qua một cái cổ nhân."

Nàng ánh mắt tỏa sáng: "Thật sự?"

"Ta đương nhiên nói thật, chỉ cần ngươi toàn lực nghe ta - điều phối, bất quá có điều kiện -. Buôn bán lời tiền chúng ta lưỡng một nửa, cũng là ta là Tạng hương lâu - cổ đông." Ta cũng sẽ không bạch bạch đi hát rong, bạch Bạch Thao Tâm đi làm bày ra, ta là gian thương nha.

"Tùy tiện ba, chỉ cần có thể nhượng Tạng hương lâu khỏi từ hồi sanh, ta liền phân ngươi một nửa." Xem ra nàng là không có cách nào, chỉ có thể đón nhận ta - uy hiếp.

Ồ...này thiên buổi tối, ta chánh thức lấy nhanh nhẹn vì danh, giả mạo kinh thành danh kỹ lên đài biểu diễn.

Bên ngoài - trên võ đài, lan đi nụ cười khả cúc, "Các vị đại gia, chúng ta Tạng hương các hôm nay thỉnh tới rồi kinh thành danh kỹ nhanh nhẹn cô nương vì đại gia biểu diễn. Nhanh nhẹn cô nương chính là khó gặp - mỹ nhân, các vị đại gia cần phải khán tỉ mỉ nha."

Ta một thân bạch y, thủy tay áo phiêu dật, hóa nhân nhạ - trang dung, xuất hiện ở trên võ đài. Tiếp theo, vang lên tuyệt đẹp - đàn tranh, là Nguyệt nhi cho ta đạn -. Bởi vì ta biết, mỗi lần có âm nhạc vang lên, trong đầu sẽ xuất hiện vô số - động tác, hy vọng hôm nay có thể thật tốt phát huy ba. Bất đồng vu lần trước chính là, ta hoàn toàn biết bản thân đang làm cái gì vậy. Ta biết bản thân tại nhảy múa, ta biết bản thân đang làm cái gì vậy động tác. Trong đầu vô cùng - đẹp hơn tư thế, nhắm mắt lại, na (nọ) duyên dáng kỹ thuật nhảy sẽ theo trí âm nhạc mà bày ra đi ra.

Nhất vũ tất, phía dưới tiếng vỗ tay như sấm, ta cũng biết sẽ có như vậy - hiệu quả. Ta - vũ liền hoảng để đồ cảm giác được kinh hãi, chớ nói chi là bọn họ.

"Ta muốn nhanh nhẹn cô nương hôm nay buổi tối theo ta." Mỗ ngồi không mà hưởng - gia hỏa gọi khỏi lai, liền hấn như vậy, Bồn tiểu thư liền hoảng để cũng không bởi.

"Ta ra 300 lưỡng, muốn nàng theo ta." Biệt này vẻ mặt, 300 lưỡng toán cái gì, ta đuổi tên khát cái đồ cái...này sỏ. Cảo bắt hảo ngươi còn không Bồn tiểu thư có tiền, biệt ở trước mặt ta trang con nhà giàu.

Ta ôm đàn tranh đi ra ngoài, kiều mỹ địa đạo: "Các vị không có ý tứ, nhanh nhẹn mua nghệ không bán thân, vì đáp tạ các vị dày ái, nhanh nhẹn xướng thượng một khúc."

Nhất thời không có tìm được thích hợp - khúc, ta trực tiếp xướng 《 tiên kiếm vấn tình 》, khả năng như thế rõ ràng - từ sẽ bị phê phán vì dâm từ diễm khúc ba. Mặc kệ nó, ta hiện tại - thân phận là kỹ nữ, nước miếng cũng đã nuốt được đã chết. Một điểm hoài niệm cũng không có, phía dưới na (nọ) đôi khách làng chơi đã tại ồn ào. Ta phiền chán - chạy về gian phòng, lan đi cao hứng địa chạy vào nói: "Hiện tại ngươi khả trở thành sự thật chính - hoa khôi, bên ngoài rất nhiều mọi người trích của ngươi bài từ." Dự liệu trong.

"Ấn, không tệ. Danh kỹ nhanh nhẹn hôm nay là lần đầu tiên lên đài, cũng là tối hậu một lần. Bắt đầu từ hôm nay, ta là Tạng hương các - lão bản, mai ảnh." Nhượng đám...kia cảm thú biết nàng tổng tại cư nhiên đi làm kỹ nữ, ta mặt đồ mất cặn sạch.

"Cô nương..."

"Ngày mai bắt đầu Tạng hương các ngừng kinh doanh một tháng chuyên tu." Đúng vậy, tất cả ta đồ kế hoạch tốt lắm, kinh hãi - danh kỹ nhanh nhẹn chỉ biết xuất hiện ở trên đài một đêm mà thôi, sau nhanh nhẹn - nổi danh sẽ truyền ra đi. Rất nhiều người nghĩ nhất đồ nàng - phương dung, nhưng là không có cơ hội, bởi vì Tạng hương các chuyên tu. Chỉ có lưu cá hoài niệm, tại chuyên tu tốt lắm sau này, mới có càng nhiều - khách nhân. Tại chuyên tu trong khoảng thời gian này, tuyên truyền cũng yêu cầu cáo -. Dù sao ta còn là rất già sáo - phương thức, mụon tiểu đạo tin tức.

"Ngừng kinh doanh chuyên nghiệp?" Lan đi - ánh mắt trùng thật sự đại.

"Có cái gì không ổn sao?"

"Là không có không ổn, chính là ta cũng nửa nă không ra tiền tới." Nguyên lai là như vậy, ta trái lại có tiền, nhưng là như thế nào nă ni.

Ta hừ một tiếng, "Phái cá có thể tin - nhân đến tể châu đi, thỉnh trang sức màu đỏ phượng phục linh mang hai vạn lưỡng ngân phiếu lại đây, nhượng hứa đại lực hộ tổng." Ta muốn khai thanh lâu, trong lịch sử trẻ tuổi nhất - tú bà chính là ta.

Lan đi hồ nghi - nhìn ta; "Được không?"

Ta xem khán trên người mình không có gì tín vật, đạo "Nói cho phục linh cùng lão Mã, mai tổng nhu cầu cấp bách dùng tiền. Dù sao lộ trình cũng không xa, tầu đại lộ một ngày cũng có thể có thể đi qua lại." Từ tể châu đến Dược Vương Cốc tầu son đạo cũng không còn tầu bao lâu, từ dược quên cốc đến lộ châu cảng là gần, ta phỏng đoán lưỡng địa không có xa lắm không.

"Được rồi, chiếu ngươi cứ nói - bạn, ta lập tức đi an bài."

Đệ 2 thiên, nhanh nhẹn - diễm danh truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều người đều muốn thấy thoáng cái nàng - phong thái, nhưng là Tạng hương lâu chuyên tu, ngừng kinh doanh một tháng.

Buổi tối, phục linh cùng hứa đại lực rốt cục chạy tới, ta vẫn còn sợ hãi tại trên đường gặp phải cường đạo ni.

Lúc ấy Nguyệt nhi nói cho ta biết, có nhân tìm ta, ta công việc chạy xuống lâu đi, cấp phục linh một cái đại ôm. Nàng xem trứ ta nói: "Cô nương là ai?"

"Ta là ai, ta là các người mai tổng." Hồi lâu, nàng tài phản ứng lại đây. Trước kia ta đều là che mặt sa, hiện tại lấy chân thật diện mục gặp người nàng không thói quen.

Phục linh lập tức kích động - lôi kéo tay của ta: "Cô nương, người không có việc gì thật tốt quá."

"Nguyệt nhi, chiêu hô hứa đại lực nghỉ ngơi."

Ta lại nói: "Hứa đại lực, nghỉ ngơi có thoáng cái ngày mai buổi sáng hồi tể châu, vân dung cùng trang sức màu đỏ phượng - an toàn liền giao cho người."

Phục linh thanh ngân phiếu giao cho ta, kích động địa đạo: "Người đột nhiên mất tích, tất cả mọi người sốt ruột vô cùng."

Ta cười nói: "Có quan hệ -, được, hảo lại đối thế nào? Cha nuôi - sinh ý làm tốt lắm ba."

"Người mất tích không mấy ngày, hảo lại liền khai trương. Khai trương na (nọ) thiên thành Vương Hòa thiên hạ thủ phủ dật Phong công tử tự mình cắt băng, đừng nhắc tới đa náo nhiệt. Hiện tại mỗi cũng biết người là Vương phi, trang sức màu đỏ phượng - sinh ý so sánh trước kia tốt, càng không có nhân dám đến nháo sự." Nếu là biết Hoàng thượng tự mình đi cắt băng, chỉ sợ hội hù chết nhân -.

Ta cười cười: "Cái gì Vương phi a, bình thường nhà giàu nhân gia - tiểu thiếp mà thôi." Nghiêm khắc mà nói, ta là thiếp không sai.

"Người vẫn còn trang, tướng công của người không phải Thành vương gia - Cửu đệ, người đương nhiên cũng là Vương phi, coi như làm sủng phi cũng tốt a."

"Người có điểm đầu óc, tiền để có sáu cái nhi tử, lão Đại, lão Nhị, lão Ngũ đồ đã đã chết. Trừ...ra Bát vương gia thành vương, Tứ vương gia trừ, na còn có Vương gia." Thiết, có thể hay không sở sở a bọn họ.

Phục linh bưng tỉnh đại ngọc: "Chiếu người nói như vậy.... Na (nọ) Cửu vương gia không phải phải. Hoàng thượng." Ách, sớm biết rằng biệt giải thích.

"Cái gì Cửu vương gia, ai nói cho các người -, hẳn nhất định đương kim hoàng thượng có được hay không." Tỉnh, đều nói lậu.

Phục linh lòng vẫn còn sợ hãi địa đạo: "Hắn là Hoàng thượng, vậy người không phải phải. Phi tử?"

"Nói thừa, ta đương nhiên là phi tử. Bất quá người yên tâm tốt lắm, ta đã bắt hắn cho ngưng."

Phục linh thiếu chút nữa té xi: "Mai tổng người thật sự là lợi hại, không trách được người không có sợ hãi, Hoàng thượng đồ để cho người ba phần, còn có ai dám chọc giận người." Chỉ chính là ta trực tiếp chinh ngự thân.

"Người na nhiều như vậy nói thừa, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác." Tể châu đều là một ít bình thường dân chúng, triều đình về điểm này sự bọn họ như thế nào sẽ biết, nói là Cửu vương gia nhất định Cửu vương gia.

Phục linh gật đầu: "Mai tổng yên tâm đi."

"Biết nhiều như vậy nói thừa, bắt đầu từ ngày mai, người liền ở cho ta dạy dỗ cô nương ba." Những... này cô nương điểm tục thật sự, ta khai - thanh lâu cũng không phải là này cấp bậc.

Hứa đại lực hồi tể châu - lúc, ta cố ý phân phó, không phân phó đại gia, vô luận ai hỏi khởi, đều nói không biết ta - hạ lạc. Hắn đáp ứng thật sự trịnh trọng, ta tin tưởng hẳn hội làm tốt -.

Tạng hương lâu - các cô nương đồ đi được thất linh bát lạc, lưu lại - đều là lâu năm -, nhưng là đánh tạt - hoặc là nha đầu thì rất nhiều, hơn nữa tất cả đều là tuổi trẻ cô nương, so sánh Như Nguyệt nhi nhất định. Nghe nói Nguyệt nhi ban đầu là bị lừa bán -, lan di mua nàng, nhưng không có bức nàng. Là nàng xem các cô nương đồ đi, bản thân nguyên ý làm -.

Ta cấp các cô nương mở một cái hội, ta nói cho các nàng, lan di bởi vì cứu các nàng, tiêu hết rất nhiều tích súc. Hiện tại là giúp nàng - lúc, nhưng là không có nhân bức các nàng, hoàn toàn là dựa vào tự nguyện. Lúc mới bắt đầu còn có nhất đại bang nhân không muốn, ta nói, kỳ thật các nàng chỉ cần làm người bán hàng. Nhất định bán bán sắc đẹp, không bán thân -. Dần dần, rốt cục có rất nhiều cô nương đứng ra. Mặt khác ta trực tiếp hoa số tiền lớn, lại đào mười mấy thành được rồi tràng diện - cô nương trở về. Hơn nữa nguyên lai những... này cô nương, trên cơ bản là đủ rồi.

Ta nhất tâm muốn Nguyệt nhi trở thành hoa khôi, nàng cũng rất nguyện ý. Phục linh tại dạy dỗ mặt khác cô nương - đồng thời, trọng điểm dạy dỗ nàng. Rất nhiều lúc lan di cũng sẽ giáo nàng rất nhiều đồ, ta liền miễn, ta cái gì cũng không biết.

Tạng hương lâu bắt đầu rồi thật lớn - trang hoàng công tác, nhưng là không gọi Tặng hương lâu, ta đổi tên là --- dụ dỗ ㄟ câu lạc bộ đêm. Ha ha, ta lấy tên này đủ tuyệt. Thật lớn - chiêu bài thượng, hạ - toàn bộ là xuyên tam điểm - mỹ nữ. ...nhất Dễ thấy - nhất trương, chúng ta - hoa khôi Nguyệt nhi một thân thanh lịch (không có xuyên tam điểm, hoa khôi sẽ thần bí điểm), lẳng lẳng - đứng ở bụi hoa trung. Kỳ thật khuôn mặt của ta cũng có thể làm chiêu bài, nhưng cái... này là làm thanh lâu - chiêu bài, đánh chết ta cũng không muốn. Tam điểm thức y phục đương nhiên là ta xếp đặt -, lúc mới bắt đầu tụ liên kỳ nữ các tỷ tỷ cũng không không biết xấu hổ xuyên, ta cũng biết nó đối nam nhân - dụ dỗ. Tại ta - kiên trì hạ, nơi này - cô nương toàn bộ tam điểm thức gặp khách, trên vai đắp một khối áo choàng. Người bán hàng, toàn bộ là phấn hồng sắc quần sort, thon dài - bắp đùi lộ ở bên ngoài. Rất nhiều người bán hàng cũng không nguyện ý xuyên, tại ta cổ động hạ, rốt cục mặc vào. Vừa vào chúng ta dụ dỗ câu lạc bộ đêm, muốn đa hương điểm có

hiều hương điểm.

Mồ thiên ta vẫn còn cố ý mang theo một vị người bán hàng đi ra ngoài, na (nọ) quần sort nhượng nam nhân thiếu chút nữa lưu máu mũi.

Ta cố kể trọng thi, thỉnh thuyết thư - thanh dụ dỗ thuyết thành là nam nhân - thiên đường, lại đại lực - đại truyền đơn, dụ dỗ câu lạc bộ đêm bị các nữ nhân mắng được rồi tỉnh rồi ngủ, nam nhân khước đã sớm sau này kiểm chế không được.

Bạn rộn một tháng, dụ dỗ câu lạc bộ đêm khai trương, liền như ban đầu trang sức màu đỏ phùng giống nhau, thanh thể lớn.

Trung gian một cái vòng tròn hình - đại vô đài, chu vi trừ lụa mỏng. Vì gia tăng thần bí cảm, ta thanh ngọn đèn xếp đặt thật sự yếu ớt, cương còn có thể nhìn rõ ràng nhân. Ta làm một ít nhan sắc không đồng dạng như vậy đèn lồng, thanh cây nến đặt ở bên trong, tựa như đèn nê ông giống nhau - mỹ. Khác thanh lâu đèn dầu sáng rõ, ta chính là muốn khiến cho thần thần bí bí.

Cương khai trương - ngày thứ nhất, lập tức kín người hết chỗ. Rất nhiều người đều phải nhất đồ nhanh nhẹn - phong thái, ta trực tiếp thanh Nguyệt nhi cấp làm ra đi. Ta nói cho bọn họ, nhanh nhẹn đi, không biết đến lúc nào sẽ ở lại. Mà vị Nguyệt nhi cô nương, cũng là rất hồng - danh kỹ. Đợi một tháng muốn gặp nhanh nhẹn - nhân tự nhiên hội không cam lòng, nhưng là có Nguyệt nhi - lên sân khấu, bọn họ - chú ý lập tức bị hấp dẫn.

Nguyệt nhi tại trên đài biểu diễn một chi vũ, nàng - vũ thật sự rất đẹp. Hơn nữa ta - tuyên truyền, nàng lập tức trở thành dụ dỗ - hoa khôi.

Người bán hàng môn(nhóm) - lên sân khấu cũng là nhất đạo phong cảnh, mỗi người(cái) đồ xuyên - như vậy thiếu, hơn nữa xinh đẹp như hoa. Tại công tác - lúc sẽ có người sở sàng, nhưng là bắt được tiền boia liền cố ko được nhiều như vậy. Khai trương - đệ 2 thiên, thì một cái người bán hàng bởi vì cảm kích xu tiền boia, muốn trở thành cô nương. Nguyên nhân nhất định tối ngày hôm qua có nhân coi trọng nàng, ước định hôm nay buổi tối trở lại. Kế tiếp, không ngừng có chịu không được dụ dỗ - nữ hài tử trở thành cô nương. Đây tất cả đều ở ta - trong lòng bàn tay, này mắc xích ta đã sớm liệu đến. (ta đây gọi dụ lương vì xướng, nghiệp chương a.)

Bởi vì ta ra hai vạn lưỡng, lại ra nhiều như vậy lực, ta chánh thức trở thành dụ dỗ - phía sau màn lão bản, có thất thành công ty cổ phần, lan đi chỉ có tam thành. Ban đầu chúng ta đầu có một nửa, mà ta lại tái cảm hai vạn lưỡng đầu tư, ngừng lại ta cũng có bao nhiêu? Nếu không phải ta nhượng trừ nàng, hiện tại nhất định nhất cử chia làm. Dụ dỗ - sinh ý giỏi, tam thành đồ có không ít tiền, so sánh nàng nguyên lai một cái nhân kinh doanh lúc đều nhiều hơn.

Cô nương đối với ta đều là rất cung kính -, ta không thích các nàng gọi lão bản, cùng phục linh giống nhau gọi mai tổng.

Lan đi thấy ta kinh doanh - giỏi, trên mặt đồ tiểu nữ hoa rồi.

Kỳ thật câu lạc bộ đêm cũng không phải giới khán -, trên cơ bản luôn luôn nhân nháo sự. Có một ngày mỗi cá khách nhân coi trọng một cái người bán hàng, nhưng là nàng không muốn làm cô nương. Tối hậu Nguyệt nhi hoa khôi ra mặt, tài bãi bình hân. Kết quả nhất định, hân tại trên đường trở về, bị một tên người bịt mặt đánh cho trọng thương, thập thiên hạ ko được giương. Từ nay về sau lục tục có chuyện như vậy phát sinh, không còn có nhân dám đắc tội dụ dỗ. Na (nọ) người bịt mặt chính là ta, lấy ta - thân thủ khi dễ sẽ không vô công - người yếu cũng không có vấn đề.

Dụ dỗ câu lạc bộ đêm mỗi ngày chật ních, thanh ' phiêu xướng ' cái... này vĩ đại chuyện nghiệp thời hướng đình điểm. Ta nhất định cá thiên tài, làm cái gì đều trảm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 2: dung phi

Câu lạc bộ đêm đã khai trương gần một tháng, na (nọ) sinh ý hảo được không có cách nào khác thuyết. Các nam nhân cảm tiền hướng tới nơi này tổng, ta thương cảm - nữ tính đồng bào môn(nhóm) tắc khổ không khảm ngôn, mỗi ngày chìn chăm chú tự gia - nam nhân, bởi vì bọn họ không cẩn thận liền hướng tới dụ dỗ bào. Ta hiện tại có nữ nhân giữ độc quyền về... Điểm (trong đó bao quát nữ tính đồ dùng, thẩm mỹ viện, thực phẩm) câu lạc bộ đêm, đều là tiêu kim oa. Nếu như mở lại một nhà sòng bạc.. Ta chính là danh phù kỳ thực - gian thương.

Một tháng qua vào trường không ít, bên này - sinh ý không sai biệt lắm ổn định, phục linh hồi tể châu đi quản lý trang sức màu đỏ phùng. Kỳ thật ta biết nàng muốn trở về, nàng lão công ở đó na. Mặc dù chính mình không có nhân duyên, chính là ta trung tâm hy vọng thiên hạ hữu tình mọi người có thể sẽ thành thân thuộc. Câu lạc bộ đêm - sinh ý cơ bản chính là ta cùng lan đi tại quản lý, nhưng là ta rất lại -, rất nhiều vấn đề đồ giao cho nàng xử lý. Nàng cũng rất tự giác, mỗi ngày tính tiền hậu nàng đều có thanh ta - na (nọ) gửi lại đây.

Khí trời rất nóng, ta trốn ở trong phòng ăn nước đá bào, khiêu trừ chân kiếm tiền. Ngân phiếu - xúc cảm nhất định tốt, như thế nào sở cũng không nị.

"Mai cô nương, bắt hảo." Nguyệt nhi vội vàng công việc công việc chạy vào, thanh na (nọ) phân hoa khôi - u nhĩ đồ đã đánh mất. Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là ta cảm giác tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

"Làm sao vậy, người từ từ thuyết." Ta đỡ lấy thiếu chút nữa ngã sắp xuống - nằng, an ủi đạo.

Nguyệt nhi nói: "Mới vừa rời nha môn tới nhất bang nhân, nói cái gì lưng bắt đào phạm, thanh khách nhân đều chạy đi ra ngoài." Thân thể ban đêm tổng hội, ban ngày cũng buồn bán, chỉ là cơ bản không có cô nương, đơn giản nhất định bán chút rượu thức linh tinh -. Chính là những khách nhân vì khán mỹ nữ, đồ thích đến xem.

Ta nhất suy tư, "Nguyệt nhi, người một mực đi theo lan di, quan phủ nàng chuẩn bị sao?" Nào có cái gì đào phạm, đừng cho là ta không biết, không phải là tới tác chỗ tốt -.

Nguyệt nhi mặt nhăn cau mày, "Tìm khắp của người phân phó, thượng hạ chuẩn bị tốt lắm. Chính là, đối diện túy xuân lâu - phía sau màn lão bản nhất định Tri phủ đại nhân, hẳn ban đầu là thu chúng ta - tiền, nhưng là xem chúng ta đoạt sinh ý, trong lòng tự nhiên không thoải mái."

"Cái gì? Tri phủ khai thanh lâu." Con mẹ nó cái gì thế đạo, ăn quốc gia bổng lộc còn làm như thế hoạt động. Trên đời này nhất định có hẳn như thế rác rưởi, cho nên mới như vậy hắc ám. Nếu là ta làm hoàng đế, nhất định khám hẳn. Mặc dù cổ đại không tào hoàng, nhưng là giống ta như vậy hiển nhiên - vẫn còn thật không đả. Muốn xã hội rác rưởi, ta là lớn nhất - rác rưởi.

"Đúng vậy, đối diện túy xuân lâu nhất định lộ châu Tri phủ khai -."

Ta thật sâu hô hấp, cả giận nói: "Tâu, đừng cho là ta môn(nhóm) không có quyền không có thế là tốt rồi khi dễ." Nếu so với quyền thế ai có ta - chỗ dựa ngành, hoàng đế, thái hậu, Vương gia, xã hội đen lão Đại. Thanh Lão Tử dẫn đến khản cập, nhượng thiên tuyệt môn giết hẳn. Tái khản cập lượng xuất thân phân vì dân trừ hại, diệt hẳn cửu tộc.

Đi tới cửa, cũng có rất nhiều quan sai mặt không chút thay đổi - đứng ở hai bên, lan di cùng một tên sư gia bộ dáng - người đang nói chuyện. Ta Thanh Thanh tiếng nói, nói: "Làm cái gì vậy a? Ta dụ dỗ câu lạc bộ đêm là phạm cái gì pháp, yêu cầu lao động các vị quan gia.?"

Vì...kia sư gia chú ý tới sự tồn tại của ta, ngạo nghễ nói: "Cô nương là ai?"

Ta cười lạnh nói: "Dụ dỗ câu lạc bộ đêm lão bản mai ảnh."

Sư gia miệng thon thốt bụng 1 bỏ dao găm, nói: "Nha.. Nguyên lai người mới là nơi này - lão bản, chánh chủ tới vậy là tốt rồi." Hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng -: "Quan phủ hoài nghi các người nơi này có đào phạm, cho nên muốn tới sưu nhất sưu."

Ta đối Nguyệt nhi sử liễu cá nhãn sắc, nằng cười híp mắt địa xuất ra một thỏi bạc, nhét vào trong tay của hắn, cười nói: "Hoàng sư gia, nho nhỏ ý tứ không được kính ý."

Hoàng sư gia - sắc mặt cũng tốt lắm rất nhiều, gặp khó khăn địa cười nói: "Nguyệt cô nương, Mai cô nương, ta cũng rất muốn giúp các người, bắt quá đây là đại nhân - mệnh lệnh, này..."

Ta đi tới lan di bên người, nhỏ giọng nói: "Vô luận xài bao nhiêu tiền, đều phải thanh cái...kia hôn quan cho ta đối phó, ta đi ra ngoài đi đạo, tại ta trở về - lúc không muốn phải nhìn...nữa này bang Ô Nha." Xài tái cáo không chừng, ta nhượng thiên tuyệt môn diệt bọn hắn.

Ta hiện tại trong lòng phiền thật sự, không muốn tái quan tâm, vừa nhìn đến tham quan - sắc mặt, ta liền cháng váng đầu. Nếu như tái gặp phải tề hạo, nhất định phải hẳn thanh tên hỗn đản này nhà nước.

Ta một cái không người nào liêu tiêu sái tại đại nhai thượng, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người. Ta ngừng đầu, một người tuổi còn trẻ nam nhân che ở trước mặt của ta. Ta mặt không chút thay đổi - vượt qua, hẳn cư nhiên vươn tay ngăn cản ta. Ta đi phía trái biên hẳn thân tay trái, ta hướng tới bên phải hẳn thân tay phải, không phải là điều hí sao? Cũ.

Ta cười cười nói: "Công tử, ngăn cản ta có hà phải làm sao nữ?" Trong lòng yếm ác - muốn chết.

Hắn hèn mọn - nhìn ta, "Hắc hắc, cô nương đình hiểu chuyện a, tên gọi là gì?"

"Người cứ nói đi?"

Hắn động động miệng: "Hắc hắc, thật sự là hiếm thấy - dấu hiệu nhân nhi, chỉ cần người theo ta, ta bao người có hưởng vô cùng - vinh hoa phú quý." Như vậy cũ - từ, ai không hội a. Ta đồ đã khoái chết lặng, thật muốn ta là trước kia cái...kia bộ dáng, hù chết hẳn tốt nhất.

Ta quyền rũ cười một tiếng: "Cám ơn ánh mắt của người." Trực tiếp tặng một cái tát. Như thế quần áo lụa là tử đệ liền không thể nể tình, không để cho hẳn điểm nhan sắc đã cho ta dễ khi dễ. Có nhân điều hí ta, ta sẽ cám ơn hẳn biết ta là mỹ nữ, cho...nữa một cái tát nhắc nhở hẳn ta không phải ai cũng có thể điều hí -.

Bị ta một tá, vốn định phát hỏa, khước nhin xuống, hắc hắc cười nói: "Có cá tính, ta thích."

"Cám ơn." Nói xong lại là một cái tát, "Người đã thuyết thích, Bồn tiểu thư liền đa tổng người ký bàn tay." Hắn còn không phản ứng lại đây, đã liền đã trúng mấy người bàn tay. Nhất định cũng học qua võ công, xuất thủ - tốc độ tự nhiên so sánh cái...này trư khoái.

Này hội hẳn là thật sự sinh khí, hưng hăng tro mắt nhìn ta nói: "Người.. Không biết phân biệt."

Ta lại tới một cái tát: "Đừng vậy, nhất định không biết phân biệt."

"Ngươi..."

Ngươi kỳ tiện nhân." Vừa nói một cái tát huy lại đây, hân - bàn tay còn không hạ, lại trung ta một cái tát. Mà hân đánh ta - bàn tay, bị ta tránh thoát. "Tiện nhân? Ngươi tài tiện." Ta khinh miệt - nhìn hân.

Hân bùm mặt, mắng: "Ngươi cái...này tiện nhân, ngươi có biết hay không ta là ai?"

"Không cần biết." Nói quyền thế, ta mới không sợ ngươi.

Hân không có sợ hãi địa đạo: "Ta.. Là lộ châu Tri phủ... Muội muội của ta.. Chính là Hoàng thượng...nhất sủng ái - chu Tiếp dư." Tri phủ đại nhân, nhất định phải lên tới dự đồ tìm phiền toái - gia hòa, thật sự là oan gia hẹp lộ a.

Chu Tiếp dư, Phụng nhi. Hân sủng ái Phụng nhi, sủng ái Phụng nhi, trong lòng nhin không được lộp bộp một tiếng.

Tại vũ hoa các đích tình cảnh lại hiện lên tại ta trước mắt, hân còn có Phụng nhi, có nhất đồng lớn phi tử, ta toán cái gì? Ta đã cho ta bản thân buông xuống, nếu như buông xuống, vì sao còn có thể đau lòng, đau đến như thể khắc cốt铭 tâm

Ở trước mặt ta, ai cũng không dám thuyết hân sủng ái na cá phi tử, cho nên ta không biết nghe được hân nữ nhân khác chung một chỗ, tâm cư nhiên hội như thể chỉ đau. Ta ngờ ngác đứng ở tại chỗ, tâm giống như hé giống nhau, trong đôi mắt ngấn lệ lóe ra.

Trước mặt - người kia đã cho ta sợ hãi, cười hi hi đi tới: "Ngươi sợ rồi sao? Nếu là sợ liền trái lại theo trở về. Chỉ cần ngươi nguyện ý làm ta - tiểu thiếp, chuyện vừa rồi, ta có thể bắt kẻ khác, nếu không.. Ta muốn ngươi chịu không nổi."

"A.." Ta giống như người điên giống nhau, xông lên đi loạn đả. Ta có điểm võ công, hân không phải đối thủ của ta, bị ta đánh vào địa thượng đi không khỏi lại. Sau này đừng...nữa trước mặt của ta đề tề hạo, càng biệt nữ nhân của hân.

Đánh xong sau này, ta giống như người điên giống nhau, thêm thêm trên môi - vết máu (ta cắn hân, cho nên có vết máu), lạnh lùng nói: "Ngươi cá hôn quan, Bồn cô nương ta hôm nay liền đánh ngươi. Ta cho ngươi biết, ngươi nếu dám khi dễ nhân, ta làm thịt ngươi." Ta - vẻ mặt lạnh lùng, mang theo cười lạnh, ngoài miệng - vết máu, lẳng lơ tóc tựa như một cái Ma Quỷ giống nhau kinh khủng.

Hôn quan hiển nhiên là sợ hãi, một mực sau này na, ngoài miệng khước nói: "Ngươi.. Là ai?"

"Dụ đồ câu lạc bộ đêm lão bản, mai ảnh." Lịch sử trẻ tuổi nhất - tú bà, có báo thù cứ lại a, ta sợ ngươi a.

"Ngươi.. Nhất định.. Thế lan đi chỗ dựa, tề khoá Túy Hương lâu - nhân."

"Hừ, là ta, thế nào?" Nói xong vẩy vẩy dầu chạy lấy người, không muốn nhìn thấy cái...này hôn quan. Có bản lãnh sẽ tới báo thù, ta nhượng thiên tuyệt môn giết hân cả nhà, nếu như muốn dùng năng cả nhà - tánh mạng báo lại chu Phụng nhi bán ta một cước - cừu ta rất thích ý.

Trở lại dụ đồ, những...này chán ghét - quan binh cũng đã không có. Lan đi lo lắng địa đối ta nói: "Cô nương, chúng ta đoạt túy xuân lâu - sinh ý, chu viễn chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ." Nguyên lai tên hỗn đản nào gọi cái...này phá tên.

Ta - chân đứng ở thang lầu thượng, cười nói: "Hân dám, tái theo xằng bậy ta giết hân cả nhà."

Lan đi cũng không biết ta đây nói thật hay giả, một mạch đi theo ta đến gian phòng.

"Cô nương, Hoàng sư gia lặng lẽ nói cho ta biết, chu viễn là thành thượng chúng ta. Đây chu viễn - muội muội là hoàng thượng sủng phi, từ tiền nhiệm hậu, cường thường dân nữ, hoành hành ngang ngược, vô ác không làm, hôm nay chúng ta đắc tội hân.. Ai." Lan đi không tự giác - lo lắng khỏi lại, liên tưởng hân - mới vừa rồi - hành vi, có thể tưởng tượng người này có nhiều ghê tởm. Gặp phải Bồn tiểu thư, toán hân không may.

Ta cười cười nói: "Ngươi phải người đến kinh thành đi tìm thành vương, nói cho hân có nhân khi dễ mai ảnh." Thành thành vương cho hân điểm nhan sắc nhìn.

Lan đi ngăn người, theo sau nói: "Hảo, ta lập tức đi chuẩn bị." Lan đi vừa mới dứt lời, chợt dưới lầu ầm ầm -. Nguyệt nhi lại lần nữa chạy tới nói: "Tri phủ đại nhân tới, nói là muốn thấy Mai cô nương." Tới chân khoái.

Lan đi vội nói: "Liên thuyết không có ở đây, không biết đến lúc nào trở về."

"Cám ơn hảo ý của ngươi, nhưng là hôm nay ta sẽ kiến thức kiến thức vị...này Tri phủ đại nhân. Hân hoành hành ngang ngược, ta cần phải cho hân điểm nhan sắc nhìn." Ta nói trừ tùy ý cười cười, sửa sang lại thoáng cái y phục.

Cùng một ngày, tại đồng dạng địa phương, đồng dạng chuyện xưa tiếp tục trình diễn. Bất đồng chính là, hơn nhiều cá chu viễn, chu viễn - đôi mắt phiếm thanh, là ta đánh.

Ta đi tới trước mặt hân, quyền rũ cười một tiếng: "Như thế nào? Mới vừa rồi còn không bị đánh đủ? Hiện tại lại tới tìm đánh?" Hiện tại tất cả mọi người biết cái...này gấu mèo nhân là của ta kiệt tác, đường đường Tri phủ bị ta một cái tú bà đánh cho như vậy, đích xác rất mất mặt. Đã có không ít người bắt

đầu cười trộm, Nguyệt nhi cùng lan đi đồ bắt đầu tiếu.

Chu viễn hồn hên địa đạo: "Cười cái gì, không cho phép." Sở hữu nhân lập tức cố nén trứ không cười đi ra.

Ta không để ý tới hắn, cười lớn: "Tri phủ đại nhân, ánh mắt của ngươi thật sự rất tốt khản." Kỳ thật ta là thật sự muốn cười, na (nọ) tạo hình thật sự là...

"Ngươi cư nhiên ấu đã mệnh quan triều đình, ấu đã hoàng thân, sư gia.. Là cái gì tội tội." Liên luật pháp cũng đều không hiểu, cư nhiên có thể làm được Tri phủ, xem ra đích thật là thương lượng cửa sau đôi lầy - quan. Ta muốn hưởng hoàng đế góp lời chỉnh đốn lại trị.

"Hồi đại nhân, án luật pháp, cần phải muốn lưu đầy biên quan." Lưu đầy ngươi cá đại đầu quỷ.

Hắn hèn mọn - nhìn ta, đắc ý nói: "Tiểu mỹ nhân, chỉ cần ngươi làm ta - tiểu thiếp, ta có thể bắt kẻ khá -, hiểu rõ sở."

Thấy ta không nói lời nào, hắn cặp...kia móng vuốt sói lập tức thân bắt đầu, sắp sửa mò lấy mặt của ta lúc, ta một cái tát đánh qua: "Ta phi, ngươi là cái gì hoàng thân, biệt na hướng tới cái...này trên đầu khấu tăng bóc. Chu Phụng nhi cái...kia lấy oán trả ơn - tiện nhân, không đi lãnh cung ta đã rất đúng được khỏi năng, vẫn còn trông cậy vào được sủng ái? Ngươi tin không tin, ta nhượng thái hậu phế đi năng, nhìn đắc ý cá điều." Ta đã nhẫn hắn đã lâu rồi, liền hắn như vậy - rác rưởi cư nhiên có thể làm quan, ta hết chỗ nói rồi. Kỳ thật ta rất đồng tình hắn, tại sao muốn tới điều hí ta, nếu như điều hí người khác, liền sẽ không bị đánh như vậy thảm, cũng sẽ không có như vậy kết quả bi thảm. Trước mắt là còn không kết quả, nhưng là lấy lòng hung, na (nọ) kết quả tuyệt đối rất tốt khản.

Chu đường xa: "Ngươi.. Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ta là mai ảnh." Nói xong ta tài nhớ ra lại, nếu như chỉ là bình thường - thương nhân, làm sao biết muội muội của hắn - tên, còn nói muốn cho thái hậu phế đi năng.

Hắn cười lạnh: "Liền ngươi một cái tiểu nữ tử, dám khấu xuất cuồng ngôn. Lai nhân, năng ấu đã Bồn quan, bắt lại."

Một đám chó điên lập tức xông tới, ta đối phó 5 cá trở xuống nhân còn có thể, đã ngoài thì vấn đề. Bọn họ có thể có 10 mấy người, vẫn còn đều là đeo đao - bộ khoái, vài hậu, trên cổ của ta bị cái N bả đao.

Chu viễn âm hiểm - cười, "Thế nào, mỹ nhân? Trái lại làm ta - thiếp na."

"Năm mơ."

"Tĩnh tĩnh vẫn còn đình đại." Vừa nói liền lại muốn lai mạc ta, ta phun hắn về mặt nước miếng chấm nhỏ. Tại ta không có phản ứng tới được lúc, ta đã bị đánh một cái tát. Hắn dám đánh ta, cái...này rác rưởi dám đánh ta. Vân dung cũng không có đánh tới ta, lần trước cái...kia quý nhân bởi vì đánh ta na (nọ) kết quả cực kỳ bi thảm, cái...này không biết phân biệt - hôn quan dám đánh Bồn cô nương. Ta đây cả, hận nhất - nhất định đánh ta bàn tay. Đây là một loại vũ nhục, trần truồng - vũ nhục.

Ta hung hăng trừng hắn liếc mắt, cắn răng, phần nộ địa đạo, "Ngươi dám đánh ta?"

"Đánh ngươi thì thế nào? Bồn đại nhân có Tiệp dư nương nương chỗ dựa." Vừa nói lại đánh ta một cái tát, tựa hồ vẫn còn rất hưởng thụ cái loại...này khi dễ cảm giác của ta.

"Trợn to các ngươi - cầu mắt thấy khản." Ta nói trứ đã thanh ngọc bài lấy ra nữa, khí thế hung hung - quay bọn họ. Ta cười lạnh: "Chu Tiệp dư, Bồn cung phế đi năng."

Chu viễn không biết sống chết địa đi tới nhìn ngọc bài, cười nói: "Đây là cái gì đồ? Ngươi cho là nữ khối phá bài tử có thể làm ta sợ sao?" Mẹ kiếp, không nhận ra tự.

Na (nọ) sư gia kéo kéo hắn - chéo áo nói: "Đại nhân, này ngọc bài là chính nhị phẩm đã ngoài phi tào - tín vật, mặt khắc chính là phong hào."

Na (nọ) chu viễn vừa nghe, nói: "Muội muội của ta là kỳ phẩm?"

"Đại nhân, Tiệp dư nương nương là chính tứ phẩm." Nàng nhất định hoàng hậu, ta cũng không để cho nàng hào nhật tử, ai kêu nàng đắc tội ta còn có như thế ca ca.

"Ngươi hỏi một chút cái cô nương này, từ na thân tới ngọc bài." Đây là tề hạo tổng ta -, ta tài không cần thấu.

"Này.." Sư gia rõ ràng - sợ hãi.

Chu viễn không biết sống chết địa đạo: "Ngươi.. Từ na làm ra -? Đừng tưởng rằng có khối bài tử liền giả mạo nương nương."

"Trợn to của ngươi cầu nhãn, Bồn cung là Lại bộ thượng thư chi nữ, đương kim - dung phi nương nương." Xác thật, mặt khắc - phong hào đích thật là dung phi. Ban đầu muốn phong ta vì phi ta không muốn, nhưng là tề hạo cho ta đây cá. Ta một mực chỉ làm kỷ niệm giữ ở bên người, không nghĩ tới hôm nay cũng dùng đến. Hắn thuyết có lẽ ta sẽ hữu dụng, hiện tại thật sự có dùng. Cư nhiên cũng đối phó như thế xấu xa - nhân, ta thật sự là quá mất bại. Mới vừa rồi khí hồ đồ, không biết như thế nào - mụn đi ra. Hiện tại bắt đầu hối hận, ta vốn là muốn tránh -, hiện tại lại hóa ko được. Lão Thiên trên cọt a, ta cuối cùng là không - ly khai hắn - bóng ma.

Ta lại nói: "Bổn cung thể Hoàng thượng dò xét dân gian, trào - chính là nguoi như thể hôn quan." Ta cười lạnh: "Còn như muối muối của nguoi, Bổn cung thì sẽ xử lý." Ta hù chết nguoi.

"Lại bộ thượng thư chi nữ? Dung phi nương nương?" Chu viễn - chân đã không nghe sai sử, ngồi phịch ở địa thượng. Bọn bộ khoái nhao nhao đã đánh mất đao, tất cả đều quỳ trên mặt đất. Cả dụ dỗ - nhân viên công tác cũng quỳ trên mặt đất, bao quát lan đi cùng Nguyệt nhi.

Sư gia chiến đấu trừ nói: "Nương nương thứ tội, tiểu - chỉ là phụng mệnh làm việc."

Lan di đã sớm đưa đến một cái ghế, ta ngồi ở trên ghế, cười nói: "Này tất cả đều là chu. Đại nhân gây ra -. Chu đại nhân - "Chiến tích ", ta tự nhiên hội hướng Hoàng thượng bẩm báo -, những người khác đều là nghe lệnh y, có tội gì?" Ta trang làm tự tự nói: "Cha ta là Lại bộ thượng thư, thỉnh hân phán nguoi cá lưu đây biên cương, Chu gia trọn đời không được vào triều làm quan không tệ. Hoặc là nhất định lắng tri cũng tốt... Tiếp dư muối muối ma..... Lành cung, hoặc là... Là bạch lăng, độc rượu? Chửi thù."

Chu viễn nghe được sắc mặt đỏ thay đổi, "Nương nương thứ tội, ta..."

Ta trọng trọng phách cái ghế - tay vịn, lạnh lùng nói: "Lớn mật, nói với ta nói cư nhiên dám nói 'ta ', Chu muối muối ở trước mặt ta đã được tự xưng - tàn thiếp."

"Thảo dân..." Sư gia vội vàng tại hân lỗ tai biên nói thầm, hân mới nói: "Vi thần không biết ngài phải."

"Phóng tứ, ý của nguoi là trừ...ra ta có thể tùy tiện điều hí dân nữ, có thể lấy việc công làm việc tư - niệm phong nhân gia - điểm? Nguoi thân là mệnh quan triều đình, thực triều đình bổng lộc, lại là hoàng thân. Không tư tiền thù, vì dân chúng mưu phúc lợi, cư nhiên kiến một ít hạ tam lạn - hoạt động. Nguoi phối làm quan sao? Không biết xấu hổ tự xưng là hoàng thân sao?" Đừng xem ta nói được giỏi nghe, nếu là không có tham quan, ta còn không khả năng có độc quyền bán ni.

"Nương nương thứ tội, vi thần biết sai rồi, sau này nhất định làm quan tốt, cũng không dám...nữa làm xằng làm bậy." Mặc dù hân đầu khai được đủ hưởng, về mặt đủ thể thâm, nhưng là ta xem không thấy, bởi vì ta không muốn nhìn thấy.

"Cho nguoi cơ hội? Bổn cung không làm chủ được. Chuyện này ta phải bẩm báo Hoàng thượng. Chính là nguoi biết -, việc này quy phụ thân của ta trông nom. Hân nếu là biết nguoi đánh ta.. Không biết sẽ như thế nào sao? Ta chính là hân - hòn ngọc quý trên tay, liền hân cũng không dám đánh ta ni." Ta hách bắt từ nguoi, quan đại cấp một đề chết nhân, Bổn tiểu thư có thể sánh bằng hân đại quá nhiều cấp.

"Này.." Hân - lưỡng chân đầu được lợi hại."Vi thần biết sai rồi, vi thần tội đáng chết vạn lần." Vừa nói dùng sức đánh mặt mình.

Ta rất hưởng thụ loại cảm giác này, ôn hoà địa đạo: "Biết sai lầm rồi? Nguoi thác - địa phương thật sự nhiều lắm, tỷ như đối diện na (nọ) gia thanh lâu. Nguoi là quan, cư nhiên khai khỏi thanh lâu tới? Nguoi có biết hay không cảm thấy thẹn."

"Vi thần sai lầm rồi, nếu là nương nương thích.... Vi thần đem tặng cho nương nương." Muốn - chính là nguoi những lời này.

"Không cần, ta nguyện ý ra tiền mua." Không muốn nhân gia thuyết ta chiếm lấy gia sản.

"Không dám, thần không dám"

Ta đứng lên, thân nhiên nói: "Tốt lắm, Bổn cung làm liên lụy, ta muốn nghỉ ngơi."

"Cung tiến nương nương!" Cũng sư gia biết cấp bậc lễ nghĩa.

Ta nhìn quét chúng nhân liếc mắt: "Bổn cung lần này là cái trang đi tuần, không hy vọng có nhân biết thân phận của ta. Nếu ai thanh Bổn cung - thân phận tiết lộ đi ra ngoài, Bổn cung sẽ không bỏ qua hân -."

"Phải. Là, vi thần sẽ không tiết lộ nương nương - thân phận."

Ta thẳng đi lên lầu đi, lan đi cùng Nguyệt nhi cũng theo bắt đầu. Thân có một mảnh "Cung tiến nương nương" - thanh âm.

Đóng cửa cửa phòng, Nguyệt nhi vỗ vỗ bộ ngực, như trút được gánh nặng địa cười nói: "Mai tỷ tỷ, làm ta sợ muốn chết. Bất quá nói thật, nguoi giả mạo nương nương vẫn còn chân tướng." Cái gì gọi là giả mạo, ta vốn nhất định thật sự, chỉ là ta không muốn làm mà thôi.

Lan di hiểu rõ ta qua - một ít chuyện, đã tin tưởng ta 'dung phi' - thân phận. Nàng phụng phụ nói: "Nguyệt nhi, không được đối nương nương vô lý."

Nguyệt nhi quệt quệt miệng: "Nơi này chỉ có chúng ta ba người, liền không cần trang ba?"

Ta cười cười: "Nguyệt nhi nói rất đúng, lan di nguoi ra mặt thanh tú xuân lâu mua xuống, sửa Kiến Thành câu lạc bộ đêm." Hắc hắc, vốn là nghĩ khai sòng bạc -, ta diễn hình - gian thương a.

"Là, dân phụ tuân mệnh."

"Lan di, theo như vậy khách khí sao? Ta hiện tại chỉ là một cái thương nhân, nguoi cần gì như vậy." Ra cung không muốn sẽ đem na (nọ) sáo mang đi ra.

"Các người làm chi, thuyết - theo thật sự giống nhau." Nguyệt nhi không cao lắm hưng.

"Tốt lắm, lan đi người đi xử lý ba."

Ta vẫn Nguyệt nhi: "Nguyệt nhi, nếu như ta thật là dung phi nương nương, người có cái gì yêu cầu sao?" Nguyệt nhi thật sự rất đơn thuần, ta một mực cũng rất thích nàng.

Nàng cười cười: "Nếu như người thật sự là nương nương, ta nghĩ tiến."

"Nguyệt nhi, người cũng muốn làm nương nương?"

"Không, nghe nói bên trong nguy nga lộng lẫy, ta chỉ muốn đi xem. Không muốn làm phi tử, làm phi tử đa mệt a, hơn nữa không có tự do. Ta không bằng làm ta - hoa khôi, mặc dù đang người khác trong mắt thấp hèn, nhưng là có lan đi, còn có Mai tỷ tỷ, ta cảm giác được rất hạnh phúc." Theo nhất tư tưởng, không làm phi tử làm hoa khôi.

Ta trêu mếu - sờ sờ tóc của nàng: "Người thật sự rất thông minh." Nếu có cơ hội - nói, thật muốn mang nàng đi đi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 3: Trữ vương chỉ dùng để lai bắt cóc

Buổi tối, đối diện - tủy xuân lâu cũng đã là của ta tài sản, đối diện sinh ý bất hảo, cho nên rất nhiều cô nương đô tới đây tối. Ban đầu ly lan đi đi - các cô nương, đô rất không tự nhiên. Các nàng ban đầu làm sao nghĩ đến, lan đi tại gần gũi - thời gian nội, liền phát triển trở thành hiện tại - quy mô, tối hậu thanh tủy xuân lâu đô mua. Bất quá lan đi cũng không theo các nàng so đo, phân phó các nàng mặc vào tam điểm tiếp khách. Ta hiện tại vì tiền cái gì hoạt động - làm, ai, nếu là cô đại có độc phẩm, ta thật là có khả năng đi buôn lậu thuốc phiện.

Ngày kế, Nguyệt nhi nói cho ta biết dụ dỗ câu lạc bộ đêm bị một vị tuổi trẻ công tử bao. Bao dụ dỗ chính là muốn rất nhiều tiền -, người kia tiền không ít. Câu lạc bộ đêm - cô nương toàn ra trận, hai người này cũng không vừa lòng. Bao quát tiền nhậm hoa khôi tóc đen, đồng dạng bị chạy đi ra. Vừa lúc ta nhận e rằng liều, vì vậy quyết định tự thân xuất mã xao hấn nhất bút. Nghe nói bọn họ tới là hai người, ta cùng Nguyệt nhi hai đại hoa khôi long trọng gặp hái.

Chúng ta lưỡng mặc một thân bạch sắc sườn xám, tú túr kỷ đoá mẫu đơn, thật dài mở miệng, bắp đùi như ẩn như hiện. Đây loại chính là ta đặc biệt xếp đặt, chỉ có hoa khôi mới có thể trang - hoa khôi trang.

Tối cửa - lúc, Nguyệt nhi kéo kéo quần áo của ta, nói: "Tỷ tỷ, ta sợ hãi."

"Sợ cái gì, hấn hội ăn người không được." Ta luôn luôn rất ngạo, lấy ta cùng Nguyệt nhi - tư sắc, tái ghét bỏ hấn dứt khoát thanh hằng nga từ mặt trắng thượng lộng xuống được rồi.

Nhìn thấy này hai cái đại kim chủ lúc, ta thiếu chút nữa té xỉu. Trong đó một cái là ta hận vào nội tâm - Trữ vương, mặt khác một vị nhất định muốn cường thủ ta - thiên lý quốc vương tử. Chúng ta thật đúng là oan gia hẹp hòi, ta phỏng đoán hai người bọn họ tụ chung một chỗ, tuyệt đối không có chuyện tốt lành gì. Trữ vương tên hỗn đản này, nghĩ kéo thần vũ vương tử duy trì hấn tạo phản. Không thể để cho kế hoạch của hấn thực hiện được, ta ái - nam nhân hoa nhiều như vậy tâm tư được tới giang sơn, há có thể chấp tay tặng cho hấn.

Ta bài trừ một cái nụ cười, nói: "Tiểu nữ tử là dụ dỗ câu lạc bộ đêm - hoa khôi nhanh nhẹn (tiểu nữ tử hoa khôi Nguyệt nhi), cấp hai vị công tử thỉnh an."

Tiếp theo, ta từ bọn họ trên mặt thấy kinh hãi. Ai, nguyên lai khôi phục dung mạo cũng có vô tận - phiền não.

Trữ vương tí mỉ đánh giá ta, ha ha cười nói: "Nguyên lai là hoa khôi nương tử, không trách được như thế xinh đẹp." lại đối thần vũ nói: "Vương tử, này hai vị so sánh mới vừa rồi cái...kia xinh đẹp hơn nhiều." Kỳ thật tóc đen cũng rất đẹp, chỉ là điểm tục một ít mà.

Thần vũ vương tử nhìn hồi lâu, nói: "Nguyệt nhi cô nương, đến Bồn vương tử bên người lai." Không phải nói cái...này từ nam nhân nhớ cho kỹ mai ảnh sao? Hiện tại Bồn tiểu thư ở trước mặt hấn không nhận ra.

Trữ vương cười nhạt: "Nhanh nhẹn cô nương, chiều nay người liền bồi Bồn vương." Bồi cái gì bồi, nói xong ta giống như chân đi bán mình giống nhau. Ở trước mặt ta vẫn còn hiển lộ bản thân chính là thân phận, sợ ta không có ở đây - tựa hồ -.

Ta ôn nhu cười một tiếng: "Phải" ta nhỏ trứ tiếng nói nói chuyện theo thô trứ tiếng nói thật không là một cái cấp bậc.

Ta ngồi vào hán trên đùi, ôm cổ hán nói: "Ngài là Vương gia?"

Hán kiều ngạo mà tiếu: "Bổn vương chính là đương kim hoàng thượng - Tứ ca, Trữ vương. Vị này là thiên lý quốc - thần vũ vương tử."

"Có thể hầu hạ Vương gia, vương tử, thật sự là vinh hạnh của chúng ta." Nguyệt nhi cái... này chính quy hoa khôi ngã vào na (nọ) phóng không ra, ta giả - so sánh hoa khôi vẫn còn hoa khôi.

"Mỹ nhân, thanh này bôi uống." Trữ vương rót một chén rượu cho ta, ta ánh mắt cũng không trất trực tiếp uống. Nghĩ quá chén ta? Nằm mơ, công ty cơ hồ thanh ta đương gái hồng lâu dùng, tửu lượng há là xuy ngư -.

Ta cười - quyến rũ trứ, trực tiếp cầm lấy bầu rượu, "Vương gia, người muốn như vậy quá." Vừa nói dùng hai cái ngón tay nâng khai cái miệng của hán hướng tới bên trong đảo (biệt cần được tay của ta chỉ). Ác tâm tử ta, cư nhiên bôi cái... này người chết yêu uống rượu. Bất quá ta trước kia tựa hồ sai lầm rồi, hán lớn lên là giống như khiêm biến - tiểu thụ, bất quá cũng rất tốt sắc? Không phải là nam nữ thông ăn đi?

Ta cấp Nguyệt nhi sử liễu cá nhân sắc, năng rất nhanh hiểu ý của ta. Miệng mại đáng yêu địa đạo: "Công tử, uống rượu a, người nhìn Vương gia đồ quá nhiều như vậy." Ta sẽ đem bọn họ quá chén, tự ra âm mưu.

"Thật tốt a, nếu mỹ nhân nhượng ta quá ta đương nhiên quá." Sắc tự trên đầu một cây đao, cũng không có sai.

Ta lựa chọn lông mi, triều Nguyệt nhi cười thần bí.

"Vương gia, người cứ nói mai ảnh cô nương hiện tại tại Hoàng thượng trong tay? Chính là thật sự?" Thần vũ vương tử - một câu nói nhượng ta giật mình khỏi lại, chánh đề tới. Nguyệt nhi cũng theo bản năng - nhìn ta, ta nháy mắt lắc đầu, mời nàng đừng hỏi.

Trữ vương cười nói: "Đương nhiên là thật sự, nếu không như thế nào sẽ mời vương tử thiên lý xa xôi để van cầu thân ni."

"Một tháng trước, ta chánh thức hướng quý quốc Hoàng thượng thỉnh cầu đám hỏi, quý quốc Hoàng thượng thuyết hán căn bản không biết mai ảnh cô nương - hạ lạc." Ai, ta ban đầu xấu thành như vậy nhất định sống họa thủy, hôm nay - dung mạo không biết hội họa thủy thành cái dạng gì a.

Trữ vương cười nói: "Mai cô nương văn thao vũ lược, tướng môn xuất thân, người mang binh pháp kỳ thư 《 vô mục di thư 》, Hoàng thượng là muốn thanh nàng giữ ở bên người vì mình dùng. Liền một nữ nhân cũng không nguyện ý cho người, đương kim hoàng thượng căn bản không hề có thành ý cùng quý quốc kết minh." Bái thác, ta nói như thế nào lại là hán lão bà, sao có thể tùy tiện tặng.

Trữ vương lại nói: "Vương tử, chỉ cần vương tử khẳng hiệp trợ ta đi lên ngôi vị hoàng đế, ta nhất định thanh mai ảnh cô nương đưa, cho... nửa ba mươi tọa thành trì làm đồ cưới." Con mẹ nó, ta là người người nào, người cứ nói tổng sẽ đưa -. Mỗi một tọa thành trì đều là các tướng sĩ dùng sinh mệnh cùng nhiệt huyết đổi lấy -, nói cho liền cấp a? Cái... này bại hoại, rác rưởi, hán muốn làm hoàng đế sớm muộn thanh giang sơn bại.

Thần vũ vương tử nói: "Quốc gia của ta cùng quý quốc nhiều thế hệ giao hảo, chỉ sợ..."

"Vương tử, nghe nói quý quốc còn không lập thái tử ba?" Trữ vương chậm rì rì - uống một chén rượu: "Chỉ cần người giúp ta, ta nhất định giúp người đoạt được vương vị. Lúc ấy hậu, giang sơn, mỹ nhân đồ được rồi." Ta hiện tại đã nghĩ thanh cái... này rác rưởi cấp giết, hèn hạ vô sỉ.

Ta trang làm lơ đăng địa, nói: "Vương gia, người đeo bao nhiêu tùy tùng, ta nhượng mặt khác cô nương chiêu hô bọn họ." Là muốn thật tốt chiêu hô, ta hôm nay bất cóc cái... này chết tiết Vương gia, làm chuẩn hạo như thế nào xử trí người.

Trữ vương nhìn ta, cười nói: "Nhanh nện cô nương, chúng ta mới vừa rồi nói cái gì?"

Ta tiếu: "Gió trắng nơi đương nhiên là đàm gió trắng, nhanh nện là phong trần nhân, chỉ nghe kiến phong nguyệt sự." Sợ hãi biệt ở trước mặt ta thuyết, giết ta diệt khẩu rất phiền phức -.

Hán một cái ôm ta - lưng: "Cũng thông minh, sau này người liền đi theo Bổn vương bên người." Sắc lang, móng vuốt nã khai.

"Cám ơn Vương gia ưu ái." Đợi lát nữa người sẽ chết, bổn mỹ nhân người không có mệnh hưởng thụ.

"Ha ha, vương tử, người cũng thanh Nguyệt nhi cô nương thu ba." Thu hoạch người cá đại đầu quỷ, chính thất ta cũng không làm, người dám nhượng ta làm thiếp, ta giết người.

"Vương gia, ta nếu là chính là mai ảnh, không phải Nguyệt nhi."

"Chỉ cần vương tử đáp ứng theo hợp tác, ta cam đoan người ký được giang sơn, lại được mỹ nhân."

"Vương gia, ta ba mươi tái tọa thành trì cùng mai ảnh, nhớ quên." Đáp ứng, vẫn còn chân lòng tham.

Tại hai người bọn họ muốn kiên một chén - lúc, ta cố ý cử động, nâng cốc chiếu vào y phục của ta thượng. Ta cười cười: "Vương gia thỉnh sau đó, ta hoán văn kiện y phục sẽ tới."

Nhất ra khỏi phòng môn, ta mau nhanh đến phòng bếp cầm nhất bầu rượu, thanh mê được đặt ở bên trong, vì an toàn để..., ta tại trên người mình gắn

bách hoa nhuyển cân tán.

Ta dùng sức phiến Trữ vương uống rượu, ta có ý hỏi hân: "Vương gia, trên người của ta hương không hương a?" Hân thấy nhiều biết rộng vài cái, lập tức té trên mặt đất. Thần vũ vương tử đồng dạng cũng uống rượu, rất không chí khí - rồi ngã xuống.

Nguyệt nhi thấy bọn họ lờ mờ rồi ngã xuống, hách liểu nhất đại khiêu, nói: "Tỷ tỷ, bọn họ làm sao vậy?"

Ta hung hăng - đá Trữ vương một cước, mắng: "Con mẹ nó Trữ vương, liền ta nam nhân - giang sơn hân cũng dám nghĩ cách, ta hôm nay giết hân, nhìn hân còn dám không dám kiêu ngạo." Vừa nói lại triều hân bụng thượng đá mấy đá.

"Người nam nhân?" Nguyệt nhi thập phần không giải thích được.

"Người đừng hỏi,...trước trời lại lại, đẳng hoàng thượng tới nói nữa." Ta vừa định trời hân, hai người đồ cười híp mắt - đứng lên, Nguyệt nhi sợ đến dọa đến ta phía sau. Trữ vương nói: "Mỹ nhân, thật muốn không được, người cư nhiên là của hân nữ nhân. Tề hạo thật đúng là đáng giá, có giang sơn, còn có người như vậy - mỹ nữ."

Ta không sao cả - cười cười: "Tứ ca, người căn bản là không phải đương hoàng đế - mệnh, biệt uổng phí khí lực."

"Mỹ nhân a, lần sau cho ta hạ mê dược ngàn vạn lần biệt đặt ở rượu lý, rất dễ dàng phát hiện -."

"Vương gia, vậy người muốn thế nào a?" Ta vẫn không hề sợ hãi.

"Mỹ nhân a, hân - phi tử ta đồ gặp qua, nhất định chưa từng thấy người, người tới cùng tên gọi là gì?"

"Lại bộ thượng thư chi nữ mặc nghiêm mặt, cũng là hiện tại - dung phi." Cái...này chán ghét - tên.

"Nguyên lai, người nhất định trong truyền thuyết thanh lão Bát mê - xoay quanh, tiến mấy ngày đã bị biếm lãnh cung, hậu lại phong làm dung phi - cô gái kia. Bất quá ta nghe nói, điện tuyến - lúc, của người cái khăn che mặt rút, của người dung mạo xấu vô cùng. Hôm nay xem ra là một mỹ nhân, có lẽ là tin vệt." Lợi hại, tại trong cung nhất định có hân - gian tế, liền cái...này đồ nghe thật sự rõ ràng.

"Đúng vậy, ta nhất định cái...kia mê đảo thành vương, mị hoặc hoàng thượng hồ ly tinh." Ta động động miệng: "Vương gia, các người tề gia - nam nhân thật sự là thích lai trêu chọc ta a, hai người bọn họ cả không tính, người đều phải lai sáp thượng một cước. Nếu như na (nọ) tam vị không có chết - nói, có phải hay không cũng tới điều hí điều hí ta đây cả mỹ nhân?"

"Mỹ nhân người thật có ý tứ, không trách được lão Bát lão Cửu đối với người khẳng khẳng một mực, liền ta đều phải động tâm." Động tâm có cả điều dùng, người đều phải chết.

"Như vậy a, vậy người lại đây a, người muốn người bắt đạt được ta, ta trái lại theo người." Ta ngoắc ngoắc ngón tay, về mặt kiêu ngạo.

Thần vũ vương tử nói: "Dung phi nương nương, người là phi tử, như thế nào hội chạy đến nơi đây lai làm hoa khô?" Đã bị bỏ qua thật, nhìn chúng ta tán tỉnh hân rất không thoải mái.

"Ai nói ta là hoa khô, ta là nhà này câu lạc bộ đêm - lão bản. Nghe nói tới hai cái khiếm biên -, ta có ý đến xem." Ở trong mắt ta bọn họ nhất định khiếm biên. Bất quá mới vừa rồi ta đích thật là tự xưng hoa khô tới, ta hiện tại đã quên.

"Người là lão bản?" Hai người cùng nhau vấn, rất kém cỏi dị ba, phi tử khai thanh lâu -.

Ta xả hạ hai cái rèm, "Ít nói nhảm, Nguyệt nhi, thanh cái...này phản tặc cho ta trời lại lại."

Trữ vương tiếu: "Chỉ bằng người?"

"Vương gia, vận khẩu khí thử xem, hoặc là có thể đi vài bước." Hân đi vài bước, cũng té trên mặt đất, có khí vô đập đất nói: "Người cho ta ăn cái gì?"

"Y tiên lam lệ độc môn bí chế - bách hoa nhuyển kinh tán." Tại hân không có trung mê dược sau ta sờ đi vẫn còn như vậy tùm, là bởi vì cho ta biết hân hội võ công, bách hoa nhuyển cân tán nhất định sẽ có tác dụng. Thiên tuyệt môn - thích khách đồ trúng chiêu, đừng nói cái...này ngu dốt.

Ta nhanh chóng - cột chắc hân, giống như cường đạo giống nhau thanh trên người hân đáng giá đồ toàn cầm. Nhìn đồng dạng trung dược - vương tử, cười cười: "Vương tử, Bốn cung sẽ không làm khó của người. Nguyệt nhi, người thật tốt hầu hạ vương tử."

"Nương nương...." Vương tử rất kém cỏi dị.

"Nguyệt nhi, dẫn hân rời đi." Nguyệt nhi - đầu óc nhất định bốn, về mặt mờ mịt, bất quá nghe ta nói như vậy, đương nhiên liền trái lại - dẫn hân đi làm.

Ta nhìn Trữ vương, cười cười nói: "Vương gia, tư vị thế nào?"

Trữ vương cũng cười cười nói: "Có thể bị mỹ nhân trời lại lại, cũng là một loại hạnh phúc."

Ta nhe răng cười trứ thanh hân kéo lai, trời đến cây cột thượng "Có thể bị mỹ nhân đánh không phải hạnh phúc hơn?" Ta nói hoàn trực tiếp một cái tát

đánh qua.

Hắn không giận ngược lại cười: "Ha ha, ngươi có biết hay không, ngươi cái dạng này theo một cái nhân rất giống?"

Ta u nhả địa ngòi xuống: "Không biết, cũng không muốn biết?"

"Ha ha, mười năm trước, có một người(cái) nữ nhân cũng là như vậy đối mẫu phi -. Ngươi chẳng những cùng nàng - động tác giống như, tự liên ánh mắt, bộ dáng đồ giống nhau như đúc. Không hồ là nàng - nhi tức phụ, không hồ là cái...kia lão yêu phụ nhìn trướng - nhân." Như thế nào lại là thái hậu a? Ta nhớ kỹ trước kia tề hạo liền thuyết ta hiện đại - bộ dáng theo thái hậu giống nhau như đúc (kỳ thật ta cổ đại theo hiện đại một cái dạng), hiện tại lại là một cái. Bất quá ta là sẽ không để ý tới cái...này muốn tạo phản - hỗn đản, ta cười nói: "Ta là tiểu yêu nữ a, chuyên môn đối phó ngươi như vậy - rác rưởi. Ta phỏng đoán ngươi thân phi cũng là một hồ ly tinh, nếu không thái hậu như thế nào hội đối phó nàng?"

"Ngươi có biết hay không tề hạo là như thế nào đạt được ngôi vị hoàng đế -?"

"Nhất định như vậy đạt được -? Ngươi không phục a? Cha ngươi nhìn không phải đương hoàng đế - lieu, cho nên bắt truyền vị cho ngươi, thế nào?" Kỳ thật lòng ta lý rất rõ ràng hắn dùng điểm không riêng thái - thủ đoạn, nhưng là mạnh miệng.

Hắn cười lạnh: "Ta nói thiệt cho ngươi biết, hắn cùng mẫu huyền cái...kia tiện nữ kết phùng vu hãm thái tử dâm loạn hậu cung, lại vu hãm Nhị ca tư tòng long bào, vu hãm Ngũ đệ độc hại phụ hoàng. Cứ như vậy, bọn họ ba cái không minh bạch - chết ở tề hạo cùng cái...kia lão yêu bà trong tay. Phụ hoàng vốn là truyền ngôi cho ta -, bọn họ mẫu tử đốt chiếu thư, dựa vào Triệu gia - thế lực, thanh hấn phù thượng ngôi vị hoàng đế. Nay thiên hạ là của ta, vốn nên là của ta, ta hiện tại cướp về không có gì không đúng."

Ta tựa hồ không có gì cảm giác, "Làm sao vậy, không phải là vu hãm sao? Có bản lãnh ngươi cũng đi thử xem. Ta phóng ám tiễn, tài tang hãm hại, trảo tiểu biện, cái gì chưa làm qua. Giống ta hèn hạ như vậy - nhân ngươi theo ta nói hấn phá hư? Ta không có gì giác. Cung đình đấu tranh vốn nhất định như vậy tàn khốc, nếu thân là hoàng tử, sẽ làm tốt đoạt đích đại chiến - chuẩn bị. Ngôi vị hoàng đế đấu tranh hy sinh ba người na (nợ) toán thiếu -, bằng hữu, toan mạng ngươi khổ. Còn có một cái ta phải nói cho ngươi, chiếu thư thượng tà chính là Thành vương gia - tên. Cho dù xuất ra chiếu thư, ngươi cũng không có cơ hội." Thành vương thật đáng thương.

Hắn rõ ràng không nghĩ tới ta sẽ biết những... này, ha ha cười một tiếng: "Không nghĩ tới, bọn họ liền những... này đồ nói cho ngươi. Xem ra ngươi tại bọn họ mẫu tử trong lòng, rất trọng yếu."

"Vương gia, không nên nói dối, ngươi nhất định phản tặc. Vương gia, kỳ thật ngươi có dã tâm, cũng có nhẫn tâm, nhưng là ngươi soa tại một điểm trí tuệ thượng (ta hoài nghi hấn - chỉ số thông minh là một số âm), hơn nữa ngươi làm người tự đại, nếu không theo tề hạo hiểu được liều mạng." Tương đương khinh bỉ hấn, tề hạo muốn tạo phản liền sẽ không đương trú kỹ nữ - mặt cao đàm khoát luận.

Hắn bắt đầu dùng một loại phức tạp - ánh mắt nhìn ta, thờ dài một tiếng: "Đúng vậy, ngươi cứ nói rất đúng. Xem ra ngươi cái gì cũng biết, ta không có tiểu tử kia gian trá, không có hấn cẩn thận. Hôm nay vẫn còn tái tại nữ nhân thủ lý, ai.. Thiên muốn vong ta a."

Ta không cho là đúng - nhìn hấn: "Nữ nhân làm sao vậy? Biệt xem thường ta. Ta cho ngươi biết, nếu là ta nắm đó giúp ngươi, lịch sử sẽ sửa." Ta sẽ không giúp hấn -, cho nên lịch sử không cần sửa.

"Nắm đó chuyện tình chẳng lẽ ngươi cũng tham gia??" Nắm đó ta vẫn còn hiện đại đi làm ni, ai có rảnh rồi tham gia như thế phản động hoạt động.

Ta cho hấn một cái rõ ràng nhãn: "Cho cái...này ngu dốt nói không rõ sở, cho ta thành thật điểm, nếu không ta muốn ngươi đẹp mắt."

Ta phân phó lan đi một tác cũng không rời - nhìn hấn, ta hiện tại cần phải chỗ đi lý cái...kia vương tử. Trừ vương hội lợi dụng hấn, ta cũng sẽ.

Thần vũ vương tử đã bị Nguyệt nhi dẫn tới nàng gian phòng, Nguyệt nhi lại lần nữa nhìn thấy ta - đệ nhất cá biểu hiện nhất định, công việc quỳ xuống nói: "Dân nữ tham kiến nương nương."

Ta bữu môi: "Ta nói Nguyệt nhi, ngươi cũng nhiều như vậy lễ, ta phải thích. Kỳ thật ta thích ngươi gọi dung tỷ tỷ." Biệt gọi Mai tỷ tỷ, sớm muộn bại lộ thân phận.

"Dân nữ không dám." Nàng cúi đầu.

Ta dời lên nàng, cười cười: "Ngươi còn không biết sao? Ta là cá rất hiền hoà - nhân, ngươi đi xuống trước đi, nơi này có ta có thể."

Vương tử tượng trưng tính chất - cho ta đi cá lễ, ta vội nói: "Vương tử không cần phải khách khí."

Vương tử rất có lễ phép địa đạo: "Nương nương nữ trung hào kiệt, Tiểu vương bội phục."

"Nơi nào, ta chỉ bất quá là một cái bình thường nữ tử."

"Nương nương lấy nữ tử thân, thể Hoàng thượng bình loạn, tự liên Trừ vương đồ rơi vào trong tay ngươi, Tiểu vương thập phần bội phục. Kỳ thật, Tiểu vương - mẫu thân cũng là vị nữ trung hào kiệt, đáng tiếc tại mười năm trước thể phụ hoàng xuất chinh - lúc hy sinh. Thấy nương nương, Tiểu vương đã nghĩ đến mẫu thân." Thanh ta khi hấn mẹ, ta không như vậy lão ba, có ta xinh đẹp như vậy - mẹ, hấn nhận được khổ sao?

"Vương tử, ta cũng thập phần bội phục mẫu thân của ngươi, chỉ là nàng đã đi, ngươi không cần quá đáng khổ sở." Vốn là lai đe dọa thu mua -, hiện tại

đào an ủi khỏi hấn tới.

"Truyền thuyết mai ảnh cô nương chẳng những tài trí hơn người, võ công cao cường, hơn nữa am hiểu kỳ môn thuật giáp, hành quân bày trận. Văn có thể an bang, võ có thể trị quốc, không biết là không phải thật sự?" Ai thanh ta khoa giỏi? Tài trí hơn người? Đó là sao chép -. Võ công cao cường? Theo không dính biên, theo ta về điểm này tam chân miêu, cũng không không biết xấu hổ thuyết bản thân hội võ công. Am hiểu kỳ môn thuật giáp, hành quân bày trận? Ta sẽ nã miệng thuyết. Văn có thể an bang, võ có thể trị quốc, ta xuy ngư cũng có nhân tin tưởng?

Bất quá có nhân khoa ta ta thật cao hứng, ta đây nhân luôn luôn tự phụ, kiêu ngạo mà nói: "Đó là tự nhiên, hơn nữa nàng buôn bán có đạo, thật sự là kỳ nữ tử."

Thần vũ vương tử nói: "Mẫu thân trước khi chết, dặn dò ta nhất định phải thú có một người(cái) hướng nàng giống nhau - nữ tử, Mai cô nương so với ta mẫu thân càng xuất sắc, cho nên nương nương, Tiểu vương thỉnh cầu tướng Mai cô nương ban cho ta."

"Vương tử, người lần trước không giống nàng - văn thơ đối ngẫu, nàng là sẽ không gả cho người -." Cái...này lý do mặc dù đã kích, cũng tương đối đúng trọng tâm.

Vương tử - mặt lập tức đỏ, nói: "Nương nương, chỉ cần Hoàng thượng khăng tước Mai cô nương gả cho vu ta, ta cam đoan lập thật tốt đối nàng. Tịnh thả cùng quý quốc nhiều thế hệ giao hảo, thậm chí nguyện ý lấy thành trì làm như sính lễ." Hần, ta nhất định họa thủy a, điển hình - họa thủy.

Ta gặp khó khăn địa đạo: "Vương tử có điều không biết, Mai cô nương tâm cao khí ngạo. Chỉ cần nàng không muốn, chính là muốn sát nàng, nàng cũng không muốn đi làm."

"Nương nương, nếu như là Hoàng thượng hạ lệnh phong nàng vì công chúa, gả cho vu ta, Mai cô nương hội cự tuyệt sao?" Hần là tuyệt đối sẽ không hạ lệnh -.

"Nhất định sẽ -, Mai cô nương làm người người không biết, lòng của nàng khí rất cao."

"Xin hỏi nương nương, Trữ vương thuyết Mai cô nương hiện tại là hoàng thượng phi tử, đây là có thật không?" Trữ vương người hội bịa đặt, con mẹ nó, lợi dụng tiểu hài tử giúp hấn tạo phản.

"Nói bậy... Cái...này, nàng hiện tại là hoàng thượng nữ quan, nhất định cấp Hoàng thượng đương quân gia, chiếu cố hấn - bắt đầu cuộc sống hàng ngày, đôi khi cũng ra ra chủ ý."

Hần cười cười, có dụng ý khác địa đạo: "Không dối gạt nương nương, Trữ vương đã phái người ta nói phục phụ vương ta duy trì hấn đoạt ngôi vị hoàng đế. Chúng ta thiên lý quốc - binh lực có rất đại một bộ phận ở trong tay của ta, chỉ cần ta không muốn, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không xuất binh." Nãi nãi cá chân, uy hiếp ta? Không lấy chồng thì thế nào? Dẫn đến khẩn cấp ta mặc giáp trụ ra trận đem người đánh về với ông bà ngủ ngon.

"Vương tử, kỳ thật quốc gia của ta có rất nhiều kỳ nữ tử, tỷ như ngọc tình công chúa không thể so với mai ảnh cô nương soa." Hy sinh ngọc tình tổng so sánh hy sinh bản thân được rồi.

"Ngọc tình công chúa thái cay cú, ta không dám muốn." Nàng thật sự là giá không ra đi. Hần trầm xuống tư nói: "Nếu như không lấy chồng Mai cô nương, liền giá mặt khác một cái nhân?"

Ta vội hỏi: "Ai a?" Hy sinh ai cũng có thể, biệt hy sinh ta.

"Dung phi nương nương ngài." Như thế nào lại là ta, mai ảnh cùng dung phi căn bản không có gì khác nhau, hấn vẫn còn chân hội chọn.

"Cám ơn vương tử ưu ái, ta thân là tần phi, như thế nào có thể giá người ni." Sắc lang, ta trước kia bộ dáng kia nhìn có dám hay không muốn.

"Tiểu vương sẽ không để ý, chỉ cần nương nương nguyện ý gả cho ta, Tiểu vương nguyện ý lập nương nương vì vương hậu." Cho ta nữ hoàng ta cũng không kiện, chính là một cái vương hậu đã nghĩ thu mua ta, ngây thơ - có thể.

Ta cười cười, khinh thường địa đạo: "Vương tử, người muốn kết hôn ta, thú Mai cô nương, cũng chỉ là vì muốn chúng ta giúp người đoạt thiên hạ ba?" Thú cá khôn khéo - lão bà đều cũng có mục đích -.

Hần tiểu: "Nương nương thông minh, bất quá... Ta trái lại chân tâm thích Mai cô nương, chân tâm thương thức nương nương. Thỉnh nương nương thanh ý của ta chuyển đạt Hoàng thượng, ta tin tưởng hấn hội làm ra anh minh - lựa chọn. Thỉnh nương nương thuận tiện nói cho Hoàng thượng, chỉ cần hấn nguyện ý thanh Mai cô nương hoặc là nương nương trong đó một cái gả cho Tiểu vương, Tiểu vương nguyện ý tương thiên lý đệ nhất mỹ nữ đưa cho hấn." Không thể nhìn được nữa, ta thật có giỏi sao? Không tiếc tất cả đại giới lại đến lượt ta?

Ta vẫn vẫn duy trì u nhả - tiểu: "Vương tử đích ý tứ ta sẽ chuyển đạt -, vương tử thỉnh ba! Ta làm cho người ta thả của người tùy tùng, người tùy thời có thể rời đi."

"Nương nương, ta nghĩ ở chỗ này tiểu trụ mấy ngày, không biết có thể hay không?" Lại thượng ta.

"Đương nhiên có thể, bất quá nơi này là việc buôn bán - địa phương." Ta là phi tử, ta càng là nơi này - lão bản, nghĩ ở nơi này cho ta giao tiền.

Hần cười cười, xuất ra nhất đại khóa trân châu đưa tới, ta tùy tiện tiếp nhận lại, cười cười: "Ta sẽ nhượng Nguyệt nhi thật tốt hầu hạ của người."

"Nương nương, ngài đã thông tri Hoàng thượng tới chỗ này có phải hay không? Ta hy vọng có thể theo Hoàng thượng một mình nói chuyện."

"Hào, Hoàng thượng vừa đến, ta lập tức thông tri người." Nhìn có thể đàm ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 4: tương kiến không bằng không thấy

Cơm chiều thượng, dụ dỗ câu lạc bộ đêm - thủ lĩnh nhân vật bắt đầu khai hội. Kỳ thật thủ lĩnh cũng là ta, lan di, Nguyệt nhi. Nguyệt nhi đã biết thân phận chân thật của ta, cho nên rất câu nệ, lan di mặc dù không giống Nguyệt nhi giống nhau, cũng rất không tự tại.

Nhìn các nàng lưỡng cũng không nói chuyện, ta cười cười nói: "Như vậy sợ ta a, ta chính là người môn(nhóm) mai tổng, biệt thanh ta đương cái gì nương nương."

Lan di nói: "Nương nương nói đùa, dân phụ không dám."

"Không với các người thuyết cái... này, ta hiện tại phải nói cho các người nhất kiện chuyện rất trọng yếu. Hai người các người cũng không chuẩn gọi Mai tỷ tỷ, Mai cô nương, hoặc là mai tổng cái gì -." Để cho bọn họ hai cái biết ta nhất định mai ảnh, còn không trở mình thiên.

"Dân phụ cần tuân nương nương phân phó."

"Dân nữ tuân mệnh." Lại tới, ta đầu đô hôn mê.

Ta bắt đắc dĩ - nói: "Hai người các người đừng như vậy, ta còn là ta, cũng không hội bởi vì thân phận thay đổi không phải ta. Nguyệt nhi còn có thể gọi ta tỷ tỷ, lan di có thể gọi cô nương." Biệt tên gì nương nương -, ta không thói quen, siêu cấp không thói quen.

Các nàng lưỡng cũng không lập tức không nói, ta nói: "Tính, các người nhìn bạn. Dụ dỗ câu lạc bộ đêm bắt đầu từ bây giờ không tiếp tục kinh doanh, tùy xuân lâu cũng không cần sửa lại, vẫn gọi tùy xuân lâu tốt lắm, hôm nay buổi tối nhượng các cô nương tất cả đều qua bên kia công tác. Lan di phải nhân thật tốt giám thị trừ Vương Hòa hân - thuộc hạ, hầu hạ hảo vương tử."

"Phải" lan di hiện tại cũng không theo nhiều lời nói, thật sự là bi thảm.

"Lan di, người cấp các tùy tùng thả bao nhiêu mê dược?" Na (nọ) thiên ta mượn thay quần áo - cơ hội đã sớm đem bọn họ - thủ hạ toàn giải quyết, thuận tiện tái phái một cái nhân nói cho thành vương, thỉnh hân đến Hoàng thượng cùng đi, bởi vì ta bắt Trữ vương.

"Hồi nương nương, ta mỗi một bình đô thả một nửa." Một nửa a, đau lòng trung.

"Cứ như vậy ba, Nguyệt nhi thật tốt hầu hạ vương tử, lan di giám thị trừ Trữ vương." Ta tựa hồ không có việc gì tình làm.

Kỳ thật cũng không phải nơi này -, kế tiếp mấy ngày ta lại bắt đầu đả kích Trữ vương, thuyết phục vương tử thủ nữ nhân khác. Khả vương tử tựa hồ là ăn quả cân, hân tỏ vẻ, trừ...ra mai ảnh, hân ai cũng không thú. Người này là không có sợ hãi, hân biết ta không dám giết hân. Hân dù sao cũng là vương tử, chết ở quốc gia của ta cảnh nội tất hội vén lên chiến đoan. Cho nên rất minh xác - tỏ vẻ, không lấy chồng mai bóng dáng hân liền trợ giúp Trữ vương cư nhiên tại uy hiếp ta, tức chết ta. Nhưng là vô luận hân như thế nào uy hiếp, ta cũng sẽ không giá -. Ta là nhân, không phải công cụ. Ta tình nguyện đi bình loạn, cũng sẽ không giá.

Nguyệt nhi cùng lan di bởi vì biết thân phận của ta, đối ta rất mới lạ, lại không có những người khác có thể nói chuyện phiếm, mượn từ ta.

Một ngày nào đó, ta chính cầm điện thoại di động chơi mạt chược, đột nhiên vang lên lai. Ta vội vàng vừa tiếp xúc với, điện thoại đầu kia có nữ hài tử - tiếng khóc. Ta vội nói: "Ủy, muội muội sao?"

"Đúng vậy, tỷ tỷ.. Là ta." Thanh âm vô cùng kích động.

Ta kích động địa cười cười: "Người như thế nào đã thông -?"

"Tỷ tỷ, tất nhiên phủ - phán quan nhìn tại cổ đại rất khổ cực, cho nên nhượng ta khuyên khuyên người." Phán quan, có điểm nhân tính.

Ta - nước mắt cũng sớm đã té, khước cũng cười nói: "Ta rất tốt a, người khóc cái gì a."

"Tỷ tỷ, đừng gạt ta. Phán quan đem người - tại cổ đại - tao ngộ đồ lục xuống, ta xem một lần lại một lần. Người tại trong cung - ủy khuất, chua xót, ta tất

cả đều nhìn thấy. Vẫn còn nhìn thấy của người trang sức màu đỏ phượng, dự dõ câu lạc bộ đêm. Vẫn còn nhìn thấy người trang điểm dung nhan - thống khổ, tình yêu - bi ai, tỷ tỷ, người qua được bất hảo." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm cơ hồ tập tị tại tiếng nói lý, nói không nên lời.

Ta ôn nhu địa đạo: "Muội muội, ta có biện pháp gì, ái nhất định ái. Sinh tại đế vương gia luôn luôn bất đắc dĩ, tỷ tỷ không phải họa thủy, không có lý do gì nhượng hân cho ta buông tha cho thiên hạ."

"Tỷ tỷ, nếu như ta là người, ta sẽ lựa chọn đặt Phong công tử, tựa liên liễu tuyệt mỹ đồ so với hân hảo. Hoặc là người có thể lựa chọn tề hiên, dù sao ta đồ trở về không được."

"Muội muội ngốc, tình yêu là có thể nói phóng để lại - sao? Nếu là phóng dễ dàng như vậy, thiên hạ liền không có nhiều như vậy - nam nữ si tình." Trừ...ra thật sâu - thờ dài, ta không biết dùng cái gì để diễn tả tâm tình của ta.

Một hồi trầm mặc: "Tỷ tỷ... Thân là hiện đại nhân... Người rất hiểu giang sơn đối nam nhân có nhiều trọng yếu. Ta biết hân đích xác ý nghĩ thương tổn người. Chính là tỷ tỷ... Hân cũng chính miệng thừa nhận hân là ái của người, không phải sao? Tỷ tỷ, ta nói lại lần nữa xem, người hiện tại tại cổ đại, phải muốn học hội dùng cổ đại - có lối suy nghĩ đi đối mặt. Hân là hoàng đế, lập hậu tự nhiên không thể chích lo lắng bản thân - yêu thích. Hân nghĩ lập người vi hoàng hậu cố nhiên có tư tâm, nhưng rất lớn một bộ phận cũng là xuất phát từ ái người. Người cần gì phải vì điểm ấy việc nhỏ mà buông tha cho bản thân cả đời - hạnh phúc ni?" Xem ra, nàng quả thật là cái gì đồ thấy được.

Ta trầm mặc, không nói.

"Tỷ tỷ, người một mực đều là thông minh, nhìn xa hiểu rộng, lần này như thế nào liền tiến vào rúc vào sừng trâu ni? Lần trước ta khuyên người sau, rõ ràng đã cải biến chủ ý, tại sao đột nhiên tuyệt tình như vậy?" Ta không muốn khắc sâu nhìn xa hiểu rộng, ta chỉ muốn làm cá bình thường - tiểu nữ nhân.

Ta vô lực địa đạo: "Muội muội a, kỳ thật.. Ta là sợ, hân vì đoạt ngôi vị hoàng đế có thể sát ca ca của mình. Ta sợ có một ngày, hân liền ta cũng có thể vứt bỏ, có thể lợi dụng. Hậu cung - tàn khốc, đế vương - vô tình, chúng ta đồ đã kiến thức - hơn nhiều không phải sao? Ta làm không khởi trần a kiều, làm không khởi giang thái bình, không muốn giống như các nàng giống nhau lạc cá thể thâm - kết quả.

Ta đã bị quá nhiều - thương tổn, ta chơi không nổi lên. Người biết -, ta 28, tâm già rồi, làm liên lụy." Lần đầu tiên nói ra bản thân - tiếng lòng, đúng vậy, từ nhỏ đến lớn thụ qua quá nhiều thương tổn, ta chơi không nổi lên, không bằng làm bình thường - nữ tử bình tĩnh - qua cả. "Tỷ tỷ, người như vậy thông minh, không phải là trần a kiều, không phải là giang thái bình. Bởi vì người so với bọn hân đồ vĩ đại."

"Vĩ đại có ích lợi gì, có lẽ với hân mà nói, ta chỉ là trong lúc nhất thời - đồ chơi cũng không nhất định ni."

"Không phải, ta đây cá người ngoài cuộc thấy vậy rất rõ ràng, hân đối với người là thật tâm -."

"Lưu triệt đối a kiều không đúng tâm sao? Lý Long Cơ đối giang thái bình không đúng tâm sao? Bất quá na (nọ) phần thật tâm - ái đến tối hậu đồ biến chất không phải sao? Ta không muốn trở thành một cái quá thời hạn - nữ nhân." Câu này là thật tâm - nói, thương tổn thụ nhiều lắm, cho nên ta sợ hãi.

"Tỷ tỷ, này.. Không đồng dạng như vậy, người phải nhớ rõ ràng. Tỷ tỷ, ta cùng hân ở chung qua một thời gian ngắn, hân không phải loại người như vậy, đáp ứng ta, cho hân một cái cơ hội." Muội muội, người là không phải khán tiểu tử này suất, đầu não nóng lên?

"..."

"Ô tiểu thư, bởi vì ta - sai lầm, ta một mực rất chiều cổ người. Của người tao ngộ ta cũng rất đồng tình, giống như muội muội của người thuyết - giống nhau, cho hân một cái cơ hội ba. Tiểu tử kia nhân phẩm vẫn còn hành, trừ...ra ngẫu nhiên phạm điểm tiểu thác. Bất quá hân phạm - tiểu thác đều là đế vương thường phạm -, người đừng như vậy so đo." Địa phủ phán quan cái...này ngu dốt đến lúc nào cấm

"Phán quan, người cũng như vậy cho rằng? Cho rằng ta lão này đây hiện đại nhân - tiêu chuẩn lai cân nhắc thái bất cận nhân tình?" Ta lần đầu tiên hoài nghi bản thân - kiên trì.

"Cái...này... Đúng vậy thật là như vậy cho rằng -. Lão đầu ta sống mấy ngàn năm, ăn - diêm so sánh người ăn được mẽ đều nhiều hơn. Kỳ thật tiểu tử này nhân phẩm không tệ, cấp một cơ hội, không bán ta lão nhân gia - mặt mũi cũng muốn bán muội muội của người - mặt mũi không phải sao?" Đó là hân ăn mặn có được hay không.

"Đúng vậy tỷ tỷ, hân nói rất đúng."

"Hai người các người tỷ muội biệt cộ xát, đã đến giờ." Tam chung một chỗ nói chuyện phiếm đặc biệt có ý tứ sao, hơn nữa là ở điện thoại lý.

"Đã biết, tỷ tỷ, phải nhớ được lời của ta, người là tại cổ đại."

"Ô tiểu thư, ta lão đầu là vì người hảo, cúi chào."

Điện thoại lập tức chặt đứt, ta lại bắt đầu trầm mặc. Ai, mỗi lần theo xa xa thông hoàn nói, ta tựa hồ phủ tại trầm mặc. Lời của nàng thật sự rất có đạo lý, có đạo lý được ta cũng không biết thế nào đi phản bác. Không muốn làm trần a kiều cùng giang thái bình, khước đã yêu một cái làm hoàng đế - nam nhân, chân con mẹ nó bi ai. Ta là tại cổ đại, phải rất thực tế - đón nhận tam cung Lục Viện? Rất thực tế - đón nhận tranh đoạt ngôi vị hoàng đế - không chứa thủ đoạn nào? Rất thực tế - tiếp BB S•JooYoo. NET thụ bị người mình thích đương tác chánh trị lợi thế? Cháng vắng đầu, một chữ, phiền...

Này sáng sớm thượng, ta còn đang ngủ, lan di vội vàng nói cho ta biết, Trữ vương chạy. Ta đây một việc còn chưa đủ, lại tới nhất kiện phiền lòng -. Con

mẹ nó, cái... này từ tiểu tử cư nhiên dám bảo. Ta đến hiện trường, thấy trời hắt - sợi dây bị cắt đứt, cửa sổ trên có dấu chân. Nghe lan di thuyết, còn có một cái tùy tùng cũng không thấy. Có thể kết luận, nhất định tên kia cứu đi hắt -. Ta thật sự là sợ hãi, xem ra sợi dây không tồn tại dựa vào a. Bị ta đây sao nhất nháo, Trữ vương hắt nhất định sẽ tạo phản. Ta như thế nào hướng người trong thiên hạ thông a, chân hắt hắt không có nhất đao giết hắt.

Ta ở bên kia sinh khí được nghiêng răng nghiêng lợi, cư nhiên có nhân từ trong tay của ta chạy, Trữ vương, chúng ta trong lúc đó - cừu kết lớn. Một ngày nào đó, Bồn cô nương muốn đem người bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro. Ta hiện tại chưa kịp Trữ vương chuyện cực độ khó chịu, lan di lên lút - chạy vào, hạ giọng nói: "Nương nương, có khách quý tới rồi." Nàng thuyết - khách quý ta tự nhiên biết là người nào, ta chân hoài nghi bọn họ chúc ôc sên -, Trữ vương đồ chạy lại có cá điều dùng.

"Tâu." Ta thở hắt hắt - đi theo lan di vọt tới dưới lầu, cũng, tề hạo, tề hiên đều ở, cư nhiên còn có một cái ta ...nhất không muốn nhìn thấy - nhân --- ngọc tình. Ta lại không phạm pháp, càng không có làm có lỗi với chuyện của nàng, tại sao như vậy sợ hãi nàng. Liền ta cũng không lòng hiểu cái vấn đề này, đặt phong thuyết thích ta là chuyện của hắt, cũng không phải ta câu dẫn hắt -, ta tại sao muốn cảm giác được thẹn với ngọc tình?

Vì che dấu bản thân - chợt dạ, ta bỏ qua những người khác, xông lên đi cấp ngọc tình một cái đại ôm, cười nói: "Ngọc tình, ta nghĩ ngươi, ngươi có...hay không nghĩ ta?"

Ngọc tình đẩy ra ta, cười nói: "Mỹ nữ tỷ tỷ, ngươi là ai a?" Ách quên, ta hiện tại đã khôi phục dung mạo. Mỹ nữ tỷ tỷ! Ta thích cái... này xưng hô.

Ta tình nghịch - trát trát nhần tình: "Không nhận ra?"

"Ảnh nhi?" Ngọc tình còn không nói chuyện - lúc, người nào đó rất không thức thời - nói chuyện. Ta không thể không coi trọng đến sự hiện hữu của hắt, bắt đầu dĩ địa cười cười. Vốn cho là hắt không chảy nước miếng lại được lẳng lặng người, ai thức đạo hắt chỉ là cười cười. Ta đây phó diện mạo cũng sớm đã tới rồi xuất môn sẽ có người điều hí - tình trạng, cư nhiên không có gì phản ứng. Ta khó chịu địa đạo: "Làm sao vậy, trong cung mỹ nữ thấy hơn nhiều, đối ta không có cảm giác? Nói như thế nào ta cũng vậy mỹ nữ, cấp điểm mặt mũi có được hay không? Ngươi nhất định cũng trang thoát cái, đừng đánh đánh ta - lòng tự tin."

Hắt lập tức giả ra rất ủy khuất - bộ dáng: "Cô nương, ngươi không phải đã nói, đại lộ chỉ thiên, chúng ta các tẩu một bên, nếu như ta chần chừ chú ngươi nhìn lấy của ngươi cá tính ta còn có đường sống sao?" Ta có nói qua cái... này - nói, tuyệt đối không có, không thừa nhận.

Ta phao cá rõ ràng nhần, "Đúng vậy, đúng vậy, vậy ngươi còn thấy ta làm chi, cần xuất đi."

"Hai người các ngươi nháo đủ rồi không có." Tề hiên rất có sức nặng - nói một câu.

Ta le lưỡi: "Đủ rồi."

Ngọc tình rất không thích - thanh âm vang lên lại: "Lão Bát ngươi cái... này tiểu tử thú, xem bọn hắt hai cái khanh khanh ta ta - ngươi không thoải mái có phải hay không? Ta đã nói với ngươi quá nhiều thiếu thứ, nghiêm mặt đã là lão Cửu - thể tử, biệt loạn đã chủ ý." Tựa hồ quên, ngọc tình hay là hắt môn(nhóm) hai cái - tỷ tỷ ni.

Tề hiên mặt đỏ lên, nói: "Không phải, chỉ là nàng hiện tại - bộ dáng giống như xa xa."

"Nói thừa, chúng ta là tỷ muội, có điểm giống như kỳ quái cái gì?" Mặc dù không phải thân tỷ muội, chúng ta đích xác lớn lên có điểm giống như.

"Giống như ngươi cũng không có thể chần chừ chú nàng xem, nghiêm mặt đã là có phụ chi phụ." Nguyên lai hắt mới vừa rồi một mực nhìn, ta cũng không có chú ý.

"Ta là vợ hắt?" Ta rất buồn bực - hô lên lại, thanh âm kia so sánh ăn con ruồi vẫn còn ác tâm.

Tề hạo cười cười, nhìn ta nói: "Như thế nào, mấy ngày hôm trước vẫn còn tự xưng là dung phi, hiện tại không thừa nhận?"

Ta bĩu môi: "Nói thừa, lên lầu, chỗ này của ta còn muốn việc buồn bán ni."

Ngọc tình buồn bực - vấn: "Đây là ngươi khai -?" Phi tử khai thanh lâu, bọn họ cũng không có gặp qua, hảo tại tề hạo đã thói quen ta - không ăn lẽ thường ra bài, thân nhiên nói: "Ngươi không gặp nàng - trang sức màu đỏ phượng, nàng a, đa dạng chồng chất." Ngừ khí trong lúc đó - sùng nịch thiếu chút nữa nhượng ta phun, hoàn hảo buổi sáng ăn - không nhiều lắm.

Cùng đi đến ta gian phòng, ngọc tình quý quý hỏi: "Nghe nói ngươi bắt Tứ ca?"

Ta buồn bực - gạt đầu: "Bắt quá hắt chạy, trong lúc một giờ trước. Không đúng, là nửa canh giờ trước, hắt chạy."

"A?" Ngọc tình thất vọng xuyên thấu.

Tề hạo trên mặt hiện lên một tia âm lãnh, ta rùng mình một cái. Theo sau nghe hắt thân nhiên nói: "Ngươi thật sự thái liễu lĩnh, như thế nào có thể bắt cóc hắt ni? Ta đây thứ lai cũng dự định thả hắt." Tuyệt đối diễn kỹ, ta đã sớm thấy hắt - không thoải mái, vẫn còn trang được theo không có việc gì nhân đường như.

Ta không sao cả địa đạo: "Biệt như vậy miễn cưỡng, nếu như muốn giết hắt, ta trực tiếp nhượng tuyệt mị thanh hắt giết chết, cam đoan cho ngươi giết được đứt khoát lưu loát." Lời này nghe khởi lai ta giống như là xã hội đen lão Đại, nghĩ thôn tính mỗ hắc bang - địa bàn giồng nhau.

"Không được, hần không thể chết được, cho dù biết hần muốn làm phản, biết hần - dã tâm, ta cũng không có thể động hần. Hần tại triều tại trung - vậy cánh, trong tay của hần - binh quyền đều là chúng ta yêu cầu kiêng kỵ -. Hần một khi thật sự đã chết, ta sợ dưới tay hần na (nọ) bang nhân hội mưu phản." Đường hoàng đế cũng mệt chết đi, cái gì đó được quan tâm. Mưu phản, nghe thấy ta liền cháng váng đầu.

"Được, người biết thiên tuyệt môn - nhân? Tuyệt mệnh, gọi được hào..." Nói sai nói, hần không phải là đã cho ta cùng liễu biến thái có cái gì quan hệ ba.

"Biệt loạn nghĩ, ta đã cứu hần một mạng, hần khiếm chúng ta tình mà thôi." Ta thần nhiên nói, tâm khước khiêu được lợi hại. Ta lại không có nói láo, ta thật không rõ bản thân sợ hãi cái gì.

"Ta không có loạn nghĩ."

Ngọc tình xem chúng ta nói xong nhàm chán, nói: "Ta đi, hai người các người từ từ dính ba." Dính, chúng ta lưỡng này giống như tại dính sao?

Nàng đứng lên, thuận tiện vỗ thành vương thoáng cái, "Người còn không đi a?"

Ta cười cười, nói: "Đại ca, có cái gì yêu cầu đi tìm lan đi có thể, nàng biết người là bằng hữu của ta. Ta dụ dỗ câu lạc bộ đêm cùng tủy xuân lâu - cô nương đô nhân gian tuyệt sắc. Được, ta nhượng tóc đen cùng Nguyệt nhi hai vị hoa khôi lai hầu hạ người được." Hần đệ đệ đô 20 mấy người phi tử, hần nói như thế nào cũng có thể có cá. Là có một người(cái), bắt quá là cá gian tế.

"Không cần." Hần đỏ mặt, bị ngọc tình một... không... Tút đi ra ngoài. Ngọc tình quả thật là lợi hại, thanh hai vị để nhìn đường tiểu hài tử sai.

Hai người bọn họ lưỡng lời kéo - đi ra ngoài, ngọc tình thanh tiểu nào túi vói vào lại, cười cười; "Không quấy rầy các người." Quấy rầy cá đầu, như thế hào khí không tự nhiên đã chết.

Chúng ta lưỡng đột nhiên ai cũng không nói chuyện, N phút sau, ta ách một tiếng, nói: "Cái...này... Có lỗi với, ta na (nọ) thiên nghe được Trữ vương mượn hơi thiên ly vương tử giúp hần tạo phản, ta cả khí liền... Bắt hần cho trói. Nguyên bản là muốn giúp cho người, không nghĩ tới hội biến thành như vậy, ta thật không là cố ý -, ngàn vạn lần đừng nóng giận."

"Ta biết người nghĩ giúp ta, sau này đừng như vậy. Triều chánh việc, người không hiểu."

"Ta là không hiểu, chính là.. Ta nhất định không phục, tại sao nữ nhân không thể nhúng tay triều chánh? Nam nữ có cái gì khác nhau?"

Hần thuyết - một câu nói, thiếu chút nữa thanh ta hù chết: "Người muốn làm Vũ Mị Nương sao?" Hần nghe lén đến ta nói qua Vũ Tắc Thiên - chuyện xưa, biệt thanh ta nghĩ như vậy không chịu nổi.

"Ta chỉ hướng tới trời cao biển rộng - cuộc sống, cho tới bây giờ sẽ không có dã tâm." Lão nương phải nhớ làm Vũ Tắc Thiên, người có năng lực can ta sao? Trực tiếp cho người hạ điểm độc được mạn tính cảm giữ chính quyền. Xem nhiều như vậy sách sử, cũng không tin bải bình ko được na (nọ) bang cổ nhân.

Hần cười cười: "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút, người đừng để ý." Tùy tiện nói một chút, ta xem hần để ý - muốn chết. Đúng vậy, cùng giang sơn so sánh với, ta là thái không có ý nghĩa.

Ta cười khò: "Tại người trong lòng, ta cùng giang sơn loại nào quá nặng?"

"Lưỡng dạng đô trọng."

Ta cười, giống như hoa đào như vậy xinh đẹp, cái vấn đề này ta rất sớm đã nghĩ vấn, đạt được chính là cái...này đáp án. Kỳ thật ta đã sớm biết là cá đáp án, tại sao còn muốn không cam lòng - vấn.

"Giang sơn quá lớn, ta quá nhỏ, nếu như người lưỡng dạng đô ái, ta tại người trong lòng - vị trí là như thế không có ý nghĩa. Nếu là không có ý nghĩa, ái cũng không thương lại có cái gì phân biệt." Ta đứng lên: "Hoàng thượng, thỉnh, thiên ly quốc - vương tử muốn gặp." Ta xem hần lựa chọn như thế nào.

"Ảnh nhi, na (nọ) thiên buổi tối người cái gì cũng nghe được." Hần không chết tâm - hỏi ta.

Ta gật đầu: "Hoàng thượng mưu tính sâu xa, mai ảnh thật sự là bội phục." Ta cười, cười đến cực kỳ châm chọc. Nhưng là, trong đầu cũng không đoạn hiện ra phản quan cùng xa xa - nói.

"Kỳ thật, ta thật sự rất thích người, ta chưa từng có nghĩ tới muốn lợi dụng người." Hần nói xong rất thành khẩn, ta cũng không biết ứng không nên tin tưởng.

"Chính là Hoàng thượng, mai ảnh vô tài vô đức, không có tự tin có thể quản lý hảo hậu cung, càng không có cái...kia năng lực có thể giúp người đối phó gian thần. Cho dù ta có cái...kia năng lực, Hoàng thượng có phải hay không cũng sẽ hoài nghi mai ảnh tham gia vào chính sự, muốn làm Vũ Tắc Thiên nì?" Vừa nghĩ tới hần cái...này bắt lương - mục đích, ta liền sinh khí đích muốn chết.

"Ta chỉ nghĩ đem người ở lại bên cạnh ta, chỉ cần người không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng người làm cái gì."

"Nếu như không muốn miễn cưỡng ta, chúng ta trong lúc đó nên cái gì đầu có -. Ta không muốn làm trần hoàng hậu, mai phi. Ta không muốn theo các

nàng giống nhau, nỗ lực bản thân - tất cả, đôi lấy - cũng ' chỉ có tâm nhân tiểu, không nghe thấy cũ nhân khóc. ' ta làm liên lụy, chơi không khỏi trò chơi, ta chỉ nghĩ một cái nhân im lặng - qua cả đời, hoặc là tìm cá có thể toàn tâm ái bản thân - nam nhân gả cho." Như vậy xảo, ta cũng thuyết bản thân họ Mai.

"Sẽ không -, ta thề, cả đời bảo vệ ngươi." Biệt dùng như vậy thuần khiết - ánh mắt, ta sẽ chịu không được -. Ta thừa nhận, na (nọ) một khắc, tâm xác thật có chút động.

Ta cười cười: "Cái vấn đề này sau này nói nữa, hiện tại ngươi phải làm chính là đi gặp cái...kia vương tử." Đừng để bên ngoài hấn - điều kiện hách đến.

"Đi cùng." Vừa nói, rất không thức thời - lôi kéo tay của ta.

Ta vội vàng bắt tay rút ra: "Một mình ngươi đi thôi." Ta không muốn nghe hai người bọn họ đàm luận phải gả ta - vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 5: xa xa - suu chủ ý

Hắn mới vừa đi, điện thoại lại vang lên, có thể ở chỗ đại gọi điện thoại -, ta còn là đệ nhất cá ba, ha ha. Ta vội vàng tiếp, phán quan - thanh âm vang lên: "Tô tiểu thư, ngươi như thế nào như vậy không được tự nhiên a? Ngươi theo hắn trở về làm hoàng hậu lại không chết được, ngươi suốt ngày là muốn những thứ gì a?"

"Thiết, gọi điện thoại cho ta liền thuyết cái...này, ngươi tại sao luôn giúp đỡ hắn? Có ý đồ gì, cho ta nói rõ ràng." Ta cuối cùng cảm giác cái...này địa phủ tới phán quan có âm mưu.

"Tô tiểu thư, nói thiết cho ngươi biết ba, ngươi việc này đã bị cấp trên đã biết. Cấp trên nhìn một mực biểu hiện cũng không thác, cũng vì đền bù chúng ta - công tác sai lầm, nhất định phải an bài cho ngươi một cái hảo kết quả. Ngươi như vậy lão không được tự nhiên, ta như thế nào hướng về phía trước đầu thông a?" Hắn nói xong tội nghiệp -, nguyên lai có như vậy một tầng quan hệ, ta nói hắn như thế nào quan tâm khỏi chuyện riêng của ta tới ni.

"Nói thừa, ngươi cũng biết ta hiện đại nhân, hắn có nhiều như vậy lão bà xem nhẹ bất kể. Liền hắn cái loại...này lòng dạ độc ác, tâm cơ thâm trầm, không chứa thủ đoạn nào ai chịu nổi. Con mẹ nó ngươi - nghĩ ta làm trần a kiều có phải hay không? Nơi này cũng không có Tư Mã Tương Như giúp ta tả 《đích tôn phú》, đến lúc đó ta tựu thành vi nhất thâm cung oán phụ, chết như thế nào cũng không biết. Xuyên qua - nữ đồng chí vô số kẻ, ngươi gặp qua na cá là phiên bản a kiều -? Lão đầu ngươi nghĩ ta tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả cũng đừng dùng này phương thức có được hay không?" Nghĩ đến đây cá ta liền khí, bắt đầu không để ý hình tượng - chửi ầm lên.

"Đình đình... Ta sợ ngươi. Tô tiểu thư, ngươi tìm cá thích hợp - bạn trai có được hay không? Phong dật tiểu tử kia cũng không tệ, tề hiền cũng có thể, bắt quá có thể làm cho đều hảo tốt nhất. Ta van cầu ngươi, đừng làm ta giao ko được soa. Tô tiểu thư, ngươi ngẫm lại a, lấy của ngươi thông minh tâm kế, làm sao luân vi trần a kiều?" Từ lão đầu, muốn cho ta giúp hắn làm việc, lần này cần phải thật tốt tranh thủ thoả cái xuyên qua - phúc lợi. Thông minh ta nhận thức, cố tình kẻ là khoa ta còn là mắng ta ni, từ lão đầu, nói chuyện đi vòng giới.

"Như vậy a, nói thật, có phải hay không thiên đế gần nhất lại muốn lai thị sát a?" Ta tà ác - cười.

"Ai, này đảo không phải. Ngươi đã bị tạo thành một cái điển hình, khó chơi - điển hình a." Ta vẫn còn điển hình?

"Có ý tứ?"

"Thiên đế đem ngươi tạo thành điển hình, lấy giáo dục sở hữu nhân viên công tác, không thể phạm sai lầm. Nếu không liền theo giống nhau bị ngươi trường kỳ hành hạ, ngươi cứ nói ngươi không phải điển hình là cái gì?" Cái...này điển hình ta còn là thích, ai kêu hắn phạm sai lầm, kỳ thật ta rất bội phục thiên đế chiêu này. Hắn nói tiếp: "Tô tiểu thư a, thiên đế ngày quy định nhượng ta cho ngươi một cái hảo kết quả, rất nhanh đi ra kỳ. Nếu như đến lúc đó ngươi vẫn còn tiếp tục chịu khổ, ta phải triệt điều tra. Ta một cái lão đầu khớp xương, ngươi thương cảm thương cảm ta." Ai kêu hắn gây họa tới, ta cũng không có đồng tình tâm cấp. Khụ, cảm tạ thiên đế, thanh hạnh phúc của ta nghĩ đến nặng như vậy muốn.

"Không được." Ta thuần nhất từ chối, giống ta Tô mỗ nhân như thế hèn hạ - phẩm hạnh, hội hy sinh bản thân lai thành toàn người khác sao?

"Tô tiểu thư, như vậy tốt lắm, ngươi...trước thay ta đình một hồi, liền một hồi. Chờ ta hướng thiên đế giao nhiệm vụ, ngươi có thể ly hôn ma." Đây không phải làm bộ sao? Thiết thời hắn nghĩ ra, nguyên lai quý cũng có thể rất hèn hạ.

"Làm như vậy ta có cái gì chỗ tốt a." Có điểm chỗ tốt có thể lo lắng thoả cái.

"Ngươi cứ nói, ngươi phải như thế nào?"

"Ta muốn xa xa lại đây theo ta."

"Tô tiểu thư, nàng đô đã lập gia đình, hài tử cũng có, như thế nào xuyên?" Như vậy a, na (nọ) tính, hoán cá.

"Đệ nhất, ta muốn xa xa có thể vĩnh viễn hạnh phúc, áo cơm không lo không nói, là tối trọng yếu là một cái thương yêu trượng phu của nàng, có cá hài hòa mỹ mãn - gia đình." Tỷ tỷ cũng coi như không làm... thất vọng ngươi, xuyên qua vẫn còn vì ngươi nghĩ.

Hắn dứt khoát địa đạo: "Cái... này không thành vấn đề, ta ngẫu nhiên cũng sẽ đi xem nàng. Nàng là ngươi muội muội, giải quyết tốt hậu quả công tác cần phải -."

"Đệ nhị, ta muốn ngươi cho ta một thân vô công, có thể đối phó cao thủ -." Phương tiện từ hoàng cung đi ra.

"Không được a."

"Ta muốn ngươi tùy thời nghe ta phân phó, ta có nguy hiểm ngươi nhất định phải cứu ta, nếu không đã chết ta đi ra thiên đế na (nọ) cáo ngươi đi." Tiếp tục uy hiếp.

"Thật tốt hảo, ta - cô nãi nãi, ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi không chết được." Hắn thập phần - bắt đắc dĩ, có hắn cái... này - bùa hộ mệnh, ta có thể xằng bậy nha.

"Nhìn hẳn có thành ý, ta liền tạm thời hồi cung đi. Bất quá trước tiên là nói về hảo, chờ ngươi giao soa, ta sẽ đi ra -. Mà ngươi đáp ứng điều kiện của ta, nhất định phải làm được." Hắn nói như thế nào cũng là phán quan, cho dù ta không đáp ứng hẳn cũng sẽ bức ta đáp ứng -. Không bằng vì bản thân tranh thủ điểm phúc lợi, ai, bị ai a.

"Như vậy không thành vấn đề, bất quá Tô tiểu thư, các ngươi tốt nhất trang được ân ái một điểm, thiên đế chỉ sợ hội thân từ trước đến nay thị sát." Vẫn còn trang, thiên đế củ bản -, bị tiểu phán quan lừa dối.

Ta sinh khí địa đạo: "Nói thừa như thế nào nhiều như vậy a, ân ái? Có cần hay không trên giường để chứng minh chúng ta rất ân ái a."

"Ách, nếu như ngươi không ngại - nói, cần phải là muốn làm như vậy." Nếu như hắn ở trước mặt ta, ta nhất định một cái tát đánh qua.

"Con mẹ nó, ngươi cho ta an bài - cái quỷ gì vận mệnh a. Bắt đầu - liền lúc cũng đã bị.. Cái...kia, hiện tại vì phối hợp ngươi diễn trò còn phải thanh bản thân cấp kính dâng đi ra ngoài, ngươi đủ hèn hạ." Ta thật muốn bóp chết hắn, trong lòng - cái...kia hòa a... Ai, đừng nói nữa.

"Tô tiểu thư, ngươi hiểu lầm, bởi vì mặc nghiêm mặt đã đã chết, cho nên ghi lại trừ nàng sanh bình - thiên thư đã sớm hủy diệt. Ngươi tới tự tương lai, cho nên không có tất cả cũng không có định số. Ghi lại mạng ngươi vận - thiên thư là một tờ giấy trắng, yêu cầu ngươi đi viết vận mệnh của mình." Nói như vậy ta đây sao không may không liên quan lão Thiên chuyện? Thuần túy là bản thân gây ra -.

"Ý tứ là của ta tạo ngộ tất cả đều là bản thân gây ra -?"

"Có thể nói như vậy, Tô tiểu thư ngươi nếu không phải lòng dạ rất cao, nhất định phải cấp hai vị mặc cô nương khó coi, như thế nào liễu tuyệt mỹ tránh thượng, lại như thế nào sẽ bị cưỡng gian ni?" Lão đầu cười gian: "Bất quá nói thật, nếu như không phải như vậy, ngươi cùng tiểu tử kia như thế nào hội sinh ra tình cảm? Tô tiểu thư ngươi cần phải đã thấy ra một ít, đôi khi Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc." Lão đầu này, không biết e lệ a.

"Không thèm nghe ngươi nói nữa, từ lão đầu, ta giúp ngươi là thật sự, ngươi đáp ứng chuyện của ta không thể nuốt lời." Lão đầu này một mực đào hầm cho ta khiêu, không thể trở đương.

"Tô tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa. Bất quá Tô tiểu thư, chúng ta đều là một cái thời không - nhân, cùng là viêm hoàng tử tôn, ta khuyên ngươi một câu, kỳ thật hẳn thật sự không tệ. Tại giúp ta lão đầu tử - lúc, ngươi có thể lo lắng đón nhận hắn." Nói thừa rất nhiều.

"Ngươi tái nói thừa, ta không thèm nghe ngươi nói nữa." Ta chân chính phát hỏa.

"Hảo, không nói, cái...kia Tô tiểu thư... Kỳ thật của ngươi làm gia kiểm pháp đã luyện được không tệ, chỉ có thiếu sót nội lực, nếu như ngươi có nội lực cần phải xem như lưu cao thủ." Hắn không có nói cho ta biết, kỳ thật ta có nội lực cũng chỉ là là nhị lưu cao thủ.

"Ngươi nói thừa, nội lực na (nọ) ngoạn ý nan luyện - muốn chết, thuyết luyện liền luyện a?" Hiểu được luyện đã sớm luyện.

"Kỳ thật, chỗ này của ta có một loại dược, có thể tăng lên của ngươi nội lực. Chỉ là ta cho ngươi tăng lên nội lực, sau này ta không dùng bảo vệ ngươi, thế nào?" Có như thế dược không nói sớm, ta phát hiện lão đầu này đặc biệt phiền.

Ta trong đôi mắt đỏ phóng quang: "Thật sự? Ngươi cho ta tốt lắm, ta không cần ngươi bảo vệ." Bản thân động thủ, mạng nhỏ tài an toàn. Không chuẩn hẳn ngày nào đó công vụ bận rộn tới không được, ta liền treo cũng nói không chừng.

"Chính là có thể, nhưng là thuốc này có tác dụng phụ. Kỳ thật na (nọ) tác dụng phụ đối với ngươi mà nói căn bản không có gì ảnh hưởng, có lẽ còn có thể giúp ngươi ni." Nếu như ta biết hẳn thuyết - tác dụng phụ là cái gì, ta kiên quyết không ăn.

"Trông nom hẳn cái gì tác dụng phụ, cho ta ăn là dược, chỉ cần bắt tử là dược." Cũng dựa vào chính mình, lão đầu không đáng tin cậy, ta ái bản thân - mạng nhỏ ái dược ngay.

"Được rồi, ta liền bang so sánh tăng lên nội lực." Nói xong trong tay của ta đã hơn nhiều một viên viên thuốc, lão đầu này ở đâu a? Như thế nào lập tức để lại tại trong tay của ta.

"Liền này khóa?" Ta xem khán tỏ vẻ hoài nghi.

"Đúng vậy, ăn hấn? Ta có việc...trước bắt hòa ngươi cứ nói." lại lưu.

Ta cảm viên thuốc tả khán hữu khán, cũng đem nhét vào trong miệng, hấn sẽ không độc chết ta là được.

~~~~~

Địa phủ, phán quan cúp điện thoại, đặc ý quay mặt khác nhất bộ điện thoại nói: "Tô tiểu thư, biện pháp của ngươi thật sự là tuyệt diệu, ngươi nghe được ba, tỷ tỷ của ngươi đã ăn na (nọ) khóa được." Nguyên lai phán quan vì lừa dối vượt qua kiểm tra, cấp Tô đại tiểu thư (ta), Tô nhị tiểu thư (xa xa) đồng thời gọi điện thoại, dù sao xa xa hiểu rõ ta, hấn trông cậy vào thông qua xa xa tìm được ta - nhược điểm khuyên nhủ ta. Xa xa thấy tỷ tỷ thật sự không muốn đón nhận tề hạo, vì vậy tự ra cá sru đến không được - chủ ý, cho nàng tỷ tỷ hạ xuân được.

Để cho bọn họ tái triển miên một lần, trở lại một hồi một đêm tình (trình trọng nói rõ, hiện tại là ban ngày). Có lẽ như vậy tỷ tỷ sẽ thay đổi chủ ý, tìm được bản thân - hạnh phúc. "Ta cho ngươi biết, ta đây cũng là vì nàng - hạnh phúc tài nghĩ ra như vậy cá chủ ý. Nếu như nàng đã bị thương tổn, ta cắt cổ đến thiên đế na (nọ) trách cứ ngươi." Tả lưỡng đồ xoa nghiền thượng, phán quan là nghĩ như vậy -, bởi vì ta cũng nói qua muốn cắt cổ.

"Là là, ta đã biết. Tô nhị tiểu thư, cảm ơn của ngươi chủ ý."

"Ta ngươi cá đại đầu quý, biết cảm ơn ta còn không cho ta cùng tỷ tỷ thuyết nói mấy câu."

"Ngươi đừng sinh khí, cương mở ra một lần thanh âm chi môn, ta hiện tại pháp lực không đủ. Không phải đã đáp ứng ngươi sao? Chờ ta pháp lực nhất khôi phục, lập tức cho các ngươi trò chuyện."

"Ngươi tốt nhất nhớ kỹ cho ta, ngươi nếu là dám gạt ta ta đi ra trong miếu tạp của ngươi thần tượng." Mấy năm không thấy, ta - xa xa đã thành bạo lực nữ. Thiếu ta đây cá tỷ tỷ - quan ái, nàng muốn học hội bảo vệ bản thân. Thụ ta - ảnh hưởng, na (nọ) tính cách theo là giống nhau như đúc. Kỳ thật từ nhỏ liền theo như vậy tính cách - nhân sinh sống ở cùng nhau, giống ta rất bình thường.

"Tô nhị tiểu thư, ngươi đã tạp qua một hồi, biệt tạp, ta - cánh tay bây giờ còn đánh trứ thạch cao ni. Địa phủ tiền thuốc men cao, theo ta về điểm này bông lộc, kính không khỏi ngươi hạt gây sức ép." Mấy ngày trước, hấn không biết na căn kính không đúng, thanh ta - tao ngộ lục thành lục tượng mạng ký cấp xa xa. Xa xa thật sự đau lòng, muốn theo trò chuyện, cố ý tìm gia Diêm vương miếu hi vọng thật lâu. Kết quả phán quan gọi điện thoại nói cho nàng không được, vì vậy nàng tạp hấn - thần tượng, hấn rất thâm - chặt đứt một cái cánh tay. Tồi hậu thật sự không có cách nào, đành đáp ứng, cho nên mới có mấy ngày hôm trước na (nọ) tràng trò chuyện.

~~~~~

Mà ta hoàn toàn không biết muội muội - na (nọ) phân khổ tâm, đang ngồi ở trên giường buồn bực. Ăn na (nọ) khóa được không lâu, ta liền rõ ràng cảm giác tiểu phúc có nhất đoàn nhiệt khí. Lúc mới bắt đầu ta tưởng bởi vì nội lực tăng trưởng - nguyên nhân, chính là sau lại trên thân thể - cảm giác càng ngày càng như là xuân được. Dù sao trung một lần, có kinh nghiệm -.

Lam lệ đã dạy ta bắt mạch, ta có thể phân chia có nội lực cùng không nội lực - khác nhau. Tự cấp bản thân bắt mạch, bản thân xác thật có cổ cường đại - nội lực. Cái này chứng minh phán quan không có lừa gạt ta, chính là tại sao... Chẳng lẽ đây sẽ là hấn thuyết - tác dụng phụ? Căn bản không ảnh hưởng? Còn có thể giúp ta? Ngẫm lại phán quan - nói, lão đầu này có phải hay không thuyết ta trung xuân được, yêu cầu tìm người giải. Cho nên sẽ tìm tề hạo, như vậy là có thể xúc tiến tình cảm của chúng ta? Chết tiệt phán quan, chúng chủ ý hấn đều muốn tính ra lai.

Chịu được trứ xuân được - hành hạ, ta lão đảo - chạy đến, kéo nhân liền vấn: "Lan di ni?"

Cái...kia tiểu nha hoàn thuyết nàng tại gian phòng, ta lập tức chạy đến nàng gian phòng, ta đã đứng không vững, trực tiếp là gục là trên cửa đi vào -.

Lan di công việc đỡ lên ta vấn: "Nương nương làm sao vậy?"

"Có...hay không có thể giải xuân được đồ." Cái vấn đề này rất mất mặt a.

"Ai cấp nương nương bỏ thuốc?" Nàng so với ta thật buồn bực.

"Ta cũng không biết." Ta sao nói là địa phủ phán quan sao? Nàng hội làm như ta là người điên. Kỳ thật ta đã khoái điên, nếu không phải ta một mực khấp bản thân, đã sớm bắt đầu thoát y phục của mình.

"Nương nương, chỗ này của ta thôi tình tán là có, chính là giải được..." Không có, không cần phải nói, tuyệt đối không có.

Ta vội vàng lão đảo - lại chạy về gian phòng của mình, một mạch dùng sức khấp bản thân. Chính là ta vô luận như thế nào khấp cũng không có tác dụng, dục vọng dần dần chiến thắng trứ lý trí. Từ lão đầu, cho ta ăn chính là cái gì. Hình như so sánh lần trước cái...kia lợi hại - nhiều lắm, ta căn bản không chế không được bản thân. (nói thừa, đây là lão đầu từ hiện đại - trong bệnh viện thâu -, hiện đại theo cổ đại đồ có thể là một cái cấp bậc sao?)

Toàn thân theo hòa lò giống nhau, càng ngày càng vô phương không chế bản thân.

Ta dùng sức sử bản thân tình hình, chạy đến Nguyệt nhi - gian phòng, tại cửa kêu to: "Tề hạo, người đi ra cho ta." Hấn theo vương tử là ở Nguyệt nhi trong phòng đàm phán. Mặc dù đã ly hôn, hấn cũng từng là ta lão công, không tìm hấn tìm ai a? Chẳng lẽ tìm không nhận ra - khủng long vội tới ta giải độc? Lúc đầu hấn lớn lên đỉnh suất. Tính, chúng ta do đó... Cái...kia.. Một lần, không cần có nhiều một lần. Hơn nữa ta là cá 28 tuổi - nữ nhân, có bình thường - sinh lý yêu cầu, không có gì hay e lệ -.

Ta nói hoàn đã không tự chủ được - ý tại trên cửa, hấn vừa ra tới ta liền đảo hấn trong lòng đi. Chúng ta lưỡng - tư thế một mực rất mập mờ, bất quá đây là ...nhất mập mờ - một lần.

Hấn thấy ta hô hấp hỗn loạn, sắc mặt ửng hồng, lo lắng hỏi: "Người làm sao vậy?"

Ta hít mắt nói: "Thanh ta bảo trở về phòng." Ta đã đi không đáng, nếu không trở về có phải hay không muốn ta ở chỗ này cởi quần áo.

Hấn hiển nhiên không nghĩ tới ta sẽ như vậy, "Người tới cùng làm sao vậy?"

Thật sự là bốn, nhìn không ra ta đã trung xuân được, ta cắn răng xi: "Nói thừa, thanh ta bảo trở về phòng, lần trước tại lan uyển làm như thế nào - tái làm một lần." Nhưng ta nói ra như thế... Cái...kia hương diễm - nói, vẫn còn thật không thói quen.

Tại ta nói như thế phiền tình - nói sau, hấn cư nhiên tiểu: "Người lại trung xuân được?" Ta không may a, mỗi hồi trung xuân được đều có gặp phải hấn. Được, lần này ngàn vạn lần đừng...nữa trúng thưởng. Nếu như trở lại một hồi 'muru sát' bụng lý - cục cung, ta phỏng đoán không thể sinh dục.

"Nói thừa.. Nhanh lên một chút." Tái cắn răng xi đều phải rút, thậm chí mới có thể hội cần được đầu lưỡi. Rất mất mặt a, nào có nữ ảnh hình người ta như vậy.

N phút sau, sau phòng của ta truyền ra hét thảm một tiếng, bởi vì thật sự thái yêu thương. Bái thác, ta đã không phải tắm thân xử nữ, như thế nào hội yêu thương thành như vậy. Ta thật sự chịu không được, dùng sức cắn bờ vai của hấn. Hoàn hảo, ta đây là kỹ viện không, như thế thanh âm cần phải sẽ không thái làm người khác chú ý. Lần trước ta hôn, cho nên không biết cái gì cảm giác, lần này tại sao không có nhân đánh bất tỉnh ta? Tuyệt mỹ, kỳ thật ta rất cảm tạ người lần trước đánh bất tỉnh ta. Nếu không người tái đánh một lần, tính, không còn kịp rồi.

"Rất đau?" Nói thừa, người thử xem.

"Điểm nhẹ." Ta chỉ nói xong ra này hai chữ.

"Người cũng sẽ có ôn nhu - lúc." Cư nhiên vẫn còn tiểu, ta đó là yếu ớt, không phải ôn nhu.

"Ít nói nhảm." Vừa mới dứt lời, miệng bị ngăn chặn. Có trong nháy mắt - mê loạn, hấn chính là đầu lưỡi đã vào ta - trong miệng, quấn quanh trứ ta - đầu lưỡi. Ngao mạn chậm nhắm mắt lại, hưởng thụ trứ tuyệt đẹp - cảm giác. Trong đầu không ngừng - có hình ảnh hiện lên, tại lan uyển - ô long, lần đầu tại cung ngoài tường gặp nhau, tái đến hấn có ý chính ta... Một màn màn tất cả đều xuất hiện ở ta - đầu óc. Tình một trong tự, ta thủy chung trốn không thoát. Thôi, nếu ái, liền dừng cảm đuổi theo, cho dù mình đầy thương tích ta cũng nhận thức tài liễu. (nếu như phán quan biết ý nghĩ của ta, nhất định sẽ nói, sớm biết rằng hạ điểm xuân được là tốt, lãng phí ta nhiều như vậy nước miếng. Xa xa sẽ nói: ái, thương cảm - tỷ tỷ, cư nhiên liền như vậy bị bãi bình. 21 thế kỷ - các đồng chí cột cho ta một cái rõ ràng nhân: khinh bỉ người... Hiện đại một đêm tình hơn nhiều, không cần thanh bản thân - kiếp sau đồ cấp đưa lên ba. Nữ nhân, thanh tĩnh diễm, sợ bị thương cũng đừng ái thượng hấn. Nhân gia có nhiều như vậy lão bà, không cần người có trách nhiệm -, biệt tự mình đa tình. Ta trực tiếp một cuộc T phi rất quan tâm ta - đồng chí, không dùng, đã ái. Để ta cá là một hồi ba, đánh cuộc ta là phủ ái được nhân!)

Vừa cảm giác ngủ thẳng muộn lục điểm đa bây giờ tả hữu, thật sự là quá mệt mỏi, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi, làm cái loại...này sự rất phí sức - . Hôm nay ngủ lâu như vậy, buổi tối có thể hay không mất ngủ. Ta tỉnh lại sau một mực hồi hận, một mực mắng chết tiết phán quan. (nếu như ta biết là xa xa - chủ ý, nhất định theo nàng đoạn tuyệt tỷ muội quan hệ. Kỳ thật cũng như vậy thuyết, ta không tiếc sao?)

Kỳ thật, ta cũng không phải bản thân tình -. Là Nguyệt nhi tới gọi ta ăn cơm, bây giờ tả hữu các cô nương muốn ăn cơm khỏi công. Ta vội khai tiểu táo, tự nhiên cũng muốn theo các nàng cùng nhau ăn. Ta bị tiếng đập cửa đánh thức, nhu dụi mắt, mơ hồ địa đạo: "Đã biết." Khi đó ta còn không phản ứng lại đây có cá nam nhân ngủ ở bên cạnh ta.

"Tỷ tỷ đang ngủ sao? Yêu cầu Nguyệt nhi cho người thay quần áo sao?" Ta còn là rất không hội xuyên cổ đại - y phục, Nguyệt nhi rất thương cảm - đảm đương ta - nha hoàn. Nói như thế nào nàng cũng là hoa khôi nương tử, thái ủy khuất nàng.

Ta mơ hồ địa đạo: "Àn... Vào đi." Kỳ thật tình huống hiện tại là sinh ra chó vào, người quen càng không thể vào. Sinh ra vào phần lớn cho là Bốn cô nương là kỹ nữ, hấn là khách làng chơi, người quen vào... Có thể bị mất mặt.

"Không thể đi vào." Một thanh âm nhượng ta lập tức thanh tỉnh. Ta cũng lớn tiếng nói: "Biệt đi vào, các người ăn trước, đừng động ta. Được, ta na (nọ) hai vị bằng hữu thế nào?"

"Hồi tỷ tỷ, hai người bọn họ vị đi ra ngoài, còn không trở về." May là, ngọc tình na (nọ) tính tình nếu là xông tới còn phải.

"Người đi trước, ách... Đừng làm bất luận kẻ nào đi vào." Ai đó biệt đi vào, ta - một đời anh minh.

Nguyệt nhi cũng rất thức thời, tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Ta đã biết."

Nói xong ta không để ý tới bên người - nam nhân, trở mình cá thân tiếp tục ngủ. Bởi vì ta hiện tại mệt chết đi, ta nghĩ ngủ. Bên người người này, ta xem nhẹ rồi là tốt.

Ta cương lật qua thân, liền cảm giác có nhân từ phía sau ôm thật chặt ta. Ta cười nói: "Hôn quân, làm chi? Nghĩ phi lễ a?" Bày đặt triều chánh mặc kệ, bảo nơi này lại cùng ta lâu lỏng, không phải hôn quân cũng mình quân không được? Kỳ thật trừ...ra ở trước mặt ta, hẳn coi như mình quân.

Hắn ôn nhu địa đạo: "Người thẹn thùng?" Đối nữ nhân khác có phải hay không cũng như vậy.

"Đi, giống ta da dầy như vậy - nhân hội thẹn thùng sao? Tại lan uyển người cũng không phải chưa từng thấy." Ta không thèm quan tâm địa thuyết. Na (nọ) thiên là cái gì đồ nhìn thấy, cũng không còn thấy ta thẹn thùng. Mặt của ta da có thể theo Vạn Lý Trường Thành so sánh, đại gia cho rằng ta sẽ thẹn thùng sao?

Hắn tiếu: "Người một cái nữ tử, như thế nào có thể nói ra lời như thế."

"Người thật sự là nói thừa, người là không nói, chính là mới vừa rồi theo xằng bậy chính là ai a? Người điểm nhẹ sẽ không a." Mặt của ta da đã dầy, nói nữa vài câu có thương tích phong hoá - nói cũng không còn cái gì quan hệ.

"Có lỗi với, ta là không phải thái thô bạo?" Hắn khiêm ý địa thuyết.

"Nói đúng không khỏi có cá điều dùng, còn khỏi lại, ta muốn đi ngủ." Ta động động thân tử, tiếp tục ngủ.

Thật là buồn bực, ta 28 tuổi - lão bà, theo một cái chưa dứt sữa - tiểu tử cái...kia không nói, còn muốn hắn dạy ta.

"Ảnh nhi chân dự đình cả đời như vậy đối ta?" Hai tay căng thẳng, ta đều nhanh vô phương hô hấp.

"Người nói thừa không phải thông thường - đa, hiện tại đừng nghĩ sau này." Ta xoay người, cái đầu dài tựa vào cánh tay hắn thượng, tình nghịch - nhìn hắn. Có được 19 tuổi - thân thể, ta đồ quên bản thân đích thực thực tuổi. Bốn mắt nhìn nhau, có thể nghe thấy đối phương - hô hấp, ta cư nhiên rất không có chí khí - đồ mặt. Tối hậu nhìn thấy hắn trên vai - đầu răng, lấy tay nhẹ nhàng vừa sờ, nói: "Có đau hay không?"

Hắn bán nói giỡn địa đạo: "Người cần -, không đau."

Ta cười gian: "Na (nọ) tái cần một lần ba, dù sao người đều nói không đau. Sau này vô luận phát sinh sự, đều phải nhớ kỹ, nơi này là ta cần -."

"Hảo, ta vĩnh viễn nhớ kỹ là người cần -."

Ta ôn nhu có cười một tiếng: "Cho dù sau này ta không có ở đây bên cạnh người, cũng muốn nhớ kỹ. Vĩnh viễn vĩnh viễn nhớ kỹ, không thể thanh ta cấp quên."

"Người là dự đình rồi đi ta?" Ôm chặt ta - lưng, sợ nhất buông bỏ chạy rớt giống nhau.

Ta nửa thật nửa giả - thuyết: "Đúng vậy, là có quyết định này."

Hắn gian trá - tiểu, dùng ngón trở cạo ta - cái mũi, mập mờ địa đạo: "Sau này ta nghĩ muốn người làm sao bây giờ?" Đứng đắn điểm, người nhiều như vậy mỹ nữ không thanh ta quên đã không tệ.

"Còn có sau này a? Người đã chiếm ta tiện nghi hai lần, hôn quân ta trịnh trọng cảnh cáo người, sau này ly ta xa một chút." Đã ăn hai ta thứ, còn muốn thế nào? Hoàng đế cũng không có thể có đặc quyền.

Như thế nào có điểm lãnh, mỗi nữ rất không tự giác - hướng tới dễ nhìn trong lòng toàn. Hắn rất tự giác - tướng ta kéo vào trong lòng, cười nói: "Người không phải nói muốn ly ta xa một chút sao?"

"Ta là nói như vậy trứ, vậy người biệt ôm ta." Vừa nói tượng trưng - gãy dựa thoáng cái, hắn trực tiếp không nhìn, tiếp tục ôm. Ta có điểm sấu, ôm lấy tới là không phải rất không xúc cảm?

"Cả đời cũng sẽ không buông...ra." Biệt như vậy buồn nôn, ta ăn được không nhiều lắm, không được phun.

"Ta cảm giác được người rất cần phải cảm tạ cho ta hạ xuân dược - nhân." Nếu không phải hắn, tiểu tử người có thể theo ngủ ở cùng nhau, nằm mơ cũng không có chuyện tốt như thế.

"Rốt cuộc là ai cho người bỏ thuốc?"

Ta cười khổ: "Đừng nói nữa, từ lão đầu nghĩ giúp người, cho nên cố ý cấp Lão Tử bỏ thuốc. Nói đến đề, tất cả đều là người dẫn đến -."

"Ai a? Giúp ta?" Hắn buồn cười - hỏi ta.

"Nói người cũng không biết." Hiện tại lão đầu - mục đích đạt tới?

"Ảnh nhi?"

"Làm chi?"

"Ta hy vọng giờ khắc này đã lâu rồi." Nguyên lai đã sớm suy nghĩ trừ theo làm trên giường vận động, nam nhân cũng không có một người(cái) thứ tốt.

Ta ê ẩm địa đạo: "Chính là thiên lý vương tử quyết tâm muốn kết hôn ta, làm sao bây giờ? Ngươi sẽ không chân thành ta giá đi ra ngoài hòa thân ba. Có lẽ đây là tối hậu một lần, chúng ta sau này đều phải tách ra."

Hắn tại ta - trên trán hôn thoáng cái: "Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không. Cho dù không cần giang sơn, cũng sẽ không để cho ngươi gả cho hắn -." Nói thật hay giống ta là hồng nhan họa thủy giống nhau, ta xem như hiểu, làm người chính là muốn thấp bé. Không có việc gì biệt theo người khác biểu diễn bản thân - thông minh tài trí. Tốt nhất nói đúng là, ta là ngu ngốc, cái gì cũng đều không hiểu. Xin khuyên các vị xuyên qua - đồng chí một câu, sau này biệt giả mạo tài nữ.

"Đừng nói nghiêm trọng như vậy, nếu như thật sự bởi vì ta gặp phải chiến loạn, ta liền giúp ngươi đi bình loạn tốt lắm." Nói lời từ biệt nói lung tung, sau lại đối mặt đại quân - lúc, ta trực tiếp hách ngất xỉu đi.

"Nếu như thật sự có như vậy một ngày, ngươi chỉ cần chiếu cố tựa-hình-dường như mình, tất cả có ta." Ta 28 tuổi - hai lớp đại học khoa chính quy học sinh giỏi, nói xong ta theo ăn không ngồi rồi - nữ nhân giống nhau.

"Kỳ thật ta thật lâu trước kia đã nghĩ hỏi ngươi, ngươi đối mặt mặt khác nữ nhân là cái gì dạng?" Có ghen - hiềm nghi, lần đầu tiên phát hiện nguyên lai ta cũng sẽ ghen ghét.

"Các nàng ở trước mặt ta cái dạng gì, ta tại các nàng trước mặt nhất định cái dạng gì."

"Hừ, từng phi tử đồ đối với ngươi hết sức ôn nhu, vậy ngươi đối với các nàng.." Trong lòng ê ẩm -, lớn tiếng nói: "Biệt chiếm lấy ta - giường, ta đây nhĩ là kỹ viện, ngủ ở ta trên giường là yêu cầu trả tiền -." Chân thành tự cá đương hoa khôi, làm xong còn muốn tiền. Ta có nhiều như vậy - sản nghiệp, giống như thiếu tiền - người sao?

"Ý của ta là, chúng ta đồ giống nhau đang diễn trò, chỉ có cho chung một chỗ mới là thật tâm -." Nghe được ra hắn rất bất đắc dĩ.

"Hừ, gạt ta. Ta đây nhĩ là kỹ viện, không phải tầm cung, đưa tiền."

"....." Trực tiếp vô ngữ.

"Làm chi, ngươi không để cho điểm tiền ta hồi cung sau này lấy cái gì đồ đánh phần thưởng những...này chó dữ?" Trong cung - mọi người là chó dữ, ta tài khinh thường nã bản thân - tiền đi uy bọn họ.

Hắn lẳng một giây, mừng rỡ địa đạo: "Ngươi khẳng rất ta trở về?"

"Ăn kiên mật tịnh nghĩ không nhận trưởng a? Lần này ta không muốn làm cá cái gì tiểu nghi -, ít nhất là quý phi, nếu không cho ta không bàn nữa." Ta cũng không phải là cái gì người lương thiện, một khi quyết định sau này muốn ở trong cung cuộc sống, tốt nhất nhất định có cao thượng - địa vị.

Nghe ta mang bắt buộc tính chất - khẩu khí, cười nói: "Hào, ta - quý phi nương nương."

Ta nhìn vẻ mặt cười xấu xa - tề hạo, nghiêm trang địa đạo: "Trước tiên là nói về hảo, ta mặc dù miễn cưỡng - đón nhận ngươi vì triều chánh đi cung chịu nữ nhân khác. Nhưng là, ta muốn rất thiện ý - nhắc nhở ngươi, chạm qua nữ nhân khác trong vòng ba ngày biệt bính ta." Ta không muốn khuya khoắt tại tầm cung bên trong xướng 《 Hương Thủy Hữu Độc 》. Yêu cầu này là có điểm quá phận, bất quá này đã là ta thấp nhất tiêu chuẩn. Ân yêu cầu của ta, thanh những...này nữ nhân toàn ngưng. Tốt nhất nhất định trực tiếp không làm hoàng đế, theo đi làm gian thương. Chúng ta lưỡng đồ như vậy hội việc buôn bán, nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền -.

"Ta đã ra cung rất nhiều thiên." Hắn cũng nghiêm trang.

"Có ý tứ?" Không rõ.

Hắn tự tiểu phi tiểu: "Nói cách khác ta đã rất nhiều thiên không có bính mặt khác nữ nhân." Tốt nhất biệt xằng bậy.

"Hôn quân, ngươi lại muốn làm chi?" Ta cố ý cai đầu dài na khai, cách hắn xa một chút.

Hôn quân ta cảnh cáo ngươi, lời của ngươi nhượng ta siêu cấp khó chịu, tái xằng bậy có tin hay không ta thiên ngươi.

"Ngươi cứ nói đi."

Nói xong sớm bị hắn một cái xoay người thanh ta áp chế ở phía dưới, không dùng hoài nghi, tuyệt đối là kiên nhi đồng không nên - chuyện xấu.

"Hôn quân, ngày mai có được hay không a. Buổi tối cũng được a, thế nào cũng phải hiện tại? Ta mệt chết đi a."

Tề hạo nhẹ nhàng bên tai rất ôn nhu địa đạo: "Đừng động, chỉ nghĩ như vậy ôm ngươi."

"Hôn quân, ta hoài nghi ngươi là lưu manh." Kỳ thật biệt hoài nghi, hẳn hiện tại nhất định lưu manh.

"Chỉ có tại ngươi trước mặt, ta mới có làm lưu manh cơ hội."

"Khởi lai, mặc quần áo, thuận tiện phân phó bọn họ cho ta chuẩn bị nước tắm. Muốn ăn tây phở - bánh nướng, cộng thêm thịt dê chuỗi, có mứt táo tốt nhất cho ta lộng điếm." Thiên hạ có ai theo giống nhau có lớn như vậy - mặt mũi, nhượng hoàng đế làm bào chân -. Thái hậu cũng không thể, đương nhiên, nàng không có như vậy nhảm chán, cũng không có cơ hội. Bào chân xem như tiện nghi, tất cả chỉ là vì hắn - cầm thú hành vi nỗ lực đại giới.

Hắn gian trá - tiểu: "Như thế nào? Ái phi không giúp trẫm thay quần áo?"

"Tái nhượng ta nghe thấy 'ái phi', trẫm cái này - nói cút ra ngoài cho ta, vĩnh viễn biệt vào ta gian phòng." Ta chán ghét như thế chữ, bởi vì vừa nghe đến ta đã nghĩ đến mặt khác nữ nhân.

"Sau này cũng không cho thuyết."

"Không cho, tuyệt đối không cho."

"Hảo, không nói. Muốn ăn bánh nướng? Thịt dê chuỗi?" Ngừ khí trong lúc đó - sùng nịch nhượng ta ác tâm, bất quá cũng rất vui vẻ.

Ta gật đầu: "Đúng vậy."

"Được rồi, ngươi chờ."

Đối với yêu cầu của ta, hắn không phản bác - quyền lợi, na (nọ) tốc độ so sánh toàn phong còn nhanh - chạy ra đi. Nhanh như vậy tốc độ, làm bào đường thích hợp.

Hắn vừa đi, ta lập tức mặc xong quần áo, thuận tiện kéo khiến cho loạn thất bát tao - sàng đan đi ra ngoài. Thanh sàng đan mắt cấp làm tạp vụ - đại thẩm, đại thẩm cầm sàng đan tả khán lại khán, "Lão bản, ta hôm qua mới tẩy qua."

"Tái tẩy một lần." Có...nữa ý kiến ta mở nàng.

Sau đó, ta chạy đến chỗ cả ngõ ngách tìm được tiền nhậm hoa khô tóc đen, nói: "Mỹ nữ, có...hay không cái...kia phòng ngừa mang thai - được?" Trước mặt không muốn mang thai, sau này nói nữa.

"Mai tổng... Được là có, ngươi muốn làm cái gì?" Thanh lâu nhất định có.

"Ngươi lặng lẽ cho ta lộng một chén đưa đến ta gian phòng, ngàn vạn lần đừng nói đi ra ngoài, trừ...ra chúng ta lưỡng không thể để cho đệ 3 người biết." Đường như đang làm cái gì vậy đuổi lý sự giống nhau.

Tóc đen có khác thâm ý - cười nói: "Mai lão bản, nghe nói hôm nay tới ba cái khách nhân."

"Nhiều như vậy nói thừa, cho ta làm ra là được. Muốn có người thứ ba biết, ngươi cũng đừng muốn làm hoa khô." Ta liền uy hiếp ngươi.

"Lão bản đích ý tứ là?"

Ta bỏ ra cá vũ nhân: "Chuyện làm tốt tiếp tục phùng ngươi làm hoa khô."

Nàng lập tức hai mắt phóng quang, "Đã biết."

Hiệu suất vẫn còn thật không thông thường, N phút sau nàng đã thanh được đặt ở trước mặt của ta. Lúc này ta mới biết được, như thế đồ mỗi ngày buổi tối đều phải ngao rất nhiều, các cô nương hầu hạ hoàn khách nhân đều muốn uống -. Sớm biết rằng ta đi thầu một chén không được sao, hoa lớn như vậy khí lực.

Nhìn ta uống xong được, tóc đen rất bất quái - vấn: "Lão bản, ngươi cũng không phải cô nương, tại sao quá như thế đồ?"

"Ngươi lão bản ta gặp phải rất có tiền - khách nhân cũng tiếp -, ngươi không biết a." Lười nhiều lời.

"Lão bản, có thể thanh hẳn giới thiệu cho ta sao?" Bỏ lão bản tự thân xuất mã -, há là người bình thường, nha đầu chết tiết kia là muốn đi mò điếm chỗ tốt. Bất quá đó là ta nam nhân, ngươi cho rằng ta sẽ giới thiệu cho nàng sao?

"Còn, đừng đánh hắn - chủ ý." Trong cung đã một đồng, không muốn tái thêm cá, nhưng lại là một kỹ nữ. Không có xem thường kỹ nữ đích ý tứ, chỉ là trong lòng khó chịu.

Ta cũng không dám cho hắn biết ta quá cái...này đồ, nếu không phi giết ta bất khả. Cho nên ta cố ý đuổi đến rất xa - địa phương đi mua đồ. Viễn được có thể làm cho ta uống thuốc, lại tẩy qua tắm mới có thể trở về. Bất quá này tất cả ta phải nhanh lên một chút tiến hành, thời gian thật chắc bách.

Trừ thời gian cá tắm rửa, hoán một thân sạch sẽ - y phục. Ăn thịt dê chuỗi cùng bánh nướng, ta thiếu chút nữa mỹ được phiêu khởi lai. Hoàng đế cho ta làm bào chân sao, là trọng yếu hơn là tự mình dứt cho ta ăn. Khi hắn thanh một đồng đồ đặt ở trước mặt của ta - lúc, ta nói: "Không muốn ăn, không có

ăn uống, người ăn đi."

"Muốn ăn cái gì, ta mua cho người." Biệt như vậy ân cần, trong cung - các nữ nhân nếu là biết, phi thanh ta cấp bóp chết.

Ta làm ra vẻ làm dạng - nơi khán, lơ đãng - nói: "Kỳ thật cũng có thể được thông qua, có nhân uy có thể." Nói cương nói chuyện đã bị tắc một khối bính tại trong miệng.

Ta khò tiểu, nguyên lai, hạnh phúc cũng có thể như thể đơn giản! Tất cả chỉ là ta nghĩ được phức tạp, mặc kệ sau này, quý trọng trước mắt mới là là tốt trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 6: thái hậu đại giá

Chúng ta lưỡng đang ở đỉnh được muốn chết, lan di nói cho ta biết một cái rất không thích - tin tức, "Có người ở túy xuân lâu nháo sự." Ta qua vừa nhìn, nguyên lai là ngọc tình cái... này gây họa tình, nàng trực tiếp mang theo thành vương đi tìm cô nương. Sau đó mạnh mẽ muốn thấy hoa khô, hoa khô Nguyệt nhi tại hầu hạ vương tử, bốn hoa khô nhanh nhẹn đang nói thương yêu, tóc đen nàng lại nhìn không khá, kết quả liền nháo khởi lai. Ta chạy tới hiện trường, nàng thiếu chút nữa tìm cá động tiến vào đi. Nghe nói, nàng là không mặt mũi thấy ta. Sau này muốn ồn ào sự cũng không có thể tạp ta - bãi, ta còn muốn kiếm tiền ni. Bỏ cô nương 20 không được đi ra làm tú bà, ta dễ dàng sao?

Ngọc tình lần trước chinh qua ta, ta trực tiếp phân phó 10 cá cô nương, một người ngũ cá, thanh nàng cùng thành vương sĩ vào nhà tử lý. Hừ, tại địa bàn của ta xằng bậy, ta xem nàng làm sao bây giờ.

Ta cùng tề hạo chạy về lai, cười hồi lâu. Thành Vương Hòa ngọc tình cái loại... này bi ai, bắt đắc dĩ, hồi hận, thẹn thùng - ánh mắt nhượng ta quá sung sướng. Kỳ thật ta đây sao làm là vì thành vương tốt, có cá khai thanh lâu - muối muối, giới thiệu với hần mấy người cô nương cũng không tệ. Dè dặt hần một ngày nghĩ tới ta na (nọ) đã lập gia đình, tình tha không nên thân - muối từ.

"Người nhìn, na (nọ) khóa đốm nhỏ gọi sao Chức Nữ, na (nọ) khóa gọi sao Ngưu Lang. Bọn họ trong lúc đó cách thiên hà, tương vọng không thể gần nhau." Ta tựa vào tề hạo hôn quân - trên vai, chỉ vào đốm nhỏ.

Khán đốm nhỏ thật là tốt giải trí hoạt động, nhất là cổ đại, cảm giác đốm nhỏ đó đặc biệt đại. Lúc này, chúng ta lưỡng đang ngồi ở dụ dỗ - trên nóc nhà khán, đầy trời - đầy sao. Kỳ thật lấy bốn thái điều - thân thủ tuyệt đối lên không được nóc nhà, ngẫu gia hôn quân là một cao thủ. Ta nói ta nghĩ đi tới, hần một cái ôm ta - lưng liền lên rồi. Na (nọ) phút ta hét rầm lên, "Ta - thiên, ta có thể bay." Thật sự là không nghĩ tới, hần có như vậy lợi hại nha. Trước kia ta cuối cùng cho là hần trực tiếp không có chiến đấu năng lực, xem ra ta sai lầm rồi. Ít nhất sau này theo hần chung một chỗ, ta rất an toàn. Càng trừ có năng lực bảo vệ bản thân - nam nhân, trong lòng nhất định thiết thực.

"Ngưu lang chức nữ?" Được, hần không có nghe nói qua.

Vì vậy, ta thanh cái... này thiên cổ truyền kỳ nói một lần. Ta nói được thật sự thái cảm động, bản thân đó thiếu chút nữa khóc.

Tề hạo thanh ta lâm vào trong ngực, "Đừng thương tâm, bọn họ chỉ là truyền thuyết - nhân vật, không nhất định tồn tại -." Kỳ thật ta không phải thương tâm bọn họ, ta là sợ có một ngày, chúng ta cũng cùng bọn họ giống nhau. Điều nói không người nào viễn lự, tất có gần ưu. Ta đây là không gần sầu, chỉ có viễn lự.

"Không muốn, được, ta nghĩ vấn, lần trước tại bạch lộ am người như thế nào hội bị người đuổi giết, xông vào ta gian phòng -." Kỳ thật cái vấn đề này, ta một mực cũng rất muốn hỏi.

"Ba năm trước đây tề châu ôn dịch, địa phương quan viên tham ô giúp nạn thiên tai tiền lương. Nhị ca cực lực hướng phụ hoàng đề cử ta đi điều tra này án, nhất ra kinh thành liền lọt vào Nhị ca - đuổi giết. Một mạch đuổi kịp tề châu, ta thật sự không chán kỳ phiền, cho nên mang mặt nạ, không nghĩ tới cũng bị nhận ra lai. Na (nọ) thiên buổi tối Nhị ca - nhân đốt khách sạn, một mạch thanh ta đuổi kịp trên núi, cho nên liền gặp được người."

"Là như vậy a, ta đã biết. Hần, người na (nọ) ba cái ca ca đó đáng chết, là bọn hần... trước hãm hại người người tài phản kích chính là không phải?" Ta cực lực đi nói xấu na (nọ) ba cái vật hy sinh.

"Từ ta có trí nhớ bắt đầu, mẫu hậu liền một mực bày ra trừ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nàng độc hại phụ hoàng - tần phi, hãm hại ca ca của ta môn(nhóm), lại đem công chúa toàn giá ra đi ra ngoài hòa thân. Kỳ thật hãm hại thái tử cùng Ngũ ca là nàng làm -, mới đầu thấy nàng hại người - lúc vu tâm không đành lòng, từ từ - sẽ không có cảm giác. Sau lại Nhị ca nhất định phải trí ta vào chỗ chết, ta mới hiểu được, sinh tại đế vương gia nhất định như thế tàn khốc. Cho dù ta Vô Tâm cùng bọn họ tranh, bọn họ cũng sẽ buông tha ta -. Ta cùng mẫu hậu bắt đầu diệt trừ dị kỷ, thiêu di chiếu, chiếm lấy Bát ca - giang sơn. Ảnh nhi, người có thể hay không cảm giác được ta không đủ quang minh lỗi lạc." Có lẽ hần là lần đầu tiên đối người khác nói khởi bản thân - bắt đắc dĩ, ta rất may mắn - trở thành cái... kia những người nghe, kỳ thật tất cả mọi người có bắt đắc dĩ.

Ta cười cười: "Sẽ không a, hoàng quyền đấu tranh vốn nhất định rất tàn khốc -. Tại trong cung đình, không có thiện ác, chỉ có sống sót, tịnh thả sống được hào mới là là tối trọng yếu. Kỳ thật ta cũng rất hèn hạ, ta vì kiếm tiền, đổi nguy thân cái gì hèn hạ - phương pháp đô dùng. Phóng ám tiền, tài tang hãm hại, trào tiểu biện, ha ha, thanh hân - Hồng Tụ lâu cấp tể khoá." Đây chính là chúng ta sinh trung quang huy - một tờ, đầy đủ thể hiện ta - thông minh tài trí (hèn hạ vô sỉ, kỳ thật rất nhiều lúc, hèn hạ cũng là một loại mỹ đức)

"Người đối trong hoàng cung chuyện rất hiểu rõ, ta thật không rõ người như thế nào sẽ có nhiều như vậy kỳ lạ cổ quái - ý nghĩ."

"Phải? Ta là thư khấn hơn nhiều, cho nên chết lặng. Ta nói rồi, ta đến từ tương lai -, chúng ta na (nọ) - hài từ đều phải đọc sách." Đúng vậy, trong TV, thư thượng, thấy vậy quá nhiều, đã không có cảm giác.

"Người tới tự tương lai? Người quen chuyện trước kia?" Hân nghiêng ngẫm hỏi.

"Đúng vậy, ta đã nói với người qua -."

"Người rõ ràng nhớ kỹ là bạch lộ am đã cứu chuyện của ta, như thế nào hội quên, không cho gạt ta." Bắt đầu chơi xấu.

Ta quyết quyết miệng: "Ta lừa người làm chi, có thể là trí nhớ quá sâu, cho nên không quên được ba. Trừ...ra cái...này, mặt khác - ta cái gì đều quên. Như thế nào, người không tin ta? Không tin ta hiện tại đã đi xuống đi, sau này không cần lần gặp lại ta."

"Ta tin tưởng, ta muốn đem người vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta."

Ta na na thân thể, "Hôn quân."

Hôn quân trong đôi mắt tràn đầy vui vẻ - nhìn ta: "Ân? Làm chi?"

"Không biết, ta thích như vậy gọi. Kỳ thật có đôi khi thật hy vọng người là hôn quân, có thể vứt bỏ thiên hạ đi theo ta." Như vậy là ta đích thực tâm nói.

"Ảnh nhi, ta cũng rất muốn tẩu, chính là ta thân bất do kỷ."

"Ta biết, cho nên người là minh quân."

"Đã như vậy, người có thể... hay không đừng gọi ta hôn quân?" Hân là tại theo thương lượng, nếu là người khác như vậy hô, đã sớm bị chém, thương lượng cái gì a.

"Không hô hôn quân hô minh quân?"

"Ta có tên -."

"Người là hoàng đế, không thể gọi tên của người."

"Tại người trong mắt ta chỉ là người bình thường."

Người gọi.. Hạo " "Một chữ, không cảm thấy ác tâm sao?"

"Không cảm thấy."

Tô mỡ nhân trắng mắt tròn trắng.....

Ăn xong bữa ăn khuya, ta cảm giác được cần phải gác ngủ. Hôn quân mặt dày mày dạn tại ta gian phòng không đi, ta lo lắng thoáng cái, nói: "Ta không phải an bài cho người gian phòng, lại chỗ này của ta tới làm gì."

Hân tự tiểu phi tiểu, trong đôi mắt một tia gian trá: "Hôm nay muộn ta có thể... hay không lưu lại."

"Người có...hay không đầu óc, bao nhiêu người nhìn thấy chúng ta từ trên nóc nhà xuống, lại vào phòng của ta. Ách, cái...này, bốn lão bản là các nàng trong đôi mắt là thần, biệt bại hoại thanh danh của ta."

"Nếu như ta nhất định phải ni." Ta còn không kịp phản kháng, miệng đã sớm bị ngăn chặn, sau đó bị đặt tại trên giường, hôn quân mang theo bắt buộc tính chất - ngủ lại tại ta trong phòng. Nghĩ bốn tú bà chính là thanh danh hiển hách, cư nhiên sẽ xuất hiện lưu nam nhân tại phòng qua đêm - trọng đại nguyên tắc vấn đề. Ai, không biết những...này kỹ nữ tỷ tỷ muội muội hội nghĩ như thế nào ta. May là đây không phải tể châu, nếu không lấy ráng màu thanh bang nhân - miệng, ta cam đoan không ra ba ngày ai ai cũng biết.

"Nghiêm mật, dung liễm, người ở đâu?" Từng đợt dồn dập - tiếng đập cửa, thanh ta từ trong mộng đánh thức.

"Là ngọc tình sao? Làm chi?" Hoài nghi nàng là đối ta - ' chiều dài ' ghi hận trong lòng, cố ý tìm đến phiền phức -.

Ta về mặt đau khổ xếp hợp lý hạo nói: "Xong, muội muội của người muốn tới tìm ta phiền phức, nàng nếu là thấy chúng ta cái dạng này, mặt mũi của ta hướng tới na các a."...trước đừng nói thân thể trần truồng - chúng ta, liền thuyết đã đánh mất nhất địa - y phục, ta liền cảm giác thẹn thùng.

"Nghiêm mặt, lão Cửu tại ngươi nơi này sao?" Đã biết, cố ý tới bắt gian -? Không phải. Nàng tựa hồ là em gái của chồng, tróc cái gì gian?

"Không có ở đây." Ta nghĩ cũng không có nghĩ trực tiếp trả lời.

Một cái già nua mà chiến đấu - thanh âm: "Dung nhi..." Thái hậu, nàng như thế nào tới. Ta - thiên, thái hậu cũng tới. Ta đây mặt mũi không phải thông thường - đại, công chúa, hoàng đế, Vương gia lại mời ta không nói, hiện tại thái hậu cũng tới.

Tề hạo cười cười: "Mẫu hậu cũng tới."

"Thái hậu nương nương, nghiêm mặt không có phương tiện thỉnh ngài đi vào, ngài tới trước ngọc tình na (nọ) đi, chúng ta một hồi sẽ tới." Có na cá thái hậu hội đêm hôm khuya khoác chạy đến hoàng đế - tâm cung đi, thị tâm - người đàn bà kia nhất định thẹn thùng được nghĩ thất cổ.

"Các ngươi? Còn có ai a?" Ngọc tình nghi hoặc.

"Ách.. Cái...này..." Rất khó mở miệng a.

"Trừ...ra ta còn có ai?" Tề hạo nhàn nhàn - mở miệng. Không chính xác nói chuyện, cố ý cho ta nan kham có phải hay không?"Cấp mẫu thân thỉnh an." Nơi này là kỹ viện, cũng dùng bình thường - xưng hô.

Thái hậu - thanh âm tựa hồ mang theo vài phần vui vẻ: "Àn, các ngươi...trước nghỉ ngơi ba."

"Ách, chúng ta thoáng cái tựu ra tới."

Ngọc tư tưởng khản nói: "Nha.. Đã biết, xem ra ta không dùng đi tìm."

"Ngươi... Tại sao muốn nói, sợ người khác không biết đường như." Ta trực tiếp mắt tròn trắng.

Hần hài hước - nhìn ta: "Ngươi rất sợ người khác biết không?"

Ta bắt tay song ô tại trước ngực: "Nhìn cái gì vậy, còn không khấn đủ a, mặc quần áo." Ta lập tức hối hận tự nói thật sự quá lớn thanh.

Ngoài cửa truyền đến một hồi cười trộm: "Nguyên lai hai vị không có mặc y phục, ta đây thật sự không có phương tiện đi vào, đi trước." Ngọc tình cái...này cảm thú, ta thật muốn kéo điều chăn đơn bọc đi ra ngoài tẩu nạng dùng lại.

"Ngọc tình chúng ta đi, ta mệt mỏi, các ngươi cũng sớm một chút nghỉ ngơi ba." Loại chuyện này cư nhiên bị thái hậu gặp phải, ta một đầu đâm chết được rồi. Đầu là hôn quân dẫn đến -, hết lần này tới lần khác muốn lại tại chỗ này của ta.

Đệ 2 thiên sáng sớm, ta thanh câu lạc bộ đêm không tiếp tục kinh doanh, trừ...ra lan di nhân Nguyệt nhi, những người khác toàn chạy tới đối diện. Chúng ta lưỡng đi cùng thái hậu nàng lão nhân gia thỉnh an. Ta thật sự là phi thường - không có ý tứ, hoàn hảo đa đủ hậu.

Thái hậu cũng sớm đã ngồi ở ngọc tình - trong phòng, bên người đi theo Triệu cô cô cùng phúc công công. Ta là một mực cúi đầu đi tới, "Hoàng nhi cấp mẫu hậu thỉnh an, nghiêm mặt cấp thái hậu thỉnh an." Thái hậu cao hứng phi thường địa đạo, "Đứng lên đi, dung nhi, cái...này phần thưởng ngươi." Vừa nói đã thấy nàng bắt tay thượng - vòng ngọc từ gờ xuống lại, lời kéo tay của ta thanh vòng tay đội, "Cái...này là ta tiến - lúc...trước thái hậu phần thưởng -, một mực dự định lưu cho nhi tức phụ." Ai, nếu như ta là nhi tức phụ, trong cung - những...này toán cái gì.

Ta còn là giả dối địa đạo: "Tạ thái hậu ban cho."

"Mấy ngày này dung nhi gầy một ít, ngẩng đầu lên, nhượng ta xem khấn." Ta đích thật là gầy, này lão thái bà lợi hại.

Ngạo mạn chậm ngẩng đầu, thái hậu nụ cười trên mặt thoáng cái trở nên cứng nhắc, tựu liên phía sau - phúc công công, Triệu cô cô cũng đi theo thay đổi sắc mặt. Ta cảm giác được bản thân rất đẹp a, có cái gì không ổn sao?

Lặng một hồi lâu, thái hậu miễn cưỡng cười nói: "Của ngươi dung mạo khôi phục?"

"Đúng vậy, nghiêm mặt gặp phải trong chốn giang hồ nổi tiếng y tiên, y tiên liên ta, giúp ta trị hết mặt." Ta cảm giác được bản thân cũng không có nói thác cái gì, thái hậu yên lặng gật đầu, "Thật tốt, rất tốt, ta - dung nhi đúng là như thế mỹ nhân."

"Thái hậu quá khen." Ta trang nhu thuận tính. Đoan trang trừ thái hậu, kỳ thật ta cũng phát hiện chúng ta lưỡng thật sự rất giống. Nàng là ta mẫu thân - tỷ tỷ, mẫu thân giống như nàng, ta giống như mẫu thân, tự nhiên có điểm giống như, không cần loạn nghĩ.

Thái hậu - nước mắt lập tức té, nói: "Dung nhi, cần gì khách khí, gọi một tiếng mẫu hậu." Có điểm khó khăn.

Thấy thái hậu đột nhiên rót nước mắt, tề hạo vội hỏi nói: "Mẫu hậu, ngài làm sao vậy?"

Thái hậu cười cười, nói: "Ta đây là cao hứng nì, thấy hạo nhi có thể như thế, ta đây là cao hứng." Thái hậu kéo tay của ta, phóng tới tề hạo - trong lòng bàn tay, "Ta thanh dung nhi dạy cho ngươi, sau này ngươi nếu là bạc đãi vu nàng, ta tuyệt không buông tha ngươi."

Tề hạo nắm chặt tay của ta, trịnh trọng - nói: "Mẫu hậu yên tâm, ta sẽ thật tốt chiều cố nàng -."

"Có người những lời này, ta an tâm. Người...trước đi ra ngoài, ta có lời cùng dung nhi thuyết." Không phải, thái hậu hôm nay có điểm khác thường, đột nhiên xuất hiện ở nơi này cũng đã không đúng, còn nói như thế kỳ quái - nói.

Thái hậu lại đem Triệu cô cô cùng phúc công công cũng đuổi đi ra ngoài, lòng ta lý khản trương - muốn chết. Có thể hay không là bởi vì vì tề hạo chạy đến tìm ta, chậm trễ triều chánh, cho nên hấn cố ý lái chính ta -? Ta bị ý nghĩ của chính mình bị dọa cho hoảng sợ.

Thái hậu cũng không có nói cái gì, chỉ là tỉ mỉ đoan trang trứ ta, mặt trứ quải trứ nhàn nhật - nụ cười, ta bị nàng xem được cả người không được tự nhiên, nói: "Thái hậu, ngài có cái gì nói nói với ta?"

Thái hậu vẫn nhìn ta, cho đã mất ôn nhu: "Dung nhi, ta già rồi, không có mấy năm hảo sống. Ta một mực hy vọng, tại tối hậu - thời gian lý, người có thể ở bên cạnh ta bồi theo ta. Kỳ thật có thể như vậy nhìn người cũng đã rất tốt, chỉ cần người vui vẻ, ta liền thỏa mãn."

"Thái hậu, ngài đây là cái gì ý tứ?" Ta vốn nghĩ nịnh nọt vài câu, nhưng là ta nói không ra, nàng thái khác thường.

"Ta chỉ là muốn thật tốt nhìn người, mười mấy năm qua, ta chưa từng có thật tốt xem người." Nàng thật sự sáng lạn.

"Thái hậu..." Hôm nay ta cư nhiên sẽ bị nàng khiến cho nói không ra lời.

"Dung nhi, nghe nói lần trước người không chịu hồi cung đi? Lần này vừa nghe nói người ở chỗ này, ta liền chạy đến. Ta đã là tuổi xế chiều người, nếu như có thể có người bồi bên người, mới có thể đủ chân chính - chết cũng không tiếc." Nàng nhẹ nhàng rũ đầu của ta phát: "Hải tử, ta có lỗi với người a, ta đây bồi tử ...nhất có lỗi với - chính là người." Quan năng chuyện gì?

"Thái hậu, ngài không có có lỗi với ta, ngài đối dung nhi rất tốt."

"Dung nhi theo trở về, ta muốn cho người trở thành thiên hạ tôn quý nhất - nữ nhân." Nàng cười, nước mắt cũng không do tự chủ - té.

Ta cười cười: "Thái hậu, ta sẽ trở về. Nhưng là có làm hay không hoàng hậu không trọng yếu, quan trọng là... Ta cùng Hoàng thượng lưỡng tình tương duyệt, có thể theo hấn chung một chỗ, ta cũng đã rất thỏa mãn."

Thái hậu khô héo - trên mặt đi đầy nước mắt: "Hải tử, ta có lỗi với các người. Nếu không phải ta lệnh tử tuyết lộng rớt người bụng lý - hải tử, người cũng sẽ không phiêu bạc tại ngoại, bị nhiều như vậy - khổ."

"Qua - coi như xong." Ta đã sớm biết, hiện tại tái nghe cũng không có cảm giác.

"Chẳng lẽ người không hận ta sao?"

"Không hận, thái hậu là muốn bảo vệ ta không phải sao? Dung nhi chưa tiến trước liền có mang có bầu, thái hậu cho là dung nhi cùng mặt khác nam tử trong lúc đó có tư tình có phải hay không?" Ta một mực là nghĩ như vậy -.

"Dung nhi, người hiểu là tốt rồi, ta lão thái bà thật là tốt tâm làm chuyện xấu. Nếu là hoàng nhi đã biết, hấn nhất định sẽ hận ta -."

Ta lắc đầu, cười nói: "Sẽ không -, hải tử chúng ta còn có thể có...nữa, người không cần tự trách. Kỳ thật việc này cũng lạ ta, hậu cung hiểm ác, ta là muốn tránh tại lãnh cung thanh đưa bé này sinh hạ lại, không nghĩ tới cũng để lộ phong thanh."

Thái hậu nói: "Ban đầu tử tuyết nói với ta - lúc, ta đương tràng ngắt xiu đi. Dung nhi, ta không nghĩ tới chuyện hội biến thành như vậy."

Ta có tình khổ sở địa thờ dài nói: "Ai, ta cùng đức phi tỷ tỷ luôn luôn bất hòa. Tỷ tỷ nơi bắt ta - nhục điểm, đó cũng là không gì đáng trách."

Thái hậu - trong đôi mắt hiện lên một tia hân ý, "Đức phi? Nàng không xứng." Muốn - nhất định những lời này, xem ra trong khoảng thời gian này thái hậu đều là không có thay ta suốt nàng. Hiện tại ta liền lửa cháy thêm dầu, nhất định phải nàng nỗ lực đại giới.

"Thái hậu, đức phi tỷ tỷ chỉ là quá yêu Hoàng thượng, thỉnh thái hậu tha nàng." Như vậy giả - nói ta đều nói tính ra khẩu.

Thái hậu cười lạnh: "Hừ, thiên hạ chỉ có người yêu nhất hấn. Các người trong lúc đó - mới thật sự là - tình yêu, rồi sau đó cung - mặt khác phi tử, bất quá là ham vinh hoa phú quý. Tử tuyết từ nhỏ ở bên cạnh ta lớn lên, ta còn không hiểu rõ nàng - tâm địa gian xảo." Ta không nói gì, thái hậu nói: "Dung nhi, người nhất định phải sớm đi thăng hạ hoàng tử, lúc ấy hậu người có thể danh chánh ngôn thuận - làm hoàng hậu, bất luận kẻ nào đồ mơ tưởng thay thế được người." Ta cũng không phải trư, không sinh.

"Thái hậu, sinh hải tử không phải nói sanh tự sinh -." Ta nhin không được thốt ra.

Thái hậu cười nói: "Còn muốn hoàng nhi cùng người cùng nhau mới được." Đừng nói nữa có thể không, ta đều phải tìm địa khe. "Dung nhi, người thị tầm mấy lần?" Ta - má ời, liền cái...này người đồ vẫn.

"Một lần cũng không có." Ta vội nói: "Ta tiến sau này một mực lãnh cung, cần phải liền bài tử cũng không có."

"Ta là thuyết tiến trước, ra cung sau." Muốn ta nói như thế nào a? Da mặt dày thành ta như vậy, cũng sẽ bị nàng vẫn đến. Cũng, khương là lão - lạt.

"Hai lần." Ta rất xấu hổ - nói ra này hai chữ.

Thái hậu cười nói: "Ngươi không dùng không có ý tứ, chỉ là hai lần mà thôi? Tối ngày hôm qua có tính hay không." Ta - thiên, cứ nhiên theo thái hậu thảo luận cái vấn đề này, cái...này thái hậu thật sự là nhảm chán được có thể.

Ta còn là thành thật điểm ba: "Tiền trước - một lần, ngày hôm qua -.. Lưỡng. Thứ." Tiền một năm tài ba lần mà thôi, hơn nữa có hai lần là ở ta trung xuân được đích tình huống hạ, thất sủng tần phi - tiêu chuẩn.

Thái hậu che miệng cười khê: "Hải tử, ta là mẹ của ngươi, có cái gì không thể nói -."

"A? Mẫu thân."

Nàng vội nói: "Ta là mẹ của ngươi - tỷ tỷ, lại là hoàng thượng mẫu thân, ngươi không đem ta đương mẫu thân sao?"

"Dung nhi một mực thanh thái hậu đương mẫu thân." Võ võ mã thí không sai được,...trước phát triển thoáng cái bà tức quan hệ.

"Như bình thường dân chúng gia giống nhau, gọi một tiếng nương có thể chứ?" Nàng chờ mong - nhìn ta.

Ta bị lộ hờ hững, gọi nương? Nàng cũng không phải không có nhân gọi, ngọc tình không phải phải nàng tại sao lão là đối ta giỏi? Nói cái gì nàng là ta mẫu thân, hơn nữa chúng ta giống nhau - dung nhan, ta cùng tề hạo cùng một ngày - sinh nhật, ta đồ bắt đầu hoài nghi ta là không phải nàng sinh -. Thâu long chuyển phượng chuyển thấy vậy khán hơn nhiều, lại có nhiều như vậy - trùng hợp, ta không nghi ngờ đều không được.

"Dung nhi?" Nàng thanh ta kéo thực tế. Ta nói: "Thái hậu nương nương, dung nhi tự biết không xứng."

Nàng mặt rơi xuống đất nói: "Nào có cái gì không xứng -."

"Thái hậu nương nương, ta nhượng Hoàng thượng đi vào bồi cùng ngươi? Ngươi nghĩ hấn ba." Tìm cá ...nhất lạn - lấy cớ.

"Tĩnh, ta lão đầu khớp xương, na cần phải có nhân bồi. Nhượng hấn đa bồi cùng ngươi ba, trở về cung triều chánh bận rộn, cùng ngươi - thời gian tự nhiên tự ít đi." Thái hậu thương tiếc - nhìn ta, khoe miệng tràn đầy vui vẻ.

"Thái hậu, na (nọ) dung nhi cáo lui." Sớm làm lưu ba.

"Dung nhi, mấy ngày này ta rất nhớ ngươi, tái bồi theo ta ba." Không phải nói không cần nhân bồi, hơn nữa muốn bồi người của nàng hơn nhiều. Hậu cung - tần phi môn(nhóm) đều muốn khai thượng thái hậu này khóa đại thụ, nơi nào có rãnh rồi lại nghĩ ta.

"Phải.." Ta không có tư cách cũng không có lý do cự tuyệt một cái lão nhân - thỉnh cầu, hướng chi người này cũng ta - bà bà.

Ta cứ như vậy một mực bồi thái hậu cấp lap, tựa hồ ta nói cái gì nàng đồ rất thích nghe, khiến cho ta đảm Chiến Tâm kinh, nói đến miệng khô lưỡi khô. Rốt cục, thần vũ vương tử nghe nói thái hậu ở chỗ này nhất định phải đi bãi phòng, tài thanh ta cấp hoán đi ra. Tái cấp lap đi làm, ta thật sự là không được.

Ta cùng tề hạo đứng ở cửa, hấn hỏi ta: "Thái hậu nói cái gì?"

Ta áp lực trứ trong lòng bất an, làm nũng - tiến vào hấn trong lòng, cười nói: "Không nói gì thêm, liền thuyết muốn ta đa sinh mấy người hải tử." Nếu như thân phận của ta thật sự có vấn đề, phiền phức có thể to lớn, lộng bất hảo hội gây thành chính biến - đại họa. Tô nỗ thế, đây là ta lần đầu tiên làm nũng

"Cứ như vậy?" Tựa hồ xem thấu ta - nói sạo.

Vì vậy ta thành thật - thuyết: "Được rồi, nói cho ngươi, thái hậu hỏi ta thị tẩm mấy lần."

Tề hạo rất không hữu hình tượng - cười rộ lên, hấn tuyệt đối không tin mẫu hậu hội vấn như thế không có hàm dưỡng - vấn đề.

"Nghĩ cái gì?" Ta từ đầu đến chân khinh bỉ hấn.

"Ngươi trả lời như thế nào?" Hấn tựa hồ rất tốt kỳ ta - trả lời.

"Ta nói một lần cũng không có?"

"Tại sao như vậy trả lời? Nếu như ngươi quên rồi hiện tại trở lại một lần." Nhìn hấn na (nọ) gian trá - ánh mắt, cách hấn xa một chút không sai.

"Hoàng thượng, nô tỳ (nô tài) cái gì cũng không có đồ nghe thấy, cũng không có nhìn thấy." Đứng ở cửa, nhìn chúng ta hồi lâu - Triệu cô cô cùng phúc công công bắt đầu đi ra làm sáng tỏ. Kỳ thật, là nhắc nhở chúng ta nơi này không thích hợp, muốn buồn nôn cần phải hoán cá địa phương.

Chúng ta tương hồ nhìn liếc mắt, hoàn toàn vô ngữ...

Q.4 - Chương 7: thông minh cũng là lỗi!

Vừa nhìn cái...kia vương tử cũng biết hẳn không phải cái gì thứ tốt, tại chúng ta nơi này thảo không được tiện nghi, chạy đến thái hậu na (nợ) thỉnh cầu tướng mai ảnh hoặc là dung phi gả cho hắn. Thái hậu vừa nghe nói phải gả ta tự nhiên là rất sinh khí đích cự tuyệt, nhưng là nói đến mai ảnh, nàng hồ đồ - đồng ý, bởi vì nàng căn bản là không biết mai ảnh là ai a.

Đương thái hậu thanh tin tức kia tuyên bố đi ra, tập thể té xỉu, ngọc tình đương tràng mắng: "Mẫu hậu, người lão hồ đồ. Theo sau có thể giả, mai ảnh tuyệt đối không thể giả."

Thái hậu sinh khí địa đạo: "Hò nháo, quốc gia đại sự người một nữ hài tử hạt trộn đều cái gì nha? Cái...kia mai ảnh không phải là một ca kỹ, có cái gì không thể giả -?" Lại lần nữa nói rõ, ta không phải ca kỹ.

Tề hạo nói: "Mai ảnh là dung nhi giả trang -, người thật muốn dung nhi giả đi ra ngoài."

Thái hậu thiếu chút nữa đã bất tỉnh, "Thật sự?..."

Hiện tại vấn đề phiền phức, thái hậu cương đáp ứng giả mai ảnh, cái...kia từ vương tử liền cắt đi, tỏ vẻ nhất định bằng khoái - tốc độ bị hậu lễ để van cầu thân. Kỳ thật hẳn là sợ hãi chúng ta dối ý, cho nên lưu trữ đại cát, điển hình - hèn hạ tiểu nhân. Đồ đã đáp ứng, tạm thời cũng muốn không ra cái gì biện pháp tốt, cho nên chúng ta quyết định về trước kinh thành đi.

Thanh câu lạc bộ đêm - sinh ý giao cho lan đi cùng Nguyệt nhi, các nàng cam đoan nhất định cho ta quản lý hảo. Trang sức màu đỏ phượng có vân dung, rắng màu, phục linh, lão Mã. Dù đồ câu lạc bộ đêm có lan đi cùng Nguyệt nhi, ta có thể yên tâm. Ta mặc dù là hồi cung đi, không chậm trễ kiếm tiền, nếu có một ngày phát hiện quý phi cái...này công tác bất hảo làm, ta từ chức không phải được rồi. Dù sao cái...này chức vị cũng không có bao nhiêu tiền lương, không bằng làm lão bản tới đa. Trên đường, ta lặng lẽ phòng vẫn phúc công công, ta thật sự không giải thích được bọn họ tại sao hội lớn như thế đám, không mang theo một cái thị vệ tự ra tới. Kết quả lý do ta thiếu chút nữa té xỉu, thái hậu xuất thân tướng môn, võ công không tệ. Triệu cô cô từ nhỏ đi theo thái hậu, đương nhiên cũng sẽ mấy chiêu. Phúc công công trước kia là thái hậu nàng lão cha thủ hạ - phó tướng, sau lại bởi vì nguyên nhân nào đó tài tiến. Cho nên, bọn họ ba cái người già yếu trên thực tế đỉnh lợi hại.

Thái hậu về trước cung, ta cố ý đi nhất thẳng thành vương phủ. Tại giảng văn lâu tìm được nàng nói - tiểu thuyết --《 thần điều hiệp lữ 》. Đi đi son vẫn còn mang tiểu thuyết. Đáng tiếc chỉ có thượng bán bản, không có hạ bán bản. Ta cảm hiện đại công nghệ chế luyện - thư, rơi lệ như mưa.

Còn có nhất kiện tiểu đai đeo, tuyệt đối tơ tằm. Ta ban đầu còn tưởng rằng là hung y, cho ta lưu văn kiện đai đeo có ích lợi gì? Như thế đồ trang sức màu đỏ phượng thì được bán, đương nhiên là ta xếp đặt -. Mặc kệ nói như thế nào, đây là tâm ý của hắn, ta dè dặt - thu hồi lại.

Ta cầm thư cùng y phục đi tới, ánh mắt theo cây hạch đào đường như, xếp hợp lý hiển nói: "Đại ca, người có thể... hay không cho ta họa một bộ nàng - bức họa, ta nghĩ nàng."

Thành vương yên lặng gật đầu: "Hảo."

"Cám ơn." Nếu không phải nhà của ta hôn quân ở đây, thật muốn ôm hắn khóc, dù sao hắn là xa xa yêu qua - nam nhân.

"Không cần khách khí, ảnh nhi. 《 thần điều hiệp lữ 》 - kết cục rốt cuộc là thế nào -?" Hắn vẫn còn khán tiểu thuyết a.

Ta nhất thời không phản ánh lại đây, "A?"

Hắn cười cười: "Tính, không biết coi như xong."

"Sao, không phải. Tồi hậu - kết cục là tốt, nhưng là kỳ thật 《 thần điều hiệp lữ 》 trước còn có nhất bộ 《 xạ điêu anh hùng truyện 》 đến tiếp sau 《 ý thiên Đồ Long ký 》, này tam bộ muốn cùng chung một chỗ khán, mới có thể rất sáng tỏ. Dương qua cùng tiểu long nữ chung một chỗ, hồi cổ mộ ân cư, quách tương tới hậu xuất gia vì ni, sáng lập phái Nga Mi. Dương qua - kiếm bị dung, chú thành ý thiên Đồ Long một đôi đao kiếm. Bên trong cát giấu < võ mục di thư > cùng < Cửu âm chân kinh >, hẳn, rất khó nói. Có rãnh rỗi cho người nói ba, kết cục là có điểm bi thương, bất quá hai vị nhân vật chủ yếu rốt cục phá tan thế tục lễ giáo, đạt được hạnh phúc." Ước chừng cứ như vậy nói.

Tề hạo căn bản không rõ chúng ta đang nói, nói: "Các người nói cái gì?"

Tề hiên nói: "Đây là xa xa lưu lại - thư, chỉ có một nửa, ta hỏi một chút ảnh nhi có biết hay không kết cục." Hiện đại nhân có chín mươi phần trăm chín giờ cừu cừu cừu cũng biết.

Tề hiên nói tiếp: "Quách tĩnh cùng hoàng dong ni? Bọn họ vợ chồng trấn thủ Tương Dương, vì nước vì dân, tề hiên bội phục."

Ta thờ dài: "Quốc phá sơn hà toái a, bọn họ đều là anh hùng, đáng tiếc sinh sai lầm rồi niên đại. Quyền sách - kết cục cũng không nói gì, nhưng là 《 ý thiên Đồ Long ký 》 thảo luận quách tình cùng hoàng cung đều chết hết, Tương Dương thành phá, bọn họ hi sinh cho tổ quốc."

Tề hiên cũng thờ dài: "Thì ra là thế, nói vậy trừ này tam quyền sách - kim dong tiên sinh cũng là một vị kỳ nhân." Xa xa lợi hại, thanh kim đại hiệp - văn hóa truyền bá đến cổ đại.

Ta cười mỉa nói: "Đúng vậy, hần đích thật là rất lợi hại." Học văn học đồ rất sùng bái hần, kỳ thật kim đại hiệp chính là ta - thần tượng.

Ta cùng tề hiên tại đại đàm kim đại hiệp, tề hạo thấy vậy trong lòng rất không thích, tối hậu thanh ta mạnh mẽ kéo tẩu. Ta cùng tề hiên ước hẹn hảo, hôm nào có rảnh rồi liền cùng nhau nói chuyện Hoàng lão tã, nghe nói hần người thập phần sùng bái đồng tã.

Rốt cục lại nhớ tới hoàng cung, vừa vào cửa cung, nhìn cao cao - cung tường, trong lòng lộp bộp một tiếng, ta lại không có tự do.

Tần nhi ngâm thu thấy ta trực tiếp liền không nhận ra, ta thanh bản thân - tao ngộ thêm mắm thêm muối - nói một lần. Nghe được các nàng lưỡng rất buồn bực, nghe được ta mở gia thanh lâu, các nàng lưỡng càng là buồn bực.

Các nàng hai cái cũng thanh trong khoảng thời gian này đích tình huống cùng ta nói, hiện tại ta đã là phi tử, dung phi. Đối ngoại thuyết có bệnh, tình đường trung, bất luận kẻ nào không được thăm hỏi.

Từ ta đi sau, không còn có nhân tấn quá phận vị. Trong lúc, ...nhất được sùng ái chính là triệu đức phi. Trịnh thực phi vẫn bệnh trung, mặt khác hậu cung tần phi cân sức ngang tài. Chỉ có tề di phụ nhân gia - thế lực ngã, cho nên trước mắt đã không được sùng. Chu Tiếp dư, mai tần cũng là mẫn thâm -, từ chúng ta đi, duy nhất không thị tẩm - nhất định các nàng hai cái. Ta biết nguyên nhân, bất quá liền bán ta một cước. Theo tần nhi thuyết, mỗi vị tần phi thị tẩm xong, đều có đạt được thái hậu ban cho - chén thuốc. Nghe thái hậu trong cung - người ta nói, cái...kia được là có trợ cùng mang thai -. Đức phi mỗi ngày quất, mặt khác tần phi cũng chỉ có thị tẩm sau này mới có cơ hội. Vừa nghe nàng nói như vậy, ta lập tức hoài nghi thái hậu có âm mưu. Nhược thật sự là trợ dụng - công hiệu, tại sao không có nhân mang thai? Bất quá ta nghĩ không rõ thái hậu tại sao làm như vậy, không có lý do gì -.

Không sai biệt lắm thanh tình huống biết rõ ràng sau, tần nhi hỏi ta: "Tiểu thư, ngươi không phải nói vĩnh viễn sẽ không tới sao? Như thế nào lại đã trở về?"

"Ai chống lại hôn quân một ngày cho trừ? Huống chi lần này thái hậu, ngọc tình công chúa, thành vương toàn bộ đồ xuất động, ta có thể cự tuyệt sao?" Đây chỉ là lấy cớ, lấy lá gan của ta, không có gì không dám làm -. Nhưng là cái...kia lý do, đánh chết ta cũng sẽ không thuyết.

"Tiểu thư, ngươi gọi Hoàng thượng hôn quân?" Tần nhi kinh ngạc nhìn ta, không phải hôn quân là cái gì, bất quá đây là hoàng cung, không thể như vậy gọi -.

"Tại ngoài cung ta cứ như vậy gọi -, bất quá vào cung cần phải sửa sửa lại." Tái gọi hần hôn quân cho dù hần đồng ý, ta cũng không đồng ý.

Bởi vì rất nhiều chuyện yêu cầu xử lý, tiểu nện cao chân nói cho ta biết, tề hạo hôm nay buổi tối bất quá tới. Sớm chiều ở chung lâu như vậy, lập tức cô đơn trong lòng vẫn còn thật không thoải mái.

Đệ 2 nhật, chu Tiếp dư bàn vào sương hoa cung, chu viễn cách chức lưu đầy. Ta đã sớm theo tề hạo nói qua ta chu viễn chuyện, hơn nữa chu viễn không biết sống chết - thượng nhất đạo bí chiết, nhất định về ta -. Đắc tội người của ta, cũng hôn quan, không xử lý na (nọ) không có khả năng -. Liên lụy đến chu Tiếp dư muội muội, cũng là ta dự liệu trung.

Thoáng cái triều, tề hạo bỏ chạy đến lãnh cung, cái...kia lúc ta vẫn còn ăn bữa sáng ni (dậy trẻ a, bản thân thật sự thái lại). Đương hoàng đế cũng mẫn khổ cực -, ta đang lo lắng trừ cấp hoàng đế cũng biết mấy ngày nghỉ ngơi.

Nhìn tình mỹ - vật thật, một điểm cũng không muốn ăn. Nếu như có thể lựa chọn, ta mỗi ngày ăn bánh nướng, chỉ cần có nhân uy ta.

Ta cảm thía tại trong chén giảo lai giảo đi, không thấy ta quất thuần nhất.

" lại không muốn ăn?" Chính ngán người, đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện, ta cả kinh, thanh pho mát tiên được bản thân một thân. Ta vội vàng đầu đầu y phục thượng - pho mát, cười nói: "Không muốn ăn, tần nhi, rút lui."

"Muốn ta uy người?"

Ta cười hi hi - đứng lên, hoàn toàn không để ý hình tượng, hai tay ôm hần - lưng, "Cũng không phải không có uy qua, tái uy một lần cũng không sở vị."

Tần nhi - thanh âm rất không thích hợp - vang lên: "Hoàng thượng, nương nương, nô tỳ cáo lui." Trong cung nhất định phiền phức, đi tới na cũng có nhiều người như vậy.

Vốn là không muốn ăn -, tề hạo cưỡng bức ta ăn nhất hơn phân nửa, thật lâu không có ăn như vậy rồi.

Ăn no sau này, chúng ta tại lãnh cung lý nơi đi một chút. Bản thân là triều đại đệ nhất cả vào lãnh cung - tần phi, cho nên lãnh cung là trống không, trừ...ra chúng ta hai cái không có nhân quấy rầy. Chúng ta lưỡng nắm tay, thân mật tiêu sái tại hoang vu - lãnh cung lý. Chính là ta cảm giác được, cả hoàng cung, không có gì địa phương so sánh nơi này tốt.

"Ảnh nhi, làm ta - hoàng hậu có được hay không."

Ta lắc đầu, "Không, không làm hoàng hậu." Hoàng hậu mệt chết đi a, theo quần gia giống nhau.

"Người đã nói người muốn quý phi -, ta lập tức hạ chỉ, phong người làm quý phi, độc nhất vô nhị ảnh quý phi."

"Ta chỉ là nói một chút thôi, không cần danh phận, không cần địa vị, chỉ ở hồ tình yêu. Tại trong hoàng cung thuyết tình yêu hai chữ có lẽ rất ngu, nhưng là ta nói thật sự." Thật là ngu, ta khờ được đáng sợ. Không cần danh phận đó là không có khả năng, nhưng là tại trong cung, nổi danh phận, có địa vị, ngược lại là một loại ràng buộc.

Tề hạo nghiêm túc nhìn ta, con mắt lý vô hạn ôn nhu: "Ta muốn người làm ta - quý phi, như vậy chúng ta có thể danh chính ngôn thuận - chung một chỗ."

Ta cười nói: "Hiện tại không phải danh chính ngôn thuận sao? Ta hiện tại nhất định dung phi."

"Không giống với, ta muốn người trở thành hậu cung tôn quý nhất - nữ nhân. Bất luận kẻ nào, cũng không có thể khi dễ người, danh chính ngôn thuận - độc sủng người một người."

Ta tỉnh táo địa đạo: "Lâm gia bị người mất quyền lực quyền lợi, na (nợ) Triệu gia nì? Triệu gia không bỏ qua, Vương gia lại sẽ như thế nào? Đừng quên, triệu tử tuyệt phía sau có cường đại - thế lực. Ta là hy vọng người độc sủng một mình ta, chính là, ta có thể sao? Ta ích kỷ, nhưng là ta không thể không lo lắng triều đình - thế cục. Hậu cung từ trước theo chánh trị là phân không ra -, không thể bởi vì ta - ích kỷ ảnh hưởng đến triều đình - thế cục. Cho dù người không thích triệu tử tuyệt, cũng muốn rất sủng nàng." Vừa về tới hậu cung, tình yêu cùng chánh trị liền nhắc lên quan hệ. Ta lần đầu tiên hy vọng bản thân bốn một điểm, đón nhận hảo ý của hắn, chính là ta làm không được. Ta lần đầu tiên hỏi hận bản thân đọc hơn nhiều thư, hỏi hận bản thân thông minh một điểm. Không trách được thuyết nữ tử vô tài nhất định đức, bốn một điểm liền không có nhiều như vậy phiền não.

Hắn thanh ta gắt gao ôm vào trong ngực: "Ảnh nhi, người tại sao muốn như vậy thông minh, có đôi khi thật hy vọng người bốn một điểm."

Ta cười cười: "Ta thông minh bắt hảo sao?"

"Người yên tâm, Lâm gia thân cư chức vị quan trọng - môn sinh đã bị ta hoá được không sai biệt lắm. Có vương bản cái...này lão thất phu, lâm nguyên chi là không có thực quyền Ngự Sử."

"Lâm gia là giải quyết, khó khăn nhất giải quyết - Vương gia nì? Cùng Vương gia đồng khí liên chi - Triệu gia nì? Cho nên, bây giờ còn không thể phớt lờ. Cho dù người không thích triệu tử tuyệt cũng muốn thật tốt yêu thương nàng, người còn cần phía sau nàng - thế lực không phải sao?" Trong lòng ề ầm -, hiện đức phi tử không phải hảo làm -.

"Nếu như động Triệu gia, ta sợ mẫu hậu hội trách ta." Nan a, hoàng đế là khó khăn nhất - công tác.

"Cái...này người yên tâm, thái hậu là hiện đức thái hậu, nàng như vậy thông minh, cái gì đô hiểu." Đúng vậy, nàng khổ cực như vậy tài bang tề hạo đoạt đến ngôi vị hoàng đế, nàng sẽ không nhượng bất luận kẻ nào thương -.

"Ảnh nhi, cho dù không làm quý phi, ngày mai ta đã đi xuống chỉ để cho người bàn đến vũ hoa các đi." Không phải Phượng nhi chỗ ở, Phượng nhi hôm nay bàn, ta ngày mai phải đi trụ, trong cung nhất định như thể biến ảo Vô Thường.

Ta còn là lắc đầu: "Cũng lãnh cung thanh tịnh, hiện tại bởi vì mặc thượng thư - thế lực, người có thể phong ta làm phi tử, nhưng là ta - ngại khí nhất định không thể cao hơn triệu tử tuyệt. Ta sợ ta đi ra ngoài, thái hậu, còn có người đều có che chở ta, khi đó triều đình lại có một hồi đấu tranh không phải sao?" Nước mắt không không chịu thua kém - té, ta lại lần nữa hỏi mình, tình yêu tại sao muốn theo chánh trị nhắc lên quan hệ.

Tề hạo nhẹ nhàng hôn khô ta - nước mắt: "Mặc thượng thư là trung thần."

"Ta không biết hắn trung bất trung, nhưng là nếu như người thật sự tin tưởng hắn, thông qua hắn âm thầm nuôi trồng thế lực của mình, người càng muốn lạnh nhạt ta." Mặc thượng thư là có trách nhiệm Lại bộ -, nghĩ bồi dưỡng người của mình, đương nhiên muốn thông qua hắn.

"Ảnh nhi, biệt như vậy thông minh, hôm nay buổi tối người thị tẩm có được hay không?" Thông minh cũng là sai lầm.

"Bất hảo, tìm triệu đức phi ba. Nhượng mọi người xem khán, sủng quan hậu cung chính là nàng." Tại ngoài cung ta có thể nói được gió mát, tại trong cung, ta khước có như vậy có lý trí, ta thật hy vọng thanh đầu óc của mình biến bốn một điểm.

"Ảnh nhi, người yên tâm, ta sẽ xử lý tốt -. Nếu không phải kiêng kỵ Trữ vương, vương bản cần phải dưỡng lão." Ta tin tưởng ta ái - nam nhân không đến mức như vậy không dùng, hắn có thể xử lý tốt.

Nói lên Trữ vương, ta đã nghĩ đến cái...kia người chết yêu ăn xong ta đậu hủ, cười nói: "Vương bản là cần phải dưỡng lão, được, ta bắt cóc qua Trữ vương. Lúc ấy ta còn nói ta là Lại bộ thượng thư chỉ nữ, bây giờ nhìn lại, mặc thượng thư chỉ có thể trung thần vu người, nghĩ đầu nhập vào Trữ vương cũng không có cơ hội."

"Ảnh nhi, mặc thượng thư đích thật là trung thần, ta có ý nhượng hắn làm Thừa tướng."

"Biệt ở trước mặt ta thuyết cái...này, hắn chính là cha ta." Đến lúc đó nhân gia còn nói mặc thượng thư bán nữ cầu vinh, mà ta còn lại là hồng nhan họa thủy. Hoặc là nhất định hậu phi tham gia vào chính sự, na (nợ) đều là tử tội.

"Ta tin tưởng anh nhi sẽ không làm việc thiên tư -."

Ta cười xấu xa: "Phải? Ta đây gọi tham gia vào chính sự, ngươi Không sợ ta biến thành Vũ Tắc Thiên sao?"

"Sẽ không, bởi vì ta là minh quân."

"Trang điểm."

Ta tựa vào bờ vai của hân thượng, trong lòng rất ấm áp. Nếu như này trong cung chỉ có chúng ta hai người, thật là tốt biết bao. Khả hết lần này tới lần khác khước có như vậy - ràng buộc, vào cung, chúng ta - tình yêu cũng đã không phải đơn thuần - tình yêu.

Mặc dù ta một mực lừa mình dối người - vẫn thiên hạ trọng cũng ta trọng, nhưng là ta phi thường - rõ ràng, ta vô phương cùng giang sơn so sánh với. Hân là quân vương, gánh vác trách nhiệm. Ta là muốn ích kỷ - độc chiếm hân, chính là một khi vào cung, ta còn không phải không tự chủ được, chịu đựng nước mắt - thanh hân giao cho người khác. Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện lựa chọn bản thân cái gì cũng đều không hiểu, không cần đi bận tâm quá nhiều. Đôi khi, thông minh cũng là lỗi, càng là phiền não.

Cũng, buổi tối là đức phi thị tẩm. Ta nằm ở lãnh cung lý, lôi kéo góc chăn, nước mắt không ngừng ra bên ngoài mạo. Trước kia đối hân không có cảm giác, hân tìm ai thị tẩm ta trực tiếp không nhìn. Hiện tại ái thượng hân, cư nhiên hội như thế đau lòng.

Tần nhi bị ta - tiếng khóc đánh thức, chường trứ đáng đi vào nói: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái? Muốn ngâm thu đến xem nhìn?"

Ta ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, "Tần nhi, chúng ta rõ ràng yêu nhau, tại sao không thể gần nhau. Chúng ta - tình yêu, tại sao muốn theo chánh trị nhắc lên quan hệ?"

Tần nhi luôn luôn là ...nhất biết ta -, thay ta lau khô nước mắt, nói: "Tiểu thư, ngươi ái - không phải người bình thường. Hậu cung lý nhiều như vậy tần phi, ngươi ăn được hoàn nhiều như vậy dấm chua sao?" Tình cảm nàng đã cho ta ghen.

"Tần nhi, ta không phải ghen. Ta chỉ là khổ sở, là bi thương ai, thân là hậu cung nữ tử - bi ai. Nếu như thuyết ái thượng quân vương là một loại sai lầm, tại sao muốn cho ta gặp gỡ hân. Có lẽ.. Ta căn bản là không nên trở về." Ta bắt đầu hoài nghi, bản thân trở về có phải hay không đối -.

Tần nhi nói: "Tiểu thư, ngươi không có sai, Hoàng thượng không có sai, thối chính là lão Thiên."

"Tần nhi, có lẽ ta nhất định họa thủy, ta từ nhỏ cũng chỉ hội liên lụy người khác. Tần nhi, ta là không phải hân - trời buộc?"

"Tiểu thư, ngươi đừng như vậy. Đây không phải của ngươi thác, ngươi không phải trời buộc." Tần nhi gặt gao - ôm ta, nhượng ta phải đến một điểm an ủi. Tại trong cung, ta ít nhất còn có cá tần nhi.

Liên tiếp ba ngày, thị tẩm - đều là đức phi. Tề hạo ban ngày đi theo ta, ta miễn cưỡng cười vui, buổi tối trốn ở chăn lý khóc, như vậy - thời gian ta đủ rồi.

Bắt đầu tưởng niệm ngoài cung, tưởng niệm trang sức màu đỏ phượng. Tưởng niệm màu lam - bầu trời, tưởng niệm tự do - không khí. Có lẽ, ta không nên trở về, thật sự không nên. Giống ta như vậy - nữ tử không thích hợp cung đình, kết quả là chỉ biết khiến cho bản thân mình đầy thương tích.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 8: đức phi bắt kẻ thông dâm

Hồi cung bốn ngày, ta một mực muện tại lãnh cung lý không muốn đi ra ngoài. Giống ta như vậy ái nháo - nhân, cư nhiên hội muện được, coi như là kỳ tích. Vốn đang nghĩ đến ngọc tình cùng thái hậu na (nọ) đi dạo, nhưng là ta thật sự không cao không biết xấu hổ đi, bị ' bắt kẻ thông dâm ' tại giường thật sự mất mặt. Rõ ràng là danh chánh ngôn thuận - vợ chồng, khiến cho theo làm tặc đường như.

Hơn nữa thái hậu nơi đó cũng có tin tức truyền ra, thái hậu thân thể khó chịu, không tiếp thấy bất luận kẻ nào.

Bật kín cái khăn che mặt, đi ra bên ngoài đi một chút. Tại sao muốn che mặt nhỉ? Để các nàng đã cho ta cũng trước kia na (nọ) đức hạnh, biệt thanh ta xếp vào đối thủ cạnh tranh - hàng ngũ. Mới vừa đi ra lãnh cung vài bước, đối diện đi tới một vị hồng y mỹ nữ, trang phục được trang điểm xinh đẹp. Tại trong cung như vậy rêu rao -, trừ...ra triệu đức phi còn có ai. Ta vừa định vượt qua, chợt nàng nói: "Đây không phải dung phi sao? Như thế nào có rãnh rồi đi ra?"

Ta hơi hơi ngời xỏm người xuống từ, cười nói: "Thần thiếp cấp đức phi nương nương thỉnh an." Mẹ kiếp, nếu không phải Lão Tử để cho ngươi, ngươi cá

tiểu tiện nhân có thể như vậy được sung ái? Chờ người gia ngã, Lão Tử giết người. Cũng đủ không may, một hồi lai liền thấy cái... này tào thanh tinh. Thật là năm xưa bất lợi, ngã tám đời đại hồng.

Đức phi ừ, ngao mạn - từ bên cạnh ta đi qua đi, thân nhiên nói: "Dung phi muội muội thân thể bất hảo, chia ra lai chạy loạn." Này hoa viên lớn như vậy, Bồn cô nương na chọc giận người.

"Là, cảm ơn tỷ tỷ quan tâm." Ta nhẹ nhàng gật đầu. Bồn cô nương trước hết để cho trứ người, cõn xa một chút.

"Muội muội, thân thể bất hảo, nên thật tốt nghỉ ngơi." Nàng phủ hạ thân thể, tại ta bên tai nói: "Muội muội, nghe nói Hoàng thượng mấy ngày hôm trước đi xem người?" Tin tức thật là linh thông -.

"Là, Hoàng thượng thương tiếc muội muội bị bệnh, cho nên vô nhìn ta." Nếu không phải lo lắng đến nhà người thái có quyền thế, ta một cái tát đánh quá khứ.

Nàng đỡ ta - bả vai, nói: "Muội muội, thân thể bất hảo vẫn còn câu dẫn Hoàng thượng ni, thật là lợi hại -." Nói xong dùng sức sờ, đầy - móng tay hiểm vào ta - thịt lý. Ta nhìn không được kêu một tiếng, ngẩng đầu, chính đón nhận ánh mắt của nàng. Nàng trong mắt tràn đầy oán hận, nói: "Hoàng thượng đi ra ngoài lâu như vậy, một hồi lai phải đi nhìn, muội muội thật sự là hảo phúc khí."

Ta không nói gì, dùng sức chịu đựng. Đức phi biến bốn thêm lợi, dùng là dùng một lát lực, ta bản năng phản ứng, lập tức đẩy ra hai bên tay nàng, nói: "Đức phi tỷ tỷ, ngài - phong hào là đức, chính là đức hạnh cũng không được tốt lắm."

Đức phi cười đắc ý: "Muội muội, người phong hào dung, như thế nào liền không hiểu phải cho nhân nữ?"

"Tỷ tỷ liên tục thị tẩm ba ngày, Hoàng thượng chẳng qua là nhìn ta, người liền theo so đo sao?" Nếu là một hồi lai chính là ta, nàng còn không thanh ta cấp ăn. Trong cung - nữ nhân cũng đáng sợ - muốn chết, ta dọa dọa không khởi a.

Nàng cười lạnh: "Muội muội, người phải nhớ kỹ, Hoàng thượng là của ta, bất luận kẻ nào đô đừng nghĩ cướp đi."

"Tỷ tỷ, Hoàng thượng là người trong thiên hạ -, không phải của người." Cho người ba phần nhan sắc biệt khai phòng nhuộm, ta cũng không phải nhuộm quả hồng.

Tề hạo từ phía sau cây mặt đi tới, lạnh lùng - nhìn triệu tử tuyết: "Dung phi nói đúng, trẫm là người trong thiên hạ -."

Triệu tử tuyết vội nói: "Thần thiếp cấp Hoàng thượng thỉnh an." Thanh âm kia kiều mỵ, bộ dáng ôn nhu, theo mới vừa rồi quả thực phẫn nộ hai người. Ta ác tâm, không đã cho ta gia hôn quân không biết người là cái dạng gì đức hạnh.

Ta cũng quỳ xuống nói: "Thần thiếp..." Ta còn không quy ni, hần đã kéo tay của ta, "Không cần quy." Đích xác, muốn ta quy rất miễn cưỡng. Tại người khác trước mặt bộ dáng cũng phải làm làm.

Ta cười cười: "Tạ Hoàng thượng."

Tề hạo nhìn triệu tử tuyết nói: "Đức phi, người là tốt rồi hảo tính lại thoáng cái, dung nhi nhĩ nơi nào đắc tội người, người muốn như vậy gặp khó khăn nàng."

"Thần thiếp chi là..."

Tề hạo trách mắng nói: "Câm, cho ta thật tốt tỉnh lại." Nên như vậy.

"Hoàng thượng, tỷ tỷ chỉ là theo dung nhi nói giỡn, người nhượng hần ba." Hư tình giả ý ai không hội a. Triệu tử tuyết hung hăng - trở mắt nhìn ta, ta khước cười đến thân nhiên, tựa hồ chuyện gì cũng không có phát sinh.

Tề hạo nếu như người bên ngoài, nói: "Dung nhi, trẫm muốn phong người làm quý phi." Vẫn còn nhân nàng không đủ hận ta?

Triệu tử tuyết - sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó khăn, ta vội nói: "Hoàng thượng, thần thiếp tiến thời gian ngắn ngủi, lại vô con nối dòng, không dám thụ phong."

Tề hạo nhìn triệu tử tuyết, lôi kéo tay của ta nói: "Đức phi người quy một canh giờ tái trở về, dung nhi chúng ta đi."

Trở lại lãnh cung, ta vội vàng kéo y phục, trên vai ngũ cá móng tay ấn, vết máu ra bên ngoài sẫm. "Con mẹ nó triệu tử tuyết, người chỉ là đến xem ta mà thôi, có cần phải như vậy sao? So với ta vẫn còn lòng tham, nghĩ độc sung cũng không cần ta đẩy lãnh cung phi tử liệt vào cuối cùng đối thủ ba."

Tề hạo tự mình lên cho ta được, nói: "Nữ nhân này tâm quá ác."

"Người nhìn thấy ba, ta liền nói người muốn sung nàng. Nếu là triệu ta thị tẩm, ta sớm bị người đâm...kia phi tử giết. Cho nên, ta còn là không cần làm quý phi." Ta biên kéo y phục biên ta oán.

Hần ngồi ở bên cạnh ta, một tay nắm cả ta - lưng, ta tựa vào hần trên vai. Tề hạo nói: "Ta chính là muốn nói cho nàng, người là ta - quý phi, bất luận kẻ nào cũng không thể khi dễ người."

"Tĩnh, làm cái gì không phải nặng như vậy muốn -, chỉ cần nguoi tốt với ta là đủ rồi." Thương yêu trung - nữ nhân là ngu dốt, nếu là tại từ trước, ta đã sớm biến triệu từ tuyết dừng lại. Lão Tử đánh tới nàng răng roi đầy đất, óc vỡ toang (ngoan điểm). Hôm nay khước nên vì tề hạo suy nghĩ, ta sống được thật là uất ức.

"Nguoi hôm nay như vậy mời nàng, là vì ta có đúng hay không?" Hân áy náy - ngữ khí nhượng ta - đau đớn lập tức giảm rất nhiều.

"Coi như hết, một ngày nào đó, ta mời nàng toàn bộ đưa ta." Đúng vậy, ta cũng không phải là cái gì thiện lương hạng nguoi -, ta hôm nay là có thể nhượng nhện, nhưng là một ngày nào đó, ta sẽ đòi lại tới. Nhất định sẽ, ta sẽ, nhất định sẽ. Tiểu nữ từ báo thù, ba mươi năm không muộn.

"Đói sao?" Ta nghĩ khỏi lại đến ăn cơm - thời gian.

Ta gật đầu, thê lương cười một tiếng: "Đói bụng, nguoi trở về đi thôi." Chúng ta ở chung - thời gian thật sự rất ít.

Hân do dự chỉ chốc lát: "Trẫm. Ta cùng nguoi cùng nhau dùng bữa."

Ta cố ý vân đạm phong thanh địa đạo: "Tĩnh, nguoi trở về đi thôi, ta không muốn trở thành bia ngắm "

Tề hạo hai tay nắm cả ta - lưng: "Ảnh nhi, ta cùng nguoi, hôm nay buổi tối cùng nguoi."

Ta cường cười nói: "Đừng quên, tối ngày hôm qua thị tẩm chính là đức phi. Nguoi đáp ứng rồi, đừng nữ nhân khác trong vòng ba ngày không thể đụng vào ta."

Hân xoa bóp ta - cái mũi: "Cùng nguoi nói chuyện cũng không có thể?" Tái nắm ta - cái mũi đỏ biến.

Ta tại hân trước ngực làm nũng nói: "Có thể theo ta, bất quá buổi tối trở lại, hơn nữa không thể để cho nhân nhìn thấy."

Màn đêm buông xuống, ta coi chừng dùm toát ra - ngọn lửa, chờ na (nọ) phân thương cảm - tình yêu.

"Ảnh nhi, nguoi đang làm cái gì?" Có sốt cao đột ngột từ phía sau ôm ta, ta biết hân là ta yêu nhất - nhân.

Ta cười nói: "Ta đang đợi nguoi."

"Nguoi biết, thủ vệ sâm nghiêm, ta phải tránh thoát bọn họ - ánh mắt." Chúng ta lưỡng là vợ chồng, không phải yêu đương vụng trộm, khiến cho so sánh làm tặc vẫn còn thần bí, lão Thiên, như vậy - thời gian đến lúc nào là một đầu.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Ai kêu nhà nguoi lớn như vậy, lộng nhiều như vậy thủ vệ, ngày mai nguoi sẽ đem lãnh cung phụ cận - thủ vệ rút lui rút."

Hân vui vẻ - cười nói: "Rút lui rút thủ vệ, có thể dễ dàng hơn gấp? Nguoi rất muốn thấy ta sao?" Trang điểm, không muốn.. Đó là giả -.

"Còn xa một chút, nguoi cho rằng ta hiếm lạ. Bồn cô nương võ công cao như vậy, yêu cầu những.. này phế vật bảo vệ sao?" Ta tìm cá rất lạn - lấy cớ.

"Võ công của nguoi cao?" Hân cư nhiên cười trộm, có điểm hoàng đế hình tượng có thể không?

Ta kiêu ngạo mà nói: "Đúng vậy, đương nhiên rất cao, ta chính là y tiên lam lệ nữ hiệp - đệ tử."

"Phải? Chính là nguoi liên khinh công cũng sẽ không." Bất quá cũng là, ta ngay cả nóc nhà đô lên không được nha.

"Đùa đùa, ta là thuyết võ công lợi hại, lại cũng không nói gì khinh công." Ta nói hoàn lấy tay phiến phiến phong, "Nóng quá a."

"Ngày mai cho nguoi tống một ít băng lại đây." Ánh mắt của hân quá sâu tình, ta sợ rơi vào đi tụt ra dừng tới, ta nhanh đưa đầu nữ triều một bên."Nguoi cũng trở về đi thôi, còn có rất nhiều chuyện yêu cầu xử lý -.

Làm minh quân, nguoi - chuyện riêng vĩnh viễn so ra kém quốc gia đại sự." Rõ ràng nghĩ hân lưu lại, khước làm bộ làm tịch. Ta một mực là một kiêu ngạo - nhân, là một tình yêu hèn mọn đến tận đây. Hân thờ dài "Ảnh nhi, kỳ thật ta rất muốn mang nguoi tẩu, rồi đi hoàng cung cái...này thị phi chi địa. Nếu như ta không phải hoàng đế, thật là tốt biết bao."

"Khả nguoi là hoàng đế, ta nếu ái nguoi, sẽ để cho nguoi làm minh quân. Mai ảnh ái - nam nhân, không thể như vậy không tốt." Ta thành khẩn - thuyết, tâm khước có tê liệt...giống như - đau.

"Nếu như ta không đi nì."

"Không đi? Vậy nguoi ngồi ba, ta muốn đi ngủ." Ta nói trứ liền nằm ở trên giường, xoay nguoi lại, lệ bất tri bất giác té.

"Ảnh nhi, chỉ có nguoi ở bên cạnh ta, ta tài cảm giác được bản thân chân chính có được nguoi." Giống như lần trước giống nhau ôm ta - lưng.

"Hạo, " lần đầu tiên như vậy gọi hân, "Nguoi cuối cùng sẽ không thuộc về ta một cái nhân."

"Ảnh nhì, nguoi là ta duy nhất - ảnh nhì."

Ta sát lau nước mắt, xoay người sang chỗ khác, hôn lên hân - đôi môi. Cho dù hân trên người có mặt khác nữ nhân - mùi thơm, ta cũng không cần. Ta đã cú bản, để ta tái bản một lần. Ta đã đủ tiện, để ta tiện tới cùng.

Đêm tối tương chúng ta cắn nuốt, tại chúng ta hai người - trong thế giới, chúng ta chích thuộc về lẫn nhau. Y phục tán lạc nhất địa, ta lại lần nữa trầm luân tại thế giới của hân lý.

Ảnh bình minh - ánh rạng đông đánh vỡ ngăn ngừa - hạnh phúc, hân cần phải vào triều. Trời đã sáng, hân không hề...nữa là thuộc về ta một cái nhân. Ta lặng lẽ khởi hành lại, khước kính động hân. Tề hạo tay căng thẳng, gắt gao tương ta kéo.

Ta cười nói: "Hoàng thượng muốn lâm triều, đi thôi, phù dung trưởng âm đêm xuân đoàn, từ đó quân vương không còn sớm triều, na (nọ) cũng không phải là của nguoi tác phong. Ta mai ảnh, cũng sẽ không làm mị hoặc quân vương - gian phi."

Hân ôn nhu nói: "Ảnh nhì, của nguoi thì rất tốt."

"Phải? Đi thôi, có rất nhiều chuyện yêu cầu nguoi xử lý." Ngoài miệng là nói như vậy, không chút nào không có lên ý tứ. Ta đến lúc nào cũng học khẩu thị tâm phi, quả thật là tiện tới cùng.

"Ảnh nhì, tái nhượng ta ôm nguoi một cái." Đồng dạng nói, đồng dạng tình huống, cũng bất đồng - tâm tình. Chỉ là bởi vì, tại bất đồng - địa phương. Cung đình, cùng thiên hạ bất cứ...gì địa phương cũng không đồng.

~~~~~

Đức phi tắm cung

"Thật sự? Nguoi thật sự thấy có nhân vào lãnh cung, đồng tiến tiện nhân kia - gian phòng?" Triệu tử tuyết - vẻ mặt vui mừng, vấn bên người - thị vệ.

Quý trên mặt đất - thị vệ, nói: "Đúng vậy nương nương, ty chức phụng nương nương chỉ mệnh giám thị trừ nạng - nhất cử nhất động, đích xác có nam tử vào gian phòng của nạng. Ty chức thủ một đêm, tên...kia không rõ thân phận - nam tử hôm nay buổi sáng tái đi ra. Hơn nữa trốn tránh, hân khinh công quá tốt, ty chức không có...hay không tra đến hân rốt cuộc là ai."

Triệu tử tuyết trên mặt tràn đầy nụ cười: "Mặc nghiêm mặt, thật không có nhìn ra lại, nạng cư nhiên dám hồng hạnh ra tường. Quý phi, ta sợ nạng không cái...này mệnh."

Nàng lạnh lùng nói: "Tiếp tục giám thị, có cái gì tình huống kịp thời nói cho Bôn cung."

Triệu tử tuyết vừa nghe nói chuyện này, lập tức chạy đến vĩnh thọ cung.

Thái hậu nghe xong từ tuyết - tự thuật, thân nhiên nói: "Dung phi nha đầu sợ không cái...kia lá gan."

Triệu tử tuyết cười nói: "Bác, Hoàng thượng vừa trở về liền hướng tới nạng na (nọ) bảo, cái...kia Xú nha đầu không đơn giản. Hoàng thượng thậm chí vì nạng, phạt ta quý một canh giờ. Còn nói muốn phong nạng vì quý phi, bác, nha đầu kia hiện tại cư nhiên dám thâm nhân, không bằng nhân cơ hội diệt trừ nạng."

Thái hậu nhắm mắt lại, nói: "Nguoi xem rồi bạn ba, chỉ là không thể trừng động. Nhớ kỹ, bất kể thông dâm tróc song, không có chứng cứ nói cái gì cũng không dùng."

"Phải" triệu tử tuyết ngẩng đầu, cười nói: "Bác, Hoàng thượng đến lúc nào lập ta vi hậu?"

Thái hậu vẫn không có bất cứ...gì về mặt: "Ta nói rồi, nguoi nhất định có thể làm hoàng hậu -. Bất quá, nguoi phải nhanh điểm sinh hạ hoàng tử."

Từ tuyết cúi đầu, nói: "Từ tuyết mỗi ngày quất bác ban cho - bí phương, chính là... Bụng vẫn không có tin tức."

Thái hậu huy phát tay nói: "Tốt lắm, ta làm liên lụy, nguoi đi xuống trước đi."

"Là, từ tuyết cáo lui."

Thái hậu nhìn nạng - bóng lưng, lạnh lùng nói: "Triệu tử tuyết, trừ...ra nữ nhi của ta ai cũng không phối làm hoàng hậu, tại nạng không có sinh hạ hoàng tử trước, ai cũng không thể mang thai. Nguoi hại nạng đẻ non, ta muốn nguoi chung thân không thể mang thai. Nguoi không phải muốn gian sao? Nguoi đi đi. Dung nhi nhất tâm tị thế, để nguoi đi thanh nạng bức ra lại. Nguoi là ta - chất nữ, nạng càng là của ta nữ nhi. Nguoi là nạng - chướng ngại vật, thậm chí là hại nạng, ta há có thể lưu nguoi. Triệu gia - liệt tổ liệt tông, tha thứ ta - ích kỷ, ta không thể tái có lỗi với dung nhi."

~~~~~

Tiếp theo bốn ngày, tề hạo mỗi ngày đều ở ' thư phòng ' phê duyệt tấu chương đến hừng đông, chưa triệu tần phi thị tẩm. Đương nhiên, đó là đối ngoại - nói chuyện. Kỳ thật, hân mỗi ngày tại lãnh cung theo ta. Nếu như hậu cung các nữ nhân biết, ta không thể nghi ngờ là đại chim đầu đàn. Hoàng đế liên tiếp bốn ngày chưa triệu tần phi từ thị tẩm, khiến cho hậu cung nhân tâm hoảng sợ, nhao nhao phỏng đoán nếu không phải hoàng đế đối với các nạng đó

chán ghét.

Tại N cá phi từ roi lệ - lúc, chúng ta hai cái khước tại tình ý liên tục.

Châm trứ cánh tay của hấn, ta vắn: "Thần vũ vương tử cùng mai ảnh - hôn sự nguoi dự đình làm sao bây giờ?" Cái vấn đề này một mực làm phức tạp trứ ta.

Tề hạo cười nói: "Làm sao bây giờ? Chỉ có thể đem nguoi giả đi ra ngoài lạc."

Ta giương nanh múa vuốt - thử trứ hàm răng: "Nguoi dám, nguoi dám thanh ta giả đi ra ngoài, ta liền kéo nguoi của hồi môn. Sau đó chúng ta lưỡng yêu đương vụng trộm, tựa như bây giờ." Ta nhất định là trong lịch sử ...nhất không biết liêm sỉ - phi tử. Bất quá lời này ta nghe khỏi lại là ở khoa ta nì, ít nhất là ...nhất...

Hấn làm ra một cái nghiêm trang - bộ dáng: "Tốt lắm a, cứ như vậy ba."

Ta có ý thôi hấn thoáng cái: "Đi chết đi, ta là ai a? Ta là trang sức màu đỏ phượng - Đại lão bản, hảo lại thương trường - tổng bày ra, dụ dỗ câu lạc bộ đêm - lão bản, túy xuân lâu tú bà. Nguoi nhìn khán, ta có nhiều tiền như vậy. Nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, tốt nhất thanh ta ở lại bên cạnh nguoi, tại nguoi thiếu tiền - lúc, ta có thể cho nguoi mượn điểm." Trẻ tuổi nhất - tú bà nhất định bản thân, tú bà, nghe khỏi lại không được tự nhiên từ.

Hấn cười xấu xa: "Ta - ảnh nhi rất hội kiếm tiền."

"Vốn đang nói nguoi theo nữ nhân khác... Cái...kia sau trong vòng ba ngày biệt binh ta, hiện tại khen ngược..." Ta vì bản thân - không tiền đồ cảm thấy sinh khí.

Tề hạo biết rõ cô: "Cái...kia là cái gì ý tứ?"

"Không biết." Ta nghiêng đầu sang chỗ khác tiếu.

"Hừ, đừng nói nói." Tề hạo đột nhiên thanh ngón trỏ áp chế ở ta - trên môi, nghiêng đầu tựa hồ đang nghe cái gì.

Ta không giải thích được - nhìn hấn, hấn nói: "Có nhân."

Ta vội vàng từ trên giường trở mình khỏi lại, "Mau tìm cá địa phương trốn đi." Ngay sau đó, ta nghe được một hồi - tiếng bước chân.

Hấn cười cười: "Sợ cái gì." Hấn không phải lại muốn cô kể trọng thi ba, ta khả mất không khỏi người kia.

Ta ồm ồm - bị hấn đặt tại trên giường, đỏ mặt - nhìn tề hạo.

"Dung phi muội muội, tỷ tỷ đến xem nguoi." Đức phi? Tới bất gian -, lần này thật là tới bất gian -, theo hấn chung một chỗ ta quả thực nhất định không may. Bồn cô nương chính là một mực bảo trì lương hảo tác phong, ngàn vạn lần chia ra cá cái gì nguyên tắc vấn đề.

"Tỷ tỷ, khuya khoắt - nguoi có chuyện gì?" Ta - môn đủ rắn chắc, tạm thời lộng không xấu.

Đức phi cười lạnh: "Dung phi muội muội, trong cung có thích khách, có nhân nhìn thấy đến nguoi nơi này tới, vì an toàn của nguoi nhượng ta suu suu." Trong cung - an toàn đến lúc nào đến phiên nàng?

Tề hạo cười lạnh: "Đức phi, trăm rất giống thích khách sao?"

Ta che miệng cười trộm, sắc mặt của nàng nhất định rất tốt khán.

"Không biết Hoàng thượng ở chỗ này, thần thiếp thất lễ."

"Đức phi, lạc kinh thiên ni? Trong cung nháo thích khách yêu cầu nguoi tự mình động thủ sao?" Cũng là hoàng đế, đủ uy nghiêm.

"Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là lo lắng muội muội - an toàn." Thanh âm của nàng đô bắt đầu chiến đấu, sợ đến quá.

Tề hạo lạnh lùng nói: "Côn, trăm không muốn lần gặp lại nguoi."

"Phải." Đức phi cút đi.

Ta rất vô ngữ - le lưỡi, nói: "Nguoi cô ý -?"

Hấn lại lần nữa xoa bóp ta - cái mũi, cười xấu xa: "Nguoi còn muốn đoá sao? Ta - quý phi nương nương."

"Nguoi vẫn còn nắm ta, có tin hay không ta đánh nguoi." Hai người cười, nữ làm nhất đoàn.

Tề hạo dạ tức lãnh cung chuyện một đêm trong lúc đó truyền khắp cung đình, ta khôi phục dung mạo, xinh đẹp thiên tiên chuyện tình tự nhiên chạy không khỏi đại gia - ánh mắt, thành trong cung nhất đại kỳ vắn. Đại gia nhất trí cho rằng, Hoàng thượng thanh ta đặt ở lãnh cung, kỳ thật là vì cho ta trị liệu trên

mặt - thương.

Tần nhi cùng ngâm thu bát quái - vấn: "Tiểu thư, Hoàng thượng dạ tức lĩnh cung, việc này chúng ta như thế nào không biết a?"

"Đi, mỗi cũng biết na (nọ) còn phải." Na (nọ) đôi nữ nhân - ánh mắt trực tiếp thanh ta giết chết, nước miếng chấm nhỏ cũng thanh ta nuốt cá bán tử.

Ta còn không chuẩn bị tốt đích tình huống hạ, trực tiếp nhất đạo thánh chỉ, ta bị phong làm quý phi, ban thưởng hào ảnh. Ban thưởng trụ phượng nghi cung ý như điện, ta vững, đó là cấp hoàng hậu chỗ ở. Công nhiên đăng đi ra cho ta trụ, có phải hay không phải nói cho người trong thiên hạ ta nhất định tương lai - hoàng hậu? Lập ta vì hoàng hậu chuyện này tề hạo nói qua N thứ, thái hậu cũng nói qua N thứ, ta xem có ý tứ này. Làm cái gì ta là không cần, ban đầu ta cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, phân vị cao, thị phi đa. Làm hoàng hậu trông nom trừ như vậy nhất đại bang nhân, ta không mệt từ mới là lạ. Làm quý phi ta đã nghĩ trừ cũng cho ta làm tiểu dung phi tính, mặc dù ta là trước mắt trong cung phân vị tối cao - nữ nhân, nhưng là ta một điểm không vui. Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện chúng ta cũng chỉ là bình dân dân chúng, có thể đến trên nóc nhà sổ đốm nhỏ, khả Dĩ Tất kiều nhượng hân cho ta bảo chân. Chính là chúng ta không phải, một khi vào cửa cung, thì quá nhiều - ràng buộc.

Tề hạo rất hiểu rõ ta - tính tình, cũng sợ người khác hại ta, chích cho ta phân phối một cái thái giám, không tiếp tục những người khác. Cái...kia thái giám gọi tiểu thọ tử, trong cung phúc lộc thọ hi, tứ đại thái giám, ta cư nhiên có một người(cái). Phúc công công tại thái hậu na (nọ), lộc công công tại ngọc tình nơi đó, thọ công công tại chỗ này của ta, hi công công tại Hoàng thượng nơi đó. Người ở bên ngoài xem ra, ta - địa vị cư nhiên là như thế cao thượng.

Thái hậu nhìn bên người không người nào, tặng một cái gọi Bách Linh - tiểu cung nữ, nghe nói theo thái hậu thật lâu, có thể đáng tin. Ngọc tình tổng ta một cái gọi không tước -, cũng là ngọc tình - thân tín. Tề hạo tự nhiên là thanh tần nhi trả lại cho ta, mời nàng làm ta trong cung - thượng nghi, cũng là quản sự cung nữ. Thọ công công từ chọn hai cái có thể tin - đồ đệ, tiểu cây mận, đường nhỏ từ đến chỗ này của ta lại, chỗ này của ta nhân dần dần đa khởi lai. Ý như điện - nhân tất cả đều là bọn hân tổng - thân tín, nội vụ phủ một cái gây. Nhìn ta đây nhân duyên, tốt đáng sợ. Bất quá, hậu cung - các nữ nhân, cũng sớm đã tại rục rịch. Ta mỗi ngày đều là lo lắng đề phòng - cuộc sống, sớm muộn bệnh tim. May là lam tỷ tỷ đã dạy ta y thuật, ta hiểu được phân tích một ít được. Nếu là cho ta hạ độc, ta cần phải có thể bắt đi ra.

Thái hậu hoàng đế ngọc tình - ban cho đồng lớn đồng lớn - hướng tới chỗ này của ta bàn, ta sớm làm đổi nghề đương khuôn vác công hoặc là kho hàng quản lý viên được rồi.

Khó được Hoàng thượng thích ta, thái hậu sủng ta, ngọc tình tráo trứ ta, trong cung - nữ nhân tước tiêm đầu óc hướng tới chỗ này của ta toàn, chỉ sợ lạc cùng nhân hậu. Tự nhiên mệnh phụ môn(nhóm) đồ thường xuyên tiến, đến chỗ này của ta lại tặng lễ, ta trực tiếp thu hoạch lễ thu tới tay nhuyển. Trong lúc nhất thời, ta thành trong cung - truyền kỳ, dân gian - truyền kỳ, mỗi người đều ở đoán, ta rốt cuộc là sử cái gì yêu thuật. Thanh đại gia mê hoặc thành như vậy, tại lĩnh cung ở một năm, cư nhiên tro tàn lại cháy. Nghe nói, mạc gia cũng là đông như trẩy hội, báiphong - nhân nổi lên không dứt.

Ta thường xuyên ngồi ở tâm cung lý, hồi tưởng trứ ở bên ngoài - tốt đẹp thời gian. Đáng tiếc những...này thời gian đã qua đi, tốt đẹp không còn nữa thấy. Đồng lớn - châu báu, xa hoa - cung điện, khúm núm - cung nữ thái giám, mỗi một cá nhân phi thấy ta đồ yêu cầu hành lễ. Thế gian tất cả - vinh quang phảng phất đều ở trên người của ta, chính là ta sống được quá mệt mỏi.

Tháng bảy, ta tiến suốt đã hơn một năm. Tại đã hơn một năm là thời gian lý, ta thực tế ở lại trong cung - thời gian, thiếu được thương cảm.

Ăn xong cơm trưa, ta dự định đến ngọc tình na (nọ) nói chuyện phiếm. Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền đụng vào triệu tử tuyết, triệu tử tuyết cười cho ta hành lễ, nói: "Thần thiếp cấp quý phi tỷ tỷ thỉnh an." Khi đó ta tài nhớ ra lại, nàng cũng ở tại phượng đáng vẻ cung, nhiều ngày như vậy nàng đồ lui trứ không ra. Oan gia hẹp hòi, nàng mấy ngày hôm trước mặt cột đủ lợi hại. Tần phi trong lúc đó là ẩn phân vị xưng hô, hiện tại sở hữu nhân thấy ta gọi là tỷ tỷ, một chữ --- phiền. Mặc dù ta 28 tuổi, cũng không cần giặt khoe miệng, ta ngay cả lừa mình dối người - cho rằng bản thân chỉ có 19 tuổi - quyền lợi cũng không có. Kỳ thật nói thật, trong cung tuổi lớn nhất - tần phi cũng đang là bản thân, cũng tài 19 tuổi mà thôi, hân. Chết tiết tuyền tử, độc hại vô số hoa quý thiếu nữ.

Ta không mẫn không nhạ địa đạo: "Miễn." Ta không sợ đắc tội nàng, ta nhất định hận nàng.

Nàng cười nói: "Tỷ tỷ, ngài đây là đi đâu a?" Từ ta che quý phi sau, tề hạo một mực tìm nàng thị tẩm, không phải là vì ổn định nàng sau lưng - những người đó. Thậm chí, không có huy bỏ nàng quản lý lục cung - quyền lợi, chủ yếu là bởi vì ta rất lại, cũng vì trấn an nàng. Ta mặc dù phân vị so sánh nàng cao, khước cái gì quyền lợi không có. Cho nên, chúng ta lưỡng thế lực ngang nhau.

"Bốn cung dự định đến ngọc tình công chúa na (nọ) đi, người đi sao?" Ngọc tình là nàng biểu tỷ, khước cực chán ghét nàng.

Nàng ôn nhu địa đạo: "Muội muội tùy tiện đi một chút mà thôi, không muốn quấy rầy tỷ tỷ - nhã hứng."

"Muội muội tùy tiện tẩu có thể, ngàn vạn lần biệt uy chân, là tối trọng yếu biệt ngã sắp xuống, té cũng té, biệt bán đến người khác." Vừa nghĩ tới nàng hại ta, ta liền nhin không được hận nàng.

"Ảnh quý phi tỷ tỷ, muội muội nhớ kỹ. Muội muội trạm được thấp, cho dù té cũng suất không đau." Miệng vẫn còn rất lợi hại.

Ta cười nói: "Bốn cung luôn luôn trạm được ổn, cho dù cao tới đâu cũng suất không dưới lai. Có người thường xuyên suất, cho dù trạm được thấp, đa suất mấy lần cũng sẽ yêu thương -. Tẩu.."

Theo đầu, vẫn còn nộn điểm, ta sẽ để cho người hối hận người hận ta.

Đi tới ngọc tình na (nọ), nàng cũng là không vui, một cái nhân dựa lan can ngăn người. Trời thu thấy là ta, rất hợp khí - cho ta hành lễ, lại nói: "Công chúa,

quý phi nương nương tới."

Hắn không nhận được địa đạo: "Ai a? Không thấy."

Ta nói: "Nha đầu, là ta."

Nàng thân nhiên nói: "Sao, ta quên rồi, nghiêm mặt người hiện tại đã là quý phi." Ta từng là trong cung phân vị thấp nhất - nữ nhân, hiện tại cũng ...nhất có địa vị - quý phi, thế sự Vô Thường.

"Làm sao vậy, người không vui?" Ta ngồi vào bên người nàng, theo nàng giống nhau tựa vào lan can thượng.

"Người là tốt lắm, Hoàng thượng hiện tại sủng người sủng vô cùng. Đối với người nì, cái gì cũng không có." Tiểu nha đầu tư xuân.

"Ngọc tình, người cho rằng ta thật có người nghĩ - như vậy vui về sao?" Không có tự do, như thế nào hội vui về.

"Ít nhất người có thể theo người mình thích chung một chỗ."

"Ngọc tình, người thích đặt phong ba, nếu thích người giả cho hắn không phải được rồi." Ta đã thanh lương tâm giẫm lên tại dưới chân, ta hiện tại đã hồi cung, ngoài cung - tất cả đô cùng ta vô duyên. Bao quát yêu ta - đặt phong, cho dù ta vô phương hồi báo hắn - thâm tình, để ngọc tình thay ta thật tốt thương hắn.

"Dung nhi, ta không có của người dũng khí, thành yêu tình có thể cái gì cũng không muốn, thậm chí có thể đánh bạc tánh mạng. Ta là công chúa, thân là công chúa sẽ có trách nhiệm. Ta - hôn nhân không phải bản thân có thể làm chủ -, Hoàng thượng cùng mẫu hậu muốn ta giá ai, ta chỉ có thể giá ai." Nàng đến lúc nào như vậy vĩ đại? Trước kia không phải rất hoành sao?

"Ngọc tình, người không phải một mực có bản thân - kiên trì cùng theo đuổi sao? Tại sao muốn buông tha cho." Ta cũng có bản thân - theo đuổi, còn không phải bị lừa gạt trở về, xấu hổ xấu hổ.

Nàng củ ấu hơi hơi tốt nhất kiều, na (nọ) nộ cười khước thế lương vô cùng. "Là, ta là có bản thân - theo đuổi. Chính là ta thích - nhân lại không thích ta, ta giá ai có phân biệt sao? Đã như vậy, ta sao không làm hảo công chúa."

"Ách.. Công chúa, đặt phong lại cũng không nói gì hắn không thích người. Có lẽ hắn cảm giác được bản thân không xứng với người, cho nên ẩn núp người." Ta là muội tử lương tâm nói láo, ta lại như thế nào hội không rõ tâm ý của hắn.

"Có thật không? Hắn ẩn núp ta là bởi vì cảm giác được bản thân không xứng với ta?" Ngọc tình rất hoài nghi ta - thuyết pháp.

"Đúng vậy." Ta phi thường thói thí - trả lời.

"Dung nhi nì biết không? Trở lại kinh thành - trên đường, ta nhìn người người Hoàng thượng nùng tình mật ý, trong lòng có nhiều khổ sở." Đây vẫn còn thành ta lỗi.

"Công chúa, cái...này thật sự không thể trách ta. Tình cảm của chúng ta một mực rất tốt, không phải cố ý -." Ta thở dài một hơi: "Cũng ngoài cung tốt, muốn thế nào được cái đó. Vừa về tới trong cung, cái gì đô thay đổi. Hắn có nhiều như vậy - tần phi, ta đã không hề...nữ là duy nhất. Hôm nay gặp phải triệu đức phi, nàng vẫn còn mắng ta nì."

"Không biết liêm sỉ - nữ nhân, theo nàng cha một cái đức hạnh, trong lòng chỉ có vinh hoa phú quý. Người theo Hoàng thượng là chân chính - ái, nàng toán cái gì? Nếu không có mẫu hậu cho nàng chỗ dựa, nàng có thể như thế ương ngạnh? Mẫu hậu cũng thiệt là, lão là sủng tử nàng." Theo thái hậu một cái giọng.

Ta nhận không được cười nói: "Người đối nàng rất có ý kiến a?"

"Đương nhiên, nhớ kỹ khi còn bé, ta rất gầy yếu, nàng lão là khi dễ ta. Hoàng thượng cũng hoàng tử - lúc, nàng áp căn sẽ không con mắt nhìn hắn, nhất tâm hướng thái tử a dua." Ngọc tình cười lạnh: "Nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra, tối hậu ngồi trên ngai vàng -, phải Hoàng thượng." Nguyên lai triệu tử tuyết liên này đức hạnh, không trách được thái hậu, tề hạo cùng ngọc tình đô đối nàng cố ý thấy.

"Không nói nàng, hào khí đô bồi phá hủy." Ta bung ngọc tình - tay, trịnh trọng địa đạo: "Ngọc tình, nếu như người thật sự thích hắn, phải đi truy tìm ba."

"Thật có thể sao?"

"Đương nhiên, ta sẽ duy trì của người." Ngọc tình, đi thôi, thay ta thật tốt chiều cố hắn. Ta kiếp này nhất định là phụ hắn, chỉ có thể nói có lỗi với.

"Người đi trước ba, đi bồi bồi Hoàng thượng." Ngọc tình hôm nay cũng sẽ đuổi ta, trước kia nàng là lôi kéo ta liến thuyết cá không để yên không -.

Bị ngọc tình đuổi ra lai, không có chỗ có thể đi, một cái người đang hoa viên lý đi dạo. Thái hậu nơi đó không muốn đi, hôn quân tại xử lý chánh sự, không thể đi quấy rầy. Lớn như vậy - hoàng cung, cư nhiên không có ta - chỗ dung thân.

Q.4 - Chương 9: bại bởi giang sơn - nữ nhân

Thanh tần nhi...trước đuổi đi trở về, một cái nhân nơi đi một chút, bắt tri bắt giác, đi tới một chỗ hẻo lánh - cung điện. Cách đó không xa đình lý, một cái nữ tử đánh đàn.

Nàng kia tuyệt mỹ, một thân màu đỏ sậm quần áo, lưỡng lữ tóc đen tùy ý - thùy tại trước ngực, chỉ có một cái màu đỏ ti mang, không tiếp tục mặt khác trang sức. Mặc dù thanh lịch, cũng không thất đại phượng. Nàng đôi mi thanh tú khăn tỏa, sắc mặt tái nhợt, si ngốc - nhìn thủy trung ương. Trong cung còn có như thế mỏng thanh nhả - nữ tử, ta nhìn không được đi qua đi, nói: "Vị tỷ tử này, có gì tâm sự?"

Nàng kia quay đầu, nhìn thấy ta đứng ở phía sau nàng, thần nhiên nói: "Người là ai?" Đơn giản là ta chán ghét trang phục, tài không muốn lộng cá cái gì quý phi trang, vẫn là một thân tĩn tố - trang phục, này thân y phục cũng ta làm thiếp nghĩ - lúc xuyên - ni. Này xem ra, cũng là bình thường - thấp phân vị tĩn phi.

Nàng kia cười nói: "Không có gì, chỉ là nhìn bóng dáng, cảm giác được bản thân già rồi." Lão? Khán nàng bất quá hơn mười hai mười tuổi, lão cái gì lão.

Ta ngồi ở thạch đăng thượng, nói: "Tỷ tử vài?"

Nàng tiếu: "Suốt hai mươi." Ta vẫn còn 28 ni, cũng không thuyết bản thân lão.

"Tỷ tử không già, mười mười ta cũng 19."

Nàng mỉm cười nói: "Người là na cá trong cung -? Tên gọi là gì?"

"Phượng nghi cung ánh quý phi, ta gọi là nghiêm mặt." Ở trong cung ở đâu đều là căn cứ phân vị bài -, hỏi ta là na cá trong cung -, đơn giản nhất định hỏi ta là kỹ phẩm.

Nàng tùy ý cười nói: "Quý phi? Hiện tại ...nhất được sủng ái - ánh quý phi, nương nương cũng là mỹ nhân."

"Tỷ tử cũng là mỹ nhân." Rốt cục tìm được một cái thân thể tuổi so với chính mình đại -, mau nhanh gọi tỷ tử.

Nàng cười khổ nói: "Nơi nào, điểm oánh ta đã là hôm qua hoa cúc." Trịnh thực phi? Trong truyền thuyết - trịnh điểm oánh nhất định nàng? Liễu tuyệt mị - người yêu.

"Điểm Oánh tỷ tử, người đứng là tuổi thanh xuân hoa, làm sao là hôm qua hoa cúc?"

"Điểm oánh còn không cấp quý phi nương nương thính an." Nàng vừa nói, hướng ta hơi hạ thấp người. Ta một cái đồ lấy nàng: "Điểm oánh, gọi ánh nhi ba. Ta biết người là cá mộng - nhân, nơi này chỉ có chúng ta lưỡng, cần gì phải làm bộ làm tịch." Từ nàng - hành vi đến xem, đích thật là cá mộng - nữ tử. Hơn nữa vừa nhìn đến nàng, ta liền đối người này rất có hảo cảm.

"Xem ra quý phi cùng ta cũng là một cái tính tình." Đó là hiện tượng giả tạo, ta là cá rất thích náo nhiệt - tham tài phần tử, mộng hai chữ cùng ta không dính biên. Ta đây là làm tác, bất quá tại trong cung, ta thích như vậy tâm tính - nữ tử.

"Điểm Oánh tỷ tử, gọi ánh nhi có thể. Đã sớm nghe nói tỷ tử trời sanh tính mỏng, cơ hồ đóng cửa không ra, ánh nhi đã sớm nghĩ bái phỏng." Tra qua, nàng này chỉ có một lần thị tẩm ghi chép. Ít ra Minh Nguyệt cung, lại càng không hội tranh thủ tình cảm. Ta phỏng đoán, này theo liễu tuyệt mị có quan hệ.

"Ánh quý phi nói đùa, điểm oánh chỉ là một cái thất thánh ý - nữ tử, bái phỏng ta có cái gì dùng?" Ta lại không có dẫn đến nàng, tại sao đối ta như thế chẳng khách khí. Có lẽ nàng thanh ta theo trong cung - nữ nhân liệt vào nhất lưu, đã cho ta có ý đồ gì.

Ta cười nhạt, trong lời nói có chuyện - nói: "Tỷ tử thật sự thất thánh ý sao? Cũng tỷ tử lòng có tương ứng, cự nhân vu thiên lý ở ngoài."

Sắc mặt của nàng xoát biến đổi, "Quý phi nương nương có ý tứ?"

Ta xem nàng liếc mắt " "Không có gì, ta chưa tiến trước, từng biết một cái bằng hữu, hần gọi liễu tuyệt mị. Hần từng nói với ta, hần yêu qua một cái nữ tử, tên của nàng gọi là -- trịnh điểm oánh."

Trịnh điểm oánh nắm chặt bắt tay vào làm quyền, nói: "Hần còn sống?" Thanh âm của nàng đang run rẩy, trong đôi mắt có một tầng hơi mỏng - vụ thủy.

"Là, hần vốn là thân trùng kịch độc, nhưng là cho ta y tốt lắm. Kỳ thật, hần trong lòng một mực không quên được cái...kia gọi trịnh điểm oánh - nữ tử. Hần thuyết, trịnh điểm oánh ham vinh hoa phú quý cho nên rời đi hần. Chính là trong mắt của ta, nàng không phải như thế nữ tử. Có lẽ nàng có bản thân

- khổ trung ba, thân là quan gia - con gái, rất nhiều lúc đều là thân bất do kỷ."

Trịnh điểm oánh nước mắt lập tức té: "Ảnh nhi muội muội, cảm ơn ngươi cứu hần, hần bây giờ còn khỏe?"

Xem ra, Trịnh điểm oánh trong lòng làm sao không có liễu tuyệt mị, không phải không ái. Chỉ là có quá nhiều - bắt đắc dĩ, lại là một cái thương cảm - nữ tử, nàng thậm chí so với ta vẫn còn thương cảm.

Ta thờ dài một tiếng: "Hần hiện tại rất tốt, chỉ là thủy chung không quên được ngươi."

"Ảnh nhi muội muội, tỷ tỷ mới vừa rồi còn tưởng rằng ngươi theo trong cung - mặt khác phi tử giống nhau, thất lễ chỗ vẫn còn thỉnh thấy lượng." Ta trước mắt chính là trong cung phân vị tối cao - nữ tử, nàng đã cho ta cũng là cá cô tình kẻ, có thù đoạn - nhân cũng không kỳ quái.

Ta cười cười: "Không có gì, trong cung vốn là nhân tâm hiểm ác, có thể giống chúng ta như vậy - không nhiều lắm. Điểm Oánh tỷ, ta cùng tuyệt mị là bạn tốt. Ta biết các ngươi ái - khổ cực, ngươi có...hay không nghĩ tới có một ngày còn có thể cùng nhau ư?"

Nàng lắc đầu: "Vừa vào cửa cung thâm giống như hải, nào dám hy vọng xa vời."

Nghe nàng nói như thế, lòng ta lý một hồi khổ sở, thê lương địa đạo: "Yêu nhau cũng không có thể gần nhau, ta và ngươi đều là người đáng thương." Ta cùng tề hạo cho nên chung một chỗ, chính là ta trở mặt muốn xem trứ hần sùng ái nữ nhân khác, như thế tư vị thật sự khó chịu. Cho dù chung một chỗ, cùng tách ra có cái gì khác nhau. Yêu nhau, cũng không có thể gần nhau.

Trịnh điểm oánh thật sâu nhìn ta liếc mắt, "Nguyên lai ảnh nhi muội muội cũng có bản thân - khổ trung." Nàng nhẹ nhàng thờ dài: "Chúng ta đều là người đáng thương, có rãnh rồi thường đến Minh Nguyệt cung ngồi một chút." Ta thậm chí so sánh nàng càng khổ, so sánh hậu cung bất cứ...gi một cái nữ tử đồ khổ.

Từ Trịnh điểm oánh nơi đó trở về, tiểu nhện cao chân chờ đã lâu. Hôm nay buổi tối trở mình chính là ta - bài tử, cho nên thị tẩm - chính là ta. Hôm nay đã là ta phong làm quý phi - đệ 3 thiên, tề hạo rốt cục nhớ ra còn có ta tồn tại. Chính là ta tuyệt không cao hứng, đối tiểu nhện cao chân nói: "Có lỗi với, ta không đi, ngươi gọi hần tìm người khác."

Tần nhi vội nói: "Tiểu thư, ngươi làm chi? Đây chính là ngươi lần đầu tiên chánh thức thị tẩm, tại sao không đi?"

Ta kiên quyết địa đạo: "Chánh thức cùng bất chánh thức không có gì khác nhau, ta đã sớm thị tẩm qua rất nhiều lần, không hiếm lạ lần này. Mưa móc điện - trên giường có nhiều như vậy phi tử ngủ qua, ta không đi." Đúng vậy, nơi đó có mặt khác nữ nhân - mùi vị, ta sợ ta nửa đêm nôn mửa, ta không đi. Hy sinh bản thân, đi thành tựu hần - nghiệp bá, ta đã nhẫn đủ rồi, không thể tái thoái nhượng.

Tiểu nhện cao chân cũng sớm đã đối ta đây chứng hành vi thấy nhưng không thể trách, nói: "Nương nương, này chỉ sợ bất hảo ba. Mặc dù thuyết ngài đã thị tẩm rất nhiều lần, khả đó là tại ngoài cung. Hoàng thượng phải nói cho người trong thiên hạ, hần sùng ngài, cho nên nương nương nhất định phải đi thị tẩm."

Ngày hôm qua nơi đó ngủ - cũng mặt khác nữ nhân, ta không có cách nào ở nơi này ngại, lớn tiếng nói: "Ta - tính tình ngươi không biết sao? Cồn, muốn chính hần lại nói với ta, giết ta ta cũng sẽ không đi."

Một phòng - cung nữ thái giám nhìn đối bên người hoàng thượng - người tâm phúc phát biểu, đại khí cũng không dám ra. Chỉ có tần nhi đã làm nữ quan, cùng tiểu nhện cao chân quan hệ cũng thiết, thôi thôi hần nói: "Tiểu thư - tính tình ngươi không biết a? Chiều hần thuyết - làm."

Thanh tiểu tử từ đuôi đi tẩu, Bách Linh dè dặt địa đạo: "Nương nương, các đời lịch đại - tần phi đều là ở nơi này thị tẩm, ngài tại sao không muốn đi ư?"

Ta không nhẹn được địa đạo: "Không đi, nhất định không đi."

Ngâm thu kéo kéo nàng - y phục, lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói.

"Cai làm chi làm chi đi." Sau đó không mại trứ bước dài, rất không thực nữ tiêu sái vào nội đường. Vào nội đường, vừa tới phúc lý trống trơn -, lúc này cần phải ăn cơm ba. Trừ ăn ra nhất định ngủ, ngày hôm đó từ ta qua không nổi nữa. Ta đi tới, muốn gọi truyền lệnh. Nghe tiểu bọn một hồi nói thầm.

"Ngâm Thu tỷ tỷ, nương nương - tính tình rất kỳ quái.

Mặt khác nương nương đồ hy vọng thị tẩm, chỉ là nương nương tựa hồ rất chán ghét. Hơn nữa nương nương lá gan thật to, dám công nhiên đánh chàng hi công công." Không tức - thanh âm Ngâm thu nhỏ giọng nói: "Ngươi không biết, nương nương - lá gan luôn luôn lớn như vậy. Hoàng thượng đều sợ nàng ba phần, đừng nói hi công công. Kỳ thật, nương nương là một người tốt, ngươi thật tốt đối nàng, nàng có hội thật tốt đối với ngươi -. Sau này các ngươi công tác cẩn thận một chút, thật tốt hầu hạ nàng."

Bách Linh tò mò địa đạo: "Tỷ tỷ, nương nương mới vừa vào cung - lúc không được sủng, mới vừa vào cung mấy ngày đã bị đánh vào lãnh cung, tại sao lập tức liền làm dung phi tử, thậm chí làm quý phi?" Tò mò có thể giết chết nhân.

"Kỳ thật Hoàng thượng không biết đa yêu thương chúng ta nương nương, tại lãnh cung - lúc, Hoàng thượng thường xuyên đi xem nàng. Các ngươi không biết ba, nương nương tiến trước liền cùng Hoàng thượng lưỡng tình tương du." Đến lúc nào theo hôn quân lưỡng tình tương du, chúng ta căn bản là không nhận ra.

"Ngọc tình công chúa cũng rất thích chúng ta nương nương."

Bách Linh nói: "Nương nương không có tiền trước, chột thái hậu thuyết nương nương tài hoa xuất chúng, ôn nhu hiền lành." Ta ôn nhu? Hiền lành? Quá khen.

Ngâm thu đắc ý - nói: "Đương nhiên, chúng ta nương nương chính là kinh thành đệ nhất tài nữ."

Ta nói sau này không hề...nữa giả mạo tài nữ, đi ra ngoài nói: "Ngâm thu, truyền lệnh ba, ta đói bụng." Các nàng thuyết - ta đương không có nghe thấy, cũng không phải thuyết ta nói vậy.

"Tiểu thư, ta tất cả đều kiểm tra qua, không có độc." Ngâm thu thanh ngân chiếc đĩa từ tối hậu nhất đạo thức lý lấy ra nữa, đứng ở một bên, cúi đầu bẩm báo. Ta sợ hãi có nhân hạ độc, ta - thức đều là yêu cầu ngâm thu cái...này thấy thuốc kiểm tra một lần -, hơn nữa ta bản thân cũng muốn dùng ngân chiếc đĩa ăn cơm. Cung đấu kịch truyền hình cũng là không có bạch khăn, có chút chiêu số hiện tại dùng tới.

Ta cương thanh bản thân thích - đường đâm chua ngư cặp đến trong chén, còn không bắt đầu ăn nì, chột tiểu nhện cao chân cao dê-xi-ben - thanh âm, "Hoàng thượng giá lâm." Ta da đầu tê dại, lại muốn đóng kịch.

"Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng thượng." Tất cả mọi người quỳ xuống.

Ta không nhanh - thanh chiếc đĩa ' tạp ' tại trên bàn, lấy khiêu - tư thế đứng lên, nói: "Hôn quân, ta đang ở ăn cơm ngươi không thấy được? Hết lần này tới lần khác lúc này lại, ngươi cố ý đập phá à? Mấy ngày nay chết ở na cá phi tử - ôn nhu hương lý? Như thế nào? Hiện tại nhớ ra ta tới?" Thật sự, từ ta che quý phi, không gặp đến bóng người của hân. Ta mặc dù biết hân đây là làm cấp những người khác khán, nhưng là lòng ta lý nhất định không thoái mái. Vốn là nghĩ tới làm làm bộ dáng -, thuyết vài câu dễ nghe, nhưng là hiện tại nói đúng là không ra.

Cho dù hân thật sự là hôn quân cũng không tới phiên ta mà nói, huống chi hân không phải. Gọi đương kim thiên tử hôn quân, đó là tử tội. Tất cả mọi người lo lắng - nhìn ta, sợ ta không cẩn thận đã bị rã rạc. Bọn họ nào biết đâu rằng, cái...này đã trở thành ta đối hân độc hữu chính là ' nick name '.

Hân căn bản không nhìn ta - vô lễ (càng vô lễ hân đã gặp qua), hưng phấn - cười nói: "Ngươi ghen." Là có như vậy điểm hiềm nghi, bắt quá nhất định ghen, cao hứng cả điều.

Ta không lời của hân, nói: "Các ngươi tất cả đều đi làm."

Sở hữu nhân ước gì lập tức bào nì, rất ngoan - lui ra ngoài.

Bọn họ mới ra đi, ta liền chửi ầm lên: "Ta ghen ngươi hưng phấn thành như vậy? Ngươi nhìn khán, ngươi cái dạng này hoàn toàn lưu manh, nơi nào giống như hoàng đế? Sắc quý, có phải hay không chết ở triệu đức phi - ôn nhu hương?" Ta đã sớm chuẩn bị mắng hân, bắt quá mặt mũi cần phải chờ chút, sớm thanh ngoại nhân cấp đuổi rồi.

Hân cười xấu xa: "Ngươi ghen nói rõ ngươi trong lòng có ta, ta đương nhiên cần phải cao hứng." Vừa nhìn thấy cái...này nụ cười ta đã nghĩ bào.

"Đi, của ngươi phi tử đã thành như vậy, từng đều có ghen, ngươi còn phải cao hứng đã chết." Như thế nào cũng có ghen - hiềm nghi nì?

"Nghe nói ngươi không muốn thị tẩm." Hôm nay - chánh đề là cái...này.

Ta rất thành khẩn - gật đầu: "Nơi đó có rất nhiều phi tử - ngủ qua, ta không đi. Đến lúc đó ta ác tâm - nôn mửa tiên ngươi một thân bất hảo, cho nên ngươi tìm nữ nhân khác ba." Nhìn, ta đã thành thật.

"Ảnh nhi, ngươi không phải là nghĩ ta nửa đêm leo tường vào đi?" Hân lại bắt đầu đuổi tà ma chủ ý.

"Muốn tới thỉnh ba ngày sau này, sẽ không không nhớ rõ ước định của chúng ta ba? Đụng mặt khác nữ nhân trong vòng ba ngày đừng làm ta xem gặp." Nhìn thấy ta liền phiền.

"Ta nhớ kỹ tại lãnh cung ngươi cũng nói qua nói như vậy."

"Là, khi đó ta là bi thương quá độ, cho nên cháng váng đầu." Đích thật là bi thương quá độ, thanh tôn nghiêm mặt mũi đại não toàn mất vào cống ngầm lý. Nếu là hiện đại - đồng chí biết ta hỗn thành như vậy, nhất định bị mắng từ.

"Ảnh nhi..." Ánh mắt của hân chú ý tới trên bàn - chiếc đĩa: "Ngươi dùng ngân chiếc đĩa?"

Ta không đề ý tới hân, ngồi xuống tiếp tục ăn cơm, vừa ăn vừa nói: "Đúng vậy, ta sợ có độc được. Ta mai ảnh mặc dù mệnh đại, cũng có chạy không khỏi - lúc."

Hân chỉ là nhìn ta, không nói gì, rất lâu mới đứng ta nói: "Ta muốn chọn phi." Trong lòng ' lộp bộp ' một tiếng, lại muốn tuyển phi. Năm ngoái tài tuyển qua -, na (no) 20 mấy người nữ tử, rất nhanh nhất định mỹ nhân tuổi xé chiều. Ta đè nén trừ trong lòng - khổ sở, vẫn đậm phong khinh - nói: "Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Muốn chọn liền tuyển."

"Ngươi không ăn giấm?" Tề hạo rõ ràng thất vọng.

"Ta đã nói rồi, không ăn giấm. Ngươi hiện tại sẽ đối phó Triệu vương hai nhà, nhất định phải thanh có tác dụng - đồ ở rể. Tốt nhất nhất định nhìn ai có thể theo chân bọn họ hai nhà đối nghịch, liền thủ nữ của hắn lại làm hoàng hậu. Nếu như vị trí không đủ, ta đây cá quý phi có thể làm cho đi ra." Lòng ta lý rất hiểu, nhưng là tâm như trước hội đau.

"Ảnh nhi, ngươi làm hoàng hậu ba."

Ta uống một hớp ngon - thang, động tạp miệng, lơ đãng - nói: "Hảo, không thành vấn đề. Trừ...ra Triệu vương hai nhà, ta cái...kia cha hiện tại là triều trung có thể lực nhất - người, ta làm hoàng hậu có thể tốt - mượn hơi hắn, ta không ý kiến. Đẳng lợi dụng xong, ta lại cá đại thăm viếng, về nhà tam hù lưỡng trá - thuyết vừa thông suốt, ta cam đoan hắn tự động từ chức. Sau đó ngươi giả mù sa mưa - phong cá cái gì hữu danh vô thực - Vương gia linh tinh -, không phải có thể." Ta biết hắn nghĩ lập ta làm hoàng hậu là ra cùng chân tâm, nhưng là có tầng này ý tứ. Ta chỉ nghĩ nói cho hắn, ta không phải ngu dốt. Ta là cam nguyện bị hắn lợi dụng, nếu không ai cũng không đừng nghĩ nã ta đương lợi thế.

"Ảnh nhi, ngươi thông minh được nhượng ta sợ hãi. Nhưng là ta nghĩ nói cho ngươi, ta là chân tâm nghĩ lập ngươi vì hậu." Hiện tại là thiếp, làm hoàng hậu nhất định thể, chuyển chính thức nha. Kỳ thật thể thiếp có khác nhau sao? Đều phải theo một đoàn nữ nhân tranh. Chuyển chính thức - tiền lương cũng không phải rất cao, hoàn hảo quản lý rất nhiều chuyện, ta không hiếm lạ.

"Ngươi không phải nói ta thông minh sao? Cần gì phải theo giải thích, ta cái gì đồ hiểu -." Đúng vậy, ta cái gì đồ hiểu. Vốn là không hiếm lạ, nếu như ta làm hoàng hậu có thể giúp hắn, làm hoàng hậu làm sao phương. Ta hiện tại cái gì đồ làm, thanh tôn nghiêm, mặt mũi, kiên trì, cơ trí, tinh táo, đồ đã đánh mất, tái mất một lần cũng không có cái gì quan hệ.

"Ảnh nhi, có lỗi với."

"Đừng nói có lỗi với, ta không phải bụng dạ hẹp hòi - nữ nhân?" Ta không biết hôm nay là làm sao vậy, nhưng là ta nói - mỗi một câu đều là như vậy lạnh nhạt. Chính là tâm, khước tề liệt...giống như - đau đớn.

Ta tiếp tục nói: "Hoàng thượng, ngươi hôm nay tới là nói cho ta biết ngươi nghĩ tuyển phi? Cũng nói cho ta biết ngươi chuẩn bị tốt làm hoàng hậu? Cũng bởi vì hôm nay buổi tối thị tẩm - vấn đề?"

"Biết này ba ngày ta tại công việc cái gì sao? Triệu vương hai nhà lại lần nữa liên hợp vây cánh thượng tấu lập triệu tử tuyết vì hậu." Dự liệu trong, từ phong ta vì quý phi - thánh chỉ thoáng cái, ta đã nghĩ đến tầng này.

"Ta đã biết, không cần lo lắng, ta nhất định sẽ làm hoàng hậu -, nhất định sẽ -." Ta muốn hoàng hậu, không phải vì bản thân. Mà là vì bản thân sở ái - nhân, một cái có lẽ cũng không đáng giá bản thân ái - nhân.

Hắn đột nhiên toát ra một câu: "Ngươi thật lâu không có về nhà ba?" Không phải là về nhà giết giết phụ thân liên hợp chúng nhân thượng tấu.

"Đúng vậy, ngày mai ta sẽ đem hai cái nương, còn có đệ đệ gọi tiến lai, lập hoàng hậu cái vấn đề này ta sẽ thuyết -. Được, Lâm gia là không có gì thể lực, nhưng là tổng còn có như vậy một điểm lực lượng, tình di phụ nhân có phải hay không còn có thể dùng dùng?" Ta giống như là chần chừ chủ hậu vị - gian phi, mà cha ta nhất định gian thần, cảm giác là lạ -.

"Ý của ngươi là..."

"Ta sẽ đối phó là được." Ai, ta lại muốn cuốn vào hậu cung đấu tranh, có một ngày, ta sẽ sẽ không cũng thành vì trong TV những...này gian phi đồ hậu - sống điển hình?" Lời nói của ta để cho ngươi sợ hãi ba? Ta tái nói cho ngươi một câu càng đáng sợ -, ta nếu là nghĩ hãm hại ai, đơn giản thật sự. Triệu đức phi? Nếu không phải bận tâm nàng sau lưng - thể lực, hiện tại hậu cung đã không có này hào người. Ta dám nói, hậu cung - nữ nhân đều không phải đối thủ của ta." Theo đối nghịch - nguy thân nhất định một cái rất điển hình - ví dụ. Lấy ta - hèn hạ trình độ, vô sỉ trình độ, hơn nữa như vậy một chút thông minh. Cùng với phụ gia mới có thể, võ công, y thuật đẳng đẳng... Vẫn còn nhìn nhiều như vậy hậu cung chuyện xưa làm điển hình, nhất định có thể làm được. Nhưng là thân là phi tử, tại hoàng đế trước mặt thuyết lời như thế -, ta là đệ nhất cá, cũng - duy nhất cá.

"Ảnh nhi, tại lòng ta lý, ngươi rất thiện lương."

"Thiện lương có cái rắm dùng, ta một mực là một rất hèn hạ - nhân. Nhưng là, ta ...nhất khinh thường làm -, nhất định tranh thủ tình cảm. Vì một phần hèn mọn - tình cảm đi hại người, ta không muốn đi làm. Trước kia nếu là có ai như vậy, ta tuyệt đối hội mãnh liệt khinh bỉ nàng, nhưng là ta hiện tại đang chuẩn bị làm như vậy. Cho nên, ta rất chán ghét bản thân, khinh bỉ bản thân, thậm chí là hận bản thân. Ngươi còn nhớ rõ, chúng ta lần đầu gặp, lời nói của ta sao? Mãi đến hôm nay, ta vẫn nghĩ như vậy. Chính là vì ngươi, ta muốn làm như vậy." Ta cư nhiên đi tới này một bước, không bằng một đầu đâm chết hoàn hảo điểm.

Tề hạo một cái kéo tướng ta từ ghế thượng kéo lai, gắt gao ôm vào trong ngực, tại ta bên tai nhẹ giọng nói: "Ảnh nhi, không cần miễn cưỡng, tất cả đồ giao cho ta đi làm đi."

Ta thân nhiên nói: "Ta không miễn cưỡng, ngươi có thể đối phó sao? Đối phó đám...kia gian thần ta trái lại không lo lắng, chỉ là rất hoài nghi ngươi đối phó phi tử - năng lực. Những...này nữ nhân mỗi người(cái) đều là nhân tính, lấy ngươi thương hương tiếc ngọc - tính tình, ngươi có thể đối phó sao?"

Hắn cười cười: "Không tin ta?"

Ta nói giỡn - nói: "Ta tin tưởng ngươi, ngươi so với ta vẫn còn hèn hạ, đương nhiên có thể làm được. Ta cũng muốn tổng ngươi một phần đại lễ, tìm cá triệu tử tuyết lỗi chỗ, thanh đám...kia nhân cấp...trước đề xuống lai. Cho nàng lai cá thật to lỗi chỗ, lớn đến một năm rưỡi tái không có bên trong đám...kia nhân không có năng lực tái tác quái. Triệu gia nhất thái hậu, nhất thượng thư. Vương gia nhất tướng nhất thượng thư, cũng Bình Bộ Thượng

Thư. Hai nhà đã là cùng khí liên chi, ra lại cá hoàng hậu na (nọ) còn phải. Có Bồn cô nương tại, cái... này hoàng hậu nàng không làm được, nàng nghĩ đồ đừng nghĩ." Cũng câu nói kia, ta ái - nam nhân không đến mức như thế chẳng tể.

"Ảnh nhi, tại sao không muốn thị tẩm?"

"Của người mưa móc điện N đa nữ nhân ngủ qua, ta đi liền ác tâm. Ta vẫn thấy mặt khác nữ nhân - mùi thơm đã nghĩ phun, xin hỏi Hoàng thượng, cái... này lý do có thể chứ?" Đích xác, đối với ta mà nói, đó là một hảo lý do.

Ánh mắt của hắn nhìn ta, thâm thúy - ánh mắt tựa hồ muốn đem ta cắn nuốt. "Một ngày nào đó, hội chỉ có người một cái."

Ta cười nói: "Không dám hy vọng xa vời, muốn chọn phi người tuyển ba, Vương gia tới cùng có... hay không nữ nhi?"

Tề hạo cần phải biết ta có ý tứ, thật sâu nhìn ta, từ từ phun ra một chữ: "Có."

Ta lập tức tới hứng thú: "Thật sự? Tại sao không tiến?"

"Vương bản - tiểu thiếp sinh có nhất nữ, năm nay 17 tuổi. Bất quá, nàng kia từ nhỏ khỏe mất một viên giọt lệ trĩ, không thể sấm tuyến." Không phải là một viên trĩ, ta na (nọ) tạo hình còn tuyến ni.

Ngao mạn chậm nhắm mắt lại, tướng thống khổ thật sâu dần xuống đáy lòng, thờ phào một hơi, nói: "Thanh cô gái kia triệu tiến lai."

Hắn tựa hồ đã sớm ngờ tới ta nói nói như vậy, "Ta hiểu ý của người, chính là nét mặt có trĩ - nữ tử không thể sấm tuyến, giọt lệ trĩ càng là tối kỵ."

"Hiện tại Triệu vương hai nhà liên thủ, quá khó khăn đối phó. Không bằng sẽ đem cô gái kia đưa vào cung lai, phong nàng vì quý phi, cùng triệu tử tuyết đối nghịch. Ta cùng ngọc tình trong lúc bên cạnh quạt gió thổi lửa, một ngày nào đó các nàng hội trở mặt thành thù. Hai nữ tử tranh hậu vị, hai nhà đều có bang tự gia nữ nhi, tất nhiên sẽ không tái liên thủ. Đến lúc đó, tiêu diệt từng bộ phận. Vốn là nghĩ hãm hại triệu tử tuyết -, nhưng là nghĩ lại, trực tiếp để cho bọn họ của bọn tranh chấp, người ngư ông đắc lợi. 36 kế, chiêu này gọi kế phản gián. Không sợ nàng không thể sấm tuyến, sự tại bởi vì. Người có thể ra cung đi, an bài một hồi anh hùng cứu mỹ nhân, hoặc là nhất định tài tử ngô giai nhân, đến lúc đó, danh chánh ngôn thuận - lộng đi vào. Chiêu này sử dụng lai, so sánh lập ta vì sau có dùng hơn nhiều. Còn như cha ta, người không dùng mượn hơi, hắn cũng sẽ trung thành -." Ta nhàn nhạt - vừa nói, giống như cũng sớm đã không có cảm giác. Tâm cũng khác thường - đau, chẳng lẽ ta theo hắn trở về, chính là vì cho hắn bày mưu tính kế? Cũng hy sinh bản thân - kẻ sách. Làm nữ nhân quá mệt mỏi, làm hoàng đế - nữ nhân càng mệt, làm một cái ái thượng hoàng đế lại thông minh - nữ nhân là một càng thêm mệt. Rõ ràng thương hắn ái được khắc cốt铭 tâm, khước ra như vậy - sự chủ ý, thiên hạ còn có ai so với ta càng ngu?

"Phong nàng làm quý phi, như vậy người nữ?" Còn dùng thuyết, trực tiếp đuổi đi vào lãnh cung.

"Ảnh quý phi thị sủng mà kiêu, kháng chỉ không tuân, nhục mạ Hoàng thượng. Trừ đi quý phi phong hào, hàng vì phi vị, lập tức thiên nhập lãnh cung tư qua, ngoại nhân không được thăm hỏi. Người ban đầu phong ta làm quý phi, vốn nhất định thác -. Người nhìn, ta cương làm quý phi, vấn đề đã tới rồi." Ta mới không cần đám...kia từ nữ người đi nhìn, làm ba ngày quý phi lại vào lãnh cung, không biết bị cười nhạo thành cái dạng gì.

Một lát sau, đồng dạng nói từ miệng hắn thảo luận đi ra. Chỉ chốc lát, tin tức kia sẽ truyền khắp hoàng cung. Bởi vì nói chuyện - không phải ta hạo, là cái... này quốc gia - quân vương.

Ta xoay người, đưa lưng về phía hắn nói: "Ăn ta - chủ ý đi làm đi, diễn trò cũng muốn diễn được rất thật." Ta tự giấu cười một tiếng: "Không biết cô gái kia có phải hay không rất đẹp, không biết có thể hay không thật sự ái thượng người. Nếu là trừ - ái thượng người, là nàng - bi ai."

"Ảnh nhi, một ngày nào đó, ta sẽ chỉ có nhất người cá." Vừa nặng phục một lần.

"Phải? Ta cho trở về có lẽ là thác, ở... này đoạn thời gian, chúng ta đô yêu cầu thật tốt ngấm lại. Người chuyên tâm triều chánh ba, không dùng trở lại nhìn." Nói xong, cũng không quay đầu lại, dứt khoát đi hướng lãnh cung - phương hướng.

"Ảnh nhi, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều có bảo vệ người cả đời." Mơ hồ nghe thấy, hắn nói một câu nhìn như không quan trọng - nói.

Tháng bảy, điệp bắt đầu lạc, đi ở dưới tàng cây, lá cây một mảnh mảnh phiêu xuống, phiêu được lòng ta loạn như ma. Sáng rõ sáng rõ, lộ như vậy chói mắt.

Từng thuyết, tô nghiêm mặt sẽ không làm bại bởi giang sơn - nữ nhân. Hôm nay, ta làm, càng buồn cười chính là này tất cả đều là lòng ta cam tình nguyện -. Ta đột nhiên nghĩ đến cô gái kia -- mẫn huyền, cái...kia giống như ta giống nhau ngu - nữ tử, hôm nay ta rốt cục hiểu tâm tình của nàng. Thác! Tất cả đô thác! Ái là sai, hận là sai, làm được càng thác. Biết rất rõ ràng thác, nhưng không cách nào không làm như vậy. Hồi cung bất quá thập ngày qua quang cảnh, ta lại muốn trừ rồi đi, trong cung - cuộc sống thật sự không thích hợp ta.

Từ lãnh cung bàn ra không được bất quá tài mấy ngày - quang cảnh, ta lại đã trở về. Rách - lãnh cung, tổng có thể làm cho ta thập phần an tâm. Có lẽ, ta từ nhỏ nhất định cần phải trụ lãnh cung, địa phương khác ta còn không thích ứng. Ban đầu ta rất có khả năng dự đoán - cho rằng bản thân nhất định sẽ tại trở về, cho nên gối nhau đồ cũng không có bản, căn bản không cần như thế nào thu thập, vẫn còn theo nguyên lai giống nhau. Tất cả lại nhớ tới nguyên điểm, chính như tình cảm của chúng ta giống nhau, lại nhớ tới nguyên điểm.

Tần nhi cùng ngâm thu mặc dù không biết tại sao ta đột nhiên lại đã trở về, nhưng là cố ý đi theo lai. Tồi hậu theo bên người -, vĩnh viễn là các nàng hai cái. Hai cái nha đầu thu thập phòng, ta đi vào tẩm điện, thanh trên giường đồ toàn lấy ra nữa. Tìm cá trống trải - địa phương, một cái hòa thiêu sạch sẽ. Hắn từng ngủ qua ta - giường, có hắn - mùi vị, đồ đốt ba.

Ta nhìn ngọn lửa xuất thần, cảm giác có nhân xao ta - bà vai, nói: "Ảnh nhi, ngươi thiếu cái gì?" Ta quay đầu lại, đúng là ngọc tình. Nói vậy ta lại vào lãnh cung chuyện, nàng cũng biết, trước tiên chạy tới an ủi ta.

Ta không sao cả - cười nói: "Ta cũng ỏi ngọc tình, ngươi rốt cục hội chủ động chạy tới nhìn."

Ngọc tình nhìn ta, muốn nói lại thôi. Ta vấn: "Có cái gì nói, thuyết, chúng ta trong lúc đó ngươi vẫn còn như vậy."

"Ảnh nhi, ngươi thật sự cam tâm như vậy? Ta đi tìm Hoàng thượng nói rõ ràng, tuyệt đối sẽ không nhượng hân thanh có lỗi với của ngươi. Mẫu hậu vừa nghe nói việc này sẽ đem Hoàng thượng triệu đi, chúng ta đều có vì ngươi lấy lại công đạo, ngươi không cần lo lắng." Trên mặt nàng có thật sâu - sâu lo, ta thê, đó là chân chính - lo lắng.

Ta ha ha cười một tiếng: "Này có cái gì, lãnh cung ta đô trụ thói quen, cùng lắm thì ta tái bào một lần."

"Ảnh nhi, nếu như ngươi sống được không vui, cần gì ở lại trong cung, tại biết ngươi một mực rất miễn cưỡng." Nàng con ngươi chuyển vài cái, nắm tay của ta nói: "Tầu."

"Làm chi?"

Nàng tình nghịch - cười cười: "Mang ngươi bỏ trốn."

Ta không tự giác - cười rộ lên: "Mỹ nữ, ngươi khai cái gì vui đùa."

"Ta nào có nói giỡn, ta muốn đem ngươi mang đi ra ngoài, mang ra hoàng cung đi. Ta tình nguyện đi theo ngươi làm túy xuân lâu tú bà, cũng không cần làm công chúa. Còn có ngươi, vĩnh viễn không cần rời trở về. Tên hỗn đản nào tề hạo, không đáng ngươi ái." Nào có như vậy -, công chúa không làm làm tú bà.

Ta hiểu rõ nàng, nàng không phải như vậy trùng động - nhân, nhất định có nguyên nhân: "Ta nói công chúa, tới cùng chuyện gì xảy ra."

Ngọc tình hờn hờn địa đạo: "Ngươi có biết hay không thiên lý quốc - hỗn đản vương tử đã lai vài ngày, một mực chắc chắn muốn kết hôn mai ảnh. Hoàng thượng hiện tại lại đem ngươi đánh vào lãnh cung, chẳng lẽ không đứng dự đình đem ngươi tống xuất đi."

Ta ách nhiên thất tiểu, nguyên lai hân đã sớm kế hoạch tốt lắm, ta tô nghiêm mặt hay là giả là mai ảnh là có thể tặng đồ!

Chúng ta phía sau, nhất mặt bóng hình xinh đẹp, lặng yên rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 10: nha đầu ngốc

Ta không phải cá không có chỉ số thông minh - nữ nhân, phức tạp - chánh trị vấn đề nhượng ta không thể không suy nghĩ nhiều. Tỉ mỉ trở về chỗ cũ tề hạo - nói, "Ảnh nhi, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều có bảo vệ ngươi cả đời." Hơn nữa đột nhiên quang minh chánh đại phong ta làm quý phi, đột nhiên - triệu ta thị tẩm, đơn giản nhất định muốn nói minh ta ở trong lòng hân có nhiều trọng yếu. Ha ha, hân nghĩ thanh sở hữu vấn đề giống nhau gánh chịu. Ta còn tưởng rằng bị triệu đức phi bắt kẻ thông dâm, cho nên mới phong ta vì quý phi, hân cuối cùng - mục đích cũng vì chán ghét - hòa thân. Như vậy hân nói - lập ta vì hậu, cũng là nghĩ thanh ta vững vàng giữ ở bên người. Coi như phi tử có thể miễn cưỡng ngoại giá, đường đường - quốc mẫu không thể đi hòa thân ba. Hân quyết tâm coi như cùng thiên lý quốc xung đột vũ trang cũng sẽ không thanh ta tống xuất đi, cho nên thông qua tuyển phi, mượn hơi khắp nơi thế lực. Bất quá sau lại, ta lại ra cá kẻ phản gián. Hân tỉ mỉ suy nghĩ, cảm giác được cái... này kẻ sách rất có thể hành, quyết định... trước giải quyết nội ưu, tái cố hoạ ngoại xâm. Cho nên chỉ có thể rất uy khuất - thanh ta làm ra lãnh cung, tới hậu mới có thể thuyết vô luận phát sinh chuyện gì, hội bảo vệ ta cả đời - nói. Mấy ngày nay nội ưu ngoại hoạ, đích thật là làm khó hân, ta còn ở nơi này ăn kiên dấm chua.

Nghĩ đến hân cho ta làm -, tâm tình lập tức tốt, nói: "Sẽ không, hân sẽ không thanh ta tống xuất đi -." Tề hạo thật sự hảo hảo, tại sao không muốn nghĩ, ta cần bản không phải một cái thiếu nữ tử, tới thiếu chỉ số thông minh còn có thể. Có chuyện gì nói ra đại gia hảo thương lượng, tại sao muốn gạt ta, nhượng ta hiểu lầm hân ni.

Ngọc tình hàm hồ hồi lâu, nói: "Tóm lại lần này không phải ngươi chính là ta, cho nên chúng ta hai cái phải tầu." Hân, cái... này nha đầu lại sợ hãi hòa thân việc này rơi xuống nàng trên đầu, nghĩ lôi kéo ta chạy trốn.

"Ngọc tình, ngươi là nghĩ bản thân bào ba. Yên tâm, lấy ta mai ảnh - hèn hạ trình độ, dùng bất cứ thủ đoạn tòi tề nào, nhất định sẽ không để cho ngươi giá -." Ta trát trát nhân tình, cười nói: "Có tin hay không, ta dám thanh triệu đức phi giá đi ra ngoài." Đích xác, ta sớm đã có kế hoạch. Cái... này kẻ hoạch vốn là muốn mời nàng trở mình ko được thân, chỉ cần hoán cá nam nhân vật chủ yếu có thể thanh nàng gả cho.

Ngọc tình lập tức thẩu lại đây, nói: "Ngươi cứ nói làm sao bây giờ?"

"Sao, được, không thể giá nàng, gả cho nàng ai theo Vương gia - nữ nhi đầu? Ngươi ngấm lại na cá phi tử ghét nhất, chúng ta hai thanh nàng giá đi ra ngoài." Thương lượng trừ giá hoàng đế - phi tử, ta là xưa nay đệ nhất nhân.

"Lâm tĩn. . . Liền nàng." Vừa lúc ta cũng không thích nàng, cứ làm như thế.

Ta quý dị cười một tiếng: "Ngọc tình, ngươi có thể hay không khinh công?"

"Hội a, ta thường xuyên ra cung đi, khinh công so sánh Hoàng thượng cái...kia tử tiểu tử hoàn hảo." Như vậy là tốt rồi, chúng ta ác độc - kế hoạch bắt đầu rồi.

Ta hưng phấn - cười nói: "Thật tốt, lỗi tai dựa vào lại đây..."

Ngọc tình một bên nghe ta - kế hoạch, một bên che miệng tiểu cá không ngừng. Kế hoạch của ta, đích thật là ác độc - có thể.

Ngọc tình đột nhiên nói: "Chính là, nơi nào có mê dược?"

"Yên tâm, giống ta như thế am hiểu hãm hại lừa gạt - hèn hạ tiểu nhân, mê dược là nhất định có." Ta đây là ở khoa bản thân sao? Nghe khỏi lại không giống a.

Chúng ta lưỡng thương lượng xong, ta phải ngọc tình cùng nhau đấu địa chủ. Vào nội đường, lại thấy quần áo của ta tán lạc nhất địa. Ta biên kiểm y phục biên buồn bực, "Như thế nào cáo -, từ tần nhi, thanh quần áo của ta lộn rớt." Kêu không hồi lâu, hai cái nha đầu cũng không tại. Ngọc tình giúp ta thanh y xử lý tốt, bỏ vào tủ quần áo.

Bởi vì chỉ có hai người, ta cùng ngọc tình rất ngại thơ tùy tiện chơi một hồi. Chính chơi trứ, ta cung ọi triệu đức phi hấp tấp - xông tới. Ngọc tình vừa thấy nàng, yếm ác - nói: "Biểu muội không rảnh đức rất nột, Hoàng thượng nói qua không chính xác thăm hỏi, ngươi như thế nào còn?" Cũng biết là tới tìm ta phiền phức -, ngọc tình rất không cho nàng mặt mũi.

Nàng cười mỉa: "Tỷ tỷ, ngươi cũng không tới sao?"

Ngọc tình thân nhiên nói: "Ngươi như vậy - muội muội ta không dám muốn, ta chỉ có một người(cái) muội muội, này ảnh nhi. Huống chi ta đến nàng, là Hoàng thượng cùng mẫu hậu - ý chỉ, ngươi có ý chỉ sao?" Nhìn cũng biết không có. Kỳ thật ngọc tình cũng không có, chỉ là phiền phiền cái...này tử nữ nhân.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ từng theo cùng ở phượng nghi cung, ta chỉ là muốn đến xem nàng có được hay không." Cố ý thanh phượng nghi cung ba chữ cần thật sự trọng, đơn giản nhất định nhắc nhở ta phượng nghi cung cùng lãnh cung - khác biệt.

Ngọc tình cười đến châm chọc: "Ảnh nhi trời sanh tính mỏng danh lợi, theo đức phi nương nương căn bản không phải một mạch nhân. Cho nên đức phi nương nương, ngươi đại phải tất đến xem nàng. Lãnh cung cùng phượng nghi cung đối với nàng mà nói căn bản không có khác nhau, đối với ngươi, khác nhau có thể to lớn. Lãnh cung cũng không phải là ngài đức phi nương nương cai tới địa phương, cũng không sợ ô uế ngài - chân. Nếu như ngươi chân như vậy nghĩ đến, Hoàng thượng cần phải hội thành toàn của ngươi." Lần đầu tiên phát hiện, ngọc tình - miệng đình độc, độc được lợi hại. Châm chọc khỏi người đến, không lưu dấu vết, mỗi một câu đô như vậy khó nghe. Ta nghe khỏi lại chính là rất thích, nữ nhân này xứng đáng.

Ta cười yếu ớt: "Đúng vậy, nương nương đích xác không nên tới, lãnh cung loại địa phương này, sợ dơ của ngươi chân." lại đối ngọc tình nói: "Công chúa, ngài nói chuyện cũng quá qua, nương nương chỉ là hảo ý."

Ngọc tình không rõ ý của ta, cũng biết ta làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân. Thở hỗn hển địa đạo: "Đức phi nương nương, thỉnh ba. Ảnh phi dễ khi dễ, ta bất hảo khi dễ."

Đức phi thời điểm ra đi, ta rất dịu ngoan - nói một câu: "Cung tiễn đức phi tỷ tỷ."

Ngọc tình nhìn cư nhiên quy tổng nàng, một tay lấy ta nhắc tới lại, nói: "Biệt quy, nói cho ta biết, ngươi tại sao muốn như vậy."

"Không có gì, ta muốn nàng cho là, ta cũng vậy một cái kiến phong sử dã - nhân."

Ngọc tình cười nói: "Ngươi tại tính toán nàng?"

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, củ ấu thượng nhất mặt thần bí - tiểu: "Ta cùng Hoàng thượng thương lượng qua, muốn đem Vương gia - nữ nhi triệu tiến lại, đến lúc đó, yêu cầu ngươi giết giết nàng cùng triệu đức phi đầu. Mà ta, liền hướng đức phi kỳ hảo. Chúng ta lưỡng kẻ xướng người hoạ -, mời nàng môn(nhóm) lưỡng phản bội, hiện tại nên làm làm chuẩn bị công tác." Chuyện này nguyên bản sẽ đem ngọc tình kế hoạch ở bên trong, sớm muộn đều phải biết đến.

Ngọc tình dương khỏi hạ ba, lộ ra một cái thần bí - nụ cười: "Như vậy là có thể thành công phân hoá hai nhà, đến lúc đó từng bước từng bước thu thập? Hiện tại mặc thượng thư - thế lực cũng không kém, Tam gia hoàn toàn là tam chân thế chân vạc. Nếu như ngươi được sủng ái, bọn họ tất nhiên hội liên thủ đối phó ngươi, cho nên đem ngươi biếm vào lãnh cung, tạo thành thất sủng hiện tượng giả tạo. Đến lúc đó hai người bọn họ bại câu thương, ngươi làm thu hoạch mưu lợi bất chính." Không tệ, ngọc tình đích xác thông minh, ban đầu ta cũng muốn đến này một tầng. Vào lãnh cung, không riêng gì vì

thanh quý phi - vị trí cấp đẳng đi ra, cũng vì phóng yên vụ đạn.

"Là, đích thật là như vậy -. Ngọc tình, người đối triều đình đích tình huống như vậy quen thuộc?" Khán nàng bình thường nhất định bồn bồn -, chỉ biết hồ nháo.

Nàng tiểu: "Ảnh nhi, người cho rằng ta bình thường ở bên ngoài cũng chỉ biết chơi sao?" Nàng con mắt bán thùy: "Hoàng thượng sớm đi niên Vô Tâm triều chánh, hẳn có hôm nay - địa vị, ta cùng mẫu hậu có thể nói hao tổn tâm cơ." Ta ngạc nhiên, ta một mực cho là ngọc tình là một hảo lừa gạt, chỉ biết là đùa tiểu nha đầu.

Nàng nói tiếp: "Ảnh nhi, nếu hoàng đế cho người tham dự chánh sự, có chút đồ ta căn bản không cần dấu điểm người. Năm đó tranh đoạt ngôi vị hoàng đế - lúc, có ta một phần. Ta cuối cùng là thường xuyên ngoại xuất, kỳ thật là giúp đỡ đặt phong quân lý sinh ý. Ai, kỳ thật ta cũng không muốn như vậy. Mẫu hậu từ nhỏ sẽ dạy ta sai tâm kế, chính là ta không thích như vậy - bản thân. Cho nên, tại thường xuyên thanh bản thân nguy trang thành một cái bồn nha đầu. Ta thanh bản thân nguy trang thành bồn nha đầu, cũng muốn nói cho thế nhân, ngọc tình vĩnh viễn sẽ không trở thành bất luận kẻ nào - chứ đừng ngại vật. Người cần phải nghe nói qua năm đó hãm hại Ngũ ca chuyện tình ba? Cái...kia chủ ý là ta ra -. Cũng là ta, thân thủ thanh long bào giấu ở Ngũ ca trong cung. Bởi vì tất cả mọi người đã cho ta không cô tình kẻ, là một hảo lợi dụng - nữ tử, cho nên hẳn sẽ không phòng bị ta. Ta không thích bản thân, cũng không thích trong cung - nữ nhân, các nàng đồ quá dối trá, theo giống nhau. Mãi đến gặp được người, kỳ thật người bắt đầu cũng muốn lợi dụng ta không phải sao? Chính là, ta phát hiện người theo các nàng không giống với, ta cam nguyện bị người lợi dụng mà trở thành bằng hữu của người. Nhưng là người cuối cùng không nghĩ lợi dụng ta đặt thành cái gì, là thuần túy - thích thượng ta ba? Hoặc là người căn bản là không có mục đích, chỉ nghĩ kéo ta làm bù hộ mệnh." Hoàng gia - mọi người là sâu không lường được, ngọc tình cái...này tiểu nha đầu cũng không phải đơn giản nhân vật. Không đơn giản, bọn họ mẫu tử ba cái đều là nhân tình. Ta như thế nào liền như vậy không may, theo ba người này nhắc lên quan hệ.

Ta trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, lòng vẫn còn sợ hãi địa đạo: "Ngọc tình, người là tại nhắc nhở ta hậu phi không được tham gia vào chánh sự sao?" Nàng mặc dù đang giảng thuật chuyện của mình, hình như tại uy hiếp ta giống nhau.

Nàng lắc đầu, nói: "Không phải, ta là nghĩ nói cho người, thái thông minh - nữ tử sẽ không khoái nhạc, nhất là theo chánh trị nhắc lên quan hệ."

Ta tiểu, sóng mắt lưu chuyển lộ ra khác thường quang mang: "Ta biết, đối với người nhất định như vậy bồn. Không muốn hẳn bị thương, cho nên tình nguyện bản thân chịu khổ. Ngọc tình, ta hiện tại đã biết. Hẳn - giang sơn, là người, thái hậu còn có hẳn có cùng nhau phí vào tâm kế được tới. Hẳn là ta yêu nhất - nhân, các người là ta người thân nhất, cho dù chết, ta cũng sẽ giúp hẳn coi chừng dùm. Người cứ nói ta khờ cũng tốt, không biết tự lượng sức mình cũng tốt, ta nhất định nghĩ như vậy."

"Người tuyệt đối làm được đến, chỉ là, ta hy vọng người có thể khoái nhạc. Ảnh nhi, từ nhìn thấy người bắt đầu, ta liền cảm giác được cho đặc biệt hợp ý. Tại lòng ta lý, cũng sớm đã đem người đương muối muối. Ảnh nhi, chúng ta đều là nữ nhân, ta hiểu người. Ai, ái đến ở chỗ sâu trong không oán vu nha, người tài khố bản thân mới phải." Ta một mực đồ cảm giác được bản thân rất khổ, chính là ta có biện pháp gì?

Tần nhi cùng ngâm thu không biết từ đi đâu rồi, tối hậu là ngọc tình theo ta ăn - cơm chiều. Trời chiều rồi, ngọc tình đi áp dụng chúng ta ác độc - kế hoạch, mà ta trong lúc lãnh cung đẳng tin tức. Lâm tính mỹ nữ, không phải ta cho gây khó dễ, là phải được tìm người đi hy sinh. Dù sao người cũng không - được sung ái, liền thay ta hy sinh thoắt cái.

Chiều nay - lãnh cung thật sự là lãnh được đáng sợ, lãnh tính ra kỳ. Một cái nhân đối mặt tứ phía tường, đối mặt yếu ớt - chúc quang. Chờ tần nhi, suýt nữa ngủ thiếp đi. Ta nhu dụi mắt, đứng lên đi ra ngoài. Cương vừa ra khỏi cửa, đối diện đi tới một vị che mặt - bạch y nữ tử, tùy tiện vãn cá kè, một cây ngọc trâm, rõ ràng chính là ta ngày thường - trang phục. Phía sau nàng đi theo ngâm thu, ngâm thu trong tay dẫn có nhất trần đèn cung đình. Vậy là ai a? Chích nàng nàng hoá một tiếng: "Tiểu thư.." Ta tài phản ứng lại đây, nàng là tần nhi, không trách được quần áo của ta rách nhất địa, nguyên lai là tần nhi xuyên quần áo của ta.

Ta kỳ quái hỏi: "Tần nhi, người làm chi?"

Tần nhi gỡ xuống cái khăn che mặt, cường cười nói: "Tiểu thư, ta không phải tần nhi?"

"Tần nhi?" Ta càng thêm kỳ quái.

Nàng cười cười nói: "Ta gọi là mai ảnh, thái hậu - nghĩa nữ, Hoàng thượng thân phong - vĩnh Trữ công chúa."

"Cái gì?" Ta bất khả tin - nhìn nàng, "Tần nhi, người đừng nói giỡn."

Tần nhi thân nhiên nói: "Tiểu thư, ta không có nói giỡn, ta nhất định mai ảnh. Mai ảnh là của ta danh sách, hoàng thượng hạ chỉ, tướng ta lấy công chúa chi lễ gả cho thiên lý quốc thần vũ vương tử. Cho nên, mai ảnh tên này sau này ai cũng không chính xác tái gọi, ta gọi là vĩnh trữ. Tần nhi là ta khi còn bé cha mẹ lấy -, người cũng có thể như vậy gọi." Đẳng đẳng, tần nhi, vĩnh Trữ công chúa? Giá thiên lý quốc vương tử. Lòng đột nhiên kinh hoàng khởi lại, nàng làm như vậy là vì ta? Thay thế ta xuất giá.

Nước mắt không không chịu thua kém - lập tức liền té, ta một cái ôm tần nhi nói: "Người làm chi? Ta tự có biện pháp, người không cần vì ta mà hy sinh." Ta dùng một lát lực, tần nhi kêu có một tiếng, cứng ngắc - động động bả vai.

"Tiểu thư, ta không đầy hứa hẹn người, ta không có hy sinh. Chính mình ham vinh hoa phú quý, ta nghĩ làm công chúa, muốn làm Vương phi." Tần nhi nói xong cái đầu dài thùy tại một bên, yếu ớt - dưới ánh đèn, nước mắt của nàng giọt giọt té.

Tê tâm liệt phế - thống khổ, ta nước mắt che phủ - lắc đầu: "Không phải, tần nhi, người tại sao muốn làm như vậy? Tại sao muốn như vậy."

Tần nhi cai đầu dài tựa vào ta - trên vai, khóc thút thít trừ dùng khăn khăn - tiếng nói nói: "Tiểu thư, người là mạng của ta. Ta sẽ không để cho người miễn cưỡng gả cho bản thân không thích - nhân, tần nhi không có khiên quai, giá ai đồ không sao cả. Chỉ cần tiểu thư hạnh phúc, tần nhi - hy sinh là đáng giá -."

"Tần nhi, người là không phải nghe thấy hôm nay ta rất ngọc tình thuyết - nói, cho nên ngu như vậy? Có phải hay không?" Ta vẫn duy trì thanh tĩnh, cần phải phải nhớ biện pháp bổ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn).

Tần nhi hấp hấp cái mũi, nói: "Tiểu thư, nhìn ra được người rất thích Hoàng thượng, tần nhi đi sau này, người tốt hảo đối hân. Nàng lại lần nữa miễn cưỡng tiểu: "Ta biết đến, người lão là vui hoan khi để Hoàng thượng."

Ta buồn bực - vẫn: "Tần nhi, người không biết hân muốn đem ta giá đi ra ngoài?"

"Ta biết, chính là hân thân bất do kỷ." Nếu là dám giá ta coi như thân bất do kỷ ta cũng sẽ không tha thứ hân -. (hân dám, bốn sò...trước giết hân)

Ta hiện tại làm cho khoái nhảy dựng lên, dùng sức phe phẩy bả vai của nàng nói: "Người cái...này tiểu ngu dốt, hân làm sao chân thành ta giá đi ra ngoài, chúng ta một mực đều ở nghĩ biện pháp. Có ta ở đây, không cần người hy sinh, người biết không?"

Ngâm thu trong tay - đang đột nhiên diệt, cây nến nhiên hết. Ngâm thu cũng đồng dạng khóc nước nở trứ, nói: "Nương nương, tần nhi tỷ tỷ, chúng ta đi vào nói đi, nơi này lạnh."

Tại tần nhi cùng ngâm thu - tự thuật dưới..., ta rốt cục hiểu chính sự kiện - trải qua.

Tần nhi thấy ta đi thiếu đồ thật lâu không trở lại, trong lòng lo lắng, khước hết lần này tới lần khác nghe được ta cùng ngọc tình - đối thoại. Cái...này nha đầu ngốc đã cho ta thật sự sẽ bị giá đi ra ngoài - hòa thân, cho nên thay quần áo của ta, giả mạo ta đi thấy thần vũ vương tử.

Nha đầu ngốc tần nhi thay quần áo của ta,...trước dò thăm đến thần vũ vương tử hôm nay hội bồi tề hạo tại ngự hoa tàn bộ. Vì vậy tần nhi cùng ngâm thu cùng lạc kinh thiên thanh tề hạo dẫn dắt rời đi, ngâm thu lại lần nữa thanh tìm cá lấy có thanh vương tử người bên cạnh cũng dẫn dắt rời đi. Đang ở lúc này, tần nhi sẽ ở đình lý đánh đàn.

Vương tử nghe thấy duyên dáng tiếng đàn, tự nhiên đuổi theo tiếng đàn đi. Rất xa, vương tử liền nhìn thấy đình lý, một cái bạch y nữ tử, tóc đen phiêu dật, duyên dáng âm nhạc từ nàng chỉ gian về ra. Như vậy - nữ tử, giống như đã từng quen biết. Tần nhi - mẹ nuôi, nghiêm mặt phát nãi mụ lệ nương tái nói như thế nào cũng là danh kỹ bên người - nha hoàn, đạn được một tay hảo cảm. Nàng giáo nghiêm mặt, tần nhi tự nhiên cũng học.

Lúc này - tần nhi biết vị...này nhất định vương tử, đứng lên cười nói: "Nguyên lai là thần vũ vương tử, chúng ta lại gặp mặt." Tần nhi đã sớm hướng lạc kinh thiên nghe vượt qua kiểm tra vu na (nọ) thiên yển hội chuyện, cho nên hân biết ta cùng vương tử nhất định ở đó cá lúc gặp qua một mặt.

Vương tử đã sớm chìm đắm trong cái...này mỹ nhân - tiếng đàn lý, nàng kia đầu giương lên, cái khăn che mặt tề (tất cả đều là tần nhi xếp đặt tốt), lộ ra nàng vốn thanh tú - mặt mũi. Trong tích tắc, vương tử thất thần, trong đôi mắt chỉ có kinh hãi. Đừng quên, tần nhi cũng là mỹ nhân.

Nàng kia cười cười, nói: "Vương tử, mai ảnh có lễ?"

Vương tử vui mừng, "Người nhất định mai ảnh?"

Tần nhi cười nói: "Vương tử quên ta sao?" Nói xong, nàng hoa dung thất sắc, nói: "Cẩn thận." Vương tử vừa quay đầu lại, một cái Hắc y nhân - trường kiếm đã đã đâm lại. Tần nhi một cái đẩy ra vương tử, che ở trước mặt hân, kiếm thật sâu - đâm vào nàng - trên vai. Nàng thân thể mềm nhũn, ngã xuống, nặng đầu trọng dụng thạch trên bàn.

Vương tử kinh hãi, vội nói: "Trảo thích khách.. Trảo thích khách.." Chung quanh - thị vệ lập tức xông tới, hắc y nhân kia lực địch một hội, hoảng hốt mà chạy.

Tần nhi lại lần nữa tỉnh lại, đã là ở dùng vĩnh thọ cung - trên giường. Tần nhi ôm đầu, nói: "Ta là ai? Đây là na?"

Thái hậu vội hỏi: "Ngự y, mai ảnh thế nào?"

Na (nọ) thái y do dự hồi lâu, nói: "Thái hậu, vị cô nương này chàng thương đầu, cần phải là mất đi trí nhớ. Đối với chuyện đã qua, hoàn toàn không nhớ rõ."

Tần nhi kinh hoàng - nhìn người chung quanh, "Các người là ai? Ta là ai?" Tần nhi thấy vương tử, nói: "Người là thiên lý quốc - vương tử sao?"

Vương tử lại là kinh ngạc: "Người nhớ kỹ ta?"

Tề hạo vội hỏi thái y, "Người không phải nói nàng đã mất đi trí nhớ sao?"

"Ách... Hồi Hoàng thượng, bởi vì Mai cô nương chàng thương trước, một lần cuối cùng nhìn thấy chính là vương tử, cho nên đối với vương tử tương đối quen thuộc."

Vương tử nhìn vì bản thân bị thương - nữ tử, hướng chỉ nữ tử này từng là bản thân Tâm Nghi - đối tượng, xếp hợp lý hạo nói: "Hoàng thượng, Tiểu vương lại lần nữa thỉnh cầu tướng mai ảnh cô nương gả cho ta? Tiểu vương cam đoan, nhất định sẽ thật tốt đãi Mai cô nương."

"Không được." Tề hạo lập tức không nhận.

Tần nhi vấn: "Người là ai a? Ta biết người sao?"

Tề hạo nói: "Mai cô nương, thật sự không nhớ rõ ta sao?" Bởi vì tề hạo đến gần tần nhi, tần nhi sợ đến từ trên giường nhảy dựng lên, nhảy vào vương tử - trong lòng. Vương tử vừa mừng vừa sợ, vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi nàng.

Thái hậu xen lời, nói: "Hoàng nhi, ta đã đáp ứng vương tử thanh Mai cô nương hứa cho hắn, chẳng lẽ người nghĩ hôn không được?"

"Mẫu hậu.. Mai cô nương.."

Thái hậu cắt đứt hắn, uy nghiêm địa đạo: "Tốt lắm, sau này mai ảnh chính là ta - nữ nhi."

Tề hạo hô to trừ: "Mẫu hậu."

Thái hậu bất dung hứa hắn nói chuyện: "Tốt lắm, lòng ta ý đã quyết, không cần thiết nhiều lời."

Tề hạo hôn hên: "Mẫu hậu, tuyệt đối không thể thanh mai ảnh gả cho hắn."

"Người..." Thái hóa chiến đầu trừ, té trên mặt đất, thái y nói là lừa gạt công tâm.

Nghe nói, hoàng đế thật là không muốn thanh 'mai ảnh' giả đi ra ngoài, nhưng là tại thái hậu - dưới áp lực, tướng nàng phong làm vĩnh Trữ công chúa, gả cho thiên lý vương tử.

Đã ngoài - tất cả, đương nhiên là sở hữu nhân diễn một tuồng kịch. Tần nhi đã sớm thanh kế hoạch nói cho lạc kinh thiên, mà lạc kinh thiên hội thừa dịp tần nhi cùng vương tử nói chuyện phiếm - không rảnh, na (nọ) cả kế hoạch nói cho tề hạo. Mặc kệ hắn có đáp ứng hay không, dù sao đồ đã làm. Cho dù vì quốc gia - tôn nghiêm, hắn cũng sẽ nhượng diễn tiếp tục diễn đi làm. Hơn nữa tần nhi xuất giá là vì ta, hắn đương nhiên không có ý kiến. Trong truyền thuyết - tề hạo thích mai ảnh, vì tạp kỹ diễn được tốt, thái hậu tham gia kế hoạch.

Nghe xong các nàng - tự thuật, ta khóc được ruột gan đứt từng khúc. Nàng tại sao muốn như vậy? Tại sao, diễn đã diễn thành như vậy, khả năng có...nữa dối ý - cơ hội sao? Nàng đã là công chúa, đã cùng thân - công chúa.

Ta đột nhiên nhớ ra một việc: "Được, người trên vai - thương, trên đầu - thương?"

Tần nhi lắc đầu, không đau: "Kinh thiên đâm vào không sâu, đầu căn bản không có đụng vào, ta là giả bộ bất tỉnh -." Kinh thiên? Hào thân mật, ta như thế nào quên rồi, bọn họ trong lúc đó tựa hồ hữu tình ni. Nàng cũng có bản thân ái - nhân, tại sao nên vì ta hy sinh nữ?

Ta - nước mắt đã giống như tuyết dề - hồng thủy, "Tại sao, người cùng lạc kinh thiên cũng không hữu tình sao? Ta còn muốn trừ thành toàn các người ni, hiện tại cư nhiên là người lai thành toàn ta. Tần nhi, người theo tỷ tỷ nhiều năm như vậy, chính là tỷ tỷ cái gì cũng không có vì người đã làm, tỷ tỷ có lỗi với người a."

Tần nhi rơi lệ như mưa: "Tỷ tỷ, ta chỉ là một tiểu cung nữ, không dám hy vọng xa vời."

"Tần nhi, người cái...này muối muối ngọc. Cho dù người không lấy chồng, lâm tễ sẽ thay ta giá -, người tại sao muốn như vậy ni?" Hiện tại tốt lắm, có phải hay không giả hai cái. Tần nhi hư kế hoạch của ta, chính là nàng như thế dối ta, ta có thể trách cứ nàng sao?

Tần nhi bị thương, ta mời nàng sớm một chút nghỉ ngơi, dù sao tại trong cung thời gian còn có vài ngày. Tần nhi ngủ hạ, ngâm thu chiếu cổ nàng. Ngâm thu - ánh mắt cũng là hồng đặc tượng con thỏ, ta biết nàng đồng dạng không nỡ tần nhi a.

Ta có người đi tới, tìm cả không có nhân - địa phương, thất thanh khóc rống. Tần nhi, tại sao muốn như vậy, ta không đáng. Ta có bản thân - tình yêu, người đồng dạng có a. Tại sao muốn hy sinh bản thân lai đổi lấy hạnh phúc của ta? Người hy sinh bản thân, ta có thể hạnh phúc sao? Tần nhi, người là muốn ta áy náy cả đời a.

"Ảnh nhi." Có một người(cái) ấm áp - thanh âm, một đôi ấm áp - bàn tay to, một cái ấm áp - ôm trong ngực, ta biết là tề hạo tới. Ta cũng nữa nhìn không được, tựa vào trên người hắn, thanh sở hữu - khổ tất cả đều khóc đi ra.

"Ảnh nhi, tần nhi nàng tất cả đều là vì người. Ta sẽ mời nàng phong cảnh tượng quang - xuất giá, cho nàng hậu hĩnh - đồ cưới, mời nàng làm vương triều...nhất cảnh tượng - công chúa." Mấy thứ này có ích lợi gì.

"Tần nhi cùng lạc kinh thiên hữu tình người biết không? Nàng vì thanh ta ở lại bên cạnh người, tình nguyện thanh bản thân hy sinh. Ta khiếm nàng, người cũng khiếm nàng, cả đại Tề Vương triều đồ khiếm nàng." Đúng vậy, chúng ta tất cả đều khiếm nàng.

"Ta biết." Nhẹ nhàng xoa đầu của ta phát, trong lòng đạt được một tia ấm áp.

Ta sát lau nước mắt, nói: "Biết có cái gì dùng, biết liền giúp nàng thật tốt chiếu cổ lạc kinh thiên."

Ta tựa vào cánh tay của hắn thượng, chúng ta lưỡng cứ như vậy tại trên cỏ ngủ một đêm. Vô luận hắn đến na cá trong cung đi, phi tử môn(nhóm) đều là

cao giường gối mềm chuẩn bị tốt. Chỉ có ta, lời kéo hân khóc một đêm, cợ hân một thân nước mắt nước mũi, vẫn còn lời kéo hân ăn ngủ hoang viên.

Đông Phương trở nên trắng, chói mắt sáng rỡ sừ ta từ trong giấc mộng tỉnh lại. Vừa mở khai ánh mắt, đối diện trừ nhất trương anh tuấn - mặt, sáng ngời - ánh mắt. Mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại thấy hân, là ta lớn nhất - hạnh phúc.

Ta cười nói: "Đến lúc nào tỉnh -?"

Hân lại xoa bóp ta - cái mũi, "Không ngủ." Ách, cứ như vậy nhìn ta cả đêm.

Ta nhu nhu cái mũi, kéo trường cá mặt, nói: "Làm chi, ta nói, tại nắm ta - cái mũi ta tấu nguoi. Ta cho nguoi biết, đừng tưởng rằng là hoàng đế liên đặc quyền."

"Như vậy có thể ba?" Ta mỹ lệ - khuôn mặt hồngбет, bắt quá lần này chi dùng để hôn.

Ta cười cười, "Làm chi ni, lưu manh."

"Nguoi cứ nói đi?"

"Tay bằg toan không toan?" Lại gần cả đêm, rất mất mặt -.

"Nguoi cứ nói đi." Đừng cười giới khán, ta chảy nước miếng hân có trách nhiệm.

Ta có điểm không tự nhiên, "Nguoi.. Cứ như vậy thủ ta cả đêm?" Hoàng đế thủ ta sao, đệ nhất thiên hạ nhân.

Hân ôn nhu địa đạo: "Cứ như vậy nhìn nguoi, là ta lớn nhất - hạnh phúc." Ánh mắt của hân như thanh thủy, thật sâu hấp dẫn trừ ta.

Đột nhiên nhớ ra một câu lời ca, của nguoi ôn nhu, là ta kiếp này lớn nhất - thủ hầu.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: hòa thân công chúa

Tề hạo vào triều, ta trở lại lãnh cung, ngọc tình đã sớm ở đó chờ đã lâu. Vừa thấy ta, bước nhanh chào đón, nói: "Nguoi đi đâu, ta chờ nguoi đã lâu." Từ trên mặt của nàng, ta có thể thấy lo lắng.

Ta cười cười: "Không đi đâu? Làm chi? Kế hoạch thế nào?"

"Nào có cái gì kế hoạch, ta còn không kịp thi hành, chợt thuyết mai ảnh bị phong làm công chúa, tùy ý gả cho thiên lý quốc vương tử. Ta đồ sót ruột đã chết, sau khi nghe ngóng, mới biết được sở vị - mai ảnh là của nguoi tiểu nha đầu tại giả mạo. Mẫu hậu đồ nói với ta, tiểu nha đầu thật sự là trung thành và tận tâm. Chính là, nàng theo nguoi lâu như vậy, nguoi chân không tiếc thanh nàng gả đi ra ngoài?" Ngọc tình không còn kịp nữa ngồi xuống, nói nhất chuỗi dài.

Ta sắc mặt nhất đạm: "Ta cũng không có biện pháp, như thế nào? Nguoi có?"

Ngọc tình không ngừng tiêu sái lai đi tới, hoàng được ta quáng mắt, ta biết đó là sót ruột - biểu hiện: "Ta nếu là có biện pháp liền không tìm nguoi thương lượng, nhà của ta trời thu khóc được chết đi sống lại -, mời ta cứu cứu tần nhi." Nhà của ta tần nhi đến lúc nào cùng nhà nàng trời thu quan hệ giới?

"Ta cũng sót ruột, chính là ta không có cách nào a, ta thực tại... Nguoi cứ nói tới cùng thế nào bạn?" Ta cũng sót ruột - dậm chân.

"Ảnh nhi, nếu không như vậy đi. Liền ấn chúng ta nguyên lai - kế hoạch, thanh lâm tỉnh lâm ra đi?" Ngọc tình chờ mong - nhìn ta.

"Ai, không được a. Hoàng thượng cùng thái hậu đồ đã hạ chỉ, nàng là nhất định phải gả. Nếu như ấn nguyên lai - kế hoạch, mới có thể thanh hai cái đồ gả đi ra ngoài. Lâm tỉnh thủ đoạn lợi hại, ta phải nghĩ nàng theo tần nhi giả đồng nhất cả nam nhân." Tần nhi mặc dù cũng không thể nói đơn thuần, nhưng là theo lâm tỉnh có điểm chênh lệch.

Ta mặt nhăn chân mày, nói: "Nguoi cứ nói làm sao bây giờ?"

"Tỷ tỷ, công chúa, các nguoi - nói ta cũng nghe được. Các nguoi không cần gấp khó khăn, ta giả nhất định." Tần nhi đứng ở chúng ta phía sau, sắc mặt tái nhợt, ngâm thu đồ nàng. Tần nhi đi tới, cười nói: "Tỷ tỷ, công chúa, tần nhi chỉ là nha hoàn, biệt cho ta phiền não rồi."

"Tần nhi, ngươi không phải nha hoàn, ngươi ở trong mắt ta không phải." Tại lòng ta lý, chưa từng có đương nàng là nha hoàn.

Tần nhi không sao cả địa cười cười: "Tiểu thư, ngươi đừng gấp khó khăn. Làm như vậy đều là lòng ta cam tình nguyện -, vì ta và ngươi cảm giác được trị."

Ngọc tình thở dài một tiếng, nói: "Tần nhi, ngươi đi đi, ta nhường trời thu của hồi môn."

"Cái gì?" Ta kinh ngạc nhìn ngọc tình, trời thu theo nàng nhiều năm như vậy, như thế nào có thể cho tần nhi của hồi môn ni.

"Trời thu theo nhiều năm như vậy, hội điểm võ công, nhân cũng lan lợi, nàng hội thật tốt chiếu cố ngươi." Giờ phút này - ngọc tình đôi mi thanh tú khăn tóa, chưa từng có gấp qua nàng như vậy.

Tần nhi công việc quý trên mặt đất, nói: "Công chúa, ta không dám đương nổi a."

Ngọc tình miễn cưỡng lên tần nhi, "Nha đầu ngọc, ngươi cần phải gọi hoàng tử, hiện tại ngươi cũng là công chúa."

"Nha đầu ngọc, ngươi hiện tại cũng là công chúa, đừng động bất động liền quy -."

Chỉ chớp lát, thái hậu thanh tần nhi tuyên đi. Ngọc tình cũng cùng nhau đi theo đi, ta sợ gặp phải cái...kia chết tiết vương tử, cho nên không có phương tiện đi ra ngoài. Giờ phút này gọi tần nhi đi, đơn giản là vì thương lượng thoả cái hòa thân chuyện. Ai, tần nhi, còn có thể bên cạnh ta bao lâu. Nàng từ nhỏ đi theo ta, cho ta ăn nhiều năm như vậy - khổ. Làm như ta có năng lực chiếu cố nàng, nàng là một hạnh phúc của ta hy sinh bản thân. Ta tô nghiêm mặt kiếp này khiêm tần nhi, chỉ sợ là vô phương trả hết nợ.

Nhìn các nàng đi, ta vẫn ngậm thu, "Ngươi thích tần nhi sao?"

Ngậm thu - ánh mắt cũng hồng hồng -, nói: "Thích, tần nhi tỷ tỷ đối đãi như chị em ruột."

Ta dùng trách cứ - ngữ khí: "Vậy ngươi tại sao muốn giúp nàng gạt ta ni? Vô luận làm như thế nào, cũng muốn theo thương lượng a." Tất cả mọi người dấu điểm ta, tề hạo dấu điểm ta, tần nhi dấu điểm ta, trong lúc bọn họ trong lòng nhất định cá chỉ biết ăn không ngồi rồi - nữ tử.

Ngậm thu - nước mắt lập tức té: "Tiểu thư, tần nhi ta biết ngươi nhất định không đồng ý nàng làm như vậy, cho nên tự tiện làm chủ. Ngậm thu cũng không đành lòng nhìn tiểu thư hòa thân, thỉnh tiểu thư tha thứ." Ngậm thu nói xong bùm một tiếng quý trên mặt đất.

"Ai, nha đầu, ta không phải trách cứ ngươi, chỉ là đau lòng tần nhi, cũng đau lòng ngươi. Nếu như các ngươi - kế hoạch không thành công ni, này trong cung muốn tìm ta phiền phức - nữ nhân khả nhiều lắm." Ta nói hoàn giúp nàng thanh tán loạn tóc bện đến nhĩ hậu, "Ngậm thu, tần nhi cũng đi, ta chỉ có ngươi. Ở...này trong cung, ngươi là ta duy nhất có thể dựa vào - người."

Buổi tối tần nhi trở về, nói là hôn kỳ trong lúc thập ngày sau. Chỉ có thập nhật, thập ngày sau tần nhi sẽ rời đi ta.

Buổi tối, ta cùng tần nhi cùng nhau ngủ ở, tương hỗ tâm sự.

Ta lôi kéo nàng - thuyết, nói: "Tần nhi, ngươi biết Hoàng thượng tại sao như thế dung túng ta?"

"Bởi vì Hoàng thượng thích ngươi?"

"Là, hẳn thích ta? Chính là nàng tại sao thích ta?"

Tần nhi lắc đầu.

"Tần nhi, đó là bởi vì ta có bản thân đặc biệt - cá tính, ta có bản thân, theo mặt khác - nữ tử không giống với. Trong cung - mỹ nữ nhiều như vậy, ta không tính là đẹp nhất -. Nhưng là, hẳn...nhất nguyện ý lai ta đây nhĩ. Bởi vì ta thanh hẳn đương người bình thường, thanh bản thân khi hẳn thể tử. Tại chỗ này của ta, hẳn có thể làm bản thân, chúng ta cũng có thể thân nhiên tương kiến. Ta nguyện ý thanh chân tâm giao ra đây, chúng ta là tâm linh tương thông -. Hậu cung - nữ tử, đối mặt hẳn hoặc nhiều hoặc ít có tính toán, có mục đích, chính là ta không có. Các nàng lấy sắc đẹp được sủng ái, ta là lấy một viên chân tâm." Có lẽ ta cùng hẳn - tình yêu không có ta thuyết đẹp như thể hảo, nhưng là ta nghĩ nói cho tần nhi, cho dù là Vương phi, cũng không cần cam nguyện làm nam nhân - phụ chúc phẩm. Lại càng không muốn dùng sắc đẹp khứ thủ duyệt người khác, một viên chân tâm mới là là tối trọng yếu. Tần nhi cái hiểu cái không - gạt đầu, ta tiếp tục nói: "Tần nhi, thần vũ vương tử rất có khả năng trở thành tiếp theo nam quốc quân, đến lúc đó bên cạnh hẳn sẽ có rất nhiều nữ tử. Ngươi làm chính cung, nhất định phải cẩn thận, trong cung - nữ tử cũng không phải người lương thiện. Muốn hẳn vĩnh viễn thích, liền nhớ kỹ lời của ta, lấy tâm thân mật. Hiện tại ngươi làm bộ cứu hẳn mất đi trí nhớ, hẳn khiêm ngươi một phần tình, phạm là đều có cho ngươi ba phần mặt mũi.

Tần nhi, trong cung - nữ tử, lớn nhất kiêng kỵ nhất định ghen ghét. Hai người chi tâm bất khả có, phòng nhân chi tâm bất khả vô. Là tối trọng yếu một điểm, trong cung vĩnh viễn không có bằng hữu, bên cạnh ngươi - mỗi người cũng có khả năng hội hại ngươi. Hoàng thượng đưa cho ngươi của hồi môn hội rất nhiều, nhất định phải nhớ kỹ ân uy cùng với thi - ổn định người bên cạnh. Tại trong cung, tin tức là tối trọng yếu. Trong cung - mọi người là Ô Nha, chi cần có tiền, Ô Nha sẽ vì ngươi làm việc." Độc hại thiếu nữ, khác không giáo, dạy người gia hậu cung đấu tranh. "Tỷ tỷ, ngươi cứ nói -, tần nhi đô nhớ kỹ. Tần nhi theo ngươi nhiều năm như vậy, sau này không thể tái chiếu cố tỷ tỷ, tỷ tỷ phải bảo trọng. Tỷ tỷ, ta xem tính ra Hoàng thượng đối với ngươi dụng tâm, hẳn là quân vương, cũng si tình quân vương, biệt cô phụ hẳn." Ta - vấn đề nói không rõ sở, nàng như thế nào có thể hiểu được cái khổ của ta trung ni.

"Không nói, ngủ ba. Ta đã thông tri vân tha cho người xuất giá - tin tức, nài cho người chuẩn bị một phân đồ cưới. Đây là trang sức màu đỏ phượng đồ, tất cả đều là ta xuất phẩm -. Đi ngang qua tể châu - lúc, nhớ kỹ đi lấy. Người liền nói cho vương tử, đó là tỷ tỷ của người chuẩn bị - đồ cưới, hẳn không có ý kiến -." Tổng mỹ nữ vẫn còn đáp đồ cưới, thiên lý quốc buồn bán lời.

"Tỷ tỷ, ta nhớ được."

Ngày kế, thái hậu hạ chỉ muốn ta dạy dỗ vĩnh Trữ công chúa. Đơn giản nhất định giáo một ít lễ nghi cung quy, nhưng là ta còn không tằn nĩ biết nĩ.

Thái hậu trở xuống chỉ vì do, tự mình đến, ta biết nàng là muốn nhìn. Tuyên đọc hoàn ý chỉ, thái hậu mệnh lệnh chúng nhân...trước đi ra ngoài, lãnh cung lý chỉ còn lại có chúng ta hai người.

Thái hậu nhìn lãnh cung cổ xưa, nước mắt lập tức té, khóc được thương tâm, cùng mới vừa rồi cao quý đại phương hoàn toàn bất đồng.

Ta vội nói: "Thái hậu, người làm sao vậy?"

Thái hậu nhẹ nhàng lôi kéo ta ngồi xuống, nói: "Hải tử, ta có lỗi với người a, có lỗi với người. Để cho người ở tại lãnh cung loại địa phương này, lòng ta lý khổ sở."

Ta cười nói: "Kỳ thật lãnh cung có cái gì bất hảo."

"Hải tử, người vì Hoàng thượng thật sự là dụng tâm lương khổ, hẳn đồ nói với ta. Hải tử, mẫu hậu đáp ứng người, chỉ cần Hoàng thượng thanh chính quyền thu hồi lại, nhất định lập người vi hậu." Hoàng hậu ta có cái gì hảo hiểm lạ -. Thái hậu biết ta bị đánh vào lãnh cung - tin tức, đi tìm tể hạ hỏi tội, cho nên hẳn thanh chúng ta - kẻ hoạch nói ra? Cần phải là như vậy. Chính là thái hậu cũng họ Triệu, nàng cùng giải quyết ý sao?

"Thái hậu... Thứ cho ta nói thẳng, ngài là Triệu gia nhân, Hoàng thượng sẽ đối phó quốc cữu.. Ngài.." Cái vấn đề này vẫn còn thật không hảo vấn.

"Dung nhi, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Hoàng thượng, lại càng không hội cho phép bất luận kẻ nào thương tổn người. Chỉ cần có quốc cữu - tồn tại, tùy thời hội uy hiếp đến hoàng thượng địa vị, triệu tử tuyết hội uy hiếp đến của người hậu vị. Ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh, người yên tâm, ta sẽ giúp các người -. Dung nhi, ta biết người chán ghét tử tuyết, làm sao khổ miễn cưỡng bản thân cùng nàng giao hảo. Vương ngọc đẹp sẽ tiến, ta nhất định sẽ vén lên các nàng trong lúc đó - đấu tranh. Ta cũng từng là phi tử, hậu cung chuyện há có thể không biết. Mấy ngày này, người là tốt rồi hảo tại lãnh cung nghỉ ngơi, có cái gì cần nói một tiếng." Ta còn tưởng rằng cái...này thái hậu hội mắng ta tham gia vào chính sự, hiện tại lại duy trì ý nghĩ của ta không nói, vẫn còn lừa chấy thêm dầu chuẩn bị tự thân xuất mã. Ta không thể không bội phục này lão thái bà, lịch sử giống như nàng giống nhau sáng suốt - thái hậu thật sự là không nhiều lắm.

Bất quá, nàng - thái độ luôn nhượng ta sợ hãi. Nàng đối ta thật là tốt, nhượng ta sợ hãi. Trong lòng, một mực có cá đoán, ta không hy vọng đây là thật sự.

Ta công việc quỳ xuống nói: "Thái hậu, dung làm chính, có vi cung quy, thỉnh thái hậu trách phạt."

Thái hậu kéo ta, ôn nhu nói: "Hải tử, người như thể thông minh, nghĩ ra này một mũi tên hạ hai chim chi kế. Càng là cam tâm tình nguyện trừ đi quý phi phong hào vào lãnh cung, giống như người vậy thức thân thể to lớn - phi tử, ta như thể nào có thể trách cứ người nĩ." Thái hậu vuốt ve tay của ta bồi, lầm bầm nói: "Người nếu là nam nhi thân, nhất định là một đời minh quân." Gì? Ta không có nghe lầm chứ? Tính, trang lỗ tai có mao bệnh ba.

"Ta thái hậu nương nương, dung nhi chỉ cầu thái hậu có thể đa bang bang Hoàng thượng." Đúng vậy, đây là ta yêu cầu duy nhất.

Ba ngày sau, thái hậu ý chỉ, phong Vương thị ngọc đẹp vi quý phi. Ý chỉ đại khái nội dung nhất định, tiền đề khi còn tại thể liền hy vọng vương ngọc đẹp trở thành nhi tức phụ, đơn giản là một viên giọt lệ trĩ không thể tiến. Nàng đạt được tiền đề báo mộng, muốn vương ngọc đẹp tiến. Ta cần phải an ủi, ít nhất nhà của ta hôn quân không dùng thi triển mỹ nam kê. Có thái hậu hỗ trợ nhất định phương tiện, trực tiếp sĩ ra tiền đề, có thể đề chết người trong thiên hạ. Kỳ thật thái hậu - ý chỉ cũng rất có thâm ý, nhi tức phụ, này ba chữ chỉ có hoàng hậu đương được khởi. Lão thái bà khả chân không phải thông thương - nhân vật, vài ba câu có thể chọn được nhân gia nội chiến. Nghe thể cá tin tức - lúc, tâm đau đón kịch liệt khởi lai. Ta khổ sở cái gì, bản thân ra - chủ ý, yêu cầu bản thân gánh chịu.

Wương ngọc đẹp tiến hậu, tể hạ không còn có đã tới lãnh cung. Nghe nói, hẳn mỗi ngày đô bồi nữ tử này. Cô gái này trừ...ra một viên giọt lệ trĩ, mạo như thiên tiên..

May là ta mỗi ngày cùng tằn nĩ, căn bản là không có thời gian suy nghĩ.

Ồ...này thập thiên lý, ta không có giáo tằn nĩ cung quy. Mà là cho nàng nói rất nhiều cung đình - chuyện xưa, 《 kim chi dực nghị 》《 phi tử tiếu 》 nổi tiếng điện ảnh và truyền hình tác phẩm càng là nói một lần lại một lần. Không phải ta bị coi thường phi muốn dạy nàng đi đấu tranh, mà là hậu cung quá đen ám, nghĩ bảo trụ mạng nhỏ, sẽ...trước học xong mấy thứ này.

Mặt khác giáo nàng một bộ lam gia kiểm pháp, mấy ngày - thời gian là tới không kịp. Nhưng là lam gia kiểm pháp thật là thích hợp nữ hải tử học -, luyện khởi lai rất nhanh, mấy ngày liền luyện được hữu mô hữu dạng. Hiện tại mặc dù còn không như thế nào thành thực, chỉ cần gia tăng luyện tập, cần phải có thể bảo vệ bản thân.

Thập thiên - thời gian rất nhanh liền qua, ngày mai nhất định tằn nĩ xuất giá - thời gian. Nàng nói như thế nào cũng là công chúa, không thể từ lãnh cung xuất giá ba, sáng sớm liền bản đến ngọc tình na (nọ) đi. Ta đột nhiên cảm giác được, nếu như ta còn là quý phi, có phải hay không có thể đa bồi nàng một buổi tối.

Nàng cùng ngâm thu - tình cảm cũng như tỷ muội, cho nên ta nhượng ngâm thu cũng đi, đa bồi bồi nàng. Nguyên bản, ta là có thể đi -, nhưng là ta không muốn đi. Đau lòng, cho nên ta lựa chọn trốn tránh, thanh bản thân phong bế tại lãnh cung ngăn cách.

Hôm nay thị xử nhất ba, không trách được nguyệt lượng như thế chi viên. Trong lòng phiền táo, vô phương ngu. Mặc dù thuyết lãnh cung không biết từ quá nhiều thiếu phi tử, nhưng là ta một điểm cũng không sợ. Các nàng có oán khí, ta cũng có a, có lẽ ta theo các nàng đồ giống nhau, là oan hồn.

Xa xa, một hồi du dương - tiếng địch, không biết là ai tại thổi địch, tiếng địch thê lương, sầu khổ vô cùng, lại là một cái thương tâm nhân a. Ta tìm tiếng địch đi, lại đột nhiên đình chỉ. Chính nhảm chán - nghĩ phản hồi, lại nghe đến nói chuyện thanh.

"Có lỗi với, thật sự có lỗi với. Tiểu thư là của ta mệnh a, ta không thể nhìn trứ nàng đi hòa thân, ta làm không được. Cho nên, kiếp này, chúng ta hữu duyên vô phận." Là tần nhi na (nọ) tên tâm liệt phê - thanh âm. Ta là mạng của nàng, ta đáng giá nàng như vậy sao?

"Tần nhi, đừng nói có lỗi với. Hoàng thượng cũng là mạng của ta, chúng ta đồ hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc." Ta cùng hôn quân không đáng các người hy sinh, ta có một loại trùng động, nghĩ lập tức chạy ra đi, nhượng lạc kinh thiên mang theo tần nhi tẩu, chính là chân thủy chung vô phương hoạt động, ta không có cái...kia dừng khi có thể đòi giá.

Tần nhi nói: "Đáp ứng ta, thật tốt chiếu cố tiểu thư. Vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không thể rời nàng đã bị một điểm thương tổn, cho dù là một điểm. Tiểu thư từ nhỏ mệnh khổ, ta không hy vọng nàng tái bị thương tổn."

"Hảo, ta đáp ứng, bảo vệ tốt nương nương."

"Không phải nương nương, ta muốn người đương nàng là muội muội, thay ta thủ hộ trứ nàng." Tần nhi ngoài miệng gọi ta tỷ tỷ, trong lòng cũng tưởng ta đương muội muội, ai kêu ta thân thể tuổi tiểu.

"Hảo, nàng là của ta muội muội, ta sẽ thật tốt chiếu cố nàng." Lạc kinh thiên - thanh âm là ghen ngào -, đường đường thị vệ thống lĩnh, cư nhiên sẽ làm bị thương tâm đến tận đây, hẳn đối tần nhi tình thâm a.

"Kinh thiên, tiểu thư là của ta mệnh, người cũng là mạng của ta. Hai người các người ta ai đồ không bỏ xuống được, ta cuối cùng cũng lựa chọn tiểu thư. Nếu có kiếp sau, ta nhất định gả cho người. Kiếp này, người liền mặt khác tìm một người hảo cô nương ba." Nước mắt bất tri bất giác té, ta như thế nào liền như vậy ích kỷ ni.

"Tần nhi, không có người, lòng ta lý tại cũng dung không dưới người khác."

Ta không có tiếp tục nghe, xoay người đi ra. Bọn họ - ân tình, ta đây bồi tử, kiếp sau đồ còn không hoàn, ta thua thiệt tần nhi cùng lạc kinh thiên thiệt thời rất nhiều.

Ta quay người lại, như thế nào đứng vào một cây cây cột. Ai nha, ta - cái mũi đau đã chết.

"Ảnh nhi." Cây cột có thể nói, ta phát tài, chuẩn bị oạt trở về cấp tần nhi làm đồ cưới. Không đúng, này cây cột - thanh âm rất quen thuộc tấu.

Ta ngẩng đầu, đối diện thượng tề hạo đốm nhỏ...giống như sáng ngời - ánh mắt.

Hôm nay buổi tối đã triệu vương ngọc đẹp thị tẩm, tìm ta làm chi? Ta lờm hẩn một cái, khi hẩn là không khí ` từ bên cạnh hẩn đi qua.

Hẩn kéo ta - cánh tay, nói: "Người làm sao vậy?"

"Hôm nay buổi tối người cùng người - Lâm quý phi, ta toán vật gì vậy a?" Nói ra - nói ề ầm -, sau này ta phải tại lãnh cung phóng khói bài tử, hoàng đế cùng cầu không được đi vào, tốt nhất biệt phiên ta.

Hẩn đột nhiên dễ dàng - cười, "Nguyên lai người lại tại ghen."

"Ghen, người nhìn ta đây sao kiên cường - ảnh hình người là hội ghen - sao?" Rõ ràng thì, tử vệt mạnh miệng.

"Ảnh nhi, ta rất nhớ người." Tiểu tử này có phải hay không uống lộn thuốc, có vương ngọc đẹp như vậy - mỹ nữ, nghĩ ta làm chi?

Ta không cho là đúng địa đạo: "Cám ơn, bất quá người có thể đi?"

"Ảnh nhi." Tưởng ta nhét vào trong lòng, vừa nghĩ hẩn như vậy ôm nữ nhân khác, ta lập tức quay người lại trạm cách hẩn một thước - địa phương. Mấy ngày nay giáo tần nhi võ công, bản thân - võ công cũng tăng trưởng. Phán quan cho ta - nội lực dường như chân phát huy như vậy một điểm tác dụng, từ từ - theo dung hợp, ta đã không phải cái...kia rất ' nhu nhược ' - nữ tử. Ta hiện tại hội võ công, ta có thể đánh nhau.

Ta không để ý tới hẩn, xưng trứ ca hồi tẩm cung, ta xưng chính là 《 Hương Thủy Hữu Độc 》, thanh âm không lớn, nhưng là hẩn tuyệt đối nghe được đến.

"Trên người của người có nàng - nước hoa vị, là ta cái mũi phạm - tội, không nên gửi được về đẹp của nàng, lau sau này cùng người ngủ! Trên người của người có nàng - nước hoa vị, là người ban cho - tự ti, người muốn - ái thái hoàn mỹ, ta vĩnh viễn cũng học sẽ không!..." Còn nói ghen ghét là hậu cung nữ nhân lớn nhất - cảm kị, ta bây giờ còn không phải tại ghen ghét. Ta là nhân a, ta là cá nữ nhân, bản thân lão công mỗi ngày bồi dưỡng người

khác, ta có thể lái được tâm sao?

Ta hừ trứ trở lại tằm cung, tề hạo cũng theo lại đây. Ta trang qua không có nhìn thấy, ba - một tiếng giữ cửa đóng lại.

Ta đang chuẩn bị cởi quần áo ngủ, cửa sổ lý đi vào một cái nhân. Nếu như ta ánh mắt không có hoa, hẳn cần phải nhất định hoàng đế. Nếu không phải hẳn na (nọ) khuôn mặt, ta tưởng cá hại dân hại nước.

"Đường đường hoàng đế, đến lúc nào học tác tặc. Bồn cô nương này cùng, có cái gì đáng giá -." Đồ gả cho lâu như vậy, ta còn là Bồn cô nương trường Bồn cô nương đoan -. Đúng vậy, ta một mực sơ trứ cô nương - búi tóc, bảo trì cô nương - tâm tính.

"Lãnh cung có giống nhau trần quý nhất đồ." Thuyết - chính là ta, kỳ thật ta cũng biết bản thân rất bảo bối. Không nói trước ta thông minh tuyệt đỉnh, gia tài bạc triệu, xinh đẹp như hoa, văn thao vũ lược, hiền thê lương mẫu, công việc quân gia có đạo (ngươi cứ nói trứ không thẹn thùng?). Liền thuyết ta đến từ hiện đại, phỏng đoán cái... này triều đại - trên địa cầu thì ta một cái.

Ta ho khan vài tiếng, nói: "Cổn xa một chút, hậu cung lý - bảo bối hơn nhiều." Vương ngọc đẹp nhất định một cái điển hình.

Người này nhất định bị coi thường, việt gọi hẳn cổn, hẳn càng là không cổn. Một tay lấy ta kéo đến trong lòng, lại muốn dùng miệng ba lai đồ ta - miệng... nhất chịu không được chiêu này (nhất lai chiêu này ta liền nhận thức tài liệu), cho nên ta lập tức bắt tay chương che ở trung gian. Hẳn thân đến -, là của ta tay.

Hẳn không chết tâm - nghĩ nã khai tay của ta, ta một cái xinh đẹp - xoay tròn đã sớm vượt qua. Ta cười nói: "Không dùng -, nói cho ngươi, ta võ công lợi hại thật sự." Còn không quên xuy ngư.

Xuy ngư kết quả nhất định, chúng ta hai đại đánh một trận, thiếu chút nữa thanh lãnh cung cấp xóc. Ta lần đầu tiên phát hiện, có nội lực nguyên lai cảm giác tốt như vậy, mặc dù ta tối hậu cũng bại, nhưng là ta ít nhất có điểm năng lực theo hẳn chu toàn.

Bất quá bại - kết quả là tương đương thâm -, tới cùng có nhiều thâm. Thật sự rất khó nói.

Chúng ta lưỡng từ bánh trôi đánh vào tằm cung, tối hậu bị hẳn thoát cái đặt tại trên giường. Nguyên lai là cố ý thanh ta tiến cử tới, lại rút lui.

Ta cai đầu dài nữ một bên, nói: "Đừng quên, đừng mặt khác nữ nhân trong vòng ba ngày chia ra hiện tại ta - trong tầm mắt."

"Ta không bính vương ngọc đẹp một cây ngón tay."

"Là? Tại sao?" Sắc đẹp trước mặt, không cảm giác?

"Bởi vì. Ta yêu ngươi."

Bại cho hẳn, ta rất không tiền đồ - lại bị ăn tươi. Sau khi sự việc xảy ra, ta rất hối hận bản thân không dùng. Không cam lòng - vấn: "Ngươi cứ nói ngươi không có bính nang, có phải thật vậy hay không?" Ta nghe nói vương ngọc đẹp tiến hẳn sẽ không có triệu qua nữ nhân khác.

"Thật sự không có, lòng ta lý chỉ có ngươi." Không tin, đẹp như thế lệ - nữ tử, thật sự chỉ là không khí?

"Na (nọ) tại sao mỗi ngày cùng nang? Đừng nói đầu ngón tay, khả năng mỗi một cá địa phương đô chạm qua." Chúng ta nhất định là thiên hạ nhảm chán nhất đích tình lữ.

"Ta thích triệu nang thị tâm là bởi vì vì nang dịu dàng, mỗi ngày buổi tối chúng ta chỉ là nói chuyện phiếm. Hoặc là nang ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất (vương ngọc đẹp cũng rất lợi hại). Ta như vậy đối nang, nang chưa từng có câu oán hận. Là tối trọng yếu là, ngươi không chính xác ta bính mặt khác nữ nhân. Vì che dấu tai mắt người, vì mau chóng nhượng triệu tử tuyết ghen, cho nên đa bồi bồi nang." Hẳn bày ra một bộ thành thật - bộ dáng, cũng không tin, hôm nào ta hôn nhẹ tự đi hỏi vương ngọc đẹp.

Không nói, ngủ, ngày mai là tần nhi xuất giá - thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 12: cướp cô dâu

Tần nhi này đây chính quy công chúa chi lễ nghi xuất giá -, vì không cho vương tử lần gặp lại ta, ta phần thành tiểu nha hoàn đi theo bên người nang. Giả dạng sẵn sàng, tần nhi một thân màu đỏ - phượng hoàng đồ án giá y, y phục thượng trần châu vô số. Trên đầu bắt chi trâm cài, cao cao - búi tóc trung gian trụ nhất chi phượng hoàng thoa cài tóc, trên trán thiếp một đóa màu vàng hoa nhỏ. Trừ...ra hoàng hậu, quý phi, còn có thái hậu sở ra - chính quy

công chúa, những người khác đều không thể có như vậy - thù vinh.

Giả dạng sẵn sàng, ta cùng ngọc tình đỡ nàng, cấp thái hậu thỉnh an. Thái hậu ban cho một ít trân bảo, lại ban cho một ít nha hoàn. Từ thái hậu na (nọ) đi ra, chúng ta đỡ nàng, đi bước một đi ra hoàng cung.

Tần nhi - nước mắt không được - té, nói: "Tỷ tỷ, ta đi, người bảo trọng."

Ta rung rung gạt đầu: "Hội -, nhất định sẽ -."

Ngọc tình - nước mắt cũng té, "Tần nhi, thật tốt bảo trọng bản thân."

"Hội -, tỷ tỷ yên tâm. Tỷ tỷ, trời thu tỷ tỷ hầu hạ người lâu như vậy, như thế nào có thể làm cho nàng đi theo ta đi." Trời thu tiểu nha đầu vừa mới ôm ngọc tình khóc được chết đi sống lại.

"Tần nhi, ta là tự nguyện -." Một mực đi theo chúng ta phía sau - trời thu mở miệng, "Tần nhi là ta tại trong cung - đệ nhất cá bằng hữu, ta phải bảo vệ người."

"Trời thu nha đầu, ủy khuất người, ta có lỗi với người."

"Trời thu, người theo ta nhiều năm như vậy. Ta đã sớm đem người đương muối muối đối đãi, nhất định phải thật tốt chiều cổ tần nhi." Ngọc tình trong mắt là ngấn lệ, chính là nàng so với ta bình tĩnh rất nhiều.

Ta nắm tần nhi - tay, nói: "Tần nhi, người gả cho vương tử, trừ...ra bảo vệ tốt bản thân, tốt tốt chu toàn, đừng làm vương tử theo Trữ vương câu kết với nhau làm việc xấu. Càng phải nhớ được lời của ta, lấy tâm thân mật."

Tần nhi trịnh trọng - gạt đầu, "Yên tâm, tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ -."

Ngọc tình trong đôi mắt lệ quang lóe ra, khước miễn cường cười nói: "Đừng nói nữa, đi nhanh đi. Tất cả mọi người đang chờ ni, tần nhi, chiều cổ tựa-hình-dường như mình."

Ta cũng miễn cưỡng cười nói: "Tần nhi, chiều cổ tựa-hình-dường như mình. Có cơ hội, trở về thăm viếng." Mặc dù cơ hội như vậy rất nhỏ.

Ta cùng ngọc tình một người một bên, nắm tần nhi - tay, ngọc tình - bên kia vẫn còn nắm trời thu. Chúng ta bốn người cứ như vậy nắm tay, đi bước một đi ra ngoài.

Ra cửa cung, cả triều văn võ, bài được với hào - mệnh phụ, phi tử, tất cả đều chò, tràng diện thập phần lớn. Tề hạo thuyết muốn nàng trở thành làm cảnh tượng - công chúa, hẳn làm được. Chính là những... này cảnh tượng, không phải tần nhi muốn -. Nàng chỉ nghĩ làm một cái bình thường - nhân, có cá bình thường - nhân ái.

Nàng vừa đi thượng hồng tham, tượng trưng tính chất - cấp tề hạo chào từ biệt, cuối cùng ngồi trên phượng loan. Vương tử cùng nàng cùng nhau, ngồi trên phượng loan. Thần vũ vương tử mặt mày trong lúc đó, đối nàng lộ vẻ tình cảm, có lẽ hẳn thật sự ái nàng ba. Hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc, mặc dù ta biết tần nhi sẽ không hạnh phúc. Ta cùng ngọc tình quyết định tổng hẳn đoạn đường, ít nhất tổng xuất kinh thành.

"Cung tiền công chúa điện hạ." Một tiếng thanh - hô to trung, phượng loan bắt đầu động.

Ta yên lặng - đi theo phượng loan bên cạnh, một câu nói cũng không nói. Đường phố thượng - dân chúng đã ở cao giọng la lên, vì cái này thế quốc gia hy sinh - nữ nhân tiễn đưa.

Ta cảm giác được đã đi được rất chậm, không lâu lắm, đã ra khỏi cửa thành, chúng ta cần phải đi.

Ta đang có nói mấy câu nghĩ theo tần nhi thuyết, phía trước - đội ngũ đột nhiên xôn xao khời lai. Thần vũ vương tử uy nghiêm địa đạo: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hồi vương tử, công chúa, phía trước có ba người chặn đạo."

"Là ai." Tần nhi cũng ngẩng đầu, một bộ công chúa khí phái.

"Hồi công chúa, một vị bạch y nam tử, một vị Hắc y nam tử, một vị áo lam nữ tử." Có cần phải nói như vậy kỹ càng tí mĩ sao?

Này tổ hợp rất quái lạ a, giống như đã từng quen biết. Sẽ không.. Không phải là dật phong, tuyết mị, lam lệ ba? Cái...này tổ hợp xác thật giống như.

"Ảnh nhi, người ở đâu? Ảnh nhi..." Một tiếng thanh vội vàng - kêu gọi, nhượng lòng như đao giáo giống nhau khó chịu. Là dật phong, là hẳn, tại sao như vậy bốn, còn muốn cướp cô dâu?

Thần vũ ôn nhu - vấn tần nhi: "Công chúa, hẳn là ai vậy?"

Tần nhi theo bản năng - nhìn ta, ta rất thức thời địa đạo: "Công chúa, nô tỳ đi xem một chút."

"Ảnh nhi? Ngươi tại sao phải gả cho người khác, ảnh nhi, ngươi đi ra thấy ta. Ảnh nhi, ta biết ngươi không muốn gả cho cái...kia vương tử. Ngươi là bị buộc chính là không phải, ảnh nhi nhi đi ra, ta mang ngươi tâu. Ảnh nhi, đi theo ta, ta sẽ thật tốt chiều cố ngươi, chiều cố cả đời." Ta có thể nói đây là giả - sao? Hãn - thâm tình, ta vô cho là bẽ.

Chịu đựng nước mắt, lưng thường đi qua đi. Tại mặt trước đội ngũ, quả thật chống đỡ bọn họ ba cái. Ba người vẻ mặt lạnh lùng, một tay đặt ở phía sau. Ta đối đầu lĩnh - quan quân nói: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ba người này muốn thấy công chúa." Người nọ đối ta còn là thập phần cung kính.

"Nói cho bọn họ, công chúa không thấy bất luận kẻ nào." Ta nhất ra mặt có thể hay không thanh giả mai ảnh chuyện cấp bại lộ.

Na (nọ) quan quân lên tiếng, lớn tiếng nói: "Chúng ta công chúa nói, không thấy bất luận kẻ nào."

Ba người bọn họ không nói gì, tay rất có ăn ý - từ từ di động, ba người cùng nhau tương cái tay còn lại hiện ra ở chúng nhân trước mặt lúc, ta thất kinh. Ba người bọn họ trong tay, đồ cầm binh khí. Lạnh như băng - trường kiếm, dưới ánh mặt trời thập phần chói mắt. Ba người này đang làm cái gì? Dự định cướp cô dâu a? Ba người này đều là cao thủ thuyết, tuyệt đối dám sống mái với nhau. Ta thật đứng là cá họa thủy, không cho nhân bớt lo.

Lam lệ lạnh như băng địa đạo: "Muội muội, ngươi đi ra. Có tỷ tỷ tại, không ai dám đem ngươi thế nào, không người nào dám bắt buộc ngươi giá." Tỷ tỷ, ngươi đối với ta chân hảo, vấn đề là không có nhân bắt buộc ta, ta cũng không lấy chồng.

Liễu tuyết mị cũng nói: "Cô nương, có ta ở đây, cũng không có nhân dám bắt buộc vu ngươi."

"Cầm mồm." Na (nọ) quan quân lớn tiếng đạo.

Dật phong nói: "Ảnh nhi, ta nói rồi, ta sẽ chiều cố ngươi cả đời. Ảnh nhi, hôm nay đương trú chúng nhân - mặt. Ta phải nói cho ngươi, ta yêu ngươi. Ta muốn chiều cố ngươi cả đời, sẽ không để cho ngươi đã bị một điểm thương tổn." Là biểu lộ sao? Không cần đương nhiều người như vậy - mặt ba? Ta thẹn thùng, sau này tần nhi làm như thế nào nhân.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, rất có ăn ý - cùng nhau đi tới. Cầm trong tay trứ vũ khí, xem ra là muốn cùng cầm vệ quân sống mái với nhau.

Quan quân cũng kiềm chế không được, nắm chặt trong tay - binh khí, ta bắt đắc dĩ - bước nhanh đi qua đi.

Thấy đi qua đi, dật phong nói: "Ngươi là ai?"

Ta nhỏ giọng nói: "Không muốn ta giá đi ra ngoài cũng nhanh tẩu."

"Ảnh nhi?" Dật phong vui mừng, một cái đã bắt trụ ta - cánh tay.

"Ảnh nhi?" Lam lệ cũng vẻ mặt kinh ngạc.

"Hãn, giá - không phải ta. Giá chính là ta - nha đầu, ta giả dạng làm cung nữ tống nạng đoạn đường. Dật phong dẫn bọn hãn tiến, đến lãnh cung chờ ta." Nghe nói, dật phong có tùy thời tiến - đặc quyền.

Đem bọn họ đuổi đi sau này, ta đối đầu lĩnh quan quân nói: "Đại nhân, bọn họ là công chúa - bằng hữu, chỉ là lai tống công chúa -."

Hãn mắt thấy ba người đồ đi, chỉ là khề gật đầu.

Trở lại tần nhi na (nọ), ta nói: "Công chúa, bọn họ nói là bằng hữu của ngươi, cố ý lai đưa cho ngươi."

Tần nhi cười yếu ớt, "Cám ơn bọn họ thật là tốt ý, chính là ta cái gì đồ nhớ không được. Ta hiện tại đã giá vương tử làm vợ, qua - để nó qua."

Rốt cục thanh tần nhi cất bước, thật dài tống thân đội ngũ, mười dặm trang sức màu đỏ. Ta đứng ở phía sau, nhìn đi xa - đội ngũ, nước mắt thoáng cái rớt đi ra.

Tần nhi, có lỗi với, tha thứ ta - ích kỷ. Ta biết rất rõ ràng ngươi đối với ta trung thành và tận tâm, chính là ta còn là ích kỷ - đem ngươi giá đi ra ngoài.

Kỳ thật, nếu là ta không muốn ngươi giá, tuyệt đối có biện pháp. Nhưng là, ta không muốn thiên ly quốc cùng tề họa đối lập, ta không muốn vương tử bang Trữ vương tạo phản. Ta là rất ích kỷ, ta bắt ngươi - hạnh phúc, đi hoán thiên hạ thái bình. Tần nhi, ta sẽ nhớ kỹ của ngươi, ta vĩnh viễn nhớ kỹ của ngươi nỗ lực, nhớ kỹ ngươi đối với ta thật là tốt. Tần nhi, kiếp này, ...nhất có lỗi với - không phải người khác, là ngươi. Chính là kết quả là, ngươi một mực quan tâm ta, cho ta suy nghĩ, ngươi đối với ta thật là tốt, kiếp sau trả lại ngươi ba.

Ta ngươi, khiêm dật phong, khiêm lam lệ, khiêm lạc kinh thiên, ta khiêm - nhân thật sự nhiều lắm. Nếu như kiếp sau không đủ, hay kiếp sau - kiếp sau tiếp tục thường vẫn còn ba.

Ta đối tần nhi - áy náy, từ từ bò lên trên trong lòng, vô lý - ngồi dưới đất, roi lệ đầy mặt, nhìn mười dặm trang sức màu đỏ. Có nhân nhẹ nhàng phách ta - bả vai, ta vừa quay đầu lại, dĩ nhiên là ngọc tình. Ta chỉ cố bản thân thương tâm, thanh nạng cấp quên rồi. Ngọc tình cảm sắc trắng bạch, thống khổ - nhìn ta, "Ảnh nhi, ta thật không ngờ.... Hãn thích - cư nhiên là ngươi, chưa từng có nghĩ đến." Vừa nói, nước mắt theo khóe mắt hoa xuống, nạng với vàng quay đầu đi chỗ khác, không nhìn ta.

Ta trong lúc nhất thời cứ nhiên không biết nói cái gì, nói chẳng không ra nói lại. Ta như thế nào quên rồi, ngọc tình một mực rất thích đặt phong, đặt phong cương trĩu nhiều người như vậy - mặt thuyết thích, vẫn còn chạy tới cướp cô dâu, nàng tình tại sao kham. Trước kia ta liền vẫn cảm thấy bản thân vô phương đối mặt nàng, hiện tại ta càng không có mặt thấy nàng.

Chúng ta lưỡng bất đầu trầm mặc, rất lâu, ngọc tình đạo: "Ta biết này không liên quan chuyện của ngươi, ngươi không cần tự trách. Ngươi là như thế xuất chúng - nữ tử, ta nếu là nam nhân cũng sẽ thích của ngươi." Nàng vừa nói, thanh ngồi dưới đất - ta đỡ lên lại.

"Ngọc tình, ta..." Tình cảm vấn đề, ta ghét nhất. Nhìn nàng, ta muốn nói lại thôi.

Ngọc tình miễn cưỡng cười nói: "Đi, mau trở về đi thôi! Chúng ta là tỷ muội, ta như thế nào hội trách ngươi. Hấn thích ngươi, là của hấn sự, cho không có vấn đề gì." Đi vài bước, nàng đột nhiên nói: "Ảnh nhi, nếu như ngươi thật sự thích hấn, ta sẽ để cho ngươi."

"Ngọc tình, không phải. Nhược thủy ba nghìn, chích lấy nhất biểu. Ta có bản thân - duy nhất, liền đem hấn đương bạn tốt mà thôi. Kỳ thật ta một mực hy vọng các ngươi có thể ở cùng nhau, hy vọng các ngươi có thể hạnh phúc. Thật sự." Ta nói được là lời nói thật.

Nàng cười nhạt: "Không nói cái... này." Trên mặt - lệ ngân vu tân, nụ cười là như vậy thê lương.

Thủ vệ - thị vệ khả năng không nhận ra ta, nhưng là sẽ không không nhận ra ngọc tình, cái... này công chúa thường xuyên chạy ra hoàng cung. Nàng - như thế hành vi chính là đạt được Hoàng thượng phê chuẩn -, cho nên cũng không có nhân dám ngăn trở. Kỳ thật ta biết, ngọc tình ở bên ngoài, đơn giản nhất định xử lý một ít sinh ý thương - vấn đề mà thôi. Có cái... này đại chiêu bài, chúng ta tự nhiên rất dễ dàng - lại đi.

Ngọc tình cất bước trời thu, hơn nửa đặt phong - vấn đề, tâm tình phi thường hạ. Chích miễn cưỡng nói: "Ta làm liên lụy, đi về trước nghỉ ngơi." Không hề... nửa lý ta, một cái nhân trở về.

Mà ta nhanh chóng chạy về lãnh cung, nơi đó còn có ba cái khẳng cho ta liều mạng - bằng hữu đang đợi ta. Ta lần đầu tiên phát hiện, mặc dù ta làm người tương đối hèn hạ, đối bằng hữu cũng không tệ, khẳng cho ta liều mạng - bằng hữu không ít. Tần nhi đòi giá, bọn họ tam cướp cô dâu. Nếu như vẫn dung tại - nói, nàng cũng sẽ không chút do dự - thay ta thượng kiêu hoa.

Ta phát hiện bọn họ ba cái thật đúng là tùy tiện, không có lãnh cung chủ nhân ta - phải, an vị tại phá cái bàn trước nói chuyện phiếm.

Hôm nay tần nhi xuất giá, ta cố ý phóng ngâm thu giả, mời nàng về nhà cùng người nhà đoàn tụ. Phải biết rằng, nàng cùng tần nhi - quan hệ cũng không đồng nhất... giống như. Ta cùng ngọc tình tổng giá, nàng cũng sẽ liều chết đi theo đi. Ta sợ cái... này nha đầu khóc được chết đi sống lại -, tại cáo biệt là lúc lậu gốc gác. Diễn đồ diễn hơn phân nửa, đừng cho ta đến sau diễn tập.

Ta một thân cung nữ trang phục, xuyên chính là tần nhi - y phục. Nàng đều là công chúa, những... này y phục cũng xuyên không được. Dẫn váy đi vào đi, cười nói: "Tam vị, không mời mà tới nha." Rõ ràng là ta thỉnh bọn họ tới.

"Ảnh nhi?" Ta chỉ nghe thế dạng một câu nói, đã bị người nào đó ôm lấy. Phong mỗ, ngươi đừng như vậy kích động. Nơi này có ngoại nhân, không có phương tiện như vậy -.

"Cái... kia.. Phong đại ca, ngươi rất kích động sao? Có phải hay không có thể buông." Còn có không có nhân quyền, thỉnh hấn buông còn phải là thương lượng - khẩu khí.

Tuyệt mị cười cười, trêu chọc nói: "Buông... ra Mai cô nương ba."

Như vậy vừa nói, hấn tài không có ý tứ - buông.

Ta cũng ngồi xuống, bốn người các tại nhất phương. Hồi lâu không thấy, tất cả mọi người không có gì biến hóa, lam lệ ở mặt ngoài cũng lạnh như vậy băng băng -. Không quá quan thiết - nói: "Ảnh nhi, ngươi liền ở nơi này?"

Ta gật đầu: "Đúng vậy, ta liền trụ lãnh cung."

Lam lệ lập tức nhảy dựng lên, nói: "Cái... này hoàng đế thái ghê tởm." Khán nàng bộ dáng kia là muốn làm thật tề hạo.

Ta công việc kéo nàng ngồi xuống: "Lam tỷ tỷ, biệt như vậy kích động, đừng kích động."

Trái lại đặt phong cười cười: "Mỗi lần nhìn thấy ngươi, ngươi đều ở lãnh cung."

"Đúng vậy, lãnh cung thật tốt, đa thanh tịnh. Không có ngoại nhân tới quấy rầy, ta có thể làm chân thật nhất mai ảnh."

"Cô nương, hoàng băng thượng thuyết phong mai ảnh vì công chúa gả cho thiên lý vương tử, mai ảnh như thế nào biến thành thị nữ của ngươi?" Liễu tuyệt mị nói ra trong lòng nghi hoặc. Giá tần nhi vẫn còn thiếp hoàng băng, nhằm chán - có thể.

Ta bày ra một cái vô tội - vẻ mặt: "Ta na tri đạo cái... kia vương tử phát cái gì đầu to điên, phi muốn tại mạc nghiêm mặt cùng mai ảnh trung gian thú một cái. Hai cái đều là ta, ta đương nhiên không có khả năng gả cho. Sau lại, nhà của ta ngu tần nhi cho là tề hạo chân hội thanh ta giá đi ra ngoài, cho nên liền giả mạo ta đi thấy vương tử, liền khó hiểu - thanh nàng cấp gả cho."

Lam lệ nhìn ta, lại nhìn dật phong, cười nói: "Phong đại ca nghe nói ngươi muốn đi hòa thân, đêm ngày kiêm trình chạy tới." Ta đương nhiên hiểu lời của nàng ngoại âm, đơn giản liền thuyết dật phong đối ta có thật tốt.

Ta mang theo trách cứ - nói: "Ta vẫn còn kỳ quái nì, các ngươi ba cái như thế nào sẽ ở cùng nhau. Nhưng lại gây ngốc - lại cướp cô dâu, các ngươi ba cái ngu dốt. Chỉ bằng các ngươi có thể đánh thắng được nhiều người như vậy? Chịu chết a."

"Ta tin tưởng ngươi tuyệt đối sẽ không tự nguyện đi hòa thân, ta cho là có nhân bức ngươi, cho nên cố ý lai cứu giúp. Còn như hai người bọn họ cá, ta nửa đường thương gặp phải -." Dật phong nói xong dễ dàng, đối với ngươi biết hẳn trong lòng đối ta thật là tốt. Đúng vậy, hẳn hiểu rõ ta. Ta tuyệt đối sẽ không tự nguyện đi hòa thân, ta luôn luôn rất ích kỷ.

Tuyệt mị nói: "Thiên tuyệt môn đạt được một gốc cây ngàn năm cô linh chi, tại hạ đem đưa đến Lam cô nương lấy đáp tạ ân cứu mạng. Vừa lúc nghe nói Mai cô nương gả cho vương tử - tin tức, cùng đi khấn cá đền tội cùng."

Ta bán nói giỡn địa đạo: "Hắn, các ngươi đô rất hiểu rõ ta, cũng biết ta là ích kỷ tiểu nhân, tuyệt đối sẽ không hy sinh bản thân -, có phải hay không?"

Ba người cười cười, cũng không có nói chuyện, ta biết bọn họ nhất định ý tứ này. Ta nói như thế nào cũng coi như người tốt, đừng đánh đánh ta có được hay không.

"Được, Phong đại ca, lần trước ta đi không từ giả, ngươi sẽ không sinh khí ba?" Ta thường xuyên kiện việc này, cần phải làm cho người ta nói lời xin lỗi.

Dật Phong U nhả - cười cười. "Sẽ không, ngươi cố ý ả nấp ta, lại như thế nào hội theo cáo biệt."

Ta bắt đầu có điểm không tự nhiên, "Kỳ thật, ta không có na (nợ) ý tứ, chủ yếu là... Bởi vì. Ta có điểm chuyện trọng yếu."

"Ngươi như thế nào lại đi trở về." Hẳn cũng biết ta không tự nhiên, sắp mở lời đề. Bất quá hẳn không biết, cái vấn đề này vẫn được ta càng không tự nhiên. Ta như thế nào trở về -, nguyên nhân này không tốt lắm thuyết. Ta cuối cùng không thể nói, ta trung xuân được bị phiền trên giường, sau đó đầu não nóng lên ba.

"Cũng không còn cái gì đâu có -, liền như vậy ba. Thái hậu, thành vương, ngọc tình công chúa, còn có Hoàng thượng tự mình đi mời ta, ta có thể không trở về sao?" Cái... này giải thích tương đối hợp lý.

"Ảnh nhi, ngươi quả thật không giống người thường." Cho nên tất cả mọi người đi mời ta có phải hay không, nhưng là ta nghĩ thuyết, ta trước mắt lại muốn chạy.

"Lam tỷ tỷ, nếu tới liền đa ở vài ngày, vừa lúc bồi theo ta." Ta vẫn còn chân thanh này đương nhà mình, hoàng cung là ai cũng có thể lai ở vài ngày - sao?

Lam lệ cười nói: "Hoàng cung mặc dù hào, ta lam lệ khước thích bên ngoài - thế giới."

Ta cũng uể oải - cúi đầu, "Đúng vậy, ta hảo hướng tới bên ngoài - thế giới."

"Không bằng, ngươi theo ta đi thôi." Dật phong bắt đầu ra mưu chủ ý.

Ta thật sự rất muốn theo hẳn tẩu, chính là trong lòng không nỡ tề hạo. Ai kêu ta như vậy không dùng, ái thượng một cái... nhất không nên ái - nhân. Tính, gần nhất hẳn có vương ngọc đẹp, còn có triệu tử tuyết, ta đi ra ngoài cũng tốt. Vừa vào lãnh cung, ta đã nghĩ khởi tần nhi, đối nàng - áy náy cảm giác lái đi không được, đi ra bên ngoài chơi một đoạn thời gian cũng không tệ.

Ta đột nhiên nghĩ đến ngọc tình, ta là không phải cần phải cho bọn hắn chế tạo cơ hội. Vì vậy ta cười nói: "Hảo, ta và các ngươi tẩu. Bất quá, ta nghĩ mang theo ngọc tình."

Ba người bọn họ tự nhiên là đồng ý, ta ngay cả y phục cũng không có hoán, trực tiếp chu áo lung yên các.

Đương ngọc tình nghe nói ta lại muốn chuồn ra đi, nhưng lại muốn mang trứ nàng - lúc, nàng đủ giết mình -. Hỏi ta: "Ảnh nhi, ngươi đi, Hoàng thượng làm sao bây giờ? Hẳn như vậy ái ngươi, ngươi hẳn tâm tẩu?"

"Ai nói ta không trở lại? Dĩ vãng ta đi ra ngoài nhất định dự định không trở lại, lần này ta là dự định đi ra ngoài một thời gian ngắn, sau mới trở về. Ngươi cũng biết triệu tử tuyết cùng vương ngọc đẹp đang ở đầu pháp, ta phải muốn nhìn đến hẳn theo nữ nhân khác chung một chỗ. Cho nên, ta muốn đi ra ngoài. Bọn ta hẳn thanh quyền thần thu thập sạch sẽ, chạy về lại làm độc sủng hoàng hậu." Ta xác thật có này bất lương ý nghĩ, ta vi ý nghĩ của chính mình khinh bỉ bản thân, hẳn có giới, đáng giả ngươi khiến trắng quai đồ. Đáp án cư nhiên là --- là, không tiền đồ.

Ngọc tình mặt nhăn trứ - mày rớt cục giãn ra, mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Đi ra ngoài là có thể, nhưng là ta đi, ngọc đẹp bên kia.." Được, nàng cũng giật giấy vương ngọc đẹp - nhân nì.

Ta cười hắc hắc: "Cấp Hoàng thượng lưu phong thư, thanh tịnh di phụ nhân nã lai dùng dùng." Ta trát trát nhân tình, "Thuận tiện nói cho hẳn, đẳng quyền thần thu thập sạch sẽ, hậu cung thanh tịnh đến trang sức màu đỏ phường tìm ta."

Ngọc tình củ ấu thượng kiêu - bộ dáng thập phần đẹp mắt, hôm nay, cái... này về mặt tức thì bị nàng làm được có loại thần bí - màu sắc rực rỡ. "Đã biết, tịnh di phụ nhân, không sai. Còn có mẫu hậu ở trong đó chu toàn, không cần chúng ta quan tâm."

"Nhất định, người trừ cái gì khăn cấp. Khoái tử, tính, chính mình cũng tử một phong."

Chúng ta lưỡng tử hảo tín, giao cho tiểu cung nữ, mời nàng giao cho tề hạo. Khi hắn thấy này lưỡng phong thư - lúc, chúng ta đã đi, tạm thời tìm không được.

Ta cảm giác ta tại theo người khác bỏ trốn, vẫn còn mang theo em gái của chồng.

Tại lãnh cung thay đổi y phục, ta vật gì vậy cũng không mang. Đi theo như vậy có tiền - chủ, mang na (nọ) ngoạn ý làm chi. Chúng ta một nhóm năm người, ra hoàng cung. Tuyệt đối không phải từ môn tẩu -, chúng ta mấy người leo tường. Chỉ cần qua lãnh cung nam tường, nhất định bên ngoài - thể giới. Lãnh cung ở lâu như vậy, bởi vì lãnh cung cũng xác thật đại, cho nên ta không có chú ý. Ngọc tình cùng dật phong rất quen thuộc đường như. Nghe nói tề hạo bọn họ ba cái thường xuyên từ như vậy ra vào, dật phong vẫn còn thành thật thông, hắn mới vừa rồi nhất định mang lam lệ cùng tuyệt mị từ nơi này vào -. Hoàng cung - an toàn cũng không được tốt lắm, dễ dàng - liền tiến vào. Bốn người đều là cao thủ, có thể bản thân 'phi' đi ra ngoài, chỉ có thương cảm - ta đã bị lam lệ mang theo, lại lần nữa hưởng thụ một hồi phi - cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: bắt cóc

Vài ngày sau, chúng ta đoàn người tới Phong gia. Dọc theo đường đi, ta tận lực đối dật phong bảo trì khoảng cách. Mà ngọc tình cũng đứng hẩn tâm tồn tại khúc mắc, cũng không theo bình thường giống nhau kề cận hẩn. Tuyệt mị tựa hồ rất chú ý lam lệ, nhưng là lam lệ cũng lạnh như băng -, một điểm cảm giác cũng không có. Không cần phải nói, lấy kinh nghiệm của ta, liễu tuyệt mị là đối lam lệ có như vậy một điểm ý tứ. Bọn họ đều là giang hồ nữ nhân, kỳ thật chung một chỗ cũng không có cái gì bất hảo. Chỉ là lam lệ căn bản là không có cảm giác, trừ...ra đối ta, tiểu cũng sẽ không tiểu, có điểm khó làm. Hơn nữa liễu tuyệt mị trong lòng không phải còn có cá trịnh điểm oán hận, bọn họ trong lúc đó có điểm huyền.

Ngũ người - quan hệ lo lắng trong lúc đó trở nên thập phần vi diệu, dọc theo đường đi dường như đồ rất không tự nhiên dường như.

Ta từng nói cho ngọc tình, nàng có thể lo lắng dật phong, nàng chỉ là cười nhạt: "Chúng ta trong lúc đó hữu duyên vô phân. Hắn không thích ta, ta cần gì phải trước kia. Trước kia ta không biết tâm ý của hắn, có lẽ có thể chỉ theo ý mình, hiện tại ta biết hắn thích chính là người, cần gì phải miễn cưỡng." Ta hoàn toàn vô ngữ.

Ta rất bất quá - thuyết, ta có bản thân - duy nhất, vĩnh viễn chỉ có thể khi hắn là đại ca. Ngọc tình không tệ, hắn có thể lo lắng. Hắn thuyết: "Ta nói rồi, ta sẽ chờ người. Thương hải tang điền, này tình không thay đổi."

Đầu đầu a, bị nhân thích cũng không phải cái gì chuyện tốt. Vốn đang nghĩ khuyên nhủ lam lệ, tại dật phong hòa ngọc tình na (nọ) vấp phải trắc trở, ta trực tiếp bỏ đi na (nọ) ý nghĩ.

Đi tới dật Phong gia na (nọ) hoàng cung...giống như - trong, ta lại bị an bài đến quên ưu hiên, vẫn là khéo léo cùng tiểu linh chiếu cố ta.

Ăn xong điểm tâm, ta cùng ngọc tình, lam lệ tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm. Cuối mùa thu, ngoài cửa sổ - lá cây thỉnh thoảng - phiêu đi vào. Này không, lại đi vào một cái lá cây.

Ngọc tình nhặt lên trên bàn - lá cây, cầm ở trong tay thưởng thức, lạnh nhạt cười một tiếng: "Ảnh nhi nữ khán, lá cây rơi xuống."

"Đúng vậy, lá cây rơi xuống."

"Này lá cây tựa như ta giống nhau, bắt đầu héo rũ." Ngọc tình nói như thế nào như thế thể lương - nói, vẫn còn thương ta - lời kịch.

"Kỳ thật.. Ngọc tình, chúng ta trong lúc đó cần phải thanh nói hiểu. Ta cùng dật phong trong lúc đó căn bản là không có gì, ta thích chính là tề hạo. Trước kia chỉ thích hắn, hiện tại cũng chỉ hy vọng hắn. Thương hải tang điền, này tình không thay đổi."

Ngọc tình cười nói: "Ta biết người không thích hẩn, chính là hẩn trong lòng chỉ có người. Người là hẩn trong lòng - duy nhất, căn bản là không có ta - vị trí. Nếu không có ta - vị trí, không bằng buông tha cho."

"Ngọc tình, tình cảm chuyện thật sự nói không rõ sở. Chỉ là ta phải nói cho người, có lẽ, hẩn đối với người thật sự có tình. Chỉ là, bởi vì ta - xuất hiện, nhất thời mê thất mà thôi. Một ngày nào đó, hẩn sẽ rõ." Đích thật là như vậy -, có lẽ là bởi vì ta cái...này hiện đại nhân - lực hấp dẫn quá lớn, cho nên đi tình biệt ly.

Ngọc tình cười khổ, "Tính, không muốn thuyết."

Một mực lạnh như băng - lam lệ nói: "Ảnh nhi, dật phong đối với người rất tốt." Ta biết nàng có ý tứ, chính là cũng không có thể đương trú ngọc tình -

mặt.

Ta bắt đầu đi dạo: "Hắn rất tốt với ta biết, vấn đề là ta căn bản là không thích hắn."

Lam lệ khẽ nhủ thầm: "Ảnh nhi, hắn vì trị bệnh cho mặt của ngươi, không tiếc mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng xông vào Dược Vương Cốc, thậm chí lấy thân thuốc thí nghiệm. Hắn đối với ngươi đích tình, ta xem tại trọng mặt. Trên đời này, có thể tìm tới một cái chân tâm ái người của mình không dễ dàng. Hy vọng ngươi không cần bỏ lỡ." Ngọc tình còn không hận chết ta, lam lệ ích kỷ nha.

Ngọc tình thê lương cười một tiếng: "Lam cô nương nói đúng, hắn trong lòng không có ta. Hắn vì ngươi, có thể hy sinh tánh mạng của mình. Ảnh nhi, ngươi dữ dội may mắn, thiên hạ tốt nhất hai cái nam tử đối với ngươi tình có chú ý, ta vĩnh viễn không thể so với không hơn ngươi." Nàng vừa nói đứng lên, nói: "Ta phải về cung, ta ở cũng không có ý tứ."

"Ngọc tình đáng đáng." Ta đứng lên đi tới trước mặt nàng: "Ngọc tình, nếu thích liền dừng cảm đi truy tầm. Ngọc tình, ngươi muốn lo lắng hảo, đừng hối hận."

"Ngọc tình cô nương, ảnh nhi nói xong có đạo lý." Lam lệ nhàn nhạt nói một câu.

"Ta sẽ lo lắng -."

Lam lệ cười khò: "Ảnh nhi, ngươi phiền phức lớn."

Ta cũng cười khò: "Lam tỷ tỷ, ta biết. Chính là hắn phi muốn thích ta, ta có biện pháp gì?"

"Ai, như công chúa thuyết -, ngươi dữ dội may mắn, thiên hạ xuất sắc nhất - hai cái nam tử đối với ngươi tình có chú ý." Như thế may mắn ta không cần, ra về xuyên qua - đồng chí tình cảm vấn đề đồ đỉnh phức tạp.

"May mắn? Ta đây gọi may mắn? Tỷ tỷ, kỳ thật bên cạnh ngươi cũng có một cái. Ta biết tuyệt mị đối với ngươi, cũng có như vậy điểm ý tứ."

Lam lệ tùy ý cười nói: "Ta sẽ không ái thượng một sát thủ. Tình, là sát thủ - tối kỵ." Một sát thủ một khi động tình, chẳng khác nào chịu chết.

"Tỷ tỷ, chúng ta lưỡng hảo không may, ái thượng thiên hạ ...nhất không thể ái - nhân." Mặc dù nàng không nói, ta biết nàng cũng có như vậy điểm ý tứ. Một cái ái thượng hoàng đế, một cái ái thượng sát thủ, bọn họ hoàn toàn là thiên hạ ...nhất không thể ái - nhân.

Lam lệ nói: "Ta đi ra ngoài đi một chút, ngươi đi không đi?"

Ta lắc đầu, "Một mình ngươi đi." Đi ra ngoài đa phiền phức, lại không có gì hoạt động.

~~~~~
"Cái gì?????" Ta đang tắm trong nước kêu to lên, thanh âm truyền ra kỳ km như vậy viễn.

Tiểu linh bị dọa cho hoảng sợ, rụt rè nói: "Tiểu thư, nô tỳ thuyết... Mẫn huyền phu nhân muốn gặp." Nữ nhân này tại sao muốn thấy ta ni? Tại sao ni? Như thế thương cảm, lại lòng dạ độc ác - nữ nhân, ta sợ hãi nàng. Nữ nhân này - lòng dạ độc ác ta là kiến thức qua -, sẽ không thanh Bồn cô nương cấp giết ba?

"Nàng thấy ta? Có chuyện gì?" Ta tận lực bình phục bản thân đích tình tự.

"Hỏi tiểu thư, phu nhân chưa nói."

"Trở về nói cho nàng, ta không đi." Nhất định không đi, ta sợ hãi nàng. Ta không sợ trời không sợ đất, ta chính là sợ nàng.

Nữ nhân này lần trước dám thỉnh sát thủ diệt ta, lần này có thể hay không có...nữa cá ác hơn độc - phương pháp lại chinh ta. "Hỏi tiểu thư, phu nhân nói, nếu như ngươi không đi, nàng tự mình đến bái phỏng." Phi muốn thấy ta? Ta cũng không phải quý hiếm động vật, có cái gì đẹp mắt -.

"Lam cô nương đi đâu rồi?" Có lam lệ đi theo an toàn điểm.

"Hỏi tiểu thư, Lam cô nương đi ra ngoài." Ta - bùa hộ mệnh cũng không có ở đây.

"Như vậy a, thay quần áo." Đi thi đi ba, không thấy nàng còn tưởng rằng ta sợ ni.

Đi gặp nàng, nhất định phải hoán trên người được rồi mặt bàn - y phục, ta đây gọi thua nhân không thua khí thế. Kỳ thật ta không phải sợ nàng, chủ yếu là có điểm ấy này. Nàng hy sinh cả nhà, hy sinh bản thân - danh tiết, vì tề hạo hoán giang sơn. Vừa nghĩ tới nàng, lòng ta lý luận không thoải mái. Một nữ nhân khảng vì nhất cá nam nhân hy sinh nhiều như vậy, nhất định là ái đến tâm khảm lý. Nhưng là, hắn dường như đi tình biệt thương yêu thượng ta. Ta cuối cùng là cảm giác được, đối nàng phi thường phi thường - áy náy. Ta càng cảm thấy được, nàng có phải hay không biết ta là tề hạo thích - nhân, muốn tìm ta trả thù. Kỳ thật, tề hạo theo mẫn huyền trong lúc đó - vấn đề, ta cho tới bây giờ sẽ không có đã hỏi hắn. Hôm nào nhất định phải vấn rõ ràng, nếu không trong lòng lão là chấp bông -.

Dật phong tặng - y phục, tự nhiên tất cả đều là thượng đẳng có khiêu, thượng đẳng làm công. Hoán một thân màu vàng hơi đỏ sắc y phục, trang phục

được đẹp đẽ cũng không tục khí.

Khéo léo giúp ta sáp thượng nhất chỉ kim cây trâm, cười nói: "Tiểu thư thật xinh đẹp."

Ta cười cười: "Xinh đẹp có ích lợi gì." Ta đây khuôn mặt nhất định gây chuyện, ta lần đầu tiên phát hiện trước kia xấu là xấu cũng không tệ -. Ít nhất, sẽ không cho ta dẫn đến phiền toái nhiều như vậy.

"Kỳ thật công tử đối với người.." Tiểu linh nói một nửa, kỳ thật ta biết là có ý tứ. Lời này không ngừng nài một cái người ta nói qua, chính mình trong lòng cũng rõ ràng.

"Tiểu thư, kỳ thật công tử thật sự rất thích người. Lần trước người đột nhiên không thấy, công tử giận dữ, nơi tìm người. Tiểu thư..." Phải? Ta đi nơi tìm ta? Ta còn là một câu nói, chỉ có thể có lỗi với hân.

Ta mãnh liệt đứng lên, "Thiếu nói láo đầu, tẩu."

Tại ta - ấn tượng lý, mẫn huyền phu nhân một mực là lòng dạ độc ác, ăn tươi nuốt sống - nhân vật. Nhìn thấy nàng - lúc, ấn tượng lập tức rất có đổi mới. Nàng xuyên một thân tử hồng sắc quần áo, tú trứ đại đoá mẫu đơn. Hai cái mái tóc tùy ý thùy tại trước ngực, không có bất cứ...gì vật trang sức. Nhân nhạ thi son phấn, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Đối cái...này nhu nhược - nữ tử, ta lập tức có hảo cảm.

Nàng ngồi ở trong hồ đình lý, trước mặt bày đặt một bộ trà cụ, lư hương lý - hương liệu tán mát ra nhân nhạ mùi thơm ngát. Trong tay kéo nhất chiếc ngọc bích trà trấn, từ từ vãn, từ từ phẩm. Nàng rất xa liền nhìn thấy ta, đối ta cười nói: "Ngồi đi." Vừa nói phiêu bên người - thạch ghế liếc mắt.

"Cám ơn phu nhân." Ta cũng đại phương - cười cười, ngồi ở bên người nàng.

Nàng thanh tình sảo - trà trấn đồ lên trước mặt của ta, "Trà ngon, người thử xem." Đối ta đây sao khách khí, ta lập tức nói không ra lời, cười khan hai tiếng.

"Nương nương, có phải hay không không thói quen trong cung - cuộc sống?" Gì ý tứ?

Ta ách hồi lâu, nói: "Phu nhân có ý tứ?"

"Nương nương, hân đối với người có được hay không?" Ách, lời của nàng vẫn được ta trả lời không ra.

"Phu nhân, người có ý tứ, không bằng trực tiếp làm rõ thuyết. Ta đầu óc bồn, cái gì đa không rõ."

"Mai cô nương, người là hoàng thượng phi tử, tại sao sẽ xuất hiện tại ngoài cung." Xem ra nàng cái gì cũng biết, cho nên tìm ta phiền phức tới. Không may, gặp phải như vậy cá biến thái.

"Trong cung tựa như nhà giam, có cái gì tốt. Ngoài cung trời cao biển rộng, ta thích bản thân." Đây là lời nói thật, nếu là trong cung không có hân, đánh chết ta cũng không muốn trở về đi.

"Theo bản thân thích người đang cùng nhau, cho dù tại nhà giam lý, cũng sẽ cảm giác được hạnh phúc." Trên mặt của nàng lộ ra nhân nhạ - nụ cười, đó là một loại hướng tới - ánh mắt.

Ta cúi đầu, cười nói: "Chính là... Nhìn mình thích - nhân theo mặt khác nữ người đang cùng nhau, sẽ có có ý tứ?"

Mẫn huyền phu nhân cũng theo nhất về mặt, "Người biết ta là ai sao? Biết ta - qua sao?"

"Ta biết phu nhân gọi mẫn huyền, mặt khác - cũng không biết." Tĩnh, giả không biết đạo tính.

"Mai cô nương, nếu như người nguyện ý nghe, ta có thể cho nói một chút." Nữ nhân này ăn no chóng. Nhưng là ta gạt đầu, ý bảo nàng nói.

Nàng đứng lên, ánh mắt nhìn bình tĩnh - hồ nước, đưa lưng về phía ta, từ từ hồi ức.

Ta từ nhỏ thiên sinh lệ chất, là nổi tiếng - tài nữ, tứ năm trước, ta 15 tuổi, bị tiên đế triệu vào cung đình, phong làm mỹ nhân. Ta từ nhỏ tự cho mình rất cao, nhất tâm muốn gả một vị như ý lang quân. Tiên đế bắt buộc ta vào cung, ta đối hân cực kỳ lãnh đạm. Mãi đến có một ngày, ta gặp được cũng hoàng tử đích mư nay Hoàng thượng. Từ thấy hân ra (nọ) một khắc, ta hoàn toàn đã yêu hân. Ta tận lực đến gần hân, hân khước cố ý - ấn núp ta. Ngày tất cả, đều bị chiêu nghi nương nương, đương kim thái hậu khán tại trong mắt.

Có một ngày, thái hậu thanh ta triệu đi. Hỏi ta có phải thật vậy hay không thích hân, ta nói phải thái hậu thuyết, ta đã là tiên hoàng - phi tử, chúng ta hữu duyên vô phận. Nếu như ta vì hân làm một chuyện, giúp hân đoạt được ngôi vị hoàng đế, có lẽ chúng ta có thể ở cùng nhau.

Từ tiên - lúc, lòng cũng đã đã chết. Thái hậu - nói, nhượng ta xem tới rồi một chút hy vọng, mơ hồ đáp ứng. Sau lại, chính mình chạy đến thái tử tẩm cung, bị nhân bắt gian tại trện. Tiên đế giận dữ, phế đi thái tử, ban thưởng ta bạch lăng một cái, cùng với tìm cá lấy có diệt ta cừu tộc. Ta lúc ấy nản lòng thoái chí, một lòng muốn chết. Tại ta thất cổ - lúc, đương kim hoàng thượng đã cứu ta. Hân thanh ta tàng đến ngọc tình công chúa - tẩm cung, hân thuyết, hân có thể làm -, chỉ có thật tốt chiếu cố ta.

Lúc ấy ta khóc hỏi hân, có...hay không có yêu ta.

Hắn thuyết, hắn trong lòng không có ta, sau này cũng sẽ không ái thượng ta. Hắn cảm kích ta vì hắn làm, chính là, này tất cả đều là thái hậu - chủ ý, theo hắn không có bất cứ...gì quan hệ.

Tại cung chúa nơi đó qua một đoạn không thấy thiên nhật - cuộc sống, tiền đề bệnh trọng, hắn giả truyền thánh chỉ, phong ta vì Quận chúa, gả cho đặt phong. Sau lại, hắn đăng cơ làm Hoàng thượng, ta thành đặt phong - phu nhân.

Động phòng hoa chúc, đặt phong nói cho ta biết, hắn sẽ thay hắn thật tốt chiều cổ ta, làm như ta là thân muội muội giống nhau, cũng không có thể yêu ta. Vì vậy, ta chủ động đưa ra làm thiếp. Ta làm thiếp, hắn có thể tìm một người bản thân thích - nữ nhân làm thê. Đặt phong nói được là làm được, cho ta thiên hạ tốt nhất, cũng làm như ta theo muội muội giống nhau.

Hắn - ôn nhu, hắn đích xác thông minh, ta dần dần đổi hắn sinh tâm tính thiện lương cảm. Cho dù ta cùng Hoàng thượng không có duyên phận, hắn khó không phải một cái tốt lựa chọn. Chính là, hắn vẫn chính làm như ta là muội muội.

Nàng quay đầu lại, cười cười: "Cầm y ngọc thực - cuộc sống đền bù ko được ta nội tâm - hư không, ta bắt đầu trở nên thô bạo hung tàn. Từ từ -, trở thành hiện tại - mẫn huyền phu nhân. Kỳ thật, ta nháo, chỉ là vì nhượng hắn đa chú ý ta. Vô luận ta như thế nào nháo, vô luận ta làm nhiều ra cách chuyện, hắn đô bao dung ta, chưa bao giờ hội theo so đo, lại càng không sẽ phóng lưu ý thượng. Ta còn là thất bại, ta làm sai sao?" Ai, tại nàng lòng dạ độc ác - sau lưng, nguyên lai có như vậy một cái thê lương - chuyện xưa. Mẫn huyền phu nhân, so với ta thương cảm hơn nhiều. Ít nhất, ta có thể đạt được bọn họ - ái.

Ta thật sâu thở dài một hơi, "Phu nhân, đã có duyên vô phận, người cần gì phải cưỡng cầu nỉ? Phu nhân, người cũng là cá người đáng thương a."

Nàng cười nói: "Là, tất cả cũng chỉ là ta chỉ theo ý mình mà thôi. Mai cô nương, người thật sự thật hạnh phúc, có thể đồng thời đạt được hai người bọn họ cá - tâm"

"Phu nhân a, ta tin tưởng có bản thân - phu quân."

"Ai, Mai cô nương. Người tới cùng nơi nào tốt lắm, tại sao bọn họ đều có ái thượng người?"

"Phu nhân, ta bắt hảo, có lẽ là bọn họ ánh mắt có chuyện." Cái...này giải thích cần phải rất hợp lý nha.

Nàng đi tới trước mặt của ta, ánh mắt gắt gao - chần chừ chú ta, nụ cười tức thì trở nên cứng nhắc, âm lãnh, nói: "Mai cô nương, ta thật sự thật ghen tỵ người. Tại sao ta ái - hai cái nam nhân đều yêu trứ người, ta tới cùng na so ra kém người?" Thật đáng sợ - ánh mắt a? Sẽ không giết ta đi.

"Người... Hiểu lầm, đặt phong thích ta đó là thật sự, chính là Hoàng thượng căn bản không thích ta, hắn muốn thích ta, ta còn có thể chạy đến?" Khán náng - bộ dáng, thích tề hạo đa một ít, cũng phù hợp tình cảm của hắn.

"Hừ, Mai cô nương, hắn nếu là không thích người, có thể nhắm người tùy tiện xuất nhập hoàng cung? Người mới vừa rồi thuyết nhìn mình thích - nhân theo mặt khác nữ người đang cùng nhau, sẽ có có ý tứ? Nói như vậy, không thừa nhận người thích Hoàng thượng." Sáo lòi của ta, nữ nhân này âm hiểm.

Ta mãnh liệt - đứng lên, chống lại ánh mắt của nàng, thân nhiên nói: "Là, ta thích hắn. Ta thích chỉ có hắn, không phải đặt phong." Nếu bị xem thấu, ta thừa nhận tính. Thích một cái nhân, cũng không phải cái gì mất mặt chuyện.

Mẫn huyền cười lạnh một tiếng, "Đáp ứng thật là tốt dứt khoát a?"

Ta gạt đầu: "Đúng vậy, thích một cái nhân cũng không phải cái gì mất mặt chuyện."

"Đúng vậy, không mất mặt. Chính là, người không nên thích hai người bọn họ cá. Ta phải không được bọn họ - ái, người cũng phải không được." Có ý tứ? Có ý tứ? Muốn giết ta.

"Phu nhân, ta đi trước." Ta nói hoàn xoay người rồi chạy. Đi vài bước, đầu bắt đầu vụng vụng -, toàn thân vô lực. Ta tái bổn, cũng biết ta trúng độc. Chính là ta nhớ kỹ mới vừa rồi cố ý lưu cá tâm nhân, liền trà cũng không có quất. Như thế nào còn có thể trung mê được? Hương? Chẳng lẽ là hương liệu có chuyện. Cái...này mẫn huyền phu nhân, thật sự là tâm lý biến thái. Không kịp nghĩ nhiều, hai mắt tối sầm té trên mặt đất.

Ta khi...tỉnh lại, thân ở một mảnh hắc ám, vừa mới bắt đầu ta còn không phản ứng lại đây. Ti mi một hồi nhớ lại, ta bị mẫn tuyên phu nhân được trở mình, sau sẽ không cảm giác.

Nhìn bản thân, toàn thân bị trời trứ, cố định tại một cây cây cột thượng. Ta thân ở - hoàn cảnh, cần phải là ngôi miếu đồ nát ba. Mọi nơi đều là mạng nhện, rách - phật tượng, na (nọ) phòng ốc tùy thời muốn thấp giống nhau. Con nẹ nó, nữ nhân này đủ biến thái, thanh ta bắt cóc đến loại địa phương này, liền cá đảng cũng không đếm. Nhìn những...này phật tượng, trong lòng chíp bông -. Cái chỗ này.. Có thể hay không có quý? Rùng mình một cái, từ đầu lạnh đến chân.

"Meo meo..." Một cái lông xù đồ nhảy đến ta trên chân.

"A...." Một tiếng gào khóc thảm thiết - kêu to, thanh âm này là ta vọng lại. Địa phương quỷ quái này còn có mèo hoang a, ta sớm muộn gì được hù chết.

"Chết tiệt miêu, người hù chết Bồn cô nương." Ta cắn răng xi, loạn mắng tiểu mèo hoang.

"Ha ha..." Một cái âm lãnh - tiếng cười, ta sợ đến không dám mở mắt.

Tiếp theo, một nữ nhân từ cửa lượn lờ đi tới. Ban đêm - từ từ thổi qua lai, tóc của nàng mọi nơi phiêu tán. Y phục ở trong gió bay phất phới. Ta dùng sức nhắm mắt lại, tận lực không đi tìm nàng.

Nữ kia nhân đi tới trước mặt của ta, cười nói: "Ngươi cũng biết sợ?" Ta đã biết là ai, nàng chính là ta cung ỏi mẫn huyền phu nhân vọng lại. Cũng, là nàng bắt cóc ta -. Từ biến thái. Bắt cóc Bồn tiểu thư, vẫn còn một cái nhân chạy đến nơi này lại.

Này cảnh tối lửa tắt đèn -, vùng hoang vu dã ngoại, nàng thật muốn thanh ta giết, cũng không có nhân biết a?

Ta lấy lại bình tĩnh, nói: "Ngươi muốn làm gì? Sợ? Ta cho họ." Không sợ đó là giả -, ta thua nhân không thua khí thế.

"Mai cô nương cũng không giống người thường." Nàng - tiểu vẫn rất đẹp, giờ phút này ở trong mắt ta khước theo Ma Quỷ giống nhau.

Ta ngẩng đầu, nói: "Phải? Phu nhân, ngươi giết ta cũng không có dùng, ngươi vĩnh viễn so ra kém ta." Nói lòng dạ, nàng cũng so ra kém ta.

"Là, ta so ra kém ngươi, ta không có ngươi xinh đẹp." Nói thừa, nàng đã cho ta nhất định cái loại... này chỉ có khuôn mặt không có chỉ số thông minh - nữ nhân sao?

Ta lạnh lùng nhìn nàng: "Hừ, phu nhân cũng rất đẹp. Nói thiệt cho ngươi biết, ta trước kia rất xấu, nhưng là bọn họ vẫn thích ta. Bởi vì ta trên người có một loại khí chất, là ngươi không có."

"Khí chất?" Nàng cười lạnh một tiếng, trọng trọng một cái tát đánh vào ta tả trên mặt. Nữ nhân đều thích đánh người gia bàn tay, thiệt là. Ta cười cười, thanh má phải đưa qua đi, "Lai a, tái đánh, đánh tới ngươi nương tay mới thôi." Nàng cười lạnh, lại là một cái tát. Ta thanh tả mặt đưa qua đi, "Tái đánh."

Nàng hung hăng trơ mắt nhìn ta: "Ngươi.... Xem như ngươi lợi hại."

Ta cười nói: "Phu nhân, ngươi cũng thả ta đi, thanh ta giết bọn họ cũng sẽ không thích ta, không dùng -."

"Thả ngươi? Không có khả năng."

"Phu nhân, thả ta, chúng ta có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, đại gia làm bằng hữu tính." Cái... này hèn hạ - nữ nhân, thật là có khả năng giết ta,... trước nhận thua ba.

"Cáp, Mai cô nương, ngươi cho rằng ta là ba tuổi - hài tử sao?" Không phải, đó 20 khoái tuổi.

Ta trịnh trọng - nhìn nàng: "Không phải, phu nhân thông minh tuyệt đỉnh. Ngươi cần phải biết, tình yêu không thể miễn cưỡng." Ta còn là cảm giác được nàng mẫn thương cảm -, tạm thời không cừu thị nàng.

"Mai cô nương quá khen, bắt quá thả ngươi, na (nọ) không có khả năng." Nàng kéo y phục thượng - dây lưng tùy ý thương thức: "Mai cô nương, nơi này là ngoại ô ngôi miếu đồ nát, sống hay chết liền nhìn - vận khí." Không phải muốn đem ta lộng nơi này chờ chết ba?

"Ngươi có ý tứ?" Ta có điểm sợ hãi.

"Không có gì ý tứ, ta đi, ngươi từ từ chờ chết ba." Nói xong quay người lại, cười lạnh nghênh ngang đi.

"Phu nhân, nếu như ta đây thứ không chết được, nhất định cho tính sổ."

Ta mai ảnh, cư nhiên sẽ bị cột vào ngôi miếu đồ nát chờ chết, ta nằm mơ cũng không nghĩ ra a. Mẫn huyền, chúng ta xem như kết thù. Này hai cái tử nam nhân, ăn hơn nhiều chóng. Bồn tiểu thư bị các ngươi hố.

"Meo meo..." Nhất chỉch từ miếu hữu nhào tới ta dưới chân.

"A....." Ta gào khóc thảm thiết đích xác thanh âm cắt qua bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 14: bệnh nan y

Thái dương thẳng lại hạ, hạ lại dâng lên lại. Ta không biết bản thân ở chỗ này qua bao lâu, ít nhất từ năm ngày ba. Vừa mới bắt đầu - lúc, còn có khí lực

cầu cứu, ý đồ thanh sọi dây lộng đoạn (là ...nhất thô - dây thừng, lộng không ngừng -), sau lại hoàn toàn buông tha cho. Ta nhớ kỹ bị giam ở chỗ này - ngày thứ nhất buổi tối, mưa to mưa tầm tã, đậu mưa lớn giọt từ trên nóc nhà lậu xuống, làm ướt ta toàn thân. Cứ như vậy, tại lại lãnh lại đói - trong hoàn cảnh qua một ngày một đêm. Thái dương rốt cục đi ra, ánh mặt trời quá mạnh mẽ liệt, chiếu được ta tranh mắt không mở con ngươi. Gió thổi, vũ đánh, nhật phơi nắng, đói khát, hơn nữa ta là trời gô -, bất tri bất giác mất đi ý thức. Ta chỉ cảm giác được toàn thân nóng lên, môi khô nứt. ...nhất hồng huyết chính là, ta vẫn còn mãnh liệt - ho khan khỏi lại. Nếu như ta không có đói vụng, từ hôm nay buổi sáng bắt đầu, ta khệ đi ra chính là huyết. Tại hiện đại ta từng qua được viêm phổi, chẳng lẽ này thân thể cũng có bệnh này? Hiện tại tái phát?

Nếu như ngươi tại trong ngôi miếu đồ nát nhìn thấy một cái nữ tử bị trói tại cây cột thượng, toàn thân dơ dáy, tóc tán loạn. Bởi vì thiếu hụt thức ăn nước uống, môi đã nứt ra tím ra huyết. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở mong manh, nửa chết nửa sống. Ho khan không ngừng, thỉnh thoảng phun ra một búng máu. Không cần hoài nghi, người đàn bà kia chính là ta.

Không biết đã qua mấy ngày, cũng không có người đến cứu ta. Ta biết bản thân hiện tại phát sốt, lại không có thức ăn nước uống, chỉ sợ rất khó sống quá ngày mai. Ta không có thấy na cá xuyên qua - bị tưới sống chết đói, ta chân cũng coi là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Mẫn huyền cũng chân hội tuyền địa phương, thanh ta cột vào nơi này, quý ảnh cũng không có.

Ai, ta trước mắt như thế nào có bóng dáng tại rung động? Không phải là quỷ soa tới bắt ta đi. Ta đây bệnh phỏng đoán là trong truyền thuyết - ho lao, cổ đại chữa bệnh điều kiện soa không nói, thân thể lại bị lớn như vậy - hành hạ, sống sót - tỷ lệ vì 0.

Ta - trang sức màu đỏ phượng, câu lạc bộ đêm làm sao bây giờ? Vân dung làm sao bây giờ? Còn có ta yêu nhất - tề hạo, yêu nhất ta - dật phong. Ta có nhiều như vậy - lý do bắt tử, tại sao sẽ chết ở chỗ này nì?

Ai, ta như thế nào lập tức đột nhiên hữu lực tức giận? Thật tốt - đứng ở trong ngôi miếu đồ nát.

"Tiểu thư, đi theo chúng ta ba." Một cái lạnh như băng - thanh âm thanh ta hách liểu nhất đại khiêu. Ta quay đầu lại, đứng phía sau hai người, cảm trong tay trứ xiềng xích. Má ơi, đây sẽ là trong truyền thuyết - hắc bạch Vô Thường?

Ta đảo trừu thuần nhất lương khí: "Hai vị đại ca, có phải hay không nghĩ sai rồi? Ta dương thọ 80 a."

"Ít nói nhảm, ngươi đã đã chết, đi theo chúng ta."

"Mẹ kiếp, với các ngươi thương lượng các ngươi làm như ta dễ khi dễ ta? Gọi các ngươi Diêm vương tới gặp ta, còn có phán quan, bọn họ thấy ta đều phải cung kính -, ngươi ở chỗ này riu ra riu rít thuyết nói thừa. Nói cho ngươi, các ngươi Diêm vương - tiền đồ đều ở trong tay của ta nắm ở đây, ta một cái không cao hứng, hần lập tức xuống đài." Ta hung tợn - mắng bọn họ, không để cho bọn họ điểm nhan sắc nhìn làm như ta dễ khi dễ a.

"Ngươi.. Cho trở về." Bạch Vô Thường bị chọc tức, ta là dám như vậy phóng tử - người đầu tiên ba.

Hai người bọn họ vừa nói sẽ lại khóa ta, "Dừng tay." Một cái thanh âm quen thuộc vang lên lại. Một người mặc quan phục, tay cầm phán quan bút - trung niên nhân xuất hiện ở trước mặt của ta. Đứng cho là ta không biết hần là ai vậy, nhất định thường xuyên gọi điện thoại cho ta vị...kia.

Ta vừa thấy hần, mắng to nói: "Bằng hữu, trông nom hảo thủ hạ của ngươi, cư nhiên liền ta đều muốn nã? Ngươi cùng Diêm vương có phải hay không nghĩ xuống đài?" Các ngươi - tiền đồ tại trong tay ta ngươi nì.

Phán quan cười lạnh nói: "Tô tiểu thư, bọn họ không hiểu chuyện, Diêm vương muốn ta xin lỗi ngươi." lại đối hai người bọn họ trách mắng nói: "Còn không mau cấp Tô tiểu thư nói xin lỗi, địa phủ - công trạng toàn dựa vào nàng. Đắc tội nàng, đừng nói lấy không được tiền thưởng, tựu liên tiền lương đều phải khấu. Không phải tổng nói thâm gần nhất - không có tiền thưởng sao? Nhất định bởi vì lần trước thác cảm Tô tiểu thư, khoái nói xin lỗi." Hần lại tại không bên tai hơn nữa một câu: "Tô tiểu thư không phải người bình thường, thiên đế cố ý chiếu cố qua -."

Hắc bạch Vô Thường bưng tỉnh đại ngộ, vội nói: "Tô tiểu thư, có lỗi với, huynh đệ chúng ta mất vụng về, có lỗi với."

"Tốt lắm, tốt lắm, đi thôi." Cũng theo phán quan đàm tương đối thỏa đáng.

"Ta nói phán quan, ta như thế nào sẽ chết nì? Có phải hay không công tác sai lầm?" Ta buồn bực - vấn.

Phán quan cười nói: "Tô tiểu thư thụ ủy khuất, ta cùng Diêm vương đi đến thiên đình khai hội đi, trở về vừa nhìn ngươi đã đã chết. Diêm vương lập tức phân phó ta chạy tới, một khắc cũng không dám chậm trễ." Ta còn tưởng rằng Diêm vương - cận thị lại tái phát.

Ta cảm tức trứ hần: "Hiện tại ngươi cứ nói làm sao bây giờ? Sẽ không thật sự đuổi bắt ta đi."

"Đừng có gấp, ta...trước đem ngươi linh hồn trở về vị trí cũ, sẽ tìm người đến cứu ngươi."

Ta công việc đến: "Được, ta trong tay áo có xuyên vân kiếm, ngươi đốt thả ra đi có thể." Cũng không thể nhượng hần như vậy phó đức hạnh đi tìm dật phong ba.

"Cũng Tô tiểu thư minh lý lẽ, tiểu thư...trước linh hồn trở về vị trí cũ. Ba." Vừa nói phán quan bút nhất chỉ, ta toàn thân tản ra kim quang, lại trở về thân thể. Vừa về tới thân thể, cảm giác không thoải mái lại bắt đầu, không ngừng khệ xuất huyết. Thất bại, sớm biết rằng nhượng lão nhân kia thanh ta cấp thả nói nữa, hoặc là trị liệu hảo ho lao, cấp điểm ăn - quất - cũng được.

"Phanh" có một tiếng, giống như pháo hoa - thanh âm, chính là ta biết cần phải là xuyên vân kiếm. Tuyệt mị a, mau tới cứu ta, ta cứu ngươi, bây giờ còn

chúng ta tình ba.

"Tô tiểu thư, có người đến, ta đi trước một bước, người bảo trọng ba." Mơ hồ nghe thế sao một câu: "Bất quá Tô tiểu thư, người đã chết hai lần, rồi hãy chết một lần.. Ta cũng ra tay." Có ý tứ? Ta rồi hãy chết liền hoàn toàn xong? Phán quan, lời này mới vừa rồi như thế nào không nói, mới vừa rồi nói ta nhất định phải hấn thanh ta - trị hết bệnh.

"Đã biết, khụ khụ." Một hồi ho khan, yết hầu nhất ngọt, một búng máu chiếu vào địa thượng.

"Ảnh nhi..." Vội vàng - kêu gọi, mơ hồ thấy một bóng người. Là tề hạo sao? Tại ta bắt lực nhất - lúc, là người tại cứu ta sao? Có người ở giải trên người của ta - sợi dây, đương trên người - trời buộc rốt cục không tồn tại, ta thân thể mềm nhũn, ngã vào trước mặt người nọ - trong lòng. Lâm bẩm nói: "Hạo, người tới cứu ta có phải hay không? Nếu như ta chết, biệt khổ sở." Thanh âm rất yếu ớt, đến tới hậu cơ hồ là nghe không được.

Đang ở trong mộng, ngực đau đớn kịch liệt. Trong mộng, có người ở bên giường khóc. Trong mộng, có nhân nắm tay của ta, thuyết hấn hội bảo vệ ta cả đời.

Trong mộng, khô sấp - chất lỏng lưu vào ta trong miệng. Trong mộng, nóng bỏng - môi, ôn nhu - hôn, như có như không - hô hấp. Na (nọ) chất lỏng lưu vào ta - trong miệng, ngao mạn chậm mở mắt. Vừa mở khai nhãn, nhất trương anh tuấn - mặt, một đôi sáng ngời - ánh mắt, môi chính áp chế ở ta - trên môi. Làm chi? Ta rõ ràng nhớ kỹ bản thân chết đói, phán quan lại đem ta - linh hồn lỏng trở về, chẳng lẽ?? Ta lại xuyên qua khả, hơn nữa chính làm cho người ta..., hấn là ai vậy a? Ta lão công? Không phải mặc ở tàn hoa bại liễu trên người ba?

Có khô sấp - chất lỏng lưu vào ta - trong miệng, ta hiểu được, hấn đây là cho ta uy được. Ta nhất định là bệnh địa liền được cũng sẽ không nuốt, yêu cầu nhân gia dùng miệng uy. Bờ môi của hấn rốt cục rời đi, ta động động cứng ngắc địa thân thể, nói: "Đây là na?"

Nam tử trước mặt lẳng trong nháy mắt, vui mừng địa đạo: "Ảnh nhi, người tỉnh?" Gọi ảnh nhi? Ta còn là mai ảnh, xem ra không có tái xuyên qua. Trước mặt cái... này ai a? Tề hạo? Dật phong?

Ta một hồi kịch liệt - ho khan, màu đỏ - chất lỏng chiếu vào địa thượng, tỉnh mới vừa rồi quát - được cùng nhau nhỏ ra. Bởi vì không còn kịp nữa cai đầu dài vươn đi, trực tiếp phun ở trên giường. Trên giường lập tức ướt tăng lớn, tất cả đều là ta phun đỏ.

"Ảnh nhi?" Hấn lại nhẹ nhàng thay ta phách bối, ta rốt cục nhìn rõ ràng hấn là dật phong, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Dật phong khấn trên giường ô uest, lớn tiếng nói: "Lai nhân, thanh tiểu thư giường lập cho ta thu thập sạch sẽ." Vừa nói thanh ta ôm lấy lại, ta nằm ở hấn trong lòng, dĩ nhiên có một loại an bình - cảm giác. Ai, nếu như ta... trước gặp phải chính là người, người hội trở thành ta - dựa vào ba? Tại sao thiên ý trên người, chúng ta thủy chung là hữu duyên vô phân ni? Nếu có kiếp sau - nói, người nhất định phải sớm một chút tìm được ta.

Trong lòng nghĩ như vậy trứ, ngoài miệng cũng lâm bẩm nói: "Nếu có kiếp sau, người nhất định phải tại hấn trước gặp phải ta."

"Ảnh nhi, người cứ nói cái gì?" Ta thân thể thái suy yếu, hấn không có nghe thanh. Ngao mạn chậm lắc đầu, nhắm mắt lại. Ngực giống như đè nặng ngàn cân cự thạch, đầu vầng mắt hoa, toàn thân vô lực, thậm chí là lúc lạnh lúc nóng. Ta cảm giác được bản thân tạm thời là đã chết, này tội khả chân muốn thụ không ít. Phán quan cùng Diêm vương cần phải sẽ không nhượng ta chết -, ít nhất bọn họ - tiền đồ vẫn còn dựa vào ta, phán quan thuần túy tại nói chuyện giạt gân.

Phong gia - hạ nhân tốc độ nhất định khoái, vài liền đem giường hảo, vẫn còn sái một ít hương liệu, ngủ ở mặt cảm giác đặt mình trong bụi hoa. Phong đoán là trên giường tất cả đều là mùi thuốc, cho nên mới như vậy -. Dật phong nhẹ nhàng tướng ta để... xuống, ôn nhu được cơ hồ không cảm giác được động tác của hấn.

Hấn nắm tay của ta, đối nha hoàn phân phó nói: "Thanh Lam cô nương mời đi theo, liền thuyết Mai cô nương tỉnh."

Ta nhắm mắt lại, hưởng thụ trứ hấn lòng bàn tay - nhiệt độ. "Ảnh nhi, nơi nào không thoải mái?"

"Ta toàn thân cũng không thoải mái." Ta một tay bụng ngực, hô hấp có chút gian nan, ta biết đây là viêm phổi - bệnh trạng. "Phong đại ca, cảm ơn người đã cứu ta. Ta biết bản thân được rồi ho lao, chỉ sợ là chống đỡ không nổi nữa." Biết bản thân không dễ dàng từ, chính là cảm giác này thật giống như thật sự muốn chết giống nhau.

Hấn ôn nhu - sờ sờ ta - cái trán: "Sẽ không, người sẽ không chết -, ta sẽ không tiếc tất cả đại giới cứu người."

"Y tiên lam lệ cũng không có cách nào, người cứ nói ta còn có sống sót - hy vọng sao?" Không tiếc tất cả đại giới? Ta bệnh được xác thật trọng.

"Không dùng được -, cảm ơn người." Y tiên đô không có cách nào, hấn còn có cái gì biện pháp. Tại cô đại ho lao chính là bệnh nan y, ta tô nghiêm mặt 28 thì giờ, không ta mai bóng dáng tài 20 tuổi, cư nhiên được rồi này quý bệnh. Theo Lâm muội muội một cái dạng, hồng nhan bạc mệnh.

"Ảnh nhi, người nói vậy, người không có việc gì -."

Ta nhìn cảm ở bình lý na (nọ) đã héo tàn - hoa, ho khan một tiếng nói: "Phong đại ca, xem thử xuân tàn hoa tiệp lạc, này hồng nhan chết già lúc, một khi xuân tàn hồng nhan lão, hoa lạc nhân vong lưỡng không biết!" Nửa chết nửa sống vẫn còn khoe khoang.

Tay của hấn cầm thật chặt: "Sẽ không, ảnh nhi, người là ta đã thấy ...nhất kiên cường - nữ tử. Người sẽ không chết -, ta sẽ không để cho người từ." Từ hấn - lo lắng, ta càng biết bản thân - bệnh tới cùng có nhiều trọng. Thông thường ho ra máu chỉ là một chút mà thôi, làm sao theo giống nhau trực tiếp

phun nhiều như vậy, ta đây thân thể nguy hiểm.

"Ta sống được quá mệt mỏi, từ không ngủ có thanh tịnh." Nói xong gió mát, rõ ràng cũng biết bản thân không dễ dàng từ.

"Ảnh nhi, biệt nói bậy, có ta ở đây, sẽ không để cho ngươi từ -." Lam lệ đứng ở dật phong, ánh mắt hồng đặc tượng con thỏ, rõ ràng - cương đã khóc.

Ta cười cười: "Tỷ tỷ, chỉ sợ ngươi cái... này y tiên cũng không tài cán vì lực."

Lam lệ ngồi vào trước giường, nhẹ nhàng thay ta bắt mạch, cười nói: "Muội muội ngươi không có việc gì, có đói bụng không?"

Ta gật đầu: "Không đói bụng." Cũng không biết mấy ngày không có ăn cơm, không bệnh từ cũng phải chết đói. Nhưng là, ta thật sự không đói bụng, không muốn ăn đồ.

Lam lệ cười cười nói: "Muội muội thật tốt nghỉ ngơi, ta nhượng công chúa đến ngươi. Phong đại ca, đi theo ta." Ta biết nàng có ý tứ, đơn giản chính là ta sống không lâu. Không muốn làm cho ta nghe thấy khổ sở, cho nên lặng lẽ theo dật phong thuyết mà thôi.

Không muốn bọn họ khổ sở, ta giả bộ ngu ba. Ta gật đầu: "Hảo, các ngươi đi thôi."

Ta nằm ở trên giường, nước mắt bắt tri bắt giác té. Các ngươi đồ đồ ta giỏi, ta khước sẽ chỉ làm bọn họ lo lắng.

"Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Một mực một bên - khéo léo lo lắng hỏi.

"Cho ta nhất người nhanh nhẹn khăn." Ta cuối cùng không thể thanh huyết nơi phun ba.

Ta tiếp nhận khăn tay, kịch liệt - ho khan khỏi lại, ta xem khăn tay, mặt một đóa huyết liên hoa, đẹp đẽ nở rộ. Hai cái nha đầu vội nói: "Tiểu thư, ngài na không thoải mái?"

"Không có, ta rất tốt, miễn huyền phu nhân đâu?" Cái... này ác độc - nữ nhân, nàng đi đâu rồi nì?

"Hồi tiểu thư, phu nhân xuất gia." Bom. Xuất gia.

"Cái gì? Nàng.. Như thế nào đột nhiên xuất gia?"

"Hồi tiểu thư, chính là ngươi mất tích - ngày thứ hai, phu nhân ở trên núi - am ni cô cắt tóc vì nì." Nàng không chiếm được bọn họ - ái, cho nên phá bọn họ yêu nhất. Bản thân nản lòng thoái chí, thuận nhập không môn, cũng là cá thương cảm - nữ nhân. Tính, cũng không làm cho đại gia biết là nàng bắt cóc ta. Ta vẫn cảm thấy bản thân ngoan độc, chính là đối mặt có nhất bị tình gây thương tích - nữ nhân, ta chỉ có đồng tình.

Ta nhắm mắt lại, "Không có việc gì, các ngươi đi xuống đi, nhượng ta ở chỗ này chờ từ."

"Ảnh nhi, biệt nói bậy." Ngọc tình tựa vào trên tường, hai mắt nhắm lại - nhìn ta.

"Ngọc tình, lại đây." Ta dùng hết khí lực giơ lên cánh tay, vẫy tay.

Ngọc tình cai đầu dài sau khi từ biệt đi, lau khô tình nước mắt, nói: "Hảo. Hai nha đầu,... trước đi làm."

Ngọc tình nắm tay của ta, nước mắt không tự giác - té, nóng hằm hập - nước mắt rớt tại trên tay của ta. Ta thế nàng thanh nước mắt biển mắt, nói: "Ngươi khóc cái gì? Ta rất tốt a."

Nàng mân trứ miệng, thùy hạ mi mắt, lông mi thật dài thượng tất cả đều là nước mắt. Thống khổ - gật đầu: "Hảo, ta đừng khóc." Nàng vron tay, từ từ tại ta trên mặt hoa.

"Ảnh nhi, ngươi hôn mê suốt 6 thiên, ta đa sợ ngươi nhện không quá đi." 6 thiên? Ta đây không phải 10 mấy ngày không có ăn cái gì?

"Ngọc tình, ta tới cùng bị trời mấy ngày?"

"Suốt năm ngày."

Ta cười cười: "Ta đã 11 thiên không có ăn cơm, cho ta lộng điểm ăn - ba." Ta tài không muốn từ, cho dù ăn không vô đi, cũng muốn ăn.

Ngọc tình nói: "Không có, nhiều ngày trôi qua như vậy, dật phong một mực.. Uy ngươi." Uy ta? Nàng thần sắc hảo quái a? Chẳng lẽ là dùng miệng uy? Dật phong dùng miệng uy, cái... này đặc quyền liên tề hạo cũng không có, hân cũng không có như vậy uy ta.

"Ngọc tình,.. Khụ.. Khụ..., ngươi đáp ứng ta, muốn tranh thủ bản thân - hạnh phúc, đáp ứng ta. Dật phong là một hảo nam nhân, ngươi đã thích hân, liền cố gắng đuổi theo. Khụ.. Đáp ứng ta.... Ta kiếp này có lỗi với hân. Để ngươi, thay ta chiếu cố hân ba. Đây là ta đối với ngươi duy nhất - tâm nguyện, duy nhất -." Để ngọc tình thanh lời của ta đương lâm chung di ngôn tới nghe. Có lẽ, chỉ có ở phía sau, nàng mới có thể nghe ta -. Nếu như.. Ta thật sự đã chết nì? Ta đây chính là bệnh nan y. Nếu như thật sự đến Diêm vương na (nọ) đưa tin, cũng coi như làm văn kiện chuyện tốt.

Ngọc tình nhìn ta, trong đôi mắt tất cả đều là nước mắt, cuối cùng nhắm mắt lại, chậm rãi gật đầu. "Hảo, ta đáp ứng ngươi, ta đáp ứng ngươi. Không thể

làm gì khác hơn là người có thể hạo khôi lai, ta cái gì đó đáp ứng người."

"Nhớ cho kỹ, người đã đáp ứng ta -?"

Ngọc tình mân trứ miệng, hết sức không cho nước mắt té: "Hạo, ta đáp ứng người."

"Ngọc tình, ta nghĩ ăn bánh nướng."

"Lúc này ăn bánh nướng đối thân thể bất hạo, Lam cô nương làm cho người được thiện."

Ta khẽ lắc đầu, "Ta chỉ muốn ăn bánh nướng, hạo từng uy ta ăn xong, từng uy qua ta."

Ngọc tình bối rối - nhìn ta, "Ảnh nhi, chống đỡ đi làm. Người muốn gặp Hoàng thượng có phải hay không, ta lập tức nhượng hạo tới gặp người, có được hay không."

Ta lắc đầu: "Nếu như thật sự muốn chết, không cần hạo nhìn thấy ta một lần cuối cùng. Để mai ảnh vĩnh viễn sống ở hạo - trong trí nhớ." Nếu như ta chết, ta không muốn thương thể của hạo tâm.

"Tại sao, tại sao, người nếu như vậy muốn gặp hạo, tại sao không thấy?"

"Ngọc tình, nói cho hạo, mai ảnh thịnh. Khụ... Hạo làm. Tốt khụ. Hoàng đế. Nếu như ta đi, người đến tể châu tìm vân dung, ta danh nghĩa - tài sản toàn đưa cho hạo." Ta đây là ở thông hậu sự nì.

"Ảnh nhi, người nói vậy, người nói vậy, người sẽ không chết -, sẽ không." Ngọc tình kích động - lay động thân thể của ta.

"Ngọc tình, ta lãnh. Ta lãnh." Thân thể của ta trước mặt cũng nóng bỏng -, hiện tại lạnh lẽo khôi lai. Lúc lạnh lúc nóng - thân thể, khụ đại lượng huyết, có phải hay không muốn chết - dấu hiệu? Phán quan, nếu là ta rồi hãy chết, ta tìm người tính sổ. Nhìn không đem Diêm vương điện cấp tặc.

"Không lạnh không lạnh, không lạnh -." Ngọc tình tướng chần xốc, ôm thật chặt ta, nước mắt rơi vào mặt của ta thượng.

Ta thôi thôi ngọc tình, "Ho lao hội lây bệnh -, người đừng dựa vào ta gần quá."

Ngọc tình nghẹn ngào trứ nói: "Ảnh nhi, ta Không sợ, ta Không sợ."

"Ngọc tình, ta một mực đương người là bản thân - thân tỷ muội giống nhau. Ngọc tình, nhớ kỹ, người đã đáp ứng ta -, không cần buông tha cho bản thân - hạnh phúc."

Ngọc tình nhào vào ta phía sau, dùng sức - gật đầu: "Hạo, hạo, người cũng muốn đáp ứng ta, thật tốt sống sót. Có nghe thấy không sao? Người muốn chống đỡ đi làm."

"Ân, ta đáp ứng người, ngọc tình.. Khụ.. Gọi dật phong.. Khụ.. Đi vào." Khăn tay thượng, lại là nhất đoạt đẹp đẽ - liên hoa.

Ngọc tình thấy ta bắt tay khăn sau này mặt tàng, ngọc tình quá sợ hãi: "Ảnh nhi, đó là cái gì? Đó là cái gì?"

Ta miễn cưỡng cười nói: "Không có gì, thanh dật phong gọi tới."

Ta nằm thẳng ở trên giường, nhìn tiêu tụy - dật phong, nói: "Phong đại ca, đáp ứng ta.. Thật tốt chiếu cố ngọc tình, đây là ta tối hậu - tâm nguyện -, duy nhất -. Ngọc tình một mực rất thích người, người thử tiếp nhận nàng, có được hay không."

Dật phong - trong đôi mắt có thật sâu - đau đớn, "Ảnh nhi, tại sao nhất định phải như vậy."

Trong tay ta căng thẳng, nắm thật chặt trứ tay của hạo: "Đáp ứng ta, đáp ứng ta, đây là ta tối hậu.. - tâm nguyện." Nếu như không phải ta - di ngôn, hạo căn bản sẽ không đáp ứng.

Hạo thật sâu hít một hơi: "Hạo, ta đáp ứng người. Ta đáp ứng người thử tiếp nhận nàng, người cũng muốn đáp ứng ta, thật tốt sống sót." Mỗi người đều phải ta đáp ứng, chính là ta có thể đáp ứng sao?

"Hạo, ta đáp ứng người." Không biết có thể làm được hay không.

"Ảnh nhi, gả cho ta khỏe?"

Ta ngạc nhiên, một cái chết nhanh - người, cưới làm cái gì. "Phong đại ca, người có biết hay không, ta sắp chết."

Dật phong thanh ta là tay đặt ở trước ngực, nói: "Thú người, là ta kiếp này lớn nhất - tâm nguyện. Ta nghĩ người làm thê tử của ta, chẳng sợ một ngày, ta cũng nguyện ý." Nếu như thuyết ta không cảm động, ta nhất định thiết làm -.

"Phong đại ca, người cần gì nì. Người biết rất rõ ràng, lòng ta lý không có người. Phong đại ca, nếu có kiếp sau, người nhất định phải tại hạo trước gặp phải ta, có được hay không?" Hạo đối ta đích tình, chỉ chờ kiếp sau.

"Không, kiếp này ba, kiếp này người làm thê tử của ta." Ánh mắt của hắn có lóe ra - lệ quang, ta đáng giá sao?

Ta yếu ớt cười một tiếng, giương miệng hô hấp: "Phong đại ca, kiếp sau ba." Dật phong suất được rồi tình rồi mù, gia đình hoàn cảnh tốt (không có cha mẹ chồng, liền em gái của chồng đa tình, hai người thế giới nhiều phượng tiện), có hùng hậu - kinh tế thực lực. Nhìn hắn na (nọ) thiên cướp cô dâu - bộ dáng, võ công không tệ. Tính cách ôn hòa, sẽ không đánh lão bà. Đặt ở hiện đại, tuyệt đối tuyệt đối - siêu cấp hột xoàn Vương lão ngũ. Đáng tiếc, tại sao nhượng ta gặp gỡ hai cái đồng dạng vĩ đại - nam nhân, lại để cho bọn họ đồng loạt ái thượng ta? Có lẽ, ta...trước gặp phải chính là hắn, hội ái thượng hắn ba.

"Ảnh nhi, người còn nhớ rõ sao? Chúng ta từng tại hội đèn lồng thượng gặp hai lần, chúng ta có duyên phận."

Ta nhìn ngoài cửa sổ - lạc điệp, "Đúng vậy, hữu duyên, vô phân. Thuyền hoa thật xinh đẹp, thật xinh đẹp."

"Ảnh nhi, người muốn nhìn ta sao?"

"Đúng vậy, thật xinh đẹp, ta chưa từng có thấy đa nhiều như vậy - đáng."

Dật phong nhìn ta: "Hảo, người chờ." Làm chi ni? Không phải là muốn...trước hiện tạo thuyền hoa ra đi.

Ngọc tình trong tay bùng nhất kích bát, đứng ở cửa, lam lệ tại bên người nàng. Ngọc tình nói: "Ảnh nhi, ăn một chút gì ba." Làm sao trùng hợp như thế, dật phong muốn đi bọn họ sẽ tới, nghe chúng ta nói chuyện thật.

Dật phong đi ra ngoài, các nàng lưỡng đi vào. Ta trước giường thật đúng là náo nhiệt, đồ làm như ta chết nhanh - nhân ba.

Lam lệ một tay nâng ta - bồi, thanh gối đầu đệm tại ta tại đầu giường, nhượng ta tựa vào mặt.

"Ảnh nhi, ăn một chút gì có được hay không?" Ngọc tình người còn sợ ta tuyệt thực a, ta mới vừa rồi là thông hậu sự, nhưng là ta chết - có thể là một phần vận, hội chiếu cố tựa-hình-dường như mình -.

Ta đưa tay nghĩ cảm chén tiếp nhận lai, lam lệ nói: "Mời nàng uy người ba." Lam lệ - con thảo lý còn có nước mắt.

Ngọc tình gật đầu: "Ta một mực hy vọng có cá muối muối, có thể như vậy uy nàng ăn cái gì." Muối muối? Có lẽ ta thật là người muối muối ni. Ta cũng không phải là rất bồn - nữ nhân, thủy chung đối thân thể của ta có nghi vấn.

Ta hé miệng ba, tưởng một chén cháo quất cá để chi thiên. Mặc dù nhẹ một ít, ăn khỏi lai mùi vị cũng không tệ -.

Lam lệ vấn: "Rốt cuộc là ai giúp người cột vào chỗ -?" Làm chi? Muốn báo thù? Coi như hết, nàng cũng là cá thương cảm - nữ nhân.

"Tỷ tỷ, tính, kỳ thật nàng cũng có thể liên." Tính, thật sự tính. Ta rất ít như thế khoan dung một cái nhân, cùng kỳ sát nàng, không bằng mời nàng thông khổ - còn sống ba.

Nhìn thái độ kiên quyết, cũng bắt hảo hỏi...nữa."Ta cho người bắt mạch." Bắt mạch? Có cái...này cần phải sao?

Ta còn là trái lại - thanh vờn đi: "Kỳ thật, các người dấu diếm ta làm chi? Ta biết bản thân không được."

"Biệt nói lung tung." Lam lệ nhượng sau khi từ biệt đầu rót nước mắt, đồ này tình trạng, vẫn còn gạt ta.

"Hảo, không nói, không nói." Đây là sự thật, không phải không thuyết là có thể giải quyết -. Bệnh nan y? Ta tô nghiêm mặt có một ngày cũng sẽ dính vào cái...này từ. Ta giống như tiểu cường giống nhau, tại đông đảo - đau khổ trung trưởng thành. Cur nhiên bị chính là một cái viêm phổi cấp giết chết, nói ra đa dọa người. Cho nên.. Ta muốn sống đi làm, nhất định phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 15: thuyền hoa

Bệnh lao phổi tại hiện đại cũng không phải cái gì cùng lắm thì - bệnh, dựa vào cái gì ta tại cổ đại sẽ chờ chết? Lam lệ chính là y tiên, chính là bệnh lao phổi không đối phó được? Từ ta thổ huyết - tình trạng đến xem, này thân thể trước kia nhất định qua được viêm phổi. Nếu như ta không có đoán sai, cha mẹ nàng cũng có thể qua được bệnh này, có điểm di truyền nhân tố. Nếu không sẽ không dễ dàng như vậy liền chuyển biến xấu, hơn nữa khắp nơi như thế thời gian ngắn ngủi tới tương đương với 'màn cuối' đích tình huống. Nó tái lợi hại, cũng là bệnh lao phổi, ta cũng không tin, ta sợ nó.

"Khụ.. Khụ.. Ngọc tình, thanh ta - điện thoại cho ta." Ta tài bất tử, ta muốn gọi điện thoại cầu cứu, nhưng phán quan cùng xa xa tới cứu ta.

"Điện thoại?" Ngọc tình đương nhiên không biết điện thoại là cái gì đồ, nàng biết mới là lạ.

"Ta đặt ở sơ khụ.. Trang trên đài -, màu trắng ngà - một cái Cuboit." Điện thoại di động ta là tùy thân mang theo -.

"Hào, hảo, người chờ a."

Ngọc tình nhanh như chớp bảo không ảnh, lam lệ thay ta kéo kéo chân, ta nắm tay nàng, nói: "Tỷ tỷ, người từ nhỏ không có thân nhân, kỳ thật tuyệt mị đối với người không tề." Ta không muốn bắt buộc nàng đáp ứng ta cái gì, diệt môn chi cừu, ta không có tư cách mời nàng đương cái gì cũng không có phát sinh.

Lam lệ từ từ dùng tràn đầy trứ nước mắt - con thỏ ánh mắt nhìn ta, rất lâu, nhắm mắt lại, trầm trọng - gật đầu. Nàng biết ý của ta, ta cũng biết nàng đích ý tứ, chúng ta trong lúc đó không cần tại nói nữa nhiều lắm.

"Ảnh nhi, có phải hay không cái...này?" Ngọc tình đã bắt tay cơ nữa tới.

Ta gật đầu, vội vàng tiếp nhận lại.

Lam lệ hấp hấp cái mũi, dùng sức nghẹn suy nghĩ lệ.

Ta miễn cưỡng cười một tiếng: "Lam tỷ tỷ, ta sẽ không chết -, người là y tiên."

Nàng tự giễu: "Y tiên? Ta ngay cả bản thân thân nhân duy nhất đô cứu không được." Nàng nói xong biết bản thân thất ngôn, công việc cười nói: "Là, tỷ tỷ là y tiên, không có việc gì -."

"Tỷ tỷ, kỳ thật lấy của người y thuật thật sự không có cách nào sao?" Nhất định cũng là danh y.

Nàng ôn nhu - sờ sờ đầu của ta, "Không có việc gì -, tuyệt mị đi thỉnh y thánh, y thuật của hần thật xa tại ta trên, người không có việc gì -." Ta nói không thấy hần, đi thay ta thỉnh đại phu. Tại hiện đại nhất định hảo, ta đây bệnh hướng tới bệnh viện nhất thẳng là tốt rồi, na yêu cầu thỉnh cái gì danh y.

"Khụ.. Khụ. Tỷ tỷ, cho ta hoá thân y phục, ta toàn thân xuất mồ hôi." Không biết như thế nào -, xuất mồ hôi đặc biệt lợi hại.

"Ta lai." Ngọc tình nhanh chóng đi tới tủ quần áo trước, xuất ra một bộ y phục. Ta toàn thân vô lực, đành nhâm các nàng lường bãi bỏ.

Toàn thân sớm bị hần thủy tắm ướt, cho nên bị các nàng hai cái hoàn toàn thay đổi một lần, hiện tại bệnh trung cũng bắt chấp then thùng.

"Hai vị tỷ tỷ, các người đi ra ngoài, ở bên ngoài coi chừng dùm, không làm cho bất luận kẻ nào đi vào, có thể chứ?" Hoán qua y phục, ta nghĩ cấp phán quan cùng xa xa gọi điện thoại. Nhược - nhưng ngoại nhân nghe được, còn tưởng rằng ta điên rồi, quay cá đồ làm bầm lẫu bẫu. Những... này cổ nhân na tri đạo hiện đại - khoa học kỹ thuật có nhiều phát đạt. Nếu là nghe được ta nói cái gì phán quan, Diêm vương, càng đã cho ta điên - lợi hại.

"Ảnh nhi?" Ngọc tình - mặt thoáng cái biến thành màu xanh biếc. Mới vừa rồi ta tài thay quần áo, hiện tại mời nàng môn(nhóm) đi ra ngoài, nàng sẽ không đã cho ta nghĩ tự sát ba?

"Như thế nào?"

"Ảnh nhi, ngàn vạn lần đừng nghĩ không ra. Người muốn gặp Hoàng thượng có phải hay không, ta lập tức muốn hần tới gặp người." Chân đã cho ta muốn tự sát, muốn dùng tê hạo...trước ổn định ta.

Ta cười cười: "Đáp ứng ta, không cần nói cho hần. Hần hiện tại chuyên tâm triều chánh, biệt cho ta phân tâm. Ta muốn hần thấy -, là một cái khỏe mạnh - ta."

"Ảnh nhi.." Lam lệ muốn nói lại thôi.

"Các người yên tâm, ta rất tốt, các người...trước đi ra ngoài, liền ta đây điểm yêu cầu các người cũng không đáp ứng sao? Vậy thì người môn(nhóm) cho là, mai ảnh khụ.. Là một không chí khí - nhân, chính là bệnh lao phổi đã nghĩ tìm chết?" Ta cố ý trang làm sinh khí, nếu không hai người này cần phải sẽ không đi ra ngoài -.

"Không phải, chúng ta đi ra ngoài nhất định." Ngọc tình gạt nhẹ lam lệ - y phục, sử liễu cá nhân sắc. Lam lệ nhìn ta liền nhân, lưu luyến không rời - đi ra ngoài.

Phỏng đoán các nàng không sai biệt lắm đi xa, ta xuất ra điện thoại từ gầy xa xa - số điện thoại. Một mực xoa bóp N thứ, điện thoại đầu kia vẫn không có phản ứng. Phán quan, lừa gạt cảm tình của ta.

"Phán quan, con mẹ nó người -.. Cấp khụ.. Ta đi ra. Ta hiện tại được rồi bệnh lao phổi, người cho ta thanh Bồn cô nương y hảo." Thật sự đánh không thông, ta nã quay điện thoại mắng to.

"Tô tiểu thư, ta cùng Diêm vương đều ở nghĩ biện pháp, người sốt ruột cái gì a, yên tâm, người không chết được. Hắc hắc, Tô tiểu thư, nếu không phải

được rồi bệnh này, người như thế nào có thể làm cho bọn họ trái lại đáp ứng người những... này điều kiện." Còn nói nói mát, tình cảm từ - không phải hẳn. Hẳn nhất định bị coi thường, không mắng sẽ không đi ra.

Ta không nhận được địa đạo: "Ít nói nhảm, ta tới cùng khu. Có thể hay không từ?"

"Cái... này..."

Khó mà nói." "Nếu không, người từ địa phủ cho ta phải chữa bệnh đội, y được khu... Phí ta ra gấp ba." Ta có tiền, nói như thế nào. Từ địa phủ thỉnh chữa bệnh đội, chủ ý này mấy ngàn năm lai chỉ có ta nghĩ tính ra lai.

Phán quan dờ khóc dờ cười: "Tô tiểu thư, địa phủ - thầy thuốc là cho người chết xem bệnh -, người là đại người sống."

"Nếu không, người từ hiện đại lộng cổ xe xe cứu thương." Đây yêu cầu xác thật nan.

"Tô tiểu thư, người là không phải bệnh hồ đồ? Xe cứu thương, thiết thời người nghĩ ra. Yên tâm, người lão công như vậy có tiền có thế, hội cứu người -."

"Có tiền có thể theo - bệnh khu.. Có cái gì quan hệ, người chân nói thừa."

"Hẳn hội dùng tốt nhất được, thỉnh tốt nhất thầy thuốc, người không có việc gì, yên tâm."

"Ta biết, chính là dùng cổ đại - y thuật, ta đây bệnh có phải hay không muốn trị liệu cá thập khu.. Niên bát tái -? Đến lúc đó Bồn cô nương - tuổi thanh xuân hoa.. Khu. Đố đã qua." Ta một mực tin chắc có lam lệ tại ta chết ko được, này trị liệu chu kỳ có phải hay không hội rất dài nỉ?

"Như vậy a, ta đây ngắm lại biện pháp." Phán quan như có điều suy nghĩ.

"Từ lão đầu, nhanh lên một chút.. Khu.. Nếu không ta tạt Diêm vương miếu." Ta bạo phát.

"Thật tốt, đã biết."

Cúp điện thoại, ta rất muốn khởi lai đi một chút, nhưng là một điểm khí lực đồ sử không ra, đành trái lại nằm xuống.

Com chiều là lam lệ làm - được thiện, trên cơ bản tất cả đều là quý báu được liệu thêm quý báu thuốc bổ. Vì nhượng bản thân hữu lực khí, ta dùng sức ăn không ít.

Ngủ - lúc, là dật phong coi chừng dùm ta. Dù sao dật phong, ngọc tình, lam lệ, một ngày 24 giờ coi chừng dùm ta, tự mình cho ta uy được, uy thực vật. Ba ngày quá khứ, ta thể trọng giảm xuống rất nhiều. Khu - lợi hại hơn, càng gầy gò, huyết phun - càng ngày càng nhiều, ta biết bản thân - bệnh tình đã là ổn không được. Bọn họ ba cái sở dĩ muốn như vậy coi chừng dùm ta, đơn giản là sợ ta đột nhiên quai rớt. Ngọc tình từng năm lần bảy lượt thuyết muốn tề hạo tới gặp ta, ta chỉ là lắc đầu. Ta đây cả bộ dáng, thấy sẽ chỉ làm hấn lo lắng, nhượng ta phân tâm.

Ta đây thứ là đem bọn họ mấy người cấp vẫn còn thăm, tất cả mọi người biến thành con thỏ ánh mắt. Liên bình thường tiêu sái anh tuấn - dật phong, cũng bởi vì ta, thoát nhìn lại lỗi thời lại tiêu tụy.

"Ảnh nhi thân thể vốn liền nhược, tái như vậy gặp lại đằng, đã là suy tim, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu." Lam lệ ghen ngào trứ, đối bên người - ngọc tình nói: "Nàng - mạch tượng càng ngày càng yếu, chỉ sợ sống không quá ba ngày. Ta lam lệ cả cứu người vô số, khước cứu không nơi này bản thân thân nhân duy nhất." Ba ngày, thành ta sinh mệnh - kỳ hạn. Ta thân thể vốn liền nhược, bị trói ở đó chừng âm u, ẩm ướt, vi khuẩn nảy sinh - trong hoàn cảnh nhiều như vậy thiên. Gió thổi, nhật phơi nắng, vũ lâm, không có thức ăn nước uống. Vẫn còn phát ra sốt cao, tình huống xác thật không lý tưởng.

Các nàng lưỡng đồ đã cho ta ngủ thiếp đi, cho nên tại ta bên giường nhỏ giọng - nghị luận, chính là ta căn bản là không có ngủ. Ta chỉ là muốn giả bộ ngủ, mời nàng môn(nhóm) có thể an tâm một điểm mà thôi.

"Ta biết, ta cùng nàng tình đồng tỷ muội, khước trơ mắt nhìn nàng chịu khổ chịu bó tay." Ngọc tình nháy mắt con người, đại khoa nước mắt té: "Phụ hoàng nhất định bởi vì ho lao cho nên... Ban đầu ta trơ mắt nhìn phụ hoàng thuốc và kim châm cứu vô y, hôm nay ta lại trơ mắt - nhìn ảnh nhi.."

Lam lệ nhẹ nhàng phách bả vai của nàng: "Đừng nghĩ. Nếu như là thông thường - ho lao, ta còn có thể thử một lần, chính là ảnh nhi - thân thể quá kém. Bị trói ở đó - này ngũ nhật, hao hết sở hữu tâm lực. Nhất định tìm được y thánh, chỉ sợ cũng là hồi thiên thiếu phương pháp." Không đến mức ba? Ta đây sao tuổi trẻ đèn cạn dầu? Có phải hay không làm.

"Mẫn huyền, cái... kia ác độc - nữ nhân, nàng thanh ảnh nhi hại thành như vậy, ta nhất định phải giết nàng." Ngọc tình nghiêng răng nghiêng lợi, khán nàng như vậy cũng biết nàng có nhiều phần nộ. Chính là, bọn họ như thế nào cũng biết? Là mẫn huyền thanh ta gọi là đi -, sau ta liền mất tích, tiếp theo nàng xuất gia. Chỉ cần không phải ngu dốt đa có thể nghĩ đến là nàng, thiết thời ta còn muốn muốn gạt bọn họ.

"Lấy ảnh nhi - tính tình, căn bản không có khả năng dễ dàng buông tha nàng. Nếu ảnh nhi buông tha nàng, tất có nguyên nhân. Nếu đây là tâm nguyện của nàng, chúng ta buông tha mẫn huyền phụ nhân ba." Lam lệ không tiếng động - thờ dài.

"Ảnh nhi kiếp này làm sai -.. Nhất định ái thượng hoàng thượng." Ngọc tình người cho rằng ta nghĩ thế hấn chuộc a? Không phải, ta chỉ là cảm giác được người đàn bà kia đáng giá đồng tình. Là tối trọng yếu là, nàng hiện tại cái gì cũng không có, từ ngược lại là giải thoát. Ta hết lần này tới lần khác muốn nàng còn sống, nhận bản thân - hành hạ.

Lam lệ oán hận nói: "Thật muốn.. Giết hần."

Ngọc tình thủy chung không nói gì, nếu là bên cạnh người ta nói lời này, nàng nhất định sẽ có điều tỏ về. Chính là hiện tại, nàng nói không ra lời. Nàng không thể không thừa nhận, ta biến thành như vậy, bọn họ mẫu tử trốn không thoát liên quan.

"Khụ.. Khụ.." Ta ho khan vài tiếng, lam lệ công việc giúp ta thuận thuận khí.

"Công chúa, nhượng ảnh nhi trông thấy Hoàng thượng ba." Suru chủ ý.

Ngọc tình gật đầu: "Kỳ thật, nàng trong lòng ...nhất muốn gặp -, nhất định Hoàng thượng. Ta đã phái nhân thông tri hần, ba ngày nội nhất định có thể chạy tới, cần phải tới kịp thấy thượng tới hậu một mặt. Ta cùng ảnh nhi tỷ muội một hồi, có thể làm -, chỉ có những.. này." Ngọc tình, hảo ý của người lòng ta lĩnh. Vấn đề là ta cần bản không chết được, không cho muốn hần lo lắng có được hay không.

"Ngọc tình, lời của ta ngươi không nghe, ta nói rồi không làm cho hần biết." Nhịn không được, ta còn là nói ra khẩu.

Ngọc tình quá sợ hãi, "Lời nói mới rồi, ngươi cũng nghe được?"

Ta cười cười: "Ba ngày? Đảo ký lúc bắt đầu rồi."

"Ảnh nhi, ta nói lung tung -, ta là nói bậy -, ngươi đừng để ở trong lòng."

"Chúng ta nói bậy, ngươi đừng để ý." Gạt ta rất tốt chơi a, ta đều phải chết, vẫn còn lừa gạt ta.

"Không cần lừa gạt ta, ta biết bản thân bệnh - khụ.. Nghiêm trọng, nhưng là ta chết ko được, yên tâm."

~~~~~

Ăn xong cơm chiều, ngọc tình cùng lam lệ thuyết muốn dẫn ta đi ra ngoài đi dạo một chút. Cho ta xuyên thân thật dày - y phục, lại đem ta đắp ở hồ cừu lý, tài đỡ ta xuất môn. Hai người một bên một cái, ta cơ hồ là giết các nàng trên người -, ta thật sự không hữu lực khí.

Đương các nàng thanh ta tặc lên xe ngựa, chính mình muốn đi đâu. Ta nói thuyền hoa xinh đẹp, các nàng là muốn mang ta đi khán thuyền hoa. Bởi vì ta không thể xóc nảy, xe ngựa đi được rất chậm. Xe ngựa rốt cục dừng lại, cách rèm, ta mơ hồ thấy đủ loại kiểu dáng - đèn lồng.

Hai người bọn họ đỡ ta, đứng ở bờ sông, nhìn giang tâm - thuyền hoa, nước mắt không không chịu thua kém - té.

Hôm nay buổi tối tựa hồ so sánh lần trước càng long trọng, giang đề thượng là vô số hoa đăng, thuyền hoa số lượng nhiều không kể xiết. Trước mắt đồ rất đẹp, so với không hơn dật phong - tâm ý, này tất cả đều là hần cho ta làm -.

Bến tàu thượng đuổi kịp thứ giống nhau người đến người đi, nơi là cỗ kiệu xe ngựa. Cho dù nhân tái đa, đó cũng là thuộc về ta ban đêm, một cái yêu ta - nam nhân cho ta một cái nhân tổ chức - thịnh hội.

"Nhớ...quá đến thuyền hoa đi tới tẩu khụ.. Tẩu." Quang khán không thể đi tới, tiếc nuối.

"Ngươi nhìn, thuyền hoa đã tới." Cũng, thuyền hoa giống như cánh hoa giống nhau, tại thủy thượng bay là tả.. Một con thuyền thuyền hoa nhanh chóng hướng chúng ta chạy nhanh lại.

Thuyền hoa tại chúng ta trước mặt dừng lại, dật phong đứng ở đầu thuyền. Hần chính tiểu nhìn ta. Trong tay dẫn nhất trần đèn cung đình, màu đỏ - hoa đào tại chúc quang chiếu rọi xuống càng thêm kiều diễm. Nếu như ta không có nhớ lầm, chúng ta tại thuyền hoa thượng gặp phải - lần kia, bắt được - nhất định hoa đào.

"Tiểu thư, đây là của ngươi đăng." Lần trước cho ta đăng cái...kia môi bà cười, đưa cho ta nhất trần màu đỏ hoa đào. Hoảng hốt trung, ta còn tưởng rằng tình cảnh lại xuất hiện.

Ngọc tình cùng lam lệ tương ta phù thượng thuyền hoa, nói: "Đi thôi, chúng ta ở...này chờ ngươi." Các nàng cương buông, ta chân mềm nhũn, hướng tới địa thượng đảo. Dật phong đồng loạt trụ tay của ta cổ tay, tương ta lăm vào trong lòng. Ta xem ngọc tình, nàng triều ta lắc đầu, "Đi thôi." Nàng biết ta nghĩ vấn cái gì, nàng lắc đầu tỏ về không tức giận. Theo một cái sống không quá ba ngày - nhân sinh khí, thật sự không cần phải...

Môi bà thức thời địa đạo: "Lão thân cáo lui." Thuyền hoa thượng - tạp vụ nhân đăng đồ lui ra, chỉ có mấy người người chèo thuyền.

Ta theo dõi hần - ánh mắt: "Vì ta, cần gì ni."

"Nhớ kỹ sao? Ban đầu chúng ta nhất định như vậy tại thuyền hoa ăn ảnh ngộ -. Ta sợ lần này tìm không được ngươi, cho nên nhượng môi bà trực tiếp cho ngươi màu đỏ hoa đào."

Ta thanh thật dày - áo choàng kéo, nhượng Thanh Phong thổi, nói: "Tình cảnh lại xuất hiện sao, nguyên lai, qua - tốt đẹp vẫn vẫn còn."

"Ảnh nhi, na (nọ) thiên buổi tối ta cả đời cũng không quên được." Chúng ta trước vẫn còn gặp phải qua một lần ba.

"Khụ.. Thật xinh đẹp, có thể thấy như vậy - huy hoàng, ta chết cũng đáng được." Ta giờ phút này là dựa vào tại hân trước ngực -, ta thật sự không hữu lực khí bản thân đứng lên.

Dật phong ngón trở nhẹ nhàng áp chế ở ta - trên môi, "Không cần thuyết tử, người hội tốt."

Ta cười nói: "Kỳ thật, tánh mạng của ta rất huy hoàng. Mặc dù ngắn ngủi, khước huyền lệ. Ta đủ rồi, thật sự đủ rồi." Là đủ huy hoàng -, gặp được trong truyền thuyết - xuyên qua. Có hai cái ưu tú nhất - nam nhân yêu ta. Có nhất bang sinh tử chi giao - bằng hữu, còn có nhiều như vậy sản nghiệp. Từ khi nữ làm được quý phi, 28 niên - trải qua so sánh rất rất nhiều nhân cả đồ đặc sắc.

Dật phong hôn ta - tóc đen, nói: "Ảnh nhi, người hội tiếp tục huy hoàng." Ta đương nhiên muốn tiếp tục huy hoàng, ta chính là xuyên qua dân cư.

"Phong đại ca, kiếp này có thể gặp phải người, ta rất thỏa mãn. Nếu có kiếp sau, người nhất định phải sớm một chút tìm được ta, nhưng ta...trước ái thượng người, có được hay không." Nếu có kiếp sau, ta có thể lo lắng lựa chọn dật phong. Ái tề hạo một chết đi, chính là kiếp này ta đối tình cảm của hân đã nỗ lực, vô phương thu hồi.

"Hạo, nếu có kiếp sau, người phải chờ ta, không cần tái gặp phải ta trước ái tiền nhiệm người phương nào."

"Ân, kiếp này ta đã ái tề hạo. Người đáp ứng ta, nếu như ta rời đi. Nhất định phải thật tốt phụ tá hân, nhưng hân làm hạo hoàng đế. Ta đây cá mỵ nhân hân là ái ko được, để hân ái giang sơn ba. Ái thiên hạ dân chúng, chẳng khác nào yêu ta." Tại sao ta cuối cùng là muốn trừ hân? Tình yêu thật sự là độc được.

"Người cứ nói -, ta đã đáp ứng." Trên mặt ẩm ướt -, đó là mắt của hân lệ. Nam nhi có lệ không nhẹ đạn, chỉ là chưa tới thương tâm chỗ.

"Có người những lời này, ta chết mà không tiếc." Ta nhìn xa xa: "Chúng ta đến đầu thuyền đi xem một chút, người nhìn, đáng rất đẹp."

Dật phong đỡ ta, đi tới đầu thuyền. Ta nhìn trong sông - cảnh sắc, qua lại - thuyền hoa, trong lòng không phải tư vị.

"Phong đại ca, có thể... hay không cho...nữa ta trích kỷ trần đăng, ta nghĩ muốn hồng nhật con bướm." Nhớ kỹ, ta cùng với tề hạo gặp phải - lúc, nhất định hồng nhật con bướm.

"Chính là người.." Dật phong không yên lòng ta.

"Ta ở...này ngắm phong cảnh." Ta nói trừ nhẹ nhàng từ hân trong lòng tránh đi ra, hết sức sử bản thân đứng vững.

"Được rồi, ta đi cho người nã." Ta khẽ gạt đầu, giương mắt nhìn trong sông - phong cảnh.

Thân thể nóng lên, nhu cầu cấp bách mắt mở - giang phong, ta thanh áo choàng cầm ở trong tay. Đi tới phía trước nhất, yếu ớt - nước sông trong lúc dưới chân.

"Phán quan, người mau tới cứu ta ba. Ta hiện tại ngay cả đồ đứng không vững, nếu không lại ta thật sự treo." Ta ở trong lòng nhắc đi nhắc lại trứ.

"Ảnh nhi." Dật phong đột nhiên ra, thanh ta bị dọa cho hoảng sợ. Ta quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mắt một mảnh hắc."Ảnh nhi." Đây là ta mất đi ý thức hậu nghe được - câu nói sau cùng.

Lạnh lạnh -, là thủy ba. Lạnh được thấu xương, ta dùng sức thanh hai tay ôm ở trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 16: hiện đại - y học

"Tiểu thư, người tỉnh tỉnh?" Có nhân mãnh liệt - loạng choạng thân thể của ta, thanh ta từ trong mộng kéo trở về. Làm chi a, chính làm mộng đẹp ni.

Ta nhu dụi mắt, hàm hồ địa đạo: "Làm chi? Ta còn muốn ngủ ni."

"Tiểu thư, người không thể ở chỗ này ngủ." lại đẩy ta vài cái.

Ta mơ mơ màng màng tranh khai ánh mắt, một người tuổi còn trẻ tiểu cô nương chính kỳ quái - nhìn ta. Nàng một thân học sinh trang phục, cần phải là muốn đi đi học ba.

"Người ai a?"

Nàng không lời của ta, giật mình - kêu to lên: "A.. Người là Tô tiểu thư?"

"Người hảo, ta là tô nghiêm mặt, người biết ta sao?" Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, ta là như vậy trả lời -.

"Thiên nội.. Đại Minh tinh Tô tiểu thư đang nói chuyện với ta, ta là đang nằm mơ sao?" Nữ hài tử kia ánh mắt trừng được thật to -, cơ hồ muốn hít thở không thông

"Minh tinh? Ta đến lúc nào thành minh tinh." Đẳng đẳng... Học sinh muội trang phục, minh tinh? Nếu như ta ánh mắt không có hoa, nàng xuyên - cần phải là hiện đại - y phục.

Ta tỉ mỉ hồi ức trí, tối ngày hôm qua ta rất dật phong cùng nhau tại thuyền hoa thượng khán đặng. Sau đó, hấn cho ta nã con bướm đặng, ta rơi vào giang lý, sau đó liền... Lại tới đây. Ta hồi hiện đại? Ta hồi hiện đại?

Nữ hài tử kỳ quái - nhìn ta: "Tô tiểu thư người phát cái gì ngại? Có thể cho ta ký tên sao?"

Ta có khí vô lực địa trở mình khỏi lại, thấy ta cư nhiên thân ở một mảnh trên cỏ, chung quanh còn có núi giả cái gì -, rất nhiều lão nhân tại xa xa - đất trống thượng đánh Thái Cực. Nếu như ta không có nhìn lầm, đây là công viên ba?

"Ta là Đại Minh tinh?" Đi xác thật trở lại hiện đại, nhưng là đối với ta là Đại Minh tinh này vừa nói.. Vô phương đón nhận.

Tiểu cô nương kia thanh trên người - túi sách lấy ra nữa, nhảy ra nhất Trương Hải báo đưa tới trước mặt của ta. Áp-phích thượng - ta một thân bạch y, tại hoa đào trung khinh vũ. Rất quen thuộc tất đích tình cảnh sao, có phải hay không tại hoa đào sơn trang nhảy múa - bức họa? Áp-phích - hữu thượng giác mấy người chữ to --- xuyên qua thời không ái thượng người, tô nghiêm mặt sức mặc nghiêm mặt (mai ảnh). Ta soa từ địa thượng nhảy dựng lên, nếu không phải không hữu lực khí, ta đã nhảy dựng lên. 《 xuyên qua thời không ái thượng người 》? Vẫn còn mai ảnh, mặc nghiêm mặt. Lão Thiên, ai nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.

"Khụ.. Tôi cùng chuyện gì xảy ra a?" Chờ mong nàng có thể cho ta một điểm đáp án.

"Tô tiểu thư, người diễn viên chính - 《 xuyên qua thời không ái thượng người 》 đang ở nhiệt truyền bá ni, ta đô khán tam lần. Đáng tiếc chính thượng bộ, hạ bộ đến lúc nào sát thanh? Có phải hay không người diễn viên chính? Người tối hậu với ai chung một chỗ." Ta hoàn toàn - hôn mê.

"Tiểu muội muội, người là không phải nhớ lầm, khụ.." Hy vọng nàng nhận lầm

"Tô tiểu thư, ta như thế nào hội nhớ lầm." Nàng thái độ kiên quyết.

"Sao như vậy a, ta có việc, đi trước." Ta muốn đi tìm xa xa, sau đó đi nằm viện. Ta phỏng đoán phán quan - biện pháp nhất định thanh ta cho tới hiện đại trị liệu hảo, cho...nữa trở về.

"Tô tiểu thư, ta - ký tên ni." Nữ hài tử kia thanh bút cả áp-phích đưa tới. Nhìn nàng chờ mong - ánh mắt, ta thật sự không đành lòng cự tuyệt, tại mặt viết bản thân tên.

Nàng bảo bối - thanh áp-phích thu hồi lại, nói: "Tô tiểu thư, tối hậu người theo tề hạo chung một chỗ cũng cang dật Phong công tử chung một chỗ. Tề hạo có nhiều như vậy phi tử, bất hảo. Cũng dật phong hảo, hột xoàn Vương lão ngũ." Ta lại lần nữa nghĩ hôn mê, này tới cùng chuyện gì xảy ra?

"Tề hạo là có rất nhiều phi tử, chính là nàng yêu mai ảnh. Dật phong là hảo, nhưng là mai ảnh không thương hấn. Liền như mai ảnh thuyết -, nếu có kiếp sau, thỉnh dật phong tại tề hạo trước gặp phải nàng." Ta nói ra bản thân đích thực thực ý nghĩ.

Nữ hài tử kia mừng rỡ địa đạo: "Người mới vừa rồi nói rất đúng hạ bộ - lời kịch sao?"

"Đúng vậy, Tiểu muội muội, xin hỏi đây là na cá thành thị?" Ta ngay cả bản thân ở đâu đô còn không biết rõ ràng.

"Tô tiểu thư, người làm sao vậy? Đây là X thị a." Nàng tò mò - đánh giá ta: "Tô tiểu thư, của người diễn phục thật xinh đẹp." Hấn, ta xuyên - cũng cổ trang ni. Trên người của ta đồ, khả tất cả đều là hàng thật giá thật đích thực kim bạch ngân, châu báu ngọc thạch.

"Muội muội, tỷ tỷ phách diễn quá mệt mỏi, hiện tại ngã bệnh. Người có thể... hay không thanh ta đưa đến cảnh sát cục, ta nghĩ tìm ta muội muội tới đón ta trở về." Ta hiện tại đã khoái không có hành động năng lực.

Tiểu cô nương vội nói: "Tỷ tỷ bị bệnh? Ta tổng người đi bệnh viện ba."

"Chính là tỷ tỷ gặp phải tiểu đầu, tạm thời không có tiền, cũng...trước khụ.. Tổng ta về nhà ba." Ta cũng không có tiền.

"Không có quan hệ, Tô tiểu thư người chính là minh tinh. Chỉ cần nhượng truyền thông biết người ngã bệnh - tin tức, người nhà người nhất định sẽ biết đến." Mối đề? Không cần, việc này có kỳ hoặc, thấp bé điểm.

Ta đi trước bệnh viện, sau đó cấp xa xa gọi điện thoại. Một giờ sau này, ta đã tiến vào bệnh viện, trên tay quả trĩ treo bình. Bởi vì ta là bệnh truyền nhiễm, lộng vào cách ly khu, trụ liên phù qua ta - cái...kia Tiểu muội muội đô lộng đi kiểm tra.

Bất quá, ta đã hoàn toàn tin bản thân là 'Đại Minh tinh'. Tọa xe taxi, tài xế muốn ta - ký tên, không cần tiền. Ta - y sĩ trưởng kích động - thiếu chút nữa ngất xỉu đi. Ta là Đại Minh tinh không có sai, chính là ta đã chết, tại sao hội đột nhiên trở thành sở vị - Đại Minh tinh. Này tất cả, chỉ sợ chỉ có phán quan cùng xa xa giải thích.

Tại vào bệnh viện trước, ta đã cấp cái...kia Tiểu muội muội mượn điểm tiền, mua nhất trương điện thoại tạp, hiện tại ta có thể cấp xa xa gọi điện thoại. Hắc hắc, điện thoại di động ta chính là tùy thân mang theo, bất quá này điện thoại chất lượng không tệ, rơi vào giang lý cũng không có lộng phá hư.

Rất thuộc luyện - gậy thông năng - điện thoại, "Ngươi hảo!" Ta khá ái - muội muội, rốt cục đã thông số điện thoại của ngươi.

"Xa xa, ta là tỷ tỷ của ngươi, tại S bệnh viện, mau tới." Ta ngắn gọn - nói ra này vài.

"Cái gì. Tỷ tỷ, nha.. Ngươi đã trở về?" Bất khả tin - ngữ khí, rõ ràng đồ đã chết, vẫn còn như thế nào trở về?

"Đừng nói nữa, ta phải phế khu.. Kết hạch, cổ đại không có cách nào trị liệu, cho nên phán quan khu.. Thanh ta lộng đã trở về." Trừ...ra phán quan cái...này bệnh thần kinh ai hội như vậy gây sức ép ta.

"Tỷ tỷ.. Ta hoán lập tức sẽ tới." Xa xa - thanh âm nghẹn ngào, ta biết nàng đang khóc. Ta nhất định cá yêu tình hại người, chỉ biết chọc khóc.

"Hảo.. Ta là bệnh truyền nhiễm, cho nên tại cách ly khu.. Khu."

"Ta đã ở trên xe, tỷ tỷ chờ ta."

"Ân, ta mệt chết đi, nghỉ nghỉ ngơi một hồi, thấy.. Khu mặt nói nữa."

Vừa mới cương nhắm mắt lại, một vị y tá tiểu thư đi tới. Cười nói: "Tô tiểu thư người khỏe."

Ta ánh mắt nửa mở, miễn cưỡng cười nói: "Ngươi hảo, có chuyện gì không?"

Nàng cười nói: "Tô tiểu thư, ta là của ngươi miễn sao, ngươi diễn - mai ảnh ta rất thích." Ách.. Không rõ.

"Cám ơn duy trì." Ta chỉ có thể nói như vậy.

"Tô tiểu thư, ta xem ngươi một thân diễn phục, cần phải là vừa hạ diễn ba." Nàng nhìn ta, ánh mắt cũng không trát thoáng cái.

"Đúng vậy, quá mệt mỏi, cho nên nghỉ bệnh."

"Tô tiểu thư, truyền thông vẫn còn đồn đãi ngươi đã chết ni, nguyên lai bọn họ là nói mò. Tô tiểu thư, ngươi nhất định phải nhanh lên một chút hảo khôi lai, của ngươi mê điện ảnh cùng ta cũng chờ ngươi diễn - kịch truyền hình ni. Hạ bộ cũng là các ngươi mấy vị diễn viên chính - sao? Nữ chủ với ai chung một chỗ ni?" Đối với nàng - vấn đề, ta chỉ là cười cười. Trong lòng có đông đảo - nghi vấn, nhất định phải đăng phán quan.

"Y tá tiểu thư, muội muội của ta gọi tô liễu diễm, nếu như nàng tới. Nàng hội giúp ta giao nằm viện phí, giao hoàn phí dụng ngươi mang nàng đến nơi này lai, có được hay không." Hỏi...nữa đi làm, ta phi phiên từ bất khả.

~~~~~

Một thân phu nhân trang phục - xa xa xuất hiện ở trước mặt của ta, chúng ta lưỡng - nước mắt đồng thời té. Bởi vì ta là bệnh truyền nhiễm, nàng mang khẩu trang, mặc trừ độc y phục. Bất quá, nàng đã thanh khẩu trang bất tới. 2 niên không thấy, nàng một điểm không có đổi. Vẫn là đẹp như thế lệ, như vậy văn tĩnh. Chỉ là hơn nhiều vài phần thiếu phụ - phong vận, muội muội của ta đã giả làm người phụ.

Ta cười cười nói: "Lãng trí làm chi?"

"Tà.. Tà.." Thanh âm của nàng chiến đầu trứ, lập tức nhào tới trên người của ta.

"Muội muội.." Hai tỷ muội tại trong phòng bệnh khóc lên.

Khóc một hồi lâu, nàng mới đứng ta nói: "Tỷ tỷ, ta cho là cả đời đồ không thấy được ngươi."

"Ta không phải thật tốt - tháng. Tại khu.. Ngươi trước mặt."

"Tỷ tỷ.. Ta rất nhớ ngươi.."

Chỉ chớp mắt, tại bệnh viện đã nằm ba cái nhiều tháng, ta đã khôi phục được không sai biệt lắm. Trong khoảng thời gian này, xa xa không để ý thầy thuốc - khuyên can, theo chung một chỗ. Tại ta chuyển tới bình thường phòng bệnh - đệ 8 thiên, ta thấy đến nàng - lão công. Nhất định cái...kia phú hào - nhi tử, tiểu tử này cũng cũng năm đó vẫn còn đức hạnh. Trước kia cảm giác được hấn lớn lên rất tuần tú, theo tề hiền nhất so sánh.. Không muốn thuyết. Cương nhìn thấy ta - lúc, hấn thiếu chút nữa hù chết. Chúng ta trước kia liền biết -, ta chết vu chữa bệnh sự cố hấn đương nhiên cũng biết. Chúng ta lưỡng nói cho hấn, ta là tô nghiêm mặt - song sinh tỷ tỷ, cho nên lớn lên giống nhau mà thôi. Xa xa có nam tử, đã khoảng 1 tuổi, gọi là Bối Bối, ta phải chính là bệnh truyền nhiễm, ta nhượng hấn thiếu tới gần ta. Cho nên ta chỉ gặp qua hấn một lần, tiểu tử kia, lớn lên theo xa xa rất giống, tuyệt đối là một

để nhìn. Ta - bệnh khôi phục rất khá, hai cái nhiều tháng, trên cơ bản đã khỏi hẳn. Cổ đại y học theo hiện đại nhất định không có cách nào so sánh.

Xa xa cũng nói cho ta ta trở thành Đại Minh tinh - nguyên nhân --- phán quan thanh ta tại cổ đại - cuộc sống đoạn ngắn thu xuống, ký cho xa xa. Xa xa - trưng phu tân mở một nhà điện ảnh và truyền hình công ty, hẳn trong lúc vô tình phát hiện những... này đoạn ngắn. Tâm huyết dâng trào chế thành nhất bộ kịch nhiều tập, gọi là 《xuyên qua thời không ái thượng người》. Cùng với kịch truyền hình - nhiệt truyền bá, ta cũng thành 'Đại Minh tinh'. Ta nằm mơ cũng không có nghĩ đến, ta cư nhiên cũng làm một hồi minh tinh. Bôn mảnh phi thường - được hoan nghênh, từng diễn viên đồ diễn được lập luận sắc sảo. (đương nhiên là nhập mộc là ba phần, chúng ta đó là chân thật phát sinh thật là tốt bất hảo.) đã bị người xem - yêu thích, hơn nữa chuyện xưa phát triển tới đây, chỉ có thể coi là cá tiểu kết. Rất nhiều người cùng sự đồ yêu cầu thông, cho nên bọn họ công ty tìm cách phá hạ bộ, dùng biên kịch - đầu óc, tiếp tục phát triển ta tại cổ đại - cuộc sống.

Tại bệnh viện trong khoảng thời gian này, ta cố ý thuê lại cái đĩa nhìn một lần. Nhìn màn ảnh thượng - bản thân, tại cổ đại - điểm một cái giọt giọt sống thoát thoát hiện ra tại trước mắt. Ta một mực là diễn lý khán diễn, hôm nay làm một cái người ngoài cuộc, nhìn mình - cuộc sống đoạn ngắn, lại là khác thường - tâm tình. Này bộ kịch truyền hình chỉ có 20 tập, đoạn ngắn đến ta bị phong làm quý phi sẽ không có. Thấy nơi này, rất nhiều người đồ đã cho ta rất hạnh phúc ba. Chính là ta hiện tại cái dạng này, là ai cũng không nghĩ ra -.

Ta vấn xa xa; "Ta là đã đã chết - nhân, bọn họ đều là người cổ đại, công ty như thế nào đối ngoại giải thích? Nhân gia hội vấn, chúng ta đồ thành Đại Minh tinh, như thế nào không tiếp tục phách tác phẩm ni? Như thế nào không lộ diện ni?"

"Ta nói cho đại gia, này bộ kịch truyền hình là mấy năm trước, chúng ta còn không sáng chế công ty - lúc, mấy người bằng hữu tâm huyết dâng trào cùng nhau phách -. Bởi vì nữ nhân vật chủ yếu Tô tiểu thư tại phách diễn - trong quá trình gặp nạn, sở hữu diễn viên vì kỷ niệm nặng, thề không hề...nữa đóng phim, không hề...nữa theo suy diễn giới nhắc lên bất cứ...gi quan hệ. Liên đơn giản như vậy, ha ha." Cái...này giải thích đủ ngu

Dùng chân thật - cuộc sống lại làm kịch truyền hình, ta - xa xa lợi hại.

Ta đã sớm biết việc này có kỳ hoặc, cho nên vừa tới bệnh viện - na (nọ) thiên, ta liền đánh chiêu hô, tất cả giữ bí mật. Mặc dù ta là 'Đại Minh tinh', tại bệnh viện trong khoảng thời gian này, cũng không có truyền thông tới quấy rầy. Không có truyền thông tới quấy rầy, để tất cả mọi người làm như ta đã chết là tốt rồi. Ta vốn cũng đã đã chết - nhân, liền từ vong chứng minh đồ đã mở. Cho dù đối xa xa - lão công, nàng cũng chỉ là thuyết ta là tô nghiêm mặt - song sinh tỷ tỷ. Nàng lão công nhân phẩm không tệ, giúp ta tiền trả khổng lồ - chữa bệnh phí. Nói là cảm tạ ta 'muội muội' - kịch truyền hình nhượng hẳn công ty thu được thật lớn - ích lợi. Thậm chí, hẳn phải ta làm bọn họ công ty - thêm ước hẹn diễn viên, đảm nhiệm 《xuyên qua thời không ái thượng người》- nữ nhân vật chủ yếu. Ta đương nhiên là lời nói dịu dàng tạ tuyệt, diễn cái gì diễn, ta còn muốn hỏi cổ đại tiếp tục sau này - nhân sinh. Ta ái - nhân vẫn còn na (nọ) chờ ta ni, ta còn muốn trở về làm quý phi ni.

Trong lúc, phán quan cho ta đánh qua một lần điện thoại. Hẳn thuyết, ần cổ đại y thuật, là không có cách nào y hảo ta, cho nên thanh ta lộng hồi hiện đại trị liệu. Nhượng ta thanh trị hết bệnh, tất cả chuẩn bị tốt đã, cho hẳn gọi điện thoại, hẳn hội thanh ta tiếp hồi cổ đại. Hẳn lần đầu tiên nói cho ta biết hẳn - mã số 123456(có hứng thú - thân gây đánh ba, ha ha). Đối với hẳn - hành vi, ta tỏ vẻ cảm tạ.

Kỳ thật phán quan cũng cá không tệ - quý, mỗi qua một đoạn thời gian. Hẳn đều có thanh ta tại cổ đại - cuộc sống đoạn ngắn ký cấp xa xa, cũng mới có 《xuyên qua thời không ái thượng người》. Bởi vì đến ta phong làm quý phi sẽ không có, xa xa một mực hỏi ta sau lại chuyện. Ta cho nàng đại khái nói một lần, tình mẫn huyền phu nhân bất cóc na (nọ) đoạn, ta chỉ thuyết cảm mạo không cần thận khiến cho - bệnh lao phổi mà thôi.

Xuất viện sau này, ta cùng xa xa bớt thời giờ đi mộ địa nhìn thoáng cái viện trưởng mục mục. Ta thanh trên người những...này quý trọng - vật phẩm toàn bán, cư nhiên bán không ít tiền. Cũng không có phương tiện trụ xa xa gia, thương cảm - ta trụ vào tửu điểm, xa xa mỗi ngày cùng ta.

Ta cố ý đi tháng thư điểm, mua rất nhiều binh thư. Còn có 《Khang Hi đại đế》《hần vũ đại đế》《Đường Thái Tông》đăng bộ sách. Mấy thứ này đều là cho ta lão công tề hạo chuẩn bị -, giáo dạy hẳn làm như thế nào hảo hoàng đế.

Ta đã cấp phán quan gọi điện thoại, buổi tối 12 điểm chính, chính là ta trở về - kỳ hạn. Ta thanh chuẩn bị tốt - thư, y phục, đồ trang điểm, còn có thường dùng được phẩm đẳng toàn bộ cất vào mặt mã tương. Xa xa một bên giúp ta thu thập, một bên khóc.

Xa xa nghĩ tái tắc một ít được đi vào, chính là cái rượu tắc được thật sự bận quá mẫn, nàng cầm lấy một quyển sách nhét vào trên giường, nói: "Tỷ tỷ, cái...này không dùng đeo ba."

Ta thuận miệng nói: "Không được, đó là cấp tề hiên, hẳn thường xuyên xuất chinh, cho hẳn nhìn có lẽ có điểm trợ giúp."

Xa xa trong tay - được một điểm từ rơi trên mặt đất, nàng công việc nhặt lên lại, đạo; "Không có việc gì, không có việc gì." Ta biết tề hiên là lòng của nàng bệnh, cho nên ta chưa từng có tại trước mặt nàng nhắc tới qua hẳn nửa tự, bây giờ còn là nói lỗ miệng.

Nàng cười cười: "Tỷ tỷ, ta đã lập gia đình. Hài tử đa lớn như vậy, chẳng lẽ còn hội nghĩ tới hẳn sao?"

"Người đã không thể quay về, quên rồi hẳn làm sao không phải một chuyện tốt."

"Tỷ tỷ, ta đã quên rồi. Trái lại người, nhất định phải nắm bản thân - hạnh phúc."

"Biết.."

"Có kiếp sau - nói, chúng ta vẫn còn làm tỷ muội."

"Hảo ~ ~ "

"Uy, các người thuyết đủ rồi không có, đi." Vừa dứt lời, ta nhất đạo bạch quang chiếu rọi trừ ta toàn thân, y phục tóc đồ bay là tả khởi lai.

Ta mơ hồ nhìn thấy xa xa tại quang ngoài vòng tròn dùng sức - nghĩ khai vào ta, chúng ta trong lúc đó - khoảng cách khước càng ngày càng xa..

"Phán quan, hiện tại tại 11 điểm, người là không phải làm "

"Ai nha, điện thoại di động của ta thời gian không đúng. Mặc kệ, hồi của người cổ đại đi thôi. Tiểu nha đầu, tay người cơ ta tịch thu. Còn có, mơ tưởng thanh hiện đại đồ mang về. Sau này, người liền thanh thân ổn định làm người cổ đại ba, hắc hắc." Phán quan gian trá - thanh âm tại ta bên tai vang lên, ta tức giận đến cuồng trào.

"Uy, ta - bệnh có thể hay không tái phát?"

"Yên tâm, tái phát ta cho...nữa người trở về." Hoàn toàn hết chỗ nói rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 17: là hứa hẹn sao?

Chết tiệt phán quan, thật muốn thanh hấn chop tới lột da sách cốt. Tổng ta lại đây sẽ đưa ta lại đây, mang điểm đồ sẽ chết đi, còn không thu ta - điện thoại. Sau này nghĩ xa xa làm sao bây giờ? Muốn tìm hấn phiền phức làm sao bây giờ?

Bây giờ còn là đừng nghĩ cái...này, ngã rơi vào giang lý, tất cả mọi người đã cho ta đã treo. Đừng nhắc tới đa thương tâm, nhất là tề hạo, không biết hội thành cái dạng gì.

Ta đây là ở na? Nơi một mảnh đen nhánh nha. Ta bị phán quan - quang cuốn lại đây, rất thanh tĩnh - liền rơi vào nơi này, trước mắt còn không cáo rõ ràng bản thân rốt cuộc là na.

Có thụ, có hồ nước, có đình, có phòng. Nơi này, không phải là hoàng cung ba. Không đúng, nơi này ta rất quen thuộc, nhưng tuyệt đối không phải hoàng cung. Không phải là.. Thượng thư phủ lan uyển ba?

Nhìn kỹ khán, đích thật là nha. Thượng thư phủ? Ngẫu gia hôn quân đích tình huống, Thượng Thư đại nhân cần phải rõ ràng ba.

"Trảo tặc a..." Ta tại trong vườn, cao giọng hô khởi lai. Ta ý đồ thanh nhân đưa tới, sau đó để cho bọn họ dẫn ta thấy Thượng Thư đại nhân. Mặc dù nơi này là nhà của ta, trên thực tế chỗ này của ta trụ - thời gian không nhiều lắm. Căn bản phân không rõ ràng lắm đông tây nam bắc, nghĩ bản thân tìm được mạc thượng thư - gian phòng không dễ dàng.

"Trảo tặc a.." Cùng với tiếng kêu, ta nghe được vô số tiếng bước chân. N phút sau, nỗi giận cảm' vũ khí' nhắm ngay ta. Rất rõ ràng, bọn họ thanh ta đương tặc. Bọn họ - vũ khí nhất định mộc bông, liền thừa đồ nã lai dùng.

Ta buồn bực - trắng bọn họ liếc mắt: "Biệt dùng này về mặt nhìn ta, nhà các người Thượng Thư đại nhân ni?"

Một cái người hầu khinh miệt địa đạo: "Nhà của chúng ta đại nhân hiện tại là Thừa tướng, người là người nào? Há là có thể tùy tiện thấy hấn -."

"Nói người nãi nãi cá chân, ta là nhà người Tam tiểu thư." Ta tức giận đến thẳng mắt trợn trắng.

"Nhà của ta Tam tiểu thư hiện tại là quý phi nương nương, nàng thật tốt - tại trong cung, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này? Ta xem người nhất định cá tặc." Hoàn hảo, tề hạo không có làm như ta tử rớt, lại khôi phục ta - quý phi vị trí.

"Ta khuya khoắt tới tìm các người gia lão gia không được a, hấn nhất định cũng là cha ta."

"Liền người? Quý phi nương nương, ta xem người nhất định cá tiểu tặc." Ta như vậy giống như tặc sao?

"Tặc ở đâu?" Đám người tự động tách ra, một cái lão đầu đi tới. Ta liếc mắt liền nhận ra lai, quý thúc.

Quý thúc nhìn... từ trên xuống dưới... Ta, "Người là ai? Len lén lư vào tướng phủ có ý đồ gì?"

Ta đem mặt thấu qua: "Quý thúc, người ánh mắt không có hoa ba? Ta là nhà người Tam tiểu thư." Hồi cá gia vẫn còn chính thành có ý đồ, oan uổng a.

"Tam tiểu thư." Quý thúc hồ nghi - đánh giá ta liếc mắt.

"Cung ơi quý thúc, còn nhớ rõ người cùng ta cha đến ngoài thành - sân, ta nhục nhã chuyện của các người sao?" Việc này trừ...ra hẳn chúng ta bốn người, không có nhân biết.

"Người thật sự là Tam tiểu thư." Quý thúc kích động địa quý xuống nói: "Lão nô cấp quý phi nương nương thỉnh an." Thấy đầu đô quý xuống, cũng nhao nhao đã đánh mất vũ khí cho ta quý xuống.

Ta công việc đỡ lên hẳn, nói: "Ta có việc tìm cha, mau dẫn ta đi."

"Là là, nương nương thỉnh..." Quý thúc câu lữ trứ thân hình.

"Ai ai ai, đây sẽ là trong truyền thuyết vừa vào cung vào lãnh cung, rồi lại khó hiểu bị phong làm phi, tiếp theo phong làm quý phi, làm quý phi ba ngày, lại phế bỏ quý phi phong hào đánh vào lãnh cung, hai tháng hậu, lại gia phong hoàng quý phi - Tam tiểu thư?" Vì...này đối ta đích tình huống rất quen thuộc a. (tác giả: có thể không quen thuộc sao? Sự tích của người hiện tại đô truyền khắp. Thuyết thư - đang nói, ca diễn đô bắt đầu xướng của người chuyện xưa)

"Tiểu thư nhà chúng ta nguyên lai xinh đẹp như vậy, cũng khó trách Hoàng thượng đối nàng nhớ mãi không quên."

"Biệt xem nhẹ tiểu thư nhà chúng ta, các người quên rồi, hai năm trước theo thành vương... Lão gia có thể lên làm Thừa tướng chỉ sợ cũng là công lao của nàng." Ta không phải hồng nhan họa thủy, lại càng không sẽ mời cha của mình quyền khuynh triều dã. Biệt thanh ta nói thành gian phi nhất lưu - nhân vật.

Một lát sau, tướng bên trong phủ đèn dầu sáng rõ. Ta làm tại chính sảnh trụ vị nhân, người hầu đứng hai hàng. Thị nữ bưng lên một chén thượng hảo trà xanh, nhiệt khí từ từ toát ra lại.

"Thần tham kiến hoàng quý phi nương nương." Mạc thượng thư, không. Mạc tướng mang theo hai cái phu nhân, quý gối trước mặt của ta.

Ta công việc đỡ lên hẳn, nói: "Thừa tướng miễn lễ, hai vị phu nhân cũng khỏi không cần đa lễ." Ta liền thuyết Thừa tướng, không nói cha.

"Tạ quý phi nương nương." Thừa tướng đứng lên."Nương nương, đêm khuya quét dọn có gì phân phó?" Hẳn không biết ta chết. Không phải là một bệnh lao phổi, không chết được.

Ta thấp giọng nói: "Cha, ta có lời đối với người thuyết, thỉnh bọn họ đi làm."

"Phải "

"Cha mời ngồi." Ta lộ ra một cái nhàn nhạt - nụ cười.

"Cám ơn nương nương."

Ta trầm ngâm nói: "Cha, Hoàng thượng thế nào? Hiện tại - triều đình thế cục thế nào?"

Mạc Thừa tướng lắng một giây, nói: "Nương nương có ý tứ?"

Ta thành khẩn địa đạo: "Nói thiệt cho người biết, vĩnh Trữ công chúa xuất giá na (nọ) thiên, ta liền rời đi hoàng cung."

Thừa tướng về mặt kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: "Ba tháng trước, Hoàng thượng rời cung bán nguyệt, trở về sau, chuyên tâm triều chính." Mạc Thừa tướng cười cười: "Hai tháng bên trong thanh cai nã - đô cầm lại tới. Triệu vương hai nhà - thế lực, đã bị liên căn gãy khỏi. Hoàng thượng từ đăng cơ bắt đầu cũng đã mưu hoa, hiện tại rốt cục như nguyện đã thường." Cũng sớm đã mưu hoa, hơn nữa ta lửa cháy thêm dầu - chủ ý, rốt cục thanh quân gian thần lộng ngỗ.

Ta gật đầu: "Ân, dự liệu trong, chỉ là thật không ngờ nhanh như vậy." Ta đoán trắc tối thiểu cũng phải một năm rưỡi tái, ba tháng liền đối phó, chỉ sợ có ta - nguyên nhân.

"Hoàng thượng từ đăng cơ bắt đầu cũng đã bày ra, cục diện hôm nay để ý liệu trong." Mạc Thừa tướng trong đôi mắt tràn đầy tán thưởng.

"Ta không phải lại bị phong làm quý phi?"

"Một tháng trước, triệu đức phi cùng Lâm quý phi đồng thời bị phế."

Gia phong nương nương vì hoàng quý phi, ban thưởng hào ảnh. Nương nương thân thể bất hảo, cho nên tại lãnh cung dưỡng bệnh." Xem ra, hẳn là tại bồi dưỡng ta - khoan hồng độ lượng. Ta cười nói: "Cha, kỳ thật này tam mấy tháng ta một mực không có ở đây. Ta nghĩ thấy Hoàng thượng, người ngày mai thanh hân dẫn tới nơi này lại."

"Nương nương, thần lập tức mang người tiến."

"Bất hảo ba, lúc này... Hẳn có thể hay không tại mặt khác phi tử na (nọ)?" Nghĩ tới đây, trong lòng ề ầm -.

Mặc Thừa tướng cười nói: "Nương nương yên tâm, từ Lâm quý phi cùng triệu đức phi bị phế sau này, Hoàng thượng không có triệu qua bất cứ...gì tần phi." Toàn người không làm... thất vọng ta.

Sau nửa canh giờ, ngự thư phòng cửa.

"Hoàng thượng, Thừa tướng cầu kiến." Tiểu nhện cao chân đứng ở ngoài cửa bẩm báo. Tại thư phòng ngủ, nhân phẩm không tệ, cũng không uống công ta ngay cả Đại Minh tinh cũng không làm - chạy về lại.

"Không thấy, có chuyện gì ngày mai lâm triều tái tấu." Bên trong cho cái...này đáp án.

"Hoàng thượng, cừu thần có biên quan khẩn cấp tấu." Đây là ta dạy hấn -, cũng không thể thuyết, Hoàng thượng, ta thanh hoàng quý phi nương nương mang đến. Nào có khuya khoắt thanh nữ nhi đưa lên môn -, chẳng lẽ ta còn kém đến muốn bản thân đưa lên môn? Tại sừ quan - ghi chép trung, ta cũng không muốn trở thành rất điển hình - hồng nhan họa thủy.

"Trẫm làm liên lụy, Thừa tướng thỉnh hồi." Ta một thân gĩa sai vật trang phục, đứng ở Thừa tướng phía sau, trong lòng tích. Biên quan khẩn cấp tấu cũng không nhìn, quả thực là hôn quân.

"Người liền thuyết tể châu thủy tai." Ta tại Thừa tướng bên tai nói thầm một tiếng. Thủy tai, người nếu không ra.

"Hoàng thượng, cừu thần vừa mới biết được tể châu thủy tai." Thừa tướng bị buộc được đầu đầy mồ hôi nói dối.

"Thanh sở con trình lên lại, ngày mai lâm triều tái nghị." Tàn nhẫn vô tình, ngày mai buổi sáng mọi người chết sạch.

"Hôn quân." Ta nhin không được mắng một câu.

"Người thật to gan." Tiểu nhện cao chân hét rầm lên.

"Như thế nào? Người không phục? Bỏn tiểu thư - lá gan luôn luôn đại được có thể." Ta từ Thừa tướng phía sau đi tới, đẩy ra tiểu nhện cao chân, một cước sùy khai ngự thư phòng - môn, nói: "Hôn quân, nặng như vậy đại chuyện tình người không lập tức lại xử lý, ta đối với người thật sự rất thất vọng."

"Lớn mật.." Một đám thị vệ đã vây lên đây.

"Đi làm." Tiểu nhện cao chân lãnh a một tiếng.

"Người... Là quý phi nương nương." Tiểu nhện cao chân nhìn ta, đầu lưỡi bắt đầu thất.

Tề hạo chiến đầu - hoá ra: "Ảnh nhi..." Từ bên trong nhanh chóng chạy đến trước mặt của ta, ôm thật chặt ta, lẩm bẩm nói: "Người là ảnh nhi sao?" Coi chừng tâm niệm niệm người hốt nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, ta cư nhiên kích động không hiểu, nói không ra lời.

"Thừa tướng đại nhân, đi thôi." Tiểu nhện cao chân hảo tâm - nhắc nhở Thừa tướng.

Mặc hấn ôm, ta cũng bất động. Nghe được đóng cửa - thanh âm, ta thôi thôi hấn, nói: "Người muốn cho ta thiếu dưỡng chí tử a? Còn không buông...ra?"

"Người là ảnh nhi sao?" Ngu dốt, có phải hay không cũng không biết.

Ta cười nói: "Nói thừa, trên cái thế giới này trừ...ra Bỏn tiểu thư, ai dám chửi hôn quân." Lời như thế cũng chỉ có ta sẽ thuyết?

"Ảnh nhi, cư nhiên còn sống." Hai tay của hấn ôm vào ta - ngang hông, bảo bối - nhìn ta.

Ta nói giỡn địa đạo: "Ta chết ko được, ta là ai a? Ta là mai ảnh."

Hấn nhẹ nhàng hôn ta - cái trán: "Ta tiếp lời ngọc tình - thư, nói người bệnh trọng. Lại nghe nói người rơi vào giang lý, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người."

"Sẽ không -, ta hiện tại không phải thật tốt - đứng ở chỗ này sao?"

"Ảnh nhi, sau này không cần tái rồi đi ta. Ta thề, sau này chích ái người một cái." Có phải thật vậy hay không a? Hậu cung những...này mỹ nữ làm sao bây giờ?

"Không đi, ta đây thứ trở về không dự định đi." Muốn đi liền không trở lại tìm người.

Hấn sùng nịch địa đạo: "Người thanh ta hù chết, có biết hay không?"

Ta nghiêm mặt nói: "Nếu không phải ta hách người, người hội nhanh như vậy thanh Triệu vương hai nhà - thế lực rửa sạch sạch sẽ?"

"Ảnh nhi, nếu không phải muốn phân hoá hai người bọn họ gia, người sẽ không ra cung, lại như thế nào hội nhiễm bệnh? Hiện tại người có thể an tâm sống ở bên cạnh ta, ta sẽ bảo vệ người cả đời, vĩnh viễn không cho bất luận kẻ nào thương tổn người." Đây là hứa hẹn sao? Trước kia hấn chưa từng có

nói với ta những lời này, trong lòng đột nhiên ảm áp -.

Ta cười cười: "Hào, ta vĩnh viễn sống ở bên cạnh ngươi." Dật phong cũng thuyết muốn vĩnh viễn bảo vệ ta -, chính là tâm tình theo lần này không giống với.

"Ảnh nhi, bệnh của ngươi làm sao vậy? Nhượng thái y đến xem nhìn?" Ngươi còn nhớ rõ ta bệnh a.

"Yên tâm, ta rơi vào giang lý bị một cái thể ngoại cao nhân cứu, vẫn còn trị hết ta - bệnh. Ba tháng - trị liệu, ta tại cũng đã khỏi hẳn." Hân sớm muộn hội vấn -,...trước cá nói sạo.

"Ai cứu ngươi? Ta nhất định thật tốt khao thưởng hẳn?" Tay của hân vẫn còn ôm ta - lưng, không nỡ buông...ra, về mặt cười xấu xa nhìn ta.

"Vị tiền bối kia cao thuyết vân du tứ hải, ngươi tìm không được hẳn." Ta lại giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, nếu như thuyết ta đến mấy ngàn năm sau này trị liệu, hẳn làm như ta điên rồi.

Ta ngừng đầu, nghiêm túc - nhìn tề hạo: "Được, ta nghĩ hỏi ngươi, biết rất rõ ràng ta sống đi làm tỷ lệ rất nhỏ, tại sao còn muốn phong ta vi hoàng quý phi?"

"Ta tại lừa mình dối người, ta tình nguyện tin tưởng ngươi chỉ là ra cung, một ngày nào đó, ngươi hội trở về, liền đuổi kịp thứ giống nhau."

"Ngươi cái...này đại ngu dốt, thông thường Thừa tướng đêm tối cầu kiến tất nhiên có chuyện quan trọng, ngươi trái lại hảo, thuyết không thấy liền không thấy. Ta cho ngươi biết sao, chỉ có trung thần lương vừa mới hội mạo hiểm mất đầu - nguy hiểm đêm khuya cầu kiến. Sau này ngươi nếu là nếu không thấy, ta liền đốt ngự thư phòng." Nếu không hạ đạo thánh chỉ, không thấy được Hoàng thượng phải đi tìm hoàng quý phi, chỉ có ta hoàng quý phi dám khuya khoắt đá văng ra ngự thư phóng hoặc là tẩm cung - môn.

"Mạc tướng vừa mới tài đảm nhiệm Thừa tướng không lâu, ta là không phải cần phải sát giết hẳn - nhục khí?" Hân, nguyên lai đánh là cái...này chủ ý. Xác thật, cho hẳn điểm nhan sắc nhìn là có cần phải -.

"Cái...này giải thích miễn cưỡng đủ tư cách, nhưng là, làm hoàng đế, thời khắc đều phải thanh dân chúng đặt ở trong lòng." Ta đây là trở về cho hẳn đi học?

"Ảnh nhi..." Hân thanh ta kéo vào trong lòng.

"Ân."

"Ta nghĩ ngươi."

"Ta cũng vậy." Từ quý môn quan dạo qua một vòng, ta tính tình đồ tốt lắm không ít.

~~~~~

Nghe nói tề hạo thuyết thái hậu biết được ta sanh tử chưa biết - tin tức, lập tức té xỉu, từ đó nằm trên giường không khởi. Ba tháng tới nay, thái y môn(nhóm) đều nói nàng thương tâm quá độ, chỉ sợ là hồi thiên thiếu phương pháp. Đây lão thái thái, còn như cho ta thương tâm thành như vậy sao? Nhớ ra nàng - sờ tóc sờ vế, lòng ta có thừa quý, lão là cảm giác được nàng đối ta là không phải sống khá giả đâu.

Chúng ta lưỡng ngự thư phòng lý nị cả đêm, tề hạo lâm triều đi, ta đương nhiên đi xem ta cung ời thái hậu.

Trừ...ra tề hạo, ngọc tình, thái hậu, còn có bọn họ thân tín, không có nhân biết ta gặp chuyện không may. Ta đột nhiên bá kiến thái hậu, vĩnh thọ cung - tiểu thái giám cũng không cảm thấy kỳ quái. Thanh ta thẳng Tiếp Dẫn đi vào, nói giỡn, ta chính là trước mắt hoàng hậu - thích hợp nhất chọn người, sao dám chậm trễ.

Triệu cô cô kích động - thanh ta dẫn tới thái hậu trước giường, nói: "Thái hậu, hoàng quý phi nương nương đến xem ngài."

"Na cá hoàng quý phi? Là hoàng nhi tân nạp - phi từ sao?" Thái hậu xem ra rất tiêu tụy, già nua - mặt càng phát ra gầy gò. Nhắm mắt lại, an tĩnh - nằm ở trên giường.

Ta bán ngồi xổm người xuống thể, nói: "Thái hậu, thần thiếp là dung nhi."

"Dung nhi?" Nàng giống như nhìn thấy quý giống nhau, không biết đầu tới - khí lực, từ trên giường khởi lai, loạng choạng trừ đi tới trước mặt của ta. Triệu cô cô cùng bên người - cung nữ công việc đi phù, sợ như vậy lão thái thái suất trừ. Nàng bất khả tin - nhìn... từ trên xuống dưới... Ta, chiến đấu trừ vấn: "Thật là dung nhi sao?"

Ta cúi đầu, kính cẩn nghe theo - nói: "Hồi thái hậu thần thiếp là dung nhi."

"Dung nhi." Thái hậu không hề hình tượng - ôm ta, thất thanh khóc rống. Trừ bác triều bên người - cung nữ nháy mắt, sở hữu nhân lập tức chân hạ, thuận tiện thanh rèm để... xuống.

Thái hậu khóc hảo nhất rất, nói: "Khoái tọa, thân thể hảo một ít sao?"

"Cám ơn thái hậu quan tâm, thần thiếp đã khỏi hẳn." Chỉ có tại trước mặt nàng, ta mới nói na (nọ) nôn người chết - ' thần thiếp '.

Thái hậu dùng khô héo - thuyết sát lau nước mắt, nói: "Triệu cô cô, mau đưa thái y toàn triệu tiến lai, thế hoàng quý phi nương nương chân trị." Ta không phải đối này quần cổ đồng - y thuật có hoài nghi, mà là cổ đại trung y theo hiện đại Tây y căn bản là lưỡng cấp bậc. Bọn họ có biện pháp trị liệu ta sao? Hoàn hảo ta là hồi hiện đại trị -, tiếp tục ở sớm bị trị liệu đã chết.

"Dung nhi, mau cùng ai gia thuyết, người mấy ngày nay đi đâu? Là ai trị hết bệnh của người? Ai gia nhất định trọng trọng có phần thưởng." Đây lưỡng mẫu tử, nhân gia tại hiện đại, người phần thưởng được trứ sao? Phán quan tại địa phủ, người đa thiêu điểm kim Nguyên Bảo là được.

"Thái hậu, ta rơi vào giang lý, bị một vị thể ngoại cao nhân cứu. Chính là hần trị liệu tốt lắm ta - bệnh, chỉ là hần trời sanh tính tàn mạn, vân du tứ hải, chỉ sợ tìm không được hần." Mặc kệ ai hỏi, ta liền này chuyện ma quỷ, không tin đánh đổ.

"Bồ Tát phù hộ, dung nhi nhĩ gặp phải quý nhân." Ta cười cười, tỏ vẻ cam chịu.

Thái hậu một mực lôi kéo ta chính là hậu, không nỡ buông...ra, nói: "Dung nhi, người nhìn thấy Hoàng thượng sao?"

"Ân, thấy."

"Dung nhi, người sanh tử không rõ, Hoàng thượng không biết nhiều nữa khẩn cấp. Hiện tại từ tuyết cùng ngọc đẹp bị biếm vì quý tần, sau này này trong cung không còn có nhân cho tranh." Thái hậu nhẹ nhàng phun ra một hơi: "Cha người hiện tại là Thừa tướng, không bằng trách cá ngày tốt sắc phong người vì hoàng hậu. Làm hoàng hậu, có lẽ người có thể thu hoạch hồi tâm, biệt đi ra bên ngoài chạy loạn." Nàng về mặt - sùng nịch, thiếu chút nữa thanh ta hù chết. Lịch đại - thái hậu đối phó trốn đi - tần phi không phải ban thưởng từ nhất định lãnh cung, nàng cư nhiên đối ta đây về mặt? Có phải hay không có gì ý đồ bất lương? Ách, sẽ không lại đem ta cũng đương con cờ, kiềm chế ta mặc Thừa tướng ba? Hần cũng không phải là ta thân cha.

Ta nụ cười trên mặt không...lắm tự nhiên: "Thái hậu, việc này cũng sau này rồi nói sau." Ta còn không làm tốt đương hoàng hậu - chuẩn bị, đương hoàng hậu thật sự mệt a.

Thái đầu cười nói: "Dung nhi, chuyện tới hôm nay người còn chưa tin Hoàng thượng đối với người đích tình nghĩa sao? Từ người mất tích sau này, hần chuyên tâm triều chánh, mạo hiểm chính biến - nguy hiểm, nhanh chóng - thanh lão Thừa tướng - thế lực diệt trừ. Tự liên ai gia nhà mẹ đẻ cũng ai... Hần làm - tất cả đều là vì người a." Thái hậu thờ dài, tiếp tục nói: "Từ ngoài cung trở về - cái...kia buổi tối, hoàng nhi đại tụy. Ai gia đi xem hần - lúc, hần nhớ tới tên của người. Hần thuyết hần có lỗi với người, thân là hoàng đế, liền bản thân yêu mến nhất - nữ nhân đều bảo vệ ko được. Vì ổn định thế cục, hần thậm chí theo nữ nhân khác chung một chỗ thương lòng của người. Hần biết, người ra cung chính là vì nhượng hần chuyên tâm - đối phó quyền thần. Vì không cô phụ của người kỳ vọng, hần mới có thể mạo hiểm nguy hiểm, diệt trừ lão Thừa tướng. Người cũng biết, lão Thừa tướng quyền khuynh triều dã, sẽ đối phó hần không phải một sớm một chiều chuyện. Chính là vì người, hần làm được. Thậm chí liên ai gia cũng không tin tưởng hần dám nhanh như vậy động thủ, hơn nữa bắt lộ dấu vết, sạch sẽ lưu loát. Dung nhi, người là hần - toàn bộ. Ta lấy một cái mẫu thân - thân phận, cầu người lưu lại. Người ở lại bên cạnh hần, hần phải cá lưu danh thiên cổ thật là tốt hoàng đế." Ta có lớn như vậy tác dụng sao? Ta một mực thanh bản thân đương tác là họa thủy. Trong lòng nhin không được kiều ngao thoảng cái, nhà của ta lão công cũng rất có thủ đoạn. Xem ra ta mất tích một thời gian ngắn, vẫn còn thành chuyện tốt.

"Thái hậu, chúng ta yêu nhau, theo thân phận địa vị không quan hệ, ta không cần làm cái gì hoàng hậu. Chỉ cần trong lòng có lẫn nhau, ta cũng đã đủ rồi." Ta thật sự không có làm hoàng hậu - dự định, làm hoàng hậu sau này giận đối ta nghĩ bảo đồ chạy không được.

Thái hậu dùng mê mang - ánh mắt nhìn ta: "Hải tử, ta biết người mỏng danh lợi. Chính là hần gánh vác trừ thiên hạ dân chúng, thân là đế vương, hần phải phụ trách nhiệm. Người nếu thương hần, sẽ giúp hần cùng nhau gánh chịu." Đạo lý này, ta làm sao không rõ. Hần yêu ta, cũng muốn ái người trong thiên hạ. Cho nên, ta chưa bao giờ yêu cầu cái gì. Chỉ nghĩ yên lặng - ái, ái không được lúc yên lặng rồi đi.

"Thái hậu, này tất cả ta đô hiểu. Nếu như, hần không phải hoàng đế. Chúng ta đều là người bình thường, thật là tốt biết bao." Cái...này đề tài thái trầm trọng, ta vội nói: "Thái hậu, ngọc tình nỉ?"

Thái hậu thần sắc buồn bã, nói: "Ai, đứa bé kia cả ngày ở bên ngoài điên." Xem ra là còn không trở về, nàng có phải hay không đã cho ta cũng đã chết? Lam lệ thế nào? Dật phong thế nào? Tuyệt mị thi thế nào? Ta đột nhiên rơi vào giang lý, bọn họ đồ đã cho ta đã chết ba. Nhớ ra bọn họ đối ta thật là tốt, tâm tồn tại áy náy. Ta cần phải ra cung đi, cùng bọn họ ngay mặt nói rõ ràng, miễn bọn họ thương tâm.

"Thái hậu, nghe nói ngài bị bệnh, thân thể thế nào?" Rốt cục thanh hoàng hậu cái...kia nặng nề - đề tài sấp mỏ.

Thái hậu tiểu a a - nói: "Có người cùng, ta đây thanh lão đầu khớp xương không có việc gì."

"Thái hậu, thái y môn(nhóm) đều ở bên ngoài hầu rất." Triệu cô cô nói chuyện.

"Truyền." Đây thái hậu cũng rất có uy nghiêm -.

Chỉ chốc lát, tới nhất đại bang thái y. Mỗi vị thái y đô cho ta thanh qua mạch, cuối cùng nhất trí xác định, ta đã không có việc gì. Thái hậu chưa từ bỏ ý định - để cho bọn họ mở cho ta rất nhiều bệnh lao phổi - được, nói là chăm sóc. Chăm sóc cái gì a, một lọ từng tí đánh cái gì đi so sánh cái gì cũng tốt. Ta tại hiện đại mỗi ngày đánh, hận không thể sở hữu mạch máu đều bị trát qua, không khỏi hẳn mới là lạ.

Q.4 - Chương 18: đe dọa mạc tướng

Xác định xác định ta thật sự có một điểm vấn đề, thái hậu tài mồi ta cùng nhau ăn bữa sáng, phóng ta rời đi. Còn muốn Triệu cô cô tự mình tổng ta hỏi lãnh cung, cùng với thuyết muốn tề hạo hạ triều đã đi xuống chỉ nhường ta bàn đến phượng nghi cung. Ta lời nói dịu dàng tạ tuyệt, ta hiện tại thân thể suy yếu, còn muốn tại lãnh cung qua mấy ngày an tĩnh thời gian. Hơn nữa có làm hay không hoàng hậu đó là nói sau, ta còn muốn ra cung một lần. Đi xem một chút các bằng hữu, an bài an bài sinh ý thượng chuyển tình. Dật phong đối ta như thế chỉ hảo, vô luận thế nào cũng muốn cảm ơn hân, sẽ đem chúng ta trong lúc đó tình cảm vấn đề làm kết thúc. Còn có lam lệ, tuyệt mị, muốn cảm ơn ta ngã bệnh trong lúc bọn họ - chiếu cố. (ngọc tình sớm muộn hội trở về, tại trong cung cảm tạ nhất định)

Tổng ta đến lãnh cung cửa, ta mời nàng trở về chiếu cố thái hậu. Dù sao lão thái thái là một bệnh nhân, ta là cá rất bình thường - nữ cường nhân.

"Tiểu thư.." Ngâm thu đang từ bên trong đi ra, vừa thấy ta kích động được thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Ta đã trở về, nghĩ ta không có." Ta nói trừ cho nàng một cái ôm.

"Tiểu thư, người rốt cục đã trở về, ta còn tưởng rằng người đuổi kịp thứ giống nhau, muốn Hoàng thượng tự mình đi thỉnh ni." Cái...này nha đầu ngốc không biết ta tại quý môn quan đi một hồi.

Ta có ý không nể mặt: "Loạn nói láo đầu, có phải hay không khí ta để cho người đọc thủ lãnh cung?" Ta không có ở đây trong cung, vì che dấu tai mắt người, tiểu nha đầu đương nhiên muốn thủ vững cương vị.

"Ngâm thu không dám." Lãnh cung là có điểm lãnh thanh, chính là bốn quý phi - phân lệ đồ quy nàng, hơn nữa không cần hầu hạ ai, hôm đó từ nhất định rất dễ chịu.

"Vẫn còn biết không dám? Hôm nay nghỉ, về nhà đi thôi."

"Thật sự?" Ngâm thu không thể tin được, một hồi lại để lại giả, vu lý không hợp. Kỳ thật ta là nghĩ, tề hạo tan việc nhất định sẽ lại đây, hai người thế giới không muốn bị quấy rầy. Nàng đã cho ta giới tâm, tùy tiện nghĩ sao?

"Nói thừa, đi thôi, ngày mai buổi sáng trở lại đi làm, lại tri điểm." Buổi tối có lẽ khả năng hội phát hiện điểm cái gì, ngàn vạn lần không cần ngày mai buổi sáng chúng ta còn đang ngủ bỏ chạy lại.

Ngâm thu tự tiểu phi tiểu: "Đã biết." Nàng biết cái gì a, tiểu cô nương từ.

Cũng không ngoài sở liệu của ta, người nào đó thoáng cái ban, liền hướng tới chỗ này của ta bảo. Bởi vì tới quá nhanh, y phục cũng không có tới kịp hoán. Tầm tắc, nhất định cũng gả cho hoàng đế lâu như vậy, lần đầu tiên gần mạc thường thức (người dùng từ đủ độc) long bào, nguyên lai là cảm giác này. Ân quy củ, long bào có thể có lưỡng chủng nhan sắc, màu vàng, hắc sắc, đối lập đủ tiên minh -. Ta phỏng đoán tề gia tổ tông chủ yếu là sợ hải chích xuyên nhất nhan sắc đơn điệu, cho nên đa lưỡng nhất nhan sắc. Hân hiện tại xuyên chính là tương đối. Nhu hòa (xin lỗi, chỉ có thể như vậy hình dung, ta không thể nói là âm u ba, còn không đương trảng cấp ràng rắc) - hắc sắc. Ta ngồi ở hân trên đùi, dùng sức nghiên cứu na (nọ) mấy cái long là như thế nào tú -. Nhìn, tú công tinh tế, cũng chính bản tư vàng tuyến, hảo đáng giá -. Ta tại lo lắng có phải hay không lên ra đi bán, không chuẩn còn có thể phát tài.

"Người đang nhìn cái gì?" Nhìn nghiên cứu hồi lâu, không nói một câu nói, tề hạo nhin không được vấn.

Ta cọt nhả địa đạo: "Cái này y phục rất tốt khán, ta đang suy nghĩ cần phải trị không ít tiền."

"Của người cái này nử?" Hân bán nói giỡn - nhìn quần áo của ta, không, phải nói là bộ ngực. Sắc lang, có phải hay không có ý kiến gì không? Cái này y phục là ban đầu dật phong tổng -, ta xuyên hồi hiện đại, trở về trước lại thay. Mặc dù cái này y phục có khiêu không tề, làm công cũng không tề, như thế nào cũng không có hân - long bào đáng giá ba.

Ta giống như tiểu hài từ làm nũng giống nhau, ôm cổ của hân: "Ách, ta đây vẫn kiện bất hảo, người nhìn đồ cũ. Trong cung - y phục rất phức tạp, ta không thích. Ta gả cho người đồ đã hơn một năm, người cũng không có theo ta đi dạo qua phố, có phải hay không cần phải bồi thường thoáng cái? Y phục trang sức có phải hay không cần phải cho ta mua mấy thứ." Nhân gia đàm thương yêu đa muốn đi dạo N thứ, ta trực tiếp gả cho còn không ước hện qua, thất bại trung - thất bại.

"Ta ngày mai cùng người ra cung." Hân vẻ mặt vui vẻ, "Người đã thuyết cái này y phục cũ, không bằng liền.. Rời khỏi nó..". Vừa nói đã tay đã bắt đầu giải quần áo của ta. Ta từ hân trên đùi xuống, vội vàng chọt lóe, lui ra phía sau vài bước.

"Rõ ràng thiên -, chi sợ bất hảo ba, buổi tối nói nữa." Chúng ta hiện tại là hợp pháp vợ chồng, hơn nữa cái...này nam nhân là hoàng đế. Vô luận hân làm cái gì, đều là bình thường -, ta còn là đóa xa một chút.

Hắn một bộ đương nhiên - bộ dáng: "Có cái gì bất hảo -, lần trước chúng ta cũng là ban ngày. Ngươi cố ý thanh ngâm thu đuổi đi, chẳng lẽ không có ý tứ này?" Thượng na (nọ) có thể giống nhau sao? Ta lúc ấy là trung xuân được. Đuổi ngâm thu, ách... Là có ý tứ này.

"Được, ngươi cương hạ triều, không có ăn cơm đi, có đói bụng không?" Thanh đề tài sắp khai thật là tốt.

"Ăn ngươi là tốt." Không phải, thật sự nghĩ thanh ta ăn tuổi?

Ta thăm mắng một tiếng: "Hạ lưu."

"Ngươi cứ nói -." Không biết giác, hắn đã đi tới trước mặt của ta. Hôn trừ ta - nhân, môi đỏ mọng, cổ, một điểm một điểm, một tác một tác đi xuống. Ta - hô hấp càng ngày càng khó khăn, càng ngày càng trầm trọng.

"Không nói, ngươi chánh nhân quân tử, Liễu Hạ Huệ có thể ba, buông..." Nghĩ thanh hắn đẩy ra, ta khước một điểm khí lực cũng không có.

Hắn trực tiếp trang không có nghe thấy, bóc lột khai quần áo của ta. Tĩnh, cũng không phải lần đầu tiên, ban ngày buổi tối có cái gì phân biệt. Hồng mặt đỏ, nhỏ giọng nói: "Đi bên trong"

11 giữa tháng tuần, kinh thành - thiên bắt đầu lạnh. Mặc dù còn không tuyết rơi, lạnh không khí cũng không ngừng kéo tới. Lãnh cung lý chỉ có nhất chích chậu than, vẫn là nhiệt tình như hòa....

Cương mặc y phục, tiểu nhện cao chân xuất hiện, cần phải chỉ dùng để đồ ăn sáng - thời gian. May mắn hắn hiện tại mới đến, nếu là sớm lại một điểm...

Tề hạo trực tiếp thanh thực vật đưa đến lãnh cung, chúng ta lưỡng cùng nhau ăn.

Hắn rất thể thiệp - cho ta gấp thức ăn, uy đô uy qua, cặp cá thức toán cái gì.

Ăn cơm - lúc, hắn thuyết muốn ta bàn hồi ý như điện, ta quả quyết cự tuyệt. Còn không làm tốt đương hoàng hậu - chuẩn bị, còn muốn trừ ra lại cung một lần. Lại càng không nghĩ hậu cung những... này nữ nhân ám toán ta, cũng tạm thời trụ lãnh cung. Chờ ta chuẩn bị tốt, mới có tâm lực theo những... này nữ nhân đấu đấu.

Hắn biết ta - tính tình, tự nhiên là miễn cưỡng không đến. Sau khi ăn xong, phân phó tiểu nhện cao chân tìm người thanh lãnh cung từ lý đến ngoại thật tốt quét dọn có một lần, sẽ đem thường dùng vật phẩm đổi thành tân -. Tề hạo cố ý thanh trước kia đề ý như điện hầu hạ ta - những người đó toàn bộ triệu hồi lại, nhưng là ta còn là cự tuyệt. Nhiều người thị phi đa, còn không chuẩn bị tốt làm đủ tư cách - tân phi, sau này nói nữa. Bởi vì bên người chỉ có ngâm thu, hắn không thể làm gì khác hơn là nhượng tiểu nhện cao chân tùy thời chú ý lãnh cung, ta có cái gì yêu cầu tùy thời phân phó.

Xế chiều, thái hậu lão thái thái - bệnh đột nhiên tốt, mời ta qua cùng nhau ăn cơm. Tề hạo cũng lại ở chỗ này, liền đi cùng.

Dùng bữa - lúc, lão thái thái là quanh co lòng vòng - thuyết muốn tề hạo thật tốt đối ta, hắn đã đáp ứng nàng -. Còn nói muốn chúng ta cố gắng sinh nam tử, thái hậu lão lai chú ý việc này. Buổi tối hắn liền lại tại lãnh cung, chúng ta lưỡng nói cả đêm - nói. Mãi đến thiên khoái lượng, tài ôm nhau trừ ngủ.

"Hồngбет hồngбет, tới rồi, hôm nay có một người(cái) thương vụ còn có thể yêu cầu ta tham dự." Sáng sớm, lãnh cung bộc phát ra như vậy một câu nói. Tại hiện đại sinh sống 3 tháng, ta chẳng váng đầu.

Tề hạo thấy ta đột nhiên nhảy dựng lên, đồng loạt trụ ta, nói: "Ngươi làm sao vậy?" Bên cạnh ta như thế nào có cá nam nhân? Ta lập gia đình sao? Sao, được, ta xuyên qua đến cổ đại, gả cho hoàng đế làm phi tử. Ta hiện tại na yêu cầu đi làm a, gả cho cá như vậy có tiền - lão công, có thể tiêu xài một cái.

Ta miễn cưỡng - nằm xuống, mặt mặt mồ hôi trên trán, nói: "Không có gì, ta mới vừa rồi nằm mơ đi làm tới rồi." Ta mới vừa rồi xác thật làm như vậy - mọng, thật sự trời sanh - lao lực mệnh.

"Đi làm?" Hắn mặt nhăn nhu, không hồ là hoàng đế, nhu đô giới khán.

Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi: "Nhất định công tác kiếm tiền, ta 8 tuổi - lúc, cha mẹ liền không cần ta, ta đương nhiên phải nuôi sống bản thân."

"Ngươi cứ nói ngươi là đến tương lai - nhân?" Hắn nghiêm túc - nhìn vấn.

Ta thành khẩn - gật đầu, "Ta 8 tuổi - lúc, cha mẹ ly hôn, cha thanh ta nhét vào trên đường không cần ta. Sau lại, bị cô nhi viện viện trưởng mục mục nhặt được, ta tài sống sót. Tại một ít hảo tâm nhân sĩ - giúp đỡ hạ, ta vừa học vừa làm hoàn thành bài vở và bài tập. Bắt đầu rồi công tác của ta kiếp sống, mỗi ngày đi sớm về tối, chỉ vì nuôi sống bản thân." Ta vẫn đạm phong khinh - vừa nói, thanh na (nọ) phân bi ai thật sâu áp chế dưới đáy lòng.

"Cô nhi viện?" Hắn không hiểu cái gì ý tứ.

Ta công việc giải thích: "Nhất định thu dụng không nhà để về hải tử - địa phương."

"Sao, ngươi dựa vào cái gì nuôi sống bản thân?" Cho không có pháp thuyết, cổ đại nữ tính trên cơ bản không có gì cao quý công tác có thể làm, ...nhất phổ biến - nhất định.. Kỹ nữ.. Sẽ không đã cho ta là làm cái... này ba?

"Tại chúng ta nơi đó, mỗi người đều phải dựa vào chính mình. Nữ nhân cũng giống nhau, không đi công tác sẽ chờ trừ chết đói. Ta đọc qua rất nhiều niên

thư, nhất định với các người - tú tài giống nhau, so sánh tú tài còn có chút học thức. Ta tại một nhà ngoại xá làm người sự bộ quản lý, nhất định với các người nơi này - ... Một nhà rất lớn cửa hàng - chương quỹ giống nhau. Mặc dù ta có trừ người khác hăm mộ - công tác, khước muốn ở sau lưng thừa nhận rất nhiều áp lực. Bởi vì ta nhân lớn lên tương đối xinh đẹp, đồng sự môn(nhóm) liền thuyết ta theo thầy cai có nhất chân. Ta có thể làm được cái...kia vị trí, hoàn toàn là dựa vào năng lực của mình. Bởi vì từ nhỏ không có cha mẹ, vì bảo vệ bản thân, ta tính cách rất quái đản, rất mạnh hơn." Chi có thể nói như vậy, không biết như thế nào giải thích.

Ta có thể cảm giác hân ôn vào ta trên vai - tay căng thẳng: "Ảnh nhi, nguyên lai người trước kia - thời gian như vậy khổ, sau này ta sẽ không để cho người đã bị thương tổn."

"Ân, hảo, ta tin tưởng người có thể làm được." Ta lần đầu tiên không có nói giỡn, nghiêm túc - nói: "Người cần phải đi công tác, nhất định vào triều."

"Hôm nay không dùng vào triều, cùng người ra cung đi đi một chút." Ta lỗi lớn.

"Ta nhớ kỹ hôm nay thập ngũ, nếu không như vậy, sau này mừng một, thập ngũ, không dùng công tác, có việc gấp lánh đương biệt nói, hoàng đế cũng có thể nghỉ ngơi a." Xác thật, hoàng đế cũng mệt chết đi, còn không nghỉ ngơi.

Hắn nhìn trứ, như có điều suy nghĩ - gật đầu.

~~~~~

Chúng ta lưỡng song song đi ở trên đường, người đi đường hướng chúng ta đầu lai tò mò - ánh mắt. Tuấn nam, mỹ nữ, nghĩ không được vì tiêu điểm đó nan. Kinh thành - mặt đường tương đương phồn hoa, các loại ăn vật sạp, các loại bán tiểu ngoạn ý -, còn có xiếc ảo thuật -. Mặc dù đối cổ đại đã sớm không xa lạ, theo bản thân thích - nam nhân cùng nhau, cảm giác nhất định không giống với, ta về mặt hưng phấn - bộ dáng.

Ta đem mặt thấu qua, quý quý - vấn: "Mang tiền sao?" Sợ nhất - nhất định gặp phải như vậy - vấn đề lớn.

Hắn về mặt đau khổ gật đầu, ta dờ khóc dờ cười: "Người đường đường một cái hoàng đế, không phải mang lão bà trên đường phố còn muốn ta bỏ tiền ba? Mặc dù ta là có tiền, chính là không có người có tiền a." Tuyệt đối là trong lịch sử nhỏ khí - hoàng đế.

Hắn đột nhiên cười, nói: "Mang người, lừa gạt người, muốn mua cái gì?"

"...trước nhìn kỹ hắn nói." Ta thấy cái gì ái cái gì, xem trọng tái mua. Nếu không bên cạnh ta vị...này tuyệt đối hội thành cây thông Nô-en, tề hạo nói như thế nào cũng là hoàng đế. Kinh thành - lớn nhỏ quan viên đô biết hắn, nếu là nhìn thấy hắn bị ta biến thành như vậy, thật mất mặt -.

Xuất phát từ thói quen, ta vẫn nhất định kéo cánh tay của hắn, giắt trên người hắn. Theo hắn trên đường phố nhất định hảo, tuyệt đối có thể tình không ít khí lực. Tại hiện đại cũng tìm như vậy một vị bạn trai, tuyệt đối thích.

~~~~~

Phía sau một đám đại thần tò mò - nhìn chúng ta - bóng lưng, có nhân đạo: "Tướng gia, bên người hoàng thượng - vị...kia nữ tử là ai? Trong cung có vị...này nương nương sao?" Hôm nay bọn họ hoàng đế bị ta quái, đương nhiên tuyên bố không hơn triều, vì vậy một người cự thần ước hẹn uống trà. Không nghĩ tới chúng ta mới ra hiện tại trên đường, này đám người cũng xuất hiện.

Mặc tướng hồi lâu không đáp lời, một người nói: "Ai, hồng nhan họa thủy, ta nói Hoàng thượng như thế nào không hơn triều, nguyên lai là bởi cô gái này trên đường phố." Không có nhân chú ý tới mặc tướng - sắc mặt đã xanh mét.

"Đúng vậy, Hoàng thượng một mực can chính ái dân, đặc biệt này mấy tháng, cơ hồ mỗi ngày phê duyệt tấu chương đến nửa đêm. Cô gái này rốt cuộc là người nào, có thể làm cho Hoàng thượng đề... xuống triều chánh?"

"Hồng nhan họa thủy, ngàn vạn lần không thể để cho cô gái này mê hoặc Hoàng thượng."

Mặc tướng hừ lạnh một tiếng: "Hừ, hoàng quý phi nương nương rất giống họa thủy sao? Bỏn tướng như là giết giết nữ nhi hại nước hại dân - gian thần sao?" Thừa tướng phát hỏa. Sau này nói chuyện cẩn thận một chút, bỏn quý phi tuyệt đối là hiền phi.

Vị...này nói chuyện đồ nói lắp: "Người cứ nói. Nàng là hoàng quý phi." Đây chính là mặc tướng - hòn ngọc quý trên tay, hoàng thượng ưa, lại còn nói là hồng nhan họa thủy. Mới vừa rồi mở miệng na (nọ) mấy vị cự thần không tự nhiên - nói không ra lời.

Tự nhiên cũng có thức thời - đứng ra, nói: "Tướng gia, hậu cung bất khả một ngày vô chủ, không bằng bọn ta tấu thỉnh Hoàng thượng, thỉnh lập hoàng quý phi nương nương vì hậu." Cái...này cũng rất hội làm việc.

Mặc nhìn nhau hân liếc mắt, không nói gì. Ai, vương tướng nhất định vết xe đổ....

~~~~~

Coi chúng ta từ trang phục điểm đi ra - lúc, phía sau vị...kia trong tay đã ôm một đồng đồ. Vốn là có đưa lên môn phục vụ, chính là chúng ta ' gia ' không phải tùy tiện có thể đi -. Cho nên chỉ có ủy khuất hắn, bang lão bà nã đồ thiên kinh địa nghĩa. Hoàn hảo, hắn rất phối hợp, trái lại - nã đồ không nói lời nào. Bất quá ta phát hiện hắn bước đi là cúi đầu -, phỏng đoán sợ hãi gặp gỡ người quen. Nếu là nhượng đại thần môn biết bình thường cao cao tại thượng - hoàng đế ở trước mặt ta liền này đức hạnh, nhất định lập tức giáo học phí hướng ta học tập như thế nào mới có thể làm được.

Ta trong miệng ngậm bình thường yêu nhất ăn - bánh nướng, hừ trừ tiểu khúc đi ở phía trước, tề hạo theo ở phía sau đương cu li. Kỳ thật ta không phải thích ăn bánh nướng, mà là hấn uy qua ta. Mỗi lần ăn khỏi lai đều có nhớ ra na (nọ) thiên đích tình cảnh, trong lòng ngọt ngào -. Ta rất hưởng thụ loại cảm giác này, cho nên liền thường xuyên ăn. Ta như vậy một mỹ nữ, ăn cái gì không hề hình tượng. Hôn quân như vậy một cái dễ nhìn, lưu lạc đến cho ta bảo chân làm cu li, tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt. Người đi đường chỉ trở, đơn giản nói đúng là bộ dáng của ta bắt nhãn. Ta trực tiếp không nhìn, ta từ nhỏ cứ như vậy.

"Tam tỷ." Ai tại gọi? Ta tự nhiên phản ánh quay đầu lại, thấy Mạc Ngôn tiểu tử kia kinh ngạc nhìn ta. Ta xem hấn hồi lâu cũng không nói nói, hấn không tự nhiên địa cười cười: "Có lỗi với cô nương, ta đem người trở thành gia tỷ." Tiểu tử này biết ta - bóng lưng, chỉ là thật không ngờ ta trương này phó 'hại nước hại dân' - tạo hình? (sở: người là nghĩ hại nước hại dân, khả người có na (nọ) bản lãnh sao? Liền người na (nọ) diện mạo chính xem như trung thượng chi tử. Mai ảnh: không thấy được hôn quân đối ta nói gì nghe này a? Bằng ta cũng đủ hại nước hại dân. Sở: đó là người thông minh, người cứ nói - nói thông thường rất có đạo lý. Mai ảnh: nếu biết lời nói của ta thông thường có đạo lý người liền cảm miệng cho ta, sở thẳng mắt tròn trắng,—*?, ¥, ta viết chính là cá gì nhân a?)

Ta cười hắc hắc: "Tiểu tử, ta chính là người gia Tam tỷ."

Mạc Ngôn ngẩn người, nói: "Người là Tam tỷ?" Hấn tự nhủ nói: "Tam tỷ cần phải tại trong cung a? Ta cũng thật là buồn -."

"Ta lại không thể lấy ra cung sao? Vào cung sẽ cả đời nhốt tại cái...kia lồng sắt lý?" Đó có thể thấy được ta trương đương bất mãn.

"Người thật là Tam tỷ?" Hấn chỉ chỉ tề hạo, nói: "Hấn là ai vậy a?"

Ta không sao cả địa - nói: "Hấn là người Tam tỷ phụ."

"Tam tỷ phụ? Tam tỷ phụ không phải là Hoàng thượng sao?" Nói thừa vẫn còn thật nhiều, lần trước hai cái tỷ tử xuất giá - lúc, không phải gặp qua sao? Hiện tại nhớ không được?

Ta bỏ mặc cho hấn một cái rõ ràng nhãn: "Người Tam tỷ ta thân nhân có thể không?"

Mạc Ngôn vẻ mặt cuồng hấn, nói: "Tam tỷ, người..."

Ta tại tề hạo bên tai nhỏ giọng nói: "Đến Thừa tướng gia đi một lần, ta muốn thuyết văn dung chuyện tình." Ta trát trát nhãn tình, cười nói: "Thanh cái...này giao cho Mạc Ngôn, nhượng hấn đến miễn phí cu li."

Tề hạo trừ...ra cười khổ cũng cười khổ, thuận tiện bắt đắc dĩ - lắc đầu. Nhìn hấn na (nọ) vẻ mặt, khí - không phải là ta khi hấn miễn phí cu li. Nói lỡ miệng, sau này nói chuyện chú ý điểm.

Tề hạo theo lời thanh đồ đưa cho hấn, nói: "Phiền phức người." Phiền phức, này chỉ sợ là hấn lần đầu tiên thuyết cái...này từ, ta thanh hấn cái tạo được không tệ.

Mạc Ngôn tiếp được đồng lớn đồ, nhìn ta, nói: "Tam tỷ, ngài phải về gia sao?"

"Đúng vậy, người Tam tỷ ta không địa phương ăn cơm, đến tướng phủ kiếm cơm ăn." Ta hiện tại hoàn toàn là vẻ mặt vô lại tướng.

"Quý phi nương nương thỉnh." Mạc Ngôn bãi triều một bên, làm cá thủ thế. Ta còn tưởng rằng cuối cùng có một người không thanh ta đương quý phi, không nghĩ hấn cũng như vậy, ta thật sự thất vọng.

Có Mạc Ngôn đi theo, ta kéo tề hạo - cánh tay, rất tự nhiên - vào đại môn. Đi tới chính sảnh, ta tiểu tùy tiện địa đạo: "Cha, ta đã trở về."

Mạc Thừa tướng vẫn còn nghiên cứu có nhất chính cổ đồng bình, đột nhiên nghe được ta - thanh âm, tay chiến đấu được lợi hại, bình rơi trên mặt đất suýt cả nát bấy. Ta cũng không phải con cộp, có đáng sợ như vậy sao?

Đương nhìn rõ ràng ta kéo -, đứng là đương kim thiên tử, hấn - người lãnh đạo trực tiếp, công việc quý chuyển về đại lễ: "Cự thần không biết Hoàng thượng cùng quý phi nương nương giá lâm, không có từ xa tiếp đón."

Phía sau - Mạc Ngôn vừa nghe hấn nhất định hoàng đế, công việc thanh đồ đặt ở một bên quỳ xuống lai.

Tề hạo thân nhiên nói: "Thừa tướng miễn lễ."

Ta tắc thanh Mạc Ngôn đỡ lên lai, cười nói: "Người làm chi, ta nói hấn là tỷ phụ. Người của mình, đừng động bất động liền quy." So với hai cái nương cùng nghĩ dung, ta càng ưa thích cái...này đệ đệ. Kỳ thật hiện tại ta có rất thích văn dung, chỉ là trước kia có điểm mâu thuẫn.

"Ta quý phi nương nương."

Ta cùng tề hạo phân ngồi ở chủ vị thượng, mạc Thừa tướng cùng Mạc Ngôn đứng ở phía trước. Ta cười nói: "Cha, đệ đệ, người của mình, đừng khách khí." lại hạ giọng nói: "Ta cùng Hoàng thượng là len len chạy đến -, đừng làm rộn được hưng sư động chúng." Nơi này là nhà của ta, tề hạo cũng không chen vào nói liền nhìn biểu diễn.

"Là, thần hiểu." Thừa tướng thành khẩn - đáp ứng.

"Đệ đệ, cùng người tỳ phụ nói chuyện, ta có chuyện trọng yếu thấy Đại phu nhân." Ta nói trứ đứng lên, nhìn tề hạo nói: "Ta đi đi sẽ tới." Hần gật đầu không nói.

Tại người khác trước mặt, hần luôn thích nghiêm túc được theo cá lão đầu đường như. Rõ ràng nói rất nhiều, vẫn còn trang mô tác dạng - không nói lời nào, hần có mệt hay không a? Chân tướng hần thuyết -, chỉ có ở trước mặt ta, hần mới có làm lưu manh - cơ hội, ta bắt đầu đồng có điểm đồng tình hần.

Mạc Thừa tướng công việc đến: "Nương nương chiết sát cự thần, nương nương nếu là muốn gặp chuyết kinh, thần mời nàng lập tức tới gặp nương nương nhất định."

Ta cười cười: "Không có gì, người trong nhà, không quy củ nhiều như vậy."

Trong đình giữa hồ, ta nhân nhả đi chơi - ngắm phong cảnh. Đại phu nhân quỳ gối ta dưới chân, mạc Thừa tướng đứng ở một bên. Mời nàng đa quy, ta trang làm không có nhìn thấy. Một hồi lâu, ta tài nhân nhân - mở miệng nói: "Đại phu nhân, gần nhất khỏe?" Ta liền nói bậy, để cho người đa quy. Người khi dễ ta nhiều như vậy thứ, hôm nay nhất tịnh phải về lại.

"Thác nương nương - phúc, thiếp thân rất tốt." Đích thật là thác ta - phúc, nếu không người nào có Thừa tướng phu nhân có thể làm. Đại phu nhân, không nghĩ tới ba, phong thủy thay phiên chuyển, người cũng có hôm nay.

"Sao, vậy là tốt rồi, Bồn cung tại trong cung cũng thường xuyên quải niệm phu nhân đâu. Phu nhân hôm nay cũng là mệnh phụ, có rãnh rồi - lúc đa tiến bồi bồi Bồn cung." Cố ý tự xưng Bồn cung, hoàn toàn không có thanh nàng đương gia nhân.

"Lao quý phi nương nương quải niệm, thiếp thân tuân mệnh." Đáp ứng thật là tốt nghe, kỳ thật trong lòng đã sớm hận chết ta.

Ta trang làm bình tĩnh đại ngộ: "Ai, Bồn cung chỉ lo trứ nói chuyện, đem người cấp quên, mau đứng lên ba."

"Tạ quý phi nương nương." Đại phu nhân quy đã lâu chân tê dại, thiếu chút nữa lại quỳ xuống, ta công việc đỡ lấy nàng, nhiệt tình địa đạo, "Phu nhân mời ngồi, nhượng phu nhân quy lâu như vậy, thật sự là Bồn cung - không phải..."trước đánh một cái tát tạo cấp cá quả táo ăn, ta - nhiệt tình hoàn toàn nhìn là trang -.

Đãi ngồi vào chỗ của mình hậu, ta rút cục thu hồi giả dối - na (nọ) một bộ, thần nhiên nói: "Cha cũng lại đây ngồi đi, ta có chuyện trọng yếu với các người thuyết."

"Tạ quý phi nương nương."

"Cha, phu nhân, các người biết vân dung đích tình huống sao?" Vân dung bị hưu ba lần, chỉ sợ là không có mặt nói cho bọn họ.

"Hồi nương nương, vân dung giá vu tề châu Ngụy gia." Cũng không biết.

Ta mặt nhăn nhu: "Nói thiệt cho các người biết, vân dung từ lúc năm ngoái, đã bị ngưng."

"Cái gì?" Đại phu nhân cùng mạc giống nhau lúc kinh hô.

"Cha biết đến, năm ngoái ta và các người cùng đi ra sẽ không có trở về. Ta tại tề châu mở một nhà tên là trang sức màu đỏ phượng - cửa hàng, lúc ấy ta gặp phải vân dung - lúc, nàng đã bị Ngụy gia đuổi ra ngoài, lưu đầu đường. Sau lại nàng đến Ngụy gia thảo hưu thư, tại trang sức màu đỏ phượng cho ta đương mỹ dung chuyên khu quản lý. Ach.. Nhất định theo chương quỹ không sai biệt lắm. Chúng ta lưỡng một mực đồ ở tại mạc gia - nhà cũ tử lý, nếu như các người có rãnh rồi đi xem một chút nàng."

Đại phu nhân công việc quỳ xuống, lần này nàng là thật tâm -. "Cám ơn quý phi nương nương."

"Cám ơn cái gì, ta cùng vân dung tại cung đã là hảo tỷ muội. Tại tề châu sống nương tựa lẫn nhau na (nọ) đoạn thời gian, hiện tại nhớ ra lai cũng hiểu được hạnh phúc."

Mạc tướng cũng kích động - quỳ xuống, nói: "Quý phi nương nương, cự thần khiêm người nhiều lắm."

"Cha, đừng nói như vậy khách khí - nói, chúng ta đều là cả nhà. Các người khán vân dung - lúc thuận tiện nói cho nàng, ta rất tốt, mời nàng yên tâm. Ta danh nghĩa - sở hữu tài sản, mời nàng có trách nhiệm quản lý."

"Quý phi nương nương, ngài chiết sát vân dung, nàng hà đức hà có thể a." Đại phu nhân vừa nói nước mắt té.

"Hiện tại vân dung chính là tề châu nổi danh - nữ cường nhân, ai chẳng biết đạo trang sức màu đỏ phượng vân dung cô nương."

"Đều là nương nương tài bồi a." Người vẫn còn biết là ta - tài bồi.

"Tốt lắm, phu nhân mời trở về đi." Ta tình nghịch - cười cười: "Cha, hôm nay ta cùng Hoàng thượng trong lúc trong ăn cơm."

"Là, đây là thần - vinh hạnh. Nương nương cùng Hoàng thượng thích ăn cái gì, thần mau chóng phân phó đi làm."

"Chúng ta tùy tiện, ta ăn cái gì hần liền ăn cái gì." Ta nói trứ Lư Tinh bước đi qua. Đã đi vào vườn, nghe mặc tướng ở phía sau hô.

"Nữ nhi dừng bước." Mặc tướng công việc đuổi theo.

"Cha, có chuyện gì không?"

Mặc tướng tận tình khuyên bảo địa đạo: "Nữ nhi, hiện tại Hoàng thượng rất sùng ngoại, ngoại nhất định phải khuyên răn Hoàng thượng cần chính ái dân, ngàn vạn lần bất khả trầm mê nữ sắc." Ta giống như họa thủy sao?

Ta trát trát nhần tình, cười nói: "Cha, ngoại cho ta là hồng nhan họa thủy sao? Hần nếu là dám không làm tốt hoàng đế, ta liền dám biến hần." Tuyệt đối dám -.

Mặc tướng như có điều suy nghĩ - gật đầu: "Vậy là tốt rồi, lấy nữ nhi - đức hạnh, cũng đủ làm hoàng hậu."

Ta giống như nghe được cái gì nổ mạnh tin tức, nói: "Cha, ngoại làm chi, không phải là muốn mời lập ta làm hoàng hậu ba? Hoàng thượng cùng thái hậu nói qua rất nhiều lần đều bị ta cự tuyệt, ngoại ngàn vạn lần đừng nhắc tới."

Mặc tướng nghi hoặc, "Ngoại không muốn làm hoàng hậu sao?"

Ta nghiêm mặt nói: "Cha, ngoại hiện tại là Thừa tướng, một người dưới..., vạn nhân trên. Nữ nhi mặc dù không phải hoàng hậu, cũng hoàng quý phi, hậu cung trung phân ta vị tối cao, ...nhất được sùng ái - nữ nhân. Các ngoại sinh vô số, có thể nói quyền khuynh triều dã. Một khi ta làm hoàng hậu.. Mặc gia ra nhất hậu nhất Thừa tướng, tương lai đệ đệ tãi vào triều làm quan... Quyền thần ngoại thích cũng không có kết cục tốt." Ta cố ý thanh phía sau câu kia nói xong âm trầm sầm -. Không phải ta hách hẩn, này chứng thật là sự thật.

Mặc tướng gật đầu: "Không nghĩ tới con gái của ta cư nhiên giống như này thấy xa, ta yên tâm."

"Cha, ngoại hiện tại tốt nhất thấp bé điểm. Nhiệt quan lãnh làm, hiểu không. Là tối trọng yếu là, vì dân giải ưu, đừng làm nhân nắm tiểu tiện. Hiện tại Hoàng thượng cương diệt trừ ngoại thích quyền thần, không muốn ra lại một cái." Ta có dụng ý khác - nhìn hẩn. Nếu như muốn ta tại mặc gia cùng tề hạo trong lúc đó tuyền, ta tuyệt đối tuyền người sau. Ta chỉ là muốn nhắc nhở hẩn, quyền lợi quá lớn bất hảo. Tốt nhất, thanh quyền lợi tất cả đều trả lại cho ta lão công.

Mặc Thừa tướng trên đầu đã bắt đầu đỏ mồ hôi: "Nữ nhi nói đúng, thần tùy ý từ quan." Bị ta sợ đến quá.

"Cha, ngoại sẽ không cho là đó là hoàng thượng ý tứ ba? Kỳ thật, hẩn rất tin được ngoại. Này chỉ là ta người - ý kiến, ta chỉ nghĩ nhắc nhở ngoại, làm quan tốt. Là tối trọng yếu, trung thần một điểm. Chỉ hy vọng ngoại không cần theo vương tướng giống nhau, ý đồ tả hữu Hoàng thượng. Không lấy bản thân - quyền lợi áp chế hẩn, ngoại vẫn có thể làm bản thân - Thừa tướng. Cha, ngoại biết Hoàng thượng là minh quân, hẩn công tác có chừng mực. Ta cho ngoại đề nghị nhất định, cơ bản ngoại thanh quyền lợi - đồ trả lại cho hẩn, hẩn làm sai - lúc, ngoại tái đứng ra. Cha, lấy hoàng thượng thủ đoạn, ngoại chỉ sợ không phải đối thủ của hẩn. Cho nên, của ngoại những...này môn sinh, tốt nhất cũng thu liễm điểm." Ta rõ ràng muốn cái...này Thừa tướng trở thành cá bài biện, đừng...nữa ra cá vương tướng chỉ lưu - liền phiền phức. Hẩn nói như thế nào cũng là cha ta, ta tự mình ra cá chủ ý tổng mặc gia thượng đoạn đầu đài ta làm không được.

Ta tiếp tục nói: "Ta biết hậu phi không được tham gia vào chính sự, nhưng ta đã đang làm. Cho nên hôm nay - nói, chích cho là ta phụ nữ trong lúc đó - chuyện phiếm, cùng Hoàng thượng không quan hệ. Hừ, ban đảo vương tướng có thể có ta - chủ ý. Hoàng thượng đối ta không phải sùng, mà là ái, ta đối hẩn cũng giống nhau. Kỳ thật từ lúc không có tiền trước, chúng ta liền quen biết. Cho nên, ta khi hẩn là ta trượng phu, sẽ không nhượng bất luận kẻ nào thương tổn hẩn." Ta vân đạm phong quải niệm nhìn mặc tướng, hẩn tiếp tục đầu đỏ mồ hôi lạnh.

"Nữ nhi - nói, cha nhớ kỹ."

"Nhớ kỹ là tốt rồi." Ta thân thiết - cười nói: "Đệ đệ tuổi cũng không nhỏ, khoảng 16 ba. Đệ đệ như vậy thông minh, tương lai nhất định là triều đình - lương đồng. Được, ta hy vọng đại nương thường xuyên tiến bồi theo ta. Ta nhượng Hoàng thượng phong nàng vì nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, tiền dễ dàng hơn một ít."

Mặc nhìn nhau trứ đi xa - nữ tử, lẩm bầm nói: "Nàng nếu là nam nhi thân, nhất định là thiên cổ minh quân."

Ta một mình đi ở trong vườn, lộ ra một cái đắc ý - nụ cười. Tề hạo cái...này hoàng đế sau này hội dễ làm ba, hôm nay - ân uy cùng với thái, mặc gấp gờ hiểu -.

"Ảnh nhi." Tề hạo từ địa phương nào toát ra tới, lập tức đứng ở trước mặt của ta. Ta mới vừa rồi đang đắc ý, căn bản không có chú ý.

Ta ngẩng đầu, không vui - nhìn hẩn: "Làm chi? Ngoại không phải theo đệ đệ đang nói chuyện sao?"

Hẩn đột nhiên thâm tình - nhìn ta, thanh ta kéo vào trong lòng, "Ảnh nhi, cảm ơn ngoại. Có thể lấy được ngoại, là của ta phúc phận."

Ta buồn cười - vẫn: "Làm chi."

"Ảnh nhi, ngoại đối Thừa tướng nói xong nói ta cũng nghe được." Không phải, hẩn trốn ở na cá góc.

"Thế nào, ta làm được còn có thể ba."

"Người thông minh được đáng sợ." Thông minh liền thông minh, vẫn còn đáng sợ, có ý tứ ma.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 19: mâu thuẫn

Tại mạc gia - cơm ta ăn được rất vui vẻ, vô luận nói như thế nào hôm nay làm một đại sự. Ngày cũng vì mạc thân mật, mặc dù lão đầu này ra vẻ trung thần, khó bảo toàn sẽ không vàng đồ nhọ lòng son.

Ngày kế sáng sớm, mạc tương xứng bệnh không đi vào triều. Ta biết hắn có ý tứ, nhất định nghĩ từ từ - thanh quyền lợi trả lại cho ta gia hôn quân. Tề hạo rất vừa lòng hắn - cách làm, hạ chỉ phong Đại phu nhân vì nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Lý do nhất định mạc tướng ngã bệnh, phu nhân hầu hạ có công.

Tại mấy ngày kế tiếp lý, chúng ta hai ngày thiên nị chung một chỗ, tình cảm càng ngày càng tốt.

Dùng qua bữa tối, ta ngồi ở hắn trên đùi, cười hi hi - nói: "Ta nghĩ ra cung." Rốt cục nói đến hôm nay - chánh đề.

Hắn mặt nhăn nhu: "Người không phải tài đi ra ngoài qua?"

Ta ôm hắn - lưng, "Ta lần trước rơi vào giang lý, sanh tử chưa biết. Dật phong nhất định rất sốt ruột, ta muốn đi tìm hắn."

Mặt của hắn thoáng cái trầm xuống: "Không cho đi, ta phải nhân nói cho hắn là tốt rồi."

Ta cũng về mặt không vui: "Ai, dật phong như vậy yêu ta. Ta ngã bệnh trong lúc hắn cẩn thận - chiều cô ta, nói tiếng cảm ơn luôn cần phải - ba?"

Tề hạo hung hăng trừng ta liếc mắt: "Không cho đi, trái lại sống ở trong cung, người tái nháo sau này không cho phép ra cung."

Ta than thở trứ miệng, hỏi trừng qua: "Người hẹp hòi, như vậy điểm yêu cầu cũng không đáp ứng, còn nói yêu ta."

"Là, so ra kém dật phong ái người." Vẫn còn ghen nì.

"Đúng vậy, nhất định so ra kém." Ta nói trứ đứng lên, ngồi vào hắn đối diện. "Mặc kệ, ta chính là muốn đi."

Chúng ta lưỡng ngòai đối diện, ta cố ý cai đầu dài nữ triều một bên, phiết trứ miệng.

"Không cho đi." Tề hạo bình tĩnh mặt giáo huấn ta.

Nhìn hắn thái độ như thế ác liệt, ta sống lại khí, hừ lạnh nói: "Ta phải đi, người nã ta thế nào?"

Hắn kích động được đứng lên, "Người là ta - phi tử, há có thể tùy tiện ra cung."

"Người lòng dạ hẹp hòi, dật phong đối ta giỏi, còn có lam tỷ tỷ, tuyệt mị, bọn họ đô đã cho ta đã chết, bọn họ sẽ có đa thương tâm người biết không? Người sẽ vì ta khổ sở, bọn họ cũng sẽ -. Ta chỉ bắt quá là muốn đi theo chân bọn họ ngay mặt nói rõ ràng, chẳng lẽ làm vợ của người, liền điểm ấy quyền lợi cũng không có." Bảo hộ chính mình - quyền lợi tới cùng. Cái... này nam nhân - tâm nhân không phải thông thường - tiểu, ta chỉ bắt quá là nói muốn ra cung đi xem dật phong, dù sao hắn đối ta thật là tốt ta tất cả đều đô khấn tại trong mắt, ghi tạc trong lòng. Hắn lại còn nói nghiêm cấm ta ra cung, lại càng không chuẩn đi tìm dật phong, ghen cái gì a, hắn có nhiều như vậy phi tử ta đô rất - rộng lượng.

Tề hạo thấy ta quyết tâm, càng thêm tức giận, "Hắn đối với người hảo, chẳng lẽ trẫm đối với người bất hảo sao?" A, cũng là hoàng đế, nội tâm na (nộ) phân cao cao tại thượng lo lắng sẽ biểu hiện ra ngoài. Ái, sai lầm rồi sao? Chết tiết chế độ phong kiến.

Lòng lập tức lương, hắn thủy chung là hoàng đế, đây là ta vô phương thay đổi chuyện thực.

Lửa giận lập tức nảy lên trong lòng, quay hẳn quát: "Người tốt với ta, chính là người làm không được cho ta buông tha cho tất cả, nhưng là hắn có thể. Vì nhượng lam tỷ tỷ giúp ta khôi phục xinh đẹp, hắn lấy thân thuốc thí nghiệm. Biết rất rõ ràng ta không có mấy ngày có thể sống, còn muốn lấy ta làm vợ. Đùng cho là ta không biết, tại tề châu - lúc, hắn đối với người thuyết, chỉ cần người buông tha ta, hắn có thể cạnh chừng gia - tài sản toàn tặng cho người. Hắn cho ta cái gì đều hy sinh, người có thể sao? Người không thể, người sẽ không cho ta buông tha cho giang sơn - không phải sao?" Nói xong lời cuối cùng, trên mặt không tự chủ được - nổi lên nhất mặt thâm đạm - tiểu. Đúng vậy, cho dù ta thường xuyên nã bản thân theo giang sơn so sánh với, nhưng là ta biết, này căn bản là không có cách nào so sánh. Cho dù ta là mỹ nhân, cũng vĩnh viễn so ra kém giang sơn.

"Trẫm vì ngươi lắm - còn chưa đủ sao? Trẫm buông tha cho hoặc cung nhiều như vậy mỹ nhân độc sủng ngươi một cái, ngươi còn muốn thế nào?" Là, ta thừa nhận hẳn yêu ta, chính là so ra kém dật phong.

Ta hiện tại đã ở nổi nóng, lại thấy hấn dùng ' trẫm ' cái...này chữ, ta bán giương miệng, tay cũng không biết đặt ở na. (tuyệt đối là khí -)

Tối hậu ta trực tiếp cầm lấy nhất chích cái chén lập tức ngã trên mặt đất, "Là, ngươi đối với ta là cú hảo. Ta tại lãnh cung một mình rơi lệ - lúc ngươi không gặp, bởi vì khi đó ngươi tại phong lưu khoái hoạt nì." Cái chén suất toái - thanh âm thập phần thanh thủy, giống như chuông giống nhau dễ nghe. Ta phát hỏa chưa bao giờ hội suất đồ, lần này là bị chọc tức.

Tề hạo lương thủ nắm chắc thành quyền, chỉ tiết phiếm trừ tái nhọt, cho thấy là cực lực không chế được phần nộ: "Nếu như hấn thật sự giỏi, ngươi cần gì phải trở về tìm trẫm. Trẫm bên người có nhiều như vậy mỹ nhân, không thiếu ngươi một cái."

Ta tức giận đến hai tay chiến đẩu, chỉ vào hấn, tận lực không chế được bản thân đích tình tự, nói: "Hảo, hảo, không thiếu ta một cái." Ta đột nhiên mắng to nói: "Ngươi cho rằng ta hiếm lạ ngươi a? Bồn tiểu thư có mới có mạo, còn có nhiều như vậy sản nghiệp, chẳng lẽ hội giá không ra đi? Lui một vạn bộ thuyết, cho dù giá không ra đi ta cũng sẽ không chết đói.

Dật phong sẽ không biết đạo so sánh ngươi rất nhiều thiếu bội." Đúng vậy, hậu cung có rất nhiều mỹ nhân, cái dạng gì - cũng có, không thiếu ta một cái. Ta - ngưỡng mộ cũng nhiều, lại càng không thiếu hấn một cái. "Phượng nhi, nhĩ nhược, vô hương, ngọc đẹp, tử tuyết, người không thể so với ngươi hảo, ngươi cho là trẫm phi có ngươi bất khả sao? Trẫm chẳng qua là lợi dụng ngươi mượn hơi mạt Văn Xương, hiện tại quyền to đã thu hồi, có...hay không ngươi không sao cả. Ngươi muốn đi, tẩu a, tốt nhất vĩnh viễn biệt trở về." Hảo, thật sự rất tốt. Lợi dụng ta mượn hơi mạt tướng, Xem như ngươi lợi hại. Mặc kệ chân tâm hoặc ý, nói xuất khẩu cũng đừng hối hận.

"Ngươi." Ta tức giận đến nói không ra lời, từ từ nhắm mắt lại, cố nén trừ nước mắt. Vừa định mắng hấn vô tình vô nghĩa, hốt nhiên một hơi thượng không đến, ta đây hảo võ về hung thờ dốc."Khụ.. Khụ.." Khí hấp được quá mau, cư nhiên ho khan khò lại. Ta toàn thân vô lực, không thể làm gì khác hơn là một tay xanh tại trên bàn, một tay vỗ về ngực. Tề hạo ở bên cạnh trở mắt nhìn ta, chút nào không có phù ý của ta.

Ngực nhất muộn, ngọt ngào đồ nảy lên lai, trong cổ họng tràn ngập trừ mùi máu tươi. Ta vội vàng chạy vào phòng ngủ, lấy tay khăn che miệng, trắng noãn - khăn tay thượng một đóa đẹp dễ chói mắt - hoa đang từ từ nở rộ. Chết tiết bệnh lao phổi, khiến cho ta mao nhỏ mạch máu khuếch trương vỡ tan. Hiện tại có phải hay không còn không hoàn toàn hảo? Nhất kích động quá độ liền thổ huyết.

Nếu là bình thường, thấy ta đây cá bộ dáng hấn tuyệt đối hội truy đi vào, chính là hiện tại cư nhiên không gặp người ảnh. Ta lau khô tịnh vết máu ở khóe miệng, đưa tay khăn tiện tay nhét vào một bên.

Ta sửa sang lại thoáng cái y phục, đi ra ngoài thân nhiên nói: "Ngươi đi đi, dù sao ta nhất định phải đi ra ngoài thấy hấn. Chúng ta trong lúc đó sớm muộn yêu cầu kết thúc -, hấn đối ta - thâm tình ta vô cho là báo, nhưng là nói tiếng cảm ơn nhất định phải."

Thấy ta hào Vô Hối sửa ý, hấn sống lại khí, "Hấn đối với ngươi thâm tình, ngươi nĩ? Ngươi đối hấn nĩ?"

Nhìn thấy bộ dáng của hấn ta liền khó chịu, bệnh tâm thần địa đạo: "Ta đối hấn đồng dạng tình thâm nghĩa trọng, thế nào a? Nếu như không có ngươi, ta hiện tại đã gả cho, hài tử cũng có nhất đồng lớn."

"Trẫm sau này sẽ không tái bước vào lãnh cung, để cho ngươi như nguyện lấy thường." Mỗi một cá lời giống như một cây đao, tại cát trừ lòng bản.

Ta đã tức giận đến vô lực, nói: "Hảo, cảm ơn thành toàn, hiện tại sẽ đưa ta ra cung."

"Trẫm sẽ không bước vào lãnh cung, cũng sẽ không thả ngươi đi ra ngoài. Ngươi sinh là trẫm - nhân, tử cũng muốn chết ở trong cung." Dựa vào cái gì, hoàng đế cũng không có đặc quyền.

"Cút cho ta.... Ta không muốn lần gặp lại ngươi." Ta sử xuất toàn thân - khí lực rống to.

Cũng, hấn nhìn ta liếc mắt, cũng không quay đầu lại - đầu đi ra ngoài. Ta chỉ cảm giác được một hồi mê muội, trong miệng lại là máu tanh - mùi vị. Toán hấn ngoan, trên đời này có thể đem ta khí đến thổ huyết -, hấn là đệ nhất cá, cũng là tối hậu một cái.

Ta bụng ngực đi vào đi, vô lực - thẳng đến trên giường. Chỉ bất quá nhất định muốn đi ra ngoài, có cần phải biến thành như vậy sao?

Một hồi lâu, ngâm thu tài khiếp sanh sanh tiêu sái đi vào nói: "Tiểu thư, Hoàng thượng sinh khí? Ta mới vừa rồi nghe được ngươi mắng hấn."

Ta tức giận nói: "Xứng đáng."

"Tiểu thư.. Đây là cái gì?" Ngâm thu - ánh mắt chần chờ chú đích huyết - khăn tay, quá sợ hãi.

Ta nhắm mắt lại miễn cưỡng nói: "Còn không phải hấn khí -, ai nha, lòng ta khẩu yêu thương."

Ngâm thu công việc đã chạy tới, nói: "Tiểu thư, ta cho ngươi thanh bắt mạch."

Cái...này nữ thầy thuốc thanh ta chẩn đoán bệnh sau, nói: "Tiểu thư, ngươi đây là lừa giận công tâm. Nhượng cha ta đến xem nhìn, khai thiếp được ăn."

"Không cần, thảng một hồi là tốt." Dược cũng không có dùng, ta na (nọ) thuần túy là khí -.

Ngâm thu thanh chậu than nã đi vào, bỏ thêm một ít than, trong phòng ngủ tức thì ấm áp không ít.

Ta nằm ở trên giường nghỉ ngơi, ngâm thu coi chừng đèn, sợ ta lại thổ huyết.

"Nương nương." Ta đang định ngủ, tiểu nhện cao chân té - chạy vào.

Ngâm thu công việc đỡ lấy hần vắn, "Làm sao vậy? Nhìn ngươi."

"Nương nương, Hoàng thượng uống rượu say mềm, ngài qua nhìn."

"Không đi." Ta lạnh lùng toát ra hai chữ.

"Nương nương, thỉnh ngài theo đi xem một chút ba." Ta vừa định từ chối, ngâm thu nói: "Tiểu thư, đi xem một chút ba."

Ti mĩ ngẫm lại, mới vừa rồi ta cũng có không đúng - địa phương, không thể làm gì khác hơn là trái lại - theo chân bọn họ đi.

Đi tới ngự thư phòng, nghe bọn thái giám thuyết hần một mình đi ngự hoa viên, chúng ta ba người công việc theo qua.

"Hoàng thượng." Mồ mĩ nữ kiều mỵ - thanh âm truyền vào ta - lỗ tai. Chúng ta theo thanh âm qua, thấy tề hạo say chúi choáng bất tỉnh - ngã vào chu Phụng nhi trên người. Hần thuyết mồ mồ mĩ nhân - lúc Phụng nhi chính là vào đầu nì, ta nói đi đâu rồi, nguyên lai ở chỗ này tìm mĩ nữ.

Ta nói song ôm ở trước ngực, mắt lạnh nhìn, cũng không nói nói. Phụng nhi tựa hồ chú ý tới sự tồn tại của ta, nhìn ta không được tự nhiên.

Tiểu nhện cao chân nói: "Chu Tiệp dư, nhìn thấy quý phi nương nương còn không được lễ."

Phụng nhi bất khả tin - đánh giá ta, một hồi lâu mới nói: "Cấp quý phi tỷ tỷ thỉnh an." Bởi vì người nào đó nửa chết nửa sống tựa vào trên người nàng, nàng vô phương hành lễ. Nàng nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt hiện lên nhất mạt hận ý. Theo sau cười nói: "Nguyên lai tỷ tỷ dĩ nhiên như vậy xinh đẹp."

"So ra kém muội muội."

"Tỷ tỷ, muội muội muốn hầu hạ Hoàng thượng, không quấy rầy tỷ tỷ." Vừa nói kiều mỵ cười một tiếng, đỡ tề hạo đi vào đi. Ta mơ hồ nghe thấy, Phụng nhi nói: "Hoàng thượng có yêu ta sao?"

Tề hạo lẩm bẩm nói: "Ngươi là ta yêu mến nhất - nữ nhân." Yêu nhất nàng? Ta đây toán vật gì vậy?

Ta tại đứng ở xa xa, khí huyết lại bắt đầu dâng lên. Chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, té trên mặt đất. Bất quá vèn vèn một phút đồng hồ, ta lại khôi phục thần trí.

Tiểu nhện cao chân nói: "Nương nương, yêu cầu truyền thái y sao?"

Ta vô lực - lắc đầu, thần nhiên nói: "Trở về, hôm nay việc này không muốn bắt luận kẻ nào biết."

Hần nói được là làm được, liên tiếp mấy ngày cũng không có trở lại lãnh cung. Ta cũng rơi vào thanh tịnh, dễ dàng hơn - mưu hoa ra cung. Chính như hần thuyết -, trong cung nhiều như vậy mĩ nữ, không thiếu ta một cái. Mà đặt phong khước chỉ có ta một cái, cho dù ta không thích hần, nói tiếng cảm ơn cũng là cần phải -, nhưng hần đi tìm một người thích hợp nữ nhân của mình.

Thập nhất nguyệt hai mươi tám, một hồi nhiều tuyết bao trùm kinh thành. Hoàng cung đặc biệt - lạnh, lãnh cung cũng đừng nói ra. Tiểu nhện cao chân phải nhân đưa tới rất nhiều than, khiến cho nơi đều là than bồn. Vẫn còn nhân tiện cho ta tặng nhất kiện hồ cừ áo choàng, mặc vào toàn thân đều là ấm áp.

Cảnh tuyết là đẹp nhất -, thuần khiết, không nhiễm một hạt bụi. Ta mặc ấm áp - hồ cừ, mang theo ngâm thu tại hoa viên lý tàn bộ.

Ta bẻ nhất chi hoa mai, cười nói: "Ngâm thu, ta cầu thái hậu thả ngươi ra cung ba?"

Ngâm thu ngăn người, "Tiểu thư, ngươi."

"Ngâm thu, ta theo cái... này hoàng cung hoàn toàn xa lạ, cho dù miễn cưỡng ở chỗ này cũng không có cái gì ý tứ. Trước kia ta cuối cùng là đi lại trở về, cuối cùng là bởi vì cho ta đôi hần không bỏ xuống được. Mấy ngày nay, ta rốt cục hiểu rõ rồi chứ, có chút đồ muốn trả về được phóng, tỷ như, chúng ta trong lúc đó - tình cảm" Ta làm liên lụy, thật sự làm liên lụy, không bằng hoàn toàn rời đi. Lấy ta - buồn bán trình độ, liên không tin hội chết đối.

"Tiểu thư, kỳ thật Hoàng thượng."

"Không cần nói, ngươi đi về trước, ta một cái người đang nơi đi một chút."

Đuổi đi ngâm thu, một cái người đang trong vườn đi dạo. Bắt tay lý - hoa mai mất triều một bên, tuy nói nhặt lên một cây tình tế - nhánh cây, quơ hoàn. Tuyết bắt đầu hạ, ta rung mình một cái, tưởng áo choàng mất triều một bên, vũ động trúc cảnh.

Có một loại thuyết pháp, tại tuyệt địa lý luyện võ có thể ...nhất có thể tăng lên công lực, còn có thể ấm người. Dù sao ta cũng lãnh, không bằng liền thử xem. Ta thân thể vốn liền bất hảo, yêu cầu rèn luyện rèn luyện.

Lam lệ giáo - kiếm pháp, hiện tại sử dụng lại đã là thuận buồm xuôi gió, mỗi một chiêu đồ rất thành thạo. Vốn là tại luyện võ, hiện tại thoát nhìn như là nhảy múa, có khác một phen mùi vị.

"Nương nương hảo võ công." Ta quay đầu lại, lạc kinh thiên đứng ở ta phía sau nhìn ta. Ta thanh cãnh nhét vào một bên, cười nói: "Gần nhất đi đâu rồi?" Ta trở về cũng có hơn mười ngày, một mực không có thấy hắn."

"Hoàng thượng phái thần nơi tìm kiếm nương nương - hạ lạc, nương nương đã trở về, thần tự nhiên cũng trở về." Hắn còn có thể tìm ta, như thế nào bắt từ ở...này một ít phi tử - ôn nhu hương lý.

"Như vậy a, khổ cực người. Được, theo ta luyện luyện ba." Học lâu như vậy, còn không cơ hội chân chính đánh nhau nì.

"Thần tuân mệnh." Hắn cười cười, cầm lấy hai cây cành, đưa cho ta một cây, nói: "Nương nương hạ thủ lưu tình."

"Là người hạ thủ lưu tình mới đúng." Ta khả đánh không lại hắn.

"Nương nương thỉnh." Hắn vừa nói nã nhánh cây đương kiếm đã đâm lại.

Cùng hắn đánh nhau thật lâu, cuối cùng ta còn là thâu. Nhân gia đường đường thị vệ thống lĩnh, ta khả đánh không lại.

Ta đã đánh mất nhánh cây võ võ thuyết, thanh áo choàng phi ở trên người, nói: "Ta còn là thâu."

"Nương nương đa tạ."

Bất tri bất giác chạy tới cung bên tường, ta nhìn cao cao - tường đỏ, thờ dài nói: "Nhớ...quá rồi đi. Nếu như ta có thể đi ra ngoài, nhượng ta làm cái gì đó nguyện ý."

"Nương nương thật sự nghĩ rồi đi, thần có thể trợ giúp người." Lạc lão huynh người dừng đậu.

"Khai cái gì vui đùa."

"Thần đã đáp ứng tần nhi, hội cả một đời thù hận trừ nương nương. Nếu nương nương muốn đi ra ngoài, thần hội hết sức, thần nguyện ý cả đi theo nương nương."

"Ách, như vậy đi, người thật sự dẫn ta đi? Dẫn ta đi có thể a, chỉ là người tặng ta đi ra ngoài, muốn tiếp tục bảo vệ Hoàng thượng." Ta như thế nào còn muốn trừ cái...này phụ lòng - nam nhân.

"Thần đã đáp ứng tần nhi, cả một đời bảo vệ người." Biệt như vậy cố chấp.

"Trông nom hắn -,...trước đi ra ngoài nói nữa." Ta chỉ được gạt đầu: "Được rồi, hiện tại rồi chạy."

"Nương nương không cần thu thập đồ sao?"

"Nói giỡn, người có biết hay không ta - trang sức màu đỏ phùng một ngày trăm bao nhiêu? Câu lạc bộ đêm trăm bao nhiêu? Thanh lâu lại trăm bao nhiêu? Còn có hảo lại thương trường một năm - kinh doanh quyền lại là bao nhiêu? Ta như vậy có tiền, không hiếm lạ hoàng cung đồ. Nếu là có thể, ta ngay cả trên người xuyên - đều phải lưu lại.

Lạc kinh thiên kiên trì, không...lắm nguyện ý địa - nói: "Được rồi."

Hai chúng ta mới vừa đi vài bước, chợt phía sau có nhân đạo: "Hai người các người muốn đi đâu?"

Ta xoay người, tề hạo trên mặt theo kết băng giống nhau, nhìn chúng ta.

Ta không thêm quan tâm địa đạo: "Hồi Hoàng thượng, dân nữ theo Lạc Thống lĩnh muốn xuất cung. Chúng ta lưỡng tình đầu ý hợp, thỉnh Hoàng thượng thành toàn." Ta khí bất từ người.

"Trẫm - phi tử có thể tùy tiện ra cung sao?" Ai là...của người - phi tử.

"Hoàng thượng, dân nữ cùng ngài không tiếp tục liên quan, thỉnh Hoàng thượng phóng ta ra cung. Chính như ngài nói, dân nữ chỉ là nhất kiện công cụ mà thôi, lợi dụng xong cần phải có thể bỏ qua. Hơn nữa trong cung mỹ nữ đông đảo, không thiếu ta một cái." Ta nói được vân đạm phong khinh, nhìn không ra một tia tâm tình.

Tề hạo cười lạnh: "Hảo thật sự, trẫm - quý phi cư nhiên muốn cùng thị vệ thống lĩnh ra cung, các người có thể có thanh trẫm cái...này hoàng đế đặt ở trong đôi mắt?"

Ta thanh lòng có nhất hoàng, quy đến địa thượng, nói: "Hoàng thượng, dân nữ nói, ta không phải của người quý phi, ta chỉ là một cái bị chồng ruồng bỏ mà thôi."

Tề hạo thanh lời của ta nhô lên cao khí, lạnh lùng nói: "Lạc Thống lĩnh, theo trăm tâu. Nếu quý phi thích quy, để nàng quy trứ." Cư nhiên nhượng ta quy trứ, Bôn cô nương hận người chết đi được.

Hắn chân trước tâu ta lập tức đứng lên, hung hăng - thích trứ địa thượng - tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 20: thất sủng đãi ngộ

Ta chưa bao giờ là một cái rất yếu đuối - nữ nhân, có lẽ đôi khi sẽ vì tình yêu mất đi lý trí, nhưng là đại đa số thời gian ta sẽ bảo trì thanh tĩnh. Hắn rất cao đánh giá bản thân, không đến liền không đến, ta không hiếm lạ. Tiền na (nọ) thiên bắt đầu, ta cũng đã rõ ràng - thấy một ngày kia, dùng bọn tỷ muội - nói, gọi thất sủng. Dùng chính mình - góc độ đến xem, ta lại bị quăng, cũng có thể thuyết ta bỏ mặc hắn.

Lãnh cung - thời gian giống nhau ta mới vừa vào tới lúc, lãnh thanh được làm cho người ta đáng sợ. Cần phải là tề hạo - mệnh lệnh, tiểu nhện cao chân cũng không dám lại đây.

Từ na (nọ) thiên cãi nhau sau này, tổng nghe thấy hắn triệu may mắn mặt khác tần phi. ...nhất được sủng ái đích mưu nhiên là Phụng nhi chu Tiệp dư, không, hiện tại đã là chu tần. Còn có cái...kia mai tần, hiện tại - mai phi. Nàng họ gì bất hảo, hết lần này tới lần khác muốn tới theo thường họ. Nói lên mai phi, ta nghĩ nổi lên cái...kia gọi giang thái bình - nữ tử. Đường minh hoàng như thế sủng nàng, kết quả là còn không phải luân vì bị chồng ruồng bỏ. Nói về, ta theo nàng cũng không có cái gì phân biệt, đồng dạng là bị chồng ruồng bỏ cấp bậc. Mai ảnh rất chân thành - xin khuyên các vị đã mặc hoặc là đang chuẩn bị xuyên - tỷ muội, ái thượng tên khát cái cũng có thể, ngàn vạn lần biệt ái thượng vua của một nước.

Từ ta trụ vào nơi này, đãi ngộ luôn luôn không tệ. Gần nhất mấy ngày, càng ngày càng kém. Trước kia ta - đồ ăn đều là quý phi cấp bậc, hiện tại ma... Nhất huân nhất tổ, miễn cưỡng có thể ăn no. Còn như mặt khác cái gì thủy quả món điểm tâm ngọt ta đã N thiên không có thấy. Dù sao ta cái gì khổ thời gian chưa từng có qua, cũng không phải rất quan tâm. Tại ẩm thực thượng ngược đãi ta cũng thôi, lần trước tiểu nhện cao chân đưa tới than dùng xong, ta mệnh ngâm thu đến nội vụ phủ đi lĩnh. Nhân gia nói thẳng cấp trên phân phó, hoàng quý phi phải như thế nào giống nhau không để cho. Tội hậu làm hại ta ra rất nhiều bạc, mới miễn cưỡng bắt được một điểm. Nay tình huống vốn muốn đi tìm thái hậu nói một chút, vừa nghĩ cũng tính. Không muốn làm cho hắn đã cho ta dựa thái hậu, cho nên không có sợ hãi. Ta sẽ hắn biết, ta tại cái gì trong hoàn cảnh cũng có thể sống.

Ngược đãi ta, tề hạo Xem như người lợi hại. Ta sống được đủ uất ức, bản thân có nhiều tiền như vậy, mua than chỗ trú cũng không có vấn đề gì, hết lần này tới lần khác ở...nay địa phương quý quá chịu tội.

Trước kia - y phục cũng có ngâm thu cùng tần nhi hội giúp ta tẩy, nếu không trực tiếp bắt cấp giặt quần áo cục, hôm nay buổi sáng ngâm thu nã quần áo của ta đi - lúc, nhân gia thuyết hoàng quý phi - không tẩy, đây là cấp trên - mệnh lệnh. Ta cười khô, hắn là muốn ta tại trong cung ngại không dưới đi cũng thế nào nghĩ tức chết ta. Ngâm thu - tay nghiêm trọng trường nứt da, ta thật sự không đành lòng nàng tái công tác, chỉ có thể bản thân động thủ.

Tuyệt bay là ta bỏ ra lai, giờ phút này - ta không có tình tình phản thương cảnh tuyệt, mà là ngồi ở bên cạnh giếng giặt quần áo. Thủy lãnh được thấu xương, giống nhau lòng. Đi tới cổ đại lâu như vậy, ta chưa từng có tẩy qua y phục, hôm nay cũng kiến thức một lần lạc hậu - kỹ thuật.

Căn bản không có giặt quần áo phần cái gì, đồ dùng tạo giác phản. Càng đừng nhắc tới máy giặt quần áo, ta đồ dùng cái bàn xát tẩy. Tại tiểu thuyết lý kiến thức qua N thứ thất sủng tần phi - đãi ngộ, hôm nay cuối cùng tự thể nghiệm.

Nguyên bản nhần nhai trắng nõn - ngọc thủ bị phao được đồ bù, còn muốn không ngừng - dìm trứ y phục. Một bên dìm một bên rót nước mát, cũng không phải bởi vì khổ cực, mà là bởi vì hắn vô tình. Cư nhiên đối với ta như vậy, ta na điểm có lỗi với hắn?

"Tiểu thư, người đừng tẩy." Ngâm thu không biết đến lúc nào chạy tới, lại thương trong tay của ta - y phục.

Ta miễn cưỡng cười nói: "Tay người đỏ như vậy, ta như thế nào nhần tâm để cho người tẩy?"

"Tiểu thư, người mấy ngày hôm trước vẫn còn thổ huyết ni. Còn như vậy đi làm, người sẽ chịu không nổi -." Thổ huyết làm sao vậy, lại không chết được. Ta tài bất tử, đã chết nhượng hắn theo những...nay phi tử sung sướng.

"Không chết được, chính mình - thân thể tự mình biết đạo. Ta thổ huyết còn không phải cấp tên hỗn đản nào khí -." Nhắc tới hắn, ta buồn bực đích tình tự trở thành hư không, chỉ có chán ghét.

Ngâm thu - trên mặt quai trứ lệ ngân, ngửa đầu nói: "Tiểu thư, người tại sao như vậy cố chấp, theo Hoàng thượng nhận lầm không phải tốt lắm."

Ta thanh y phục đặt ở trong tay, hung hăng giảo trở, "Nhận làm giống ta hội làm - sao? Rõ ràng không phải ta lỗi? Hắn dám ngược đãi ta? Hắn chờ, một ngày nào đó ta song bội phải về lại."

"Tiểu thư.."

Ta lập tức cắt đứt nằng: "Đừng nói nữa, ta liền không nhận thác." Ta sát lau mặt thương - nước mắt, từ nay cần phải ta sẽ không lại khóc, sẽ không, vì hắn không đáng. Có một câu nói gọi là: để cho người rơi lệ - nam nhân không đáng người ái, đáng giá người ái - nam nhân sẽ không để cho người rơi lệ. Hắn như vậy đối ta, căn bản không đáng ta chảy nước mắt.

Đẩy ra ngâm thu, ta tiếp tục giặt quần áo.

"Muội muội..." Ai a? Gọi ta phải không?

Ngâm thu nhăn khoái, hạ thấp người nói: "Cấp thực phi nương nương thỉnh an."

Ta quay đầu lại, cũng thấy trịnh thực phi khoác áo choàng, tràn đầy đều là bông tuyết đứng ở ta phía sau, phía sau nàng vẫn còn đi theo hai cái cung nữ. Ta để... xuống y phục, tại y phục thượng thanh thủy lau khô, cười nói: "Tỷ tỷ, sao người lại tới đây."

Trịnh thực phi thấy ta tay nhỏ bé đỏ bừng, công việc đi tới, thanh tay của ta bỏ vào tay nàng tâm, nói: "Thủy đô kết băng, người vẫn còn bản thân giặt quần áo." lại giận tái mặt đối ngâm thu nói: "Đừng tưởng rằng người chủ tử thất sủng liền khi dễ nàng? Bồn cung còn chưa có chết nì."

Ngâm thu về mặt vô tội, ta nói: "Tỷ tỷ hiểu lầm, ngâm thu - tay tất cả đều là nứt da, mới vừa rồi nàng vẫn còn theo thượng y phục tẩy."

Nàng xem liếc mắt ngâm thu - tay, sắc mặt sảo chậm, "Nếu tình có thể nguyên, Bồn cung tạm tha người. Người nếu là dám khi dễ nàng, Bồn cung không tha cho người."

Nhu nhược - trịnh thực phi phát hỏa, nhưng lại là khó hiểu, ta buồn cười địa đạo: "Tỷ tỷ, ngâm thu theo - muội muội giống nhau, người đừng hách nàng."

"Muội muội, đã vào nhà thuyết." Thực phi lôi kéo ta, vừa đi vừa giúp ta xoa bóp trứ tay nhỏ bé.

Bởi vì không có than, chúng ta không dám thiêu quá nhiều chậu than, trong phòng hơi lạnh -. Trịnh thực phi mặt nhăn cau mày, "Lạnh quá."

Ta tùy ý cười cười: "Không có cách nào, nội vụ phủ không để cho than, không đồ có thể thiêu."

Trịnh thực phi xoay người đối phía sau - cung nữ nói: "Đến nội vụ phủ đi lĩnh một ít ngân than, liền nói là Bồn cung muốn -, lĩnh lập tức tổng lại đây."

Ta cảm kích - triều nàng xem liếc mắt, cái này gọi là thật sự đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Dệt hoa trên gấm - nhiều người, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi - không có mấy người. Đây phân tình nghĩa, ta mai ảnh nhớ được.

Chúng ta lưỡng vây bắt chậu than ngồi xuống, ngâm thu đưa lên trà nóng. Thực phi nhìn cái gì cũng không có, đối ngâm thu nói: "Đến Minh Nguyệt cung đi, nhượng bọn nha đầu cho người trang một ít cái ăn tổng lại đây." Nhất định ta cũng vậy hoàng quý phi, như thế nào liền hỗn đến này tình trạng.

Thực phi một bên giúp ta xoa tay, một bên oán giận, "Người nha, đại trời lạnh - giặt quần áo."

Ta cười nói: "Không có biện pháp, giặt quần áo cục không giúp ta tẩy. Đây trong cung, trừ...ra ngự phòng ăn ngẫu nhiên cấp điểm đồ không cho ta chết đói, những người khác sẽ không lý ta. Lúc này nhớ kỹ ta -, chỉ sợ chỉ có người."

Thực phi than nhẹ một hơi: "Ta mới vừa rồi nghe giặt quần áo cục - bọn nói láo đầu - lúc thuyết, Hoàng thượng hạ lệnh không chính xác tẩy y phục của người, ta mới biết được tình huống không ổn, vội vàng đã tới."

Người chính là hoàng quý phi, trong cung phân vị tối cao - nữ tử, tại sao hội như vậy?" Cũng là hắn chính ta. "Không có gì, thất sủng - phi tử theo ta này đãi ngộ. Cho dù là hoàng hậu, nếu như vô sủng, còn không phải như vậy." Thấy vậy rất nhanh, không cần khổ sở.

Thực phi mặt lộ vẻ lo lắng về. "Muội muội, cho dù người đang ở lãnh cung, Hoàng thượng vẫn vào của người phân vị, nói rõ hắn trong lòng cũng có người, như thế nào hội.."

"Không có gì, nói trắng ra là, được sủng ái cùng thất sủng đối với ta mà nói không có gì khác nhau. Ta vẫn còn hy vọng như vậy, mặc dù lãnh thanh, đảo cũng là thái bình." Hắn cho là lão nương hiểm辣 a.

"Ai, theo một cái tính tình, tại trong cung, chúng ta này tâm tính là hoàn toàn không được -." Thực phi ngưng mi, thật sâu nhìn ta.

Ta lãnh nghiêm mặt, nói: "Ta mới không sợ, cùng lắm thì đã chết. Tề hạo tên hỗn đản nào đã cho ta thích hắn a? Không có hắn ta giống nhau qua. Hắn những... này phi tử đồ mong môi trứ thị tẩm, hắn nhất định thanh ta sẽ đến tẩm cung, ta cũng phải chạy đến. Một câu nói, ta không hiếm lạ."

Thực phi thấy ta một bộ bất trị - bộ dáng, cười khổ nói: "Nghe nói người lần trước nhất định bởi vì không muốn thị tẩm, mới có thể bị biếm vào lãnh cung?"

"Đúng vậy, không hiếm lạ."

"Đó là cái gì?" Thực phi nhìn trên bàn - trang giấy, hần từ từ đi qua đi, thanh ta viết - lời ca cầm lấy lại,

Ta nghĩ khởi mặt của ngươi tìm kiếm kiếm gấp lại tại trong mộng

Lúc nào cũng khắc khắc thấy mặt của ngươi mục lý thân thiết ngàn vạn

Kiếp này duyên kiếp sau tái tục

Tình vật gì sanh tử tương hứa

Nếu có ngươi làm bạn không tiện uyên ương không tiện tiên

Kiếp này duyên kiếp sau tái tục

Tình vật gì sanh tử tương hứa

Nếu có ngươi làm bạn không tiện uyên ương không tiện tiên

Thực phi đọc xong, nhẹ nhàng để... xuống, thờ dài nói: "Kiếp này duyên kiếp sau tái tục, tình vật gì sanh tử tương hứa, ai, ta và ngươi đô vì nhất cá tình tự khổ." Ta tức thì dở khóc dở cười, nói bậy bạ gì đó a, ta không sao - lúc luyện tự tiện tay viết xuống - vài câu lời ca mà thôi.

"Tỷ tỷ, này chỉ là lời ca mà thôi." Ta cầm lấy giấy Tuyên Thành, xé nát đã đánh mất chậu than.

Thực phi nhìn ta, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngâm thu từ Minh Nguyệt cung mang tới một ít điểm tâm, chúng ta lưỡng tùy tiện hàn huyên một hồi lâu. Cho đến bữa tối lúc, nàng tài rời đi, lúc gần đi ta đây - y phục tất cả đều lấy đi, nói là thay ta tẩy.

Buổi tối ngâm thu cố ý đốt mấy người chậu than, ta cuối cùng toán ngủ một cái an ổn - giấc. Gần nhất lĩnh được phát run, căn bản ngủ không được.

Ngày kế sáng sớm, cư nhiên thấy thái dương công công lộ hạ khuôn mặt tươi cười. Ta đứng ở tuyết địa lý, đón ánh mặt trời thân cá lại lưng. Đang chuẩn bị xoay người đi vào, chợt có nhân đạo: "Hoa đào hoa rụng phi thân kiếm."

"Biển xanh triều sinh án ngọc tiêu." Ta không cần (phải) nghĩ ngợi - thốt ra.

"Cũng hảo thi." Từ thế oai hùng bùng bùng phản chấn - thành vương mang theo mỉm cười, từ bên ngoài đi tới. Ta nói ai hội hai câu này thi, nguyên lai là hần.

Ta cũng lộ ra mấy trăm năm khó được - cười to: "Nguyên lai là ngươi a, gần nhất khỏe?"

Hần đi tới trước mặt của ta, nói: "Ngươi ni? Có được hay không?"

Hai ta tay nhất quán, nhún nhún vai: "Ngươi nhìn ni?"

"Ủy khuất ngươi."

Ta chuyển cá giới, nói: "Có cái gì ủy khuất -, không chết được là được."

Hần cũng cười khổ lắc đầu: "Cũng cái...kia bộ dáng." Bỏ cá đô thích đối ta đây về mặt, ta thật có như vậy soa sao?

"Lãnh a, đi vào tọa." Ta nói trứ thẳng đi vào đi.

Tề hiền cũng theo đi vào, "Chuyện của ngươi Lạc Thống lĩnh đô nói cho ta biết." lại không cái gì chuyện tốt.

"Đã biết a? Hần nhất định như vậy đối ta -." Ta một bộ không thèm quan tâm - bộ dáng.

"Không thương tâm?" Tề hiền tiểu nhìn ta, thật không rõ hần nghĩ cái gì.

"Ta tại sao muốn đã thương tâm? Hần vô tình, ta cũng không nghĩa. Nói thật, bên cạnh ta - nam nhân nhiều lắm. Hần không phải yêu nhất ta -, cũng không phải tốt nhất." Hần có rất nhiều phi tử rất giỏi a, ta cũng có ngưỡng mộ giả.

"Lạc Thống lĩnh cầu ta mang ngươi ra cung?" Tề hiền trước sau như một u nhã - địa cười nói: "Ta đáp ứng hần."

"Thật sự?" Ta trong đôi mắt thoáng cái thả ra quang thái, rốt cục có thể đi. Hần chính là Vương gia, đi theo phía sau hần tẩu ai sẽ đến kiểm tra? Ta vội vàng nắm tay của hần: "Hiện tại rồi chạy, để đặt tên hần dẫn nào lại tới can thiệp."

Ta khí lực cũng không nhỏ, lôi kéo hần tông cửa xông ra. Hần cũng không phản kháng, "Ngươi nha, cũng tính nôn nóng."

Ai nha, đừng vào ai? Ta ngẩng đầu, ta ...nhất không muốn nhìn thấy - nhân ---- tề hạo, chính cảm tức trứ ta. Xong, lại bị bắt. Như thế nào ta lão là chạy không được, vừa định tẩu hần sẽ tới. Không phải nói không vào lãnh cung, như thế nào lại tới nữa? Cái...này hoàng đế nói chuyện không tính toán gì hết.

"Hoàng thượng." Tề hiên rất u nhã hành lễ. Ta còn lại là trở mình mắt trợn trắng: "Còn chưa có chết ni? Ta cho là chết ở mai phi - ôn nhu hương lý không xảy ra ni."

"Người theo Bát ca muốn đi na?" Hần hoàn toàn một bộ trên cao nhìn xuống - bộ dáng chất vấn ta.

"Bỏ trốn chưa từng thấy a? Người không phải nói người không cần ta sao? Ta hiện tại tài 20 thì giờ, không thể để cho ta tại lãnh cung vượt qua nửa đời sau ba? Người nhìn nhìn, xinh đẹp như hoa. Chúng ta thành vương anh tuấn tiêu sái, vừa lúc xứng đôi. Được, ta chưa đi đến cung liền theo hần mi lai nhân khứ' người sẽ không không biết ba." Ta tức chết người, ai kêu người ngược đãi ta.

Tề hạo hỗn hển - giờ tay lên, khăn bộ đáng kia là muốn đánh ta. Ta trên mặt không hề sợ hãi, chỉ có nhất mạt thê lương - cười lạnh, hần cũng dám đánh ta, ta theo hần không tiếp tục liên quan.

Tề hiên cho ta sử liễu cá nhân sắc, nói: "Hoàng thượng, quý phi nương là nói vậy -."

Tề hạo liếc hần một cái, thần nhiên nói: "Nơi này là trẫm - hậu cung, là trẫm - ái phi môn(nhóm) chỗ ở, Bát ca sau này cũng thiếu lai."

Ta lạnh lùng tro mắt nhìn hần: "Có lỗi với, ta đã không phải của người phi tử."

"Quý phi tựa hồ quên quy củ." Hần cười lạnh: "Lai nhân, thanh hoàng quý phi kéo đi ra ngoài, trượng trách hai mươi." Hai mươi???? Ta đi bị chết, không đánh chết ta mới là lạ.

Tề hiên thấy hần chân đánh, công việc quý xuống nói: "Hoàng thượng, quý phi nương nương thể nhược, chỉ sợ chịu không được."

"Như thế nào? Bát ca đau lòng." Tề hạo thấy hần cầu tình, càng thêm căm tức: "Lập tức động thủ." Cũng đủ lãnh khốc sao, ta chỉ có thể nói ta bội phục người.

Ta khoe miệng vẫn là nhất mạt thê lương - cười lạnh, đánh ba, đánh xong hai mươi hạ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ta đẩy ra nghĩ kéo người của ta, hoàn toàn là bản thân đi tới đi, nằm ở ghế thượng, lạnh như băng nói: "Động thủ, Bồn cô nương ta nếu là hô thoán cái, ta lão nương - họ đào lại tã." Chú ý, ta nói chính là 'ta lão nương', chính là ta mẹ, quên nói cho đại gia, ta nhớ kỷ mẹ của ta mẹ họ Vương tới.

Mặc cho bản tử rơi vào trên người của ta, ta trực tiếp thanh tay áo nhét vào trong miệng, gắt gao cắn, lẳng là không ra một tiếng. Đánh ba, đánh xong chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, người đã vô tình, ta cần gì phải có nghĩa. Cái buông tay còn phải buông tay, coi như ta ái sai lầm rồi nhân. Cùng lắm thì trọng tìm cá, tỷ như đặt phong. Không phải là ly hôn ma, tại hiện đại cũng sớm đã bắt đầu lưu hành.

"Nhất.. Nhị.. Tam..." Ta ở trong lòng yên lặng sở trứ, ai nha, đau bụng a, rõ ràng đánh được là cái mông, như thế nào hội đau bụng ni? Ta thanh tay áo cắn càng chắc hơn.

"Hoàng thượng, thỉnh hạ thủ lưu tình." Lạc lão huynh cũng không biết từ na đạt được tin tức, vội vàng chạy tới lãnh cung, vừa vào cửa liền quý xuống cho ta cầu tình.

"Hoàng thượng, thỉnh tha quý phi nương nương." Tề hiên quý trên mặt đất còn không khởi lai ni.

"Cầu tình giả đồng tội." A, chân như vậy chán ghét ta sao? Ta gắt gao cắn tay áo, không ra một tiếng.

Thái hậu uy nghiêm - thanh âm vang lên, "Dừng tay.." Thái hậu tức giận đến sắc mặt trắng bệch, chiến đầu trứ đi tới tề hạo trước mặt, nói: "Người đáp ứng ta thật tốt chiếu cố nàng? Nhất định như vậy chiếu cố sao?"

"Mẫu hậu, hoàng quý phi không tuân thủ lễ phép, coi rẻ trẫm, trượng trách hai mươi, lấy kính bắt chước làm theo." Hần nói xong hót như khướu.

Thái hậu hỗn hển - chỉ vào đánh ta - thị vệ, "Các người.. Đò dừng tay cho ta.."

"Tiếp tục." Tề hạo lạnh lùng nói.

"Dừng tay.." Thái hậu kích động được muốn phác lại đây. Hần một cái kéo nàng, nói: "Mẫu hậu, hoàng quý phi có vi cung quy, lẽ ra bị phạt. Dĩ vãng nhất định có ngài lão nhân gia thói quen trứ, nàng mới dám như vậy." Ta có thể thấy trên mặt hần - quyết đoán, tỉnh táo, đối ta không có...chút nào thương tiếc.

"Dừng tay a.." Thái hậu đã hỗn hển.

Ta sát đuổi nước mắt, khoe miệng gọi lên nhất mạt cười lạnh: "Hai mươi, đánh xong? Ta và người chi.. Gian từ đó.. Ân đoạn nghĩa tuyệt. Nếu như không đủ, khả.. Lấy tái đánh. Ta muốn.. Là kêu một tiếng, mai ảnh hai chữ.. Đào lại tã." Ta có sở trứ, bọn họ dừng tay - lúc, vừa vận hai mươi.

Tề hạo nhìn thoán qua, ánh mắt vẫn đang là lạnh lùng -. Tại sao? Tại sao muốn đối với ta như vậy. Chẳng lẽ người liền như thế chẳng tín nhiệm ta mai

ánh sao? Chẳng lẽ người thật sự chỉ là tại lợi dụng ta sao?

Ngực thoáng cái tựa hồ bị vật gì vậy ngăn chặn, khí huyết dâng lên, trong cổ họng ngọt ngào -, một ngụm máu tươi sái địa tuyết địa lý. Nguyên lai, tuyết cùng huyết hỗn hợp tại giống nhau, là như vậy xinh đẹp.

"Dung nhi.. " Tại ta hôn mê trước, nhìn thấy thái hậu lập tức phác lại đây.

A, nguyên lai quan tâm nhất ta -, cư nhiên là thái hậu. Ta ở trong lòng hấn cái gì cũng không phải, căn bản là không có vị trí. Đánh ta cũng tốt, chặt đứt niệm nghĩ, từ nay về sau thật sự không có liên quan.

Ta mới vừa rồi ngất xỉu đi, không phải bởi vì đau đớn, mà là bởi vì cực kỳ tức giận, đại não cung huyết không đủ. Cho nên chỉ chốc lát, ta liền đã tỉnh lại.

Ta tỉnh lại - lúc, vừa vặn bị sỉ đến trên giường. Thái hậu ly ta gần nhất, tè hạo ngồi ở một bên, lạnh lùng - nhìn ta cùng thái hậu. Trong đôi mắt - một thứ gì đó, là ta xem không hiểu -. Nhìn ta, nhìn thái hậu, mày mặt nhăn được lợi hại hơn.

Một vị lâu năm - thái y tại bắt mạch, thái y nói: "Hoàng thượng, thái hậu, nương nương chỉ là thương tâm quá độ, lửa giận công tâm, cũng không lo ngại." Lại nghe hấn nói: "Chỉ là.. Nương nương thân thể suy yếu, gần nhất mệt nhọc quá độ, dinh dưỡng bất lương, mới vừa rồi lại đã trúng bản tử... Sảy thai." Lòng ta lý lộn bộp thoáng cái, ta mang thai? Ta như thế nào không biết? Một điểm phản ứng cũng không có. Nhất định ta cũng hoài qua một lần, tại sao lần này không phản ứng gì? Ta trở về tài hơn một tháng, phỏng đoán nhất định trở về - lần đầu tiên trong bất hạnh thường.

Tè hạo mặt mày - khiếp sợ, thái hậu già nua - mặt lập tức trắng, xoay người nhất định một cái tát: "Người... Nàng mang bầu người vẫn còn đánh nàng.. Người.. Người luôn miệng nói ái nàng, nhất định như vậy ái - sao?" Úc, bị đánh, xứng đáng. Ta nếu là hữu lực khí, cũng khỏi lại đánh hấn một cái tát.

Ta một điểm cảm giác cũng không có, đã không có tốt. Lần này thật sự là lão Thiên giúp ta làm quyết định, hải tử cũng không có, chúng ta trong lúc đó chân chính - ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tè hạo sự thất thố - cầm lấy tay của ta: "Ảnh nhi, có lỗi với, ta không biết."

"Ta đã sảy thaiqua một lần, có lẽ sau này cũng sẽ không có...nữa, người vừa lòng ba?" Ta đẩy ra tay của hấn cười lạnh, tỉnh táo địa đạo: "Ái trị bao nhiêu tiền? Chỉ có đũa ngọc mới có thể tin tưởng tình yêu, ta nhất định cá đại ngọc, đại ngu dốt." Ta khàn khàn trứ tiếng nói, "Ta cho người biết môn(nhóm), tình yêu vật này cầm uy cầu cầu cũng không ăn, a.. A.. A. Hải tử không có coi như xong, cho dù sinh hạ lại cũng sẽ không có nhân yêu thương -. Ta mai ảnh mặc dù là cá tiểu nữ tử, cũng chịu không được người khác như thế khi dễ. Cho dù là hoàng đế, cũng không thể, trở về là ta đời này lớn nhất lỗi." Phía sau câu nói kia, ta là cắn răng thuyết -, có thể tưởng tượng ta có đa hận.

Ai cũng không có nghĩ đến, ở...này chúng lúc ta cư nhiên dám nói lời như thế, hai người mặt mày khiếp sợ. Ta tiếp tục nói: "Hoàng thượng... Cút cho ta, sau này biệt binh ta nhất tiện tay đầu ngón tay, biệt nói với ta một câu nói. Có lỗi với vậy miễn, nếu như nói xin lỗi hữu dụng, còn muốn quốc pháp làm chi? Nếu như người cảm giác được ta mạo phạm người, có thể giết ta, đầu xuôi đuôi lọt. Nếu như cảm giác được ta điên rồi, có thể thanh ta cầm chân, tùy tiện người xử trí. Dù sao ta sống trên đời thượng chỉ biết ngại mặt của người, đã chết tất cả mọi người thanh tịnh." Ta cũng có tính tình -, ta hiện tại đã tức giận đến nổi điên. Nếu như thuyết ta điên rồi, tuyệt đối không có nhân hội hoài nghi.

Tè hạo khoe miệng khê nhúc nhích, thủy chung không nói gì, cầu cứu - nhìn thái hậu, thái hậu lườm hấn một cái, "Lão thái bà - nói mặc kệ dùng."

"Ta từ nhỏ không có cha mẹ, không có nhân yêu thương ta, nhận khi dễ. Thật vất vả tìm được một cái bản thân chân ái - nhân, cũng loại kết quả này. Ta càng ngày càng cảm giác được, ta sống trên đời thượng hảo dư thừa." Thân thể - đau cùng tâm linh - đau hỗn hợp chung một chỗ, vừa nói ngao mạn chậm nhắm mắt lại. Ta mệt mỏi quá a, nếu như cứ như vậy ngủ bất tỉnh lai thật là tốt biết bao. Cứ như vậy, an tĩnh - ngủ. Một giọt nước mắt từ khóe mắt vẽ ra lại, tối hậu một lần, ta thề tối hậu một lần rơi lệ.

"Dung nhi.. Mẫu hậu có lỗi với người a." Thái hậu khô héo - tay, nhẹ nhàng vuốt mặt của ta.

"Ảnh nhi.. "

"Thỉnh Hoàng thượng gọi dân nữ một tiếng Mai cô nương, hoàng thượng hoàng quý phi, mặc tướng - nữ nhi đã sớm đã chết, mai ảnh chỉ là một cái không hề thân phận - thanh lâu tú bà." Ta cố ý thanh tự được cực kỳ ê tiện.

"Nói vậy, người trầm là hoàng hậu." Hấn thấp giọng gào thét. Đồ lúc này, cũng không đòi được na (nợ) phân kiều ngao, nha ba, buông tay ba.

Ta lại là nhất mặt trào phúng - cười lạnh: "Hoàng hậu hai chữ, dân nữ không dám đương nổi."

"Dung nhi, ta nói người là hoàng hậu người nhất định hoàng hậu."

"Dân nữ không dám đương nổi, nơi này là lãnh cung. Hai vị thân phận cao quý, sống ở chỗ này chỉ sợ không thích hợp. Dân nữ chỉ là một cái bị vứt bỏ - nữ nhân, nhượng ta ở chỗ này tự sinh tự diệt. Hoặc là, thỉnh thái hậu Hoàng thượng ban thưởng bạch lăng một cái." Hiện tại cái gì cũng không quan tâm, còn sợ đắc tội bọn họ.

"Dung nhi, đừng như vậy, ta van cầu người. Người mở mắt nhìn ta, người đừng như vậy."

"Ta thế nào? Nản lòng thoái chí, một lòng muốn chết mà thôi."

Thái hậu khóc không thành tiếng, "Dung nhi, ngươi đừng như vậy, ta cầu ngươi. Dung nhi, hoàng nhi cũng là nhất thời khí khẩn cấp, ngươi tha thứ hắn có được hay không."

"Bởi vì quá yêu, cho nên mới hiểu ý yêu thương. Tâm thái yêu thương, sẽ tâm từ."

"Dung nhi... Mẫu hậu cầu ngươi, mẫu hậu cho ngươi quỳ xuống, ngươi mở mắt, ngươi mở mắt, ngươi tha thứ hắn." Thái hậu vừa nói, quả thật bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Mẫu hậu, ngươi làm chi?" Ta mãnh liệt mở mắt, thái hậu rơi lệ đầy mặt quỳ trên mặt đất, tề hạo đỡ cánh tay của nàng, ý đồ tướng nàng đỡ lên lại. Thái hậu lắc đầu: "Dung nhi, biệt cam chịu, đáp ứng ta, thật tốt sống sót. Ta có lỗi với ngươi, cho ta một cái bồi thường - cơ hội có được hay không."

Đối với thái hậu đích xác hành động, ta cũng hách liêu nhất đại khiêu, nhưng ta chỉ là thần nhiên nói: "Thái hậu, ngài đứng lên đi. Ta muốn -, là một cái toàn tâm toàn ý ái bản thân - nam nhân, nếu hắn không thể toàn tâm toàn ý yêu ta, ta sống trên đời thượng cũng không có ý tứ." Hách hắn -, ta nhất định tiểu cường, chết từ tế không bằng lại còn sống. Tề hạo, lần này nhìn làm sao bây giờ.

"Dung nhi, cho dù Hoàng thượng thật sự có lỗi với ngươi, ngươi có thể tìm một người thích bản thân - nam nhân? Tại sao muốn như vậy hành hạ bản thân."

"Không còn kịp rồi, ta đối tình cảm của hắn quá sâu. Nỗ lực - tình cảm đã thu hoạch không trở lại, ta chỉ có một lòng, kiếp này sẽ không tái ái thượng người khác. Nếu cái gì cũng không có, ta sống trừ có cái gì ý nghĩa." Ta cố nén trừ nước mắt, buồn bã nói: "Nhân sinh nhược chích như lúc ban đầu thấy, chuyện gì gió thu bị họa phiến? Bình thường biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến." Cần phải - lúc có thể toan vài câu.

Tề hạo nhào tới bên giường, nắm thật chặt trứ tay của ta, "Ảnh nhi, ta có kiếp này chích ái ngươi một cái."

Ta hé miệng ba, nhẹ nhàng phun ra một hơi, tuyệt vọng bị ai địa đạo: "Cả chích yêu ta một cái? Không biết là ai ôm chu tàn thuyết kiếp này chỉ thích nàng. Ta hoài trứ có bầu, khước tại lãnh cung ăn không ngon, mặc không đủ ấm, bị người mất lạnh. Rơi xuống nhiều tuyết, ta một cái mang thai - nữ nhân, ngồi xổm bên cạnh giếng giặt quần áo, luôn miệng nói kiếp này chỉ thích ta - nam nhân nhất định như vậy đối đãi ta -. Ta mai ảnh không thể nói phú khả địch quốc, cũng áo com không lo. Chính là khắp nơi trong cung, cư nhiên là như vậy đãi ngộ."

"Ảnh nhi, ta chỉ là muốn xoa xoa của ngươi nhuệ khí. Na (nọ) hân buổi tối ta uống rượu, thanh nàng trở thành ngươi. Tin tưởng ta, ta thật sự chỉ thích ngươi một cái. Từ nay về sau, ta sẽ thật tốt đối với ngươi, không cho ngươi đã bị một điểm thương tổn." Hắn thành khẩn - ngữ khí, nhượng lòng không không chịu thua kém - mềm nhũn.

"Tòa nhuệ khí xoa đến ta nửa chết nửa sống, ai, tính, tất cả đồ quên rồi. Thiên thác vạn thác đều là ta lỗi, thác tại ta không nên gặp phải ngươi. Nếu có kiếp sau, ngàn vạn lần đừng làm ta gặp phải ngươi." Có vài phần chân tình, có vài phần giả ý, thanh ta thương tổn thành như vậy. Ta sẽ ngươi tự trách, để cho ngươi áy náy.

Hắn thanh ta kéo, cần ta - lỗi tại, nhẹ giọng thuyết: "Ảnh nhi, nếu có kiếp sau, ta không làm hoàng đế, có được hay không?"

"Mẫu hậu vẫn còn ni." Ta trầm mặc hồi lâu, cuối cùng tuyên ...nhất không không chịu thua kém - một câu nói mà nói.

Hắn cười khê: "Một mình ngươi khán." Tâm cung lý cũng chỉ còn lại chúng ta hai người, thái hậu đã sớm không biết đến lúc nào lưu. Đồ hơn mười tuổi - người, còn này sáo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 21: thân thể chi mê

Ta nói cái gì sinh vô khả luyến đó là dọa người -, y ta - tính tình, cái gì đồ khả năng hội làm, nhất định sẽ không tự sát. Từ đó na (nọ) thiên bị đánh sau này, tề Hạo Thiên thiên lại đây, tự mình uy thủy uy được. Lòng ta an lý được - nã hân đương bào chân -, nhưng là thái độ chút nào không có thay đổi, vẫn là lạnh như băng -, coi thường tất cả. Ta là quyết tâm muốn xuất cung, đối cả hoàng cung thất vọng xuyên thấu. Đối thái hậu trái lại có vài phần khiêm ý, vì nhượng ta tính lại, nàng cư nhiên cho ta quỳ xuống, gì tình trạng a?

Trải qua lần này, ta là hoàn toàn hiểu, ta theo cái... này hoàng cung nhất định bất tự không hợp. Ta tại ngoài cung có lớn như vậy - gia nghiệp, nhiều như vậy - bằng hữu, có thể cho ta hy sinh tất cả - đặt phong, hết lần này tới lần khác phải về đến cái... này địa phương quý quái? Luôn miệng nói yêu nhất ta - nam nhân, cả khí có thể nhượng ta ăn đối mặc rách, vẫn còn đương trứ ta - mặt theo mặt khác nữ nhân tán tỉnh. Ta quả thực nhất định bị coi thường, bản thân tìm tội thụ. Ta tại ngoài cung muốn ăn cái gì sơn trân hải vị không có, nghĩ xuyên cái gì lăng la tơ lụa không có, nha hoàn người hầu có thể thỉnh nhất đồng lớn lai hầu hạ ta, hết lần này tới lần khác sẽ chạy về lại chịu tội. Ta sống bó lớn mấy tuổi, cư nhiên bị nhân khi dễ thành như vậy, nhiều năm như vậy quả thực là sống uổng phí.

Ta bị trọng trách sây thaichuyện, cả hoàng cung cũng biết, hiện tại tất cả mọi người đang nhìn ta chuyện cười nì. Tự liên cung nữ thái giám, rất nhiều lúc đều ở chuyện cười ta. Tiểu ba, ta trang làm không có nhìn thấy, càng không có nghe thấy. Còn như hài tử, nói là một điểm không có cảm giác na (nọ) không có khả năng, nhưng là thuyết khổ sở không tính là. Hẳn cha đối với ta như vậy, sinh hạ cũng là trời buộc.

Thái hậu có rãnh rồi liền hướng tới chỗ này của ta bảo, quá phận nhiệt tình khiến cho lòng ta hoảng. Nàng là thường xuyên hướng tới chỗ này của ta bảo, chính là tề hạo khởi thành an nàng thuyết liền bị bệnh, không thấy bất luận kẻ nào. Thành vương soa hẳn - sùng phi, lạc tư oanh đến xem qua ta. Nàng ký đại biểu thành vương, cũng đại biểu lạc kinh thiên. Lại lần nữa nhìn thấy cái...này mỹ nhân - lúc, trong lòng một hồi đau đớn, ai, vì báo ân, thanh bản thân - thanh xuân đó đáp thương. Bất quá nàng đỉnh lợi hại, gián điệp công tác tương đương thành công, nếu không cũng không có hôm nay - tề hạo.

Ta cùng với nàng trong lúc đó, cũng không có quá nhiều - tiếng nói chung, tùy tiện hàn huyên một hồi, nàng liền đi. Lúc gần đi lưu lại một pho bức họa, đó là xa xa - bức họa. Tề hiền còn nhớ rõ nì, đương nhiên ta hướng hẳn thảo - họa.

Chính là, ta thanh bức họa mất vào chậu than lý, đốt. Chúng ta tỷ muội tình nghĩa là ghi tạc trong lòng -, nàng - bộ dáng ta cũng ghi tạc trong lòng, không cần bức họa.

Có đồ, chỉ cần hồi ức. Tỷ như ta xếp hợp lý hạo đích tình, nhưng nó vĩnh viễn ở lại trong trí nhớ ba.

"Lạc đại ca, hôm nay tìm người tới là có văn kiện chuyện trọng yếu mời hỗ trợ." Lãnh cung mỗ ngõ ngách, ta lôi kéo lạc kinh thiên thấp giọng thuyết. Hẳn là thị vệ thống lĩnh, rất không phương tiện tùy ý đến hậu cung lai.

"Tiểu thư mời nói." Nhìn, gọi tiểu thư, nghĩ là biết ta hạ quyết tâm không làm nương nung.

"19 năm trước, thái hậu bên người có nào thân tín? Năm đó vì thái hậu đỡ đẻ - ma ma vẫn còn không có ở đây, tốt nhất nhất định đỡ đẻ hoàng thượng na (nọ) hồi? Nếu như có thể, liền thái y cũng tìm lai." Đúng vậy, ta muốn tra thân thể của mình. Ta một mực đối với chính mình - thân thể còn có nghi ngờ, lần này chuyện văn kiện ta càng thêm cảm giác được thân thể của mình là một mê. Trước kia có hoài nghi, nhưng là ta một mực không muốn đi nghĩ, ta sợ hãi thân thể của ta sẽ làm bị thương hại đến ta yêu nhất - nhân. Hiện tại ta nghĩ rõ ràng, ta muốn cho bản thân sống được rõ ràng. Mặc dù ta chỉ là xuyên qua -, cũng không muốn bản thân bị người khác cho rằng đùa giỡn giống nhau lừa gạt. Thái hậu nói cái gì mẹ ta là nàng muội muội, bọn họ Triệu gia tới cả thâu long chuyển phượng. Trước kia ta một mực rất tin không nghi ngờ, hiện tại, ta bắt đầu nghi hoặc. Ta thậm chí hoài nghi, thâu long chuyển phượng - nữ nhân vật chủ yếu là ta. Nhưng là, vân dung như thế nào giải thích? Nếu như chuyện đúng như ta nghĩ - như vậy. Vân dung nhất định tề hạo - thân tỷ tỷ, thái hậu không có khả năng thanh nàng lòng tiến tới. Chính là, tuyền tử - lúc nàng mọi cách ngăn cản nghĩ dung tiến. Vân dung nghĩ dung là thân tỷ muội, nếu nhượng vân dung tiến? Tại sao muốn ngăn cản nghĩ dung? Tất cả đồ biểu hiện nàng mới có thể mới là ta - mẹ ruột, chỉ có vân dung việc này như thế nào giải thích nì? Chẳng lẽ.... Nói như thế lại, lòng của nàng cơ liên quá sâu trầm. Nàng có thể biến cả chuyện xưa lừa gạt ta, có thể hy sinh một cái nữ tử. Thái hậu cũng không phải là đơn giản - nhân vật, chuyện này nàng tuyệt đối làm được đi ra. Chuyện này thật sự thái phức tạp, phức tạp được ta đau đầu, chỉ có tra xét mới biết được thái hậu đang suy nghĩ cái gì.

Lạc kinh thiên kinh ngạc, nói: "Tiểu thư, người như thế nào theo Hoàng thượng giống nhau? Người tìm hẳn môn(nhóm) làm chi?" Nếu không phải ta trạm - ôn, phỏng đoán đã ném tới địa thượng. Hẳn cũng tra cái...này.. Nói hẳn như vậy đã sớm hoài nghi có phải hay không? Tại tề châu hẳn thấy trang sức màu đỏ phượng - chiều bài, lại thấy ta khôi phục sau này - dung mạo, hẳn đã sớm hoài nghi. Toàn hẳn ngoan, rõ ràng đã sớm hoài nghi, ở trước mặt ta, khước một điểm cũng không biểu lộ ra lai. Chẳng lẽ, ta liền thật sự như vậy không đáng hẳn tín nhiệm? Hay là hẳn đã cho ta sẽ có cái gì ý đồ bất lương?

Ta một mực nghĩ không rõ thái hậu tại sao hội đột nhiên xuất hiện, hiện tại ta hiểu được. Hẳn na (nọ) thiên lai lãnh cung - mục đích nhất định bắt ta lỗi chỗ đánh ta, sau đó nhượng thái hậu lại đây khán. Nguyên nhân rất đơn giản, hẳn thật sớm liền hoài nghi thân thể của mình, muốn nhìn một chút thái hậu thấy ta bị đánh là cái gì phản ứng. Ta nói hẳn bình thường chưa bao giờ ngờ nghịch thái hậu, na (nọ) thiên khước cầm lấy thái hậu nhìn bị đánh, tất cả cũng chỉ là hẳn xếp đặt tốt. Tề hạo một mực này đây cho ta - nói làm tức giận hẳn, không nghĩ tới ta sai lầm rồi. Ta khi...tĩnh lại, thấy hẳn lạnh như băng - nhìn ta, chú ý trí chúng ta - hành động. Ha ha, ta là vật thí nghiệm, nã ta làm thí nghiệm phẩm.

Ta nhớ kỹ hẳn từng nói qua, làm đế vương, nhất muốn có nhãn tâm, nhị muốn có dã tâm. Nhìn hẳn bộ dáng kia tuyệt đối ngoan độc tâm, nếu như ta thật là công chúa, hẳn hội như thế nào đối ta? Giết ta? Từ vô đối chứng? Ta bắt đầu chờ mong, chờ mong chuyện này đích thực tướng, càng chờ mong quyết định của hẳn. Hẳn thuyết ta ở trong lòng hẳn - địa vị cùng gian son là giống nhau -, ta xem hẳn lựa chọn như thế nào. Ta càng chờ mong hẳn vì tra ra chân tướng, còn có thể đối ta làm những thứ gì.

Cho dù ở phía sau, ta cũng mặc hôn đầu, tình tảo địa đạo: "Cái...này đừng hỏi, vậy người tìm được rồi không có?"

"Thái hậu bên người - thân tín đơn giản nhất định Triệu cô cô, phúc công công. Ta đến nội vụ phủ tra qua, năm đó vì thái hậu đỡ đẻ - lão ma ma tổng cộng là bốn người, ba cái đã chết. Còn có một cái vì thái hậu đỡ đẻ hoàn, đã bị đuổi ra cung. Thái y.. Năm đó hoàng thượng lúc, vương thái y vừa mới tiến. Hẳn là dân gian nổi tiếng - phụ khoa thánh thủ, vì vậy liền mệnh hẳn chiếu khán thái hậu." Nói xong như vậy thành thạo, xem ra là đã sớm nghe qua. Tề hạo, người nhanh chân đến trước.

"Vị...kia ma ma tìm được rồi sao?" Triệu cô cô cùng phúc công công là sẽ không nói -, vương thái y nhất định cá thái y, hài tử là nam hay nữ cũng không thấy được. Ta vẫn thái y chỉ là nghĩ thanh hẳn tìm lai, hỏi một chút bất mạch có thể... hay không thanh đi ra, bất quá tỷ lệ không lớn. Hiện tại tất cả - hy vọng đồ ký thác ở đó cả ra cung - ma ma trên người, mặt khác ba cái đều chết hết, chỉ sợ bị chết không đơn giản như vậy.

"Nội vụ phủ ghi lại, vị...kia lão ma ma họ Trần, lão gia Hà Nam người. Phụng Hoàng thượng chi mệnh, ta từng đến nàng lão gia tầm phỏng qua. Chính là có người nói, Trần má má từ lúc một tháng trước bị một đám quan binh bắt đi." Bị nắm đi? Tại sao như vậy xảo? Tại ta khôi phục dung mạo sau, tất cả mọi người tìm Trần má má? Chẳng lẽ năm đó thật sự có vấn đề sao?

"Lạc đại ca, người giúp ta đến nội vụ phủ tái tra, sinh hạ Hoàng thượng hậu, thái hậu bên người có...hay không ban thưởng tử hoặc là ra cung - cung nữ thái giám." Đôi khi, người chết cũng có thể đương chứng cứ. Nếu như phương diện này không có miêu nì, bên người nàng cũng sẽ không vô duyên vô cớ

- người chết. Ta chỉ nghĩ gần một bước kiểm chứng.

"Phải "

Ta trầm ngâm nói: "Lạc đại ca, đi cầu người, không làm cho Hoàng thượng biết."

"Nhất định làm được."

Trở lại lãnh cung, ngâm thu hầu hạ ta uống thuốc. Ta tưởng không bát đặt ở tay nàng lý, thân nhiên nói: "Ngâm thu, thỉnh vương thái y vội tới ta thỉnh mạch." Thỉnh mạch liền miễn, chính mình hội.

"Phải" ngâm thu cương lui ra ngoài, chợt đèn nàng đạo; "Nô tỳ cấp Hoàng thượng thỉnh an." Lại tới nữa, phiền tử. Nếu không tin, nếu đánh ta, cũng đừng lại phiền ta.

Mặc dù rất không nguyện ý, ta cũng đi ra ngoài, học mặt khác phi tử như vậy, hạ thấp người nói: "Dân nữ cung nghênh thánh giá." Đứng vậy, gần nhất chúng ta trong lúc đó một mực là như vậy. Ta tận lực làm bất hòa, tận lực cùng hần bảo trì khoảng cách. Ta nghĩ nói cho hần, chúng ta trong lúc đó đích tình nghĩa đã sớm không còn tồn tại.

"Ảnh nhi, mau đứng lên." Hần nghĩ đến phù ta, công việc đứng lên, lui ra phía sau vài bước, "Tạ Hoàng thượng ưu ái, dân nữ không dám nhận."

Tề hạo phức tạp - nhìn ta: "Ảnh nhi, chúng ta trong lúc đó thật sự không có quay về - dư địa?"

Ta cúi đầu, nhìn như mềm mại địa đạo: "Hoàng thượng nói đùa, ngài hậu cung mỹ nhân vô số, không sai dân nữ một cái. Ngài hiện tại nắm quyền, dân nữ ta chỉ là dư thừa -. Dân nữ không có quyền không có thế vô chỗ dựa, na (nợ) ba phần tiểu thống minh Hoàng thượng người xem không hơn, giữ ở bên người cũng không có tác dụng. Nếu như Hoàng thượng đối dân nữ thượng có ba phần tình nghĩa, thỉnh ngài phóng dân nữ ra cung. Nếu như Hoàng thượng cảm giác được dân nữ là dư thừa -, thỉnh ngài ban thưởng dân nữ độc rượu có một chén." Không phải ta phi muốn đem nói tuyệt, là hần hơi quá đáng.

"Ảnh nhi, người thật sự đã cho ta đem người giữ ở bên người là lợi dụng người sao?" Mặc kệ không phải, hiện tại thuyết cái...này, quá muộn.

Ta ngẩng đầu, cười nhạt, bình yên đón ánh mắt của hần: "Dân nữ không dám phỏng đoán thánh ý, dân nữ chỉ là tâm tử."

Hần nhìn ta, thâm thúy - ánh mắt tựa hồ muốn đem ta cắn nuốt: "Ảnh nhi, người nhớ cho kỹ, vô luận phát sinh chuyện gì, ta vĩnh viễn ái người." Thanh ta tức giận đến thổ huyết, đánh được ta sanh non, nã ta làm thí nghiệm phẩm, hần nhất định như vậy yêu ta -.

"Cám ơn Hoàng thượng ưu ái, dân nữ không dám đương nổi. Dân nữ bị trượng phu vứt bỏ, liền hải tử cũng không có, dân nữ cái gì cũng không có. Hôm nay tâm như chỉ thủy, không hề...nữa tham luyến hồng trần." Tiền của ta a, không tham mới là lạ.

Tề hạo đi tới bên cạnh ta, nắm tay của ta, "Tay người hảo lạnh, đến bên trong đi." Ta cũng không phản kháng, mặc hần ôm, dù sao đã sớm không có đã cảm giác, ôm một cái thì thế nào.

Hần thanh ta đặt ở chậu than biên, nhẹ giọng nói: "Ảnh nhi, hải tử chúng ta còn có thể có...nữa -."

Ta thanh ánh mắt dời về phía trong viện - tuyết, "Hoàng thượng nhiều như vậy mỹ nhân, không thiếu ta một cái." Lời này không phải ta nói -, là hần chính miệng nói cho ta biết -.

"Ảnh nhi, hậu cung giai lệ ba nghìn, so ra kém người một người." Không thể so sánh, ta so ra kém các nàng. Trước kia hần với ai chung một chỗ là của hần vấn đề, chính là ta giá hần hần vẫn còn đi tìm nữ nhân khác, như vậy là ta thiếu hụt mị lực. Liền bản thân thích nam nhân - tâm đồ lưu không được, ta là không phải so ra kém các nàng? Sống nhiều năm như vậy, ta lần đầu tiên hoài nghi bản thân - mị lực. Cũng ta sở ái không thuộc mình, vua của một nước liền phi muốn tam cung Lục Viện bất khả?

Ta đang muốn nói chuyện, ngâm thu nói: "Tiểu thư, thái y tới rồi."

Ta thân nhiên nói: "Thỉnh hần đi vào."

Vương thái y dẫn tiểu cái hòm thuốc đi tới, thấy tề hạo đã ở, công việc quỳ xuống nói: "Thần tham kiến Hoàng thượng, quý phi nương nương."

"Bình thân."

~~~~~

Ta bán nằm ở trên giường, bị dựa vào một cái gối đầu. Vương thái y bắt tay khoát lên tay của ta cổ tay thượng hồi lâu, nói: "Nương nương, thân thể của ngài cùng với không vô đáng ngại." Vốn gọi hần là muốn vấn 19 năm trước chuyện, bởi vì tề mỗ đương sự nhân đã ở, không có phương tiện vấn, không thể làm gì khác hơn là nói cho ta xem bệnh.

Ta bắt tay cổ tay tay hồi, kéo kéo tay áo: "Cám ơn thái y, người trở về đi thôi."

Ngâm thu vội nói: "Cha, nương nương như thế nào hội không có chuyện gì, nương nương mấy ngày hôm trước miệng phun máu tươi, vẫn còn mấy lần té

xiu." Có mấy lần, không phải là hai lần, bị na (nọ) hỗn đản khí -.

Ta trợn mắt nhìn ngăm thu liếc mắt: "Lắm miệng."

"Ngăm thu, nương nương tới cùng làm sao vậy? Nói thật."

"Hồi Hoàng thượng, na (nọ) thiên nô tỳ nghe thấy nương nương theo Hoàng thượng cãi nhau, sau nô tỳ tại nương nương tầm cung lý tìm được cái... này." Ngăm thu vừa nói thanh đình ta vết máu - khăn tay lấy ra nữa, hai tay nâng lên. Ta một cái nã lại đây, mắt vào chậu than thiêu cá sạch sẽ. "Ta không có chuyện gì, chỉ cần có nhân không thương lòng, ta tại tạm thời sẽ chết ko được." Từ ngăm thu, vẫn còn đi theo ta này sáo ni. Nghĩ giúp ta cũng đừng nhiều như vậy sự, chính mình chuyện tình bản thân hội xử lý. Nói đến thuyết đi, nhất định cũng khí hạo tên hỗn đản này, tất cả đều là hấn làm hại.

Vương thái y cũng nhìn ra lai ta cùng Hoàng thượng giận dỗi, nhất thời cũng không dám nói chuyện.

Tề hạo khiếm ý địa đạo: "Ảnh nhi, ta nhất thời hôn đầu mới có thể chứ, ta sai lầm rồi." Thanh ta thương tổn thành như vậy, thuyết quên liền quên, trí nhớ cũng quá bất hảo.

Ta ngừng đầu nhìn vương thái y, nói: "Được, ta bởi vì người nào đó - phong lưu trái bị trời cái, nhiễm thượng nghiêm trọng - ho lao. Na (nọ) đoạn thời gian mỗi ngày ho ra máu, có lẽ là còn không hảo."

Vương thái y trầm mặc một phút đồng hồ, mới nói: "Nếu như là như vậy, nương nương quý thể cần phải vô đáng ngại. Chỉ cần có thể tâm bình khí hòa, rất nhanh sẽ khỏi hấn mới là." Chỉ cần không phát hỏa, ta sẽ chết ko được. Ta hiện tại cái gì đồ đã thấy ra, cần gì phải phát hỏa.

Tề hạo biết ta là rất sinh khí, cho dù nói với ta cái gì cũng là phí công. Đối vương thái y lạnh lùng nói: "Vương thái y, trăm mệnh người chiếu khán hoàng quý phi, nếu như nằng có chuyện gì, duy người là vấn."

"Phải. Là, thần tuân chỉ." Vương thái y sợ đến thẳng dập đầu.

Ta có ý vô tình địa đạo: "Đừng dọa người xấu gia, đừng tưởng rằng bản thân là hoàng đế liền rất giỏi, ở trong mắt ta, cái gì cũng không phải."

"Thần (nô tỳ) cáo lui." Đây phụ nữ thật là có ăn ý. Biết cùng tề hạo lại muốn bắt đầu mâu thuẫn bạo phát, cho nên thiêm vi thượng sách.

"Ảnh nhi..." Tâm diện lý chỉ có chúng ta hai người, hấn lấy lòng - dựa vào lại đây. Hấn cũng sẽ này về mặt, ta còn tưởng rằng cả đời đều là cao cao tại thượng.

Ta vẫn lãnh nghiêm mặt, "Hoàng thượng thỉnh tự trọng, dân nữ tự biết xuất thân hèn mọn đê tiện, không xứng sống ở bên người hoàng thượng. Ngai bên người - mỹ nhân nổi người(cái) xuất thân cao quý, đức hạnh xuất chúng. So sánh dân nữ không biết cường bao nhiêu bội, Hoàng thượng có thể đi tìm các nàng." Liền không để cho hấn sắc mặt tốt, cấp ba phần nhan sắc hấn còn muốn khai phòng nhuộm.

"Ảnh nhi, ta không phải có ý khí của người."

Đúng vậy, không phải cố ý -, là cố ý -. Ta lớn như vậy, khí khóc - thời gian đồ rất ít, cư nhiên bị tức đến thổ huyết. Cho dù là Vô Tâm -, na (nọ) đánh ta ni? Luôn hấn tự mình hạ lệnh, tự mình nhìn ta bị đánh ba? Lạc kinh thiên thành vương thỉnh cầu hấn có thể không để ý tới, thái hậu tự mình hấn cũng như vậy. Thà rằng ngộ nghịch thái hậu cũng muốn đánh ta, có thể thấy được hấn có nhiều hận ta. Chẳng lẽ đây là cũng là vô tình -? Ta - chỉ số thông minh không phải số âm, đương nhiên nhìn ra được hấn là cố ý -.

"Dân nữ làm sao dám oán Hoàng thượng ngài ni? Dân nữ nhất định chết đói, chết rét tại lãnh cung, cũng là xứng đáng. Nhất định bị đánh chết, na (nọ) cũng là tự làm tự chịu. Dân nữ tự biết đạo nghiệp chương nặng nề, sao còn dám nhượng Hoàng thượng ngài tự mình nói xin lỗi?" Ta ngữ khí khiếm tốn, hoàn toàn nhất định tiêu chuẩn là cổ đại nữ tử cần phải có.

"Ảnh nhi, chỉ cần người không tức giận, muốn ta làm cái gì cũng có thể." Na (nọ) ngữ khí hoàn toàn là hống ba tuổi - hài tử, ta đều nhanh ba mươi, không ăn này sáo.

"Dân nữ không sao dám yêu cầu Hoàng thượng cho ta làm cái gì? Nếu như thuyết có yêu cầu, chích thỉnh cầu Hoàng thượng ngài thả dân nữ."

"Ảnh nhi, ta không biết người mang bầu, nếu không tuyệt đối sẽ không đối người như vậy." Hấn lại dựa vào đã tới, ta sau này na na thân thể.

"Nếu như không có có bầu sẽ đối với ta như vậy? Dân nữ xuất thân không cao, nhưng cũng là thương giới nổi danh - nữ cường nhân, không đến mức thiếu y thiếu thực." Tại hoàng cung nhượng Bốn cô nương ăn đói mặc rách, thật sự là bất khả tha thứ.

"Ảnh nhi, ta nghe nói người muốn đi tìm dật phong, khí hôn đầu, người đừng sinh khí."

"Hoàng thượng quá khen, dân nữ chỉ là chính là tiểu nữ tử, có thể làm cho người khí hôn đầu? Ngai vị miễn cật nhắc dân nữ." Quyết định tương rùng mình liên tục tới cùng. Ai sợ ai a, một câu nói, cùng lắm thì giết ta. Ta hôm nay xem như nhìn rõ ràng, ta trước kia nhất định thái nhân nhượng hấn, hấn tổng đã cho ta là vài câu lời hay có thể đuổi. Hôm nay ta đề hấn biết, ta không phải dễ khi dễ -.

Hấn được voi đòi tiên - thanh tay của ta nắm tại lòng bàn tay: "Ảnh nhi, người là ta kiếp này - yêu nhất."

Ta khoe miệng nhất mạt ki phúng - tiếu: "Hoàng thượng nói đùa, ngài yêu nhất -, cần phải là mỹ lệ ôn nhu - chu tần, không phải dân nữ."

"Ảnh nhi, na (nọ) thiên buổi tối ta thanh nàng trở thành người, thật sự." Chuyện ma quỷ, ai tin a.

"Hoàng thượng cần phải đi, lễ triều chánh dân nữ ta có thể bị trở thành tội nhân thiên cổ." Ta dứt khoát cai đầu dài nữ triều một bên, lạnh như băng - hạ lệnh trực khách. Có xa lắm không còn bao xa, biệt tới quấy rầy ta thật là tốt tâm tình.

"Ảnh nhi, ta đã quyết định lập người vi hậu, đã thương nghị qua, một tháng sau cử hành đại điển." Đừng tưởng rằng tùy tiện cho ta ẩn cá hoàng hậu - danh hiệu ta sẽ trái lại ở lại trong hoàng cung, ta cũng không phải là ham hoàng cung phồn hoa - tục nữ nhân.

"Dân nữ vô tài vô đức, thỉnh Hoàng thượng lập ngài - ái phi môn(nhóm) đi thôi." Ta vẫn là một điểm về mặt - không có, bày ra một bộ sự không liên quan mình - thái độ.

"Ta đã quyết định, một tháng sau cử hành đại điển." Có...hay không vương pháp, ta không muốn kiên cái...này hoàng hậu còn không được?

"Thái hậu đồng ý sao?" Ta quyết định suất ra tới hậu - vương bài, gần nhất thái hậu đang theo hấn rừng mình ni, ta đi ra thái hậu na (nọ) muốn chết muốn sống - không muốn lưu lại, nhìn hấn làm sao bây giờ. Hấn như thế nào đối ta - thái hậu là thấy được, nàng như vậy yêu thương ta, cần phải có điểm cơ hội.

"Mẫu hậu một mực nghĩ lập người vi hậu."

"Trước kia này đây trước, hiện tại là hiện tại, nàng xem đến Hoàng thượng ngài - vô tình, có lẽ hội thay đổi chủ ý."

"Ảnh nhi.." Lại lần nữa được voi đòi tiên - nghĩ thanh ta kéo, bởi vì ta mới vừa rồi - ngữ khí mềm nhũn không ít. Ta trực tiếp đẩy ra hấn, "Dân nữ hai lần đề non, không thể vì hoàng gia kéo dài con nối dòng, không xứng làm hoàng hậu."

"Nói vậy, hài tử chúng ta còn có thể có...nữa -."

Ta đột nhiên nhìn thẳng trứ hấn, nghĩ dĩ vãng giống nhau cười cười: "Người không cảm thấy thanh ta giữ ở bên người quá nguy hiểm sao?" Nếu như ta mới là chính quy công chúa, thanh ta giữ ở bên người thời khắc uy hiếp đến hấn - ngôi vị hoàng đế. Ta tiếp tục nói: "Hoàng thượng, có lẽ có một ngày ta sẽ uy hiếp đến của người địa vị."

Tề hạo bắt đầu không rõ cho nên, theo sau khiếp sợ. Hấn như vậy thông minh, cần phải biết ta nói cái gì. Hấn thật sâu nhìn ta, thủy chung không nói gì. Kỳ thật rất nhiều chuyện, chúng ta lường đã sớm trong lòng biết rõ ràng. Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi: "Người hiểu rõ sở lập ta vi hậu - hậu quả, có một số việc muốn cố tình lý chuẩn bị."

Hấn chỉ là nhìn ta, thủy chung cũng không nói gì một câu nói. Thanh ta đặt tại trên giường, thay ta kéo hảo chăn, yên lặng rồi đi.

Ta không hy vọng hấn giúp ta coi thành đưa ngọc, có đồ sớm muộn muốn nói rõ. Ta chỉ có thể cầu lão Thiên phù hộ, ta theo thái hậu vô liên quan. Nếu như chân tướng đúng như chúng ta suy nghĩ - như vậy, chúng ta cần phải như thế nào đối mặt lẫn nhau? lại như thế nào đối mặt thái hậu?

Lạc kinh thiên làm việc cũng rất nhanh, tề hạo mới vừa đi hấn đã tới rồi. Ta phải ngâm thu ở bên ngoài coi chừng dùm, mới dám cùng hấn nói chuyện. Dù sao việc này quan hệ quá nặng đại, một cái lộng bất hảo sẽ phát sinh chính biến. Người cổ đại rất chú trọng hoàng gia huyết thống, hậu quả thái nghiêm trọng. Như thế hậu quả không phải ta nghĩ thấy -, cũng không hy vọng nó phát sinh.

"Thế nào? Tra đến cái gì?" Ta thấp giọng hỏi.

"Từ thái hậu tiến tới nay, bên người - cung nhân chưa từng có tử qua. Chỉ có 19 năm trước, một cái gọi hương hương - cung nữ ra cung. Hương hương là Triệu gia cuộc sống gia đình nhà đầu, từ nhỏ đi theo thái hậu. Thái hậu thanh nàng chỉ cấp ngay lúc đó Cẩm Châu Thái Thủ quan lại làm vợ, hương hương gả cho Thái Thủ không được nửa năm, liền bạo bệnh bỏ mình." Bạo bệnh bỏ mình? Đối như thế giải thích ta thủy chung là còn có nghi ngờ. Như vậy sao? Tài nửa năm sẽ chết?

"Cái...kia Thái Thủ nữ?"

"Hương hương tử hậu không được ba tháng, hấn thảo gian nhân mạng, ăn hối lộ trái pháp luật, tru tam tộc." Ta chỉ cảm giác được lập tức đầu vầng mắt hoa, tới cùng cái gì tình trạng.

Ta bắt đắc dĩ - thờ dài một tiếng: "Tiếp tục tìm Trần má má, nhất định phải tìm được nàng. Được, đừng làm Hoàng thượng biết ta hỏi người những.. này."

"Ta đã biết." Hấn là cá người thông minh, đã sớm biết chúng ta đang làm cái gì.

"Cám ơn người." Chân tâm -.

Tề hạo vẫn mỗi ngày lai hồng ta, nhìn không ra theo thường ngày có cái gì bất đồng. Hấn biểu hiện như vậy ngược lại nhượng ta cảm giác được bất an, vợ chồng lâu như vậy, hấn là hạng người gì, ta rõ ràng thật sự. Hấn liền thích mặt ngoài bất động thanh sắc, ngầm hành động. Hấn tới cùng tra đến cái gì? Thái hậu cũng thường xuyên gặp qua lai, chỉ là số lần càng ngày càng ít.

Đối mặt tề hạo, ta trước sau như một - lãnh đạm cùng khiêm tốn, hấn luôn nghĩ tất cả biện pháp nhượng ta vui vẻ. Dù sao không phải từ trước, chúng ta

các hoài tâm sự, luôn có chút mới lạ. Còn như thân thể chuyện, ai cũng không đề cập tới. Chính là ta biết hẳn tại tra, ta đồng dạng tại tra, chém hiểu lòng không tuyên. Ta đãi một cơ hội vẫn vương thái y, lão đầu này miệng quá gấp, ta như thế nào thiếu cũng không khai. Việc này liên lụy quá lớn, ta lại không thể ép hỏi quá mau.

Lúc đón người mới đến niên, trong cung dần dần lộ ra tân xuân - vui sướng. Tiểu nhện cao chân dẫn người thanh lãnh cung quét dọn một lần, thái hậu, tể hạo - ban cho cũng nhồi vào lãnh cung. Đang ở lãnh cung vẫn còn như vậy thụ chú ý, phỏng đoán là tiền vô cô nhân, hậu vô lai giả. Tháng chạp hai mươi tám, ta nã lai giấy bút, tự mình viết câu đối. Trải qua gần nhất - luyện tập, ta - bút lông tự chính là xinh đẹp thật sự. Nếu là hồi hiện đại tới tham gia cá cái gì đại tái -, phỏng đoán còn có thể lấy được thưởng.

Thiếp hảo câu đối, ta hai tay chống nạnh đứng ở cửa, vui rạo rức - thưởng thức. Bị lão công lợi dụng thoáng cái, theo thất tình không sai biệt lắm, qua một hồi ta có thể quên. Thời gian còn phải qua, tại sao không cười che mặt đối.

Ngâm thu hoan hi - nhìn, cười nói: "Tiểu thư - tự thật sự rất đẹp."

Ta khiêm nhường địa đạo: "Kỳ thật cũng như vậy hồi sự."

"Ảnh nhi..." Bao hàm thâm tình - kêu gọi, ta không tự chủ được - quay đầu lại đi, ngọc tình cho đã mất nước mắt - nhìn ta. Ta thấy nàng vẫn còn cảm gánh nặng, phong trần mệt mỏi - bộ dáng. Tiểu nha đầu này, chuẩn là một hồi lai liên hướng tới chỗ này của ta toàn.

"Ngọc tình..." Ta tiến lên, cho nàng một cái ôm, nước mắt tràn mi ra.

Nàng ôm ta, nức nở nói: "Ảnh nhi, ta cho là sẽ không còn được gặp lại ngươi."

"Không có ý tứ, để cho ngươi cho ta - lo lắng." Trở về đã lâu như vậy, đồ không còn kịp nữa nói cho nàng ta không sao. Nói đến thuyết đi đều do hôn quân, thanh ta giam cầm ở...này cả địa phương quý quái.

"Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi."

"Ngọc tình, gần nhất ngươi có khỏe? Được, ngươi tại sao không trở về cung lai?" Vẫn còn biết về nhà lễ mừng năm mới a, ta cho là không biết có cá gia tại hoàng cung ni.

"Ta.. Ta nghĩ đến ngươi đã chết, một mực giúp ngươi coi chừng dùm trang sức màu đỏ phượng. Có lỗi với, thanh lâu chuyện tình ta không hiểu, cho nên, dụ dỗ câu lạc bộ đêm ta nhượng phục linh rất lan di Nguyệt nhi giúp ngươi quản lý." Lòng ta thoáng cái mềm nhũn, nàng đối ta thật sự rất tốt.

Ta cười nói: "Nha đầu ngọc, ngươi giúp ta thủ làm cái gì. Tiền tài ngoài thân vật, đã không có coi như. Ta từng nói qua thanh sở hữu - tài sản đưa cho hoàng thượng, ngươi không phải là đã đem hoa đến ngươi danh nghĩa ba."

"Như thế nào hội ni, trang sức màu đỏ phượng là của ngươi tâm huyết, nó vĩnh viễn là mai ảnh -, ta tề ngọc tình chỉ là chương quỹ."

Ta buông nàng ra, lôi kéo nàng đến phòng, "Được, đến bên trong đi, ta có rất nhiều nói nói cho ngươi ni."

"Ân, ta cũng có rất nhiều nói nói cho ngươi ni." Hắn nắm tay của ta, theo cùng nhau đi vào.

Ngâm thu giúp chúng ta ngã nước trà, lại bùng lên ta cùng ngọc tình cộng đồng - yêu thích -- cây dẻ cao. Ta cùng ngọc tình kết duyên, đều là bởi vì...này đồ.

Ngọc tình không hề hình tượng - nắm lên một khối nhét vào trong miệng, "Quá ngon, quá ngon, đã không có ăn tới rồi."

Ta cũng ăn được mùi ngon, "Không tệ, đích xác quá ngon, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nhất định bởi vì...này đồ." Ta có ý trang làm lơ đẳng địa đạo: "Được, đặt phong thế nào? Còn có lam lệ tỷ tỷ, tuyệt mỹ."

Ngọc tình - sắc mặt hơi đỏ, "Ai, ngươi Phong đại ca gặp nhảy vào giang lý, thật sự đi theo ngươi nhảy vào đi, sau nổi điên dường như tìm ngươi. Hắn cùng Hoàng thượng thiếu chút nữa thanh tương giang lật qua lại, ta chân hâm mộ ngươi, thiên hạ xuất sắc nhất - hai cái nam nhân đối với ngươi kháng kháng một mực." Hâm mộ,...trước biệt hâm mộ.

Ta cười khổ: "Coi như hết, như thế may mắn ta không dám đương nổi. Nếu như có thể tái lựa chọn một lần, ta tình nguyện bản thân bình thường một điểm." Không có việc gì giả mạo cái gì đại tài nữ, kết quả trâu chọc nhiều như vậy thị phi.

"Làm sao vậy?"

"Việc này thật không biết nói như thế nào..." Ta thanh trở lại hoàng cung - trải qua đại khái nói một lần, trọng điểm nói một chút tức giận đến thổ huyết, lãnh cung - đãi ngộ, ai ban tử đẳng kinh điển đoạn ngắn. Còn không quên bỏ thượng mai phi, chu tần đẳng nhạc đệm. Tiểu tử, ngươi sẽ chờ trừ tỷ tỷ của ngươi thu thập ngươi ba. Ta mặc dù không thể bắt ngươi thế nào, chúng bạn xa lánh cái...này năng lực ta còn là có. Nghe nói, ngày đó ta bị đánh sau này, tề hiên bỏ chạy đến ngự thư phòng theo hần đại sảo một trận. Sau N thiên không có tiến, nhìn đều là tư oanh thay thế -. Sao, còn có cái...kia Lạc lão huynh, chủ động muốn từ chức. Nói là đã đáp ứng tần nhi phải bảo vệ ta, lại làm cho ta đã bị thương tổn, có lỗi với tần nhi có lỗi với ta, không có mặt lần gặp lại ta. Thái hậu bên kia cho hần bị sập cửa vào mặt, chỗ này của ta châm chọc khiêu khích, hơn nữa ngọc tình.. Chúng bạn xa lánh.

"Cái gì..." Ngọc tình kích động - từ ghế thượng đứng lên, nổi giận dưng dưng, "Hắn, hắn cư nhiên đối ngươi như vậy. Cái...này hỗn tiểu tử, mấy người..."

kia tiện nhân cho như thế nào so sánh. Ngươi lại thổ huyết, lại sản, thân thể thế nào? Ta triệu thái y cho ngươi xem kha."

"Ta không có chuyện gì, hiện tại không có việc gì."

"Ai nha, việc này đều tại ta. Nếu như ta sớm một chút trở về, xem ai dám như vậy khi dễ ngươi, ta bới da hắn. Cái...này tiểu tử thú, thuyết hắn có nhiều ái ngươi, kết quả ngược đãi ngươi." Theo nàng có cái gì quan hệ?

Ta cười nói: "Ngọc tình, hiện tại không phải không có chuyện gì ma, ngươi đừng kích động thành như vậy."

"Ta hiện tại liền kích động." Nàng hồn hên tiêu sái đi ra ngoài, "Ngươi chờ, ta giúp ngươi lấy lại công đạo." Cái này có trò hay nhìn.

"Ai.. Ngọc tình.." Ta cũng đuổi theo, ta tuyệt đối không phải muốn đi ngăn cản, ta dự định quạt gió thổi lửa, thuận tiện nhìn tề hạo không may. Ta nghe nói tề hiên cùng Lạc lão huynh chuyện tình hậu, siêu cấp hối hận ta không có nhìn thấy ngay lúc đó tình cảnh.

"Ngươi thật tốt nghỉ ngơi, ta thanh hân bắt được ngươi trước mặt bồi tội." Lúc này - nàng theo người đàn bà chanh chua không có khác nhau, công chúa hình tượng đại đã chiết khấu.

"Ai, không cần đi a, hân hiện tại hận chết ta, còn tưởng rằng ta giết giết ngươi đi - ni." Nàng đi được quá mau, ta phải chạy chậm mới miễn cưỡng theo được với.

Ngọc tình mặt mày tức giận: "Hận ngươi? Hắn có tư cách sao? Tiểu tử thú, đừng tưởng rằng là hoàng đế liền rất giỏi, ngươi mai ảnh na điểm không xứng với hắn?"

Ta ngẩng đầu lên, về mặt thể lương - tiểu: "Tình, thương hân quá mệt mỏi, ta không muốn ái. Hắn còn có nhiều như vậy phi tử, ta thanh hân tặng cho các nàng ba."

"Ngươi làm chi, xem thường buông tha cho - cũng không phải là ngươi. Mới gặp gỡ của ngươi lúc, ngươi một thân ngạo khí, kiên cường tự tin. Hiện tại ni? Của ngươi ngạo khí đi đâu rồi?" Ngọc tình một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép - về mặt.

Ta chần chừ chú ngọc tình, nói: "Ngọc tình, ta không phải thiết làm -, ta cũng sẽ mệt."

"Ta mặc kệ, ta phi giúp ngươi ra này khẩu khí bất khả." Ngọc tình vừa nói tự cổ đi phía trước tàu.

"Ngọc tình... Chờ ta a, hãy nghe ta nói, ngươi đừng trùng động." Lòng ta lý cuồng tiểu, chọc ta, bắt tử cũng lột da.

Chuyện kể tiếp phát sinh được thập phần hí kịch hóa, ngọc tình tùy tiện nắm một cái nhân liền vấn: "Hoàng thượng ni?" Kết quả tất cả mọi người lắc đầu không biết. Mãi đến tối hậu, vừa vận binh kiến tiểu nhện cao chân, hân minh xác - vạch tề hạo tại ngự thư phòng. Ngọc tình nổi giận đùng đùng, học ta lần trước - bộ dáng một cước đá văng ra ngự thư phòng - môn, mắng to nói: "Hỗn tiểu tử, đi ra cho ta." Ta nhìn nàng biểu diễn, lắc đầu cười khổ. Động tác kia tính tình, theo quả thực như đúc từ lý khắc đi ra -.

"Hoàng tã.. Ngươi đã trở về?" Tề hạo nghe tiếng cười đi tới. Ta vừa thấy hân, lập tức quỳ xuống nói: "Dân nữ tham kiến Hoàng thượng." Tề hạo còn không nói chuyện, ngọc tình một tay lấy ta nhắc tới lại, mắng: "Ngươi làm chi? Đây cũng không giống như tính tình của ngươi, ngươi đầu óc nước vào? Cho hân quỳ xuống?"

Ta trang làm thập phần ủy khuất - bộ dáng: "Dân nữ sợ hãi, không biết làm sai cái gì?" Diễn trò sẽ diễn tới cùng.

"Ngươi, của ngươi ngạo khí ni? Ngươi tại sao hội biến thành như vậy?" Ngọc tình mở sốt ruột lại sinh khí.

Ta thân nhiên nói: "Hồi công chúa, dân nữ chỉ là một cái tâm tử - nhân. Tâm đã chết, tự nhiên kha đậm tất cả."

Ngọc tình trợn to ánh mắt, tàu nhóm lớn tề hạo trước mặt, trạc trứ hân - trong ngực mắng: "Ngươi làm - hảo sự? Nàng na điểm có lỗi với ngươi, ngươi muốn như vậy đối nàng? Nếu như ngươi thật không muốn nàng, ta mang nàng tàu, vĩnh viễn cũng không trở về." Ngọc tình trừng hân liếc mắt: "Cái...này công chúa Bôn cô nương cũng không làm, ảnh nhi, chúng ta đi." Ngọc tình cũng không giống như như vậy trùng động - nhân.

Tề hạo nắm nàng - cánh tay, bắt đắc dĩ địa đạo: "Hoàng tã đừng làm rộn, ảnh nhi là trẫm - hoàng hậu, ngươi nghỉ thanh nàng dẫn tới na đi?"

Ta lạnh như băng địa đạo: "Hoàng hậu hai chữ, dân nữ tự biết không xứng."

"Ảnh nhi, ngươi cứ nói cái gì ni?" Ngọc tình đỡ ta, lại xếp hợp lý hạo hét lớn: "Tiểu tử thú, ngươi cho là ngươi là hoàng đế liền rất giỏi? Ảnh nhi không có ngươi giống nhau sống."

Tề hạo hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của ta, bắt đắc dĩ cười khổ: "Hoàng tã, ngươi đừng náo loạn. Mấy ngày hôm trước Bát ca lại mắng ta dừng lại, kinh thiên muốn từ đi thị vệ thống lĩnh chức, mẫu hậu cáo ốm không thấy ta, ảnh nhi đối ta lạnh như băng -, ngươi hiện tại lại tới nháo." Ta che miệng, thiếu chút nữa liền tiểu đi ra, xứng đáng a.

Ngọc tình trừng hân liếc mắt: "Ngươi xứng đáng." Nàng lại đi tới bên cạnh ta, thôi ta một cái, "Chuyện của mình bản thân xử lý." Nàng đi ra ngoài, giữ cửa đóng cửa, thăm dò vào đầu lại, nói: "Tiểu tử thú, nhân cho ngươi mang đến, bản thân nhìn bạn."

Nặc đại - ngự thư phòng lý, chỉ còn lại có chúng ta hai người. Ta hơi hơi cảm giác không được tự nhiên, thì lễ nói: "Dân nữ cáo lui."

"Ảnh nhi, còn không chịu tha thứ ta." Tại ta còn không kịp đi ra ngoài, bị hấn một cái kéo đến trong lòng ôm. Có lỗi với, chiều này đã mặc kệ dùng. Ta cai đầu dài mại triều một bên, trực tiếp không nhìn.

"Ảnh nhi, ta là có khổ trung -." Biệt hồng, na (nọ) khổ trung nhất định nã ta làm thí nghiệm phẩm.

Nhắc tới cái...này, ta đã nghĩ phát hỏa. "Biệt hồng, ta đều nhanh 30, hồng ba tuổi hài tử na (nọ) sáo, người thu hồi đến đây đi."

"Ảnh nhi.." Nói như thế nào ta cũng vậy luyện qua võ công -, một tay lấy hấn đẩy ra: "Dân nữ cáo lui."

"Nhanh như vậy tự ra tới?" Vừa ra khỏi cửa, thấy ngọc tình hai tay ôm ở trước ngực, đứng ở cửa. Ta liền thuyết, cái...này nha đầu chết tiết kia, âm ta ni. Đã sớm biết ta sẽ theo tới, sau đó thanh ta cấp bán.

Ta gạt đầu: "Đúng vậy, người còn muốn thế nào."

Ngọc tình thở dài một tiếng: "Ta trở về tìm hấn vẫn rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 22: một đám nhàm chán - nữ nhân

"Ngọc tình, đứng lại." Ta công việc gọi lại nàng, chúng ta trong lúc đó - quan hệ đô chuyển biến xấu thành như vậy, cho dù tìm hấn có thể thế nào? Ngọc tình nghiêng thân thể quay đầu lại, "Làm chi?"

Ta đi qua đi, lôi kéo tay nàng, cười nói: "Người vừa trở về liền cho ta chuyện quan tâm, đi xem thái hậu ba."

Ngọc tình không có ý tứ địa đạo: "Ta tại lão Bát quý phu nghe nói người còn sống, lập tức chạy trở về, vẫn còn thật không có đi gặp qua mẫu hậu." Ta nói nàng làm sao biết ni, nguyên lai là tề hiền nói cho nàng -.

"Nhất định a, đi trước thấy thái hậu, ta tại lãnh cung chờ người, chúng ta thật tốt nói chuyện."

"Lãnh cung như thế nào trụ nhân, ta hiện tại để Hoàng thượng thả người đi ra." Nàng vừa nói xoay người rồi chạy.

Ta nắm y phục của nàng, nói: "Ai, ta thích nơi đó, đa thanh tịnh."

"Người liên tính tình này, cái gì cũng không nghĩ tranh, ta...trước cấp mẫu hậu thỉnh an, theo sau tới tìm người."

Ta hồi lãnh cung - trên đường đều ở tiểu, xứng đáng, chúng bạn xa lánh. Đánh ta liền cái này tràng, nhìn hấn vẫn còn tím không tím.

Chỉ chớp lát, ngọc tình mang theo từng theo qua ta - tiểu cung nữ không tước, thanh đồ bàn đến lãnh cung. Nhà nàng trời thu cấp tàn nhi làm của hồi môn, không tước tự nhiên thành thiếp thân cung nữ. Nàng tuyệt đối là nổi điên, muốn theo cùng nhau trụ. Ta khuyên như thế nào nàng cũng không nghe, thanh bên cạnh ta - phòng quét dọn sạch sẽ, lập tức ở ký đi. Dù sao lãnh cung theo ta một người trụ, tất cả đều là phòng trống, muốn trụ liền trụ ba. Kỳ thật cung nữ đi theo vào lãnh cung - chủ tử lớn nhất thật là tốt chỗ nhất định trụ - đình rộng rãi, không cần nhất đóng lớn nhân tể chung một chỗ. Lở nhỏ tước cùng ngâm thu cũng tương đối thực, hai người thẩu thẩu trụ một khối.

Mấy ngày nay có ngọc tình cùng, tâm tình cũng tốt không ít. Đào nết, đã là tân niên.

Ấn quy củ, tàn phi hoàng đế thái hậu công chúa đẳng nhân cần phải cùng nhau ăn cơm tất niên. Ngọc tình là trưởng công chúa, tự nhiên muốn chủ trì gia yến, giống như như thế vào lãnh cung - đồng chí là không có cơ hội. Thái hậu cùng tề hạo là đặc biệt cho phép ta đi, nhưng là ta không đi, không hiếm lạ. Ta phải thích cái loại...này trường hợp, ăn cái gì câu nệ đã chết. Tại chỗ này của ta ta nghĩ ăn cái gì liền ăn cái gì, muốn thế nào được cái đó. Ngọc tình thấy ta không đi, tự nhiên cũng không muốn đi, nhất định phải lưu lại theo ta. Tối hậu là phúc công công lai thỉnh N thứ, nàng tài không tình nguyện - tham gia gia yến. Hoàng cung nhất định phiền phức, rõ ràng nhất định cả gia yến khiến cho theo quốc gia đại sự giống nhau.

Mặc dù ta không muốn tham dự, bọn họ cũng không có bạc đãi ta.

Yến hội thượng - thức mỗi dạng cho ta một phân, một cái người đang lãnh cung ' lễ mừng năm mới '. Ta lôi kéo ngâm thu cùng nhau ăn cơm tất niên, đầy bàn - nỷ vị món ngon, ta ăn uống đặc biệt thật là tốt, ăn được ăn no ăn no -. Đã không giới - ăn uống, đều là cái...kia hỗn tiểu tử cấp khí -. Ngược đãi ai cũng không thể ngược đãi bản thân, đây là ta - nguyên tắc.

Ta là không có giới - tâm tình đón giao thừa, bản thân một cái người đi ngủ. Ngâm thu ái thủ mọi nàng thủ, ta sống vài thập niên cũng không có thủ qua.

Ngọc tình trở về, đã là hơn nửa đêm. Thật sự muốn đem ta kéo lại đón giao thừa, bị ta mơ mơ màng màng - cấp máng đi ra ngoài.

Sau lại lại tới nữa một cái nhân, ta cũng không biết là ai, dù sao ta liền cảm giác có nhân ôm ta ngủ -.

Ngày kế, khí trời trong sanh, ta đặc biệt - khỏi cá đại sớm. Ngọc tình ngâm thu, khổng tước vẫn còn đón giao thừa. Các nàng có mệt hay không a, lỗi nặng niên - gây sức ép cái gì. Ta ngáp đi qua đi đi, đối với các nàng nói: "Mấy vị, gây sức ép cái gì a? Đi ngủ đi."

Ngọc tình nói: "Tối ngày hôm qua có mệt hay không?" Khán nàng na (nọ) tự tiểu phi tiểu - về mặt, có âm mưu gì?

Ta không giải thích được nàng đích ý tứ, cũng thành thật trả lời: "Thật tốt - như thế nào hội mệt?"

"Nương nương, nô tỳ đã cho người nhin thuốc giảm đau, hiện tại phải đi cho người nã." Khổng tước vừa nói đứng lên muốn đi ra ngoài. Ta kéo nàng kỳ quái hỏi: "Làm chi? Ta lại không bệnh, thật tốt -."

Ngâm thu mập mờ cười một tiếng: "Tiểu thư? Thật sự không có phát sinh cái gì?"

Ta mê hoặc - lắc đầu: "Không có a? Nhất định ngủ a?"

"Trừ...ra ngủ nì?" Ngọc tình quý dị - cười.

"Cũng ngủ." Ta thành thật trả lời, không ngủ được còn có thể làm tặc đi?

"Một mình người?" Ngọc tình người nói thừa rất nhiều, sớm một chút đem người giá đi ra ngoài.

Ta bạch nàng liếc mắt: "Đương nhiên?"

Ngọc tình một bộ khó có thể tin nổi - bộ dáng: "Ngày hôm qua Hoàng thượng ở chỗ này nhi nhĩ sẽ không thật không biết ba?"

"A?" Ta kinh ngạc - kêu lên lại, "Con mẹ nó lại tới chiếm ta tiện nghi, hần không phải chết ở na cá phi tử - ôn nhu hương lý sao?" Người này da cũng quá dày dẽm, ăn N thứ biết còn dám tới? Thuyết hần là lưu manh hoặc là vô lại không quá đáng.

Ngọc tình lại khởi vừa buồn cười: "Người thật sự cái gì cũng không biết?"

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Ta na tri đạo? Ta nhất định cảm giác có nhân ôm ta ngủ. Đô đã bảo thói quen, cho nên sẽ không có chú ý. Hôm nay tỉnh lại liền quên, các người không hỏi ta căn bản không biết."

"Thói quen?" Ngọc tình tranh mắt to.

"Cái...này.. Cái...kia.. Tần nhi trước kia thường xuyên ôm ta ngủ -." Nói như thế nào ta cũng vậy vào lãnh cung -, kính sự phòng - ghi chép lý, ta chính là không có thị qua tâm -. Cư nhiên khó hiểu mang thai hai lần, ta so với ai khác đô buồn bực.

"Có thật không?" Ngọc tình rõ ràng không tin.

Ta ngáp một cái, thân duỗi người, nói: "Hần trước kia là lão ôm ta ngủ, các người không phải biết đến sao?" Tại lộ châu - lúc, bị nàng bắt được chúng ta chung một chỗ ngủ. Ngâm thu đừng nói là, mỗi ngày nhìn chúng ta lưỡng lêu lổng (đó là không có phát sinh mâu thuẫn trước kia), liền ta chưa đi đến cung liền theo tề hạo chung một chỗ nàng cũng biết (mặc dù đó là cưỡng bạo), cho nên nói ra cũng không còn cái gì -.

Ngọc tình bừng tỉnh đại ngộ, "Ta quên rồi, tại lộ châu - lúc hai người các người.."

"Ít nói nhảm, nếu cũng biết ta trả lại cho ta chuẩn bị cái gì chỉ yêu thương được? Các người làm như ta cũng tiểu cô nương a?" Ăn no chống không có việc gì làm.

"Đây là trong cung - quy củ." Ngọc tình người rất phiền phức a.

"Tốt lắm, lãnh cung - nhân nghe, ta theo Hoàng thượng không có bất cứ...gì quan hệ. Sau này hần đảm đương hần không khí, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm" Có ngọc tình tại, yêu cầu ta gánh sao?

Sở hữu không người nào nghĩ, các nàng đương nhiên biết như vậy đối hoàng đế thật là quá phận -.

"Tốt lắm, mấy vị ngủ đi, ta đi ra ngoài đi một chút." Giường co cả đêm có mệt hay không, lễ mừng năm mới thật sự là phiền người chết.

Kế tiếp - thời gian, nhất định vô cùng vô tận - yến hội, giống ta như vậy - lãnh cung dân cư chưa từng có đi tham gia qua.

Kế tiếp người nào đó ban ngày không bao giờ... nữa lại (nhất lại đã bị ta châm chọc khiêu khích), buổi tối liền theo làm tặc giống nhau chạy tới ôm ta ngủ. Cho dù biết ta cũng trang làm không biết, dù sao đô đã thói quen. Chỉ cần hần không làm cái gì vượt rào chuyện tình, ôm một cái lại rút ko được một miếng thịt.

Ban đêm, người nào đó lại tới ôm ta ngủ. Ta vẫn nũng nịu thân thể, trang làm đã ngủ thiếp đi.

Dựa theo dĩ vãng - lệ thường, hấn bế thượng ngử trước đều có giúp ta kéo kéo bối tử. Hôm nay đã tới thật lâu, còn không thấy động tĩnh.

Ta đang ở lòng nghi ngờ - lúc, rốt cục có động tĩnh. Tuyệt đối không phải giúp ta kéo chăn, mà là tại trên người của ta sờ loạn. Chúng ta mặc dù chuyện này đã làm bao nhiêu thứ đồ kỷ niệm không được, nhưng là chưa từng có như vậy. Ta không được tự nhiên - động động thân tử tỏ vẻ phản kháng, hấn nhiều như vậy nữ nhân, tại sao muốn tới khinh bạc ta nữ? Nói chúng ta này phê chưa tiến - lúc, hấn cũng có rất nhiều phi tử. Tại sao muốn khuya khoắt mạo hiểm cho muỗi đốt - nguy hiểm, chạy đến lan uyển đi cường bạo ta? Ân no chống.

Ta - phản kháng trên cơ bản không khỏi cái gì tác dụng, hấn cũng tại sờ loạn. Cố ý vô tình - vói vào quần áo của ta lý, thậm chí thoát quần áo của ta. Làm như ta hoạt tử nhân a, như vậy rõ ràng - khinh bạc. Ta nhần.. Ta nhần..

"Con mẹ nó, người có nhiều như vậy nữ nhân chạy đến nơi đây lại khinh bạc ta, vậy thì người thích bá vương ngành thượng cung?" Không thể nhịn được nữa, ta một cước thanh tề hạo đá xuống giường. Ta cũng có con tức -, biệt để khi phụ ta.

Nhìn ta nổi giận đùng đùng, hấn cư nhiên cười ha ha: "Ta nghĩ đến người không bao giờ... nữa hội lý ta."

"Cút cho ta, đi tìm của người phi tử môn(nhóm), biệt lại ở chỗ này."

"Ta trước kia cũng thường xuyên ở chỗ này qua đêm." Vừa nói không biết liêm sỉ - bò lên trên lai. Kết quả, lại bị ta thôi đi làm..

Sự thật chứng minh, hấn - mỹ nam kế đã không có tác dụng. Nhược nếu là xuất ra điểm cái gì chứng cứ, chính là hấn một thân thương. Đương nhiên --- bị ta đá xuống giường N thứ - kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 1: hoàng hậu

Ta cho là có thể tại lãnh cung qua trừ thanh tịnh - thời gian, thanh thân thể tra rõ sờ vớ vớ cái mộng chạy lấy người, chính là ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi. Nhất đạo trần yêu phù.. Không phải.. Nói sai.. Ta cũng không phải yêu quái, là nhất đạo thánh chỉ thanh ta đánh được hồn phi phách tán. Việc này các ai trên đầu đều là tốt sự, chỉ có đối với ta mà nói, na (nọ) gọi một cái không may. Ta phi thường bất hạnh, mang theo bắt buộc tính chất - bị phong làm ---- hoàng hậu. Hoàng hậu, ta ...nhất không muốn muốn - thân phận. Tề hạo đầu óc có phải hay không hư? Biết rất rõ ràng ta có có thể là công chúa, vẫn còn phong ta vi hoàng hậu, Không sợ sự tồn tại của ta uy hiếp đến hấn sao?

Thánh chỉ cương hạ, tiểu nhện cao chân cùng thọ công công mang theo một đám người mạnh mẽ tướng ta bàn đến ý như điện. Trước kia đi theo ta đám...kia nhân toàn bộ đồ đã trở về, trừ...ra không tước, năng hiện tại muốn chiếu cổ ngọc tình. Phúc công công vẫn là thủ lĩnh thái giám, quân sự nữ quan thành ngầm thu.

Phong hậu đại điển - trước một ngày, mặc người nhà đến trong cung đến xem ta. Mặc Thừa tướng cho ta mang đến tin tức tốt, vận dụng rất tốt, thậm chí còn có vừa - đối tượng. Nghe nói là ở một lần xã giao - lúc biết -, đối phương không chê năng bị hư qua. Trừ...ra cái...này, mặc người nhà đến đối với ta mà nói có cái gì ý tứ. Trừ...ra theo đệ đệ đa liệu vài câu, những người khác bị ta nhô lên cao khí. Mặc tướng na (nọ) ý tứ là muốn dạy ta làm như thế nào một cái hiền hậu, chính là lần trước bị ta nhất đe dọa, biết thủ đoạn của ta, bảo trì trầm mặc.

Vốn tại trở thành hoàng hậu trước, ta nghĩ tìm hấn nói chuyện, thanh lợi hại quan hệ nói rõ ràng, chính là từ phong hậu - thánh chỉ hạ sau này, ta sẽ không có gặp qua người khác ảnh. Hấn là cố ý -, chính là sợ ta tìm hấn đàm, ngành muốn đem hoàng hậu cái...này danh hiệu áp đặt cho ta.

~~~~~

Sắc trời thượng môn lung, ý như điện đã là công việc làm nhất đoàn, nguyên nhân rất đơn giản, ta tướng tại hôm nay bị phong làm hoàng hậu.

Ta vẫn còn môn lung, bị ngọc tình mang theo một đoàn cung nữ oạt khỏi lai, đặt tại trang điểm trước đài. Phong hậu đại điển quan năng chuyện gì, sẽ lai tham gia nào nhiệt.

Ta vẫn còn ngáp, nhìn nhất bọn đang cầm - son bột nước, trang sức thoa cài tóc vòng. Chính là ta trên mặt chỉ có một vẻ mặt -- bất đắc dĩ. Ai sẽ nghĩ tới, ta đây cá hoàng hậu là bị bức -. Trên cơ bản là không có trung cầu qua ý kiến của ta, mạnh mẽ thanh hoàng hậu cái...này danh hiệu đặt tại trên người của ta.

Làm cái...này hoàng hậu rất bất đắc dĩ, cũng không quá để ý bọn họ như thế nào trang phục.

"Ảnh nhĩ, nhìn thế nào?" Ngọc tình hưng phấn - đi tại ta - trên vai, buộc ta xem một thước rất cao - kính từ(gương), ta tài phản ứng lại đây. Nàng hưng phấn cái gì, giả - chính là ta.

Ta vốn là rất tùy ý - đưa mắt nhìn, tối hậu cư nhiên bị hấp dẫn ở.

Ta một thân màu đỏ tơ tằm trường bào, tú tóc bích điêu triều phượng, thậm chí còn có chút tiểu phượng hoàng, y phục - ống tay áo cùng cổ áo đỏ chui đầy ngón út lớn nhỏ - trên châu cùng ngũ phúc phượng hoàng đồ án. Lộng nhều như vậy phượng hoàng làm chi? Nhìn này lưu manh dạng, nhất định nã phượng hoàng lông chim lai làm y phục, cũng sẽ không giống hoàng hậu -.

Phát bị oán được cao cao -, nghiền sát thập nhị chi thoa cài tóc, trung gian từ kim địch phượng hoàng châu quan, trên châu đại được dọa người. Trả lại cho ta lộng một cái trên châu vòng cổ, giắt trong cổ rất không thoải mái. Kỳ thật như vậy trang phục kỳ cũng mãi không tệ, nhất định cảm giác là lạ -. Trọng yếu nhất một điểm, trang sức quá nhiều -- chúng. Trang quá nồng -- tục.

Giăng co sáng sớm thượng, rốt cục nghe thấy thọ công công nói: "Nương nương, thời gian không sai biệt lắm."

Ngọc tình giống như phù dâu giống nhau đi theo bên cạnh ta đỡ ta, bởi vì nàng là trưởng công chúa, đích xác có tư cách này, không người nào dám nói cái gì.

' Kim Loan điện ' ba chữ xuất hiện ở trước mắt - lúc, ta đột nhiên hoảng hốt khởi lai, ngọc tình nắm chặt tay của ta cho ta lực lượng. Cửa đại điện từ lâu đứng đầy cung nữ, trong tay dẫn lẵng hoa, ngũ thải tân phân - hoa một mực bên cạnh ta bay múa, tản mát ra trận trận mùi thơm. Cùng với ta tiêu sái gần, lại là một tiếng cao vút - tiếng hô: "Hoàng hậu nương nương phượng giá lâm!" Chậm rãi tiến vào triều đình, bước qua hoa lệ - cánh cửa, là tràn ngập quý khí - rộng rãi không gian. Điện trung vách tường lương đồng cùng cây cột thượng giai hoa văn trang sức trừ đám mây hoa văn, nhiều vẻ đa thải, hoa mỹ làm cho người ta không mở ra được nhãn. Hai bên vẫn vô bá quan tất cả đều đứng lên kỷ bái, lưu ra trung gian một trượng rộng - con đường. Mà ngồi ngay ngắn ở cái...kia hai bên cũng có ngo ngoe muốn bay - Xích Kim Cửu Long lông lánh chói mắt - ngai vàng thượng - nam nhân, chính là ta gia hôn quân. Hắn đầu tái châu ngọc Thông Thiên quan, thập nhị đạo bạch sắc ngọc châu thủy tại trước mặt, nhìn không rõ diện mục vẻ mặt. Mặc dù có vận lý giang sơn đồ cùng Cửu Long bay múa - long bào, hai tay khí phách địa tựa vào long ngồi trên. Theo hắn biết lâu như vậy, không biết hắn tại triều đường thượng như thế uy phong khí phách, không hổ là vua của một nước.

Ta hai mắt nhìn thẳng trừ hắn, không để ý đến chung quanh đủ loại quan lại dừng lại tại trên người của ta - ánh mắt, chậm rãi đi về phía trước trừ. "Thần thiếp mặc nghiêm mặt khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, hoàn toàn tuổi!" Sau đó, thật sâu mà đem vùi đầu trên mặt đất. Ta cả đời trả lại cho ai hành lễ lớn như thế, hôm nào tìm hắn đòi lại lại.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu nhật: hoàng quý phi mặc thị nghiêm mặt, tài mạo song toàn, đức hạnh xuất chúng, phong làm Tề Quốc đệ thập bát đời quân chủ sau. Thụ kim ấn, kim sách, chương quân hậu cung, ban thưởng hào ' ngọc dung '." Ngọc dung hoàng hậu, ta như thế nào cảm giác được cái...này phong hào là lạ -. Tề hạo các tỷ tỷ - nhũ danh đều là mang cá ' ngọc ' tự. Cái gì ngọc tình, ngọc can, ngọc nhu... Hiện tại trở lại cá ngọc dung hoàng hậu. Cho ta cá mặt khác phong hào có thể không? Cái...này rất quái lạ, là cho ta ban thưởng phong hào cũng đổi tên tự?

Phong ta cá phá hoàng hậu, ta còn phải tam quý cửu khẩu ta ân, khiến cho ta đau đầu. Cái...này hoàng hậu ta không làm, có thể không?

"Thụ ấn sách.." Cạc cạc, cùng với thái giám - một tiếng cao quát, ta còn phải rất không tình nguyện, khước trang làm thật cao hứng - bộ dáng, tiếp hạ trang có kim ấn cùng kim sách - khay,mâm. Đưa cho ta khay,mâm - nhân cư nhiên phải. Thái hậu. Cũng đứng, từ bản chất ý nghĩa thượng thuyết, trước - hậu cung chỉ chủ một mực là thái hậu, hiện tại thoải vị bản thân là nàng tự mình giao cho ta. Bất quá thái hậu có thể lại cái chỗ này sao? Quý biết cái...này quốc gia cái gì chế độ. Ta một mực giấc mộng trừ phát tài, đương kim ấn kim sách tới rồi trong tay của ta, ta đệ nhất cảm giác nhất định trầm. Tại sao ta như vậy mệnh khổ? Tại sao nhất định phải bức ta làm cái...này không may - khổ sai sự?

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Biệt hô, Bốn tiểu thư tài 30 không được. Nếu như thật sự là thiên tuế, ta mặt - nếp nhăn cũng có Trường Giang sâu như vậy. Bất quá ta còn phải giả ra một bộ rất hưởng thụ - bộ dáng, nét mặt mang theo rụt rè - mỉm cười.

Lại lần nữa tạ ơn, bắt tay thượng đồ giao cho bên người - cung nữ. Rất nặng a, biến thành plastic - thật tốt.

Tề hạo từ long ý thượng đi xuống lai, nắm tay của ta chậm rãi đi hướng long ý. Thậm chí là tất cả mọi người không có chú ý - lúc, hắn cười nói: "Thế nào? Vui vẻ sao?" Ta mỉm cười liếc hắn một cái, không nói gì. Không phải không muốn mắng hắn, là không để cho hắn chứa chút mặt mũi, cũng cấp tề gia tổ tiên lưu mặt mũi. Chúng ta như vậy dặt tay không phải lần đầu tiên, chính là cảm giác hảo quái a.

Chúng ta đứng ở long ý trước, đón nhận chúng nhân - cúng bái (thái hậu ngoại trừ)."Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, hoàn toàn tuổi! Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Ta so với hắn thiếu sống nhiều như vậy tuổi, không công bình.

Hắn không e dè - nắm cả ta - lưng cùng nhau ngồi xuống, ta rụt rè - thanh hai tay đặt ở tất thượng, một bộ khí độ ung dung - bộ dáng. Ai nói ta không giống hoàng hậu (đó là một mình người tuyết -), kỳ thật vẫn còn miễn cưỡng đủ tư cách.

Kỳ thật long ý cũng nể hảo tọa -, không trách được nhiều người như vậy nghĩ tranh. Nghĩ ta xuyên qua một hồi không mò thượng nữ hoàng, cũng ngồi một hồi long ý, cảm giác không tệ không tệ.

"Thái miếu tế tổ.." Ra vẻ là lễ bộ thị lang. Còn muốn tế tổ, một a? Còn phải đi thái miếu. Ta hiện tại nghĩ từ chức, không làm, cái...này hoàng hậu mệt.

Chúng ta lưỡng nắm tay, đi bước một đi xuống đi. Ta rất buồn bức, khước muốn trang làm rất vui vẻ - bộ dáng, theo hắn đi cùng thái miếu.

Ngồi ở trong xe ngựa, ta một cái kính - mắt tròn trắng. Tại sao tại ta không có chuẩn bị, tại ta không đồng ý đích tình huống hạ, cư nhiên thành hoàng

hậu? Ta vẫn còn chân hoài nghi mình làm mộng.

"Ảnh nhi, ngươi là ta - thể." Ngồi ở bên trong xe ngựa, hắn cầm tay của ta.

Ta nhẹ nhàng bắt tay rút ra, thản nhiên nói: "Ta - phong hào ' ngọc dung ' có phải hay không thái hậu sở kiên trì -." Ly chân tướng càng gần, trong lòng việt mâu thuẫn.

Hắn dừng ở ta rất lâu, nhẹ nhàng gật đầu, "Phải "

"Đừng quên, tỷ tỷ của ngươi môn(nhóm) - tên đô mang cá ngọc tự, thái hậu cho ta như vậy cá phong hào là cái gì ý tứ?"

Hắn rất tự nhiên địa đạo: "Nhất định cũng các tỷ tỷ - tên đô mang cho ngọc tự, cho nên mới cho ngươi cái...này phong hào." Chúng ta lưỡng đồ rất rõ ràng, cần gì phải trang nỉ?

"Tĩnh, không nói. Cái...này hoàng hậu không phải ta nghĩ làm -, thuần túy là ngươi bắt buộc ta."

"Ta nói rồi, ngươi là thể tử của ta, vĩnh viễn đều là." lại không cảm thấy được - thanh tay của ta kéo qua đi.

"Chính là, ngươi không cảm thấy chúng ta trong lúc đó duyên phận đã hết sao?" Ngạnh mạnh hơn bách, cũng đừng trách ta trình diễn nhất trốn đi hôn diễn.

"Ảnh nhi, ngươi tới cùng muốn thế nào mới có thể tha thứ ta?"

Ta cười khổ lắc đầu, không biết, bởi vì ta không muốn tha thứ.

Tại thái miếu đơn giản nhất định hình thức thượng - dâng hương, nhượng tổ tông thừa nhận ta đây cá chính quy - con dâu. Nghi thức phức tạp, nhưng không có cái gì thực chất ý nghĩa, đều là làm làm cho người ta khán -.

Từ thái miếu trở về, đi bài kiến thái hậu. Thái hậu đỉnh kích động là, khóc được rồi tỉnh rồi mù.

Ăn tổ chế, một ngày kia, để Vương Hòa hoàng hậu phải muốn cùng nhau ăn cơm. Mặc dù ta không tình nguyện, cũng phải đón nhận. Ta đây cá hoàng hậu mặc dù là miễn cưỡng -, cũng là một quốc gia chi mẫu, cũng không thể mất mặt. Ăn cơm liền ăn cơm, còn phải dựa theo quốc yến - quy củ. Cho nên, chúng ta hai mặt đối tràn đầy một bàn tử thức, còn có người không ngừng giúp chúng ta chia thức ăn. Có...hay không thiên lý, làm hoàng hậu đóng cửa lại tới dùng cơm - tư cách cũng không có sao?

Chính ăn, tiểu nhện cao chân vội vàng - chạy tới, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu. Tề hạo khiêm ý địa đối ta đạo, "Có lỗi với, thực phi..."

Ta vẫn ra trừ, tùy ý nói: "Nếu Trịnh tỷ tỷ có việc, qua ba." Trong lòng cái...kia khí a, hôm nay là của ta phong hậu đại điển, hắn đi tìm nữ nhân khác, có ý tứ a. Coi như là người đàn bà kia là ta thích nhất - thực phi tỷ tỷ cũng không thể.

"Ảnh nhi, chờ ta." Hắn chỉ một câu, vội vàng đi ra ngoài.

Ăn tổ chế, phong hậu na (nọ) thiên, Để hậu phải tại nhận kiền cung chánh điện vượt qua. Mà cá địa phương, cũng chỉ có hoàng hậu có tư cách lai. Mặt khác phi tử thị tâm, đều là đến thiên điện mưa móc điện.

Tại cung nữ dưới sự trợ giúp, thanh ta na (nọ) thân đầy cộm nặng nề - lễ phục lộng xuồng, sẽ đem trang sức toàn bộ cởi xuống. Sau đó, bị mấy người lão ma ma cầm lấy đi tắm rửa, còn không cho ta mặc quần áo, dùng một cái mình màu vàng - khăn tắm thanh ta khóa thành bánh chưng, nhét vào trên giường. Đây sẽ là trong truyền thuyết - thị tâm? Quả thực là chịu tội. Hoàn hảo, tại ta - kiên trì hạ, khăn tắm chính khóa đến nách hạ, chưa cùng mặt khác nữ nhân như vậy khóa đến cổ.

Ta nằm ở trên giường - lúc, một mực nghĩ ta tới cùng nên làm cái gì bây giờ? Nếu như tề hạo tới làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự lại bị ăn một hồi? Ta chính là ngàn vạn lần cá không muốn.

Ta nghiêng dựa vào trên giường, bắt tri bất giác cư nhiên ngủ thiếp đi, có thể là ban ngày quá mệt mỏi. Ta từ mộng lung trung tỉnh lại, dùng sức nhu dục mắt, nhìn đã nhiên trần - nền đỏ, trong lòng đột nhiên mạch lạc khởi lai. Nguyên bản hy vọng hắn không đến -, hiện tại thật sự không đến, trong lòng ngược lại không thoải mái. Nói đến đề, đều là bởi vì một cái tình tự.

"Ngâm thu.."

"Nương nương." Ngâm thu mang theo tứ nữ cung nữ, tại trước giường cho ta hành lễ.

"Hiện tại kỷ đến lúc nào?"

"Hồi nương nương, đã giờ sừ." Vừa nói, nàng len lén quan sát sắc mặt của ta. Từ đi đâu rồi? Không phải là tại thực phi na (nọ) còn không trở về ba? Nói như thế nào Bồn cô nương hôm nay chánh thức gả cho hắn, đối với ta như vậy cũng quá không phong độ ba?

Ta lơ đãng - vẫn: "Hoàng thượng nỉ?"

"Cái...này.." Khán ngâm thu áp a áp úng -, ta cũng biết có chuyện.

Ta trừng nàng liếc mắt, lạnh lùng nói: "Thuyết." Ta từ trước đến giờ thật là thiếu phát giận -, ngâm thu cùng tứ danh cung nữ thoáng cái sợ đến quỳ trên mặt đất.

Ngâm thu nhỏ giọng nói: "Hồi nương nương, Hoàng thượng đã tại thực phi nương nương na (nọ) ngủ lại." Trong lòng có một loại nói không ra lời - cảm giác, ê ăm -. Hẳn hơi quá đáng, nhất định bộ dáng cũng phải cho ta giả trang. Ta tại phong hậu đại điển thượng khắp nơi phối hợp, hẳn khước cho ta nan kham. Thực phi tỷ tỷ, nàng không giống tranh thủ tình cảm - nhân, tại sao hết lần này tới lần khác ở phía sau thỉnh tề hạo qua. Chuyện tối hôm nay tình nhất định thiên hạ đều biết, ta đây cá hoàng hậu như thế nào hậu cung đặt chân? Nếu muốn lập ta làm hoàng hậu, tại sao còn muốn đối với ta như vậy? Cái...này nam nhân tối cùng đang suy nghĩ cái gì, ta càng ngày càng không rõ.

"Đi làm." Ta phiền chán huy phát tay.

Ta kéo nhanh khăn tắm, xích trứ chân ở trong điện đi tới đi lui, đau đớn - cảm giác ở trong lòng tràn ngập mở ra. Chẳng lẽ.. Hẳn biết thân thể của mình, tại trả thù ta sao? Vô lực - ngồi ở trên giường, trong lòng trống trơn -.

Bất tri bất giác ngồi một đêm, đã có thể nhìn thấy bên ngoài sắc trời không rõ.

Ta thấy trên bàn có giấy bút, không khỏi đề bút, viết xuống vài câu thi.

Lệ tần la khăn mỏng không được, đêm khuya trước điện ản tiếng ca, hồng nhan chưa lão ân...trước đoạn, nghiến y huân lung ngồi vào mình. (cung oán)

Ta - lệ là đã sớm hết, hiện tại lưu lệ căn bản là làm điều thừa. Hồng nhan chưa lão ân...trước đoạn, nghiến y huân lung ngồi vào mình. Cổ nhân nói - thái kinh điển, ta hôm nay rốt cục thường đến như thế tư vị. Hồng nhan, trong cung cái gì đồ thiếu, nhất định không thiếu hồng nhan. Ta tới cùng xem như cái gì? Ta luôn luôn kiên trì thiên hạ vô song, bất dung làm bản - tình yêu. Chẳng lẽ vì một cái không đáng - nam nhân, thanh bản thân - thanh xuân chôn vùi ở chỗ này sao?

Ta nhắc lại bút tại 《 cung oán 》 bên cạnh tả nói:

Màn cửa sổ bằng lụa mỏng mặt trời lặn tiệm hoàng hôn, kim ốc không người nào thấy lệ ngân, tịch mạch không đình xuân dục muộn, lê hoa đầy đất không ra môn.

Nhờ Hoàng thượng quá yêu, ngày xưa đối thần thiếp ân sủng có thêm, thần thiếp xấu hổ. Hôm nay bên người hoàng thượng như hoa mỹ quyến, thần thiếp chỉ là dư thừa. (vốn nghĩ tiếp tục toan, chính là kiềm chế không được lửa giận trong lòng) hoàng đế tiểu tử, Bốn cung quyết định hồng hạnh ra tường, cho nên ngưng người. Từ đó đại lộ chỉ thiên, các tâu một bên, ta và người không tiếp tục liên quan.

Ta cương thanh tả đồ tốt nhét vào trên bàn, xoay người, cư nhiên thấy tề hạo đứng ở ta phía sau, hơn nữa mặt không thẹn sắc. Trong lúc nhất thời lửa giận bộc phát, ta thật sự không thể chịu đựng được.

"Đi tìm chết a?" Ta đánh chửi một tiếng, một cái tát đánh qua. Hẳn không có phòng bị, cư nhiên bị ta đánh tới. Tề hạo vô tội - nhìn ta, "Người làm sao vậy?"

"Vẫn còn theo giả bộ." Ta nói trứ hồn hển - chạy tới, dùng sức chùy đánh trứ hắn. Thanh tới ngày hôm qua - tức giận, tất cả đều phát tiết đi ra. Hoàn hảo, hẳn không có hoàn thủ, cho nên bị ta đặt tại trên giường tấu. Một bên chặt vật - đó một bên nói: "Ánh nhi... Người làm sao vậy?" Còn hỏi.

"Lão nương ngưng người." Bỏ lại một câu nói, vẫn còn bọc khăn tắm rồi chạy đi ra ngoài, mang theo nhất bang nhân hồi phượng nghi cung.

Ta cũng sẽ không ngây ngốc chờ tề hạo tới bắt ta, ta thanh đại gia toàn đuổi đi, nhanh chóng thay gián tiện - trang phục, dự định rồi đi hoàng cung. Bản thân tưởng trở thành đệ nhất cá trốn đi - hoàng hậu, có thể hay không lưu danh thiên cổ? Cương thanh gánh nặng đặt ở trên vai, chợt ngâm thu nói: "Hoàng hậu nương nương, thực phi nương nương lại thỉnh an." Tối làm gì? Thị uy?

"Không thấy, thuyết ta còn không khỏi ni." Ta không nhận được - văng vãi.

"Hoàng hậu nương nương, tại phong hậu - đệ 2 thiên sáng sớm, sở hữu tần phi đều phải lai bái kiến Hoàng hậu nương nương." Cái gì phá quy củ, ta hiện tại một bộ muốn chạy trốn bào - trang phục, như thế nào gặp người.

Ta bất đắc dĩ - thờ dài một hơi: "Thay quần áo." Thực phi? Ta liền nhìn người làm cái gì phi cơ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 2: Bồn cung không phải nhuộm quả hồng

"Thực phi nương nương người không thể vào.." Bách Linh ngăn nàng, mà thực phi khước một bên thoi tay nàng, một bên hướng tới bên trong sẩm. Ta vừa vận thanh bảo vệ đề... xuống, còn chưa tới được cập thay quần áo.

Ta thanh cho ta cỡi quần áo - ngâm thu đẩy ra, nói: "Phóng nàng đi vào."

"Là, nương nương "

"Muội muội...." Thực phi tam bộ cùng với tác hai bước - chạy vào nắm tay của ta. Nàng vẻ mặt lo lắng, cau mày trứ ta. Nàng lúc này tới làm gì? Không phải cho ta khó coi ba?

Ta đưa mắt nhìn bọn, nói: "Tất cả đều đi làm."

Đãi bọn tất cả đều lui ra ngoài, thực phi mới nói: "Người không sao chứ?" Ta thật tốt -, có thể có chuyện gì.

Ta kéo thực phi cùng nhau ngồi xuống, nàng lo lắng địa đạo: "Nghe nói người bị phong làm hoàng hậu, ta lo lắng gần chết."

"Tỷ tỷ lo lắng cái gì?" Ta bị nàng lộng hồ đồ, hơn nữa không phải thông thường - hồ đồ.

"Muội muội người hãy nghe ta nói, vô luận người qua thích ai, hôm nay vào cung, là hoàng thượng nữ nhân, là hoàng hậu, là hậu cung chi chủ, ngàn vạn lần đừng...nữa ngỗ nghịch Hoàng thượng." Càng phát ra không rõ.

Ta buồn cười - vẫn; "Tỷ tỷ, người cứ nói cái gì a?"

Thực phi nắm tay của ta, tình chân ý thiết địa đạo: "Na (nọ) thiên gặp ta - thì, ta biết người lòng có tương ứng. Chính là muội muội, người hiện tại đô đã là hoàng hậu. Lần trước người bởi vì không muốn thị tẩm bị biếm vào lĩnh cung, ta không hy vọng tái phát sinh chuyện như vậy. Nếu tiến, thị tẩm là tất nhiên -. Nhìn ra được Hoàng thượng chân tâm đối đãi người, người phải thú mới phải. Ta sợ người tới ngày hôm qua nhất thời trùng động ngỗ nghịch Hoàng thượng, cho nên cáo ốm thanh hẩn phiền đến ta na (nọ) đi. Ta cho hẩn hạ mê dược, mãi cho đến hôm nay buổi sáng hẩn tài tỉnh lại, hẩn không đối với người làm cái gì ba?" Nghe xong lời của nàng, ta thiếu chút nữa té trên mặt đất. Thực phi a, người đang làm cái gì? Ta nói như thế nào hẩn không đến ni, bị cái...này thực phi hảo tâm bạn chuyện xấu. Na (nọ) thiên tả - cái...kia, là ta tiện tay tả -.

Ta dờ khóc dờ cười: "Tỷ tỷ, ta nào có lòng có tương ứng?"

Thực phi nghi hoặc, "Nhớ kỹ lần đầu tiên gặp mặt, người cứ nói ' yêu nhau không thể gần nhau, chúng ta đều là người đáng thương '. Sau lại lại thấy người tả - thì, ta nghĩ đến người lòng có tương ứng, không muốn đón nhận Hoàng thượng cung chịu." Ta lần đầu tiên là thuyết chúng ta lưỡng mất dù đang cùng nhau, khước bởi vì một ít nguyên nhân không thể chỉ có lẫn nhau. Đề 2 thứ thuần túy loạn tả -, nàng làm như ta là bị bức tiến cung -?

Ta cười khổ, "Thực phi tỷ tỷ, nói cho người nói chuyện, ta là có người mình thích. Mà người kia, nhất định Hoàng thượng."

"A?" Thực phi quá sợ hãi, "Vậy người vẫn còn..."

Ta nhẹ giọng thở dài: "Chúng ta yêu nhau, khước bởi vì khó hiểu - nguyên nhân không thể chỉ có lẫn nhau, ai kêu hẩn là hoàng đế ni."

Thực phi cúi đầu, không có ý tứ địa đạo: "Muội muội, tỷ tỷ phải. Hảo tâm làm chuyện xấu, tới ngày hôm qua các người động phòng hoa chúc, tỷ tỷ.."

"Tỷ tỷ không có vấn đề gì, động phòng hoa chúc, cũng không phải lần đầu tiên."

Thực phi tựa hồ nhớ ra cái gì, nói: "Mau nhanh thay quần áo, tẩn phi muốn tới cho người thỉnh an, cái...này giờ không chuẩn đã tới. Hôm nay nhất định phải thật tốt sát các nàng - nhẹ khí, mời nàng môn(nhóm) biết người cái...này hoàng hậu không phải động tác võ thuật đẹp."

"Ngâm thu, cho ta đoan sớm một chút." Ách, tính, nếu hẩn là thượng thực phi đích mưu, tha thứ hẩn tốt lắm. Dù sao ta còn muốn tra thân thể của mình, tại trong cung phương tiện điểm. Là phong làm hoàng hậu - đề 2 thiên liền đã đánh mất, có tồn hại mặt mũi.

"Muội muội?" Thực phi không giải thích được ý của ta. Ta tiểu: "Tỷ tỷ, mời nàng môn(nhóm) đăng." Ta bắt đầu tiến chỉ là tiểu nghi, các nàng nhất định là xem thường ta. Ta hôm nay liền cho nàng môn(nhóm) điểm nhan sắc nhìn, ta đây cá hoàng hậu cũng không phải nhuộm quả hồng.

Ngâm thu bụng lên sớm một chút, ta thanh một chén tổ yến cháo đồ lên trình thực phi trước mặt, nói: "Tỷ tỷ tới vội vàng, còn không ăn sớm một chút ba?"

Trình thực phi đoan khởi cháo, khỏe miệng nhất mặt vui vẻ, khẽ gạt đầu. Ta phải làm cái gì nàng tự nhiên là rõ ràng -, khán nàng - bộ dáng cần phải thật là tán thành ta đây sao làm.

Nàng nhấp thuần nhất, cười nói: "Xem ra muội muội cũng là người thông minh, ta có thể yên tâm." Ta không thông minh, chính là cung đấu tiểu thuyết nhìn không ít.

Ta tiểu: "Tỷ tỷ, kỳ thật cung đình cuộc sống ta cũng không thích."

"Lấy tâm tính của ngươi, đích xác không nên sống ở trong cung."

"Nương nương, tần phi môn(nhóm) đều ở bên ngoài chờ ngươi ư?" Ngâm thu công việc chạy vào đạo. Khán nàng na (nọ) uất ức dạng, không phải là mấy người phụ nhân, ta hiện tại nhất định cũng là hoàng hậu.

Thục phi cầm chén đề... xuống, cười nói: "Có thể đi, đừng làm các nàng chờ lâu."

Ta tiểu: "Tỷ tỷ...trước tọa, không vội vàng." lại đối ngâm thu nói: "Thanh tất cả mọi người cho ta gọi đi vào." Tại đối mặt bên ngoài - chiến tranh trước,...trước giải quyết trong cung - nhân. Cung đấu đệ nhất khóa, ân uy cùng với thi, thu mua nhân tâm. Trước kia một mực không muốn làm như vậy, hôm nay ta phải được như vậy.

Thục phi tọa bên cạnh ta từ từ thưởng thức trà, chính mình cũng bưng một chén trà, chỉ là ánh mắt tất cả đều chần chờ phía dưới - nhân.

Ta trong cung bốn người thái giám, bốn người cung nữ, tất cả đều quỳ gối ta dưới chân. Chỉ có ngâm thu đứng ở ta phía sau, khay,nắm lý tất cả đều là kim ngân châu báu.

Ta ho khan một tiếng, nói: "Thọ công công, ngươi là trong cung - lão nhân. Bốn cung vừa mới phong làm hoàng hậu, rất nhiều chuyện còn cần thỉnh giáo ngươi."

"Nương nương khách khí, có cái gì yêu cầu nô tài - địa phương, phân phó một tiếng nhất định." Thọ công công nhất định thọ công công, nghe nói là hầu hạ qua tiền đề -, nói chuyện không ti không lên tiếng.

"Sau này, các ngươi nhất định Bốn cung người bên cạnh. Thọ công công, tiểu cây mận, đường nhỏ từ, Bách Linh các ngươi trước kia đô theo qua Bốn cung (mặc dù tài mấy ngày). Kobayashi từ, đảo nhĩ, liên kiều, lục bình, các ngươi bốn người là mới tới -, đa theo chân bọn họ học học, không hiểu - đi hỏi thọ công công cùng vương thượng nghị. Bốn cung luôn luôn người ngoài rất khoan hậu, sẽ không làm khó dễ các ngươi. Bắt quá..." Ta nhợt nhạt cười một tiếng, "Nếu ai dám ăn cây táo, rào cây sung, bằng mặt không bằng lòng. . Đừng trách Bốn cung đừng khách khí." Nói xong lời cuối cùng một câu, ta trong nháy mắt biến sắc mặt, trọng trọng vỗ cái bàn.

Chúng nhân thần sắc rùng mình, "Nô tài (nô tỳ) tự nhiên trung tâm phụng dưỡng nương nương."

Ta cười cười, nói: "Làm nô tài ma, là tối trọng yếu nhất định trung tâm. Trừ...ra trung tâm ở ngoài còn muốn thức sự vụ, biệt theo sai lầm rồi nhân, na (nọ) gọi ngu trung." Đừng cho là ta không biết, ta cung ơ liên kiều cô nương trước kia là theo trứ triệu tử tuyết -, lại bên cạnh ta có ý đồ gì còn không biết ư. Không dọa dọa nàng đã cho ta không nhuyển quả hồng, có thể tùy tiện mông tể khi dễ. Cũng biết nàng có ý đồ, nhưng ngâm thu thanh nàng lộng đi đánh tạp, hung hăng ngược đãi nàng.

Mọi người đều gật đầu xưng là, ta hiền lành cười một tiếng: "Ngâm thu, Bốn cung không thích châu báu trang sức cái gì -, phần thưởng ba." Ta nói khỏi nói lại cũng một bộ một bộ -, rất có phong phạm.

Một phòng nhân khúm núm tạ ơn, từng tiến - nữ nhân đều muốn tới như vậy nhất chiều, chán ghét đã chết. Phần thưởng hoàn sau, ta lại cảm mấy thứ tốt, thưởng cho ngâm thu. Nàng theo ta đã hơn một năm, lại khiêm ta một cái đại nhân tình, cần phải sẽ không phản bội ta, nhưng là ban cho cũng có cần phải. Tiếp theo lại nhượng ngâm thu thêm vào cho thọ công công kỷ đỉnh Kim Tử, nhân gia là trong cung - lão nhân, đa tạm.

Thu thập xong này đám người, thay đổi hoàng hậu chuyển dùng - áo choàng, sơ cao cao - kẻ, thập phần nguy hiểm. Đờ ngâm thu - tay, trầm ổn tiêu sái đi ra ngoài.

Thục phi đi theo ta phía sau, theo giống nhau - động tác, đỡ bên người - cung nữ. Tối ngày hôm qua tề hạo ở đó thực phi na (nọ) - tin tức đồ truyền khắp ba? Này bang nữ nhân tất cả đều là tha thiết mong chờ nhìn chuyện cười. Không biết thấy ta cùng thực phi cùng đi ra hiện, thân mật kháng khí là cái gì ý nghĩ.

Vừa đi thực phi biên nói: "Ta còn sợ ngươi chế phục ko được hậu cung na (nọ) bang nữ tử, hôm nay là ta đa tâm."

"Tỷ tỷ, muốn tại trong cung sinh tồn nhất định phải muốn như vậy." Đây là lời nói thật, ta nếu đang ở hậu cung, sẽ thích ứng hoặc cung - sinh tồn. Ta mai ảnh rùa đen rút đầu - thời gian kết thúc, bắt đầu từ hôm nay, tướng bắt đầu thể nghiệm cái gì gọi là chân chính - cung đấu. Hậu cung - các nữ nhân, ta tới, tốt nhất biệt làm như ta dễ khi dễ.

"Là, nương nương nói đúng, trừ phi theo giống nhau, nếu không phải đấu tranh." Thục phi cũng là cá có linh tính - nữ tử, nhìn thấu cái...này dơ dáy - cung đình.

Khí độ ung dung - ngồi ở chủ vị thượng, thực phi ngồi ở ta phía dưới, nói: "Nương nương, tuyên các nàng vào đi." Thiên còn có vài phần lãnh ý, mời nàng môn(nhóm) đội sáng sớm, ta đây cá ra oai phủ đầu cũng đủ lợi hại.

"Tỷ tỷ, ta có cá đề nghị, không có nhân - lúc, ngươi gọi ảnh nhĩ, ta gọi là ngươi điểm oánh."

Nàng gật đầu, "Ta và ngươi đều là thật tình - nữ tử, cần gì phải làm bộ."

Ta đối ngâm thu nói: "Tuyên các nàng đi vào."

Một hồi, người đẹp môn(nhóm) nhao nhao đi vào, tính thực phi cùng nhau quỳ xuống cùng kêu lên nói: "Hoàng hậu nương nương kim an."

Ta cười nói: "Bọn muội muội đợi lâu." Ta đưa mắt nhìn thực phi, công việc đỡ lên nàng nói: "Thực phi tỷ tỷ, không cần đa lễ." Thực phi nhìn liếc mắt, cười cười bản thân ngồi xuống.

"Hoàng hậu nương nương, người hôm nay sắc mặt không tệ, dùng chính là cái gì son?" Ta đương nhiên hiểu nàng đích ý tứ, chính là muốn ta cùng với nàng nói chuyện, có ý quên quy trừ đám...kia người đẹp. Ta nguyên bản thì quyết định này, cười nói: "Phải? Hôm nào cấp tỷ tỷ tống một ít qua."

"Hoàng hậu nương nương, nghe nói người chính là vị tài nữ nì."

"Thực phi tỷ tỷ khách khí, nói đến danh phù kỳ thực - tài nữ, đó là tỷ tỷ người. Ai chẳng biết đạo tỷ tỷ - phụ thân là hoàng thượng thái phó." Trên phố truyền thuyết, cái...này trình diễn oánh đích xác có tài.

.....

Ta cùng với thực phi cứ như vậy có một câu không một câu - liêu khởi lai, hoàn toàn thanh những...này nữ nhân nhô lên cao khí. Các nàng quy khoải nửa giờ, ta tài trang làm hốt nhiên nhớ ra cái gì - bộ dáng, khiêm ý địa đạo: "Các vị muội muội, ta chỉ cố trừ nói chuyện, đem người môn(nhóm) cấp quên, mau nhanh khởi lai." Nói vậy các nàng cũng hiểu ý của ta, biệt lấy ta còn là ban đầu vào cung lúc cái...kia dễ khi dễ - mặc tiểu nghi.

Chỉ nghe thực phi nói: "Các vị muội muội, ta cùng Hoàng hậu nương nương xưa nay giao hảo, mới vừa rồi vẫn còn cùng nhau dùng đồ ăn sáng. Đồ đã thói quen chung một chỗ thuyết việc nhà, trái lại chậm trễ các người." Thực phi là cố ý muốn đem nàng cùng ta cột vào cùng nhau. Nàng rõ ràng có thể chỉ lo thân mình, cần gì phải lai tranh này hồn thủy.

"Không dám." Đáp ứng thật là tốt nghe, trong lòng hận chết chúng ta lưỡng.

Lúc này, ta tài ngẩng đầu quét chúng nhân liếc mắt.

Ta nhất định cũng là tề hạo lần đầu tiên tuyển tú tuyển vào nữ nhân, sau hán không còn có tuyển qua phi. Từ phân vị thấp nhất - tiểu nghi làm được hiện tại - hoàng hậu, hán - phi tử ta đồ biết.

Bái kiến hoàng hậu là đại sự, đã là mỹ nhân triệu tử tuyết cùng dung Hoa vương ngọc đẹp đã ở trong đó. Đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy cái...kia gọi ngọc đẹp - nữ tử, một thân thanh nhã, phảng phất không thực nhân gian yên hòa. Có nàng tại, sở hữu - mỹ nhân lập tức đã không có nhan sắc. Khóe mắt quả thật một viên giọt lệ trĩ (nhất định na (nọ) khóa trĩ, nhượng ta nhận ra nàng), chẳng những chút nào không có ảnh hưởng vẻ đẹp của nàng, ngược lại làm rạng rỡ không ít. Nàng kia không ti không lên tiếng - bộ dáng, nhượng ta càng thêm thích. So sánh với nàng mà nói, ta thương cảm - triệu tử tuyết liền không may hơn nhiều, vẫn là một bộ cao ngạo - bộ dáng, ngày xưa - phong thái khước đã sớm đã không có.

Trước kia ta ...nhất có hảo cảm - nữ tử -- thủy vô hương, vẫn cũng một bộ lãnh đạm. Tĩnh di phu nhân so với ban đầu, cũng tiều tụy không ít. Ta cùng ngọc tình vẫn còn thương lượng trừ, muốn đem nàng nhét vào thần vũ vương tử - trên giường, sau đó mời nàng đi hòa thân, đáng tiếc kế hoạch không có áp dụng.

Mai tần, không, là mai phi càng phát ra xinh đẹp, một thân màu hồng phấn cung trang, mặt mang ửng hồng. Từ...ra ta, thực phi, tĩnh di phu nhân, liền chúc nàng - phân vị cao, thời gian qua được không tệ a. Nàng bên cạnh ngồi ta từng rất thích, hiện tại khước chán ghét được nguy hiểm - cô gái kia -- chu Phụng nhi, chu tần. Nàng vẫn là một bộ thẹn thùng - bộ dáng, ta xem tại trong mắt, chỉ có yếm ác.

Ta hàm chứa nụ cười đánh giá các nàng, các nàng như thế nào cũng không có nghĩ đến ba. Một cái từ tiến bắt đầu liền trụ vào lãnh cung - nữ tử, có một ngày cư nhiên trở thành hoàng hậu.

Ta cười nói: "Thủy muội muội, gần nhất được."

Thủy vô hương đứng ra quỳ xuống nói: "Thác nương nương hồng phúc, thần thiếp rất tốt."

"Đứng lên đi, đừng khách khí. Ta tiến na hội, người nhất định mỹ nhân. Hôm nào ta theo Hoàng thượng nói một chút, vào của người phân vị." Ta chưa bao giờ hẹp hòi, cai rộng lượng - lúc còn phải rộng lượng. Không, cần phải là mọn hơi ba.

"Tạ Hoàng hậu nương nương." Nàng tạ ơn, nhưng không có chút nào về mặt.

Chu Phụng nhi ôn nhu nói: "Thủy tỷ tỷ hảo phúc khí, được Hoàng hậu nương nương lọt mắt xanh." Chu Phụng nhi, người chọn lựa toa cá cái gì kính a.

Ta cười nói: "Chu muội muội, người một mực thâm được Hoàng thượng thích, cũng nên vào vào phân vị. Không bằng vào người phi vị, bàn đến phụng nghi cung cùng ta cùng ở." Ta nhượng đại gia hận chết người, mọn đao giết người.

Cũng, người đẹp môn(nhóm) - sắc mặt thoảng cái thay đổi. Nàng cũng không phải ngu dốt, vội nói: "Hoàng hậu nương nương quá yêu, thần thiếp không dám đương nổi."

"Chu muội muội như thế nào hội không dám đương nổi? Liền như vậy quyết định." Ta cho người cá vỏ bọc đường phao đạn, đánh không chết ta và người.

Lần đầu tiên cùng các vị hậu phi - gặp mặt, cứ như vậy kết thúc. Hậu cung, không yên ổn. Tán đi trước, tất cả mọi người có lẽ vật tống ta. Không thu

bạch không thu, không phải là muốn nịnh bợ ta sao? Ta đón nhận.

Đuổi đi đám...kia nhân, ta cùng thực phi tại trong cung uống trà.

"Người thấy thế nào chu Phụng nhi?" Ta cuối cùng cảm giác được nàng xem ta - ánh mắt có phần nộ.

Diễm oánh thân nhiên nói: "Khẩu thị tâm phi, đừng để bên ngoài bề ngoài của nàng che mắt." Như vậy - nữ nhân là ...nhất kinh khủng -.

"Thùy vô hương nữ?"

"Cùng thế vô tranh, cho lưỡng trái lại giống như, chỉ sợ không dễ dàng lợi dụng." Ta cũng không có muốn lợi dụng, chỉ nghĩ suốt có chút nhân, lại không muốn bản thân động thủ. Tỷ như hại ta say thai- mai phi, chu tần, tuyết mỹ nhân (triệu tử tuyết).

"Vương ngọc đẹp."

"Nàng phụ thân vương bản một mực theo Hoàng thượng có hiềm khích, nàng trước kia thật là được sủng ái. Bất quá vương tướng thế lực nhất đảo, nàng lập tức bị biếm vì dung hoa, Hoàng thượng căn bản không thích nàng, chỉ là lợi dụng. Hôm nay Vương gia đã là danh nghĩa, chỉ sợ Hoàng thượng nhìn thấy nàng liền chán ghét." Không hồ là thực phi, cái gì đồ nhìn thấu triệt. Bất quá nàng như thế nào cũng không nghĩ ra chủ ý này chính là ta ra -.

"Người cứ nói???"

"Làm tốt thuộc bốn phận việc có thể, cùng kỳ tự rước lấy họa, không bằng trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi." Sâu sắc, cùng nàng giao hảo thật sự là được.

"Diễm oánh vì sao vì ta tự rước lấy họa nữ?"

"Ảnh nhi cứu tuyệt mệnh, nhất định đã cứu ta." Lại là một cái sỏ nữ nhân.

"Tiểu thư, có trò hay khán." Chúng ta vu diễm oánh có một câu không một câu - trò chuyện, ngâm thu thích - chạy vào. Ta cười nói: "Có cái gì trò hay a?"

Ngâm thu hưng phấn mà thuyết: "Chu tần nói năng lỗ mãng, bị tình di phu nhân đánh bàn tay, này hội chính vẫn còn làm âm ỉ rất." Cũng không ngoài sở liệu, nàng đắc tội - nhân không ít a.

Diễm oánh nói: "Đi xem một chút ba? Có lẽ có thể có thu hoạch ngoài ý muốn." May mắn nàng theo không phải địch nhân, nếu không diễm oánh cũng là cá lợi hại nhân vật.

Ta gật đầu: "Chợt tỷ tỷ -."

Diễm oánh nói: "Ảnh nhi, ta cảm giác được nếu như muốn tại các nàng trung gian tuyển nhất, cần phải tuyển chu tần." Chu Phụng nhi có phải hay không, ai kêu nàng theo có cừ oán.

"Tỷ tỷ, ta không thích nàng." Thái cô tình cơ, thái hội nguy trang - nữ nhân, ta luôn luôn chán ghét.

"Hảo, tuyển tình di phu nhân."

Ta cùng diễm oánh cùng đi đến ngự hoa viên, thấy nhất đồng lớn cung tần vây quanh ở na (nọ). Ngâm cuối thu hô một tiếng: "Hoàng hậu nương nương, thực phi nương nương giá lâm." Sở hữu nhân lập tức quỳ xuống lại hành lễ. Ta cùng thực phi kết minh, có các nàng thụ -, chúng ta cái nào cũng được là hậu cung phân vị tối cao - nữ nhân.

Ta lạnh lùng nhìn lướt qua, sở hữu người đẹp đô cúi đầu, cố ý nhìn nhiều chu Phụng nhi liếc mắt, trên mặt của nàng cũng một cái bàn tay ấn.

Ta thân nhiên nói: "Bọn muội muội hảo nhân nhả đi chơi a, chơi cái gì nì? Bồn cung cũng muốn chơi."

"Hoàng hậu tỷ tỷ, thần thiếp không biết nặng nhẹ, đắc tội tình di phu nhân, phu nhân ở giáo huấn thần thiếp nì.. Phu nhân giáo huấn rất đúng, là thần thiếp bất hảo." Nha -, chu Phụng nhi, mặc dù từ nàng hại ta say thaisau ta một mực khán nàng không vừa mắt, sau lại cũng phát giác nàng tâm cơ thâm trầm, nhưng là thật không ngờ nàng như thế ác độc. Ta đây cá hoàng hậu tại, nàng thuyết lâm tình giáo huấn nàng, nói là tại nhận lầm, rõ ràng nhất định chia rẽ thị phi, thuyết lâm tình không đem ta để vào mắt. Ta cũng sẽ không giống như trước giống nhau tin tưởng nàng là một ngây thơ - tiểu cô nương.

Thân nhiên nói: "Tự gia tỷ muội, đồ đứng lên đi, biệt quy trừ."

"Tạ hoàng hậu tỷ tỷ."

Ta quét lâm tình liếc mắt, nàng mặt có vẻ sợ hãi, ta sắc bén - tảo nàng liếc mắt, "Tình di phu nhân, Bồn cung còn chưa chết nì, giáo huấn chu tần cũng không tới phiên người. Nếu như người cái...này phu nhân làm nì, Bồn cung đảo có thể giúp người. Hoàng thượng xưa nay chu tần, khi dễ nàng nhất định không đem Hoàng thượng để vào mắt."

Lâm tình công việc quỳ xuống, nói: "Thần thiếp biết thác, thỉnh hoàng hậu tỷ tỷ trách phạt." Ta hiện tại biến tỷ tỷ, vừa già.

Ta quét nàng liếc mắt, thân mật - lời kéo Phụng nhi - tay, nói: "Chu muội muội, người nha biệt một mặt ả nhân, có cái gì theo tỷ tỷ ta nói một tiếng."

Chu Phụng nhi trang làm điềm đạm đáng yêu - bộ dáng, cho đã mắt nước mắt địa đạo: "Hoàng hậu tỷ tỷ nâng đỡ."

Ta ôn hòa - cười nói: "Khó trách Hoàng thượng thường nói, có Phụng nhi, ba nghìn phần trang điểm không mặt mũi nào sắc. Muội muội người xinh đẹp, tỷ tỷ ta đô thích nì." Ta có thể cảm giác được, có vô số đạo ánh mắt oán độc bắn lại đây. Vốn nàng hại ta sảy thailà bị bức -, ta dự định buông tha nàng. Khả năng ca lại chạy đến điều hi ta, còn bị lưu đây, ta biết nàng hận ta, muốn trả thù. Na (nọ) thiên buổi tối tại ngự hoa viên, nàng xem ta - trong ánh mắt tràn đầy hận ý, đừng cho là ta không có thấy. Cố ý vẫn tề hạo có phải hay không thích nàng, đó là khi ta -. Hôm nay nhìn nhìn lại nữ nhân này - ác độc, tuyệt đối lưu không được. Họ Chu - vô tình, ta lại như thế nào sẽ có nghĩa.

"Hoàng hậu tán thưởng, thần thiếp không dám nhận, hoàng hậu tỷ tỷ mới là xinh đẹp." Lại đem sự đồ lên ta trên đầu.

"Phải? Ngày hôm qua là Bồn cung - phong hậu đại điển, Hoàng thượng cũng không có tại Bồn cung nơi này qua đêm, thủy chung lưu không được hân - tâm a. Chu muội muội, nghe nói hân tối ngày hôm qua tại người na?" Ta sẽ biết rõ cố.

"Tỷ tỷ, Hoàng thượng tại thực phi tỷ tỷ na (nọ), không có đến vũ hoa các." Phong làm tần lại bàn hồi đi.

"Chu muội muội, ta tối ngày hôm qua một mực cùng hoàng hậu, hôm nay buổi sáng vẫn còn cùng nhau dùng - đồ ăn sáng, Hoàng thượng như thế nào sẽ ở ta na (nọ) nĩ? Hoàng thượng dùng ta làm ngự trang, thực tế là đến người na (nọ) đi, ta và người trong lòng biết rõ ràng." Thực phi cũng đủ có thể trang -.

Ngạo mạn thông thả địa đạo: "Tốt lắm, đồ tần mất ba. Tĩnh di phu nhân lưu lại."

Đại hóa tán đi, lâm tĩnh bắt đầu phát run, ta mặt lộ vẻ khó xử, lời kéo tay nàng, nói: "Tĩnh tỷ tỷ, ủy khuất người."

Lâm tĩnh không giải thích được - nhìn ta, "Hoàng hậu nương nương hà ra lời ấy?"

Ta hướng tới chu Phụng nhi rồi đi - phụng hướng liếc liếc mắt, nói: "Tỷ tỷ, sau này thiếu dẫn đến chu Phụng nhi, nữ kia nhân độc ác thật sự. Mới vừa rồi nàng đương trứ sở hữu nhân - mặt chia rẽ thị phi, ta nhất định cố tình duy trì, cũng không có thể thái lộ. Ta là hoàng hậu, phạm là được công chứng không phải?"

Lâm tĩnh như có điều suy nghĩ - gật đầu: "Tạ Hoàng hậu nương nương tín nhiệm."

"Tỷ tỷ, biệt như vậy khách khí, trước kia người giúp ta đuổi rồi vân dung, ta còn không cảm ơn người nì." Ta thanh ánh mắt đầu hướng bình tĩnh - hồ nước: "Hôm nay tam phi vị không, tỷ tỷ cần phải cố gắng. Tỷ tỷ theo Hoàng thượng nhiều năm như vậy, cũng có thể vào vào phân vị. Chính là Hoàng thượng chỉ biết khoa chu Phụng nhi hảo, cũng khó trách cái...kia tiện nhân như vậy kiêu ngạo." Ta gì lúc nói dối không nhảy mắt?

Thực phi cũng thân nhiên nói: "Tĩnh muội muội, ta và người cùng nhau phụng dưỡng Hoàng thượng nhiều năm. Tỷ tỷ ta hôm nay là thực phi, người là cai vào vào phân vị. Hoàng thượng cũng hoàng tử - lúc chúng ta liền đi theo nàng, không thể để cho chu Phụng nhi cái...kia tiện nhân khi dễ đến trên đầu chúng ta." Chu Phụng nhi, người xong, hôm nay trong cung phân vị tối cao - tam vị đồ cho có cừ oán.

"Tỷ tỷ rất đúng, cái...kia tiện nhân rất mai phi cấu kết với nhau làm việc xấu. Trước kia cũng không thanh chúng ta để vào mắt, hiện tại có Hoàng hậu nương nương, cần phải thật tốt quản giáo nàng."

Ta tiếu: "Tĩnh tỷ tỷ, chúng ta đã hợp tác qua một lần, tái hợp tác một lần làm sao phụng?"

Lâm tĩnh tự tiếu phi tiếu - nhìn ta: "Hoàng hậu nương nương, nếu như trong cung không có chu Phụng nhi, có phải hay không có thể đa một vị hiền phi." Vẫn còn thật không lòng tham, điều kiện này có thể lo lắng.

Ta gật đầu, "Đương nhiên có thể, kỳ thật tỷ tỷ không cần làm cái gì? Chỉ cần động nói chuyện da, tọa tay mưu lợi bất chính có thể."

"Hoàng hậu nương nương thánh minh." Lâm tĩnh cười nói: "Thần thiếp cáo lui, thần thiếp sẽ không nương Hoàng hậu nương nương cùng thực phi tỷ tỷ thất vọng -."

"Tỷ tỷ có rảnh rồi thường lai tọa, yêu cầu Bồn cung hỗ trợ - địa phụng nói một tiếng."

"Tạ Hoàng hậu nương nương." Lâm tĩnh như vậy thông minh, như thế nào hội cam tâm bị ta lợi dụng. Ta hoài nghi nàng là bị xem nhẹ quá lâu, đầu óc tú đậu. Đương nhiên, cái...này khả năng rất nhỏ. Mặc kệ nàng đánh cái gì chủ ý, có thể khẳng định - nhất định nàng cùng chu Phụng nhi không có kết minh - khả năng. Ta mất lạnh khán trong cung - nữ nhân, trừ...ra lâm tĩnh, thủy vô hương, chu Phụng nhi, mai phi, điểm oánh, những người khác đầu óc cũng không hảo dùng, triệu tử tuyết quả thực nhất định ngu dốt, không có thái hậu cùng gia tộc chỗ dựa cái gì cũng không phải. Hiện tại ta đã thanh mai phi cùng chu Phụng nhi cô lập, khán các nàng như thế nào biểu diễn, khán các nàng có thể trở mình khỏi cái gì lắng.

Cùng điểm oánh cùng nhau đi ở ngự hoa viên lý, nàng tiếu: "Ảnh nì, ta càng ngày càng bội phục người."

Ta cười khổ: "Tỷ tỷ, ta ở chỗ này sống được một chết đi." Nếu không phải thân thể - vấn đề ràng buộc trứ, ta đã sớm rời đi.

"Ai có thể không mệt nì? Trước kia ta cuối cùng là trốn ở Minh Nguyệt cung không ra. Hiện tại có ta và người tài thường xuyên đi ra đi lại, ta sống được

cũng một chết đi."

"Chúng ta do vì nhất cá ' tình tự ' khổ."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 3: đáng sợ - mai phi

Tại trong vườn tùy tiện đi một hồi, ta cùng điểm oánh đều tự trở về. Nhìn trạm lam - bầu trời, trong lòng hảo tịch liêu. Ta vừa mới mới vừa lên nhâm, đã nghĩ trừ theo đám...kia nữ nhân đấu tranh, sau này muốn làm sao bây giờ a? Đang ở cung đình, thật sự là thân bất do kỷ. Vì một cái không đáng - nam nhân đấu cá chết đi sống lại, có phải hay không thái xuân? Hoàng hậu thật là một chịu tội - chức vị.

Vừa tới phượng nghi cửa cung, tiểu nhện cao chân ở đó lo lắng - nhìn quanh, hần nhìn thấy chúng ta, chào đón nói: "Nương nương, Hoàng thượng đang ngài đã nửa ngày."

"Đi thôi." Hần tới tìm ta, ước chừng là vì hưu thư chuyện.

Vào ý như điện, tề hạo lo lắng tiêu sái lại đi tới, sợ ta chạy? Ta bây giờ còn có chánh sự, tài sẽ không bảo.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Mặc dù không muốn, có lẽ nghi vẫn còn phải thủ. Ta hiện tại là hoàng hậu, là quốc mẫu, không thể theo ban đầu tại lãnh cung giống nhau tùy tiện.

"Ảnh nhi." Hần phát hiện được ta tồn tại, mừng rỡ vạn phần.

"Hoàng thượng mời ngồi." Ta nói trừ cùng hần cùng nhau ngồi ở hai bên - chủ vị thượng.

Đào nhi dâng lên trà, ta tự cô - quát khỏi lại, căn bản không để ý tới hần. Ta có thể theo hần tương kính như tân, cũng không có thể giống như trước giống nhau ân ái ái.

Thấy hần chỉ là đứng ở ta, không nói lời nào. Ta cười nói: "Hoàng thượng thỉnh dừng." Ta đề... xuống trà trấn, vừa cười nói: "Chẳng lẽ là hiềm nghi thần thiếp - trà bất hảo sao." Ta - nhất nhần mày cười một tiếng, từng động tác, từng tư thế, đều là tiêu chuẩn - hoàng hậu, tiêu chuẩn - hậu phi cùng hoàng đế.

Tề hạo nhìn lướt qua cung nhân, nói: "Tất cả đều đi làm, không có trẫm - phân phó, không chính xác đi vào." Lại có cái gì nói thừa nghĩ nói với ta?

"Hoàng thượng có cái gì nói nghĩ đối thần thiếp thuyết?" Ta thủy chung vẫn duy trì u nhã - tiểu, khắp nơi tản hiện phong tình. Ta đây phó bộ dáng sĩ đến quốc yến thượng đều là đủ tư cách - hoàng hậu, nói như thế nào ta trước kia cũng thực nữ - tham gia qua nhiều như vậy tiệc rượu, trang mô tác dạng - bản lĩnh vẫn phải có.

"Hần ta sao?" Hần ánh mắt lơ mờ, là nói cho ta biết hần trong lòng - thất lạc sao?

Ta ngọt ngào cười một tiếng: "Hoàng thượng hà ra lời ấy, thần thiếp làm sao dám hận Hoàng thượng." Ngọc dung hoàng hậu không dám hận hoàng đế, mai ảnh dám hận tề hạo, nếu như không hận, ta liền không phải mai ảnh.

"Người thay đổi, trở nên không giống người." Hần vẫn nhàn nhạt - nhìn ta, trong đôi mắt hơn nhiều nhất từ nghi hoặc cùng thất vọng. Nghi hoặc ta như vậy - bởi vì cái gì hội một đêm trong lúc đó thành thực, có phong phạm? Ta là bị buộc -. Thất vọng là ta không có trước kia thẳng thắn? Na (nọ) còn không phải bị tức -.

"Thần thiếp không có dối, thần thiếp cũng thần thiếp." Ta - ngữ khí cứng ngắt khỏi lại, không có từ trước - dày, không có mới vừa rồi - khí độ. Ta nghĩ làm được một cái hoàng hậu - bốn phận, bày ra một bộ quốc mẫu - phong phạm, chính là thấy hần đã nghĩ sinh khí.

"Trước kia - người hội đối với ta như vậy nói chuyện sao?"

"Sẽ không, trước kia thần thiếp chỉ là chính là tiểu nghi, hiện tại là hoàng hậu, làm hoàng hậu, sẽ có hoàng hậu - cai có đáng vẻ. Thần thiếp trước kia là theo người mình thích chung một chỗ, đương nhiên có thể tùy tâm sở dục. Hiện tại - thần thiếp chỉ là một cái bị vứt bỏ - nữ nhân, bởi vì có chút nguyên nhân, sắm vai trừ từng thương tổn qua ta cái...kia nam nhân thể tử - nhân vật. Hần phi tử vô số, mỗi người(cái) do mơ ước hậu vị, thần thiếp không phải tham luyến cái...này hoàng hậu - vị trí, mà là phải bảo vệ bản thân. Phải bảo vệ bản thân liền không thể để cho các nàng bắt được nhược điểm. Thần thiếp còn trẻ, không muốn làm vật hy sinh." Ta mỗi một câu đều là người gây sợ, tại tỏ rõ trừ thương thế của hần lòng lại bức ta đương hoàng hậu - hậu quả.

"Ảnh nhi, ta đây muốn vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta." Ta mặc dù mạnh mẽ, hấn trong mắt - đau đớn cũng đắm bị thương ta.

Ta khoe miệng nhất mực ki phụng - nụ cười, dương dương tự đắc đầu nói: "Hoàng thượng, mai ảnh không phải kẻ ngu, ngươi là dùng ta ổn định thái hậu cũng chân chính - thích ta chỉ có một mình ngươi biết. Hoàng thượng, tại ngươi trong lòng, giang sơn vĩnh viễn cao hơn tất cả không phải sao?" Đột đến phần này thượng, trực tiếp thanh nói đẩy ra thuyết. Phong ta vì hoàng hậu, chỉ sợ là nhượng thái hậu tiêu trừ giới tâm, sau đó tra khỏi hành thể dễ dàng hơn, đương nhiên diệt khẩu cũng dễ dàng hơn. Việc này một khi điều tra ra, biết hấn thân thể - nhân tuyệt đối toàn bộ bị diệt khẩu. Đến lúc đó, ta sẽ sẽ không trong đó một cái?

Ta từng bước ép sát, trầm mặc thiên, hấn rốt cục mở miệng: "Ảnh nhi, ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn ngươi."

Ta cười khô, lắc đầu: "Tính, không cần nói với ta cái... này."

Ngươi cũng thừa nhận phong ta vì hoàng hậu là có mục đích, ngươi hiện tại đã thương tổn ta. Nói cái gì nữa vĩnh viễn sẽ không thương tổn lời của ta có phải hay không chậm?" Hấn mới vừa rồi chỉ sẽ không thương tổn ta, nhất định thừa nhận tại lợi dụng ta. Ý tại ngôn ngoại nhất định lợi dụng ta, nhưng không muốn thương tổn ta. Lợi dụng lúc, ái vẫn còn tồn tại sao? "Ảnh nhi, ta thân bất do kỷ, cũng không phải nghĩ có chủ tâm thương tổn ngươi." Hấn nghiêm túc - nhìn ta, không thể tránh được - thuyết: "Hy vọng ngươi có thể hiểu."

"Đúng vậy, ta hiểu, ngày hôm qua là của ta phong hậu đại điển. Ngươi khen ngược, chạy đến thực phi na (nọ), ta hiện tại đều là trong cung - trò cười." Hôm nay buổi sáng những... này nữ nhân - lại thỉnh an - lúc mặc dù không nói gì thêm, nhưng là ta đó có thể thấy được các nàng đối ta - khinh thị.

"Ảnh nhi, thực phi từ nhỏ cùng ta cùng nhau lớn lên. Ngày hôm qua thực phi bệnh trọng, ta chỉ là đi xem một chút nàng, na tri đạo không cần thận ngữ thiếp đi." Nghe ta thanh việc này bày ra lại, hấn sốt ruột, "Ngươi sẽ không lại muốn đi thôi?" Nếu là hấn biết bị thực phi hao tâm bực chuyện xấu - hạ được, nhất định tức chết đi được.

Ta lạnh lùng liếc hấn một cái: "Lệ tần la khăn mỏng không được, đêm khuya trước điện án tiếng ca. Hồng nhan chưa lão ân... trước đoạn, nghiên y huân lung ngồi vào mình." Ta vẫn còn như vậy tuổi trẻ, không muốn tiến vào thất sủng hoàng phi - hàng ngũ.

Nhìn một bộ tức giận đến cuồng trào - bộ dáng, tề hạo cười nói: "Màn cửa sổ bằng lụa mỏng mặt trời lặn tiệm hoàng hôn, kim ốc không người nào thấy lệ ngân, tịch mịch không đình xuân lục muộn, lệ hoa đầy đất không ra môn. Chúng ta - Hoàng hậu nương nương hảo văn thái." Hấn đã cho ta tại ghen, tâm tình đương nhiên hảo đi lên.

Ta lại bắt đầu giương nanh múa vuốt: "Ta - văn thái đương nhiên hảo, Bôn cô nương là từng - kinh thành đệ nhất tài nữ. Tùy tiện nói một câu nói cũng không được rồi, năm đó ta tại mai viên ra - văn thơ đối ngẫu đến nay không người nào có thể đối." Các vị văn hào, ta chỉ là lấy trộm các ngươi - thi cấp cái... này từ hoàng đế điểm nhan sắc, ngàn vạn lần biệt từ dưới đất đứng lên theo muốn bản quyền phí. Mặc dù ta hiện tại là hoàng hậu, kỳ thật cùng được rồi tính rồi mà.

"Cô nương? Ta nhớ kỹ ngươi đã sớm không phải ba?" Ta lại không còn kịp nữa làm ra phản ứng, nên bị hấn kéo lại, ôm thật chặt vào trong lòng.

Ta liếm nhếch miệng: "Có phải hay không cô nương cùng với ngươi có quan hệ sao? Thật sự là nói thừa."

Lời của hấn hàm chứa nóng rực - khí tức, khiến cho ta bên tai một hồi tê dại, "Nếu như ta không có nhớ lầm - nói, ngươi đã không phải cô nương. Ngươi hiện tại là của ta thê tử, cho nên.. Ta muốn nghiệm nghiệm khản."

Nhiều năm - tại thương trường thượng dốc sức làm, ta học xong giống nhau ---- tại bất cứ... gì lúc cũng có thể bảo trì thanh tĩnh. Trừ phi là ta bản thân dễ... xuống giới tâm, nếu không ai cũng đừng nghĩ nhượng ta mất đi lý trí.

Ta tài sẽ không bị hấn - khiêu khích hạ trái lại đi vào khuôn khổ, ta cười lạnh: "Thả ta, từ lần trước ngươi đánh ta sau, chúng ta nên ân đoạn nghĩa tuyệt. Đừng nói cái gì ta là vợ của ngươi, ta chỉ là ngươi trên danh nghĩa - thê tử. Nếu là trên danh nghĩa -, ta chỉ là trang diện thượng phối hợp ngươi, cũng không có nghĩa vụ cùng ngươi trên giường. Chúng ta đều muốn tra ra thân thể của mình, lợi dụng lẫn nhau mà thôi." Ta nói lời này thật sự thái rõ ràng, ai dám giống ta lớn như vậy dám nói ra trên giường hai chữ?

Tề hạo vẫn chưa từ bỏ ý định, "Ngươi là ta - thê, vĩnh viễn đều là." Hấn trong lòng nhất định tại cuồng vọng, nói như thế nào bản thân cũng là dễ nhìn, bao nhiêu nữ nhân khẳng định một mực. Mà ta, cư nhiên đối hấn một điểm cảm giác cũng không có, hấn bắt đầu hoài nghi bản thân - mị lực.

Hấn đuổi kịp thứ giống nhau, bắt đầu hôn ta - mỗi một tác da thịt.

Ta theo không có cảm giác giống nhau: "Hoàng thượng, ngươi chiều này thái lão thổ. Ta tham gia qua vô số lần yến hội, những... này công ty thầy cai môn(nhóm) mơ ước ta - sắc đẹp, luôn dùng các loại phương pháp dụ dỗ ta. Chính là nhiều năm như vậy ta vẫn có thể làm cho bản thân không bị đến một tia xâm phạm, ngươi cứ nói ta có đa tình táo. Trước kia như vậy nhân nhượng ngươi, là bởi vì cho ta ái ngươi, cho nên tự nguyện như vậy. Ta nhắc nhở ngươi, sau này đừng nghĩ biện pháp vén lên ta đích tình dục, bởi vì ta thái tình táo." Ta khoảng 30 tuổi - lão bà, tại không có ái đích tình huống hạ, đương nhiên sẽ không miễn cảm như vậy.

Muru kể bị vạch trần, hấn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ - buông. "Ngươi tình táo được đáng sợ." Sau đó ề ẩm địa đạo: "Rốt cuộc là ai mơ ước của ngươi sắc đẹp? Ta diệt hấn cứu tộc."

Ta mặc cười, "Nhiều lắm, ta đều muốn không khởi lai ni." Ta thở dài một tiếng: "Bất quá ni, bên cạnh ngươi nhiều như vậy mỹ nữ, ta cuối cùng không thể từng đô diệt cứu tộc ba? Trước kia ta chưa cùng ngươi chung một chỗ - lúc, ngươi tìm nàng môn(nhóm) ta có thể không ngại. Chính là hiện tại.. Ngươi vẫn còn theo các nàng chung một chỗ, ta bắt đầu hoài nghi bản thân - mị lực."

Nghe ta nói như vậy, ủ rũ tẻ hạo nhất hạ lai tinh thần, "Sau này chỉ có ngươi một cái, ngươi là ta - độc sủng hoàng hậu."

Ta một cái xinh đẹp - xoay tròn, ngồi ở ghế thượng, "Ngươi muốn ta tha thứ ngươi có thể, bắt quá.." Ta hôm nay thật tốt làm khó dễ ngươi.

"Bắt quá cái gì?"

"Ta muốn giống nhau đồ."

"Phải như thế nào?" Hắn là hoàng đế, cái gì cũng có thể bắt được, chính là ta muốn -, hắn lấy không được. Kỳ thật cũng không phải như vậy nan nã, chỉ cần có tâm.

"Thiên thượng - nguyệt lượng." Yêu cầu này một điểm cũng không quá phận. "Ngươi có thể đem thiên thượng - nguyệt lượng bắt được trước mặt của ta ta liền tha thứ ngươi."

"Ngươi cứ nói -." Đáp ứng như vậy dứt khoát? Có âm mưu.

"Ta nói -."

Hắn cười gian trá. "Thật tốt nghỉ ngơi thoáng cái, buổi tối tới tìm ngươi." Ách, ta như thế nào cảm giác được nói ngoại âm là, buổi tối ngươi thăm, hiện tại nắm chắc thời gian nghỉ ngơi.

~~~~~

Tại ta có điểm chờ mong đích tình huống hạ, hắn cũng không có lai. Bắt quá hắn cũng không có triệu bất luận kẻ nào thị tẩm, suốt đêm xử lý triều chánh. Kỳ thật, ta có điểm biết hắn tại sao chưa có tới. Bởi vì hôm nay buổi tối không có nguyệt lượng, hắn thực hiện ko được hứa hẹn, cho dù tới cũng sẽ bị ta đuổi ra đi.

Mưa dầm khí trời một mực giăng co vài ngày, tẻ hạo cũng cơ bản không có lộ diện. Ta tiếp tục sắm vai trứ hoàng hậu - nhân vật, xử lý hậu cung - vụn vặt chuyện. Để cho ta đau đầu chính là, mỗi ngày ta còn đang ngủ đã có người tới thỉnh an. Thậm chí là mỗi ngày còn muốn đi cấp thái hậu thỉnh an, ta đầu đô lớn. Rốt cục tại ngày thứ ba, ta lấy thân thể không thoải mái vì do hủy bỏ thỉnh an. Nếu ta thân thể không thoải mái, thái hậu bên kia cũng có thể không đi. Mặc dù không dùng đi thỉnh an, chính là thái hậu cũng không có việc gì sẽ đem ta cấp thỉnh qua, trên cơ bản nhất định nói chuyện phiếm, ăn mỹ thực. Vốn nghĩ thanh ngọc tình chộp tới làm bia đỡ đạn, không tước tiếc nuối - nói cho ta biết, ngọc tình tại ta phong làm hoàng hậu - đệ 2 thiên lại ra cung.

"Dung nhi, Hoàng thượng mấy ngày nay đều ở ngự thư phòng nghỉ ngơi." Thái hậu lại đem ta thỉnh qua nói chuyện phiếm, như thế vấn đề đích xác đủ nhân, thậm chí vẫn còn nhầm chán.

"Án." Ta chỉ là nhân nhạ ứng.

"Dung nhi, ngươi hôm nay quý vì hoàng hậu, nhất định phải nghĩ biện pháp nắm hoàng thượng tâm. Một khi sinh hạ hoàng tử, có thể danh chánh ngôn thuận - lập vì thái tử." Ta sợ nàng, lão là thuyết cái... này nhầm chán - vấn đề. Ta hiện tại căn bản Vô Tâm tại trong cung, nhất tâm muốn xuất cung, sinh hài tử làm cái gì? Cho dù có tiểu hài, ta cũng không hy vọng hắn làm cái gì thái tử, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế một mớ quá -.

Ta cười nhạt: "Dung nhi bây giờ còn tuổi trẻ, không cần phải gấp."

"Thái hậu, tuyết mỹ nhân cầu kiến." Triệu cô cô đi vào bẩm báo. Tối đúng lúc, ta chuẩn bị lưu. "Mẫu hậu, nhi thần cáo lui trước."

"Đẳng đẳng. Ngươi đến bình phong phía sau đi." Thái hậu gọi ta lại, chỉ chỉ bình phong, ta chỉ hảo không tình nguyện - trốn đi.

Chỉ chốc lát, chợt thấy triệu tử tuyết khóc trứ nói: "Chất nữ cấp bác thỉnh an."

Thái hậu nhân nhạ lên tiếng, "Khởi lai ngồi đi."

Ước chừng là triệu tử tuyết quy trứ không khởi lai, thái hậu lại nói: "Khởi lai." Ngữ khí rõ ràng không thể nào hiền lành.

"Bác, ngươi cấp cho ta làm chủ a." Nàng vừa nói nghẹn ngào khởi lai.

Thái hậu không nhịn được địa đạo: "Ngươi thì thế nào?"

Triệu tử tuyết khóc nói: "Bác, từ thụ phụ thân khiến liên bị biếm vì mỹ nhân sau này, Hoàng thượng chưa từng có triệu kiến qua ta." Tranh thủ tình cảm đồ tranh đến nơi này tới.

"Sao, đó là hắn - yêu thích, ta trông nom ko được." Thái hậu một bộ sự không liên quan mình - bộ dáng.

"Bác, ngài là thái hậu a, ngài cũng không trông nom Tuyết nhi? Ngài chẳng lẽ nhìn mặc nghiêm mặt cái...kia tiện nhân khi dễ đến ta trên đầu sao?" Ngươi tài tiện nì.

'ba' - một tiếng, thái hậu tức giận đến môi trắng bệch, một cái tát đánh vào trên mặt nàng. Triệu tử tuyết bùm mặt, bất khả tin - nhìn thái hậu, thái hậu lạnh lùng nói: "Nàng là ta đại Tề Quốc quốc mẫu, người cư nhiên dám mắng nàng, lời này để cho người khác nghe xong đi, đó là tử tội." Xứng đáng, đánh chết đồ xứng đáng.

"Bác, ta biết sai lầm rồi, ta biết thối. Chính là hoàng hậu. Nàng cương ngồi trên hoàng hậu - vị trí liền chọn tằm phi môn(nhóm) nội chiến, nàng thật là đáng sợ. Nếu như nàng sẽ đối phó ta, ta đây không phải." Đó là xứng đáng, cũng là các nàng tự tìm -, nếu như ta không động tay sẽ chờ trừ hổ cát.

Thái hậu vẫn một bộ sự không liên quan mình - bộ dáng: "Việc này ta trông nom ko được, ban đầu nàng người mang long tử, người đến ta đây nhi mà nói nàng thâm nhân. Cứ thế ta mơ hồ - lộng rớt nàng - hải tử, hiện tại nàng muốn trả thù người đó là các người trong lúc đó chuyện."

Triệu tử tuyết bị thái hậu nhất đe dọa, khóc được thấm hại hơn, "Bác, người phải cứu cứu ta. Ban đầu là mai phi nói cho ta biết nàng mang thai, cùng với nhượng ta nói cho ngài, ta cũng không cảm kích." Trong tay ta rung lên, mai phi? Ta theo nàng có cừ oán sao? Ban đầu không có nhân biết ta theo tề hạo - quan hệ, theo lý thuyết nếu như nàng muốn hại ta, biết ta có có bầu nên tố giác, tại sao muốn thông qua triệu tử tuyết nói cho thái hậu? Nhưng là có thể khẳng định, cái...này mai phi nhất định là muốn hại ta. Mai phi a, thiết thời ta nghĩ trừ tha thứ người, nguyên lai người mới là phía sau màn độc thủ.

"Người cứ nói nhảm nhọc đưa bé kia?" Thái hậu nhìn triệu tử tuyết, về mặt khó có thể tin nổi.

"Phải" lòng ta trung rừng mình, nàng rớt cuộc là tại sao muốn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 4: Tô tiểu thư, gả cho ta đi!

Từ thái hậu na (nọ) trở về, ta siêu cấp buồn bực. Nguyên nhân rất nhiều, tỷ như thái hậu lão là thôi ta sinh nhi tử, tái tỷ như mai phi - tâm tư, tái tỷ như tháng hai sơ là thái hậu - sinh nhật, ta đây cả chuẩn hoàng hậu đương nhiên là thao bạn thọ yến. Đây là ta tiền nhiệm tới nay lần đầu tiên thao bạn bữa tiệc, phiền phức a. Ta đi ở hoa viên lý, đa đầu tề đại.

Liên tục mấy ngày - vũ, hôm nay rốt cục ngừng, thái dương công công lộ ra khả ái - khuôn mặt tươi cười. (mặc dù chỉ là lộ nụ cười vài)

Vừa mới hạ qua vũ, trong vườn tản ra bùn đất - thơm, cây cối - mùi thơm ngát, ta không khỏi hấp mấy hơi thở.

Ngâm thu theo ta lâu như vậy, tự nhiên nhìn ra ta lo lắng lo lắng, ân cần địa đạo: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Không vui sao?" Gọi tiểu thư đô thói quen, hiện tại cũng sửa bất quá tới.

Ta miễn cưỡng gật đầu: "Đúng vậy, thái hậu - thọ yến a, ta chưa từng có thao bạn qua."

"Tiểu thư có thể thanh này tới cấp tể di phu nhân a." Ý kiến hay a, ta như thế nào thật không ngờ. Trước kia trong cung không có hoàng hậu - lúc, không phải là nàng làm chủ sao?

Ta lập tức lộ ra nụ cười: "Triệu tể di phu nhân cùng mai phi tới gặp ta." Khụ. Tể di phu nhân là nữ cường nhân, mai phi cũng là, thái muốn nhìn các nàng lưỡng đầu đầu. Mai phi, ta tới cùng theo nàng nào có quá tiết? Có...hay không quá tiết là hàng thứ yếu, đề trừ nàng mới là là tới trọng yếu. Ta hiện tại thanh cái...này cục diện rồi rầm mắt cho nàng môn(nhóm), mời nàng tạm thời không có cơ hội đối ta hạ thủ, ta mau chóng tra ra nàng - mục đích.

Trở lại phượng nghi cung không lâu lắm, mai phi cùng tể di phu nhân vội vã chạy tới. Ta vẫn một bộ cao quý đại phượng - bộ dáng, ngồi ở chủ vị thượng ngao thị trừ các nàng. Lệ hành thỉnh an sau, ta trực tiếp tiến vào chánh đề.

Ta tùy thời trừ thái hậu tổng - thủ trực, nhân nhân nói: "Hai vị tỷ tỷ vào cung so với ta sớm, sức của so với ta thâm, muội muội ta còn có rất nhiều chuyện này muốn mời giáo hai vị tỷ tỷ."

"Không dám, Hoàng hậu nương nương có chuyện mời nói." Mai phi mỉm cười, khiêm tốn hữu lý. Ban đầu tại sương hoa cung, nàng hù dọa cái...kia già nữ nhân đích tình cảnh rõ ràng đang nhìn, hôm nay đối ta trái lại có lễ. Cái...này mai phi cũng là cá hai mặt - nhân vật, trước kia như thế nào sẽ không có phát hiện, thất bại a. (tác giả: trước kia người cùng thể vô tranh, người chú ý qua ai a? Không liên quan chủ tự nhiên không biết, hậu cung - nữ nhân ăn đầu thật sự thâm a.)

"Thần thiếp nguyện ý vì nương nương cống hiến sức lực." Lâm tể trước kia liền cùng ta liên thủ qua, ta biết người này phi thường thông minh, đề phòng là được rồi.

Ta nụ cười khả cú: "Hai vị tỷ tỷ, rất nhanh nhất định thái hậu đại thọ, này thọ yến việc ta nghĩ thỉnh hai vị tỷ tỷ có trách nhiệm."

Mai phi sắc mặt ngưng ngệu, xem ra là muốn chối từ, lâm tể vui vẻ ra mặt, quỳ xuống nói: "Nhờ nương nương đề mắt, thần thiếp nhất định hết sức."

Cũng không phải cái gì hảo tồi, nhất định túm điểm mà thôi.

Ta khẽ gật đầu, đối mai phi nói: "Mai phi tỷ tỷ, người nì?" Ta sắc mặt hiền lành, khước có một loại nói không ra lời - sắc bén, ta là buộc nàng đáp ứng.

Nàng thấy bộ dáng của ta, cũng quý xuống nói: "Thần thiếp nhất định hết sức." Nàng na (nọ) phò gặp khó khăn - dạng, ta lại không sót nàng thượng đoạn đầu đài.

Ta vừa lòng cười một tiếng, "Ta làm liên lụy, tình tỷ tỷ theo ta trò chuyện ba." Ta đây là đuổi mai phi tẩu. Mai phi cũng rất thức thời, chủ động rời đi.

Đuổi đi mai phi, ta đi xuống đi, thân mật - kéo lâm tĩnh - cánh tay, nói: "Tình tỷ tỷ, khổ cực người."

"Nơi nào, là hoàng hậu muội muội để mắt ta." Nàng cũng đúng ta ngọt ngào cười một tiếng.

Ta có ý thờ dài một hơi, nói: "Tỷ tỷ, Bồn cung thân thể bất hảo, thực phi tỷ tỷ thân thể cũng nhược. Nếu như tỷ tỷ thành tứ phi một trong, này quản lý hậu cung việc nhất định sẽ rơi vào trên người của người, hiện tại đa học hỏi kinh nghiệm cũng tốt." Rõ ràng là cho cá khổ sai, nói xong như vậy đường hoàng, ta cũng đình hèn hạ.

Lâm tĩnh ngăn người, lập tức cười nói: "Cám ơn hoàng hậu muội muội dẫn, tỷ tỷ nhất định sẽ không cô phụ ngài. Chỉ là thần thiếp không rõ, tại sao muốn cho mai phi nhúng tay?" Đã sớm đoán được nàng bất mãn.

Ta sắc mặt lập tức vận vẹo, oán hận nói: "Hoàng thượng thích nàng cùng chu Phụng nhi cái...kia tiện nhân, đây là mọi người đều biết -. Nếu như ta thanh tho yên việc giao cho tỷ tỷ mà không giao cấp tiện nhân kia, nàng lại đã Hoàng thượng na (nọ) loạn nói láo đầu." Ta thần sắc nhất ám, bất đắc dĩ địa đạo: "Tỷ tỷ, kỳ thật chúng ta giống nhau thương cảm. Hoàng thượng lập ta vì hậu, đơn giản là kiêng kỵ cha ta - quyền thế. Phong người vì phu nhân, bao nhiêu cũng bởi vì người Lâm gia - quyền thế, hậu đãi thực phi tỷ tỷ đó là hấn đã đáp ứng đã qua đời lâm thái phó. Trừ...ra chúng ta tam vị, hôm nay phân vị tối cao - nhất định mai phi cùng chu tần, mà các nàng lưỡng giai xuất thân dề tiện." Ta thề thâm cười một tiếng, nhìn lâm tĩnh nói: "Nói đến đề, Hoàng thượng thích nhất - rốt cuộc là các nàng hai cái. Phong hậu đại điển na (nọ) thiên, na (nọ) cư nhiên đi tìm họ Chu tiện nhân kia, hấn căn bản không có ta đây hoàng hậu để vào mắt. Cho nên, chúng ta muốn liên hợp lại, không thể để cho na (nọ) hai cái tiện nhân khi dễ đến trên đầu chúng ta." Ta nói hoang - bản lĩnh càng ngày càng tốt, ánh mắt cũng không trát thoát cái.

Lâm tĩnh thấy ta vẻ mặt âm đạm, không khỏi tự trụ - nắm tay của ta, nói: "Ta và người giống nhau thương cảm."

Ta cũng nắm tay nàng, động tình địa đạo: "Tỷ tỷ, ta mới vừa vào cung liền biết người, cho nên ta mới có thể tin tưởng nì. Tại trong cung sinh tồn dựa vào là là hoàng thượng sủng ái, chính là chúng ta cũng không có. Cho nên chúng ta phải muốn đoàn kết nhất trí, cùng cố bản thân - địa vị, nếu không chỉ có đường chết một cái. Cho dù không có hoàng thượng ái, thái hậu đối ta coi như sủng ái, lượng các nàng tạm thời không dám ức hiếp đến trên đầu chúng ta. Chính là thái hậu thân thể càng ngày càng yếu, đến lúc đó.. Ta và người chỉ sợ không có nơi sống yên ổn." Ta nói - cũng là lời nói thật, hù dọa - thành phần phải đa.

Lâm tĩnh mặc mặc gật đầu, "Ta hiểu ý của người."

~~~~~

Buổi tối, ta một cái nhân ngồi ở tẩm cung lý, nghĩ tới mấy ngày nay - sở tác sở vi. Trên cơ bản có thể dùng hai chữ hình dung ---- hèn hạ, cũng có thể thêm cá vô sỉ. Ta nguyên bản là vô tình tiến, vô tình cùng hoàng gia nhắc lên bất cứ...gi quan hệ. Hôm nay ái thượng hoàng đế, trở thành hoàng hậu, thân phận của mình còn có thể là công chúa, thật sự là không như mong muốn. Ta đương tiến - lúc, tại sương hoa cung, ta cũng vậy như vậy trắng rằm -, tâm tình khước xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khi đó trong lòng cái gì cũng không có, hảo sạch sẽ. Hiện tại đầy bụng tâm sự, còn có có chút hại người - dơ dáy ý nghĩ. Đều nói làm nữ nhân nan, làm hậu cung - nữ nhân càng khó. Từ ta ngồi trên hoàng hậu vị trí này khởi, ta liền nhất định muốn đấu tranh. Nếu như ta không đấu tranh, như vậy ta sẽ chờ trừ bị hãm hại. Mai phi chuyện tình càng thêm kiên định ta - tín niệm, ta quyết định cùng các nàng tranh đi làm, mãi đến ta ra cung na (nọ) thiên. Ta luôn luôn quý trọng tánh mạng của mình, tình nguyện hy sinh người khác cũng không cần hy sinh ta. Dùng 21 thế kỷ - lưu hành ngữ mã nói, từ đạo hữu bắt từ bản đạo. (ách, ta không phải đạo sĩ, cần phải là từ tàn phi bắt từ Bồn cung) "Ảnh nhi." Tề hạo ở phía sau nhẹ nhàng hoán ta, lại là khuya khoắt len lén tới, có vẻ lắm, đây là hoàng đế cũng tắc.

Ta miễn cưỡng quay đầu lại, "Người tới làm chi? Bên ngoài - thủ vệ đều là người chết sao?"

Hấn tiểu, "Người cho rằng ta thật có như vậy bốn sao?"

"Không ngu ngốc, chỉ là xuân điểm." Ta vẫn một bộ nhàn nhạt - bộ dáng, nói xong lại đi xem nguyệt lưỡng.

"Ảnh nhi.."

"Làm chi?" Ta theo bản năng - quay đầu lại, hấn na (nọ) hành động thanh ta sợ đến nhảy dựng lên, chỉ vào hấn nói: "Người làm chi?"

Hấn quý một gối xuống trên mặt đất, cầm trên tay trứ một quả giới chỉ. Kéo trứ tay của ta, từ từ thanh giới chỉ sáo đi vào, "Ô tiểu thư, gả cho ta đi." Như vậy hiện đại - cầu hôn phương thức? Na học được -? Ta trong lúc nhất thời cư nhiên không có phản ánh lại đây, ngo ngác - lẳng ở đó. Hấn là hoàng đế sao, thật sự quý xuống hướng ta cầu hôn? Ta đầu óc không có phá hư ba? Hay là hấn đầu óc hư? Ta là không phải cần phải cảm giác được may mắn? Phòng đoán hấn từ...ra lão hoàng đế cùng Hoàng thái hậu còn không quý qua ai, hiện tại chạy tới quý ta.

Trong lúc ta đầu óc bị vây chỗ trống trạng thái - lúc, còn bị hấn hôn thoáng cái, đương nhiên đó là tay.

"Người na học được -?" Ta không thể tin được - chỉ vào hấn vấn.

Tề hạo không trả lời ta - vấn đề, cười cười, "Tô tiểu thư, người nguyện ý gả cho ta sao?" Đô đã kết hôn, hiện tại cầu hôn có phải hay không chậm trễ?

Ta còn là trầm mặc, hấn tiếp tục nói: "Tô tiểu thư, nguyện ý gả cho ta sao?" Đứng hỏi, ta không biết như thế nào trả lời. Đây là rất thần thánh -, liền theo vào giáo đường thuyết câu kia ta nguyện ý giống nhau. Muốn cự tuyệt ba, chính là ta đã gả cho hấn. Muốn đón nhận ba, có phải hay không chẳng khác nào tha thứ hấn, một lần nữa đón nhận? Là lạ liền hấn không biết na học được - cầu hôn phương thức, cho nên ta hiện tại đại não đường ngắn, tự hỏi trung..

"Nguyệt lượng nữ?" Ta tự hỏi hỏi lâu, cảm giác được cái... này trả lời tương đối 'đứng trọng tâm'. Nói hấn thanh nguyệt lượng cho ta nã lại ta liền tha thứ hấn, nguyệt lượng cũng không có nã để van cầu hôn không có tác dụng.

"Chờ." Nhìn hấn tiểu như vậy gian trá, là sớm có chuẩn bị.

Vốn là lãnh nghiêm mặt -, thấy hấn đi ra ngoài, nhìn không được cười khế, cái... này ngu dốt, hấn là hoàng đế, như thế nào có thể tùy tiện quỵ.

"Ảnh nhi nữ khán." Tề hạo thanh thủy tinh ngư hang đặt lên bàn, vàng óng - nguyệt lượng ảnh ngược ở bên trong. Hấn thanh ta thôi cái bàn trước, chỉ vào thủy trung - nguyệt lượng nói: "Ta làm được." Hấn là không phải thái thông minh?

"Tô tiểu thư, người nguyện ý gả cho ta sao?" Chờ ta phản ánh đi ra, hấn đã quỳ trên mặt đất. Ta nói rồi bản thân họ Tô, nhưng chỉ nói qua một lần, chính là hấn nhớ được, này nói rõ hấn trong lòng thật sự có ta sao?

"Nguyện ý sao?" Hấn trình trọng - hỏi... nửa một lần. Hấn vẻ mặt nghiêm túc, không giống có bình thường - bất cần đời, lại càng không giống như triều đình thượng - uy nghiêm khí phách. Nghiêm túc, mang theo chờ mong.

"Ta.. Ta.. Ta.." Ta sốt ruột được khoái khóc, nghĩ đáp ứng, lại không dám đáp ứng. Lần đầu tiên gặp phải cầu hôn, cư nhiên như vậy uất ức.

"Tô tiểu thư, nguyện ý gả cho ta sao?" Hấn người gây sự - hỏi ta.

"Ta nguyện ý." Ta trong đầu trống rỗng, không biết như thế nào - liền nói ra này ba chữ.

"Ảnh nhi.." Hấn đứng lên, ôm thật chặt ta.

Ta lườm hấn một cái: "Ta đã gả cho người, cầu hôn chỉ là hình thức."

Hấn tại ta bên tai thấp giọng cười nói: "Ảnh nhi, tái giá một lần ba. Người còn không xuyên áo cưới, không có đi vào giáo đường." Liền cái... này cũng biết? Na học -.

"Làm sao người biết chúng ta na (nọ) - phong tục?"

"Người quên rồi, người còn có cá muội muội gọi xa xa -, những... này đều là nàng nói cho Bát ca -."

Có cỗ ám áp từ từ nổi lên trong lòng, cười mắng: "Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ tha thứ người, sau này còn muốn tiếp tục cố gắng ni. Được, Bát ca có... hay không nói cho ta và người môn(nhóm) nơi đó bản cũ - tam tông tứ đức." Đương nhiên không trông cậy vào hấn có thể làm được.

Hấn điểm nhẹ ta - chớp mũi, "Không có, bất quá người hiện tại là của ta thôi." "Người vẫn còn khiếm ta có cá động phòng hoa chúc, sẽ không quên ba."

Ta dúm đầu vào hấn trong lòng, "Trả lại người là được, sau này người nếu dám tái khi dễ, ta tuyệt đối không buông tha người." Sau này? Chúng ta có thể ở cùng nhau - thời gian còn có bao nhiêu? Thân thể chi mê vạch trần lúc, cũng là ta rồi đi lúc. Nếu muốn đi, sao không quý trọng hiện tại - thời gian.

Ta là không phải công chúa rất không sao cả, chỉ là muốn biết mà thôi. Biết rất rõ ràng chân tướng có thể là tàn khốc -, hết lần này tới lần khác muốn đi truy đuổi chân tướng, thật sự là tò mò hại chết miêu. Nếu như ta không phải công chúa, ta rồi đi - lý do chính là hấn là đế vương, cấp ko được ta muốn - tình yêu. Nếu như ta thật là công chúa, vì hấn có thể làm ôn giang sơn, cũng muốn rồi đi. Tề hạo - giang sơn là thái hậu, ngọc tình, đặt phong bọn họ bốn người hao tổn tâm cơ đạt được -, bọn họ đều là thân nhân của ta, người yêu, vì bọn họ, ta không cho bụng dạ khó lường - nhân có cơ hội xếp hợp lý hạo bất lợi. Cho nên, ta phải biến mất, hủy diệt năm đó na (nọ) trăng thâu long chuyển phượng - sống chứng có. Tính, tất cả còn không tra rõ sở, hiện tại thuyết cái... này quá sớm.

Ta sớm bị hấn bảo đến trên giường, xích lửa tương đối, ta thật không tốt ý tứ - cúi đầu. Cũng không phải chưa từng gặp qua, hôm nay ngược lại không có ý tứ.

"Ảnh nhi, người là ta -, vĩnh viễn đều là ta -." Ôm thật chặt ta, phát ra dục vọng - khinh suyễn

"Biết ta là của người, nan không được người sẽ mời người khác bính Bồn cô nương."

"Ta nói rồi người đã sớm không phải cô nương, thế nào cũng phải ta tự mình chứng minh sao?"

"Hiện tại liền chứng minh a, ta lại không có ngăn ngại."

"Ngươi cứ nói -." Một bộ gian kế thực hiện được - bộ dáng.

"Ta nói -, như thế nào..."

Lời còn chưa nói hết, bị ngăn chặn miệng, lâm vào triển miên trong....

Từ na (nọ) thiên sau này, quan hệ của chúng ta tựa hồ lại khôi phục trước kia - cái loại... này thân mật. Chính là ta rất rõ ràng, chúng ta có ngăn cách. Nói đến thuyết đi, đều là chết tiết thân thể. Ta hiện tại là danh chánh ngôn thuận - hoàng hậu, hán danh chánh ngôn thuận - 'vợ cả', nhưng ta còn là không muốn theo mặt khác nữ nhân giống nhau thị tẩm. Cho nên chúng ta cũng lão quy củ, tề hạo phê duyệt tấu chương dạ tức ngự thư phòng vì danh, nửa đêm canh ba chạy đến phượng nghi cung. Chúng ta lưỡng là yêu đương vụng trộm nghiện, hiện tại đều là thiên hạ ... nhất danh chánh ngôn thuận - một đôi, còn này sáo. Kỳ thật ta không muốn thị tẩm còn có một nguyên nhân khác, ta không muốn nhượng hậu cung - nữ tử thanh đầu mâu chỉ hướng ta. Hiện tại tất cả mọi người tại toàn lực đối phó chu Phượng nhi, ngàn vạn lần đừng cho ta phân tâm.

Thái hậu thọ yến do lâm tễ cùng mai nhĩ nhược thao bạn, ta cái gì cũng không yêu cầu xử lý, thời gian qua được thích ý. Trước kia chưa bao giờ ra Minh Nguyệt cung - diễm oánh mỗi ngày hướng tới phượng nghi cung bào, chúng ta chung một chỗ cái gì đồ liêu, liêu được nhiều nhất đích mưu nhiên là như thế nào hãm hại mỗi người nào đó. Ta cảm giác chúng ta lưỡng liền giống nhau hacker giống nhau, ý đồ bất lương.

Cơm chiều qua đi, tề hạo tới tìm ta, nhìn hán đầy bụng tâm sự, ta biết hán có chuyện hỏi ta. Nhưng là ta cũng không chủ động, chờ hán tới hỏi. Ta mặc dù là cá nữ tử, chính là ta - chính kiến, so sánh rất nhiều cự thần càng thêm sắc bén.

Thấy hán hỏi lâu cũng không nói chuyện, ta rốt cục nhàn nhàn mở miệng, "Có cái gì nói liền thuyết, lại có ai yêu cầu bãi binh?" Hán thông thường sẽ không hỏi ta cái gì, trừ phi thật là khó giải quyết - vấn đề.

"Ngươi cảm giác được ngọc đẹp như thế nào?" Hán hỏi ta.

"Không tệ, cô gái kia trên người có một loại hồn nhiên thiên thành - khí chất, phảng phất không nhìn được nhân gian yên hỏa. Nàng vừa đứng ở đó, sở hữu mỹ nhân cũng không có nhan sắc. Đương nhiên, ta ngoại trừ." Nói xong lời cuối cùng còn không quên trang điểm thoáng cái.

Tề hạo nghe ta vừa nói như thế, nhin không được cười nói: "Ngươi nha, không biết thẹn thùng."

Ta lườm hán một cái: "Ta tại sao chỗ hiểm xấu hổ? Vốn nhất định."

"Hảo, ngươi cứ nói rất đúng." Hán thu hồi nụ cười, nghiêm trang địa đạo: "Ta đương ngọc đẹp là muội muội."

"A?" Phi tử theo muội muội là một mực niệm sao?

"Ngọc đẹp mới vừa vào cung na (nọ) thiên, nàng tìm được rồi ta. Nàng thuyết, nàng biết ta mời nàng tiến bất quá là mượn hơi nàng cha, cho nên theo làm nhất bút giao dịch." Hán từ từ lâm vào hồi ức, sắc mặt mang theo mỉm cười, là đối cô gái kia - tán thưởng "Ngọc đẹp theo một vị thư sinh ngẫu nhiên gặp nhau, tương hổ ái mộ. Vương bản hiềm nghi bản ái phú, tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ chung một chỗ. Nàng đáp ứng giúp ta, điều kiện nhất định được chuyển sau phóng nàng ra cung, thành toàn bọn họ." Ách, ta nói hán biến Liễu Hạ Huệ, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nguyên lai là ngọc đẹp không muốn. Bất quá ta rất bội phục nữ tử này - gan dạ sáng suốt, trí tuệ.

Ta hung tợn - nhìn hán: "Ta nói ngươi ban đầu không bính nàng, nguyên lai là nàng không muốn a. Nam nhân, không có một người(cái) thứ tốt."

Tề hạo về mặt vô tội, tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Oan uổng a, ta là thật sự không muốn bính nàng."

"Thiết, ai tin a, được, vương tướng chính là nàng cha, nàng nguyện ý hại nàng cha?"

"Ngọc đẹp cho giống nhau là vị kỳ nữ tử, thông minh tuyệt đỉnh, đương nhiên biết nguyệt doanh tắc thiết thời." Càng thêm bội phục nàng, theo giống nhau có trí tuệ - nữ tử vẫn còn thật không hảo tìm (tác giả: ngươi đừng như vậy tự kỷ, ta khinh bỉ ngươi.)

Ta trát trát nhần tình, cười nói: "Ngươi nghĩ ta nghĩ biện pháp giúp nàng làm ra cung?"

Hán gật đầu không nói, ta cười thần bí: "Yên tâm, như vậy - nữ tử thật sự là hiếm thấy, cái... này công việc ta bang định rồi. Bất quá, ngươi cũng có thể giúp ta cá công việc."

"Cái gì?"

Ta không chút hoang mang - đứng lên, ngồi ở hán trên đùi, hai tay ôm cổ của hán, quyến rũ - cười nói: "Phong thủy vô hương vị phi, Phượng nhi muội muội vì phu nhân." Hậu cung những... này nữ nhân như thế nào còn không cái gì tin tức, có phải hay không không đủ hận chu Phượng nhi? Trở lại điểm mãnh liệt liêu.. Còn như thủy vô hương, ta là chân tâm thích hán - tính tình, không muốn nàng bị khi dễ. Thuận tiện cấp lâm tễ điểm động lực đi đối phó chu Phượng nhi.

Hán nghi hoặc - nhìn ta: "Ngươi không ăn giấm sao?"

Ta lắc đầu, cười nói: "Không ăn giấm."

"Hào, ta biết ngươi thích Phượng nhi, cũng thích vô hương, ta đáp ứng ngươi." Thích cá điều, ta ước gì chu Phượng nhi chết không có chỗ chôn. Là nàng...trước chọc ta -, cũng không phải là lòng ta ngoan.

Trong cung - yến hội đều ở mẫu đơn các cử hành, thái hậu - thợ yến đương nhiên cũng không ngoại lệ. Giữa trưa thập phần, ta đây cá trên danh nghĩa hoàng hậu cùng tể hạo cùng nhau đến dùng thợ yến mừng thợ, theo sau cùng nhau đến mẫu đơn các tham gia yến hội. Sắp xuất phát - lúc, thái hậu hỏi ngọc tình, bất quá chúng ta thật đáng tiếc - nói cho nàng, không biết ngọc tình đi đâu rồi. Thái hậu không vui - nói thầm, "Cái...này nha đầu chết tiết kia." Nói như thế nào cũng là nàng lão mẹ kiếp sinh nhật, cư nhiên dám không trở lại.

Chúng ta tại chúng nhân - vây quanh hạ, đi tới mẫu đơn các. Ngồi ở chủ vị thượng đích mưu nhiên là thái hậu, hàng thứ yếu là ta cùng thực phi, tiếp hạ đi là tân phi môn(nhóm) ân phân vị mà ngồi. Phía sau tự nhiên nhất định vẫn vô bá quan, cả mẫu đơn các tể được từ từ -.

Lễ nghi phiền phức sau, đủ loại quan lại bắt đầu dâng lên bản thân - thợ lễ. Tân phi cũng tặng lễ, bất quá là ở phía sau cung trực tiếp tổng.

Kế tiếp nhất định một phen lễ tiết tính chất - vấn đề, ta lần đầu tiên lấy hoàng hậu - thân phận tham gia yến hội, phong phạm bảo trì được cũng không tệ lắm.

Thái hậu ra lệnh một tiếng, rốt cục khai tịch, đại gia câu nệ - dùng bữa. Ta cũng trang thật sự thực nữ, từ từ thanh đồ nuốt xuống.

Lúc mới bắt đầu thật là câu nệ, từ từ - đại gia cũng thả, ăn - ăn, liêu - liêu, hào khí thập phần sinh động.

Ta thanh chiếc đĩa ngâm trong miệng, cấp tể hạo nháy mắt. Hân triều ta gạt đầu, ta cũng gạt đầu, để... xuống chiếc đĩa nói: "Thần tức hôm nay thân thể không khỏe, xin được cáo lui trước. Thần tức Chúc mẫu hạnh phúc cuối đời như Đông hải, thợ so sánh nam sơn." Chúc phúc là giả -, lưu mới là thật -.

Thái hậu hiền lành - nói: "Yêu cầu triệu thái y sao?"

"Ta mẫu hậu quan tâm, thần tức hội chiếu cố tựa-hình-dường như mình."

"Ngươi đi xuống đi."

"Phải" ngao mạn chậm khởi hành, vừa mới chuẩn bị tẩu, chợt có một tiếng sáng lẳng - tiếu, "Nhi thần Chúc mẫu năm sau niên có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay." Vừa nói, một cái màu đỏ - bóng dáng, kéo hai cái thật dài ti mang bay vào được. Na (nọ) bóng dáng nhảy, duyên dáng yêu kiều - đứng ở trong đại điện ương. Không cần phải nói, cô gái này tuyệt đối là ngọc tình. Ngọc tình cười một tiếng, quý xuống nói: "Ngọc tình cấp mẫu hậu mừng thợ. Cái...này Xú nha đầu, hiện tại mới trở về."

Thái hậu thấy ngọc tình đột nhiên xuất hiện, tự nhiên vui vẻ ra mặt, "Đạo, ngươi cái...này nha đầu, khoái ngồi đi."

Ngọc tình cười thần bí, vỗ vỗ tay, không tức cầm trong tay khay, năm đi tới, khay, năm thượng nhất chích xinh đẹp - thủy tinh bát, trang - cư nhiên là nước đá bào. Ngọc tình thanh nước đá bào đưa đến thái hậu trước mặt, cao giọng nói: "Đây là tể châu nổi tiếng - trang sức màu đỏ phượng chế luyện - nước đá bào. Hữu ích thợ duyên niên - tác dụng, ngọc tình đặc biệt tâm lai hiến cho mẫu hậu." Ta vưng, thanh ta - nước đá bào nã lai chúc thợ lễ. Từ tể châu tới đây lộ trình không ngắn, tháng hai thiên như thế nào có thể lấy ra nữa ni?

Thái hậu - ánh mắt cười một cái gập, thường thuần nhất, gạt đầu vừa lòng - cười nói: "Hào. Hào.. Không tệ." Đô lớn như vậy tuổi, vẫn còn thích ăn nước đá bào?

Ngọc tình cũng không có ngồi xuống, mà là trực tiếp hướng ta đi tới, cười nói: "Hoàng hậu muội muội, của ngươi nước đá bào thâm được mẫu hậu thích."

"Ngươi...trước tọa, ta thân thể không thoải mái, đi trước." Ta còn có chánh sự muốn, đã bị nàng trì hoãn hồi lâu.

Ngọc tình tiếu, kéo tay của ta, "Tẩu, có người muốn gặp ngươi."

Đã là đầu mùa xuân tiết, trong vườn xanh um tươi tốt, cây cối tầng tầng lớp lớp.

Ta bị ngọc tình liên lôi kéo mang về lung yên các, vào tâm cung, nàng thần sắc trở nên ngưng trọng khôi lai, "Các ngươi trong lúc đó sớm muộn muốn rõ ràng, hôm nay đại hòa đều ở thợ bữa tiệc. Ta ở bên ngoài thợ trú, không có người đến -."

"Ai, ngọc.." Ta còn không nói chuyện, nàng vội vàng chạy đi. Ai a? Ta nghi hoặc - đẩy ra rèm đi vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 5: ta đi theo người!

"Phong đại ca?" Ta cơ hồ là chiến đầu trứ kêu lên tới, hấn như thế nào sẽ ở bản thân. Ngọc tình dẫn ta thấy - chính là hấn? Nàng cũng quá có thể hồ nháo ba? Ta hiện tại đồ lập gia đình, mọi người đều biết - hoàng hậu.

Hấn nguyên bản tại thường thức trà, tay rung lên, cái chén rơi trên mặt đất. Ngẩng đầu lên nhìn ta, trên mặt viết nhân nhật - ưu thương. Hấn một mực là một rất u nhã - nhân, ít nhất ta đây sao cho rằng, hiện tại cũng không ngoại lệ. Nàng u nhã - cười nói: "Là người?" Nhìn thấy ta vô ý ngoại sao?

"Đúng vậy." Ngao mạn chậm hướng hấn qua.

"Chúc mừng." Chúc mừng cái gì? Chúc mừng ta làm hoàng hậu sao? Chính là ta tuyệt không hiếm lạ, đối với ta mà nói là một loại trời buộc.

Ta cười khổ: "Chúc mừng ta cái gì? Ta có cái gì đáng giá người chúc mừng -?"

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương." Thanh âm của hấn thâm trầm mà Ấm Nhiên, rõ ràng đau lòng cần gì phải che lấp. Ta thủy chung cũng thương tổn hấn.

Ta oai trứ đầu, theo dõi hấn - mặt: "Người rất hy vọng ta làm hoàng hậu sao? Người cho rằng làm hoàng hậu khỏe? Người cho rằng làm hoàng hậu ta sẽ khoái nhạc sao? Người cho rằng ta thích làm hoàng hậu sao?"

Hấn tiếu: "Chính là người lựa chọn làm hoàng hậu không phải sao?" Na (nọ) tiếng cười nghe khởi lai càng tiếu là châm chọc.

Ta mân trứ miệng, lắc đầu: "Không phải ta lựa chọn -, nếu như có thể lựa chọn, ta muốn trời cao biển rộng."

Hấn trầm mặc, ta cũng trầm mặc, tương hổ nhìn nhau, nói không ra lời. Ta một mực muốn gặp hấn, hiện tại thấy nhưng không biết thế nào đối mặt.

"Cám ơn." Hai chữ này là ta đã sớm muốn nói -.

"Cám ơn cái gì?"

"Cám ơn người cho ta làm - tất cả, cám ơn người như vậy yêu ta." Trừ...ra cám ơn, ta vô phương dùng mặt khác phương pháp tỏ vẻ cảm giác. Không có nhân là bi thương ai, có quá nhiều - nhân ái càng là bi thương ai. Có hai cái ưu tú nhất - nam tử ái, càng là bi thương ai trung - bi ai.

"Tất cả đều là lòng ta cam tình nguyện -."

"Ta còn là muốn nói cám ơn." Ta giảo bắt tay vào làm khăn, mãnh liệt ngẩng đầu: "Người đã nói phải chờ ta, bây giờ còn hội chờ ta sao?"

"Người cứ nói cái gì?" Dật phong về mặt khiếp sợ.

Ta cười cười: "Tính, coi như ta cái gì cũng không có thuyết."

"Ảnh nhi, ta nói rồi, nguyện ý chờ người, vĩnh viễn." Ta tại hấn trong đôi mắt nhìn thấy một tia hy vọng. Ta không muốn tái thương tổn hấn, có lẽ ta còn là cái gì đồ cấp hấn không được.

"Của người đã đáp ứng ta, thử đón nhận ngọc tình, sẽ không quên ba?"

Hấn dừng ở ta, ánh mắt của hấn nhượng ta cảm thấy đau lòng, ta cố ý cai đầu dài sau khi từ biệt đi.

"Nếu như người thật có như vậy hy vọng chúng ta chung một chỗ, ta đáp ứng người." Hấn đáp ứng được chân thành, hỗn loạn trứ bắt đắc dĩ.

"Cám ơn." Ta đưa nhét vào phía sau, đập trứ kiên định - bước chân đi ra ngoài. Không cần tái yêu ta, ta không xứng, không đáng. Ta có thể để lại cho của người, chỉ là một cái bóng lưng mà thôi.

"Nhanh như vậy tự ra tới?" Ngọc tình thấu bắt đầu nhìn ta.

Ta gật đầu, yên lặng không nói. Ngọc tình nhìn bên trong. "Các người nói cái gì?"

"Ta hiện tại là hoàng hậu, là có phu chi phụ, người đang làm cái gì a?"

Ngọc tình thân nhiên nói: "Ta biết hấn không quên được người, cho nên cho các người gặp mặt, không có mặt khác ý tứ."

Ta cười khổ: "Người làm chi nì, hấn là của người, người đã đáp ứng ta -."

"Ta biết người vì chúng ta hảo, chính là hấn trong lòng không có ta, ta không muốn cưỡng cầu." Nàng một bộ lạnh nhạt - bộ dáng, chính là nàng trong lòng thật có thể để... xuống sao?

"Được, ta còn có chánh sự nì." Ta đột nhiên nhớ ra ngọc đẹp lại.

Nhìn một bộ sót ruột - bộ dáng, ngọc tình kéo ta vấn, "Làm sao vậy?"

"Tầu, người theo ta tầu, ta có chuyện trọng yếu mời hỗ trợ." Ta nói trứ liền kéo nàng bảo.

Ta thanh nàng kéo dài tới sương hoa cung, ngọc đẹp đã sớm một thân thái giám - trang phục chờ ta đã lâu. Kế hoạch của ta là thanh nàng hoàn thành thái giám làm ra cung, sau đó đối ngoại tuyên bố nàng bạo bệnh bỏ mình. Bất quá ta hiện tại thay đổi kế hoạch, có ngọc tình cái... này vô lâm cao thủ, trực tiếp 'phi' đi ra ngoài phải đi.

Thanh ngọc đẹp tổng xuất đi - na (nọ) một khắc, ta rốt cục thở dài một hơi. Cái... này tính xảo đặc sắc - nữ tử, cái... này tâm cao khí ngạo - nữ tử, cái... này thông minh - tuyệt đỉnh - nữ tử. Rốt cục rồi đi nhà giam, có bản thân - trời cao biển rộng. Ta chúc nàng có thể theo người mình thích chung một chỗ, bạch đầu giai lão. Chính là ta nữ? Ta còn muốn ở chỗ này ngai bao lâu. Cho dù ta đi ra ngoài, còn có thể ái thượng người khác sao? Còn có thể may mắn phúc sao? Rõ ràng là trạm lam - bầu trời, ta khước cảm giác mây đen cái đỉnh, ép tới ta không thở nổi. Cái... này hoàng cung thật sự thái áp lực, liền không khí đồ tràn ngập trứ máu tanh - mùi vị.

Ngọc tình tổng ngọc đẹp đi ra ngoài, ta không có đẳng nàng, một cái nhân trở lại yến hội. Ta cần phải hướng tề hạo tác muốn đưa ngọc đẹp đi ra ngoài - báo thù ---- thủy mỹ nhân cùng chu tần vào phi vị.

Đã là đầu mùa xuân, cây cối đồ bắt đầu giãn ra nộn điệp, mấy ngày - vũ nhượng trong vườn tràn ngập trứ bùn đất - hoa cỏ cây cối - thom. Thật sâu hô hấp, thanh trong cơ thể - không sạch sẽ phun ra, cũng thanh trong lòng na (nọ) phân bi ai phun ra.

Ta chiết một cây cảnh liễu, cầm ở trong tay thường thức, từ từ đi trở về đi.

Đi ngang qua vũ hoa các, thấy nhất đồng lớn nhân dừng đi vào. Mỗi người(cái) thần sắc lo lắng. Có tần phi, cung nữ, thái giám, con mẹ nó tề hạo cư nhiên ôm chu Phượng nhi. Bồn cô nương vì hấn làm việc hấn ôm mặt khác nữ nhân có ý tứ.

"Các người làm chi?" Ta nắm đi ở phía sau cùng - cung nữ vấn.

Na (nọ) cung nữ làm lễ, nói: "Hồi Hoàng hậu nương nương, liên phi nương nương mang thai." Mang thai.

"Liên phi?"

Tiểu cung nữ nói: "Hồi nương nương, nương nương mới vừa rồi tại thọ bữa tiệc té xỉu, thái y chẩn ra có mang 2 tháng - có bầu. Hoàng thượng đại duyệt, phong Chu nương nương vị phi, ban thưởng hào liên." Trong cung lại một cái liên phi. Hấn đại duyệt, nhân gia mang thai tấn phong, ta mang thai ngược đãi trọng trách, đãi ngộ vẫn còn thật không giống nhau!

Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi, vô lực - huy phát tay, "Đi xuống đi."

Thất lạc đi ở trong vườn, tâm một chút đi xuống trầm. Chu Phượng nhi mang thai, liên phi, nàng đích thật là điềm đậm đáng yêu.

Mãi đến hôm nay, ta tài khắc sâu nhận thức đến, hấn không thuộc về ta một cái nhân, vĩnh viễn sẽ không chích thuộc về ta một cái. Hấn là hậu cung sở hữu tần phi - trọng phu, sở hữu hải tử - phụ thân. (hiện tại không có, tương lai sẽ có -, không phải sắp có một người(cái) sao?) làm hấn - vợ cả, phát sinh chuyện như vậy ta cần phải cao hứng, sau đó rất lớn độ - quan tâm chu Phượng nhi cái...kia nghĩ trí ta vào chỗ chết - nữ nhân có phải hay không? Chính là ta làm không được, ta nhất định làm không được.

Đương nhiên, ta sẽ không ngu như vậy - đi hại nàng bụng lý - hải tử. Ta hận chính là tề hạo, là chu Phượng nhi. Vì na (nọ) phân hèn mọn - tình yêu đi hại người, đây không phải ta - tác phong. Cùng lắm thì, ta không thương, ta sẽ không dự định làm cái... này hoàng hậu. Chu Phượng nhi chuyện, càng thêm kiên định ta - ra cung - ý nghĩ.

Hấn một mực thuyết chích yêu ta một cái, chính là hấn trong lòng giống nhau có mặt khác nữ nhân, vừa mới ôm chu Phượng nhi nhất định tốt nhất chứng minh. Cùng hấn chung một chỗ lâu như vậy, hấn không có như vậy bảo qua ta. Coi như ta bị đánh ngất xỉu, khí vưng - lần kia, cũng chưa từng. (sau lại nghe ngâm thu thuyết, là nàng cùng thái hậu thanh ta phù đi vào -) ta không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, ta ở trong lòng hấn thật có nặng như vậy muốn sao? Có lẽ, ta ở trong lòng hấn - địa vị, còn không bằng chu Phượng nhi.

Trong lòng ề ẩm -, nước mắt tại hốc mắt lý đảo quanh, chính là thủy chung không có tề. Làm cho... này dạng - nam nhân rót nước mắt, không đáng, phi thường không đáng. Bị đánh lúc ta nói rồi, sẽ không tái vì hấn rót nước mắt, sẽ không.

Ngẩng đầu, lung yên các ba chữ xuất hiện ở ta trước mắt, như thế nào lại đã ngọc tình nơi này? Ta cười khổ một tiếng, xoay người muốn chạy. Chợt phía sau có nhân đạo: "Ảnh nhi."

Ta quay đầu lại, đặt phong chính nhìn ta, ly ta không xa. Nghĩ đến hấn đối ta - thâm tình, tề hạo đối ta - vô tình. Ta trùng động - chạy ra đi, ôm thật chặt hấn. Hấn bị ta - hành động sợ ngây người "Ảnh nhi? Người làm sao vậy?"

"Người cứ nói người vĩnh viễn chờ ta, coi như không tính toán gì hết? Có tính hay không?"

"Toán."

Ta chịu đựng nước mắt, từ trong cổ họng bài trừ vài: "Ta là tàn hoa bại liễu, người hội ghét bỏ ta sao?"

Hắn nhẹ nhàng ôm ta, "Sẽ không, ta như thế nào hội ghét bỏ người ni."

"Hảo, vậy người chờ ta, chờ ta, nhất định phải chờ ta. Chỉ đa một tháng, chờ ta chuyện xong xuôi, người dẫn ta tẩu. Rồi đi hoàng cung, lưu lạc thiên nhai, người cùng ta." Ta cắn môi, sợ nháy mắt, nước mắt liên tề. Tình nguyện lựa chọn một cái yêu ta -, không chọn ta ái -. Ta muốn - cuộc sống, tề hạo vĩnh viễn cấp ko được. Theo dật phong chung một chỗ, ít nhất hẳn hội thật tốt yêu ta, thật tốt che chở ta.

Dật phong tỉnh táo địa đạo: "Ảnh nhi, tới cùng phát sinh chuyện gì?"

Ta bão càng chắc hơn: "Đừng hỏi, quan trọng là... Ta nghĩ đi theo người. Dẫn ta đi, vĩnh viễn không trở lại, có được hay không?"

Đầu của ta dựa vào dật phong - ngực, hắn nhẹ nhàng hôn ta tóc, "Hảo, mang người tẩu."

"Ta nhớ...quá hiện tại đi theo người, chính là hiện tại không thể. Bởi vì ta còn có tâm sự vị liễu, đó cũng là ta làm hoàng hậu - nguyên nhân, chờ ta."

"Hảo, ta chờ người."

Tâm tình cơ bản ổn định, ta từ hắn trong lòng đi ra, nói: "Phong đại ca, chờ ta."

Ta dự định rồi đi, vừa mới chuyển thân liền thất thần. Ngọc tình hai tay ôm ở trước ngực, hai mắt tràn đầy nước mắt - nhìn chúng ta. Ngọc tình như vậy thích dật phong, nàng xem đến ta cùng ước hẹn lưu lạc thiên nhai, nàng sẽ làm bị thương tâm thành cái dạng gì.

"Ồ.." Ngọc tình che miệng, rơi xuống nhất đại giọt nước mắt xoay người bỏ chạy.

Ta xoay người nhìn dật phong liếc mắt, "Phong đại ca, ta hiện tại thủy chung là hoàng hậu, tạm thời không cần tái kiến ta. Chính là, ta sẽ đi theo người." Nói xong đuổi theo ngọc tình đi.

"Ngọc tình." Ta ở phía sau truy, nàng căn bản không để ý tới ta, điên cuồng - hấp tấp chạy.

"Ngọc tình.. Người đang chờ ta a.." Ta chạy trốn thờ hồng hộc.

Ngọc tình vừa khóc vừa nói: "Không cần đi theo ta, nhượng ta một cái nhân yên lặng một chút."

Ta rốt cục dừng lại cước bộ, ôm bụng thở. Cái...này nha đầu là yêu cầu thật tốt yên lặng một chút, ta thủy chung là thương tổn nàng. Hiện tại ta nói cái gì nàng đồ nghe không vào, đáng nàng tỉnh táo lại rồi nói sau!

Ta không biết bản thân là đi như thế nào hội phượng nghi cung đi -, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Cả ngày, ta đều là thất hồn lạc phách. Tại bọn họ trung gian, vô luận tuyển ái, đều có có nhân thương tâm. Tuyển tề hạo thương tâm - chính là ta, tuyển dật phong thương tâm chính là ngọc tình. Ta dự định rồi đi hoàng cung, nhưng không có thật sự dự định theo dật phong chung một chỗ. Ta khi đó là thái thương tâm, nhất thời trùng động. Ta thật không ngờ, ta - nhất thời trùng động hội thanh chuyện biến thành như vậy.

Về mang thai hoặc là vào phân vị việc này tề hạo có phải hay không cần phải thông tri thoả cái ta đây cá hoàng hậu? Chính là hắn làm như ta không khi?

Ta trong cung - mọi người rất ' thức thời ', ai cũng không có ở đây trước mặt của ta đề chuyện này. Bởi vì ta không biết sao? Như vậy có lỗi với, bọn họ phải thất vọng. Ta chẳng những biết, ta vẫn còn thấy.

"Muội muội.." Diễm oánh lại là một bộ bộ đáng lo lắng chạy vào. Nguyên bản vẫn còn ngăn người - ta khởi lai đi qua đi, cười nói: "Tỷ tỷ làm sao vậy? Nhìn sốt ruột thành như vậy?"

Mặt nàng sắc ngưng trọng, nói: "Chu Phượng nhi mang bầu." Đề nhất cá nói cho ta biết việc này -, cư nhiên là nàng.

Ta cũng không kinh ngạc, thần nhiên nói: "Ta đã sớm biết."

"Người biết? Lúc ấy người cũng không tại a?"

Ta đạm tiếu: "Lúc ấy ta lộ ra vũ hoa các, nhìn thấy Hoàng thượng ôm nàng."

"Muội muội.." Diễm oánh thở dài, "Hoàng thượng một mực cùng nàng, người dự định làm sao bây giờ?" Một mực cùng nàng? Chẳng lẽ là cùng chu Phượng nhi, liền đến chỗ này của ta tới thời gian cũng không có? Tựa liền hỏi một chút ngọc tình hưởng - thời gian cũng không có sao? Một câu nói, ta ở trong lòng hắn không có địa vị.

"Tỷ tỷ nghĩ ra cung sao?" Na (nọ) một khắc, ta bắt đầu sinh một cái ý niệm trong đầu, mang theo diễm oánh cùng nhau tẩu.

"Nghĩ có thể thế nào?"

Ta tuyệt vọng - nhắm mắt lại: "Tỷ tỷ, thương hắn quá mệt mỏi, ta không muốn ái." Ta làm liên lụy, thật sự làm liên lụy.

Đệ 2 thiên sáng sớm, tần phi môn(nhóm) đô lai thỉnh an. Ta nguyên bản là cáo ốm mặc kệ sự -, hiện tại lai thỉnh an còn không phải là vì chu Phượng nhi mang thai - vấn đề.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm." Thỉnh cái gì an, quý rầy ta - giấc ngủ. Ta bị ngâm thu oạt khỏi lai giả dạng hảo, miễn cưỡng tiêu sái đi ra ngoài.

Ngao mạn chậm địa đi tới tiền sảnh, phát hiện sở hữu - phi tần đô đã đứng lên, cung kính địa triều ta hành lễ, "Khấu kiến Hoàng hậu nương nương! Nương nương kim an." Ta ngồi vào trung gian - vị trí thượng, cười nói: "Chư vị bệ hạ tử muội miễn lễ."

Sở hữu tần phi môn(nhóm) đô ngồi xuống, ta nghiêng liếc mắt, chu Phượng nhi cư nhiên chưa có tới. YY -, tài mang thai liền cấp Bồn cung sĩ diện. Không đúng, không đúng, lấy nham hiểm - tính tình, như thế nào khả năng càng lai, ta mơ hồ cảm giác được bên trong có âm mưu.

"Bệ hạ tử muội đợi lâu, Bồn cung cấp các vị phối cá không phải." Ta tận khả năng - vẫn duy trì bản thân - phong phạm

"Không dám, là thần thiếp đẳng người đến sớm." Diễm oánh triều ta cười cười.

"Chu tần như thế nào chưa có tới?" Ta cố ý thuyết chu tần, do đó biểu hiện ta còn không biết nàng đã là liên phi chuyện. Buồn cười ba, trong cung - mọi người biết, ta đây cá hoàng hậu không biết.

Lâm tĩnh kinh ngạc, "Nương nương, chu tần có có bầu, bị gia phong vi liên phi."

"Sao, mang bầu, tự nhiên không giống với." Sở hữu người đẹp - sắc mặt lập tức mất tự nhiên khôi lai.

Một cái cung trang người đẹp tức giận nói: "Cương mang bầu liền không đem hoàng hậu tử tử để vào mắt, tương lai sinh hoàng tử na (nọ) còn phải." Lâm chi, nhượng ta đối phó năng bụng lý - hài tử a? Ta sẽ không ngu đến na (nọ) trình độ.

Ta tùy ý cười nói: "Không quan hệ, ta cùng liên phi muội muội xưa nay giao hảo, nàng mang bầu ta cũng cao hứng, không đến liền không đến."

lại nhất người đẹp nói: "Hoàng hậu tử tử khoan hồng độ lượng, chính là liên phi cũng quá quá phận."

Lâm tĩnh thở dài một tiếng: "Nàng liền hoàng hậu muội muội cũng không để vào mắt, sau này không biết như thế nào nuông chiều ni." Những lời này nói thật hay, ta đang định như thế nào nhượng đại gia hận nàng ni.

Ta bắt đắc dĩ địa đạo: "Ai kêu Hoàng thượng sủng nàng ni? Bồn cung cũng không có biện pháp, đại gia tán đi ba." Ta tận lực thanh bản thân nguy trang thành một cái vô năng yếu đuối nhận mệnh - hoàng hậu, nhượng những... này người đã chết nhượng ta đối phó chu Phượng nhi - tâm, bản thân động thủ.

Không lâu lắm, tiểu nhện cao chân lai truyền chỉ, chu Phượng nhi mang bầu, phong làm liên phi, thủy vô hương thị giá nhiều năm, phong làm hương phi. Ta mặt không chút thay đổi - nghe hân niệm thánh chỉ, yên lặng đón nhận.

Đọc xong thánh chỉ, tiểu nhện cao chân lo lắng địa đạo: "Nương nương, ngài không có chuyện gì tình ba?"

Ta thần nhiên nói: "Không có việc gì." Sớm muộn muốn đi, không muốn tái vì hân - vô tình thương tâm. Tiểu nhện cao chân cũng biết quan tâm ta, hân khen ngược, làm như ta không khí.

Tiểu nhện cao chân mới vừa đi, ta chuẩn bị lưỡng phân lễ vật, nhượng ngâm thu cùng thọ công công phân biệt đưa cho chu Phượng nhi cùng thủy vô hương. Theo đạo lý, ta cần phải tự mình đi khán chu Phượng nhi, cho...nửa thuốc dưỡng thai cái gì -, chính là ta không có cái...kia tinh thần. Ta cũng sợ nữ nhân này có cá tam trường lưỡng đoạn lại tại ta trên đầu, vì an toàn để..., ta - lễ vật nhất định trang sức, khán năng như thế nào hãm hại ta. Ở...này cá do dáy - trong hoàng cung, ta phải khắp nơi cẩn thận, thận trọng, như vậy - thời gian ta đủ rồi, ta làm liên lục, không muốn tái tiếp tục đi làm. Lạc lảo huỳnh a, người chừng có thể cho ta tin tức?

Sau giờ ngo, ta vốn định giấc ngủ trưa, chu Phượng nhi phái nha hoàn mời ta qua. Không biết nàng có ý đồ gì? Khoe khoang sao? Cái...này từ nữ nhân, ban đầu nàng bị hãm hại, là ta giúp nàng tra hung thủ -, hiện tại theo cư nhiên theo đối nghịch.

Tuyệt đối không thể để cho nàng so sánh đi làm, ta trang phục trang phục, tướng hoàng hậu cần phải có phong phạm vô cùng nhuần nhuyễn - biểu hiện ra ngoài. Ngồi trên phượng đuổi đi đến vũ hoa các, chu Phượng nhi cũng sớm đã tại cửa xin đợi. Tới cùng cái gì tạp kỹ a?

"Thần thiếp cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an." Hảo một cái Hoàng hậu nương nương, thật sự muốn đem chúng ta trong lúc đó - khoảng cách kéo.

Ta không mạn không nhạt địa đạo: "Đứng lên đi, mang bầu biệt nhiều như vậy lễ."

Ta nói hoàn hồi lâu, nàng vẫn còn quý gối nơi đó. Ta lại nói: "Muội muội đứng lên đi." Nàng thân thể vẫn không nhúc nhích, nói: "Hôm nay cá buổi sáng thần thiếp thân thể không khỏe, chưa cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an, thỉnh nương nương thứ lỗi." Làm cái gì a? Chúng mắt nhìn trừng cho ta nói xin lỗi?

Nàng mang bầu -, cũng không thể mời nàng quý gối thái dương dưới ba? Ta đỡ lấy cánh tay của nàng, cười nói: "Tử tử như thế nào hội trách người ni? Đứng lên đi?" Nàng từ từ đứng lên, bán ngồi chồm hổm trừ thân thể - lúc, ta đột nhiên cảm giác được nàng - trọng tâm về phía sau đi, ta đột nhiên hiểu nàng - tạp kỹ. Tại ta hiểu na (nọ) trong nháy mắt, cánh tay của nàng đã xa cách ta - lòng bàn tay về phía sau đảo. Ta tay mất lạnh lẽo đồng loạt trụ nàng - cánh tay, dùng sức lôi kéo, cười nói: "Muội muội cẩn thận a." Tiệp nhân, Bồn cung - vô công không phải luyện không -. Cư nhiên thanh ta mời tới, nghỉ tại trước mắt bao người oan uổng ta thôi nàng. Chúng ta trong lúc đó có cái gì cừu hận? Đáng giá nàng mạo hiểm nhất thi lưỡng mệnh - nguy hiểm lai hại

ta?

Chu Phụng nhi đứng ở trước mặt của ta, cười nói: "Cám ơn tỷ tỷ."

Ta khoát khoát tay, "Đều là tỷ muội, khách khí cái gì? Trạ - vẫn còn thói quen sao? Hạ nhân hầu hạ - tốt không?"

"Cám ơn tỷ tỷ quan tâm, tất cả mạnh khỏe."

"Ai nha.." Ta có ý nhu nhu huyết Thái Dương, không được tự nhiên địa đạo: "Bồn cung đau đầu, không quá rầy rầy muội muội." Nhất lên sân khấu nằm kế hảo bấy rập chờ ta, đi vào nàng - vũ hoa các, không biết còn có cái gì cổ quái. Phỏng đoán ta có mệnh đi vào, mất mạng đi ra. Nàng hôm nay buổi sáng có ý không đi, nhất định nhượng đại gia biết chúng ta trong lúc đó có hiểm khích. Hơn nữa nàng mang thai, ta hại nàng rất hợp lý. Khá lắm chu Phụng nhi, khá lắm liên hoàn kế. Nếu không phải ta luyện qua võ công, hiện tại liên quan Tại Thiên lao hoặc là cầm chân. Tội danh rất đơn giản, hoàng hậu ghen ghét, mưu hại tần phi hoàng tự.

Chu Phụng nhi, ta biết ngươi hận, chỉ là thật không ngờ ngươi động thủ nhanh như vậy. Ta lại há có thể ngồi chờ chết, ta muốn cho ngươi biết lấy oán trả ơn - hậu quả, biết từ từ viết như thế nào!

Đệ 6; nguyên lai là giả -

Vài ngày sau thiên, ngọc đẹp - trong cung truyền ra nàng tự vận - tin tức, ta hạ lệnh lấy phi lễ táng nhập hoàng lăng. Nàng mang vào cung - nha hoàn phát phối ra cung, tái đối người nhà của nàng tỏ về ai điều, tổng điểm lễ vật lấy kỳ trấn an. Táng nhập hoàng lăng cái...kia đương nhiên không phải là nàng, mà là ta nhượng lạc kinh thiên từ ngoài cung làm ra - thi thể. Lạc kinh thiên biết đây là hoàng đế - chủ ý, đương nhiên phải giúp ta. Ta vẫn còn chân tâm mộ nàng kia hảo mệnh, cho nên xuất thân bản hân, đã chết bản không mò cá phi tử phong hảo.

Ngọc đẹp gia ở trong triều đã sớm không có gì thế lực, nàng vừa vào cung phải sủng, cùng nàng giao hảo - tần phi cũng không nhiều lắm. Việc này cần bản là cùng không phát sinh giống nhau, vài ngày sau đã bị phai nhạt.

Từ thọ yến sau này, tề hạo chưa từng có đi tìm ta, ngọc tình cũng ẩn nấp không thấy ta. Ta có ý thanh lạc kinh thiên lão huynh gọi tới vẫn có...hay không gặp qua dật phong, hẳn thuyết dật phong hòa tề hạo bí mật đến 20 hơn...dặm - hành cung nghỉ hè. A, thật hăng hái a, có giới - hăng hái, cũng không để cho ta giải thích thoáng cái. Thái hậu thanh ta gọi là đi rất nhiều thứ, mục đích nhất định thôi ta khoái mang thai. Ta ngoài miệng đáp ứng trứ, trong lòng nhưng không có mang thai dự định. Na (nọ) hai lần đầu đến chết đi sống lại -, bây giờ còn nghĩ mà sợ.

Đương nhiên, ta ở mặt ngoài bất động thanh sắc, ngầm đã ở giám thị chu Phụng nhi. Ta chẳng những giám thị chu Phụng nhi, ta giám thị trứ sở hữu tần phi. Ta không cho bất luận kẻ nào có cơ hội hại ta, tuyệt không.

Ta gọi là tô nghiêm mật, ban đầu viện trường mục mục cho ta lấy tên này, nhất định hy vọng ta có thể ở bất cứ...gì lúc bảo trì tĩnh táo. Học xong khắc chế bản thân, thu liễm bản thân đích tình tự. Cho nên, ta sẽ không thanh cái gì đồ tã tại trên mặt. Ai nếu dám đến gây chuyện ta, sẽ nỗ lực đại giới.

Ban đêm, ta đang chuẩn bị đi ngủ, ngâm thu vội vã chạy vào. Ta xem ánh mắt của nàng, đối chính cho ta cỡi quần áo - cung nữ nói: "Tất cả đều đi ra ngoài." Ngâm thu theo ta lâu như vậy, đã sớm là tâm phúc.

"Tiểu thư, liền kiều lạng lẽ đi gặp mai phi." Nàng tại ta bên tai, nhẹ nhàng nói. Cái...này chết tiết gian tế, hôm nay rốt cục lộ ra cái đuôi. Xếp vào người đang bên cạnh ta? Lão nương chơi còn lại - tạp kỹ. Đẳng đẳng. Nàng không phải triệu tử tuyết - người sao? Như thế nào theo mai phi nhắc lên quan hệ? A, hiểu. Mai phi người ngoan, an bài một cái theo qua triệu tử tuyết - người đang bên cạnh ta, cho dù sự việc đã bại lộ cũng sẽ không khiên liên đến nàng trên đầu. Thủ đoạn mặc dù thấp kém, cũng hữu hiệu nhất -.

Ta trầm ngâm nói: "Tiếp tục giám thị."

"Tiểu thư, người của chúng ta nghe không được bọn họ nói cái gì." Cái...này là sự thật, bọn họ tới cùng nói cái gì nì? Ta bắt đầu tò mò.

Ta con người vừa chuyển, "Đem người - y phục nã lại." Mặc dù ta là cái...này hoàng cung - nữ chủ nhân, hôm nay cũng muốn khách mời một hồi tặc. Ngâm thu hội ý gật đầu.

Chỉ chốc lát, một cái tiểu cung nữ cúi đầu, từ từ đi hướng chính thanh cung. Từ nữ nhân, ta liền nhìn các người nói cái gì đồ. Từ phụng nghi cung đến chính thanh cung lộ trình không xa, vì an toàn đề..., ta còn là một mực rất nhỏ tâm, tận lực không phát ra âm thanh, quan sát đến chung quanh có...hay không nhân.

Cái gì thanh âm? Nhất định ta học qua điểm tam chân miêu, người luyện võ - hẳn cảm nhượng ta cảm giác được phụ cận có nhân đi lại. Lòng ta lý cả kinh vội vàng dọa đến phía sau cây. Ta đường đường một quốc gia hoàng hậu, khuya khoắt bốn đương thích khách bắt bắt hảo ba. Cuồng trôn đi, trước mắt một bóng người hiện lên. Mượn nguyệt quang, ta rõ ràng - thấy, một cái Hắc y nhân trên đầu vai khiêng một cái thái giám. Bất cá mỹ nữ cái gì - có thể lý giải, lộng cá thái giám có ý tứ? Đều nói tò mò hại chết miêu, ta ngừng thở, phóng khinh cước bộ từ từ theo ở phía sau. Nói như thế nào ta cũng luyện qua hai ngày, miễn cưỡng có thể đuổi kịp hắn.

Theo một mạch, phát hiện hắn khiêng na (nọ) thái giám hướng tới lãnh cung - phương hướng đi. Hiện tại lãnh cung không có nhân trụ, đến nào có cái gì ý đồ? Ta tiếp tục theo.

Đi một đoạn, hắc y nhân kia bị nhánh cây treo thoáng cái, hình như là ngọc phối linh tinh - giống nhau đồ từ trên người hắn té. Ta vội vàng che miệng lại ba, chờ hắn đi xa, ta tài từ từ qua nhất lên hắn thất lạc đồ. Đem vật kia cầm ở trong tay - lúc, ta kinh hãi, đảo trư thuần nhất lãnh khí. Đặt ở hắn bên

mất - phương hướng, trong mất tất cả đều là mờ mịt. Nay trong cung, chỉ sợ muốn nhắc lên một hồi phong ba.

Ta thanh nhật được đồ thu hoạch hảo, lập tức chạy tới chính thanh cung. Ta đây thứ - mục đích là vì khán mai phi làm chi, không phải trao tặc, huống chi biến mất tại ta trước mắt vị...này cũng không phải là tặc.

Có lẽ là có tật giật mình, chính thanh cung gát đêm - cung nữ thái giám rất ít. Lấy ta - thân thủ, thực nhẹ nhàng - tránh thoát các nàng, trực tiếp tới rồi mai phi tẩm cung.

Cách bình phong màn, ta có thể nghe được nói chuyện - thanh âm. Ta vừa đến na (nọ), chợt chu Phụng nhi nói: "Tiện nghi tiện nhân kia." Ta đương nhiên biết nàng mắng - tiện nhân là ta, chính là hơn nửa đêm -, nàng chu Phụng nhi tại sao lại ở chỗ này? Chỉ có một giải thích, các nàng tại làm nhận không ra người chuyện, cũng có có thể là đêm không thể thấy quang - bí mật.

Mai phi tán mạn địa đạo: "Như vậy đồ hại không được nàng, ta hoài nghi cái...này tiện nhân hội võ công." Cũng nói rất đúng ta, các nàng tài tiện ni.

"Nương nương, nghe vương thượng nghị thuyết, hoàng hậu nàng đích xác hội võ công." Liên kiều - thanh âm, hiện tại mặt báo cáo được thoải mái, ngày mai ta chinh bắt từ ta và người.

"Cái này khó trách." Mai phi tiếp tục nói: "Người mỗi ngày phóng bao nhiêu phân lượng?" Phân lượng? Độc được?

"Hồi nương nương, nô tỳ mỗi ngày chính phóng một chút, căn bản phát hiện không ra." Thực vật ta đồ nghiệm qua, căn bản không có độc, chính là...

Chu Phụng nhi đắc ý cười nói: "Nhâm nàng tái thông minh, cũng không nghĩ ra chúng ta sẽ ở nước trà lý bỏ thuốc." Đúng vậy, ta muốn ăn cơm cũng muốn uống thủy, ta sẽ nghiệm mặt khác đồ, lại không nghĩ rằng nghiệm thủy. Thật sự là thật không ngờ, bị cái...này tử nữ nhân xiêm áo nhất đạo.

"Phụng nhi, tại nước trà lý bỏ thuốc chỉ là quyền lợi chi kế. Người biết nàng tại Hoàng thượng trong lòng có nhiều trọng yếu, cho dù nàng thật sự điên rồi, chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ thật tốt đãi nàng. Đầu tiên, chúng ta muốn Hoàng thượng hiểu lầm nàng." Ta không khỏi cảm thán, thật đúng là hao tổn tâm cơ. Tại nước trà lý hạ độc được mạn tính, một lúc sau ta sẽ lợi hại tâm điên. Chính là.. Chúng ta trong lúc đó có cái gì bất cộng đái thiên - cừ hận, điên rồi vẫn không thể mời nàng môn(nhóm) khoan tâm, phi muốn đẩy ta cùng với tử địa?

Chu Phụng nhi nói: "Liên kiều, người đi về trước ba, yêu cầu của người lúc tái thông tri người."

Ta mau nhanh vọt đến một khác phiến bình phong phía sau, nấp lạnh nhìn tiểu cung nữ từ trước mặt của ta biến mất. Cho ta hạ độc, rất nhanh người cũng biết hậu quả.

Đãi nha đầu kia đi xa, ta trở về mới vừa rồi - vị trí tiếp tục nghe.

Mai phi nói: "Chuyện xong xuôi, nàng cũng không có thể lưu."

"Ân."

"Tỷ tỷ, cái...này tiện nhân gần nhất cũng không lộ diện, ta còn muốn vội vàng ứng phó mặt khác tần phi, thật sự trừu không ra không đi đối phó nàng." Cái...này tử tiện nhân, ta tới cùng na có lỗi với người.

Mai phi trầm ngâm: "Hoàng hậu đích xác cao minh, nhưng chúng ta bất không được một điểm nhược điểm." Nàng tiếp tục nói: "Bất quá.. Người muốn vì người nhà báo thù sẽ nghĩ biện pháp trao nàng - nhược điểm, nhưng hoàng hậu ghét bỏ nàng."

Chu Phụng nhi oán hận nói: "Hừ, nàng làm hại chúng ta một nhà lưu manh hoang dã chi địa, ca ca của ta đã đánh mất chức quan. Vẫn còn hại ta bị Hoàng thượng lạnh nhạt, thù này ta nhất định phải báo." Cái gì? Vì vậy lý do? Ta tức cười, ca ca của nàng hoành hành ngang ngược, làm quan bất nhân, có như vậy - kết quả sức sống cái, gieo gió gặt bão. Cho dù không đựng trong tay của ta, cũng sẽ có nhân thu thập hấn -.

Mai phi có dụng ý khác địa đạo: "Cho nên, muội muội muốn tổn nhiều điểm tâm tư."

Chu Phụng nhi ki phúng địa đạo: "Tỷ tỷ, người cũng muốn đa dụng điểm tâm tư. Người không phải không cam tâm Hoàng thượng thích nàng sao? Không phải muốn đem Hoàng thượng cướp về sao? Tốt nhất theo muội muội cùng nhau cố gắng." Sỏa nữ nhân, cho là không có ta hấn sẽ thích người sao? Nghe chu Phụng nhi - ngữ khí, các nàng ' tỷ muội ' trong lúc đó - quan hệ không được tốt lắm ma, cũng là hợp tác mà thôi.

"Muội muội yên tâm, từ nàng tiến sau này, Hoàng thượng cơ hồ không có đi tìm ta. Ban đầu nếu không phải Hoàng thượng ở trước mặt ta thuyết lộ niệm, mỗi nàng sinh hạ hoàng tử na (nọ) còn phải." Trong cung - nữ nhân thật sự là sâu không lường được, cái...này tử nữ nhân đã sớm biết ta bụng lý - hải tử là tề hạo -, cho nên mượn triệu tử tuyết hại ta. Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi tiếp tục nghe, nhìn các nàng vẫn còn làm cái gì nhận không ra người chuyện.

Chu Phụng nhi châm chọc địa cười lạnh một tiếng, "Hoàng thượng cũng thiệt là, trong cung nhiều như vậy mỹ nhân, cư nhiên còn ra cung đi tìm nàng. Cũng không biết nàng dùng cái gì biện pháp, chưa đi đến cung liền cùng Hoàng thượng thông đồng thượng." "

Mai phi thân nhiên nói: "Đây sẽ là bản lãnh, liền nàng ban đầu na (nọ) đức hạnh, Hoàng thượng vẫn còn như vậy sùng nàng. Hiện tại nàng - hình dạng vượt qua ta và người, hậu cung còn không nàng một người độc đại? Người ngắm lại, Hoàng thượng đều nhiều hơn lâu không có tìm tần phi thị tẩm?" Ta còn tưởng rằng nàng là người tốt ni, cũng là cá ngu xuẩn.

"Khả Hoàng thượng cũng không có tìm nàng."

"Bên người hoàng thượng - thái giám thuyết, ngày mai buổi tối đêm hôm khuya khoác đi tìm tiện nhân kia, ta xem hai người bọn họ là lén lút nghiên." Chúng ta liền thích như vậy, không phục a?

"Tỷ tỷ, ta liền không rõ, nàng na điểm hảo?" Nói năng trong lúc đó lộ vẻ yếm ác, ta thật có như vậy soa sao?

"Nàng na điểm cũng không hảo, chính là nàng cùng Hoàng thượng quen biết quá sớm. Hoàng thượng cũng hoàng tử - lúc, bọn họ cũng đã ở cùng một chỗ. Muốn đối phó nàng, là được tốn chút tâm tư." Thiết, không biết biệt nói lung tung, chúng ta cái nào cũng được là đang lúc quan hệ. Còn như tại lan uyển na (nọ) hồi là ngoài ý muốn.

"Tỷ tỷ, ta nhớ ra rồi, nàng từng tổng qua một ít trang sức cho ta, người nhìn có thể... hay không ở... này mặt làm vấn." Hảo nha đầu, ta nhất định phòng ngừa người làm vấn tài tổng trang sức.

Mai phi trầm mặc một hồi, nói: "Không bằng chúng ta tại trang sức thượng đồ một ít xạ hương linh tinh -, dù sao người là giả mang thai, sẽ không tạo thành thương tổn." Giả mang thai??? Ta sáng tỏ trong suốt, ta nói nàng mạo hiểm nhất thì lưỡng mệnh - nguy hiểm chính ta, hơn nữa gần nhất nàng - thai nhi cũng không có xảy ra trạng huống gì (nghĩ động nàng thai nhi - nhân không ít a), nguyên lai là giả -. Cũng tại thái hậu thọ bữa tiệc tra ra mang bầu, mục đích chính là vì đối phó ta. Nàng lần này chính là hạ vốn gốc, bắt quá nàng nhất định thất vọng rồi.

Ta quay đầu, lơ đãng lộ ra một cái quỷ dị - nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 6: giết người diệt khẩu

"A.." Ngày kế đại sáng sớm, vĩnh thọ trong cung phát ra một tiếng thét chói tai. Ta vốn là đến thái hậu na (nọ) thỉnh an, na (nọ) tiếng kêu thật sự là thái thể lương, thái kinh khủng.

"Qua nhìn." Ta nói trừ đã tìm theo tiếng đi. Tiếng kêu là từ ao hoa sen bên kia phát ra -, còn chưa tới mục đích địa, một cái cung nữ tẻ - đã chạy tới. Na (nọ) cung nữ sắc mặt trắng bệch, trên trán tràn đầy mồ hôi hạt. Ngâm thu tiến lên đỡ lấy na (nọ) cung nữ nói: "Làm sao vậy?"

"Nơi đó.. Nơi đó.." Cung nữ chỉ vào phía trước lạnh run.

"Tôi cùng làm sao vậy? Hoàng hậu nương nương ở chỗ này, có cái gì liền thuyết."

Na (nọ) cung nữ từ địa thượng đứng lên, quỳ xuống nói: "Hoàng hậu nương nương.. Nô tỳ... Nhìn thấy ao hoa sen lý có cá người chết.."

"Tâu." Ta kéo tay áo, bước nhanh triều ao hoa sen đi qua đi. Không phải là người chết, có cái gì phải sợ -.

Ly ao hoa sen cách đó không xa, ta liền thấy một cái nhân lơ lửng ở trên mặt nước. Người nọ một thân thái giám phục, cũng có thân phận - thái giám mới có thể xuyên -. Không biết tại sao, trong lòng là lạ -.

Ta cũng không có bị hách đến, tỉnh táo - nói: "Nhìn là ai." Ta là hoàng hậu, việc này vốn liền quy ta xử lý, ta đô hách hôn mê na (nọ) còn phải.

Phía sau - bọn thái giám vốn là rất không nguyện ý -, thọ công công dẫn đầu đi qua đi, bọn họ cũng đi theo qua.

Vài hậu, người nọ - diện mục hiện ra tại ta trước mắt. Hắn không phải người khác, là cho ta tổng qua N thứ đồ - phúc công công. Hắn hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng như tờ giấy, không có một tia sinh mệnh - khí tức.

Nhìn rõ ràng hắn diện mục - trong tích tắc, ta trong óc trống rỗng. Vô lực - về phía sau đảo, ngâm thu cùng đào nhi vội vàng đỡ ta. Ta nhẹ nhàng phun ra một hơi, không dám tin. Động tác của hắn trái lại khoái, nhanh như vậy liền giết người diệt khẩu. Ta một mực biết hắn tâm cơ thâm trầm, không nghĩ tới thâm trầm đến tận đây.

Ngao mạn chậm nhắm mắt lại, mềm nhũn hướng tới địa thượng đảo.

"Tiểu thư.." Ngâm thu khiêu hảm trứ, phân phó đại gia thanh ta đuổi phượng nghi cung.

Làm như ta mở mắt - lúc, nằm ở phượng nghi cung - trên giường, tần phi môn(nhóm) vây quanh ở một bên. Tần phi môn(nhóm) thần sắc khác nhau, có cao hứng -, lo lắng -, khinh bỉ -, cừ hận -. Ta tỉ mỉ quan sát chu Phượng nhi, sắc mặt của nàng dường như tối đa khó coi. Ta nhu nhu huyệt Thái Dương, "Tất cả mọi người tại? Ta làm sao vậy?"

Vương thái y nói: "Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, ngài có thai."

Ta mở lớn miệng, kinh ngạc phải nói không ra nói lại.

Ngâm thu cười đắc ý, quỳ xuống nói: "Chúc mừng nương nương."

Do nàng dẫn đầu, tất cả mọi người vừa nói chúc mừng. Ta nhàn nhạt đáp lời, trên mặt cũng tràn đầy tiếu.

"Hoàng hậu muội muội." Ngọc tình - thanh âm truyền đến, vừa dứt lời, nàng đã đi tới trước mặt của ta, nói: "Ảnh nhi, ngươi không sao chứ? Vừa mới nghe nói ngươi tại ao hoa sen té xỉu, làm ta sợ muốn chết." Nàng vừa nói đẩy ra hai bên đám người, đi tới trước giường cầm tay của ta.

Ta cười nhạt: "Không có việc gì."

Vương thái y nói: "Công chúa, nương nương có thai."

"Thật sự?" Ngọc tình lập tức vui vẻ ra mặt, "Ảnh nhi, ngươi có."

Ta khẽ gật đầu, "Các vị tỷ muội, đại gia trở về đi thôi." Ta chịu không được các nàng - ánh mắt, mau cút ba.

Chúng người ta nói tốt hơn nghe - nói, đều tự tán đi.

Ngọc tình xúc chấn, nhẹ tay khinh đặt ở ta - trên bụng, thần bí địa đạo: "Nơi này cư nhiên có cá tiểu sinh mệnh, như thế nào ta hình như cảm giác được của ngươi bụng không có đột khởi lại?"

Ta miễn cưỡng: "Tài một tháng, như thế nào hội mò đến."

Ngọc tình áp lực không được tâm tình kích động, "Có hài tử sao, ta muốn bác."

"Đúng vậy, na (nọ) thiên chuyện có lỗi với?" Ta hết lần này tới lần khác muốn ở phía sau mất hứng.

Ngọc tình mỉm cười lắc đầu, "Chúng ta là hảo tỷ muội, đừng nói có lỗi với. Hấn thích ngươi mà không thích ta, ta không có cách nào miễn cưỡng -." Ta hiện tại mang thai, tự nhiên là tẩu ko được, nàng đương nhiên nói thật hay nghe.

"Ngọc tình, nếu như, ta là thuyết nếu như, ta không có mang thai. Hơn nữa ta còn ra cung, theo đặt phong chung một chỗ, ngươi hội trách ta sao?" Ta nghiêm túc - nhìn nàng, nhìn ánh mắt của nàng.

Ngọc tình đứng lên, thường thức trừ màn thượng - hoa tai, thần nhiên nói: "Ta sẽ thành toàn các ngươi."

"Có thật không?" Ta vẫn là nhìn nàng.

Nàng cười nói: "Là, kỳ thật đối hấn ta cũng sớm đã buông tha cho.

Kỳ thật, nếu như không có Hoàng thượng, hai người các ngươi rất xứng đôi." "Ngọc tình, đã như vậy... Na (nọ) có lỗi với." Ta trước kia một mực nghĩ hai người bọn họ chung một chỗ, chính là lại lần nữa nhìn thấy đặt phong - lúc. Ta đột nhiên hiểu, nếu không có tình yêu, miễn cưỡng chung một chỗ sẽ không hạnh phúc -. Ngọc tình đối đặt phong tình thâm, chính là đặt phong đối nàng không có cảm giác. Nếu như thật sự chung một chỗ, ngọc tình hội rất khô, đặt phong cũng sẽ khô. Cùng kỳ dùng hôn nhân đưa bọn họ cột vào cùng nhau, không bằng để cho bọn họ làm tốt bằng hữu.

Đặt phong đối ta tình thâm, ta đối hấn chỉ có cảm tạ. Nếu như chúng ta chung một chỗ, hấn hội thật tốt che chở ta, ta cũng sẽ hết sức đi đón nhận hấn. Cho dù làm không được yêu nhau, chúng ta cũng có thể tương kính. Hoặc là thuyết, lòng đã đã chết. Theo hấn chung một chỗ, có thể hoàn thành hấn - tâm nguyện, ta cho dù bất hạnh phúc cũng sẽ không thống khổ. Có lẽ, này đối đặt phong, đối ngọc tình, đối ta đồ hảo.

Ngọc tình nghi hoặc - nhìn ta, "Ngươi có ý tứ?"

Ta vội vàng cười cười, "Không có gì, ta có có bầu, còn có thể thế nào?"

"Mang bầu - không ngừng có ngươi." Nàng nói tiếp: "Còn có liên phi không phải sao?"

Ta không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng chậm rãi nói: "Hoàng thượng vĩnh viễn cấp ko được ngươi muốn - tình yêu, nếu như có thể, ta hy vọng ngươi theo đặt phong chung một chỗ." Nàng nói xong rất thành khẩn. Ngọc tình, cảm ơn ngươi.

"Ta mới vừa rồi nhất định thấy phúc công công nich tử ở trong nước tài hách vụng -, hấn thế nào?" Ta có ý thanh đề tài sắp lại. Hấn chết như thế nào ta so với ai khác đồ rõ ràng, ta Đa Hi vọng đây không phải thật sự.

"Ai, phúc công công theo mẫu hậu vài thập niên, hấn đi, mẫu hậu thật đau lòng." Đương nhiên thương tâm, quái thì trách hấn biết đến quá nhiều. Hấn tại sao sẽ chết? Cái chết của hấn tỏ rõ trừ cái gì?

"Mẫu hậu thế nào?"

"Mẫu hậu chính thương tâm nì, vốn là nghĩ đến nhìn, chính là tới không được." Nếu như ta đoán được không sai, nàng - hướng khác tâm phúc cũng sống không lâu. Đến lúc đó còn không khóc từ, thái hậu tuổi lớn như vậy, không biết có thể không trải qua được đả kích.

"Tâu, đi xem một chút mẫu hậu." Ta nói trứ giầy dựa trứ muốn khởi lại.

Ngọc tình giúp ta cái hảo cảnh, nói: "Đừng có gấp, người là mang bầu - nhân. Thật tốt nghỉ ngơi, mẫu hậu bên kia ta đi có thể."

Sau giờ ngo, thái hậu sai người tặng rất nhiều đồ lại đây, ngọc tình cũng ban cho một ít. Thái hậu vốn muốn đích thân tới được, chính là nàng hiện tại bị bệnh tại giường, nghe nói rất nghiêm trọng. Thái hậu - thân thể vốn liền bất hảo, hôm nay tái bị như vậy - đã kích, khó trách chịu không được. Thái hậu, đó chính là người nuôi 20 niên thật là tốt nì tử. Nếu như người biết con của người cùng nì tức phụ, cũng có có thể là nuôi con nữ nì cùng tính một lượt kể người, người có thể hay không tức chết?

Tần phi môn(nhóm) cũng tặng lễ vật, ta giống nhau nhận lấy. Diễm oánh tổng - ...nhất đặc biệt, là nhất đạo bồi nàng rất nhiều niên - bình an phù. Nhiều như vậy - tần phi trung, chân tâm hy vọng ta bình an - cũng chỉ có nàng.

Bởi vì ta mang thai, ta hạ chỉ nhượng lâm tể đại lý hậu cung việc. Tần phi môn(nhóm) cũng không có cần phải vấn an, nhìn thấy các nàng - mặt miệng ta liền phiền.

Hôm nay buổi sáng, lâm tể tới tìm ta. Nói là nàng đã mua được chu Phượng nhi trong cung - nhân, cho nàng hạ sảy thai được, chính là nàng uống nhiều như vậy thiên nhất định không có sanh non. Ta cười lạnh, nàng giả mang thai, như thế nào hội lưu? Ta nhớ kỹ tề hạo tìm nàng - lúc cần phải là ở chúng ta gian dối trong lúc. Đến nay đã 3 cá nhiều tháng, 3 tháng có thể thấy một điểm bụng. Tại sắp tới nì, nàng nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp hãm hại ta. Nếu không động thủ nàng giả mang thai chuyện có thể bị mọi người đều biết.

Nhưng là ta chỉ đối lâm tể thuyết, muốn nàng cẩn thận, chu Phượng nhi thái gian trá. Nàng giả mang thai chuyện ta phải muốn nói đi ra ngoài, nói ra liền bất hảo chơi.

~~~~~

Ta truyền ra mang thai - tin tức đã ba ngày, trong cung vô số ánh mắt chìn chăm chú ta. Chính là ta một điểm cũng không cảm thấy sợ hãi, lần này là đã tính trước, muốn như thế nào chơi ta tở nghiêm mặt phụng bồi tới cùng.

Mang thai - nhân thông thường tương đối lại, vương thái y cho ta thỉnh qua bình an mạch, lại uống thuốc, ta tựa vào quý phi tháp thượng nghỉ ngơi. Ngâm thu cho ta nắm vai, Bách Linh quật. Đây quý khí trời, nhiệt từ ta.

Ngâm thu biên năm biên nói: "Tiểu thư, nếu như ta không có nhớ lầm, rất nhanh chính là người - sinh nhật ba?"

Ta ngáp, gật đầu: "Làm sao người biết -?"

"Ban đầu tần nì tỷ tỷ thường xuyên thuyết -." Lòng ta trung nhất động, tần nì, không biết nàng qua được có được hay không?

"Sinh nhật của ta thì thế nào? Ai kêu ta theo Hoàng thượng cùng một ngày, đại gia chỉ nhớ rõ hần, không nhớ rõ ta." Đế hậu cùng một ngày sinh nhật, thật đúng là thiên cổ câu chuyện mọi người ca tụng.

"Nô tỷ nhớ kỹ a." Đồ như vậy thực khả, không cần làm tác.

"Có nhớ hay không đồ giống nhau, không có gì ý nghĩa. Được, phân phó tể di phu nhân chuẩn bị thọ yến." May mắn ta có, nếu không này khổ sai lại rơi vào ta trên đầu.

Ngâm thu nhìn không được tả oán: "Tiểu thư, người hảo lại a." Hướng ta đây sao lại - hoàng hậu đích xác thiếu, trực tiếp không để ý tới hậu cung sự, phải nghỉ ngơi.

"Ngâm thu, người tần nì tỷ tỷ - phong hào là vĩnh trử, Hoàng thượng lấy ý lưỡng quốc vĩnh viễn an bình, nếu như phong người vì Quận chúa muốn cá cái gì phong hào?" Ta một mực là có cái...này tâm tư, ta ra cung trước, vì nàng tầm tốt chỗ đi.

Ngâm thu cười nói: "Tiểu thư, người lại đầu ta."

"Vĩnh Bình thế nào? Vĩnh viễn bình an? Hoặc là hoa dương, đẹp đề quý giá, giống như thái dương giống nhau sáng lạn." Cũng không phải thuận miệng thuyết -, sớm đã có dự định.

"Hoàng thượng giá lâm." Thanh âm này ta quá quen thuộc, đương nhiên là tiểu nện cao chân đồng chí. Tề hạo rốt cục nhớ ra ta tới, ta còn tưởng rằng hần làm như ta ân hình nhân. Vốn không muốn lên, nhưng là vì mặt mũi của hần, ta còn là rất không tình nguyện - đứng lên. Hạ thấp người nói: "Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng."

"Ảnh nì không cần đa lễ." Vừa dứt lời, hần đã đỡ ta.

"Tạ Hoàng thượng." Ta nói hoàn triều vẫn còn thi lễ - hai cái nha đầu nháy mắt, thỉnh các nàng đi làm. Bởi vì ta muốn tấu hoàng đế, sợ hách phá hư các nàng.

Ta vẫn lại nằm hỏi quý phi thác, từ từ nhắm mắt lại, khi hân không tồn tại. Hân có thể xem nhẹ ta, ta tại sao không xem nhẹ hân?

"Ảnh nhi, nghĩ ta sao?" Ngón tay của hân ôn nhu - xẹt qua mặt của ta bằng.

"Hoàng thượng nói đùa, muốn - nhân nhiều như vậy, không tới phiên thần thiếp." Miễn cưỡng -, nghe không ra một tia tâm tình.

"Ngươi làm sao vậy?"

"Lời này cần phải là hỏi ngươi ba? Từ thái hậu thọ yến sau này ngươi ẩn núp không thấy ta, có ý tứ?" Vẫn na (nọ) đức hạnh, một bộ sự không liên quan mình - bộ dáng.

Hân than nhẹ một tiếng: "Ảnh nhi, ta sợ ngươi ghen, cho dù ta tới ngươi cũng sẽ lạnh như băng - đối ta, thậm chí thanh ta đuổi ra đi." Ta đích xác hội như vậy.

Ta cười khổ: "Cho nên ngươi trốn đi có phải hay không?"

"Ta cũng không hoàn toàn là vì ẩn núp ngươi, phải." Biệt che dấu, ta cái gì cũng biết, tội gì dấu diếm ta ni.

Ta còn là cười khổ: "Tĩnh, từ cho trở về na (nọ) thiên khởi, ta cũng biết ngươi cũng không chính thuộc về ta. Ngươi là hậu cung sở hữu nữ nhân - trượng phu, sở hữu hải tử - phụ thân, là ta quá nghiêm khắc."

Hân nhẹ nhàng ôm ta - lưng, thanh ta ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Có lỗi với, sinh tại đế vương gia đúng là bất đắc dĩ. Kiếp sau, ta không làm hoàng đế, cùng ngươi lưu lạc thiên nhai." Kiếp sau ta đáp ứng đặt phong, ngươi không cơ hội.

"Nghe nói ngươi cùng đặt phong cùng đi ra cung nghỉ hè." Ta chỉ là muốn nghe đặt phong, mặt khác - không có hứng thú.

"Ngươi biết?"

"Đúng vậy, ta nghĩ trông thấy hân." Ta nói ra bản thân trực tiếp nhất - ý nghĩ.

Hân thấp giọng gào thét: "Không chính xác."

Ta tranh khán ánh mắt, nhìn hân: "Cho ta cá lý do, tại sao chỉ cần ta nghĩ thấy hân ngươi liền sinh khí." Suy nghĩ không ra hân, không muốn suy nghĩ, trực tiếp hỏi ba.

"Bởi vì ta sợ ngươi rời đi ta." Nguyên nhân này quá hạn, ta là dự định rời đi ngươi, vĩnh viễn rời đi.

"Không muốn thuyết ta không miễn cưỡng, ta hiện tại cũng có có bầu, như thế nào rời đi? Trừ phi ngươi tái đánh ta dừng lại, thanh sẽ đem hải tử đánh không có." Nhớ ra cái... này ta liền khí.

Tề hạo đưa tay đặt ở ta - trên bụng, nói: "Không cho nói bậy, nhất định phải thanh con của chúng ta dưỡng được bạch bạch mập mập." Ngươi nhất định thất vọng.

"Thần thiếp tuân chỉ." Ta lại bắt đầu tận lực làm bất hòa.

Hân buồn bực địa đạo: "Được rồi, ta cho ngươi biết. Ban đầu ngươi rơi vào giang lý, đặt phong thuyết, nếu như ngươi có thể trọng sanh, hân nhất định sẽ không đối với ngươi buông tay, nhất định phải theo tranh tới cùng."

Ta mặc cười, "Tranh có ích lợi gì, ngươi còn không hiểu rõ lòng ý sao? Nếu như ngươi thật sự đối với chính mình một cách tự tin, cũng đúng bản thân một cách tự tin nên nhường chúng ta gặp mặt. Nói đến đế, ngươi tin bất quá." Lợi dụng ta, không tin được ta, như vậy - nam nhân đáng giá ta phò thác chung thân sao? Đáp án là -- không.

Hân dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta: "Ảnh nhi, không phải không tin được ngươi, là không tin được bản thân. Ta có rất nhiều - bất đắc dĩ, ta sợ hãi bản thân cấp ko được ngươi muốn -. Mà hân có thể, cho nên sợ hãi có một ngày mất đi ngươi."

Ta nuốt khẩu nước miếng, nói: "Ta khát."

Tề hạo cười cười, thanh trà tràn đoan đến trước mặt của ta, nói: "Hé miệng."

Uống xong trà, ta tiếp tục nằm xuống, tịnh trọng - nhìn hân, trong đôi mắt tràn ngập ưu thương: "Làm đế vương, cố nhiên muốn có dã tâm nhẫn tâm, càng muốn có nhân đức chi tâm. Thân hiền thần, viễn tiểu nhân, là vì mình quân. Thủy vi dân, quân vi thủy, thủy có thể tái thuyền, cũng có thể phúc thuyền, dân vi quốc chi căn bản. Thanh dân chúng đặt ở vị thứ nhất, tài xem như hảo hoàng đế, quốc gia mới có thể ổn định và hoà bình lâu dài. Làm mình quân, càng muốn nhân quân. Đáp ứng ta, làm hảo hoàng đế, làm thiên cổ minh quân."

"Ảnh nhi, ngươi tại sao hội đột nhiên thuyết những... này?" Hân không giải thích được - nhìn ta.

Ta tùy ý cười một tiếng: "Không có gì." Hy vọng hán vĩnh viễn có thể nhớ kỹ ta hôm nay thuyết - nói, ta tin tưởng, những... này đạo lý hán đồ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 7: diễn lý khán diễn

Phúc công công từ hậu, thái hậu nhất bệnh không khỏi, không thấy bất luận kẻ nào. Ai, thương cảm - lão thái thái.

Mấy ngày sau này, liên phi đẻ non, nghe nói nàng tại vũ hoa các khóc được chết đi sống lại. Nhóm lớn - thái y, tần phi đồ hướng tới nàng na (nọ) đuổi. Tin tức truyền đến - lúc, ta đang ngủ. Ngâm thu vội vàng đem điều này tin tức báo cáo cho ta, ta cười khê, nhanh như vậy liền kiểm chế không được sao? Trò hay sẽ mở màn, ta đã sớm thấy rõ nàng - kẻ hoạch, hội ngồi chờ chết sao?

Ta cười vắn ngâm thu: "Thế nào? Tất cả đồ an bài tốt lắm sao?"

Ngâm thu khước miệng nhất mặt đắc ý - tiểu: "Tiểu thư yên tâm, tất cả đồ an bài tốt lắm."

"Được, từ hôm nay trở đi ta đóng cửa từ chối tiếp khách, trừ...ra thực phi ngọc tình giống nhau không thấy những người khác." Nhất định phải chu Phụng nhi cùng mai phi tạp kỹ làm đủ, ta tài lên sân khấu.

Ngày kế, thái y tra ra nàng sảy thai- nguyên nhân là dùng xạ hương. Thật đúng là bỗn, chỉ biết dùng xạ hương, hoán rót mặt khác - có thể không. Hoài nghi là có người tận lực hãm hại, tất cả vẫn còn điều tra trung. Rất nhanh sẽ tại ngẫu nhiên đích tình huống hạ, phát hiện được ta hiềm nghi lớn nhất ba?

Hai ngày hậu sáng sớm, thực phi vội vàng chạy tới. Nàng ngồi ở mép giường thượng, nói: "Muội muội, đại sự không an bài, ta an bài tại vũ hoa các - người ta nói, thái y tra ra chu Phụng nhi sảy thai- nguyên nhân."

Ta ngạc nhiên một cái, nói: "Việc này có liên quan tới ta hệ?"

Diễm oánh gạt đầu, khước che dấu không được mặt mày trong lúc đó - ưu sầu.

"Có phải hay không ta tổng nàng - trang sức chỉ dùng để xạ hương phao qua -? Trường kỳ mang theo hội làm cho đẻ non, mà nàng thân thể yếu đuối, từng đẻ non. lại bởi vì thích ta tổng đồ, toàn bộ đồ mang theo khỏi lai, cho nên nhanh như vậy đẻ non."

"Làm sao người biết -?" Diễm oánh khó có thể tin nổi - nhìn ta.

"Ta đồ phiền, sẽ không lai điểm mới mẻ -." Ta nói trừ lý lý tóc, một bộ bất đắc dĩ.

"Người có tính toán gì không?"

Trong tay ta căng thẳng, cầm lấy chân đơn: "Tỷ tỷ khán diễn có thể, trận này đùa ta mời nàng diễn tạp, tạp được vĩnh viễn không có phiên thân - cơ hội." Cho dù ta phải đi, cũng không cho các nàng sống khá giả.

Tề hạo thoáng cái triều chạy đến phượng nghi cung, ta đương nhiên biết mục đích của hán. Cũng, hán không tín nhiệm ta.

Ta bồi hán ngồi xuống, thân nhiên nói: "Gần nhất rất nhàn sao? Như thế nào có rảnh rỗi lại."

Hán sắc mặt ngưng trọng - nhìn ta, "Liên phi đẻ non."

"Sao, ta đã biết." Ta nhàn nhạt ứng, ngẩng đầu lên nhìn ta: "Còn có cái gì muốn - sao?"

"Người là không phải từng tổng qua trang sức cho nàng?" Nếu không tín nhiệm ta, cần gì phải hỏi, trực tiếp tra không phải có thể.

"Đúng vậy, nàng một phần, vô hương một phần." Ta vẫn là bất động thanh sắc, trong lòng khước có một đạo lỗ hổng từ từ hé. Ta đã cho ta môn(nhóm) lẫn nhau đủ rồi giải, thật không ngờ hán cũng không tin ta. Kỳ thật ta sai lầm rồi, chúng ta căn bản là không biết đối phượng. Ta không biết hán đang suy nghĩ cái gì, hán cũng tài không ra ý nghĩ của ta. Uổng ta đã cho ta môn(nhóm) ái được khắc cốt minh tâm, chính là liên tối thiểu - tín nhiệm cũng không có.

"Thật sự chỉ là tặng lễ vật?"

Ta ngẩng đầu, nhìn hán: "Nếu như người không tin, có thể tra ta, cần gì phải hỏi nhiều như vậy? Theo quanh co lòng vòng - cố ý nghĩa sao? Người cho ta

tai mắt bé tắc cái gì cũng không biết sao?" Ta không muốn phát hỏa, không đáng. Cái...này hoàng cung, đã sớm thanh ta - ngạo khí qua đi không có.

"Không phải không tin tưởng ngươi, chỉ là cấp cho Phượng nhi một cái công đạo."

Ta song mục khép hờ: "Như vậy a, sáng mai triệu tập sở hữu tần phi tại phượng nghi cung, ngươi thẩm tra xử lý ba. Dù sao ta đây cá hoàng hậu chỉ là bài biện, có tương đương vô." Ta làm liên lụy, thật sự làm liên lụy, đối bất cứ chuyện gì đều là thờ ơ. Đối tình cảm của hắn, đã phai nhạt. Tâm vẫn hội đau, nhưng là tình cảm thật sự phai nhạt.

"Anh nhi, ta khiếm ngươi quá nhiều." Thuyết cái...này đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Yêu ta sao?" Những lời này rốt cục hỏi ra khẩu, trong lòng thoáng cái không.

"Ái."

"Có thể bảo chứng cả đời chỉ có ta một cái sao? Bất luận trước kia, chỉ sau này." Biết rất rõ ràng không có khả năng, khước cũng chưa từ bỏ ý định.

Hắn nắm tay của ta, từ từ nói: "Có lỗi với." Có lỗi với? Câu này có lỗi với đã nói rõ toàn bộ. Này phân hèn mọn - ái, ta cuối cùng không có có thể thủ trụ.

Ta cười khổ: "Sau này đừng nói có lỗi với, có lỗi với không có bất cứ...gì ý nghĩa. Hoàng thượng thỉnh tự tiện, thần thiếp làm liên lụy."

Đệ 2 thiên sáng sớm, phượng nghi cung đầy áp người, đơn giản nhất định làm chuẩn hạo thăm ta đây cá hoàng hậu. Đa số nhân là nhìn có chút hã hê - tâm lý, cũng có số ít nhân lo lắng, tỷ như điểm oán. Dù sao chân chính lo lắng người của ta quá ít, có lẽ chỉ có nàng một cái ba.

Tần phi môn phân ngồi ở hai bên, tề hạo ngồi ở trung gian - vị trí. Mà ta nữ? Ta quý gối trong đại điện ương. Không có nhân bắt buộc ta, ta tự nguyện -. Nếu diễn trò, liền diễn cả nguyên bộ ba. Đây là ta tới hậu một lần quy hân, sau này sẽ không, đời này cũng sẽ không.

"Hoàng thượng." Thật xa chợt thấy ngọc tình - thanh âm, cũng biết nàng sẽ đến cho ta trút. Tại trong hoàng cung, có thể chân tâm đối đãi - nhân vẫn còn thật không đa.

Ngọc tình đi tới, nhìn thấy địa là quy trứ - ta, công việc đỡ lấy ta nói: "Anh nhi, ngươi mang bầu không thể quy, mau đứng lên."

"Cám ơn công chúa hảo ý, Hoàng thượng hoài nghi liên phi sảy thaimột chuyện cùng thần thiếp có liên quan, thần thiếp hiện tại mang tội thân, nhượng ta quy trứ ba." Ta nói được nhân nhượng -, đã không có một tia tâm tình. Tâm bình tĩnh được như nước, cần phải có tâm tình.

Ngọc tình nhìn chu Phượng nhi liếc mắt, châm chọc nói: "Bổn cung thật sự là bội phục liên phi, vừa mới sảy tha có giới - khí sắc." Lại cao thanh nói: "Hảo, hôm nay Bổn cung cùng nhau cùng Hoàng thượng đồng loạt thẩm tra xử lý hoàng hậu. Nhược ta nhượng Bổn cung tra ra có nhân có ý định hãm hại, hử..." Ngọc tình nói xong không chút khách khí tiêu sái đèn đồng đủ hạo bên cạnh ngồi xuống.

Tề hạo này giờ không nói gì, ta nhân nhân nói: "Ta trước tiên là nói về ba, biết được liên phi cùng hương phi tấn phong, ta cho nàng môn(nhóm) một người tặng một ít lễ vật. Còn như xạ hương chuyện, ta vẫn còn thật không biết." Tại hoàng đế trước mặt tự xưng ta, các nàng xem ra ta là không muốn sống.

Tề hạo sử liễu cá nhân sắc, tiểu nhện cao chân đã thanh ta trang sức đoan đến trước mặt của ta, "Chính là những... này?"

Ta nhẹ nhàng gạt đầu: "Đúng là."

"Hoàng thượng, công chúa, vì thần thiếp làm chủ a." Chu Phượng nhi lập tức gục trên mặt đất, khóc được lệ hoa mang vũ, hảo bất khả liên.

Diễn kỹ chân soa, lúc cũng sẽ không chọn. Tề hạo không nói lời nào, ngọc tình lạnh như băng nói: "Làm cái gì chủ a? Chỉ bằng vào cái...này đã nói lên hoàng hậu hại ngươi?"

Chu Phượng nhi nhẹ giọng nói: "Công chúa, thần thiếp biết Hoàng hậu nương nương một mực yêu hoàng hậu, có lẽ là khán thần thiếp mang bầu, trong lòng không thoải mái, cho nên mưu hại thần thiếp." Chu Phượng nhi cúi đầu, nước mắt rớt xuống, lại nhìn ta nói: "Tỷ tỷ, ta và ngươi cùng nhau tiến -. Ta một mực đương ngươi là thân tỷ tỷ, ngươi tại sao muốn đối với ta như vậy? Tỷ tỷ, còn nhớ rõ sao? Ban đầu ngươi tại vũ hoa các thuyết, ta đoạt đi rồi Hoàng thượng, một ngày nào đó muốn ta nỗ lực đại giới." Chu Phượng nhi cầm lấy quần áo của ta, khóc được tê tâm liệt phế: "Sớm biết rằng ngươi cứ nói - đại giới là chỉ hải tử của ta, ta tình nguyện cả đời cũng không thấy Hoàng thượng, biếm ta vào lãnh cung cũng tốt, đuổi ta ra cung cũng tốt, chỉ cầu tỷ tỷ biệt thương tôn hải tử của ta. Hải tử là vô tội -, vô tội -. Tỷ tỷ, ngươi tại sao muốn như vậy, tại sao?" Bất luận kẻ nào nhìn thấy nàng - khóc đều có động dung ba? Này trình diễn được thật không là thông thường thật là tốt.

Mai phi mặt lau nước mắt, cũng quý xuống nói: "Hoàng thượng, ban đầu Hoàng hậu nương nương đích xác nói như vậy qua. Lúc ấy thần thiếp vừa lúc đi xem vọng liên phi muội muội, gặp hên nghe được." Thật thấp kém - thủ đoạn a.

"Các ngươi nói bậy." Ngọc tình đã kích động được nhảy dựng lên, quả thực muốn đi tẩu các nàng hai cái.

Tề hạo không nói gì, dùng hỏi - ánh mắt nhìn ta. Ta thần nhiên cười một tiếng, nói: "Hoàng thượng cho rằng thế nào liền như thế nào ba? Được, bạch lăng ghen - không thoải mái, chùy thủ đã chết quá khó khăn thụ, liền độc tửu ba."

Tất cả mọi người thật không ngờ ta như thế thần nhiên, ngọc tình càng thêm kích động, "Ảnh nhi, người điên rồi."

"Ngọc tình thuyết ta điên liên điên ba, ai lớn lao vu tâm tử. Trên đời này, còn có cái gì so với chính mình yêu nhất - nhân không tin hoặc là phản bội càng thống khổ - ni. Ta thương tâm nhiều như vậy thứ, không muốn tái thương tâm là, tử cũng là một loại giải thoát." Vừa mới dứt lời, một tia đỏ tươi - huyết từ khóe miệng tràn ra lại, từ từ đi xuống hoa. Ta thê lương cười một tiếng, té trên mặt đất.

Ta mở mắt - lúc, nằm ở tấm cung - trên giường, là tề hạo thanh ta bảo trở về -. Hắn không biết bao quá nhiều thiếu cá nữ nhân, ta xác thật nghĩ phản kháng. Nhưng là bản thân đã là 'thương tâm quá độ, giận dữ công tâm' ngắt đi thôi, cho nên không thể động, trình diễn tạp bất hảo chơi.

Ta lạnh như băng nhìn một phòng nhân, nói: "Ta tại sao lại ở chỗ này?" lại xếp hợp lý hạo nói: "Thỉnh Hoàng thượng tiếp tục thẩm thần thiếp."

Vương thái y công việc quý xuống nói: "Nương nương, ngài hiện tại phải thật tốt nghỉ ngơi, không thể đi động. Nương nương, người đã thương tâm quá độ, nhất định phải khống chế bản thân đích tình tự mới được."

Ta ngọt ngào cười một tiếng: "Thái y khách khí, ta hiện tại là mang tội người, không phải cái gì nương nương."

Ngọc tình vừa tức vừa vội, lớn tiếng nói: "Ảnh nhi, người làm chi a?"

Chu Phụng nhi quỳ trên mặt đất, khóc nói: "Hoàng thượng, cấp cho thần thiếp thảo cá công đạo." Nữ nhân này, thật sự không thức thời vụ.

"Còn." Ngọc tình cũng tương đương không thích miệng của nàng mặt.

Ta tự tiểu phi tiểu - nhìn tề hạo: "Hoàng thượng, thỉnh cấp liên phi nương nương thảo cá công đạo, ban thưởng thần thiếp tử tội."

"Ảnh nhi, ta sẽ trả lại người một cái công đạo." Hắn dùng bị thương - ánh mắt nhìn ta.

Ta mỉm cười: "Không cần, Hoàng thượng coi như thần thiếp thật là bị ghen ghét trùng hân đầu ba. Coi như Hoàng thượng chưa từng có bị thương, thần thiếp càng không có thanh Hoàng thượng giấu ở nước tắm lý. Hoàng thượng không có đi qua lan uyển, không có gặp phải trung mị được - thần thiếp. Hoàng thượng coi như chưa từng có đi qua hoa đào sơn trang, chưa từng có gặp qua thần thiếp nhảy múa. Coi như tất cả cũng không có phát sinh qua, Hoàng thượng quên rồi thần thiếp ba." Ta đương trú sở hữu nhân - mặt nói ra chúng ta trong lúc đó - liên lụy, chính là muốn nói cho này hòa nhân, ta tại các nàng - hoàng đế trong lòng có nhiều trọng, đã kích thoát cái chu Phụng nhi.

Ngọc tình nhìn là quyết tâm - muốn chết, thôi thôi tề hạo: "Người đi ra ngoài, ta theo nàng thuyết."

"Ảnh nhi nhớ kỹ, na (nọ) thiên buổi tối lời nói của ta đều là chân tâm -." Ngày nào đó buổi tối? Không nhớ rõ.

"Lệ tần la khăn mỏng không được, đêm khuya trước điện ấn tiếng ca, hồng nhan chưa lão ân...trước đoạn, nghiêng y huân lung ngồi vào mình. Có lẽ, từng chân tâm ba." Các, miễn phí giáo các người nhất thủ thi.

"Đồ đi thôi, ta làm liên lụy, mệt mỏi quá. Ngọc tình, người cũng đi thôi, nhượng ta một cái nhân yên lặng một chút." Ngạo mạn chậm nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy bọn họ bất cứ...gì một cái.

Rất lâu, ngâm thu nhẹ nhàng nói: "Nương nương, mọi người đi."

"Phải?" Ta hưng phấn - từ trên giường nhảy dựng lên, vẻ mặt cười gian, "Ngâm thu, người cho ta ăn cái...kia là cái gì đồ a? Thật khổ -. Bất quá cha người thật sự là thiên tài, cư nhiên nghiên cứu ra như thế đồ. Sau này hẳn tái khi dễ ta ta hù chết hẳn." Biết ta tại sao thổ huyết sao? Tuyệt đối không phải khí -. Vương thái y nghiên cứu ra một loại viên thuốc, chỉ cần đặt ở trong miệng hàm hóa, liền theo huyết một cái nhan sắc. Ta trước đó liền hàm một viên, ta hù chết tề hạo.

Ngâm thu cười nói: "Ta cũng không biết đó là cái gì, bất quá tiểu thư, người mới vừa rồi trang - quá giống."

"Cũng không nhìn nhìn là ai, có thể không giống như sao? Nhìn thấy không có, Hoàng thượng có nhiều thương tâm, thích tử ta." Ta không hề hình tượng - cười to.

"Tiểu thư, người đừng tiểu, ngày mai buổi sáng người hội cười đến càng vui về."

"Đương nhiên, ngày mai buổi sáng hẳn biết ta bụng lý - hài tử lại không có, nhưng lại là bị hấn khí -, ha ha. Hấn hội áy náy cả đời." Thanh ta hại như vậy thâm, cho dù ta phải đi, ta muốn hấn cả đời không quên được ta, cả đời cảm giác được khiếm ta.

"Tiểu thư, người trang - quá giống. Liền ta đây cá đại phu, đồ nghĩ đến người mang thai ni." Có thể không giống như sao? Nói như thế nào cũng hoài qua hai lần.

Mang thai đương nhiên cũng là giả -, nàng có thể giả ta tại sao không thể? Sẽ tới cá sanh non đối hợp lại, ai sợ ai a? Dù sao đều là giả -. Chu Phụng nhi thật không ngờ ba, ta cũng sẽ diễn trò. Hơn nữa này đây mặt khác một loại phương thức suy diễn, cùng nàng đi ngược lại. Nàng trang thương cảm, ta liền trang cường hân. Không để cho các nàng điểm nhan sắc nhìn còn tưởng rằng ta là dễ khi dễ -, ta muốn cho các người biết, đắc tội ta không gì kết cục tốt. Rất nhanh, người liền cho cái...kia ca ca giống nhau, chuẩn bị chờ chết.

Ngày đó ban đêm, phụng nghi cung nhân ánh xước xước, ngẫu nhiên nghe thấy ta - tiếng kêu tiếng khóc. Vô số thái y bị đào khỏi lại, lưng tiểu cái hòm

thuốc chạy vào phượng nghi cung. Nghe nói, ngày đó ban đêm giờ sử, ngọc dung hoàng hậu đẻ non. Ta mỗi lần theo hán làm xong đô quát được, căn bản không có khả năng mang thai, đương nhiên cũng không có khả năng sảy thai, tất cả đều là diễn trò.

Đệ 2 thiên sáng sớm, ta suy yếu - nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch tiêu tụy, tóc lộn xộn. Ngâm thu nã kính tử(gương) cho ta chiếu chiếu, ta vừa lòng - sửa sang lại thoáng cái tóc: "Cứ như vậy ba, được, dùng phấn làm điểm hắc đôi mắt."

"Thái hậu nương nương giá lâm, ngọc tình công chúa giá lâm." Cùng với hô to một tiếng, ta biết hắc đôi mắt là tôi không kịp lộn. Vội vàng nằm xuống, "Thanh kính tử(gương) phóng hào."

Ngọc tình cùng thái hậu đi vào, đầu tiên thấy chính là một ánh mắt đại ra, về mặt dờ dẩn - nữ tử, trừ...ra còn có hô hấp, nằng trên cơ bản theo cá người chết không sai biệt lắm.

"Dung nhi." Thái hậu khóc đập ra lai, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của ta. Lão thái thái, ta không phải cố ý -, lão nhân gia người đa tha thứ.

"Ảnh nhi, người không sao chứ?" Ngọc tình cũng lại đây, nước mắt giọt tại mặt của ta thương.

"Hải tử của ta, tôi cùng tạo cái gì nghiệt a, lão Thiên muốn đổi người như vậy." Ta cũng không có nghiệp chướng, muốn tạo cũng là người tạo -.

Ngọc tình khóc nước nở trứ, đổi thái hậu nói: "Mẫu hậu, người nên vì ảnh nhi thảo cá công đạo, Hoàng thượng như thế nào có thể như vậy đổi nàng ni."

"Cái...này nghiệt tử, sớm biết rằng ban đầu không cần bảo.. Sinh hán." Thái hậu cơ hồ là tức giận đến hôn mê.

Ngâm thu từ bên ngoài té - chạy vào: "Thái hậu, cho chúng ta gia nương nương làm chủ a." Ta len lén ngấm liếc mắt ngâm thu, hảo nha đầu, trình diễn - cũng không tệ.

"Thật tốt, nhất định vì nàng làm chủ." Ngọc tình biên phù ngâm thu biên đáp ứng trứ.

"Công chúa, người cùng ta môn(nhóm) gia nương nương tình đồng tử muội, người muốn giúp nàng, không thể để cho nàng bị tiểu nhân hãm hại." Ngâm thu khóc được so sánh chu Phượng nhi vẫn còn thảm.

"Từ từ thuyết." Ngọc tình thấy nàng như vậy, nhu hòa không ít.

"Công chúa, thái hậu, hôm nay buổi sáng cung nữ đào nhi đến liên kiều trong phòng đi tìm châm tuyền, kết quả phát hiện cái...này." Ngâm thu vừa nói tướng một bao đồ lấy ra nữa, "Thái hậu, nô tỳ - phụ thân là thái y, từ nhỏ học qua một ít y lý, tự nhiên nhận được cái...này là xạ hương a. Nô tỳ nhớ ra mấy ngày trước đây nương nương trên người tổng tản mát ra trận trận hương khí, lại nghĩ tới liên phi bởi vì trang sức dính xạ hương. Lúc này mới kiểm tra rồi nương nương - trang sức, nguyên lai nương nương - trang sức tất cả đều dính xạ hương."

"Cái gì?" Thái hậu giận dữ, "Thanh cái...kia tiện nô cho ta dẫn tới, thẩm vấn rõ ràng rốt cuộc là người phương nào sai sử."

Ngọc tình nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiện nhân." Vừa nói chạy ra đi, thái hậu theo sát sau đó. Liên kiều cô nương, phản bội ta - hậu quả người rất nhanh sẽ đã biết.

lại làm ra vẻ làm dạng - nằm vài, ngâm thu đi vào nhỏ giọng nói: "Sở hữu tần phi đô tới, thái hậu chính thẩm rất."

Ta cười nói: "Phù ta đi khán." Trò hay trò hay, cái này gọi là ăn trộm gà không được phê thanh mẽ.

Ngâm thu cùng đào nhi một bên một cái đỡ ta, ta cơ hồ là ngồi phịch ở các nàng trên người -. Đi tới trước điện, cũng tất cả đều tại. Thái hậu về mặt tức giận, ngồi ngay ngắn ở trung gian, tề hạo tại hạ, ngọc tình đứng ở trung ương, cảm tức trứ liên kiều. Liên kiều trên mặt mấy người bàn tay ấn, nhất định là ngọc tình - kiệt tác.

"Ho khan.." Ta cố ý khụ một tiếng, thờ trứ nói: "Cấp mẫu hậu thỉnh an."

"Ảnh nhi." Tề hạo lại đây, từ ngâm thu trong tay thanh ta phù qua, ta vội nói: "Thần thiếp...." Thuyết vẫn chưa nói xong, bị hán một cái ôm lấy: "Trở về nghỉ ngơi."

Ta có một ít kích động địa đạo: "Không cần, ta phải biết rằng cái...này cung nữ tại sao hại ta, ta không cam lòng."

"Nghe lời." Hán nói trứ không để ý chúng nhân, ôm ta đi vào tắm cung. YY -, ta nghĩ đến xem diễn -, hán thanh ta bảo trở về làm chi. Ta ngủ mấy ngày, làm liên lụy.

"Ta liền như vậy không đáng người tin tưởng sao?" Ta nằm ở trên giường cười khổ.

"Không phải, Phượng nhi bụng lý -, là của ta hải tử." Lúc này còn có thể như thế tỉnh táo, thật sự là lợi hại.

Ta còn là cười khổ: "Ta đây bụng lý - nữ? Ba lần, ba lần cũng không có."

"Lần sau sẽ không, tuyệt đối sẽ không." Thiết, liền hán na (nọ) chỉ số thông minh, đối phó nữ nhân không được -. Hy vọng xa vời hán bảo vệ, ta không bằng một đầu đâm chết tới sạch sẽ.

"Người lấy cái gì cam đoan? Hậu cung hiểm ác, hôm nay ta tài toán chân chính hiểu rõ." Đây là chân tâm nói.

Hắn trong đôi mắt tràn đầy đau đớn: "Ảnh nhi, ta có lỗi với người."

"Chân tốt với ta liền thay ta tìm ra hung thủ." Ảnh mắt kiên định, ta là quyết tâm muốn báo thù.

"Nhất định, tuyệt không khinh xuất tha thứ."

Kết quả rốt cục đi ra, liên kiều thừa nhận là bị mai phi liên phi sai sử, tại ta - trang sức thượng đồ xạ hương. Vẫn còn bẹn nhọn - vạch, liên phi mang thai là giả -, nàng mua được thái y làm bộ. Liên phi thật sự quá độc ác, nhưng hoàng hậu không thể mang thai không nói, thậm chí là bản thân giả mang thai, ý đồ hãm hại hoàng hậu. Truyền vì nàng chán tri - trương thái y, trương thái y đương tràng thú nhận bực trực. Mai phi liên phi ban thưởng tử, trương thái y cách chức lưu đầy, gia sản sung công, liên kiều trượng tể.

Biết liên kiều tại sao nhanh như vậy nhận tội sao? Ta bắt nàng cả nhà, không lên án mai phi liên phi ta sẽ giết nàng cả nhà. Nhân nột, cai ngoan - lúc còn phải ngoan.

Ta thật sự phi thường đáng tiếc, cư nhiên không có tự mình đã gặp các nàng - trò hề. Chết tiết hôn quân, ta đạo diễn - diễn cư nhiên không cho ta xem kết cục, ta hận chết hẳn.

Chu Phượng nhi cùng mai phi hiện tại đã tại lãnh cung, sắp ban thưởng tử. Ta rất trang phục một phen, mang theo ngâm thu đi xem các nàng.

Lãnh cung cũng có rất nhiều cung thất, nơi này so với ta trước kia trụ - na (nọ) quả thực nhất định đồng rác.

Giờ còn không đến, cho nên hẳn môn(nhóm) lưỡng còn không lên đường, hoang vu - cung thất lý, chỉ có hai người bọn họ.

Ta mang theo mỉm cười đi vào đi, thấy hai nữ nhân thất hồn lạc phách đích xác dựa lưng vào cùng nhau, ta mỉm cười nói: "Hai vị mỹ nhân, thế nào a?"

Chu Phượng nhi lạnh lùng nhìn liếc mắt: "Người tới làm chi?"

Ta châm chọc - cười rộ lên: "Khán hai vị nghèo túng a, nếu không người cứ nói làm cái gì?"

"Ta chu Phượng nhi nghèo túng thật có giỏi khán sao?"

"Đương nhiên." Ta nụ cười khả cục: "Hai vị, các người đây là tự làm tự chịu, không trách được người khác."

Mai phi thân nhiên nói: "Nghe nói người cương đề non, hiện tại thoát nhìn tinh thần không tệ a."

Ta nói: "Mai phi tỷ tỷ a, liên phi có thể giả mang thai, ta tại sao không thể nhỉ?"

Mai phi than nhẹ một tiếng: "Thật muốn không được, chúng ta cũng trâu."

"Theo - đầu, không có gì hảo trái cây ăn." Ta đi tới chu Phượng nhi trước mặt, "Muội muội a, tỷ tỷ ban đầu đối đãi người không tệ, người cư nhiên cùng triệu tử tuyết, mai phi kết phùng đối phó ta."

"Nghĩ ở phía sau cung sinh tồn, liền yêu cầu đấu tranh." Sầu sắc a.

Ta vỗ vỗ bàn tay, "Đặc sắc, đặc sắc, nói xong thật sự đặc sắc."

"Người cũng không giống nhau sao?"

Ta cười cười: "Không, ta và các người không giống với. Các người nếu không phải tìm ta phiền phức, ta tự nhiên sẽ không làm khó dễ các người -, là các người bức ta -." Ta chưa từng có nghĩ tới muốn thành vì chân chính - hậu cung - nữ nhân, là các nàng bức -.

Chu Phượng nhi cười lạnh: "Hoàng hậu nhất định hoàng hậu, người là làm sao biết ta giả mang thai -."

"Đừng quên, ta có võ công, các người - nhất cử nhất động, đồ chạy không khỏi đôi mắt của ta. Ta chính tai nghe thấy các người chung một chỗ mưu đồ bí mật, kiếp sau biệt theo chơi tâm nhãn." Ta lạnh như băng lược tiếp theo câu, xoay người rời đi.

Đi ra lãnh cung, lòng ta trung cư nhiên có vài phần không đành lòng. Các nàng vẫn còn như vậy tuổi trẻ, sẽ rời đi cái thế giới này, có phải hay không quá tàn nhẫn? Tính, các nàng tự tìm -!

Ta tỉ mỉ xếp đặt trận này diễn, trao các nàng hai cái chỉ là trong đó một cái không quan trọng - mắc xích. Ta muốn xếp đặt -, là tề hạo - tâm. Ta muốn cho hắn biết, hắn vì một cái ác độc - nữ nhân, một lần lại một lần - thương tổn ta, thật sự là thái không đáng. Ta muốn cho hắn biết, hắn từng tin tưởng - nữ nhân, kỳ thật như vậy ác độc. Ta muốn cho hắn biết, hắn - nhiều như vậy phi tử giữa, trừ...ra ta không có nhân hội lấy chân tâm đối hắn. Ta càng muốn cho hắn biết, hắn có lỗi với, hắn khiếm ta - vĩnh viễn vô phương thường vẫn còn.

Q.5 - Chương 8: ..nhất không may - công chúa

Ta dù sao cũng là 'bệnh nhân', không thể ở bên ngoài ở lâu. Nhục nhã hoàn các nàng hai cái, nhanh chóng trở lại phượng nghi cung. Đứng ở trong viện, nhìn phượng nghi cung - trọng trọng đèn, áp lực được ta nghĩ khóc. Rất nhanh, rất nhanh, ta có thể rời đi cái chỗ này, lần này rời đi vĩnh viễn sẽ không rồi trở về. Vĩnh viễn sẽ không, ai đi mời ta cũng không trở về.

Ta cho tới bây giờ liền chưa từng lưu luyến qua cái...này hoàng cung, chỉ có yếm ác. Cái chỗ này lý đáng giá ta lưu luyến -, cũng chỉ có từng na (nọ) phân tình cảm. Bất quá, đã là từng. Liền bởi vì thái thương tâm, đã không có tình, không cố tình làm sao lại lưu luyến?

Trong viện chùng đại khóa dong thụ, cành lá tươi tốt, vừa lúc thừa lương. Dong giả, dung cũng, lấy ý làm hoàng hậu phải có thể chứa nhẫn. Tên của ta có cá dung tự, phong hào có cá dung tự, chính là ta vẫn không thể dễ dàng tha thứ. Ai kêu ta như vậy thương hân, hân có nhiều như vậy nữ nhân, ta đương nhiên không thể dung.

Mai phi cùng Phượng nhi cũng đã chết, tại tử trước ngọc tình tự mình đến lãnh cung, cho nàng môn(nhóm) lưỡng quán đại lượng - hoa hồng. Mọi người muốn chết, còn không buông tha nhân gia, kỳ thật ta biết nàng đều là tại báo thù cho.

Từ phúc công công tử hậu, ta đối với chính mình - thân thể đã có chín mươi phần trăm đích xác định. Ly chân tướng càng gần, trong lòng việ loạn, gần nhất cũng không nguyện ý đi thăm dò. Ta từng trùng động - muốn đi chất vấn thái hậu, tới hậu cũng nhin xuống. Nghe nói Lạc lão huynh - tin tức, biết chuyện này - nhân trên cơ bản đã mất tích - mất tích, từ - từ. Liền phúc công công đều bị giết chết, trừ...ra Triệu cô cô cùng mấy người đương sự nhân, cần phải không có nhân biết chân tướng. Tại ta bắt đầu tra - lúc đột nhiên ra một ít loạn thất bát tao - vấn đề, tuyệt đối không phải trùng hợp. Cũng là như thế không phải trùng hợp - trùng hợp, ta thậm chí nhận định trong lòng đoán.

Ta ghét nhất - tiết mục đơn giản nhất định yến hội, tại yến hội thượng ta nguy trang được không phải thông thường - khổ cực. Thời gian qua thật sự khoái, đã là tháng ba mừng một, ta - sinh nhật, cũng là tề hạo - sinh nhật. Để hậu - sinh nhật cùng nhau, vẫn còn thật là đồ sộ -. Vốn hôm nay buổi tối ta cùng hân cùng đi ra tịch yến hội, nhưng là ta nằm ở trên giường giả bộ bệnh, trận này hợp có thể tránh miễn cũng tránh cho được rồi.

Đây là tới nơi này - đệ 3 tái sinh nhật, đi tới cái chỗ này suốt hai năm. Thân thể từ 18 tuổi biến thành 20 tuổi, tâm lý tuổi từ 26 biến thành 28. Xác thực - thuyết, ta thân thể hiện tại 20 đi vào 21, tâm lý 28 đi vào 29. Lòng bắt đầu già nua, bắt đầu làm liên lụy, muốn tìm cá bả vai dựa vào nhất dựa vào. Ra cung sau này, đặt phong phái ta cuối cùng - kết quả sao?

Ta gần nhất muộn được cũng đủ đã lâu, thừa dịp hiện tại tất cả mọi người tại yến hội thượng, ta nhượng ngâm thu cho ta thay nhất kiện đơn giản - việc nhà y phục, một mình đến trong vườn đi đi một chút. Bởi vì ta mới vừa rồi vẫn còn 'bệnh' không xuống giường được, hiện tại không muốn nhân nhận ra lai, lời khỏi cái khăn che mặt che.

Tháng ba phân đúng là xuân ý nùng lúc, đi ở trong vườn, tâm tình đặc biệt thật là tốt. Mặc dù đã là buổi tối, khước che dấu không được mãn viên - xuân sắc. Mát mẻ - gió đêm, cùng nguy nga lộng lẫy - cung đình quả thực là hoàn toàn xa lạ. Mà ta cùng na (nọ) không biết tương lai - gió đêm quả thực giống nhau như đúc, đồng dạng cùng cái...này hoàng cung bất tự cá hợp. Đồng dạng chờ đợi tự do, đồng dạng thích trời cao biển rộng. Mạn vô mục đích tiêu sái trừ, căn bản là không biết bản thân đi tới na.

"Người là ai?" Phía sau vang lên một cái nam nhân - thanh âm.

Ta bản năng phản ứng - quay đầu lại, liền trừ yếu ớt - đèn cung đình, ta có thể nhìn thấy một cái mỹ được gần như đẹp đẽ - nam nhân đang đứng tại ta phía sau. Đẳng đẳng, này nam nhân rất quen thuộc tất a, Trữ vương hai chữ xuất hiện ở ta - trong đầu. Ta - thiên, hân tới nơi này làm chi? Ta từng bắt cóc qua hân, hân có thể hay không nhận ra ta lai?

Ta giả ra một bộ sợ hãi - bộ dáng, lui trừ cổ nói: "Nô tỳ, nô tỳ phải. Phượng nghi cung - cung nữ ngâm thu." Ta tận lực thanh đăng ly bản thân xa một chút, hy vọng hân không có thấy rõ ta.

Trữ vương đánh giá ta: "Ngâm thu?" Ta như thế nào cảm giác được ta đã thấy người.

Ta tận lực giả ra một bộ rất quy củ - bộ dáng, "Vương gia nói đùa, ngài như thế nào khả năng gặp qua nô tỳ."

"Người biết ta là ai?" Hân tha thú vị - vấn.

"Trong truyền thuyết Trữ vương gia tuần mỹ vô song, nô tỳ lại khán ngài - phục sức trang phục, uống thêm đoán." Không biết cái...này nói dối có thể... hay không đã lừa gạt đi, bất quá ta cảm giác được người này không giống ngu dốt - bộ dáng, chỉ là có chút lúc tương đối cuồng vọng.

Nữ nhân thích người khác nói nàng xinh đẹp, nam nhân cũng giống nhau, hân ha ha cười một tiếng: "Có ý tứ - cung nữ."

Ta hơi hơi nhất phúc thân thể, nói: "Vương gia quá khen, nếu là không có gì sự, nô tỳ cáo lui."

Trữ vương cười nói: "Ngươi tại sao che mặt sa?"

"Hồi Vương gia, nô tỳ mấy ngày trước đây không biết ăn vật gì vậy, mặt mày hồng ban. Chỉ sợ hách đến các vị chủ tử, cho nên che mặt." Ta khiêm tốn - trả lời trứ, trang - vẫn còn đĩnh giống như.

"Ngươi đọc qua thư?" Ta xuất khẩu thành chương, đương nhiên đọc qua, vẫn nhiều như vậy không dùng được -.

"Hồi Vương gia, nô tỳ đọc qua mấy năm thư, biết vài." Bồn cô nương - tài hoa tuyệt đối không thua cho ngươi, đây là khiêm nhường -.

Trữ vương cái... này sắc quý đem mặt thấu lại đây, nói: "Ngâm thu, Bồn vương đối với ngươi rất có hứng thú." Còn muốn đánh ta - chủ ý, lượng ra hoàng hậu - thân phận hủ chết ngươi.

"Vương gia nói đùa, ngâm thu chỉ là chính là cung nữ." Ta nỗ nhượng bản thân bảo trì bình tĩnh. Hắn gặp qua hai ta thứ, cần phải quen thuộc, có thể hay không nhận ra ta lại?

May mắn hắn nhìn ta một hồi, lại trạm hồi nguyên lai - vị trí, "Nếu như Bồn vương cưới ngươi, ngươi nhất định Trữ vương sủng phi." Má ơi, không phải, chúng ta biết vài? Không trách được cô đại - nam nhân nhiều như vậy lão bà, nguyên lai như vậy qua loa.

"Ngâm thu chỉ là chính là cung nữ, không dám đương nổi." Ta vẫn không ti không lên tiếng - phản kháng trứ.

"Bồn vương thể thiệp vô số, vị tất mỗi một cá cũng có tốt đẹp chính là gia thế. So với các nàng, ngươi có giáo dục hơn nhiều." Sắc quý, cái gì nữ nhân đều hướng tới trong kiếm. Ta chính là hoàng hậu, theo đám...kia không có tu dưỡng - nhân đương nhiên không phải một cái cấp bậc.

"Nếu như Vương gia không có gì sự, nô tỳ cáo lui." Ta nói trứ vội vàng xoay người, theo cái... này sắc quý chung một chỗ không có gì hay chỗ. Hắn đã điều hí hai ta thứ, còn muốn lại lần thứ ba?

Trữ vương nắm ta - cánh tay, tự tiểu phi tiểu địa đạo; "Gặp phải Bồn vương là của ngươi phúc khí, còn muốn tẩu không được?"

Ta thiếu chút nữa trở tay một cái tát, nhưng cũng cố gắng áp chế trứ lửa giận trong lòng: "Vương gia, Hoàng hậu nương nương còn chờ trứ ta hầu hạ."

"Biệt nữ cái...kia tiện nhân áp ta." Nghe được hoàng hậu vài, hắn tựa hồ rất phẫn nộ.

Nếu là hắn biết ta nhất định cái...kia tiện nhân, có thể hay không hiện tại sẽ giết ta? "Vương gia, cầu ngài, thả nô tỳ ba. Hoàng hậu nương nương tính tình bất hảo, nếu là tìm nô tỳ trở về chậm, sẽ bị đánh." Ta cũng sẽ không đánh người, vì bản thân mau chóng thoát thân tìm cá lý do.

Hắn cười lạnh: "Ngươi là Bồn vương - Vương phi, ai dám đánh ngươi."

Ta cơ hồ là mang theo khóc nước mắt cầu khẩn: "Vương gia, ngài tạm tha nô tỳ ba, nô tỳ biết bản thân không xứng. Hoàng hậu nương nương nhượng nô tỳ hầu hạ thói quen, sẽ không tha nô tỳ ra cung -." Đương nhiên là trang -, một cái cung nữ ở phía sau hội như vậy đi.

Trữ vương cũng cười lạnh: "Hoàng hậu? Nàng cái... này hoàng hậu chỉ sợ không làm được đã bao lâu." Lòng ta trung cả kính, có ý tứ? Có ý tứ? Hắn tại sao nói như vậy?

Hắn - một câu nói nhượng ta thanh tĩnh không ít, ta rụt rè nói: "Vương gia, lời này cũng không thể nói lung tung." Người này siêu cấp cẩn rờ, nếu như ta yếu thể thoắt cái có thể hay không nói với ta cái gì không nên thuyết - nói?

"Bồn vương cũng không nói lung tung nói." Thiết, thường xuyên nói lung tung, tiểu tử này sớm muộn gì bị bản thân - cẩn rờ hại chết.

Ta thanh âm trở nên ôn nhu, "Vương gia, ngài thiên kim chi khu, cũng không nên vì nô tỳ làm ra cái gì khác người chuyện lại." Hắn mới vừa rồi câu nói kia cho ta - cảm giác chính là hắn muốn tạo phản, ta hiện tại nghĩ thanh phía sau hắn - nói câu đi ra.

"Không tính khác người, ta chỉ là cầm lại thuộc về mình đồ." Ta cơ hồ là đảo hấp lãnh khí, cũng có quyết định này.

"Vương gia, ngài nghĩ cầm lại cái gì? Như thế nào cầm lại?" Ta tiếp tục hỏi, chỉ hy vọng hắn hôn đầu cái gì đều nói đi ra.

Hắn âm lãnh cười một tiếng: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết, ngươi chỉ cần biết rằng bản thân không cần tái làm cung nữ có thể." Miệng như thế nào biến khẩu?

Ta dứt khoát trang lâm đứng không vững, lập tức ngã vào hắn trong lòng. Trữ vương ôm cổ ta, cười xấu xa nói: "Học xong yêu thương nhưng nhớ?" Ta ác tâm, nếu không phải sáo ra của ngươi âm mưu, ta tài không cho ngươi bình, nhất tiện tay chỉ cũng không để cho ngươi bình. Ta biết này nhân siêu cấp cuồng vọng, lần trước dám ở thanh lâu thuyết bản thân - mưu phản kế hoạch, lần này ta sử mỹ nhân kế có lẽ có thể có hiệu quả.

Ta cố tình e lệ, cúi đầu, kiều mỹ địa đạo: "Vương gia, ngươi cứ nói ma, nhân gia muốn biết." Nhất định cũng là mở kỹ viện - nhân, cũng tên đứng đầu bảng hoa khôi, đối phó nam nhân cũng có mấy chiêu.

Trữ vương cười đắc ý, "Ngươi biết hoàng hậu cùng hoàng đế tại sao cùng một ngày sinh nhật sao?"

"Nhân gia như thế nào sẽ biết." Ta cố ý cai đầu dài dựa vào đi ra ngoài, ghé vào lỗ tai hắn từ từ thổi khí.

"Ta cho ngươi biết, bởi vì hoàng hậu mới là thái hậu - thân sinh nữ nhi. Mà hoàng đế, căn bản là từ bên ngoài bảo tới." Nghe hắn - thuyết, ta có nói không ra - trái tim băng giá. Hắn là làm sao biết? Có...hay không chứng có? Ta vốn đang ôm 10% - hy vọng, hiện tại ta cơ hồ thấy na (nọ) yếu ớt - hy vọng chỉ hòa tan biến. Nếu như ta cùng tề hạo thật sự là thâu long chuyển phượng -, chúng ta muốn như thế nào đối mặt lẫn nhau? Hoàn hảo đã sớm ở trong lòng đoán trăm ngàn thứ như vậy - kết quả, hiện tại biết chân tướng không tính đã kích quá lớn.

"Ngươi đừng gạt ta ma, như thế nào khả năng." Cho dù lòng đang lấy máu, vẫn muốn giả ra một bộ thiên kiều bá mị - bộ dáng.

"Ha ha, ta tìm được rồi 20 năm trước vì thái hậu đỡ đẻ - ma ma, nàng chính miệng thuyết -." Tâm lập tức lương, nếu như sai - không có sai, Trần má má tại trên tay hắn. Ta nói như thế nào tề hạo tìm không được nàng, ta cũng tìm không được, cái...này người chết yêu nhanh chân đến trước. Đáng đáng. Kia người chết yêu không phải là ta ca ca? Chúng ta lưỡng hiện tại làm chi? Loạn luân a?

"Vương gia dự định làm như thế nào, nô tỳ có thể... hay không hỗ trợ." Ta lúc này hoàn toàn là một bộ vàng đồ nhọ lòng son - nịnh nọt dạng, chính là muốn hắn đã cho ta nghĩ bay lên chi cúi đầu điên rồi.

"Ha ha, ta đã tướng Trần má má dẫn tới kinh thành, ta muốn bức lão yêu bà cùng tiểu tử kia thoái vị cho ta." Đùng cao hứng quá sớm, là dễ dàng như vậy bức - sao?

"Chỉ sợ không dễ dàng a, bọn họ hội trái lại đi vào khuôn khổ sao?"

Trừ vương cười lạnh: "Nếu là trái lại thanh ngội vị hoàng đế nhượng xuất lai, ta có thể làm cho lão yêu bà tiếp tục làm thái hậu, phong tiểu tử kia làm Vương gia. Nếu là bọn họ không muốn, cũng đừng trách ta thanh việc này vạch trần đi ra." Các đòi lịch đại là giống nhau chú trọng hoàng gia huyết thống -, việc này một khi nháo đại hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Cái...này Trừ vương cái gì cũng tốt, nhất định quá cuồng vọng, liền bởi vì cuồng vọng nhất định thất bại. Nếu nhượng ta đã biết, hắn đã cho ta sẽ mời kế hoạch của bọn họ áp dụng sao? Thật muốn hiện tại bắt hắn cho diệt, nhưng là lo lắng đến thực lực cách xa bỏ đi cái...này không thực tế - ý nghĩ. Ta cũng biết hắn hội võ công, ta đánh không lại hắn.

Ta tiếu: "Vương gia, nô tỳ đi trước, cầu chúc Vương gia mã đáo thành công, nô tỳ chờ Vương gia." Ngươi thành công ta sẽ chết, như thế nào khả năng để cho ngươi thành công.

"Ha ha, Bôn vương nếu là thành công, phong ngươi làm quý phi." Quý phi ta không hiếm lạ, ta chỉ muốn tử. Có lỗi với Tứ ca, ngươi là ca ca của ta, nhưng là tề hạo là ta yêu nhất - nhân, thái hậu là ta mẫu thân, ta không thể nhìn trứ ngươi hại bọn họ. Hắn - giang sơn là thái hậu, ngọc tình bọn họ ba cái cùng nhau hao tổn tâm cơ chiếm được. Bọn họ đều là ta yêu nhất người thân nhất, còn có vô số người vì lần này hy sinh, ta nhất định không thể để cho ngươi dễ dàng cướp đi. Quái thì trách, ngươi quá cuồng vọng, thanh tin tức nói cho một cái ' tiểu cung nữ '.

Ta trở lại phượng nghi cung, chính đứng vào cầm áo choàng tới tìm ta - ngâm thu, ta một tay lấy ngâm thu kéo vào đi, đuổi đi sở hữu - nhân, sắc mặt âm trầm: "Nghe, từ hôm nay trở đi đi theo ta, không chính xác rồi đi nửa bước." Nếu như Trừ vương phải người đến tìm nàng, có thể bị thật sự muốn thiên hạ đại loạn.

Ta cơ bản cũng không đối nàng phát hỏa, theo nàng chung một chỗ không lớn không nhỏ, đột nhiên như vậy nàng vẫn còn chân gây sợ hãi cho. Vội nói: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

"Không chính xác rồi đi ta nửa bước, cho dù ngủ cũng muốn theo chung một chỗ." Ta thấp giọng mệnh lệnh.

"Phải" nàng không giải thích được, cũng đáp ứng.

Nă qua tay nàng lý - áo choàng phi ở trên người, ta lạnh lùng nói: "Đi vĩnh thọ cung."

Ta vốn là không muốn đi vấn thái hậu, nhưng là chuyện tới hôm nay không thể không đi. Trên cơ bản ta đã xác định ta mới là nàng - nữ nhi, có chút vấn đề ta cảm giác được ta cần phải hỏi nàng. Hỏi nàng tại sao như vậy nhẫn tâm, tại sao như vậy vô tình. Dần xuống đáy lòng - mê mang cùng đau đớn trong nháy mắt bộc phát, nhất định phải vấn rõ ràng. Mặt khác, ta ôm một phần vạn - may mắn, ta Đa Hi vọng nàng nói ngươi không phải con gái của ta.

"Tiểu thư, thái hậu hiện tại đang ở yến hội thượng." Ngâm thu cẩn thận - nhắc nhở ta, biết ta hôm nay tâm tình hạ, cũng không dám vượt rào.

"Vây đáng." Ta lạnh lùng phun ra vài. Hôm nay nhất định phải vấn rõ ràng, nếu không ta tuyệt đối không cam lòng.

Dọc theo đường đi đèn dầu sáng rõ, còn không huyền lệ, mà ta khước đối cái...này hoàng cung càng ngày càng thất vọng đau khổ. Ta không thể không nói, trong hoàng cung - nữ nhân đủ thông minh, cũng đủ hận. Cũng muốn than thở thái hậu đủ cao minh, đủ lợi hại, càng ngoan độc độc.

Đi tới vĩnh thọ cung, có cung nữ nói: "Hoàng hậu nương nương, ngài như thế nào tới?"

Ta không chút biểu tình địa đạo: "Ta muốn thấy thái hậu."

"Hồi nương nương, thái hậu hiện tại đang ở yến hội thượng."

"Ta phải đi đáng." Ta nói hoàn một cái đẩy ra nàng, trực tiếp đi vào đi. Bình thường thái hậu như vậy sùng ta, bọn họ cũng không dám như thế nào ngăn cản. Đây ra nhất đồng lớn nhân, thẳng vào thái hậu - tẩm cung.

Ta lạnh như băng - ngồi ở ghế thượng, vừa nói nâng cằm

Ngâm thu thật sự bị ta - hành động gây sợ hãi cho, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, tới cùng chuyện gì xảy ra?"

"Ngâm thu, nhớ cho kỹ, nếu có một ngày ta đi, không cần nghĩ ta."

"Tiểu thư, người nói vậy bực mình gì đó a." Ngâm thu na (nộ) xinh đẹp - trên mặt tràn đầy thần sắc lo lắng.

"Bọn ta hội xin mời Hoàng thượng phong người vì Quận chúa." Thấy thái hậu cần phải đi gặp mặt khác một cái đương sự nhân, cũng là ta yêu nhất - nhân, trưởng phu của ta.

"Tiểu thư.."

Ta lạnh như băng cắt đứt: "Cái gì cũng không muốn vẫn."

Ta một mực ngồi ở lạnh như băng - ghế thượng, chờ thời gian từng phút từng giây - qua. Đây chỉ sợ là chúng ta sinh trung ...nhất dài dòng chờ đợi, bọn ta - không phải thái hậu, là của ta tương lai.

"Thái hậu nương nương đã trở về." Ngâm thu nhỏ giọng đạo, ta lập tức phục hồi tinh thần lại. Ngẩng đầu, thấy thái hậu một thân đẹp đẽ quý giá, mặt mỉm cười, mang theo Triệu cô cô đi tới. Nàng hôm nay - cảnh tượng, là hy sinh bao nhiêu người đổi lấy -. Mà ta, không thể nghĩ ngờ là hy sinh lớn nhất - một cái. Ta hiện tại đã là trở thành mặc nghiêm mặt, ta sẽ thể nàng còn sống, vì nàng thảo cá công đạo. Vô luận qua ta là không phải nàng, ta cũng không cho phép mặc nghiêm mặt - sinh mệnh là một chuyện cười.

"Thần thiếp cấp thái hậu thỉnh an." Ta tượng gỗ giống nhau quỳ xuống, không có một tia vẻ mặt.

"Đứng lên đi, người thân thể bất hảo, đừng động bất động liền quy." Nàng từ ái - đỡ lên ta. Đương nhìn rõ ràng ta sắc mặt xanh mét, ân cần hỏi: "Nghe nói người bệnh - rất nặng? Tìm ai gia chuyện gì?"

"Ngâm thu đi ra ngoài cửa coi chừng dùm, đừng làm bất cứ...gì đi vào. Bao quát Hoàng thượng công chúa, ai muốn đi vào liền thuyết ta nói không chính xác đi vào." Ta nói được như đinh chém sắt, bất dung chất vẫn.

"Phải" ngâm thu nhu thuận - đi ra ngoài.

Thái hậu thấy ta hôm nay thần sắc cổ quái, nói: "Dung nhi làm sao vậy?"

Ta khoe miệng hiện lên nhất mặt thâm - tiếu: "Ta hôm nay nên vì một cái nữ tử thảo công đạo."

Thái hậu không giải thích được - nhìn ta, "Vì ai?"

"Ngọc dung công chúa." Nếu như ta là công chúa, hội gọi tên này ba.

Thái hậu sắc mặt đột nhiên thay đổi, nói: "Người cứ nói ai?"

"Ta nói ngọc dung công chúa, cái...kia gọi mặc nghiêm mặt - nữ tử. Nhất định 20 năm trước - hôm nay, thái hậu người bảo đi ra ngoài - cô gái kia." Ta từng bước tới gần, ánh mắt sắc bén.

Thái hậu thoáng cái ngã trên mặt đất, thờ hào hèn nói: "Người.. Người cứ nói cái gì?"

Ta tỉnh táo địa đạo: "Ta nói ta vì thái hậu na (nộ) số khổ - nữ nhi thảo cá công đạo."

Thái hậu sắc mặt trắng bệch, thống khổ - nhìn ta, "Người.. Người cũng biết? Có lỗi với, ta.."

Ta cười lạnh: "Thái hậu cho là ngọc dung là ngu dốt sao? Nhìn thấy thái hậu thời khắc đó, ngọc dung cũng đã hoài nghi. Thái hậu cho là ngài - chuyện xưa biên thật sự đặc sắc sao? Người cho là ngài - sương mù có thể đã lừa gạt sở hữu người sao?" Lòng ta hàn a, vốn tưởng rằng nghĩ nàng nói ra một câu ' người không phải con gái của ta ', chính là, nàng khước từ nhận.

Triệu cô cô oa một tiếng khóc lớn lên, quỳ xuống nói: "Công chúa, thái hậu không phải cố ý -, ngài muốn thông cảm nàng - khó xử." Công chúa, 20 năm trước cũng đã không phải, hơn nữa ai thấy ta đây sao không may - công chúa?

Ta ngửa mặt lên trời thở dài, "Hậu cung về điểm này sự ta mười mấy năm trước cũng đã nhìn thấu, vì bản thân - vinh hoa phú quý hoá hải từ toán ko được cái gì."

"Dung nhi." Thái hậu ngồi dưới đất khóc không thành tiếng. Ta thanh thái hậu phù đến ghế thượng, tỉnh táo địa đạo: "Thái hậu người yên tâm, ta chỉ muốn hỏi người mấy vấn đề. Hỏi xong ta rồi chạy, sẽ không liên lụy của người."

Thái hậu che mặt, không dám nhìn ta: "Dung nhi, có lỗi với, có lỗi với."

Ta ánh mắt sắc bén, gắt gao chìn chăm chú nàng: "Xin hỏi thái hậu, ta đích danh vì ' nghiêm mặt ', có phải hay không có mặt khác ý tứ?" Nàng xem đến ta dung mạo khôi phục na (nọ) trong nháy mắt, trong đôi mắt - cái loại...này kinh ngạc bất đồng thông thường. Ta không phải ngu dốt, nghĩ đến tên mình, không thể không đối năm đó na (nọ) trảng hỏa sinh ra chất vấn. Nghiêm mặt, thu liễm khỏi bản thân - dung nhan, thật sự là tên rất hay.

Triệu cô cô quỳ trên mặt đất, thê lương - khóc khời lai: "Công chúa, người đừng quá thái hậu, là nô tỳ - chủ ý, đơn giản là người nhất xuất thế liền cùng thái hậu rất giống."

Ta cười lạnh: "Loại hại, thái hậu nương nương ngài loại hại. Liền bởi vì ta cùng người lớn lên giống, người sợ hãi cho người mang đến phiền phức, cho nên người phá mặt của ta. Phá mặt của ta người còn sợ, thanh ta nhét vào cái...kia địa phương quý quá 18 niên. Nương nương, ta thật sự bội phục ngài a? Bất quá nói thật, ta còn muốn cảm tạ người. Cảm tạ người không có bóp chết ta, nếu không hôm nay ta liền sẽ không đứng ở chỗ này chất vấn người." Nói xong lời cuối cùng, ta nước mắt ràn rụa thủy. Hậu cung - nữ tử, hảo bi ai.

"Dung nhi, không phải. Ta biết có lỗi với người, cho nên ta để cho người làm hoàng hậu, ta nghĩ bồi thường người a."

Ta châm chọc cười một tiếng: "Hoàng hậu người cho rằng ta hiếm lạ sao? Ta cùng Hoàng thượng là thật tâm yêu nhau, chính là của người ích kỷ, hoàn toàn phá chúng ta. Nếu như hần không phải hoàng đế, chúng ta hội rất hạnh phúc -."

"Dung nhi, có lỗi với, mẫu hậu chỉ có thể nói có lỗi với." Hiện tại thuyết, chậm.

"Ta hỏi...nữa thái hậu, vân dung tiến có phải hay không của người chủ ý. Bởi vì ban đầu ta đối với chính mình - thân thể có hoài nghi, người chẳng những cho ta biên chuyện xưa, vẫn còn thanh vân dung lộng tiến mê hoặc ta?" Thái hậu nhất định thái hậu, vì bản thân - ích lợi, vì mê hoặc ta, phá nàng cả đời.

Thái hậu thống khổ - nhìn ta, cuối cùng gật đầu.

Ta thở dài một tiếng: "Thái hậu, kỳ thật ta không phải trách người thanh ta hoán đi ra ngoài, chỉ là cảm giác được người hơi quá đáng. Vì che dấu một sai lầm, phạm vào rất nhiều lớn hơn nữa lỗi."

Ta đứng lên, đi tới trước mặt nàng, nói: "Người cho rằng ta thật là ngu dốt sao? Từ nhìn thấy người thời khắc đó khời, ta lại bắt đầu hoài nghi. Sau lại người cứ nói muốn ta thề không lấy chồng tề gia nhân, Hoàng thượng ngoại trừ, ta càng thêm hoài nghi. Trước kia ta tận lực không muốn đi nghĩ, nếu không liền sẽ không cho tới hôm nay mới đến hỏi người."

"Dung nhi, người tại sao như vậy thông minh, tại sao?" Thông minh cũng là sai lầm ờ sao?

"Người sai lầm rồi, thông minh nhất - không phải ta, là Hoàng thượng. Nếu không phải hần vì thí người mà đánh ta, ta căn bản không muốn đi tra, là hần làm cho ta không thể không tra." Nói đến hần, trừ...ra trái tim băng giá cũng trái tim băng giá. Tất cả mọi người làm như ta là ngu dốt sao? Đồ thích lừa gạt khi dễ ta là không phải?

"Tái nói cho người một bí mật, phúc công công là hần giết. Vì làm cho người ta hoài nghi, hần nghĩ hê vì danh rồi cung, khước âm thầm chạy về tới giết nhân diệt khẩu. Hần ai cũng không tin tưởng, cho nên tự mình động thủ. Cho dù là ta, hần cũng sẽ không tin tưởng. Người đánh giá thấp Hoàng thượng, cũng đánh giá thấp ta." Đối với hần - tâm cơ, ta thật sự là thái vô ngữ.

Thái hậu toàn thân kịch liệt - chiến đấu khời lai, trắng bệch - trên mặt càng không có chút máu: "Người cứ nói Hoàng thượng?"

"Giết người diệt khẩu việc này người không phải thường xuyên làm - sao? Tỷ như cái...kia hương hương? Người lo lắng nàng thanh bí mật này nói cho người khác, chẳng những giết nàng, vẫn còn giết cái...kia Thái Thú tam tộc. Tam tộc a, na (nọ) có bao nhiêu nhân? Ta thật sự là bội phục người, chuyện như vậy đồ làm được đi ra." Chết tiệt chế độ phong kiến, hắc ám được đáng sợ.

"Người cái gì cũng biết?" Sắc mặt của nàng càng thêm khó coi. Biệt này về mặt, dám làm sẽ dám đảm đương. Ban đầu thanh ta bảo đi ra ngoài - lúc, nên lo lắng đến cái...này hậu quả.

Ta tỉnh táo địa đạo: "Không phải ta, là chúng ta. Hoàng thượng cùng ta là phải đồng nhất người đi tra -, ta biết hần cũng biết không phải sao?"

"Dung nhi, có lỗi với, đều là ta lỗi, đều là ta lỗi." Thái hậu khóc được ruột gan đứt từng khúc.

"Người không có sai, ai cũng không có thác, thác chính là lão Thiên. Người là ta người thân nhất, hần là ta yêu nhất - nhân, ta sẽ không liên lụy các người." Ta nói trừ không có...chút nào tình cảm, lạnh lùng đi ra vĩnh thọ cung. Thái hậu, cái...này từng quan tâm nhất người của ta, sau này chúng ta trong lúc đó tương không hề liên quan. Coi như 20 năm trước nàng sinh - không phải ta, mà là tề hạo.

Từ vĩnh thọ cung đi ra, hoàng cung thượng không tràn ra một đóa sáng lạn - pháo hoa. Tuyệt mỹ, hiện tại là người giúp ta - lúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bội Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 9: hoàng lương nhất mộng

Trở lại phượng nghi cung, ta nhượng đào nhi thanh tiểu nhện cao chân mời tới. Nghe nói là ta thỉnh, hấn chạy trốn so sánh con thỏ còn nhanh.

"Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Ta miễn cưỡng địa đạo: "Truyền chỉ, hôm nay buổi tối ta thị tẩm."

Hấn mặt lộ vẻ khó khăn: "Nương nương, ngài thân thể bất hảo, chỉ sợ..."

"Truyền bất truyền?" Ta lưu ý tình bị vây thấp nhất lạc - trạng thái, tốt nhất chó ta. Ta nếu là phạm cái gì khác người chuyện là hấn tự tìm -.

Hấn là biết ta luôn luôn là nói một không hai, lời của ta nhất định tề hạo thái hậu cũng phải nghe. Hấn không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ địa đạo: "Nương nương, Hoàng thượng uống rượu, chỉ sợ không cần nhân hầu hạ."

"Ngươi truyền bất truyền." Ta - ngữ khí rất đông cứng, phần nộ tả tại trên mặt.

Tiểu nhện cao chân đã nhìn ra ta hôm nay có chuyện, không dám chọc ta, trái lại - đáp ứng: "Là, thỉnh nương nương tẩm rửa."

Ta bị hấn dẫn tới lần trước tẩm rửa - địa phương, tại ao lý tẩy qua hậu, dùng một khối khăn tắm khỏa khỏi lai. Ta phân phó bọn họ thanh ta sẽ đến mưa móc điện, theo mặt khác tần phi giống nhau. Đề ta làm một lần hấn - tần phi, chân chính - làm một lần.

Nằm ở trên giường, ta nhượng tiểu nhện cao chân thanh tề hạo kêu đến. Đốt mới từ nội vụ phủ lĩnh tới long phượng hoa chúc, cả mưa móc điện ánh được đỏ bừng.

Đề... xuống kim sa màn, một cái nhân nằm ở rộng rãi xa hoa - trên giường, lệ bất tri bất giác té. Cái chỗ này ngủ quá nhiều thiếu nữ nhân? Sau này còn có thể có bao nhiêu? Thôi, bắt đầu từ ngày mai, có bao nhiêu đồ cùng ta không quan hệ.

"Nương nương, nô tài cáo lui." Tiểu nhện cao chân - thanh âm vang lên lại, tiếp theo nghe được đóng cửa - thanh âm.

Hấn ở chỗ này ngủ N thứ, cần phải sẽ không bởi vì say tìm không được giường ba? Cho nên ta vẫn nằm, mặc kệ cái...kia đây người từ khí chính là nam nhân.

Màn thoáng cái bị xốc, tề hạo nửa mở suy nghĩ con người đứng ở trước giường. Thấy trên giường có cá nữ tử, hấn mơ hồ - vấn: "Người là ai?"

"Thần thiếp là hoàng hậu." Ta không có một tia vẻ mặt - trả lời.

"Ảnh nhi không thể thị tẩm -, ngươi không phải." Nhận thức không ra ta sao?

"Vậy ngươi làm như ta là ai? Làm như ta là của ngươi Phượng nhi sao?" Theo uống rượu - nhân không để ý tới có thể nói.

"Mặc kệ ngươi là ai, đi ra ngoài."

"Tại sao, ta đến ngươi ngủ bất hảo sao?" Cảm giác ta theo kỹ nữ giống nhau.

"Ảnh nhi hội sinh khí, cho trầm đi ra ngoài." Sẽ không sinh khí, sau này cũng sẽ không.

Tâm một hồi ám áp, cười nói: "Ngươi nhiều như vậy nói thừa, muốn ngủ liền bắt đầu, không ngủ còn xa một chút."

"Ai kêu ngươi uống nhiều như vậy rượu, sau này không chính xác tái quá nhiều như vậy, liền ta cũng không biết." Hấn mới vừa lên giường, ta đã nghe thấy nhất đại luồng mùi rượu. Hoàn hảo ta đối rượu còn bất quá mẫn.

Ta thanh hấn y phục rời khỏi mắt triều một bên, cho hấn đắp lên chăn, mặt nhăn nhu, "Sau này không chính xác uống rượu."

"Ảnh nhi thuyết không uống liền không uống." Đừng nghĩ ta, sau này quên rồi ta đi.

Hấn hiện tại túy thành như vậy, đừng hy vọng hấn có thể chủ động. Giống như tại lãnh cung lần kia, ta ôn nhu - hôn lên hấn. Dám điều hí hoàng đế -, ta đã là từ cô chí kim đệ nhất nhân.

Dạ, bất tri bất giác càng sâu. Màn trung tràn ngập trứ mập mờ - hào khí, khi thì phát ra một tiếng rên rì...

Mở mắt, nền đỏ đã nhiên tắt, yếu ớt - nắng sớm chiếu đi vào. Ta nghĩ khởi hành, khước phát hiện bản thân bị ôm chặt lấy. Ta cười khổ, còn nói ta sẽ sinh khí, ôm mỹ nhân - lúc như thế nào không muốn ta thế nào? Ta tiếp tục nằm xuống, tiến vào hấn trong lòng. Thật tốt bảo ta đi, tối hậu một lần bảo ta.

"Người là ai?" Vừa dứt lời, ta cảm giác được bản thân bị đẩy ra.

Ta mãnh liệt mở mắt, thấy tề hạo kinh hoàng - đánh giá ta. Ta thật sự nhớ...quá tiểu, nhìn hấn na (nọ) vẻ mặt giống như là bị ta phiền trên giường - ngay

thơ thiếu nam, cũng có hơn mười cá phi tử trả lại cho ta trang. Một cái trò đùa dai - ý nghĩ sinh ra, ta kéo chăn cái đầu dài bịt kín, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ là Hoàng thượng bên - cung nữ." Đầu của ta một mực chôn ở chỗ lý, hẳn không gặp đến bộ dáng của ta.

"Cung nữ? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Nghe hẳn như vậy quả thực là đang sợ, có cái gì phải sợ -, hoàng đế ngủ cá cung nữ cũng không phải cái gì đại sự.

"Hồi Hoàng thượng, tối ngày hôm qua ngài kéo ta tới -." Ta tận lực trang được điềm đạm đáng yêu.

"Trẫm để cho ngươi ra cung, tối ngày hôm qua chuyện ngàn vạn lần không thể để cho hoàng hậu biết." Chân đã cho ta là như vậy lòng dạ hẹp hòi - người sao?

Ta xúc chấn, che miệng cuồng tiếu: "Ha ha, ngươi cứ nói có cái...kia khả năng sao? Tiếu tử ta, ta hiện tại đã đã biết."

"Ảnh nhi?" Hẳn không dám tin - nhìn ta.

Ta dùng nụ cười, nghiêm mặt nói: "Là ta, chính là ngươi uống say không nhận biết ta."

"Ta có không có đối với ngươi như vậy?" Hẳn lại ngủ thẳng bên cạnh ta vẫn.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Bản thân rõ ràng."

Hẳn ánh mắt phiêu đến ta trên cổ - dấu hôn, vội nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Đều nói uống rượu - nhân là cảm thú, cũng không giả." Ta đều bị trá phạm, chẳng lẽ hẳn một điểm cảm giác cũng không có.

Hẳn tròn to ánh mắt, mang theo trách cứ: "Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ ngươi không biết ngươi không thể thị tẩm sao? Cho dù là ta đi tìm ngươi, ngươi có thể phản kháng -." Vẫn còn biết ta không thể thị tẩm.

"Ta không sao, cái gì cũng không muốn vấn, ôm ta một cái." Vừa nói...trước ôm lấy hẳn.

"Ảnh nhi, ngươi làm sao vậy?"

"Ôm ta một cái, hôm nay đừng đi vào triều. Theo ta sáng sớm thượng, liền sáng sớm thượng." Ta cơ hồ là ngăn trứ nước mắt thuyết -.

Hẳn theo lời thanh ta kéo, "Hảo, ta cùng ngươi. Nói cho ta biết, ngươi tới cùng làm sao vậy?"

"Cái gì cũng không muốn vấn, tái ôm chặt một điểm." Thanh cả đời có thể bão -, tất cả đều bé.

"Yêu ta sao?"

"Ái."

"Mời nói nói với ta ba chữ, ngươi yêu ta, có được hay không."

"Ta yêu ngươi."

"Hoàng hậu nương nương, ngài cần phải đi." Tiểu nhện cao chân - thanh âm vang lên.

Ta miễn cưỡng cười một tiếng: "Ta phải đi." Vừa nói ngồi dậy, an tĩnh - mặc quần áo.

Hẳn dừng ở ta: "Ảnh nhi, ngươi hôm nay rất kỳ quái."

Mặc y phục, ta cười nói: "Không có a, ngươi đa tâm. Hôm nay buổi tối ta tại lãnh cung chờ ngươi, nhất định phải tới."

Trở lại phượng nghi cung, ta thanh ngọc tình mời đi theo. Nàng là ta tỷ tỷ, chân chính - tỷ tỷ. Nàng thuyết có cá theo giống nhau - muội muội, hiện tại có, chính là nàng không biết. Cần phải là một mực cũng có, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Ta cố ý làm cho người ta chuẩn bị ngọc tình thích nhất - cây dẻ cao, ngọc tình ngồi ở ta đối diện ăn được mùi ngon, ta - khoe miệng lơ đãng lộ ra nhất mặt vui vẻ.

"Ảnh nhi, ngươi gọi lại sẽ không nhất định chịu chút tâm ba?" Nàng hỏi, miệng nhưng không có dừng lại.

Ta ôn nhu cười một tiếng: "Ta nghĩ thật tốt nhìn ngươi, Thất tỷ, ta có thể như vậy gọi sao?"

Nàng đương nhiên địa đạo: "Đương nhiên là có thể."

"Gọi một tiếng Cửu muội muội." Nếu như nhìn kỹ, hội phát hiện được ta trong đôi mắt tràn đầy ưu thương.

Ngọc tình tùy tiện địa cười nói: "Sai lầm rồi, cần phải là Cửu đệ muội."

"Gọi cửu muội, không phải Cửu đệ muội." Ta vẫn kiên trì trứ.

"Thật tốt, Cửu muội muội, đi ba." Đây thanh Cửu muội muội nguyên là tại 20 năm trước nên gọi -, chính là khước đến lúc hôm nay.

~~~~~

Ta ngồi ở trước gương mặt, đào nhi đang cầm trang sức hộp nhượng ta chọn, ta lật tới lật lui cũng không có nhất kiện thích hợp -. Tiện tay cầm lấy một cây cây trâm, đưa cho đang ở chái đầu - ngâm thu, "Hay cái...này tốt lắm"

"Tiểu thư, này trang phục có thể hay không thái tốt?" Ngâm thu thanh Luru Ly trâm biệt thượng hỏi ta.

"Sẽ không a, cứ như vậy trang phục ba. Ta để cho người cho ta chuẩn bị đồ chuẩn bị tốt sao?"

"Tiểu thư, người muốn vật kia làm chi?" Ngâm thu mặt lộ vẻ khó xử.

"Chuẩn bị không có."

"Chuẩn bị."

"Việc này nếu là tiết lộ đi ra ngoài một chữ, người cả nhà đầu người khó giữ được." Ta mang theo uy hiếp - ý tứ hàm xúc.

"Là, nô tỳ đã biết."

~~~~~

Ta ngồi ở lãnh cung lý, trên bàn thả nhất bầu rượu. Ta đã vài tháng không có ở chỗ, cho nên lãnh cung lãnh thanh được đáng sợ. Chúc quang yếu ớt, ở trong gió lung lay sắp đổ. Ta hiện tại - trang phục liền như tuyết tú - lúc giống nhau, xuyên - cũng quần áo trên người, mang được cũng những...này trang sức. Chỉ nghĩ tìm về một ít mới gặp gỡ - cảm giác, nhân sinh đẹp nhất tốt trong nháy mắt, thường thường nhất định mới gặp gỡ lúc.

"Tiểu thư, hoàng thượng tới."

Ta thanh ánh mắt dời về phía cửa, tề hạo một thân việc nhà trang phục, Nguyệt Ảnh đầu tại trên người hấn, móng lung được không đứng thực. Liền giống như chúng ta - ái giống nhau, tốt đẹp cũng không chân thật. Hấn đứng ở cửa, nghi hoặc - nhìn ta. Ta đứng lên, thân nhiên nói: "Ngồi đi."

Ngồi vào chỗ của mình hậu, hấn nhìn rượu trên bàn, nói: "Như thế nào chỉ có một cái chén."

Ta tiểu: "Bởi vì không có phần của người, ta một cái nhân quất -, liền không để cho người."

Tề hạo mặc cười: "Người gọi đến xem người uống rượu - sao?"

Ta dễ dàng cười một tiếng: "Na (nọ) đảo không phải, ta là tới hỏi người giang sơn mỹ nhân chỉ có thể tuyển giống nhau người hội tuyển cái gì? Không cần nói nữa lưỡng dạng đều phải, lão Thiên chích cho phép người tuyển giống nhau."

Hấn chậm rãi nói: "Khán cái...kia mỹ nhân là ai." Muốn dùng phương thức này lai che dấu nội tâm - bối rối sao?

Ta bày ra một bộ tùy tiện lại kiêu ngạo - bộ dáng: "Cái...kia mỹ nhân đương nhiên là ta, trừ...ra ta như vậy - nữ tử, còn có ai đáng giá."

"Không biết, người hy vọng ta tuyển cái gì." Hấn đột nhiên rất nghiêm túc - nhìn ta, khiến cho ta không biết theo ai.

Ta sắc mặt ngưng trọng: "Không biết." Ta thanh ánh mắt từ trên người hấn dời đi: "Có một số việc chúng ta đô rõ ràng, người không cần ở trước mặt ta trang."

Hấn cười khê: "Người muốn nói cái gì?"

Ta than nhẹ một tiếng: "Ta đã hỏi thái hậu, 20 năm trước, chúng ta.. Đích thật là hoán qua -. Kỳ thật ta không nói người cũng biết không phải sao? Chúng ta đều ở tra, chính là không có chứng cứ. Cho dù không có chứng cứ, người vẫn đã biết có phải hay không? Người tội gì dấu diếm ta, chẳng lẽ ta liền như người nghĩ đến như vậy bốn sao? Hoặc là người không tin ta?" Ta nói trứ xuất ra một cái lam quang lờ lờ - hoa tai đặt ở trên bàn, từ từ đồ lên trước mặt hấn, cười khê: "Người cho là người làm chuyện có thể giấu diếm được sở hữu người sao? Có lẽ người giấu diếm được những người khác, nhưng là rất không xảo bị ta đụng vào." Na (nọ) thiên buổi tối, ta trên mặt đất nhất được chính là na (nọ) khối ngọc bích, trên đời này trừ...ra đã mai rớt - na (nọ) khối, trừ...ra hấn ai có thể có cái...này đồ? Hấn - lòng nghi ngờ thật đúng là trọng, giết người diệt khẩu cư nhiên tự mình động thủ.

"Người cũng biết?" Hấn vẫn rất bình tĩnh, cũng có để vương phong phạm. Người bình thường tại biết thân thể của mình hậu, tuyệt đối bị đã kích lớn, chính là hấn không có. Chỉ bằng phần này tỉnh táo, là làm hoàng đế - chọn người. Ta liền không rõ, mạc tướng như thế nào hội sinh ra như vậy thông minh - nhi tử?

"Kỳ thật chúng ta tương hỗ rất hiểu rõ, người làm - tất cả ta cũng biết. Bao quát người đánh ta, là vì nhượng thí thái hậu - phản ứng. Chính là nói thật, ta

một điểm cũng không trách người. Ta biết người có bản thân - khổ trung, cũng bản thân - bất đắc dĩ." Thuyết làm rõ, ngược lại bình tĩnh, trong lòng không có một tia rung động.

Ta tiếp tục nói: "Tự xưng nghị kỵ là đế vương tối kỵ, kỳ thật có chút nhân cũng đáng giá tin tưởng -."

Hắn thật sâu nhìn ta: "Người bốn cần phải là công chúa -, chính là ta khước chiếm của người địa vị 20 niên, người thật sự không hận ta sao?"

Ta mang theo nhàn nhạt - mỉm cười: "Ta không hận người, bởi vì ta ái người. Có lẽ lão Thiên dự định đâm lao phải theo lao, cho nên nhượng chúng ta ngoài ý muốn gặp gỡ, ngoài ý muốn yêu nhau. Gặp phải người, cuộc đời này một chút cũng không có tiếc nuối. Người rõ ràng cũng biết thân phận của ta, vẫn còn phong ta làm hoàng hậu, nói rõ người yêu ta đã đủ thâm. Ta là công chúa cũng tốt, bình dân cũng tốt, ta từng là của người thế tử cũng đã vậy là đủ rồi "

Hắn kinh ngạc nhìn ta: "Chính là ta cũng không có thể toàn tâm toàn ý đối đãi người, chỉ biết thương tổn người." Đại khái là thật không ngờ ta lớn như thế độ.

"Đủ rồi, người cho ta làm - đủ rồi. Người là hoàng đế, nhất định hy sinh rất nhiều, người đối với ta như thế đã đủ rồi." Cố nén suy nghĩ lẹ, thủy chung không có tở.

"Nếu như có thể, ta hy vọng không có 20 năm trước - thấu long chuyển phượng. Ta hy vọng không bản thân là hoàng đế, hy vọng bản thân có thể cho người đầy đủ - ái."

"Tối ngày hôm qua ta gặp phải Trữ vương, hắn thuyết hắn đã tìm được 20 năm trước cho ta đỡ đẻ - Trần má má, tịnh thả thanh nàng dẫn tới kinh thành. Bước tiếp theo hắn sẽ bức người thoái vị cấp, người muốn tại hắn trước động thủ. Người này đã tâm bùng bùng, tuyệt đối không thể lưu. Hắn cuồng vọng tự đại, chỉ sợ thanh việc này đã nói với rất nhiều người, bên cạnh hắn - nhân một cái cũng không thể lưu. Người nhượng Lạc đại ca tái tra, mới có thể biết đến một cái cũng không ở lại trên đời này. Thái hậu Triệu cô cô cùng mặc tướng đồ già rồi, không có nhiều lâu có thể sống. Trừ...ra bọn họ, còn có một cái nhân để cho người xử lý."

"Người?" Thông minh, biết lòng ý.

Ta yên lặng gật đầu, "Ta, người dự định làm sao bây giờ? Ta ở lại bên cạnh người quá nguy hiểm, sớm muộn là tai họa, không bằng..." Giết, đầu xuôi đuôi lọt.

"Người hy vọng ta làm như thế nào?" Hắn tại hỏi ý kiến của ta, chính là ta có thể nói như thế nào?

Ta cười khỏ, "Không biết."

"Ở lại bên cạnh ta."

"Không được, giang sơn mỹ nhân chỉ có thể tuyển giống nhau. Ai kêu ta là công chúa, ở lại bên cạnh người sẽ liên lụy của người." Ta đã rút một chén rượu, đặt ở bên môi, tay kịch liệt - đầu khời lai.

Ngao mạn chậm nhắm mắt lại, giờ lên cái chén dự định uống xong đi. Tại ta ngẩng đầu na (nọ) trong nháy mắt, tề hạo thoáng cái đánh nghiêng trong tay của ta - cái chén, rượu toàn bộ rơi tại địa thượng.

Ta buồn bã cười một tiếng: "Người làm chi, ta biết người hạ thủ không được giết ta, ta tự sát tổng có thể ba?"

Hắn ám áp - tay phủ tại mặt của ta thượng: "Người thật là ngu."

"Ta không ngốc, người một mực thuyết ta thông minh -. Phần này cơ nghiệp là người, thái hậu, ngọc tình mất rất nhiều tâm cơ được tới. Người là ta kiếp này yêu nhất - nhân, ngọc tình cùng thái hậu là ta người thân nhất, ta không thể để cho các người - tâm huyết nước chảy về biển đông." Không muốn rơi lệ -, nước mắt cũng không không chịu thua kém - té.

"Giang sơn mỹ nhân ta đều phải, tin tưởng ta, ta có thể làm được." Hắn có thể làm được, nhưng là ta không muốn muốn, ta quá mệt mỏi.

"Của người nhần tâm ni? Đối ta tuyệt tình một điểm, nhượng ta không cần có quá nhiều - lưu luyến." Ta cúi đầu, nước mắt rơi vào lòng bàn tay.

"Ta có thể đối bất luận kẻ nào tuyệt tình, đối với người, ta làm không được." Hắn nhẹ nhàng hôn ta được cái trán, tâm càng toan. Áo tường qua vô số lần ly biệt, thật không ngờ phải như vậy -. Ta một mực cho là hắn hội rất không câu chấp - giết ta, chính là hắn không có, ngược lại muốn ta ở lại bên cạnh hắn. Ta là không phải thanh hân nghĩ đến không chịu nổi? Chỉ bằng hắn đối ta - phần này tình, đáng giá ta như vậy đối hắn.

"Có người những lời này, ta vậy là đủ rồi." Ta mãnh liệt nắm lên rượu trên bàn hồ, ngửa đầu quát cá sạch bóng.

"Ảnh nhi." Hắn quá sợ hãi, lai thương bầu rượu - lúc, ta đã đem nhảy ra lai, một giọt cũng không có.

"Ảnh nhi, không cần, khoái nhỏ ra."

"Không còn kịp rồi." Ta một tay xử trừ bầu rượu, dùng sức xoa bóp thoáng cái cái nắp.

"Thái y.. Thái y... Mau gọi thái y." Hẳn hoàn toàn là không không chế được trạng thái, thất kinh - muốn tới đây bảo ta, ta một cái đẩy ra: "Buông...ra, người muốn cho tất cả mọi người biết hoàng hậu uống thuốc độc sao?" Vừa nói chạy đi ra ngoài, chạy đến cửa, ta dừng lại cước bộ, thản nhiên nói: "Nhớ cho kỹ, người từng từng có một cái gọi là nghiêm mặt hoặc là mai ảnh - thê tử. Là thê tử, không phải phi tần, cũng không phải hoàng hậu. Nhớ cho kỹ, người trên vai - dấu răng là nàng cần -."

Ái cũng trông tròn, hận cũng trông tròn, tất cả đều là không. Ái cũng là mộng, hận cũng là mộng, tất cả đều là mộng. Cung đình tầu nhất tao, hoàng lương chậm nhất mộng. Xuyên qua một hồi, có hấn - ái, không uống công cuộc đời này.

Màn đêm buông xuống tử thì canh ba, phượng nghi cung đại hỏa, hoàng hậu mặc thị, thực phi Trịnh thị bị chết biển lửa.

Hoàng hậu cùng thực phi tử đồng táng phi lăng, hoàng hậu thụy hào 'hiển đức văn định ngọc dung hoàng hậu', thực phi thụy hào 'tuệ thực quý phi', vô quốc tang.

Đồng nguyệt, Trữ vương hoàng thượng cường dân nữ, ăn hối lộ trái pháp luật, thảo gian nhân mạng, kết bè kết cánh, lạm dụng chức quyền, lời nguyện thái hậu, mưu hại hoàng đế... (tội danh đa đạt 47 điều) đương kim Thánh thượng niệm cập tình huynh đệ, từ khinh xử lý, ép vào thiên lao, chung thân giam cầm, kỳ thê thiếp thân tín trăm lập tức hành quyết.

Đồng nguyệt, thiên ly vương băng, nhị vương tử thần vũ vào chỗ, đại Tề Quốc vĩnh Trữ công chúa vi vương hậu.

Đồng nguyệt, phượng nghi cung cung nữ Vương thị ngâm thu gia phong Quận chúa, hào hoa dương, giá thiên ly quốc Tam vương gia vi chính phi....

Đồng nguyệt, Thừa tướng mặc Văn Xương, ký 'hiển đức văn định ngọc dung hoàng hậu' sinh phụ tử quan, gia phong tiêu dao vương, thừa kế tước vị. Truy phong thứ ba phu nhân uyển tâm, ký 'hiển đức văn định ngọc dung hoàng hậu' mẹ đẻ vi Vương phi, thụy hào 'đẹp đề quý giá nhân hiển tiêu dao Vương phi', 'đẹp đề quý giá nhân hiển tiêu dao Vương phi' là Tề Quốc trong lịch sử duy nhất vị có thụy hào - họ khác Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 1: thế ngoại khách

Ánh nắng tươi sáng, hạ ý chính nùng. Được Vương Cốc lý, tam vị nữ tử song song mà tẩu.

Đi ở trung gian vị...kia bạch y nữ tử cầm trong tay trứ nhất theo dương liễu cành, trong miệng vẫn còn cắn một mảnh lá cây. Cô gái này bộ dáng thanh thuần, cùng thô lỗ - động tác hoàn toàn xa lạ.

Bên trái vị...kia một thân áo lam, hồ màu lam - sa y, nhất trương mặt càng thêm lãnh diễm.

Bên phải vị...kia một thân màu đỏ sậm, dung nhan tuyệt mỹ, trong tay giảo trứ khăn tử, vừa nhìn thì tốt đẹp chính là giáo đường, cùng bạch y vị...kia quả thực nhất định thiên soa địa biệt.

Nhìn thấy mặc đồ trắng y phục vị...kia không có giáo đường - bộ dáng, ai sẽ nghĩ tới nàng từng là hoàng hậu? Không sai, vị...kia nhất định từng - ngọc dung hoàng hậu, bản thân ta. Tại hoàng cung trang được quá cực khổ, vừa ra tới ta liền khôi phục tướng mạo sẵn có.

Rất có giáo đường vị...kia đương nhiên nhất định cùng bản thân cùng nhau 'đốt chết' - trịnh thực phi.

Lãnh diễm đích mưu nhiên là chúng ta nổi tiếng - y tiên lam lệ tỷ tỷ, trừ...ra nàng ai có thể vào Được Vương Cốc.

Ta cùng thực phi đã táng vào phi lăng, tại sao còn có thể ở chỗ này? Rất đơn giản, tử - na (nọ) hai vị không phải chúng ta.

"Đã hai tháng, chúng ta - tang sự cần phải xong xuôi ba?" Nói như vậy từ miệng nàng thảo luận đi ra, thật sự rất khôi hài. Chúng ta đều là đại người sống, hỏi mình - tang sự.

Ta thanh lá cây lấy ra nữa vút trên mặt đất, nhằm chán địa đạo: "Dật phong vừa mới mang đến tin tức, đã sớm xong xuôi. Thanh chúng ta lưỡng cùng nhau táng vào phi lăng, ta thụy hào 'hiển đức văn định ngọc dung hoàng hậu', người thụy hào 'tuệ thực quý phi'. Con mẹ nó, ta nói như thế nào cũng là hoàng hậu, cư nhiên liền táng tại phi lăng, tiểu tử này không có lương tâm. Không phải đốt hấn một tòa cung điện, ta chết hấn đồ vẫn còn ngược đãi ta." Ra cung một tháng, lại biến trở về nguyên lai - bộ dáng. Kỳ thật ta là sinh khí a, ta vì hấn 'tử' - a, cư nhiên cho ta táng vào phi lăng, vẫn còn vô quốc tang. Nhân gia hội nghĩ như thế nào ta? Ta nhất định là hoàng hậu a. Đối ta không tốt, đối hấn mẹ đẻ khả chân quá lớn thủ bút -, 'đẹp đề quý giá nhân hiển tiêu dao Vương phi'. Nếu như có thể, ta xem hấn cấp cho uyển tâm kiến lăng. Thông thường Vương phi là không có khả năng có thụy hào -, trừ phi là có đặc thù tình huống, chứ nói chi là uyển tâm là họ khác Vương phi. Hấn cũng biết uyển tâm xuất thân quá thấp, cho nên cấp cá 'đẹp đề quý giá' phong hào. Phong liền phong ba, vẫn còn đánh trứ 'hiển đức văn định ngọc dung hoàng hậu' mẹ đẻ - cờ hiệu. Nếu cấp cho ta trên danh nghĩa - mẫu thân danh tác, cũng có thể cho ta cánh tượng đại táng mới là, thật không rõ hấn nghĩ như thế nào -. Vợ chồng nhiều năm (kỳ thật cũng không có mấy

năm), biết hẳn - hành sự phương thức cùng tính cách, cũng không hiểu hẳn đang suy nghĩ cái gì, thật sự là thất bại.

Đương dật phong thuyết: 'hắn truy phong mẹ của ngươi vì Vương phi, nhìn ra được hẳn rất quan tâm ngươi.' - lúc, ta thật muốn bộc phát. Dựa vào cái gì ta giờ đầu chịu báng? Mặc dù ra (nọ) oa không thể nào hắc, thậm chí là tỏa sáng - ta cũng không muốn. Ách, tính, nàng nhất định không phải mẹ của ta cũng là ta bà bà. (ra về các ngươi đã ly hôn ba, biệt tự mình đa tình)

"Chúng ta lưỡng táng cùng nhau?" Diễm oánh vẫn, lời này rất quái lạ a. Gần nhất theo chung một chỗ, đã sớm thói quen ta nói lung tung thô tục.

"Đúng vậy, chúng ta táng nhất lăng, khả năng xem chúng ta khi còn sống tương đối tốt ba." Ta không hiểu ý đồ của hắn.

"Ngươi là hoàng hậu, ta chỉ là phi, như thế nào hội táng nhất lăng? Ngươi cho dù không táng vào hậu lăng, không cùng hoàng đế hợp táng, cũng có thể là lánh khỏi nhất lăng -." Ta làm sao biết hẳn phát cái gì điên, còn sống lúc đôi ta bất hảo, đã chết đồ khi dễ ta.

"Ta không biết, đợi lát nữa dật phong trở về ngươi hỏi hẳn." Ngày đó tuyệt mị từ bên ngoài thâu hai cỗ thi thể, sau đó ta đốt phượng nghi cung. Còn như ta cùng diễm oánh, đã sớm từ đi vài - địa phương 'phi' đi ra. Ban đầu ta xếp đặt được thiên y vô phòng, biết chúng ta trá tử -, chỉ có tuyệt mị cùng dật phong, bây giờ còn bỏ thêm lam lệ. Chạy ra hoàng cung, tuyệt mị hộ tống chúng ta đến Dược Vương Cốc, dật phong đến hoàng cung trang mô tác dạng 'vội về chịu tang'. Dù sao hẳn như vậy ái tề hạo biết, nếu là chúng ta cùng nhau biến mất, hẳn hội nghĩ như thế nào? Diễm đồ đã diễn đến này một bước, tiếp tục diễn đi làm. Không biết tại sao, mặc dù ta xếp đặt - rất chu đáo chặt chẽ, cũng không an lòng, có lẽ là sợ tề hạo - tâm cơ. Vì an toàn đề..., chúng ta ngựa không ngừng vó câu - đi tới Dược Vương Cốc, nhất trụ nhất định một tháng. Ở tại trong sơn cốc, theo ẩn cư không sai biệt lắm, như vậy cần phải an toàn ba. Mà dật phong cũng bởi vì một ít loạn thất bát tao - nguyên nhân, vừa mới mới đến cùng chúng ta gặp mặt. Bất quá này hội lại biến mất. Không biết làm chi đi.

Lam lệ nhịn không được cười nói: "Hai vị muội muội, các ngươi thật tốt - đứng ở chỗ này. Táng - cũng không phải các ngươi, sốt ruột cái gì a?" Ách, táng - không phải chúng ta, nhưng lấy tên của chúng ta nghĩa. Sau này có nhân mở ra sách sử, cười nhạo ta là cá thất sủng - không may hoàng hậu vậy làm sao bây giờ? Ta nhất định tại dưới đất, cũng sẽ tức giận đến sống lại. (tức giận đến sống lại bất hảo sao?)

Diễm oánh cũng cười: "Lam tỷ tỷ nói đúng, nào có nhân nghị luận bản thân lăng tẩm -." Lam lệ cùng diễm oánh chung một chỗ thật đúng là không tự nhiên, tuyệt mị trước kia thích diễm oánh, hiện tại thích lam lệ. Hôm nay diễm oánh đột nhiên đi ra, không biết hẳn xử lý như thế nào. Liên bởi vì không biết xử lý như thế nào, hẳn thanh chúng ta đưa đến Dược Vương Cốc đã liền lưu. Tân lão tình nhân, bất hảo đôi mắt a. Cho tới bây giờ, các nàng lưỡng cũng không biết đối phương là tình địch. Ta cũng khó mà nói, cứ như vậy ba, tuyệt mị sớm muộn sẽ xuất hiện -. Kỳ thật ta là duy trì diễm oánh cùng hẳn, lam lệ đối hẳn có thể là có điểm hảo cảm, nhưng không thể nói ái ba. Hẳn hiện tại là yêu lam lệ, dù sao trước kia cũng khắc cốt minh tâm - có yêu diễm oánh. Mà trình thái phó đã qua trên đời, diễm oánh một người thân cũng không có, yêu cầu tìm người tới chiếu cố. Tìm một cơ hội, dự định khuyên nhủ hẳn.

Diễm oánh là một hảo nữ tử, không nên tại thâm cung mai một cả. Cho nên ta mới có thể mang nàng ra cung, thật không ngờ chọc nhiều như vậy tình cảm phiền phức.

Ta thật là phá hư, bản thân bảo coi như, vẫn còn bắt cóc thực phi. Đương sử ta uống 'độc' rượu trực tiếp phải đi Minh Nguyệt cung thanh thực phi dẫn tới phượng nghi cung, nàng lúc ấy nghe xong kế hoạch của ta, bị dọa cho hoảng sợ. Chính là ta nói đến tuyệt mị sẽ đến - lúc, rất vui mừng - nguyện ý theo cùng nhau biến mất. Ta cố ý thanh trong cung sở hữu - mọi người đuổi đi, cùng thực phi cùng nhau đốt tẩm cung. Thanh hai cỗ chuẩn bị tốt - thi thể tựa vào ghế thượng, mãi đến nhìn thi thể bị ngọn lửa che dấu, chúng ta tài vội vàng chạy ra. Đã sớm chờ ở bên ngoài - dật phong hòa tuyệt mị tướng chúng ta mang ra hoàng cung, đứng ở cung ngoài tường, nàng khinh thư một hơi.

Nghe nói, tuyệt mị từng là bọn hắn Trịnh gia - hộ viện, bất tri bất giác trung hai người yêu nhau. Sau lại nàng bị chỉ cấp tề hạo vi phi, lấy chồng trước một ngày, tuyệt mị muốn dẫn nàng tẩu. Nàng từng rất chăm chọc - tiểu hẳn cái gì cũng không có, nàng ái chính là vinh hoa phú quý, tuyệt mị cấp ko được nàng. Tuyệt mị nghe xong lời của nàng, nản lòng thoái chí rồi đi Trịnh gia. Một cái ngẫu nhiên - cơ hội, vào thiên tuyệt môn, vẫn còn trở thành môn chủ. Tuyệt mị trước kia cũng là cá rất ôn hòa - nhân, là trình diễm oánh thành tựu hôm nay - thiên tuyệt môn chủ.

Ta đoán, diễm oánh sở dĩ hội đối hẳn như vậy, chính là muốn hẳn quên rồi nàng. Thương cảm - tuyệt mị, không hiểu nhân gia - khổ tâm, còn tới chỗ tai họa tử nữ. (nếu không phải hẳn, có lẽ ta cùng tề hạo phải người lạ ba?)

Lai Dược Vương Cốc - trên đường, diễm oánh thanh tất cả đồ theo tuyệt mị giải thích. Tuyệt mị lúc ấy tỏ vẻ thật sự cảm động, thuyết không chê nàng, nguyện ý thú nàng. Nhưng là tới gần Dược Vương Cốc - lúc, tuyệt mị lại bắt đầu lùi bước. Không nói ta cũng biết, hẳn là không bỏ xuống được lam lệ. Hoặc là nhất định đối mỗi tình đầu sinh ra - chất vấn, hiện tại đã không biết bản thân vẫn còn ái không thương diễm oánh.

"Không phải a, ta dù sao cũng là hoàng hậu, hẳn thanh ta táng tại phi lăng, đời sau hội như thế nào đánh giá ta? Người trong thiên hạ thấy thế nào đối đãi? Ta phải nghĩ là trò cười." Các nàng lưỡng là tiểu, ta chính là rất buồn bực -.

Diễm oánh bất đắc dĩ - lắc đầu, "Tại trong cung một bộ trăm ôn đoan trang - bộ dáng, ra cung liền trở nên không đánh không tiểu, theo cá dã nha đầu giống nhau."

"Ta vốn nhất định dã nha đầu, là tề hạo ăn no chống muốn đem ta lộng tiến, còn muốn ta ta làm hoàng hậu. Nếu làm hoàng hậu, đương nhiên muốn trăm ôn đoan trang, không thể cho hẳn mất mặt ba." Ta một bộ đương nhiên - vẻ mặt.

Lam lệ đột nhiên nói: "Muội muội, hôm nay ra cung, ngươi là không phải cần phải lo lắng bản thân - chung thân đại sự?"

Ta cười cười, che dấu bản thân - bối rối tâm tình, "Tạm thời không muốn thuyết cái...này."

"Người đô đã bị táng vào phi lăng, còn muốn trừ cái...kia hôn quân a?" Lam lệ xếp hợp lý hạo cảm giác không thể nào hạo.

Ta nhỏ giọng nói thầm: "Hắn trừ...ra ở trước mặt ta vô lại điểm ở ngoài, xem như mình quân ba, biệt như vậy thuyết hắn." Hôn quân là của ta chuyên dụng xưng hô, không chính xác nàng gọi.

"Phong đại ca đối với người thật là tốt, chúng ta hữu mục cộng đồ, hắn thật xa so ra kém." Lam lệ về mặt - trong sạch, là đối hắn - khinh thường.

"Kỳ thật hắn đối ta cũng rất tốt, chỉ là thân là đế vương, hắn có bản thân - bắt đắc dĩ."

"Ban đầu người rơi vào giang lý, Phong đại ca đều nhanh điên rồi, mà hắn cũng rất tỉnh táo đến vô tình. Tỷ tỷ ta cũng không phải người mù, ai đối với người hảo là biết đến." Tỉnh táo cũng là sai lầm a, hắn luôn luôn rất lạnh tỉnh. Ta biết hắn thích mặt ngoài bất động thanh sắc, sau lưng có đại động tác.

Ta không sao cả địa đạo: "Làm đế vương, đương nhiên muốn tỉnh táo. Hắn người này tâm cơ thâm trầm, cho nên tỉnh táo."

Lam lệ cũng lộ ra bắt đắc dĩ - về mặt, "Ta thật không rõ người như thế nào sẽ thích hắn như vậy vô tình lại có tâm cơ - nhân." Chính mình cũng không biết, ai có thể nói cho ta biết?

"Nói tâm cơ, nói ác độc, nói vô tình, hai chúng ta tám lạng nửa cân." Ta thừa nhận lòng cơ so ra kém hắn, mỗi lần ta cuối cùng là chậm hắn một bước. Nhưng là nói đến mặt khác, sợ là chúng ta - cách làm phải giống nhau -. Nhược ta thân ở hắn - vị trí, ác độc vô tình hai chữ chỉ sợ không thể hình dung ta - đáng sợ. Nhìn trực tiếp bất liên kiêu một nhà cũng biết. Được, biết là ai giúp ta trào - sao? Đương nhiên là dật phong, trừ...ra hắn còn có ai có thể giúp ta. Còn có cái...kia trương thái y, nhà hắn 2 tuổi - cháu bị dật phong thỉnh đi làm khách, hắn tài cam tâm tình nguyện - thừa nhận khi quân chỉ tội.

Diêm oánh nói: "Kỳ thật Hoàng thượng cũng có thể liên."

"Hắn so với ai khác đô thương cảm." Xác thật, ta ' từ ' hắn cái gì cũng không có.

"Không nói mất hứng - nói, muội muội, hôm nay luyện công không có?" Lam lệ cương nhìn thấy ta - lúc, kích động được lên tiếng khóc lớn. Sau lại cảm giác được bên cạnh ta quá yếu, mỗi ngày buộc ta luyện kiếm. Bất quá cũng tốt, gần nhất thân thể là cường tráng không ít.

"Luyện." Mỗi ngày hai canh giờ nào dám hạ, vị...này thần y thức được trở về không thấy ta luyện, nhất định sẽ đánh chết ta -.

"Ta đi nấu cơm." Lại tới đây, diêm oánh thành bảo mẫu. Là nàng chủ động -, không liên quan chuyện của chúng ta.

"Ta giúp người." Ta trừ...ra luyện công, cũng không có chuyện có thể làm, mọi người cùng nhau nghiên cứu nghiên cứu ăn - cũng không tệ.

Có diêm oánh, có lam lệ, nơi này - cuộc sống mặc dù đơn điệu, cũng miễn cưỡng có thể không có trở ngại. Có đôi khi đang suy nghĩ, không bằng cả đời không ra đi, ở chỗ này làm cả đời - thế ngoại khách cũng không tệ.

Tề hạo không nghĩ tới ba, ta chẳng những không có chết, ngược lại chạy đến tiêu dao. lại quất độc rượu lại bị hỏa thiêu -, có phải hay không không sống nổi nữa?

Thiêu - cái...kia không phải ta, ta quất - tự nhiên cũng không phải độc rượu, bị hắn đánh nghiêng na (nọ) bôi bát trên mặt đất có phản ánh là bởi vì cho ta tại cái chén lý lau hạc đỉnh hồng. Lòng ta lý rất có nắm chắc hắn hội đánh nghiêng, cho dù hắn không đánh nghiêng ta cũng sẽ cố ý ngã trên mặt đất. Hắn thấy cái chén lý - có độc, tự nhiên cho là chinh hồ đều là độc rượu. Hắc hắc, lấy bản thân gian trá - tính cách, tài sẽ không tự sát.

Dạ an tình địa đặc biệt, tất cả mọi người đã ngủ hạ ba, ta nhảm chán - thẳng đến trên có khán đóm nhỏ. Cổ đại - phong thủy nhất định hảo, không đúng, cần phải là phía ngoài hoàng cung địa linh nhân kiệt. Nhìn, đóm nhỏ đặc biệt đại.

"Chân dự định ở chỗ này qua cả đời sao?" Dật phong không biết từ na toát ra lai, uể oải - nằm ở bên cạnh ta. Nam nữ thụ thụ bất thân, ly ta xa một chút.

"Không biết, tạm thời không có đánh toán,...trước ngại nhất tại trận, ta nghĩ hồi trang sức màu đỏ phùng đi. Làm tú bà cũng tốt, làm, lão bản cũng bất hảo, cứ như vậy qua ba." Lâm tú bà cũng không làm hoàng hậu, làm hoàng hậu cái...kia mệt a.

"Ảnh nhi, người cứ nói người theo ta tẩu, chẳng lẽ nhất định như vậy?" Ách, như thế nào trả lời nhỉ?

"Cái...này, na (nọ) thiên ta là tâm tình không không chế được." Nghĩ quên một cái là yêu cầu quá trình -, không có khả năng ta cương chạy đến gả cho hắn ba? Ta đây thành cái gì? Là loi ong bướm - dâm phụ?

"Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng." Đây đạo là sự thật.

Ta khinh miêu đạm tả địa đạo: "Vậy từ từ bồi dưỡng ba." Có thể là mấy tháng, cũng có có thể là bồi dưỡng cá mười năm tám năm, còn có khả năng bồi dưỡng đến ta quải rớt.

..... (vô ngữ)

Len lên nhìn thoáng qua về mặt bắt đắc dĩ - hắn, ta rốt cục từ từ thở phào một cái. Trời mới biết ta mới vừa rồi có nhiều khăn trương, ta ban đầu rõ ràng là thuyết theo hắn tẩu -, cũng dự định qua phải gả hắn. Chính là chân chính chuyện đến trước mắt, ta lại sợ hãi. Ta lại đang suy nghĩ, ta đối hắn không có gì tình cảm, gả cho hắn không phải tại lừa gạt hắn, thương tổn hắn sao? Hắn như vậy yêu ta, ta như thế nào nhẫn tâm như vậy đối hắn. Kỳ thật nghĩ tới

ngồi lui, hẳn cùng ngọc tình mới là một đôi. Còn có một cái là tối trọng yếu vấn đề, ngọc tình chính là Phong gia - khách quen, vạn nhất na một ngày đột nhiên gặp phải ta.... Vạn nhất tề hạo cũng chạy đến nhà hẳn làm khách, đột nhiên nhìn thấy ta... Ta là Phong phu nhân cũng hoàng hậu? Ai, ta cảm giác được trừ...ra ân cư ở...này quốc gia là ngại không dưới đi, thật muốn đi ngoại quốc. Đây niên đại xuất ngoại lại không cần thị thực, nhất định có điểm nguy hiểm. Cũng tính, thanh ta đương gián điệp bắt lại sẽ không tốt.

"Ha ha, biệt không nói lời nào. Đồ đã qua đi một tháng, ta nghĩ đi xem một chút vân dung bọn họ." Ở...này cả địa phương ta ngại đủ rồi, sắp điên rồi.

"Theo trở về có được hay không?" Hẳn đột nhiên hỏi ta.

"Ách, ta nghĩ đi trang sức màu đỏ phượng, thanh điểm oánh giao cả vân dung bọn họ huấn luyện thoáng cái. Điểm oánh một cái thiếu nữ tử, không điểm bản lãnh rất khó sinh tồn -. Trang sức màu đỏ phượng - nữ nhân mỗi người(cái) cũng không đơn giản, hy vọng giáo hội nâng một ít đỏ." Ta vì sinh tồn cái gì cũng có thể, kỹ nữ nha hoàn đồ làm, điểm oánh xuất thân danh môn, theo áp cần không phải một mạch nhân. Nàng như vậy - thiếu nữ tử, trừ...ra dựa vào nam nhân không có bất cứ...gi - sinh tồn năng lực. Cho nên, yêu cầu phục linh vân dung - đẳng nhân thật tốt giáo nàng. Nàng là có thể gả cho tuyệt mỹ, vạn nhất giá không được nữ? Tóm lại học thêm chút đồ không sai được. Ta không để cho mang đi ra -, sẽ chiêu cố hảo năng. Nàng tại trong cung mặc dù cái gì cũng không có, áo com không lo ba?

"Như vậy ngươi ni, ngươi dự định làm sao bây giờ?"

"Ta a, ta hăm hại lừa gạt không chỗ nào sẽ không, sẽ không bạc đãi bản thân là được. Đừng quên, ta có lớn như vậy gia nghiệp ni." Ta hiện tại - tiền liền đủ ta ăn cả đời.

"Nhượng ta chiếu cố ngươi ba, ngươi là tốt nữ tử, không nên tái chịu khổ." Thật sự là cô hủ, không phải là buôn bán, không tính khổ cực.

"Không, ta từ nhỏ thụ - giáo dục là bản thân động thủ, com no áo ấm. Ta theo mặt khác nữ nhân không giống với, ta thụ qua 10 kỷ 20 niên - giáo dục cao đẳng, mới không cần làm thiếp nữ nhân. Ta có giác ngộ của mình, có bản thân - một mảnh thiên địa. Từng tại thương trường thượng khéo léo - ta nếu là bị mai một, ta sẽ cảm giác được có thể?" Ta chính là hiện đại nhân, hiện thế mẫu không phải ta làm -. Khổ tu N lâu, tài bất được công thương quản lý tốt nghiệp đại học chứng, chẳng lẽ cứ như vậy lãng phí sao?

Dật phong đối ta ôn nhu cười một tiếng: "Ngươi thật là một không đồng dạng như vậy nữ tử."

Ta cười hắc hắc: "Ta đương nhiên không giống với, bất quá nếu là tại trong hoàng cung tiếp tục đi làm, chỉ sợ ta cũng sẽ trở thành một cái tiêu chuẩn - cổ đại nữ nhân."

"Cổ đại nữ nhân? Có ý tứ?" Hẳn không tự giác - mặt nhăn nhu.

Hồngбет, nói lỗ miệng. Ta vội vàng cười cười: "Không có gì, ngươi không rõ -. Ai, kỳ thật ân cư cả đời cũng không tệ a, làm cả đời - thế ngoại khách. Lấy ta - văn tài, không chuẩn còn có thể trở thành trong lịch sử nổi tiếng đại tài nữ. Cho dù so ra kém lý thanh chiếu, Trác Văn Quân cũng kém không được na đi." Ta ngồi dậy khỏi lại, thân cá lại lưng. Theo ta về điểm này bản lãnh... Liên phong chánh quy - cổ đại tín cũng sẽ không tả vẫn còn tài nữ ni. Ta niệm - thì từ na (nọ) thủ là ta bản thân tác -? Chỉ biết sách lậu, dọa người a.

"Lý thanh chiếu, Trác Văn Quân là ai?" Hẳn cũng ngồi dậy, nhiều thú vị vị - nhìn ta.

"Ách, một quyền tiểu thuyết thượng thấy -. "Vội vàng bịa chuyện.

Hẳn nhìn ta, cười đến u nhả: "Ngươi văn tài xuất chúng ta cũng lược có nghe thấy, đặc biệt na (nọ) thủ 《 táng hoa từ 》, rất nhiều đại gia khuê tú đọc lâu lâu. Của ngươi ' lệ tần la khăn mộng không được, đêm khuya trước điện âm tiếng ca, hồng nhan chưa lão ân...trước đoạn, nghiêng y huân lung ngồi vào mình '. Còn có của ngươi ' màn cửa sổ bằng lụa mỏng mặt trời lặn tiệm hoàng hôn, kim ốc không người nào thấy lệ ngân, tịch tịch không đình xuân dục muộn, lệ hoa đây đất không ra môn '. " Ách, ta viết cấp tề hạo -, hẳn như thế nào sẽ biết?

"Làm sao ngươi biết?" Ta nghi hoặc.

"Chỉ sợ khắp thiên hạ mọi người biết." Ta có như vậy nổi danh sao?

"Đây lưỡng thủ thi hiện tại chính khắc vào của ngươi lăng mộ thượng, còn có 《 táng hoa từ 》." Tề hạo bạc đãi ta, còn dám thanh này lưỡng thủ khắc đi tới, ăn no chóng. Ngẫm lại cũng rất xấu hổ a, rõ ràng không phải ta tác -. Văn hào các tiền bối, ta chỉ là chính là tiểu nữ tử, các ngươi tha thứ tha thứ ta.

"Hừ, hẳn liền cho ta táng tại phi lăng, ta còn tưởng rằng hẳn hội thanh ta táng vào đế lăng ni." Nói đến cái...này, miệng không tự giác - mân mê lai.

Dật phong cười híp mắt - nhìn ta: "Táng - cũng không phải ngươi, so đo nhiều như vậy làm chi? Như thế nào, ngươi thật hy vọng cái...kia không biết tên - nữ tử theo hẳn hợp táng?" Muốn ta thuyết mấy lần, này đây danh nghĩa của ta táng -.

"Mặc dù không phải ta, trên danh nghĩa ta ma. Cũng tính, ta cũng không hy vọng hẳn theo một cái bản thân không nhận ra - nữ nhân táng chung một chỗ." Kỳ thật ta - ghen ghét tâm cũng mặn trọng -.

"Na (nọ) không phải được rồi."

"Nói cho ngươi không rõ ràng lắm, ngươi người này chỉ số thông minh là số âm." Kỳ thật chúng ta làm cả đời bằng hữu, có thể như vậy có một câu không một câu - liêu chân hảo.

"Người thật sự rất kỳ quái, chỉ số thông minh vậy là cái gì."

"Không thèm nghe người nói nữa, cho này ngu dốt nói nói vô ích." Không biết từ đến lúc nào khỏi, chúng ta trong lúc đó đã là có thể thổ lộ tình cảm - bằng hữu. Lẫn nhau có thể mở rộng cửa lòng, không cần tái bận tâm chán ghét - lễ nghi phiền phức.

"Người rất thích làm lão bản sao?"

B Bs• JoOYO o. neT ta trở mình mắt tròn trắng: "Nói thừa, ai không thích?"

Dật phong bán nói giỡn, miễn cưỡng địa đạo: "Người gả cho ta, ta canh chừng gia - sản nghiệp toàn giao cho người trông nom có được hay không."

"Bất hảo, ta muốn bản thân gây dựng sự nghiệp, hơn nữa nhà người như vậy loạn thất bát tao đồ ta cũng sẽ không, ta liền thích làm bản thân thích -." Ta thích tại cổ đại phát triển hiện đại đồ, bọn họ hiện tại - kinh doanh quan niệm đối với ta mà nói đã qua lúc mấy ngàn năm.

"Nhìn không ra người rất có khí tiết." Trước kia không có sao?

"Thiết, kỳ thật ta đây nhân là có được dẫn được, kỳ thật ta cũng rất hèn hạ -." Nếu không hấn tống - những... này trang sức, ta phỏng đoán ta phải làm tốt mấy năm hoa khôi mới có thể có gây dựng sự nghiệp tài chính. Rất xấu hổ - thuyết, kỳ thật ta hiện tại - tất cả đều là bái hấn ban tặng. Bất quá nếu không phải Bồn tiểu thư - thông minh, cũng không có khả năng tại như vậy thời gian ngắn ngủi nội doanh lợi nhiều như vậy.

"Nào có nhân thừa nhận bản thân hèn hạ -."

"Chưa từng thấy ta, ta nhất định." Kỳ thật ta là có điểm hèn hạ. Ta thờ dài một tiếng: "Cũng nên đi, không có khả năng cả đời đều ở nơi này, dù sao ta còn có quá nhiều - khiến quái. Ngày mai, ta liền rời đi nơi này." Ta - trang sức màu đỏ phượng, ta - dụ dỗ câu lạc bộ đêm, đều là ta không bỏ xuống được -.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 2: gặp quý

Cũ nát phong cách cổ xưa - trong viện, an tĩnh tĩnh ra kỳ, chỉ có trung gian - khách sảnh lý còn có một điểm ánh sáng. Khách sảnh - môn mở rộng ra trứ, có thể nhìn thấy bên trong khắp nơi treo đầy bạch lẵng, trung gian một cái thật lớn - 'điện' tự. 'điện' tự phía trước một khối linh vị, mặt viết 'mạc nghiêm mặt' ba chữ. Linh vị trước còn có chút trứ một đôi bạch sắc cây nến, phóng mấy thứ công phẩm. Trong khách sảnh ương, một người mặc bạch y, đầu đội phi phạm - nữ tử, hướng tới chầu than lý mặt tiền vàng bạc. Biên thiêu vừa nói nói: "Tam muội, tỷ tỷ theo thường lệ cùng người nói chuyện tới. Người đi, người mẹ nuôi Ngụy phu nhân rất thương tâm, ta hôm nay đi thế người đi nhìn hấn, cho nên về trễ, chờ khẩn cấp ba? Hôm nay trang sức màu đỏ phượng - sinh ý rất tốt, khách nhân mãn tọa. Được, gần nhất móng tay trường, hôm nay ta làm mỹ dung - lúc không cần thận hoa đến một vị tiểu thư - mặt, may mắn nàng không có đề ý. Muội muội, người tại hạ mặt qua được khỏe? Còn có, hôm nay ngụy thân lại tới mời ta trở về, bất quá bị hứa đại lực đánh dừng lại. Vị...kia tuệ thực quý phi có...hay không khi để người? Nàng nếu là khi để người nói cho, ta thỉnh đạo sĩ thu thập nàng. Ta cho người đốt rất nhiều tiền vàng bạc, người có...hay không thu?"

"Vân dung, biệt đốt, những... này tiền vàng bạc chỉ dùng để tiền của ta mua -, người không đau lòng ta vẫn còn đau lòng ni."

Vân dung mãnh liệt quay người lại, thấy một cái mỹ lệ - bạch y nữ tử đứng ở phía sau, vạt áo bay nhẹ nhàng, tóc đen bay loạn. Chúc quang yếu ớt, thấy không rõ lăm nàng kia - mặt, nhưng là nàng có thể khẳng định, thanh âm này là nàng chết đi - Tam muội.

"Quý a....." Vân dung quát to một tiếng, chui vào cái bàn phía dưới.

Ta bật cười, nói: "Người sợ cái gì? Ta cũng sẽ không ăn người? Ta là nghĩ nói cho người, thực phi khi dễ ta, giúp ta thật tốt thu thập nàng." Thật không có nghĩ đến, vân dung hội đối ta như thế chỉ hảo.

Vân dung - mặt trắng bệch trắng bệch -, chiến đấu trứ nói: "Ta.. Ta biết.. Đạo, Tam muội, người vẫn còn thiếu.. Cái gì? Nói xong vội vàng trở về... Ba."

"Vân dung, ta cái gì cũng không thiếu. Gần nhất không có chỗ đi, nghĩ trở về ở vài ngày."

"Ta cho người thiêu qua kỳ.. Đồng tòa nhà lớn, như thế nào hội. Không có chỗ đi ni? Không. Đủ ta tái thiêu, trong... Thái phá. Cũ." Vân dung đã lạnh run.

Ta cố nén cười, nói: "Không được a, Diêm vương tham ô, ta cái gì cũng không có thu."

"Na (nọ).. Ta tái thiêu. Ngươi đừng quán quýt lấy ta." Nàng ôm cái bàn gác, sợ hãi - nhìn ta.

Ta đi qua đi, nắm lên làm công phẩm - quả táo, khẳng thuận nhất: "Ta nếu là ghét bỏ liền sẽ không tới, cũng nơi này tốt."

"Ảnh nhi, ngươi đừng đậu nàng." Diễm oánh rút cục nhìn không được, cười đi tới.

"Ngươi là ai?" Vân dung càng thêm sợ hãi.

Ta thuận miệng nói: "Nàng nhất định tuệ thực quý phi."

"A...." Vân dung kêu to lên: "Ngươi tới làm chi? Ta không nhận ra ngươi."

Ta cười nói: "Ngươi mới vừa rồi thuyết muốn thỉnh đạo sĩ thu thập nàng, nàng tới tìm ngươi phiền phức."

Diễm oánh nói: "Vân dung cô nương, đừng nghe nàng nói mò, chúng ta lưỡng đều là đại người sống." Vừa nói muốn đi thanh vân dung từ cái bàn phía dưới lùi ra lại. Vân dung bị lùi ra tới lúc, gắt gao nhắm mắt lại, toàn thân lạnh run.

"Uy, sợ cái gì, chúng ta không có chết a, đều là đại người sống." Mới vừa rồi sợ đến quá.

Ta thôi thôi vân dung, "Uy." Kết quả, nàng mềm nhũn ngã vào diễm oánh trên người. Không cần phải nói, hách ngắt xiu đi -.

"Cái...kia Phong đại ca, lam tỷ tỷ, vào đi, thanh nàng phù đến gian phòng đi nghỉ ngơi." Hắc hắc, lam lệ, đặt phong chúng ta mấy người là cùng đi -. Mới vừa rồi ta nghe thấy vân dung đang nói chuyện, cố ý nghĩ dọa dọa nàng, kết quả hách hôn mê.

Dật phong cười khở đi tới, "Ngươi vẫn còn thật có thể hồ nháo."

Lam lệ nắm lên vân dung chính là cổ tay, tùy tiện một cái mạch, "Không có việc gì, kinh hách quá độ."

Diễm oánh nhìn trong lòng - vân dung, thở dài nói: "Ngươi chân hảo, còn có như vậy cá muội muội khiến quái trừ ngươi."

"Nếu là không có ta, cái...này nha đầu có N cái mạng cũng không đủ từ, rất tốt với ta điểm là cần phải -."

Thanh vân dung đặt ở trên giường, thế nàng kéo hảo chân, diễm oánh rút một chén thủy, tỉ mỉ - dứt cho nàng quất. Ta cũng ngồi xuống, đảo một chén đặt ở bên môi. Dật phong cười nói: "Ngươi thiếu chút nữa thanh nàng hù chết."

"Này toán cái gì? Ngày mai ta đột nhiên xuất hiện ở trang sức màu đỏ phượng, trực tiếp hội hách bào một đồng nhân." Không biết trang sức màu đỏ phượng - những người khác có biết hay không thân phận của ta? Bất quá nghe vân dung đích ý tứ, cha nuôi mẹ nuôi là biết. Ngày mai cần phải đi bái phỏng bọn họ, để cho bọn họ an tâm.

"Quý a.." Vân dung thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, thanh diễm oánh đẩy ra, thủy tiên nàng một thân.

Dật phong bất đắc dĩ địa đạo: "Vân dung cô nương, các nàng là nhân."

Vân dung thanh chân gắt gao đắp ở trên người, lui đến trong góc, sợ hãi - nhìn chúng ta, phảng phất không có nghe thấy dật phong nói chuyện.

Ngoài cửa sổ vừa lúc có Nguyệt Ảnh chiếu vào lại, diễm oánh cười nói: "Vân dung cô nương, ngươi nhìn khán, chúng ta có bóng dáng."

Vân dung nhìn địa thượng, cũng là tứ cái bóng người. Bất quá cũng không thể tin được, đánh giá ta: "Tam muội, ngươi thật sự không có chết?"

"Lam lệ luôn người sống ba? Dật phong tổng không có chết qua ba? Ngươi hỏi bọn hắn." Phong đoán nàng đổi lời của ta vẫn còn tồn tại chất vấn.

"Chính là mặt của ngươi.." Ta khôi phục dung mạo, nàng sẽ không đã cho ta đã chết mới khôi phục - ba?

Ta dễ dàng cười một tiếng: "Có lam tỷ tỷ cái...này y tiên tại, bệnh gì trị không hết?"

Vân dung thanh ánh mắt đầu hướng lam lệ, lam lệ gật đầu: "Các nàng cũng không có từ."

Dật phong cũng nói: "Nàng thật là ngươi Tam muội muội, ngươi đừng sợ hãi."

Ngao mạn đi thông thả qua, kéo tay nàng, "Ngươi nhìn, tay của ta là ấm áp -."

Rất lâu, vân dung rút cục thở phào nhẹ nhõm. "Thật sự có nhiệt độ."

"Tam muội.." Vân dung nhìn ta, nước mắt rớt xuống.

Ta lau đi nàng khóe mắt - nước mắt, "Đừng khóc, ta không phải thật tốt - sao? Ngươi cần phải cao hứng mới đúng."

"Ta còn tưởng rằng vĩnh viễn không thấy được ngươi. Lần trước mất tích, lần này bị hỏa thiêu, ngươi muốn hù chết ta mới cam tâm sao?" Nếu là biết ta

vẫn còn uống độc rượu, không hù chết mới là lạ.

"Đừng khóc lại, mau đứng lên thu thập thoáng cái phòng, nhượng đại gia trụ hạ." Thời gian không còn sớm, là nghỉ ngơi - lúc. Diễm oánh lần đầu tiên tới, không thể cứ như vậy trạm cả đêm ba.

"Hào." Nàng vội vàng xuống giường lại.

Thanh các nàng ba cái an bài hảo, cùng vân dung cùng nhau thuyết một ít nói, ta cuối cùng được theo nàng giải thích ta tại sao có chết đi?

Cũng, nha đầu kia muốn biết nhất cái... này, vừa vào phòng vào lôi kéo ta vấn: "Ngươi không phải đã chết rồi sao?"

"Ta không có chết, ta không muốn làm hoàng hậu, cho nên trả từ." Ta cố tình thần bí địa đạo: "Đừng nói đi ra ngoài, này khả khi quân chi tội, nếu không chúng ta cả nhà đều phải tao ương." Nhà ai tao ương nhà nàng cũng sẽ không tao ương, có cá hoàng đế đệ đệ, có thể xảy ra chuyện gì.

Vân dung trịnh trọng lại sợ hãi địa đạo: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói ra đi."

"Biết ta thân phận chân thật - còn có bao nhiêu người?" Việc này yêu cầu biết rõ ràng.

"Chỉ có ta, trả lại ngươi cha nuôi mẹ nuôi, những người khác đều nghĩ đến ngươi là thành vương - thị thiếp hoặc sủng phi." Đó là ta Bát ca có được hay không, loạn luân a?

"Chính là, cha nuôi mẹ nuôi như thế nào sẽ biết?" Ta nhớ kỹ ta cũng không nói gì qua -.

"Ngươi không phải thanh chuyện của ta nói cho cha mẹ? Bọn họ đến xem qua ta. Cha cùng Ngụy lão gia là vài thập niên thật là tốt bằng hữu, cho nên cũng đi bái phỏng bọn họ. Cha cho là bọn họ cũng đều biết của ngươi thân phận chân thật, không cần thận nói ra. Cha đến xem ta - lúc nói ngươi làm hoàng quý phi, ta không biết rất cao hứng." Nguyên lai là cha ta, không đúng, là ta công công dẫn đến - họa.

Ta than nhẹ một hơi: "Hoàng quý phi thì thế nào? Nhất định làm hoàng hậu ta cũng không hiếm lạ. Nói một chút ngươi ba? Cha mẹ đối với ngươi bị hư chuyện là cái gì thái độ? Còn có ngươi cứ nói nguy thân lại mời trở về?"

Vân dung cười khổ, trong đôi mắt tràn đầy thê lương: "Ta thanh nguy thân ngược đãi chuyện của ta nói cho bọn họ, cha vốn là rất tức giận - muốn đi tìm hấn lý luận. Bất quá ta thuyết ta thói quen hiện tại - cuộc sống, không muốn tái trở lại cái...kia lồng sắt lý đi, hấn còn có thể nói cái gì? Ngươi cũng biết, ta bị vứt bỏ hai lần - nữ nhân, kỳ thật cha cũng không có ý tứ nói cái gì. Còn như cái...kia nguy thân là một loại thể tiểu nhân, nghe nói ngươi đương hoàng hậu sau này tổng nghĩ tới thanh ta thỉnh trở về. Cha che Vương gia sau, tới càng cần, đơn giản nhất định bởi vì ta hiện tại nhất định cũng là cá Quận chúa." Quận chúa, có nàng như vậy - Quận chúa sao? Thương cảm đã chết. Tất cả đều là thái hậu tạo - nghiệt. Có lẽ thượng thiên muốn ta gặp phải lưu đầu đường - nàng, thể thái hậu chuộc.

"Vân dung, kỳ thật ngươi đại có thể trở lại kinh thành đi, nhượng Hoàng thượng cho ngươi tứ hôn. Ngươi hiện tại là Quận chúa, cũng đã qua đời hoàng hậu - tỷ tỷ, muốn kết hôn người của ngươi không ít." Ta còn sống nì, luận thuyết bản thân đã chết. Nàng là tề hạo - thân tỷ tỷ a, hấn cần phải sẽ cho nàng một cái người trong sạch.

"Tình yêu không quan hệ thân phận địa vị, coi trọng ta thân phận - nhân ta không hiếm lạ. Hiện tại mỗi ngày giúp ngươi đánh lý sinh ý, thật sự rất tốt. Có lẽ có một ngày hội đụng tới bản thân phụ quân, sau này nói nữa." Một năm không thấy, vân dung thật sự hảo thành thực.

"Được, cha mẹ không phải nói ngươi có thai hoan - người sao?" Dường như là nói như vậy -.

Ta nhìn ta, cười khổ: "Ta vì nhượng cha mẹ yên tâm, tìm người diễn trò mà thôi." Nàng thật sự trưởng thành, hiểu được vì phụ mẫu lo lắng. Cùng ban đầu cái...kia nuông chiều - Đại tiểu thư, quả thực là thiên soa địa biệt.

"Ngươi tội gì nữ? Hôm nay ngươi cũng là thương giới danh nhân ba? Theo đuổi người của ngươi cần phải không ít?" Ta nhớ kỹ nàng theo giống nhau nổi danh -.

"Thì tính sao? Không nói, ngươi nì? Ta xem tính ra Hoàng thượng rất ái ngươi, tại sao phải rời khỏi hoàng cung?"

"Đừng hỏi." Ta đứng dậy, thanh ánh mắt đều hướng Nguyệt Ảnh.

Ngày thứ hai sáng sớm, ta nhất định phải vân dung dẫn ta đến trang sức màu đỏ phòng đi xem một chút. Trang sức màu đỏ phòng chính là tâm huyết của ta, ta dùng N đa thủ đoạn tài nhượng nó độc chiếm ngao đầu, tự nhiên là muốn nhìn một chút hiện tại là cái gì dạng.

Đường phố thượng nhân lai nhân hướng tới, chúng ta bốn người mỹ nữ thêm một cái suất được rồi tinh rồi mù - dễ nhìn đi cùng một chỗ, mỗi người(cái) thần thái sáng láng. Nhìn, như thế rung động, không muốn trở thành tiêu điểm đồ nạm.

"Vân cô nương sớm." Người nào đó vừa thấy nàng, lập tức chạy tới chào hỏi.

Vân dung cười nói: "Lý lão bản sớm."

"Vân cô nương, sinh ý thịnh vượng a." Đi hai bước lại gặp phải một cái, nàng vẫn còn chân nổi danh.

"Cám ơn Tôn chương quý cát ngôn."

Ta cười nói: "Vân dung, người lợi hại, hiện tại nhiều người như vậy đô biết người."

"Nếu không có người, ta bây giờ còn lưu đầu đường, nào có như vậy cảnh tượng?" Cái...này là sự thật, nhưng là ta khiêm nhường -, cần phải là thái hậu khiêm -.

"Vân cô nương, sớm như vậy đến na đi? Không bằng cùng nhau uống trà?" Đối diện chào đón một vị 30 hơn...tuổi - nam nhân, ách, đây không phải khai tửu lâu - Mạnh lão bản sao?

Vân dung nhìn ta, nói: "Cám ơn Mạnh lão bản ý tốt, hôm nay ta bồi Mai lão bản xem xét trường mắt, không có rãnh rồi."

"Sao? Mai lão bản tới? Ở đâu nì?" Hắn rất có hứng thú - bộ dáng

Ta đi ra ngoài, cười nói: "Mạnh lão bản hảo, không nhận ra ta sao?" Nơi này trời cao hoàng đế viễn, tề hạo không biết ta còn sống -. (trừ phi hắn chạy đến nơi đây lại, hắn là không có rãnh rồi tới.)

Mạnh lão bản đánh giá ta, "Người.. Nhất định Mai lão bản?"

"Mạnh lão bản, gần nhất sinh ý không tệ ba?"

"Mượn Vương phi cát ngôn, tiểu nhân sinh ý còn có thể." Mạnh lão bản một bộ khiêm tốn - bộ dáng, vẫn còn thật sâu khom lưng

Ta công việc đỡ lấy hắn nói: "Mạnh lão bản khách khí, tất cả mọi người là người làm ăn, không cần đối ta như vậy khách khí. Cái gì Vương phi không Vương phi -, gọi Mai lão bản có thể." Tính, bọn họ làm như ta Vương phi liền Vương phi ba, tổng so sánh biết ta là hoàng hậu cường

"Là, phải" Mạnh lão bản đáp ứng trứ.

N phút sau, tề châu có một người(cái) nổ mạnh tin tức, trang sức màu đỏ phượng Mai lão bản, Thành vương gia - hồng nhan tri kỷ đã trở về. (đó là ta ca ca, biệt nói lung tung. Ai kêu lần trước bọn họ lung tung cho thấy thân phận, làm hại tất cả mọi người hiểu lầm)

Diễm oánh cười nói: "Chân nhìn, ảnh nhi nữ danh khí lớn như vậy." Nàng còn tưởng rằng ta chỉ là thâm cung nữ nhân, na tri đạo ta đây sao lợi hại.

Vân dung tự hào địa đạo: "Tam muội muội là tề châu thù phủ, nổi danh - kỳ nữ tử."

"Người đừng nói bị chuyện cười, thiên hạ ...nhất có tiền - còn ở nơi này nì." Nói có tiền, ta có thể sánh bằng không hơn dật phong

Đối diện một vị 40 tả hữu - nữ nhân, trang điểm xinh đẹp, nhìn thấy vân dung vẻ mặt cười - quyến rũ: "Đây không phải vân dung cô nương sao? Ta đến trang sức màu đỏ phượng bài ba ngày rồi, còn không đến phiên, người là không phải dàn xếp thoát cái?" Ba ngày? Dàn xếp cái gì? Được, nữ nhân này không phải khai sơn điểm - cái...kia sao?

"Trương tỷ tỷ, người đừng sốt ruột a. Gần nhất làm mỹ dung - nhân nhiều lắm, ta cũng không có biện pháp, người đẳng đẳng ba." Không phải, trang sức màu đỏ phượng sinh ý háo thành như vậy? Ta phải lo lắng khai chi nhánh.

Ánh mắt của nàng phiêu đến dật phong, vui mừng địa đạo: "Hắn là dật Phong công tử?" Đô lớn như vậy tuổi, đừng đánh hắn chủ ý.

Dật Phong U nhả cười một tiếng: "Đúng là."

"Trương tỷ tỷ, chúng ta đều là người quen, người cần phải thông cảm thông cảm chúng ta mới là, hôm nào ta tự mình làm cho người mỹ dung." Ta tề đến trước mặt nàng.

Trương lão bản dùng sức đánh giá ta, không xác định địa đạo: "Người là Mai lão bản?"

Ta tiếu: "Trương lão bản hảo trí nhớ."

"Dân phụ tham kiến Vương phi." Lại tới, chịu không được.

Ta vội nói: "Trương tỷ tỷ khách khí cái gì a, gọi Mai lão bản là được."

"Mai lão bản người khả đã trở về, gần nhất có cái gì tân hóa, lại phần thưởng khẩu com ăn." Khẳng định là thương trường buôn bán lời rất nhiều, bây giờ còn nghĩ tới theo phát tài.

Ta cười nói: "Đâu có đâu có, rất nhanh nhất định hảo lại một vòng niên, đến lúc đó ta xếp đặt một cái điểm khánh, hy vọng có thể đa trăm một ít." Một vòng niên, nên cấp bản quyền phí - lúc ba? Ta cũng không giỏi - tâm tình xếp đặt, yêu cầu tiền -.

"Điểm khánh?" Nàng hai mắt sáng lên.

Ta gật đầu: "Không sai, chờ ta công việc hoàn này trận triệu tập các vị lão bản khai cá hội."

"Mai lão bản thật sự là người tốt, lai, đến bên trong nhìn." Ta theo tay nàng nhìn lại, hảo lại ba chữ xuất hiện ở trước mắt, ta - thương trường... Đủ khí phái a.

Ta khoai trá - gật đầu: "Hảo, đến bên trong đi xem một chút." Ta lại đối diện oán đạo, "Người hàng nằm tại cung. Trong, rất ít ra đi, vào xem. Ta xếp đặt - thương trường, thiên hạ chỉ thử nhất gia, không còn dấu chấm phẩy."

Do Trương lão bản dẫn đường, chúng ta một nhóm năm người, đặc ý - vào hảo lại. 1. 2 lâu là danh phù kỳ thực - thương trường, thoát nhìn là một cái hình chữ nhật - không gian, đứng ở bên này trực tiếp có thể nhìn thấy cả thương trường, có lưỡng đạo môn, một cái xuất khẩu, một cái nhập khẩu. Hai bên các có thang lầu đi thông 2 lâu, cả thương trường pha cụ quy mô, ăn - xuyên -, dùng - đùa, mọi thứ có. 3 lâu nhất định tứ lâu, thanh lâu cái gì -. Nhìn mình xếp đặt - hồng thương trường, trong lòng cái...kia thích a, quả thực vô phương dùng từ nói nên lời đặt. Ban đầu ta là toàn bộ xếp đặt tốt lắm, nhưng là không có chính mắt nhìn thấy.

Trương lão bản thanh chúng ta dẫn tới nàng - 'trên châu sơn' chuyên khu, một người tuổi còn trẻ - nữ tử rất có lễ phép - đối nàng nói: "Chương quý thật là tốt." Nhìn thấy không có, những... này người bán hàng nhất định trang sức màu đỏ phượng dạy dỗ qua -.

Trương lão bản cười híp mắt địa đối ta nói: "Mai lão bản thích cái gì cứ nã, ta tổng người."

"Không dùng." Ta móc ra nhất trương trang sức màu đỏ phượng kim tạp đưa qua đi, "Đưa cho Trương tỷ tỷ." Cái...này đồ nàng không có, liền nàng na (nọ) hẹp hòi dạng.

Nàng vội vàng nhận lấy, "Cám ơn."

"Lam tỷ tỷ, điểm oán, thích cái gì cứ nã, ta như vậy nơi này - ưu đãi tạp." Những... này thấp kém đồ ta mới không cần. Chuẩn xác mà nói, nàng những thứ kia đều là tinh phẩm, nhưng là dùng thói quen hoàng cung công phẩm cùng hiện đại hoá trang phẩm - ta không hiếm lạ.

Lam lệ nói: "Ta không cần." Điểm oán cũng thuyết không cần.

"Đây không phải Vân cô nương sao? Như thế nào có rảnh rỗi lại đây." Mỗ lão bản lại chào đón. Nhìn thoáng qua dật phong, càng thêm kinh ngạc, "Dật Phong công tử?" Ai kêu hắn không có việc gì cấp thương trường cất băng, hiện tại tất cả mọi người biết hắn.

Vân dung cười nói: "Bồi mấy người bằng hữu nhìn."

"Có Vân cô nương cùng dật Phong công tử quang lâm, thật sự là vinh hạnh chi chí." Hắn vẻ mặt nịnh nọt. Dật phong hòa vân dung đều là thương giới nhân vật nổi tiếng, hắn tự nhiên tương đối tôn trọng.

"Đồng lão bản khách khí." Họ gì cũng biết, xem ra vân dung cùng bọn họ rất thuộc a. Mặc dù chúng ta cùng nhau khai quá hội, bắt quá ta đã không nhớ rõ hắn.

lại ở bên trong đi dạo một hồi, không trên đường không ngừng có người đến quấy rầy. Vân dung đại phương lạnh nhạt khéo - ứng đối, ta xem tại trong mắt, hi ở trong lòng. Nàng hiện tại hoàn toàn một bộ lão bản phái đoàn, có thể tự lập môn hộ. Điểm oán một cái kính - bội phục ta, dù sao trong tay ta ở dưới một cái ngành quản lý có thể cảnh tượng thành như vậy, ta đây cá lão bản được có nhiều hơn - bản lĩnh.

Điểm oán tùy tiện tuyển một ít đồ, những người khác giống nhau không có mua, nàng quái không có ý tứ -. Nàng dù sao một mực trong cung, đối dân gian đồ tò mò. Bởi vì ta có VIP kim tạp, cũng không có hoa bao nhiêu tiền. Tại ta biến mất trước đã sớm thanh thương trường xí hoa làm tốt, VIP tạp cũng làm hảo, ta vẫn còn bản thân giữ kỷ trương. Hôm nay xuất môn - lúc ta đã nghĩ trứ thật tốt đi dạo, cho nên đeo ưu đãi tạp. Kết hoàn trưởng, ta thanh tạp mất cấp điểm oán, mời nàng sau này thích cái gì bản thân lai mua.

Đi ra thương trường, ta cảm giác được bụng có điểm đói, còn không ăn sớm một chút ni. Trang sức màu đỏ phượng cũng có chút tâm, ta hôm nay dự định mang lam lệ cùng điểm oán đi nhấm nháp, thuận tiện quất trà lai.

Chúng ta năm người đứng ở trang sức màu đỏ phượng cửa, ta đối diện oán nói: "Nhìn thấy không có, ngọc tình cấp thái hậu - thọ lễ nhất định từ nơi này nã -."

Trịnh điểm oán hâm mộ địa đạo: "Ảnh nhi, người thật sự là quá lợi hại."

"Vân dung, như thế nào không đi vào." Lam lệ, điểm oán, chúng ta ba người đồ nhìn chiêu bài. Tầu bên trong đi tới - ráng màu cũng ngừng đầu, "Các nàng nhìn cái gì?" Không có phát hiện chiêu bài thượng cái...kia mỹ nữ giống ta sao?

Ta phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Không có nhìn cái gì? Gần nhất sinh ý như thế nào?"

Ráng màu nhìn ta, lại nhìn vân dung, chia vào người của ta nói: "Nàng là ai?"

"Nha đầu chết tiết kia, các người mai tổng tài."

"A?" Nàng ngăn người, lập tức ôm ta, "Mai tỷ, người đã trở về." Uy, biệt ôm chặt như vậy, ta sự khó thở, khỵ...

"Ráng màu, người tên gì? Gặp quý?" Không cần phải nói, chúng ta - phục linh Đại tỷ.

Ráng màu nói: "Ngươi nhìn, mai tổng đã trở về."

Ta cao hứng tiêu sái đến trước mặt nàng, "Phục linh tỷ tỷ hảo."

Nàng xem ta liếc mắt, đột nhiên quát to một tiếng, "Quý a...." Tiếp theo đã bất tỉnh, ta vưng, trên đời nào có nhiều như vậy quý? Hách vưng vân dung, hiện tại lại hách vưng một cái. Rõ ràng thiên - hội kiến quý? Ta bội phục nàng.

"Lão Mã, lão bà của ngươi hôn mê." Ta vội vàng đỡ phục linh, triều bên trong hô to.

"Sao, nàng làm sao vậy." Vừa dứt lời, lão Mã lập tức vọt ra.

Lão Mã nhìn ta liếc mắt, sắc mặt đột nhiên biến, nói: "Mai lão bản thỉnh." Làm chi?

Chúng ta mấy người thanh phục linh cho tới xa hoa đại trong bao ngồi xuống, ta đang giúp trừ lam lệ cho nàng uy thủy, lão Mã đột nhiên quý xuống nói: "Tiểu nhân tham kiến Hoàng hậu nương nương." Ta thiếu chút nữa bị hoảng sợ ngã trên mặt đất.

"Ngươi như thế nào.. Biết thân phận chân thật của ta." Ta chỉ vào lão Mã, sắc mặt rất khó khăn. Ta từng thuyết lỗ miệng, phục linh là biết ta đã làm phi tử, nhưng nàng không biết ta nhất định sau lại lại làm hoàng hậu - mạc nghiêm mặt a, tới cùng cái gì tình trạng?

"Hồi nương nương, tiện nội bởi vì bang nương nương quản lý dụ dỗ câu lạc bộ đêm, biết lan di cùng Nguyệt nhi. Nguyệt nhi từng nói qua ngươi là hôm nay - tiêu dao vương chi nữ, vân dung Quận chúa - Tam muội, cũng là đã qua đời hoàng hậu (ta còn ở nơi này nì, nơi nào đã chết?). Tiện nội đã từng thấy qua nương nương đích thực diện mục, nàng nói cho cửa - chiêu bài đúng là nương nương. Tiểu nhân thấy nương nương - dung mạo, kết luận ngài nhất định Hoàng hậu nương nương." Mạc Văn Xương là tể châu nhân, cho nên nhất bị phong vì Vương gia liên huyền ai ai cũng biết. Cái... này Nguyệt nhi cũng thật đúng là lắm miệng, không có việc gì tình thân thân phận chân thật của ta nói ra làm chi? Ta biết phục linh tại sao hôn mê, ta rõ ràng đã đã chết còn ra hiện, nàng làm như ta là quý.

"Ngươi không có thanh sự nói cho nói cho người khác ba?" Tốt nhất biệt khiến cho mọi người đều biết.

"Nương nương yên tâm, chuyện này sự tình quan trọng đại, tiểu nhân không dám nói." Vậy là tốt rồi.

Ta bất đắc dĩ cười một tiếng: "Hiện đức văn định ngọc dung hoàng hậu" đã đã chết, bắt đầu từ hôm nay ta vẫn là mai anh, vẫn là các ngươi lão bản."

"Phải" lão Mã rất cung kính - lui tại một bên.

"Mã đại ca, ngươi đừng như vậy a, vẫn còn theo trước kia giống nhau bất hảo sao?" Vốn muốn gọi Mã thúc -, nhưng là gọi phục linh tỷ tỷ, gọi hần đại thúc.... Đại gia nàng.

"Tĩnh." Lam lệ đã thanh phục linh cứu tỉnh, phục linh phản ứng đầu tiên nhất định quý trên mặt đất, "Dân phụ tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Ta công việc đỡ lên nàng, "Phục linh tả, ngươi làm chi? Mau đứng lên, chúng ta đều là cả nhà." Ta nhất định làm nị hoàng hậu tài chạy, hiện tại lại tới này sáo.

"Dân phụ không dám."

Vân dung cười nói: "Ngươi đừng như vậy khách khí, Tam muội làm nị hoàng hậu, len lén chạy đến -. Nếu như ngươi tái gọi tha nương nương bị nhân đã biết, nàng khả phạm vào khí quân chi tội, muốn giết đầu -, chúng ta đồ thoát ko được liên quan." Cũng uy hiếp - tương đối lợi hại.

"Phải" lão Mã cùng phục linh cùng nhau trả lời.

"Mã đại ca, phục linh tả, cùng nhau ngồi xuống ăn một chút gì ba, ta đói bụng."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 3: có lẽ là lấy cớ

Tại trang sức màu đỏ phượng ăn sớm một chút, ta nhượng ráng màu mang điểm oánh cùng lam lệ thể nghiệm thoáng cái thịnh hành tể châu - mỹ dung. Dật phong bản thân nơi đi dạo, hần vốn là nghĩ đi theo ta, bị ta cấp đuổi rồi. Ta dự định cùng vân dung đi cùng thăm cha nuôi mẹ nuôi cùng ôn nhu, mang theo dật phong có nhiều bất. Vân dung hiện tại chính là danh nhân, nhất đi tới cửa, thủ vệ vị...kia lập tức cười nói: "Vân cô nương tới, tiểu nhân đi thông báo một tiếng."

Vân dung tiểu: "Không cần, ta trực tiếp đi vào có thể. Được, nhà các người phu nhân cùng biểu tiểu thư có ở đây không?"

"Tại, tiểu thư thỉnh."

Ta cùng vân dung cùng nhau đi ở trong đình viện, ta hỏi nàng: "Có bao nhiêu nhân biết người thân phận thật sự là Quận chúa?" Trên cơ bản đô gọi nàng Vân cô nương, nhưng là lão Mã gọi nàng Quận chúa, cho nên ta có này chất vấn.

"Trừ...ra Ngụy gia nhân, lão Mã vợ chồng, không có nhân biết." Chúng ta đô đã thói quen bình dân hóa - cuộc sống, đã biết không biết muốn dẫn đến bao nhiêu phiền phức.

"Lão Mã vợ chồng làm sao mà biết được?" Ngụy gia nhân biết có thể, chính là...

"Ta cũng không biết, nếu không phải hân hôm nay đột nhiên gọi Quận chúa, ta thật không biết hân biết." Hảo đi vòng khâu - nói.

"Ta hiểu được, người một mực gọi Tam muội, bọn họ biết thân phận của ta, tự nhiên cũng hiểu thân phận của người." Cần phải là có cái...này khả năng ba, dù sao chúng ta chưa từng có đối ngoại nói qua.

"Cần phải là như vậy." Vân dung cùng đồng ý ý nghĩ của ta.

Vân dung vừa dứt lời, chợt một hồi thanh thúy - thanh âm: "Vân dung cô nương."

Ta cũng không tự chủ được - ngẩng đầu, thấy ôn nhu trong tay nâng một cái chén đĩa, cười dài tiêu sái lại đây.

Vân dung cười nói: "Ôn nhu, phu nhân - bệnh hảo một ít sao?"

Ôn nhu cười khổ, "Cũng như vậy ba, ta vừa lúc cho nàng đưa nôi."

"Mẹ nuôi bị bệnh?" Ta thốt ra, ta đây vừa xuất hiện nàng có thể hay không cũng thanh ta đương Quý Hôn, này cả kinh hách bệnh tình càng thêm nghiêm trọng?

Ôn nhu, trợn mắt hốc mồm - nhìn ta, "Người là..."

Ta trở mình mắt trợn trắng: "Ta đương nhiên là mai ảnh, nan không được nàng còn có đệ 2 cá con gái nuôi?"

"Hoàng hậu nương nương." Ôn nhu thoáng cái thanh chén thuốc cùng chén đĩa cùng nhau nhét vào đĩa lúc thượng, quỳ xuống triều ta hành lễ. Ta khoái nôi điên, ra cung cũng thoát khỏi ko được 'hoàng hậu' này hai cái chán ghét - chữ. Tề hạo nhất định ăn no chóng, cũng không có việc gì phong ta làm hoàng hậu, khiến cho ta hiện tại rất phiền.

Ta đỡ lên nàng, bắt đắc dĩ địa đạo: "Cái gì hoàng hậu, ta nhất định mai ảnh."

Vân dung cũng không nại địa nhìn ta cười khổ: "Muội muội, người phiền phức lớn."

"Ta nghĩ ta cần phải rời đi nơi này, tìm một chỗ một lần nữa bắt đầu." Ta xác thật có cái...này ý nghĩ, ngọc tình chính là giúp ta quản lý qua trang sức màu đỏ phurong -. Không chuẩn ngày nào đó nàng lại chạy về lại... Nguyên bốn cho là đã chết đầu xuôi đuôi lọt, thật không ngờ a, từ ra phiền toái nhiều như vậy.

Ta nhặt lên đĩa thượng - được, một tay lôi kéo tiểu thư, "Đi thôi, đi xem mẹ nuôi."

Ôn nhu không nói lời nào, chỉ là gật đầu. Vân dễ dàng tha thứ không được nói: "Ôn nhu, nàng là đốt cung điện chạy đến -. Ngàn vạn lần không thể thanh thân phận của nàng tiết lộ đi ra ngoài, nếu không hội khai ra giết người họa." Cũng vân dung có biện pháp a.

Ôn nhu cả kinh, dùng sức gật đầu, bất quá ta có thể từ ánh mắt của nàng lý nhìn ra 'sợ hãi' hai chữ.

"Ôn nhu, mẹ nuôi rất cuộc là làm sao vậy? Rất nghiêm trọng sao?" Hay là vì ta khí bệnh -, ta - lỗi chính là phi thường lớn.

"Di nương chỉ là thờ khờ khề lại tái phát, hiện tại đã không có gì đáng ngại." Nhìn ra được nàng trả lời thật sự câu nệ.

Đi tới mẹ nuôi - gian phòng, nghe được bên trong vài tiếng ho khan, tiếp theo là họa họa đạo: "Phu nhân, cẩn thận." Xem ra có điểm nghiêm trọng, ta dự định nhượng lam lệ cho nàng trị liệu thoáng cái. Dù sao tại chúng ta sinh thấp nhất triều - lúc, nàng đã cho ta quan ái. Ở trong lòng, thanh nàng đương mẫu thân.

Ta đi ở phía trước, các nàng lưỡng đô theo ở phía sau. Nương chính bán nằm ở trên giường, thờ hỏn hỏn, họa họa giúp nàng phách bối.

Nàng vừa thấy chúng ta, vội nói: "Quận chúa, thứ cho dân phụ không thể cho người thỉnh an." Đầu nhanh đã chết, vẫn còn nhiều như vậy lễ nỉ?

Ta công việc qua, nói: "Nương, người đô bệnh thành như vậy, cũng đừng đề những...này lễ nghi phiền phức."

"Nương?" Nàng ngẩn người.

Ôn nhu nói: "Nàng là Mai tiểu thư." Không dám nói ta là hoàng hậu. Nương hút thuốc nhất lãnh khí, "Hoàng hậu nương nương.."

Ta biết nàng lại muốn đa lễ, nói: "Nương, cái gì hoàng hậu, ta là con gái của người mai ảnh." lại cúi đầu tại nàng bên tai nhỏ giọng nói: "Ta là đót cung điện trả tử chạy đến -, người nếu là thanh ta thân phận nói ra, chẳng những ta muốn chết, mặc gia đô trốn không thoát quan hệ." Tính, cũng dọa dọa - tương đối hảo, ta hiện tại đô đã khoai sụp đổ.

Mẹ nuôi gật đầu, nói: "Họa họa đi ra ngoài."

Họa họa thức thời - thối lui khỏi, vẫn còn thuận tay mang cho môn. Mẹ nuôi vẫn còn đỡ tay của ta, bắt quá cúi đầu: "Dân phụ tham kiến nương nương." Lại tới, chịu không được.

Ta khỏ thán một tiếng: "Nương người làm chi? Ta nói, ngọc dung hoàng hậu đã chết, ta là con gái của người. Người như vậy gọi, người muốn hại tử ta?"

Rất lâu, nương tài trả lời một tiếng: "Phải "

"Nương, ta gọi là người một tiếng nương, người vĩnh viễn đều là mẹ ta." Ta ôm nàng, nhẹ nhàng mỉm cười.

~~~~~

"Ta chịu không được, tề hạo tên hỗn đản này, ăn no chống thanh ta phiền trở về làm hoàng hậu. Hiện tại tất cả mọi người biết ta là hoàng hậu, ta vẫn còn sống thế nào a." Ta trốn ở trong phòng, dùng sức hô to, còn không đoan - nã cái bản trút.

"Ảnh nhi có phải hay không điên rồi?" Vân dung thật sự nhện không được vấn.

Lam lệ thân nhiên nói: "Tùy nàng đi, phát tiết là tốt rồi."

Diễm oánh cũng nói: "Vân dung cô nương không cần sốt ruột, nàng nhất định như vậy - tính tình." Nhân gia là ta tả, so sánh nàng hiểu rõ ta có được hay không.

"Ta xin khuyên tam vị đi xa diễm, nàng trở mặt." Dật phong, biệt vu hãm người tốt a.

Đương vân dung thuyết còn muốn mang các nàng hai cái đến trang sức màu đỏ phùng đi dạo một chút, tính thả ba người rồi đi - lúc, dật phong về mặt cười gian, đẩy cửa ra đi tới, "Ảnh nhi, sinh hoàn khí không có?"

"Không có.. Ta nghĩ giết hán, hán hồ Bồn cô nương cả đời." Ta vẫn nghiêng răng nghiêng lợi - mắng.

Dật phong tiểu: "Nếu như người cảm giác được nơi này bất hảo, hoá cá địa phương như thế nào?"

"Đi đâu?" Hồi câu lạc bộ đêm khán tam diễm mỹ nữ? Làm lão bản cũng không cần làm tú bà. Làm tú bà - hoàng hậu, ta thật đúng là độc nhất vô nhị.

"Tùy tiện đi đâu, chỉ cần người muốn đi, ta sẽ cùng người đi."

"Ách.. Coi như hết, ta muốn đi cũng là bản thân đi, ta một cái nhân có thể hành -." Không cần đi theo ta, ta hiện tại vô tâm tư đàm tình cảm - vấn đề.

"Người.. Cũng không quên được." Dật phong nụ cười trên mặt không phải như vậy tự nhiên, ta đây trương thôi miệng, ban đầu nói gì đó a, hiện tại được, phiền phức tới.

Ta thần sắc buồn bã, đạm tiểu: "Thuyết quên liền quên - sao? Nghĩ quên một cái nhân, không phải dễ dàng như vậy -."

"Ta chờ người." Chờ ta? Có thể đẳng mấy năm ni? Mười năm bát tái? Cũng nửa đời? Cả đời?

Ngao mạn chậm thu thập trứ bị ta tạp nhất địa - địa phương, không chút để ý địa đạo: "Người có thể chờ ta bao lâu? Có thể chờ ta cả đời sao?"

Nàng trước sau như một u nhã - tiểu: "Ta nói rồi, ta chờ người, cho dù là cả đời."

"Ta đáng giá sao? Ta chỉ là tàn hoa bại liễu, trong lòng còn có người khác, đáng giá sao? Thật sự đáng giá sao?" Ta hỏi, nước mắt rớt đi ra. Ta thật hận, hận bản thân ái - không phải hán.

Hán nhìn đôi mắt của ta, kiên định địa đạo; "Đáng giá."

Ta vội vàng cai đầu dài sau khi từ biệt đi, "Kỳ thật na (nọ) thiên ta là thương tâm qua, lung tung thuyết -, người đừng cho là thật a." Ban đầu rõ ràng là quyết định cùng hán chung một chỗ, hiện tại lại sợ hãi, ta quả thực là điên rồi!

Hán cười khò: "Ta biết, chính là ta còn là nguyên ý chờ, ai kêu ta chết tâm thấp địa - thích thượng người ni."

"Ai, ta lý giải, chỉ là.. Có lỗi với, người biết ta thích hấn -."

"Ta tới cùng nơi nào so ra kém hấn?"

"Người rất tốt, so với hấn hảo một ngàn bội, chính là.. Tâm lý của ta chính dung được hạ hấn. Quái chính quái, ta...trước gặp được hấn."

Ban đêm, đi một mình nhân đi ở từ xưa - trong viện, tâm trở nên Âm Nhiên khôi lai. Không biết hấn thế nào? Có thể hay không nghĩ ta nữ? Đột nhiên phát sinh như thế biến cố, ta chịu không được, hấn chỉ sợ cũng chịu không được. Ta cúi đầu cười khổ, có lẽ hấn đang theo dõi cá mỵ lệ - phi tử chung một chỗ ba? Mà ta, đã sớm bị quên lãng. Ta một mực cho là bản thân thật là đặc biệt - nữ nhân, cho dù làm hoàng đế - nữ nhân cũng sẽ làm được có phong cách. Kết quả nì, cũng bại bởi giang sơn.

Kỳ thật ta cũng không biết tại sao mình sẽ rõ mắt trương đảm - xuất hiện ở trang sức màu đỏ phượng, có lẽ không bỏ xuống được vẫn có lẽ giả kim tiền chỉ là lấy có, ta cuối cùng cấp cho bản thân tìm cá trở về - lý do. Có lẽ trong lòng chân chính không bỏ xuống được chính là na (nọ) phần đã mất đi - tình cảm, thậm chí là hy vọng hấn tới tìm ta ba. Chính là, tìm được lại như thế nào? Hoàng hậu đã chết, táng tại phi lăng, đây là sự thật. Cho dù chúng ta lại lần nữa gặp phải, tương lấy cái dạng gì - thân phận đối mặt lẫn nhau? Vợ chồng? Bằng hữu? Hay là tình nhân? Nan không được ta hoán cá thân phận tái theo hấn trở về? Ta rốt cuộc là làm sao vậy? Rõ ràng đã chán ghét cung đình mới có thể chạy đến, trong lòng khước thủy chung là không bỏ xuống được. Gần nhất ta cuối cùng là ở nghĩ, hấn có thể hay không biết ta còn chưa chết, hội không biết đột nhiên tới tìm ta. Nếu như hấn thật sự đã cho ta đã chết, không đến tìm ta, ta sẽ cảm giác được rất khó chịu ba! Ta trước kia công tác sạch sẽ lưu loát, hiện tại khước ướat át bản thủ, ta chân hoài nghi ta còn là không phải nguyên lai - cái...kia ta. Nguyên bản là thiên y vô phùng - xếp đặt chết giả, không muốn hấn biết ta còn sống, hôm nay khước cổ ý chạy đến xuất đầu lộ diện, tại chân hoài nghi bản thân là điên rồi.

Nhìn cây già, ta nghĩ khôi hấn từng tổng qua ta nhất kiện đồ. Bởi vì mai được không sâu, tùy tiện phui thổ, làm thành phổi sức - ngọc bích xuất hiện ở ta trước mắt. Đêm nằm ở trong tay, lạnh lạnh -, không có một tia nhiệt độ. Đây là hấn tổng ta - đệ nhất dạng đồ, ta thật sự không nỡ ném xuống. Giờ tay lên, nhìn cái...kia làm công không được tốt lắm - giới chỉ, trên mặt lộ ra nhân nhạt - nụ cười. Tại hiện đại không có gặp phải có tư cách hướng ta cầu hôn - nam nhân, tại cổ đại cuối cùng có.

Lần đầu tiên cảm giác được cái...này sân rất yên tĩnh, rất thích hợp ta đây cá chán ghét thế giới - nhân. Tàn nhi ở chỗ này sinh sống 17 niên, không biết nàng có thể hay không tưởng niệm. Nghe nói, tàn nhi hiện tại là vương hậu, không biết nàng có được hay không? Cung đình - đấu tranh nàng có thể thích ứng sao? Còn có ngâm thu, hôm nay - hoa dương Quận chúa, dường như là tàn nhi - đệ muội. Tàn nhi, ngâm thu, trời thu, ba cái nha đầu chung một chỗ, cần phải sẽ không cảm giác được tịch tịch.

Ban đầu ta thiêu cung - lúc, từng giao cho ngâm thu một phong thư, muốn nàng đưa cho tề hạo. Ta tại tín lý muốn nàng phong ngâm thu vì Quận chúa, tề hạo có lẽ là sợ tàn nhi tịch tịch, thanh nàng cùng tàn nhi giá đến một chỗ đi. Các nàng cũng có bạn, chính là ta nì, cái gì cũng không có.

Nghĩ tàn nhi, muốn đi xem nàng. Nàng là ta đi tới cái thế giới này thấy - người đầu tiên, cũng là trên đời này đối ta ...nhất chân tâm -. Vì ta, nàng thanh bản thân - hạnh phúc đô hy sinh. Đối nàng, ta trừ...ra ấy náy nhất định cảm kích. Nghe nói, thiên lý quốc phong cảnh đẹp hơn, người tài thiên lĩnh, ta có thể lo lắng đi xem một chút. Trong cung - cuộc sống đơn điệu, ra cung, càng thêm đơn điệu. Trước kia còn muốn trừ như thế nào phát tài, hiện tại tựa hồ đối kim tiền không có gì dục vọng rồi. Buổi sáng vẫn dung cho ta hồi báo hiện tại - kinh doanh tình huống, trước mắt đan trang sức màu đỏ phượng đã thu vào 100 vạn lượng. Câu lạc bộ đêm cùng tụy xuân lâu càng là lợi hại, trước mắt đã thu vào 180 đa vạn lượng. Mặc dù thuyết bình thường chuyện tình đều là lan di làm chủ, chính là trăm - tiền là thống nhất do vận dụng quản lý -. Mỗi tháng để, vận dụng đều có đến lộ châu đi thu hoạch trưởng, sau đó thống nhất tồn tại khôi lai. Cái...này vận dụng, vẫn còn thật không là tỉ mỉ. Ta rơi vào giang lý na (nọ) đoạn thời gian, ngọc tình lấy bằng hữu của ta - thân phận, cũng giúp ta đã làm một đoạn thời gian. Bất quá, các nàng lưỡng cùng phối hợp, rất có kế hoạch - công tác. Ta nói ra ngọc tình đích thực thực thân phận, vận dụng bị dọa cho hoảng sợ. Nàng thuyết, nàng đời này cũng không có nghĩ tới có thể theo công chúa cùng nhau việc buôn bán. Nho nhỏ trang sức màu đỏ phượng, đã tới một cái hoàng đế, một cái phi tử, một cái Vương gia, một cái công chúa, còn có thiên hạ ...nhất có tiền - nhân, lão bản cư nhiên vẫn còn đã làm hoàng hậu. Tầm tắc, lợi hại. Ta hiện tại - tiền đủ rồi ta hoa kỳ bối tử, không muốn tái phát triển sinh ý. Sinh ý thượng chuyện có vận dụng giúp ta quản lý, cần bản không cần quan tâm. Sống ở chỗ này ta vẫn còn sợ hãi ngọc tình đột nhiên xuất hiện nì, du lịch thiên hạ thật sự là cá không tề - chủ ý.

Không sai, ta biết hấn thanh ta táng vào phi lăng - lúc đích xác cảm giác được hấn rất nhỏ khí, hoặc là cảm giác được hấn khi dễ ta. Chính là tỉ mỉ vừa nghĩ, hấn căn bản là cá loại...này nhân. Theo hấn vợ chồng lâu như vậy, ta tự hỏi là thiên hạ hiểu rõ nhất người của hấn. Hấn thanh ta táng tại phi lăng, nhất định có cái gì đặc thù nguyên nhân. Ta cuối cùng là hồi ức trừ bản thân na cá mắc xích xảy ra vấn đề, hấn là không phải hoài nghi từ - cái...kia căn bản là không phải ta? Dù sao hấn có thể chỉ điểm giang sơn, chỉ số thông minh không phải người bình thường có thể so sánh -. Cũng là phần này hoài nghi, ta không tự chủ được - thanh bản thân cấp bại lộ. Nếu như hấn tới đây lại, nhất định sẽ có ta - tin tức. Có lẽ ta là muốn biết, bản thân ở trong lòng hấn - phần lượng. Hấn là phủ đối ta có tâm, hay không còn nhớ kỹ trang sức màu đỏ phượng là của ta sản nghiệp. Cho dù không biết ta còn sống, cũng tới nhìn đồ vật tư nhân. Thậm chí biết chúng ta không có khả năng tiếp tục đi xuống đi, cũng cho hấn một cái cơ hội, cũng cho mình một cái cơ hội. Thương yêu trung - nữ nhân thật là ngu, chính mình không phải là một ví dụ sao?

Nói là du lịch thiên hạ, như là cho mình tìm việc làm. Nhượng bản thân không thêm nghĩ nữa hấn, không hề...nữa gây ngốc - chờ đợi. Càng như là lại một lần nữa vô lực - trốn tránh, ta nghĩ trốn đi, cho dù hấn thật sự tới, cũng sẽ không nhìn thấy ta, nghĩ thanh hấn từ trong trí nhớ hoàn toàn san sát. Muốn gặp, lại không muốn gặp. Không muốn có liên lụy, rồi lại không tự chủ - ái, ta đều nhanh bị bản thân cấp bức điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 4: lại chậm một bước

Ta đủ tỉnh táo, nhưng đôi khi cũng sẽ trùng động, có chút bản thân cho rằng chính xác chuyện, quyết định sẽ đi làm. Cho nên, đệ 2 thiên sáng sớm, ta đơn giản - thu thập bao vây, đeo vậy là đủ rồi - tiền, ta dự định ngao du thiên hạ. Nói là ngao du thiên hạ, kỳ thật là bắt buộc bản thân bắt hãn cho quên rồi. Ta thật sự là càng sống vội đi trở về, đường đường chính cung quốc mẫu không làm, chờ hãn tới tìm ta ta cho...nữa hãn đương tình phụ sao? Suy nghĩ N thứ sau, ta cho rằng quên hãn phương pháp tốt nhất nhất định không thấy, đóa xa một chút thật là tốt. Thời gian là tốt nhất kim sang được, tâm linh - đau đớn...nhất yêu cầu thời gian lại trị liệu.

Trang sức màu đỏ phượng - sinh ý có vân dung cùng lão Mã vợ chồng, ta còn là tương đối yên tâm. Còn như lam lệ nữ hiệp, trình diễn oánh nỡ nữ cùng tuyệt mỹ - tam giác luyện quan hệ hãy để cho chính bọn hãn xử lý ba, ta đây gọi bao thủ không bao sinh. Đã thanh điểm oánh mang ra cung, sau này liền thuận theo tự nhiên ba.

Dật Phong đại ca là thái độ kiên quyết - muốn đi theo ta, nói là một nữ hải tử xuất môn tại ngoại không có phương tiện. Nói giỡn, ta hiện tại có thể vẫn có thể võ, còn có tiền, ai dám đến gây chuyện ta? Đánh tới hãn rằng rơi đầy đất đó là tiện nghi -.

Tại lam lệ, điểm oánh cùng vân dung - đau khổ khuyên bảo hạ, ta còn là quyết định mang cho dật phong. Thuận tiện nói cho vân dung, nếu có một ngày nàng từng - mười phu tìm lại, liền thuyết ta cùng dật phong ngao du thiên hạ, vĩnh viễn không trở lại, cũng không biết chúng ta sẽ ở na xuất hiện. Kỳ thật ta hiện tại na (nọ) ba cái nữ cầm thú đích ý tứ, nhất định nghĩ thanh Bôn tiểu thư cái...này khó giải quyết hóa cấp nhanh lên một chút tổng xuất đi. Nhìn, dật phong đã kim lại suất khí, đối ta chuyên tình, ba người tự nhiên thanh hãn liệt vào cuối cùng mục tiêu. Ta nhượng dật phong đi theo ta, kỳ thật cũng có cho hãn một cái cơ hội đích ý tứ. Theo trong cung vị kia là không có khả năng, ta cũng không có thể cả đời không lấy chồng ba. Coi như ta là tiểu cường cũng không phải thiết làm -, lúc một mối cũng cần có bà vai cho ta dựa vào. Dật phong đối ta chết tâm thấp địa, điều kiện hảo được không có chuyện thuyết, ta còn là nghĩ thử tiếp nhận hãn.

Lâm xuất phát trước, ba nữ tử từ từ là lôi kéo ta rót nước mắt, giống như là ta gia hình trạng giống nhau. Lam lệ cùng vân dung lời thề son sắt - cam đoan hội chiếu cố hảo điểm oánh sau này, ta tài yên tâm - rồi đi.

Thậm chí vẫn còn thông mấy người nhiệm vụ, đệ nhất, trang sức màu đỏ phượng - chiếu bài thay đổi, hoán Nguyệt nhi - bức họa. Nàng hiện tại chính là hoa khôi, đáng giá a.

Đệ nhị, ta muốn vân dung cấp đại gia giải thích rõ sở, ta cũng không phải cái gì Vương phi, chính là lão công cùng Vương gia có điểm giao tình. Ta thật sự chịu không được, tất cả hoang ba.

Ta cùng dật phong hai người giờ phút này đang ngồi ở trong xe ngựa. Nhược vấn mục đích địa, ta cũng không biết, dù sao na hảo chơi liền na chơi. Có cường đại - kinh tế thực lực làm hậu thuẫn, ta - nhiệm vụ nhất định nhượng bản thân vui vẻ, hoàn toàn quên người kia.

"Phong đại ca, người đã thông tri tuyệt mỹ tới đón hãn - tân lão tình nhân, hãn rất nhanh sẽ tới ba?" Chúng ta vừa ra khỏi cửa, lập tức cấp tuyệt mỹ lực đưa tin, muốn hãn lại 'bảo vệ' lam lệ điểm oánh. Bọn họ tam giác luyện sớm muộn muốn giải quyết, vì không dao động cập đến ta, cho nên tại ta ngoại xuất trong lúc tốt nhất giải quyết rõ ràng.

Dật phong vẻ mặt cười gian: "Đương nhiên, có hãn dễ chịu -." Diễn hình - tổn hại hữu, không giúp công việc vẫn còn thêm phiền.

"Khụ.. Phong đại ca, người thật có thể đi theo ta nơi lâu lỏng sao?" Ta đưa ra bản thân - chất vấn.

Dật phong trình trọng - gật đầu: "Đương nhiên, nếu không đi theo người làm chi?"

"Ta không rõ, người không cần làm sự sao?" Hãn lớn như vậy - gia nghiệp, không phải thiên thượng té - ba? Không cần công tác sao? Ta xem vân dung cũng rất công việc.

Dật phong thân nhiên nói: "Không có gì hảo công việc -, huống chi có ngọc tình."

"Chính là.. Người lớn như vậy gia nghiệp, sẽ không chuyện gì yêu cầu xử lý - sao? Chẳng lẽ trưởng mắt cái gì - không cần người có trách nhiệm sao?" Ta cau mày, ta hiện tại mới có như vậy điểm gia sản liền mệt chết, có một ngày theo hãn na (nọ) còn phải. Chính là ta xem hãn thủy mị được muốn chết, cái gì cũng không làm.

"Một năm cũng công việc như vậy mấy tháng, mặt khác thời gian ta đều là thủy mị -." Dật phong vẻ mặt cười gian: "Ta chỉ yêu cầu thật tốt hưởng thụ là được, huống chi là cùng người, cho dù không có rãnh rỗi cũng muốn bảo vệ người." Ta có như vậy nhược sao? Rất giống là yêu cầu bảo vệ - nữ nhân sao?

"Sao, có phải hay không các hiệu buôn một năm thanh một lần trưởng mắt, sau đó người trong lúc mấy tháng nội đem xử lý xong." Cần phải là như vậy ba.

"Không sai." Trả lời thật sự sáng khoái.

"Chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ phía dưới - nhân tham ô hoặc là cuốn khoản bào, còn có thể là sinh ý soa cái gì -?" Ai, gia đại nghiệp đại nhất định phiền phức a, không đứng, trước mắt nhà hần liền hần một người..

Hần cười đến rất ranh mãnh, "Ngươi không tin ta, cũng muốn tin tưởng Hoàng thượng." Đối với người kia, ta một mực rất tin tưởng.

Ta đẩy ra rèm, cười nói: "Mùa hè, phong cảnh rất đẹp, bất quá ta thích trời thu, thiên Diệp Phiêu Linh, đẹp quá -."

"Thích cái gì thụ?" Hần hàm chứa vui vẻ hỏi ta.

Ta oai trừ đầu: "Ta nghĩ nghĩ, ta thích hoa đào, vừa vui hoan khán lạc diệp, cũng không biết." Ta thành thật - nói ra ý nghĩ của chính mình.

"Hiện tại nghĩ hảo đi đâu sao?" Bởi vì xuất phát - lúc hần hỏi ta đi đâu, ta nói không biết.

"Bây giờ còn là không biết a, ai, thương cảm - ta a, không có chỗ có thể đi." Ta trang được tội nghiệp, cũng cười được dễ dàng, đã không cười như vậy dễ dàng. Dật phong là một rất dễ dàng ở chung - nhân, trên người hần cái loại... này tao nhã, ôn hòa, sẽ mời tâm tình không tự chủ được thật là tốt khỏi lại. Càng tao nhã - nụ cười trung vẫn còn mang theo nhất tử uể oải, dường như là ...nhất ẩm áp sáng rõ chiếu lên trên người giống nhau, như vậy - nam nhân thật sự là cực phẩm. Coi như ta không lấy hần cũng không có thể tiện nghi người khác, tốt nhất nhất định thanh hảo tỷ muội giới thiệu một cái cho hần, nước phù sa không lưu ngoại nhân điền a. Ách, tính, tình cảm việc này nói không rõ so.

"Phong gia đại môn vĩnh viễn vì ngươi mà khai, chỉ cần ngươi không ngại, ta lập tức bát sĩ đại kiêu đem ngươi sĩ trở về làm Phong phu nhân." Hần cười đến du côn du côn -, chính là vẫn cảnh đẹp ý vui. Ở trước mặt người ngoài, hần đều là rất tao nhã, rất lạnh nhạt, chính là hần ở trước mặt ta, khước có thể bằng phẳng. Ta thật sự là dữ dội may mắn, thiên hạ xuất sắc nhất - hai cái nam nhân đều đối ta thành thật với nhau. Làm sao kỳ bất hạnh, ái thượng không nên ái - cái...kia.

Ta thôi hần một cái: "Thiệt, không hiếm lạ."

"Chính là ta hiếm lạ a, ngươi biết cách làm giàu. Nếu là ta đem ngươi phiên trở về làm đương gia chủ mẫu, Phong gia - sản nghiệp cần phải hội so sánh hoàng thượng còn nhiều." Ta đã bị phiên đi làm một hồi hoàng hậu, một điểm cũng không hảo chơi. Cái gì đương gia chủ mẫu, ta mới không cần ni, phiền phức.

Ta le lưỡi, "Ngươi dật Phong công tử phú giáp thiên hạ, chẳng lẽ còn coi trọng ta những... này đồ cưới không được? Bất quá nói thiệt cho ngươi biết, ta - trang sức màu đỏ phượng nhất định bán của cái lấy tiền mặt sáng khoái sơ ngươi tiền - trang sức làm tư bán. Sau lại mới có dụ dỗ câu lạc bộ đêm, mới có túy xuân lâu."

"Ai, ngươi có biết hay không, ta đưa cho ngươi đồ tất cả đều là của ta đội tàu tổng hải ngoại mang về tới đồ, ngươi liền như vậy đương." Dật phong lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ.

"Dựa vào, ngươi như vậy có tiền như thế nào hẹp hòi thành như vậy a? Hôm nay trang sức màu đỏ phượng trị bao nhiêu? Hơn nữa ngươi không phải lại chuộc đồ tới sao?" Ta đây nhân - da thật đúng là đủ hậu -.

"Thật tốt, ngươi Đại tiểu thư biết cách làm giàu, có thể ba." Đây là sự thật, không cần hần thuyết N thứ.

"Phong đại ca, chúng ta hợp tác việc buôn bán có được hay không?" Ta trát trát nhãn tình, vừa nhìn cũng biết không có hảo ý.

"Ngươi lại muốn làm chi?" Dật phong đã tương đương hiểu rõ ta, ra cung trước ta những... này mưu ma chước quỷ liền đủ hần chịu được. Hần đường đường đệ nhất thiên hạ thủ phủ, cư nhiên kiên nổi lên bất cóc - hoạt động, hơn nữa là tự mình động thủ, na (nọ) không phải sợ lòi đuôi.

Ta cười hắc hắc: "Không có gì, ta nghĩ khai cô nhi viện a, làm điểm công ích sự nghiệp." Hần như vậy có tiền, vì xã hội làm điểm công hiến.

Dật phong ngưng mi: "Cô nhi viện? Có phải hay không thu dụng không nhà để về hải tử - địa phương? Tìm một ít không có dựa vào - quả phụ đi chiếu cố những... này hải tử, gọi là gì.. Viện trường mục mù?"

"Làm sao ngươi biết -?" Ta kinh ngạc a, sẽ không hần cũng là từ hiện đại tới ba.

Dật phong về mặt đau khổ, "Hoàng thượng đã sớm hạ lệnh cả nước các nơi mở cô nhi viện thu dụng không nhà để về - hải tử, vẫn còn nhượng ta quyền ra 20W lương. Ta vẫn còn kỳ quái Hoàng thượng như thế nào sẽ có như thế ý nghĩ, hôm nay xem ra cũng là của ngươi chủ ý ba." Ách, ta lại chậm một bước. Ta tại sao luôn soa hần như vậy điểm một cái ni? Không cam lòng a. Ta nhất định cũng là cá có kiên thức - hiện đại nữ tính, như thế nào hội so ra kém hần ni?

Ta lờm hần một cái: "Trừ...ra ta ai sẽ có giới tâm? Bất quá hần sai lầm rồi, vẫn còn cần phải giáo bọn nhỏ đọc sách, vô luận nam nữ đô yêu cầu học tập. 20W lương làm sao vậy? Ngươi tiền trang sức cũng không có tổng giá trị 20W lương -, chẳng lẽ vì quốc gia đã làm công hiến bất hảo sao?" Ta tò mò - vấn: "Hần đến lúc nào ở dưới mệnh lệnh."

"Chính là ngươi hạ táng sau này, nói là vì hoàng hậu tích phúc." Chính mình - phúc bản thân hội tích, na yêu cầu hần quan tâm.

Ta cười khổ: "Ta lại chậm một bước, ai, cuối cùng so ra kém hần a."

Dật phong càng là một bộ khổ qua - quả mướp đắng mặt, không biết - còn tưởng rằng Phong đại soái ca bị cường gian ni, tối hậu hần bị thống - hô lên

một tiếng: "Ta - 20W lưỡng a." Hạp hỏi, không phải 20W, làm thủ phủ, ra điểm huyết ta cần phải -. Nhìn hiện đại những... này người có tiền, cũng biết làm công ích sự nghiệp qua lại tòa soạn báo hội. Đối hấn cái... này không có gì giác ngộ - cổ nhân, phải muốn tề hạo buộc hấn mới được.

"Đi tìm chết a, hạp hỏi cái gì? Ta cũng dự định quyền 20W lưỡng đi ra ngoài, bắt quá lấy của người danh nghĩa." Nếu hỏi không được hiện đại, trong lúc nơi này vì bọn nhỏ làm điểm chuyện tốt.

"Tại sao lấy danh nghĩa của ta?"

Ta trực tiếp muốn đi tẩu hấn, hấn rất có như vậy bốn sao?" Người là không phải nghĩ nói cho người trong thiên hạ, những... này tiền là đã tắng nhập hoàng lăng - trước hoàng hậu quyền -? Những... này tiền là muốn quyền cấp quốc khố, làm hải tử - hàng ngày chi tiêu, người ra mặt phương tiện. Quyền cấp địa phương cũng có thể, nhưng là người phải biết rằng, tham quan ô lại quá nhiều, chỉ có tự mình giao cho tối cao quyết sách nhân thủ thượng ta tài yên tâm."

Hấn cười đến tặc tặc -, "Không có vấn đề, hướng về phía mặt mũi của người, ta ra lại 20W lưỡng." Ta mặt mũi như vậy hữu dụng sao?

"Người như vậy có tiền, quyền cá bách lai vạn cũng là đối -." Ta nói được khinh miêu đậm tả, tựa hồ là quyền ra một khối tiền dễ dàng như vậy. Dật phong mặt tron trắng: "Người cho là tiền giới trăm, hàng năm trăm - tiền, có rất đại một bộ phận đều là lấy hoàng thượng danh nghĩa tồn tại vào ngân hàng tư nhân, chính mình không có bao nhiêu." Thiết, Phong gia - tiền liền một cái số lẻ cũng đủ tiêu xài cả đời. Thiên hạ thủ phủ dật Phong công tử cho ta khóc than, ai tin tưởng a.

"Được, quên là tôi trọng yếu một điểm." Ta đột nhiên nhớ ra một việc lại.

"Cái gì?" Nhìn cứ thế khẩn cấp, hấn cũng vẫn - rất khẩn cấp.

"Nếu như không có nhân gia - hải tử, có thể lai thu dưỡng những... này hải tử -." Có thu dưỡng - tốt nhất, giám bớt quốc gia - gánh chịu.

"Ta còn tưởng rằng cái gì ni, lần sau nói cho hấn." Ta ban đầu tùy tiện vừa nói, hấn cư nhiên để ở trong lòng. Không tệ không tệ, là một hảo hoàng đế.

"Ta một mực quên rồi hỏi người, ban đầu hấn thấy đột trội - ta cùng thực phi là cái gì về mặt." Đột nhiên đã chết hai người lão bà, nói vậy chịu khổ sở ba. Chu Phụng nhi cùng họ Mai vị... kia vừa mới chết sẽ chết chúng ta, hấn thật sự là năm xưa bất lợi a.

Ta thập phần có hứng thú - nhìn hấn, dật phong nhú mày: "Ta cũng không biết, nhất định cảm giác hấn là lạ -. Thanh hai cổ đột trội - thi thể sẽ đi ra - lúc, hấn nhìn thoáng qua rất an tĩnh tiêu sái. Không biết hấn đang suy nghĩ cái gì, cho dù bằng hữu nhiều năm như vậy, ta cũng không hiểu rõ hấn."

"Hấn có thể hay không hoài nghi từ - không phải ta?" Ta cũng nhú mày, hấn - tâm cơ không phải người bình thường có thể so sánh -.

"Vì nhượng hấn tiêu trừ lòng nghi ngờ, ta tự nhận làm đu diễn." Hấn nói xong rất nghiêm túc.

"Không muốn, chúng ta đã xếp đặt được thiên y vô phòng, nếu như ra lại chuyện gì - nói, nhất định lão Thiên không giúp ta." Trong lòng có lo lắng, nhưng là có tử mừng thăm ba. Nếu như hấn nhìn thoáng qua cũng biết từ - không phải ta, nói rõ hấn trong lòng có ta không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 5: trời chiều vô hạn hảo.

Kế tiếp - thời gian, này dật phong mang theo ta nơi du ngoạn, nào có chuyện đùa, liền hướng tới nơi nào thẩu. Bởi vì chúng ta trên cơ bản chỉ ở thành trấn tạm ở lại, vẫn còn thật không có thật tốt thưởng thức mỹ lệ - sơn thủy cảnh sắc. Lão Thiên đồ cảm giác được ta thương cảm, rốt cục tại hôm nay buổi sáng, chúng ta tới một cái gọi là mặt trời lặn thành - địa phương, nghe nói nơi này - mặt trời lặn tương đương - mỹ, cho nên mới hội lấy tên này. Xem mặt trời lặn, hảo có ý thơ, hảo có phong cách, vì vậy chúng ta cả hai cùng tồn tại tức quyết định lưu lại xem mặt trời lặn - cảnh sắc.

Bây giờ còn là giữa trưa, đương nhiên nhìn không thấy tới mặt trời lặn, chúng ta - mục tiêu là tìm cá địa phương thật tốt nghỉ ngơi, tái ăn cơm trưa. Khán cảnh đẹp, đó là buổi tối chuyện.

Trước mắt còn không ta vừa lòng - địa phương, cho nên chúng ta vẫn còn đi dạo. Cho nên ta xuất môn - lúc cũng đeo không ít tiền, thậm chí thiếp thân đeo mấy thứ trang sức khẩn cấp. Nhưng là ta xem đến hấn tiện tay móc ra nhất định mấy vạn lưỡng - lúc, ta quyết định đi theo hấn hỗn ăn hỗn uống. Phú giáp thiên hạ a, cái gì khái niệm. Ta mặc dù cũng có chút tài sản, cùng hấn so sánh liền xấu hổ hình hồ thẹn. Hấn như vậy có tiền, không hoa bạch không hoa, tương lai lại mang không được phần mộ lý, cho nên dọc theo đường đi ta đều là kiểm tốt nhất. Từ ăn - đến trụ -, hoàn toàn muốn nhất lưu -. Nhìn mấy nhà khách sạn, ta cũng không vừa lòng, nhất định bởi vì quá nhỏ, không đủ xa hoa. Nhân sinh một đời, hoàng lương nhất mộng, có thể hưởng thụ liền hưởng thụ.

"Oa.. Nhà này đủ xa hoa." Ta giật nhẹ dật phong - y phục, hoa lệ - dừng lại cước bộ. Trước mắt nhà này gọi 'mặt trời lặn cư' - khách sạn đích thật là đủ xa hoa -, cái bọc...kia tu, na (nọ) quy mô, liền ở nơi này.

Dật phong cười nói: "Nghĩ ở nơi này?"

Ta đùa đùa cười một tiếng: "Ngươi như vậy có tiền, không hoa bạch không hoa, ta sẽ ở nơi này."

"Được rồi, tâu." Vừa nói triển khai cây quạt tao nhã tiêu sái đi vào. Trả lại cho ta trang phong nhã nì, ta hiện tại đối a.

Chúng ta vừa đi vào đi, chương quỹ đại thúc lập tức chào đón, nói: "Tiểu nhân ra mắt công tử." Ách, bọn họ biết?

Ta thống thống cánh tay của hắn, "Ai a? Các ngươi biết -? Cũng nơi này cũng là của ngươi sản nghiệp?" Có nhân - địa phương thì Phong gia - sản nghiệp, có gia xa hoa khách sạn không tính cái gì.

Dật phong thấp giọng nói: "Là của ta sản nghiệp lại như thế nào?" Cũng phải

"Vị này là?" Chương quỹ nhìn ta về mặt nghi hoặc đánh giá ta.

Dật phong thân nhiên nói: "Vị này là mai ảnh cô nương."

"Trang sức màu đỏ phùng Mai lão bản?" Chương quỹ thốt ra, ta có như vậy nổi danh sao? Nơi này cách tể châu nói như thế nào cũng có cá bách lai km ba, hắn làm sao biết?

"Chương quỹ hảo." Ta ngọt cười một tiếng.

Chương quỹ lập tức tôn kính khôi lai: "Mai lão bản là thương giới danh nhân, hôm nay nhìn thấy, thật sự là tam sanh hữu hạnh." Nhà hắn lão bản tài lợi hại có được hay không.

Ta có điểm không tự nhiên: "Ngươi nghe nói qua ta?" Ta sẽ trộm cấp hiện đại nhân - phát minh.

Dật phong tắc tiểu: "Luu chương quỹ từng tại tể châu ngai qua, hắn đương nhiên biết ngươi."

"Ngươi không cần thuyết tể châu cũng có của ngươi sản nghiệp?"

"Đương nhiên là có."

"Ngươi tại sao không nói."

"Ngươi không có hỏi." Đệ nhất mới phát hiện hắn tài ăn nói rất tốt.

Luu chương quỹ nhìn chúng ta, ý vị thâm trường cười nói: "Công tử cùng Mai lão bản làm liên lụy ba, tiểu nhân lập tức chuẩn bị gian phòng."

"Ai, muốn tốt nhất." Nếu là hắn gia - địa bàn, ta đây liền không khách khí.

Luu chương quỹ tại quầy trước trở mình thoáng cái, mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Hôm nay khách nhân quá nhiều, chỉ có một gian phòng." Không phải? Như vậy cầu huyết chuyện tình cư nhiên xuất hiện ở ta Mai tiểu thư trên người?

Ta buồn bực - vấn: "Sai phòng có...hay không?" Đương nhiên là cho hắn trụ, ta - nguyên tắc chính là tử đạo hữu bất tử bản đạo, như là vì ủy khuất bản thân đích xác người sao?

Dật phong bay nhanh cấp Luu chương quỹ sử liễu cá nhãn sắc, bắt quá ta không có nhìn thấy. Luu chương quỹ lập tức nói: "Không có, hạ nhân phòng cũng không có."

Ta trắng dật phong liếc mắt: "Ngươi hoá cá địa phương ba, này gian ta muốn."

Dật phong còn không nói chuyện, Luu chương quỹ lên đường: "Mai lão bản, đều nói cái...này mùa - mặt trời lặn đẹp nhất, phụ cận - gian phòng chỉ sợ cũng đầy. Như vậy đi, đến tiểu nhân trong ủy khuất thoáng cái?" Dựa vào, nguyên lai chỗ này là phong cảnh danh thắng khu, ta liền thuyết trên đường mẫn náo nhiệt -.

Ta đối Luu chương quỹ nói: "Không cần." lại uest oái - nhìn dật phong: "Ngươi ngủ sàn nhà." Nghĩ theo nhất gian phòng liền ngủ sàn nhà, hoàng đế đều là này đãi ngộ.

Dật phong chẳng những không có buồn bực, ngược lại rất khoái trá địa cười nói: "Hảo." Không mang theo như vậy vô lại - ba, trước kia vẫn cảm thấy hắn là cá rất tao nhã - nhân, cũng sẽ chiếm ta tiện nghi a.

Luu chương quỹ thanh chúng ta dẫn tới gian phòng, ta bỏ lại gánh nặng liền nằm ở trên giường. Dật phong thân nhiên nói: "Chuẩn bị một ít thức ăn."

"Phải" Luu chương quỹ khoái trá - đi ra ngoài. Cương đóng cửa lại, lập tức tắc tiểu: Phong gia muốn đa một vị đương gia chủ mẫu, hơn nữa vị...này chủ

mẫu cũng trước mắt danh tiếng ...nhất thịnh - buồn bán giới kỳ nữ tử. Đầu nào chỉ khôn khéo, thù đoạn chỉ độc ác (chỉ do đoán), ý nghĩ chỉ quái dị, thật sự là từ cổ chí kim đệ nhất nhân cũng.

Dật phong rút một chén trà tự cổ quất khỏi lai, không để ý tới nằm ở trên giường tu đường - người nào đó. Ta ngáp một cái. Trở mình khỏi lai, nói: "Người tới cùng có bao nhiêu sản nghiệp?" Lớn như vậy quy mô - khách sạn, lợi hại a.

"Chỉ cần có nhân - địa phương, sẽ không có ta không nhúng tay -." Ta hoàn toàn hôn mê.

Ta thành thật - thuyết: "Chính là ta nhất định cảm giác được người cả ngày không có việc gì -."

Hắn miễn cưỡng - trả lời: "Phong gia tổ tiên cũng có chút gia nghiệp ba, hơn nữa mấy năm trước - phát triển, Phong gia mới có hôm nay - địa vị. Bất quá mấy năm gần đây, ta đã không muốn tái phát triển, cho nên liền không có việc gì, trừ...ra hàng năm cái...kia mấy tháng."

"Thật sự là như vậy?" Rất hoài nghi a.

"Đúng vậy." Tĩnh, không truy cứu, chỉ biết là hắn có tiền, có thể hỗn ăn hỗn quất có thể.

~~~~~

Tối đêm, ta lôi kéo dật phong - y phục đi ở trên đường. "Tới cùng đến na đi xem a?" Biết nơi này - mặt trời lặn mỹ lệ, chính là đến na khán nữ? Hắn nói hắn mang ta đi, chính là hắn đi trên núi, ngược lại lôi kéo ta ở trong thành đi dạo, ta hoài nghi hắn là không phải tinh lực sự dư thừa quá độ không chỗ phát tiết.

"Tối rồi." Hắn tiện tay nhất chỉ. Ta theo tay của hắn nhìn lại, thiếu chút nữa hách ngất xỉu đi. Trước mắt là một tòa tương đương xa hoa - kiến trúc, ...nhất kỳ lạ chính là cư nhiên là bốn tầng lầu. Phải biết rằng, tại cổ đại na (nọ) kỹ thuật lạc hậu - niên đại, bốn tầng lầu - kiến trúc chính là không nhiều lắm, thật không biết hắn là như thế nào kiến - . Ta nhất định cũng làm qua hoàng hậu, cũng lớn như vậy kinh tiểu quái -.

Ta nhìn kỹ chiều bài, gọi là, xem nhật các. Ta đột nhiên hiểu này tọa lâu là đang làm gì, là cho mọi người xem mặt trời lặn dùng -. Là ai - chủ ý, hảo thông minh.

Ta cười hắc hắc, "Đi thôi." Nghe nói gần nhất nhiều người, chậm sẽ không có hảo vị trí.

Ta chue trừ dật phong - cánh tay đi vào đi, cư nhiên thấy Lưu chương quỹ đón nhận. Lại là hắn - sản nghiệp, thật sự là buồn bán kỳ tài. Lưu chương quỹ cười nói: "Công tử, Mai lão bản, ần các người - phân phó, đồ đã chuẩn bị thỏa đáng." Tiểu tử này sớm có chuẩn bị, không trách được một bộ sự không liên quan mình, nửa chết nửa sống - bộ dáng.

Lưu chương quỹ mang theo chúng ta thượng lầu bốn, ta lại lần nữa bị tình diệu - xếp đặt thuyết phục. Đây là một cái trống trải - không gian, bên trong khu vực trừ cái bàn trà cụ đẳng. Quay mặt trời lặn - phương hướng, hoàn toàn đảo không, vô luận người ở đâu hàng đơn vị trí, cũng có thể thấy. ...nhất bên ngoài, có hai cái xa hoa - ghế lô, hôm nay buổi tối tự nhiên là chúng ta hai cái -. Bên trong đã sớm dọn xong trà bánh trái cây linh tinh -, tháp thượng phô hai cái tuyết trắng - thảm. Nằm khán, thật sự là hường thụ.

Ngồi xuống hậu, chỉ còn lại có chúng ta hai người, ta vẫn dật phong: "Ai xếp đặt -? Thật sự là thiên tài." Đây là sự thật, ta mới vừa rồi bắt đầu - lúc bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, ta cố ý quan sát thoáng cái bốn tầng lầu, tựa hồ đồ rất có phong cách. Lầu một chích có thể uống rượu ăn cơm, từ lầu hai khởi có thể xem mặt trời lặn, còn có thể khán toàn thành - phong cảnh. Nhìn này một lâu, ta vẫn còn chân sợ sụp.

Dật phong cười đắc ý: "Đương nhiên là ta." Nha -, có thể đương kiến trúc xếp đặt sư.

Ta tán dương gật đầu: "Thiên tài a."

"Mai lão bản - khích lệ, Phong mỗ thật sự là hổ thẹn không dám nhận a." Đến lúc nào cũng học xong nói năng ngọt xót.

"Thiết, xem mặt trời lặn." Ta thôi hắn một cái, thanh ánh mắt đầu hướng xa xa.

"Oa.." Ta không hề hình tượng - gọi khỏi lai. Không phải chưa từng gặp qua mặt trời lặn, mà là ở chỗ này khán quả thật là không giống với.

Xa xa, thái dương phát ra chói mắt mà mỹ lệ - quang huy. Gặp qua lam - bầu trời, tựa hồ có rất ít cơ hội nhìn thấy như vậy ánh vàng rực rỡ -. Mỹ lệ - thái dương thoát nhìn tựa hồ trong lúc xa xa - trên đỉnh núi, trên thực tế nó ly ta rất xa. Tựa như ta cùng tẻ hạo trong lúc đó tình yêu, mặc dù mỹ lệ, khước xa không thể thành. Ta tựa vào tháp thượng, trời chiều - ánh chiều tà chiếu vào chúng ta trên người, toàn thân đều là ánh vàng rực rỡ -. Ta cảm giác bản thân tựa-hình-dường như tín, hảo kiều ngạo. Ta xem khán chuyên chú cảnh đẹp - dật phong, trên mặt hắn cũng nhất mạt tao nhã đạm tiếu, mà ta cũng thân sắc âm đạm. Ai, ta ái - tại sao không phải hắn nữ?

Hắn tựa hồ phát hiện ta đang nhìn hắn, nói: "Bất hảo khán sao?"

Ta cười lắc đầu: "Mỹ được ta mắt mở không ra, thật sự rất đẹp, rất đẹp. Phong đại ca, cảm ơn người, người nhượng ta lãnh hội trời chiều - mỹ."

Hắn hài hước - nhìn ta: "Nếu như đến trên đỉnh núi khán, còn có thể đẹp hơn. Nếu như người thích, ta có thể mang người đi."

"Vẫn còn a, hiện tại phải đi." Ta hưng phấn - gọi khỏi lai, lúc này vừa lúc hóng gió.

"Không, ngày mai đi, có được hay không?" Na (nọ) ngừ khí tựa hồ tại càng ta thương lượng, khiến cho ta cảm giác được bản thân nhất định cá địa chủ bà. Hần nhìn ta, khoe miệng nhất mặt ôn nhu - tiểu: "Nếu như có thể, ta nguyện ý cùng ngươi khán biến thiên hạ cảnh đẹp."

Ta cảm một cái cây quyết ban khai, mắt một khối vào trong miệng, "Ngươi hiện tại không phải chính cùng ta xem sao? Nếu như có thể, ta cũng hy vọng ngươi theo ta đi khắp thiên hạ." Như vậy cá đại kim chủ, ai không hiềm lạ.

"Nếu như ngươi là mẹ ta tử, ta liền cùng ngươi tẩu." Hần hàm chứa mơ hồ vui vẻ, tựa hồ là nói giỡn, chính là ta biết không phải. Nói như vậy hẳn mỗi ngày muốn vài, nếu như ta mỗi lần đồ đi so đo, phi một chết bất khả.

Ta nửa thật nửa giả, vui đùa nói: "Nương tử tạm thời miễn, nếu như ngươi muốn đuổi theo ta, ta có thể đón nhận ngươi làm bạn trai của ta."

"Bạn trai?"

"Nhất định so sánh bằng hữu thân thiết hơn mặt, phát triển vi phu thê quan hệ - đời trước." Mấy ngàn năm - đời câu nhất định phiền phức.

"Ân, có thể lo lắng." Hần cũng theo nửa thật nửa giả.

"Ngươi bộ dáng kia tựa hồ khinh thường a? Na (nọ) tính." Ta thở dài một hơi: "Ai, Bồn cô nương người này gặp người ái, hoa gặp hoa nở - tuyệt thế kỳ nữ tử, ngươi cư nhiên muốn lo lắng, ta nếu là ngươi trực tiếp đáp ứng." Ta vẫn còn thật không biết cảm thấy thẹn là gì ngoạn ý.

"Ha ha, ta xem như kiến thức, nào có nữ tử nói như vậy bản thân -." Dật phong đều nhanh cười đến bối qua khí đi.

Ta cố ý khinh thường - liếc hẳn một cái: "Tại người khác trước mặt, cô nương ta còn không tiết thuyết sao, cùng ngươi, siêu cấp hột xoàn Vương lão ngũ, cho nên đánh cá oai chủ ý."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 6: lại có?

Đã là đêm khuya, dật phong cũng không có muốn ngủ đích ý tứ, vẫn còn thần thái sáng láng - ngồi ở trên giường. Ta thật sự khổn - không được, ngáp thoi thoi hẳn, nói: "Uy, ngủ sàn nhà đi." Ta luôn luôn rất không có đạo đức, thỉnh hẳn ngủ sàn nhà không tính cái gì quái sự.

Dật phong trước sau như một tao nhã địa cười nói: "Dật đường như là của ta sản nghiệp, tại sao là ta ngủ sàn nhà?"

Ta vô lại - chất vấn: "Ta là nữ thật là tốt bất hảo, ngươi một cái đại nam nhân như thế nào sẽ không có điểm thương hương tiếc ngọc đích tình hoài nĩ?" Có làm hay không, trước kia một mực cho là hẳn là cá rất có thân sĩ phong độ - nhân, hiện tại mới phát hiện nguyên lai là cá hiện tượng giả tạo nha.

"Ta cũng không muốn ngủ." Hần trát trát nhãn tình, vô lại - nhìn ta.

"Không muốn ngủ ngươi đi ra ngoài, ta muốn ngủ -." Lại lần nữa ngáp, thật sự là mệt a.

"Có nhớ khai mặt trời mọc?" Hần tiểu địa tặc tặc -.

"Ách. Nghĩ a." Noi này - mặt trời lặn mỹ, mặt trời mọc cũng rất đẹp ba?

Ta trả lời một câu tốt hậu quả nhất định bị hẳn liền lôi kéo - ra khỏi thành, đi tới một ngọn núi trên đỉnh. Ta vốn liền khổn - lợi hại, tái chạy nửa đêm, đứng ở trên đỉnh núi - lúc, ta đã sớm là mồ hôi đầm đìa.

Ta cong lên lưng, mắng: "Ngươi cái... này bệnh thần kinh, sớm biết rằng xa như vậy, đánh chết ta cũng không muốn lai."

Dật phong ha ha cười một tiếng: "Ngươi không phải nói muốn nhìn mặt trời mọc sao? Cho nên ta mang ngươi tới."

"Chính là mệt chết đi a, ngươi cũng không phải không biết, ta là một cái có thể ngồi tuyệt đối không đứng - chủ, cố ý hỏ ta nĩ?" Ta không lĩnh tình, ngược lại tại tả oán, thật sự là mệt a.

"Nhìn cảnh sắc." Khuya khoắt - có thể nhìn thấy cái gì, thật sự là nói thừa trung - nói thừa. Lúc này bào trên núi khán mặt trời mọc? Khán nguyệt lượng còn kém không nhiều lắm. Bất quá lúc này - nguyệt lượng là đậm màu vàng, tựa hồ tại đậm hoàng thượng tráo một tầng lụa trắng, mông lung mà mỹ lệ.

Ta tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Uy uy, ngươi không phải cái gì ý đồ ba? Vô công của ta cũng không soa, nói như thế nào cũng là y tiên lam lệ - đệ tử đích

truyền." Ta cũng không không biết xấu hổ thuyết bản thân hội võ công.

"Ta có thể có cái gì ý đồ, chỉ nghĩ người vui vẻ mà thôi." Hần tiếu nhìn ta.

Ta xem hần, nghiêm trang - thuyết: "Kỳ thật, ta hiện tại rất vui vẻ, người cho ta làm - rất nhiều, chỉ sợ kiếp sau, ta đều phải trả lại người nhân tình."

"Lòng ta cam tình nguyện, người không nợ ta cái gì? Người có thể tiếp tục thích Hoàng thượng, ta cũng có thể tiếp tục thích người." Hần hiện tại một bộ lạnh nhạt - bộ dáng, con mắt tất cả đều là chân thành - ánh mắt.

"Thích ta a? Tốt, theo ta đi xem vĩnh an hòa hoa dương." Ta đích thật là muốn đi khán các nàng, dù sao cũng không có địa phương có thể đi.

Dật phong gấp khó khăn - nhìn, rất lâu nhẹ nhàng nói: "Người chỉ sợ nhìn không thấy tới các nàng?"

"Tại sao?" Ta không biết.

Hần nói: "Vĩnh Trữ công chúa cũng là hiện tại - thiên lý vương hậu biết người đã chết, quyết định tự mình đến vội về chịu tang. Nếu không phải tân vương vào chỗ, hiện tại chỉ sợ đã đến kinh thành. Bởi vì tân vương vào chỗ, lùi lại một tháng, hiện tại cần phải đã xuất phát. Nàng đến xem người, người đi khán nàng, không phải bỏ lỡ sao?" Ách, như vậy a? Sau này lại...đi. Dù sao ta còn có hơn nửa đời người - thời gian.

"Na (nọ) tính, sau này lại...đi, dù sao ta còn có hơn nửa đời người, cũng không vội này nhất thời." Tốt nhất bản thân an ủi thoáng cái.

"Sau này ba, có cơ hội có nhất định cùng người đi, nhất định nhất định." Hần trịnh trọng - hứa hẹn trứ.

Ta xoay người, đối hần tiếu, vừa định nói chuyện, đột nhiên cảm giác một hồi đầu vầng mắt hoa. Toàn thân bủn rủn vô lực, thậm chí là ở chỗ mồ hôi lạnh? Làm sao vậy? Không phải là muốn chết ba? Không kịp nghĩ nhiều, khoảnh khắc gian mất đi tri giác, thân thể đảo lộn.. Ta té xỉu.

"Ồi." Ta rên rỉ trứ, từ từ cử động thân thể. Dùng sức mở mắt, dật phong đang ngồi ở trước giường, dùng phức tạp - ánh mắt nhìn ta.

Ta lắc đầu, nói: "Phong đại ca, ta làm sao vậy? Có phải hay không người bảo ta trở về -?" Thái mất mặt ba, đi xem mặt trời mọc tự nhiên thanh bản thân cấp khán ngã.

"Người không có việc gì, chỉ là.. Một muốn chết rồi." Không biết tại sao, hần - khẩu khí rất lạnh đậm.

Ta trát trát nhãn tình, "Người không sao chứ? Cũng ta phải tội người."

Dật phong nhẹ nhàng lắc đầu, "Ngày mai chúng ta sẽ lên đường hồi tể châu ba." Hần dừng một chút, "Nói cho người một cái tin tức tốt, người muốn làm nương."

"Sao, ta muốn làm. A... Người cứ nói ta lại có?" Ta mở to hai mắt, không thể tin được, ta - lão Thiên? Lại có, không phải theo nói giỡn ba? Chính là ti mi ngẫm lại, từ ra cung cái tới là chưa có tới qua? Trước kia ta một mực ăn thuốc tránh thai a? Được, tối hậu cả đêm ta không có uống thuốc. Không phải là lần kia ba? Bách mật nhất thư a. Không cần đưa bé này? Ta sau này sảy thai hai lần, nếu không muốn phỏng đoán sau này cũng không có làm mẫu thân - cơ hội. Lưu lại? Làm chưa lập gia đình mẹ mụ cũng không phải là giấc mộng của ta. Ta - thiên, tại sao hết lần này tới lần khác ở phía sau có, ta muốn làm sao bây giờ? Ai có thể nói cho ta biết a? Nếu như đứa bé này lưu lại, chẳng lẽ muốn hần cả đời không có phụ thân sao? Ai hội yếu một cái mạng theo hài tử - nữ nhân? Quyết định quyết tâm cùng tể hạo đoạn tuyệt quan hệ, nửa đường ra này vật che chắn sự. Nếu như không lưu, có lẽ đời này cũng không có làm mẫu thân - quyền lợi.

Dật phong gạt đầu, chính là ta xem tính ra tâm tình của hần cực độ hồng bét. Ta than nhẹ một hơi: "Người cứ nói làm sao bây giờ? Có thể... hay không lưu?"

"Một mình người quyết định, ta không có quyền can thiệp." Hần cũng dùng phức tạp - ánh mắt nhìn ta, thấy vậy ta nghĩ lòng chưa xót toan -.

Ta cúi đầu, nước mắt không tự chủ được - lăn đi ra. Ta hảo không may, lão Thiên đang đùa ta ư? Tại sao? Tại sao? Đã quyết định rồi đi, tại sao hội mang thai. Ta nhớ kỹ ta rõ ràng toán qua na (nọ) thiên là an toàn kỳ -. Xem ra sau này cũng ăn thuốc tránh thai an toàn, cái gì an toàn kỳ quả thực bậy bạ.

Dật phong nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh ta, "Gả cho ta có được hay không."

Ta kinh ngạc: "Ta mang thai, người chẳng lẽ không để ý sao?" Chẳng lẽ hần không ngại sao? Không ngại thể người khác nuôi dưỡng hài tử? Cổ đại có như vậy Khai Minh - nam nhân sao?

Hần phù chính ta - bà vai, ôn nhu địa thuyết: "Ta sẽ thật tốt yêu thương hần, bởi vì ta thương hần nương." Nghe thế hai câu nói, nước mắt lại lần nữa té, ta thật sự đáng giá sao?

Ta hai mắt đầm lệ - ngẩng đầu, "Phong đại ca, cảm ơn người. Chính là, ta cũng không ái người. Ta có thể gả cho người, nhưng là ta vĩnh viễn không có khả năng hội ái của người, người thật sự không ngại sao?"

Hần thanh ta kéo: "Không quan hệ, chỉ cần người khẳng gả cho ta, ta sẽ bảo vệ người cả đời, bao quát hài tử của người."

"Phong đại ca, ta từng sảy thaiqua hai lần. Nếu như không cần đứa bé này, ta rất có khả năng từ đó mất đi làm mẫu thân - quyền lợi, cho nên ta muốn sinh hạ lại. Nếu như ta nói ta là vì đứa bé này tài gả cho người -, người còn có thể muốn ta sao?" Cổ đại - y thuật theo hiện đại - vô đau dòng người chính là không có cách nào so sánh -, ta không thể nã bản thân lại mạo hiểm. Ta là cá bình thường nữ nhân, ta cũng muốn bản thân có cá hài tử.

Hắn giúp ta lau đi khôe mắt - nước mắt, mỉm cười nói: "Ta sẽ cố gắng để cho người ái thượng ta -, một năm có lẽ không được, hai năm có lẽ không được, chính là cả đời ni?"

"Phong đại ca, nếu không ta gả cho người làm thiếp ba?" Ở...này chúng phong kiến thời đại, không có phụ thân - hài tử hội bị người phân biệt. Ta không cần bản thân, chỉ nghĩ hài tử danh chánh ngôn thuận. Càng sống việt đi trở về, chính cung nương nương không làm, cư nhiên rất không có chí khí - làm thiếp? Ai. Làm thiếp cũng tốt, hắn còn có thể thú bản thân thích - nữ nhân.

"Không, ta biết người muốn chính là bất dung hứa vu oan - tình yêu. Cho nên, ta chỉ thú người một cái, người là thê, không phải thiếp." Ta sau khi từ biệt đầu, nóng bỏng - nước mắt rớt được lợi hại hơn.

Ta thống khổ - nhắm mắt lại, nước mắt theo gương mặt hoa xuống: "Không cần, Phong đại ca, người là người tốt, cần phải có tốt cô bé làm thê tử, ta đây cá tàn hoa bại liễu không xứng." Đây là sự thật, hắn là siêu cấp hột xoàn Vương lão ngũ, ta toán vật gì vậy? Ta đích thật là không xứng.

"Người là thiên hạ tốt nhất nữ tử, chỉ có người phối." Hắn ban ra thân thể của ta, ánh mắt đụng vào nhau, "Trên đời này, chỉ có người phối làm thê tử của ta."

Ta dùng sức lắc đầu: "Ta thật sự không xứng, người cần phải đi tìm ngọc tình, nàng thật là tốt cô bé."

Môn dất một tiếng mở, Lưu chương quỹ đứng ở cửa, nói: "Hắc hắc, công tử, Mai cô nương, đây là thuốc dưỡng thai."

Dật phong cười cười: "Phiền phúc người."

Lưu chương quỹ không có ý tứ - vấn: "Công tử, đến lúc nào thanh Mai cô nương thú trở về."

Dật phong thần nhiên nói: "Còn Mai cô nương sao?"

Lưu chương quỹ thức thời địa đạo: "Phong phu nhân thật tốt nghỉ ngơi, tiểu -...trước đi làm." Thiên một, ta đến lúc nào thành phong trào phu nhân.

Dật phong thanh được mang sang lại, cười nói: "Uống nó, ta không muốn hài tử của ta nhất mới ra đời liền cho giống nhau gầy gò." Trên mặt hắn quai trứ - nụ cười rất chân thành, phảng phất thật sự muốn phụ thân giống nhau, chính là trong lòng của hắn thật sự không thêm để ý sao?

Ta cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của hắn, "Ta.. Ta lo lắng thoáng cái, tái quyết định có muốn... hay không gả cho người."

"Người sẽ không muốn lo lắng đến hài tử xuất thế ba." Dật phong - giọng vẫn là tại nói giỡn, nhưng là ta biết hắn có nhiều nghiêm túc.

Ta lẩm bầm nói: "Sẽ không, một tháng, nhiều nhất một tháng." Bụng của ta sớm muộn đại, bụng lý vị...kia phải cho ta thời gian đi thi lự.

"Được rồi, một tháng, liền một tháng. Người hiện tại có có bầu, không thể nơi chạy loạn, người dự định làm sao bây giờ?" Đây là sự thật, phụ nữ có thai là không thể lẫn lộn vật và -.

"Đương nhiên là hồi tể châu." Bởi vì căn bản là không có chỗ có thể đi. Ta đột nhiên ngẩng đầu, dùng hi vọng - ánh mắt nhìn hắn, nói: "Nếu như hắn tìm lại, người liền thuyết đứa bé này là của người, có được hay không? Hiện tại cần phải là một cái bán nguyệt - có bầu, chúng ta liền thuyết một tháng, thôi phân sau tháng." Nếu như tể hạo biết ta có có bầu, nhất định sẽ thanh ta lộng trở về -. Thật vất vả rồi đi cái...kia nhà giam, há có tái trở về - đạo lý.

Dật phong trầm mặc, cuối cùng gật đầu, "Hào."

Đệ 2 thiên sáng sớm, mang theo Lưu chương quỹ - chúc phúc, chúng ta lưỡng rời đi Lạc Nhật Thành hồi tể châu. Bụng lý có cá tiểu sinh mệnh, tuyên cáo trứ ta ngao du - thiên hạ - thời gian đến chỗ này kết thúc. Tính, sau này có thể mang theo hài tử cùng nhau ngao du.

Trên xe ngựa, dật phong thấy ta nãy giờ không nói gì, rốt cục nhện không được nói: "Người không sao chứ? Như thế nào không nói lời nào?"

"Ta đang suy nghĩ hài tử tên gọi là gì hảo." Kỳ thật ta cũng không biết mới vừa rồi đang suy nghĩ cái gì, tùy tiện tìm cá tương đối hợp lý - lấy có.

Dật phong trêu ghẹo nói: "Nếu như là cô bé gọi phong cười cười, nam hài phong tiêu tiêu." Tại sao là họ Phong mà không phải họ tể ni? Hoặc là họ Mai.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Khai cái gì vui đùa, hài tử của ta như thế nào có thể gọi như vậy không có kỹ thuật hàm lượng - tên."

"Người muốn gọi cái gì? Cười cười, thật tốt, hy vọng người mỗi một thiên đô cười đến vui vẻ, rền vang là tiểu - hài âm, cũng không tệ." Có này thuyết pháp sao?

Ta mặc cười: "Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn a? Người quả thực là không có văn hóa, lấy vật gì tên ma. Kinh thành đệ nhất tài nữ ở chỗ này, không tới phiên người. Tới cùng tên gì ni? Ta nghĩ nghĩ.." Cho hắn lấy cá minh tinh - tên, tuyệt đối đủ khốc. "Nếu như là cô bé liền gọi tô Đát Kỷ tốt lắm, ha ha.." Dù sao ta nguyên bản liền họ Tô, theo họ mới đúng.

"Tô Đát Kỷ? Tên rất hay, người không dùng tiểu thành như vậy ba?" Hần sao có thể hiểu Tô Đát Kỷ - hàm nghĩa, tự nhiên không biết ta tại sao hội tiểu thành như vậy.

Ta ôm bụng, nói: "Không phải a, người nếu là biết Tô Đát Kỷ là ai, nhất định sẽ tiểu -." Cấp nữ nhi thú từ cổ chỉ kim đệ nhất họa thủy - tên, thiệt thòi ta nghĩ tính ra lại.

"Ta không biết Tô Đát Kỷ là ai, ta chỉ muốn hỏi người, tại sao họ Tô?" Cái vấn đề này hỏi rất hay, chính là có thể nói ta nguyên lai liền họ Tô sao?

Ta công việc lác đầu: "Ác cáo, không có gì. Tô Đát Kỷ là một quyển tiểu thuyết - nhân vật chủ yếu, là trong lịch sử nổi tiếng nhất - hồng nhan họa thủy. Gọi văn quân? Văn cơ? Thanh chiếu? Cũng tên một chữ chiếu?" Từ đại tài nữ đủ kỹ thuật hàm lượng ba? Có ta như vậy - nương, nàng nhất định là tài nữ.

Ta nói tiếp: "Nam hài liền gọi... Tề hằng công." Tề hằng công, trong lịch sử đệ nhất cá bá chủ, không tệ không tệ.

Dật phong nhìn tiểu thành nhất đoàn - ta, "Người đừng cười, không nói trước là nam hay nữ, trước tiên là nói về tới cùng họ gì?" Kỳ thật ...nhất cần phải họ tề, mạc, cũng có thể họ Tô, họ Mai, không sao cả, na tốt dùng gọi na cả.

Ta liếm ngưng cười dung, nói: "Không biết, sinh sau này nói nữa."

Dật phong trình trọng địa đạo: "Người đã không biết, theo họ ba."

Ta cổ tình dễ dàng, "Sau này nói nữa, còn có cửu thánh, ngạo mạn chậm lo lắng tên gì." Tóm lại muốn lấy cá có hàm lượng -.

Mặc dù chúng ta tài rồi đi hơn nửa thánh, bắt quá điểm oán cùng lam lệ đã rồi đi. Theo văn dung thuyết, chúng ta đi tài ba ngày, tuyệt mị sẽ đem các nàng mang đi, bọn họ tam trong lúc đó - vấn đề hạo khổ xử lý a. Vốn là nghĩ tới giáo điểm oán một ít cuộc sống - kỹ năng, hiện tại giáo không được.

"Cái gì.." Nhà cũ lý truyền ra một hồi kinh ngạc - quái gọi.

Ta công việc lôi kéo văn dung ngồi xuống: "Người đừng sốt ruột, mang thai cũng không phải cái gì cùng lắm thì chuyện." Biết ta mang thai sau này, văn dung kinh ngạc - muốn chết,

Nàng vội hỏi: "Ai - hài từ?"

Ta bắt đắc dĩ - thờ dài: "Hiện tại một cái bán nguyệt, toán thời gian sẽ biết."

"Hoàng thượng?" Văn dung nghiêng đầu, không dám tin - vấn.

Ta thành thật - gạt đầu: "Ra cung trước một ngày buổi tối là ta thị tẩm, ta quên uống thuốc đi, cho nên có."

"Vậy người dự định làm sao bây giờ?" Văn dung mặt mang đau buồn âm thầm.

Ta sắc mặt cũng ngưng trọng khởi lại, "Ta quyết định sinh hạ lại, người không biết, ta từng hai lần mất đi hài tử. Nếu như lần này tái giữ không được, sau này cũng sẽ không có. Cho nên, ta quyết định sinh hạ lại."

Văn dung đồng tình - nhìn ta, "Chính là.. Sinh hạ lại sau này nữ? Người một cái độc thân nữ tử hội bị người chỉ trích."

Ta cười khò: "Toàn tể châu cũng biết ta lập gia đình không phải sao? Cùng lắm thì để cho bọn họ đã cho ta là tan học phụ." Ta hỏi tiếp: "Được, người có...hay không cùng đại gia giải thích ta không phải Vương phi, chỉ là cùng Vương gia là băng hữu mà thôi?"

Văn dung gạt đầu, "Yên tâm đi, người cha nuôi đã giúp người giải thích."

"Ân, ta như vậy quang minh chính đại - xuất hiện ở nơi này, khó bảo toàn Hoàng thượng sẽ không tìm lại. Nếu như hắn tìm lại, người liền thuyết ta bụng lý - hài tử là dật phong -." Tại trở về - trên đường, ta nghĩ rất nhiều. Ta có thể tránh được cả đời sao? Có một số việc nói rõ ràng hạo. Ta có thể chỗ đặt chân nhất định tể châu, lộ châu, Phong gia. Nếu như hắn thật sự có tâm, sớm muộn sẽ tìm được ta, cai đối mặt còn muốn đối mặt. Nếu như hắn tìm được ta - lúc, phát hiện ta bụng lý có người khác - hài tử, nhất định sẽ thất vọng đi ba, thất vọng đến hoàn toàn quên rồi ta.

Văn dung muốn nói cái gì, nhưng cũng gạt đầu: "Ta xem tính ra lại, người rất thương hắn, người thật sự muốn cùng hắn nhất đạo lưỡng đoạn?"

Ta bình tĩnh địa đạo: "Văn dung, ta đồ đã ra cung, ngọc dung hoàng hậu đã táng vào hậu lăng, đương nhiên là nhất đạo lưỡng đoạn. Nếu không người muốn ta lấy cái gì thân phận cùng hắn chung một chỗ? Tình nhân không? Hoặc là dân gian nạp - mỹ nữ? Ta thụ đủ rồi, ta không bao giờ... nữa nghĩ chịu được cung đình - tàn khốc cùng dơ dáy. Nếu như hắn không phải hoàng đế, ta sẽ thật tốt thương hắn. Cho dù hắn là người buồn bán nhỏ, ta đồ nguyện ý đi theo hắn. Nhưng là, ta không muốn làm hoàng đế - nữ nhân. Bàn chải đánh răng chỉ có thể bán thân cùng lão công dung, giường chỉ có thể chúng ta hai người ngủ. Ta không thể chịu đựng được hắn có nhiều như vậy phi tử, hắn cũng không cách nào làm được chỉ có ta một cái, cho nên chúng ta trong lúc đó - duyên phận hết."

Văn dung ngừng đầu, nhìn sâu, "Ái, thật sự rất khổ sao?"

"Khò, nhưng là cũng rất ngọt ngào, nhìn gặp phải một cái cái dạng gì - nam nhân."

Nàng xem trứ ta, sóng mắt lưu chuyển: "Tam muội, phong - đại ca là một người tốt."

"Liên bởi vì hần là người tốt, cần phải có cá rất tốt - nữ tử cùng hần chung một chỗ, ta không xứng." Ta một mực tự cho mình rất cao, tổng cảm giác được chỉ có nhân gia không xứng với ta, không có ta không xứng với nhân gia -. Hiện tại cư nhiên cũng sẽ nói ra nói như vậy, hảo châm chọc a.

"Ta không thể không thừa nhận, ngươi là kỳ nữ tử, hần cũng là thể gian hiếm thấy - nam tử. Trừ...ra Hoàng thượng, chỉ ngươi hần xứng với ngươi." Vân dung, ngươi thanh ta xem được rất cao, ta thì điểm tiêu thông minh mà thôi.

"Ta tàn hoa bại liễu vẫn còn mang theo cá trôi buộc, có na cá nam nhân nguyện ý muốn ta? Ngươi đừng hồ nhân gia."

"Hần thật sự rất ái ngươi, nếu hần cũng không so đo, ngươi sao không nghĩ khai một ít?" Vân dung một mực là bị phong kiến lễ giáo trôi buộc - nữ tử, đến lúc nào có thể như vậy - Khai Minh? Chẳng lẽ ta - tư tưởng bị hủ hóa?

Ta quay sang: "Ta hiện tại cái gì cũng không biết, sau này rồi nói sau." Một tháng - thời gian, thật sự đủ ta lo lắng sao?

"Nữ nhân cuối cùng yêu cầu một cái kết quả."

Ta cười khổ: "Ngươi cũng không một cái người sao?" Nói thân thể tuổi, nàng dường như so với ta còn lớn hơn ba.

"Chúng ta không giống với, hài tử yêu cầu phụ thân."

"Ta không phải tiểu hài tử, ta sẽ lo lắng -." Ta đều nhanh 30, công tác có chừng mực.

Vân dung biết khuyên nỡ cũng không có cái gì hiệu quả, bắt đắ đi địa đạo: "Ngươi...trước nghĩ ngơi thoáng cái, ta đi mua cho ngươi kỳ thiếp an thai - được." Nàng đứng lên, lại nói: "Này phòng ốc âm u ẩm ướt, đối hài tử bất hảo, chúng ta lánh mua một chỗ trạch để ba?" Nghĩ trụ tân phòng liền nói thẳng ma.

"Được rồi, ngày mai phải đi nhìn, có thích hợp - chỗ nào bán xuống." Ta phỏng đoán ta sau này sẽ ở chỗ này An gia, là cần phải lộng một tòa ra đáng - tòa nhà.

"Yêu cầu tìm nha hoàn hoặc là đồ đồ ma ma tới chiếu cố ngươi sao?" Tài mấy tháng mà thôi, không có vấn đề gì -.

"Không cần, yêu cầu tìm - lúc ta sẽ thuyết, có ngươi cùng ta, cần phải không có gì sự." Ta cùng a, không muốn dưỡng nhiều người như vậy.

Vân dung mới ra đi, đặt phong liền tiến vào, "Tại sao không tìm nha hoàn."

Ta cười nói: "Ngươi cho rằng ta là ngươi sao? Ta cùng - lợi hại a."

"Trước kia tại Phong gia - lúc có phải hay không có hai cái nha hoàn hầu hạ qua ngươi? Tên gọi là gì?" Có thể là nha hoàn nhiều lắm, đa đến không nhớ được.

"Làm chi? Ngươi nghĩ tặng?" Ta tự nhận là hiểu rõ hần.

Hần gật đầu: "Phong gia không thiếu hai cái nha hoàn, ngươi yêu cầu ta có thể đa tổng mấy người. Nếu như ngươi nguyện ý đến Phong gia đi tốt nhất." Miệng hần giác mỉm cười, "Phong gia đồ đều là tốt nhất, chỉ cần là ngươi muốn -, ta đều có tìm tới cho ngươi." Phong gia cái gì cũng tốt, nhưng là không thích hợp ta. Muốn vật chất phương diện, có chỗ nào so sánh được với hoàng cung, đối với ngươi cũng không muốn sống ở nơi đó.

Ta cười nói: "Nói giỡn -, ta cũng không thiếu nha hoàn, ta chính là Đại lão bản."

Đặt phong ngồi ở ta đối diện, hỏi: "Thế nào, nghĩ tốt lắm sao? Nhượng ta chiếu cố ngươi ba, cả một đời."

"Ta cũng không nghĩ liên lụy ngươi." Ta cúi đầu, cũng không dám nhìn ánh mắt của hần.

Hần - đại chương che tay của ta: "Ngươi không có liên lụy ta, ta hy vọng làm hài tử - phụ thân." Trừ...ra ngã bệnh lần kia, hần cơ hồ không có chạm qua ta thoáng cái, hiện tại đột nhiên như vậy, thật đúng là không thói quen.

"Ngươi đã nói một tháng sau này cho ta trả lời thuyết phục." Có lẽ cái...này là tốt nhất lấy có.

Hần thật sâu nhìn ta: "Hảo, ta sẽ cho ngươi thời gian lo lắng, ta chỉ hy vọng ngươi có thể lái được tâm."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 7: Ngụy gia không có người tốt

Hào lại thương trường khai trương suốt một năm, ta chuẩn bị bốn phía thao bạn một lần điểm khánh. Rất già sáo, đơn giản nhất định đánh gãy cái gì - khuôn sáo cũ. Điểm khánh ba ngày, toàn trường bát chiết, tiêu phí 10 lưỡng đã ngoài thì tiêu lễ vật tổng. 300 lưỡng đã ngoài, tổng trang sức màu đỏ phurong số lượng bán trang sức. Hắc hắc, trang sức đương nhiên là ta bán cho bọn họ -, ta rất có lương tâm - đánh cá bát chiết. 500 lưỡng đã ngoài có trang sức màu đỏ phurong VIP kim tạp, nói giỡn, ta - kim tạp cũng không phải là ai đều đạt được -. Ta thanh tất cả kế hoạch hảo, giao cho lão Mã chỗ đi lý, có cái gì vấn đề sẽ tìm ta.

Vân dung nói đúng, nhà cũ chứng thật là thái cũ, đừng nói hài tử không thoải mái, chính mình cũng trụ được không vui, cho nên ta dự định muốn mua tân tòa nhà. Dù sao sau này có 80% - cơ hội đều phải ở chỗ, lỏng lỏng hảo phòng không sai được. Nghe nói chuyển nhà đổi hải tử bất hảo, thừa dịp bụng lý vị...kia không có đến ba tháng,...trước bàn nói nữa. Mặc dù na (nọ) thuyết pháp đỉnh mê tín -, nhưng là vì bảo bối, cũng tín thoáng cái ba.

Mặc dù đã là hơn một tháng khoái hai tháng, chính là bụng lý vị...kia vẫn không có động tĩnh gì, thoát nhìn là vị bé ngoan. Bụng lý vị...kia rất quái, ta đương nhiên liền sẽ không chịu khổ, theo bình thường không có gì khác nhau. Cho nên kéo dặt phong tìm phòng ốc, gần nhất vân dung cũng không có cái gì chuyện làm, cho nên liền gia nhập tìm phòng ốc đại quân. Mặc dù cái...kia phòng ốc là của ta, nhưng là vân dung giống nhau muốn trụ. Cái...này cảm thú, rõ ràng nhất định nghĩ kiếm bản thân thích -.

"Tam muội, này phổ chúng ta đã tẩu lần thứ ba, không có sẽ không có ma." Vân dung vẻ mặt đau khổ, tả oán liên tục.

"Ai nha, biệt gọi ma, vì hài tử của ta hảo, ta muốn tìm nhất tràng hảo tòa nhà, nhìn nhìn lại, " nói giỡn, này phổ là phồn hoa nhất -, tòa nhà cũng là xa hoa nhất -. Muốn mua phòng ốc, đương nhiên muốn mua nơi này -, chính là tựa hồ không có nhân xuất ra bán. Cổ đại bán phòng ốc - nhân, thông thường đều là gia đạo sa sút, hoặc là nhất định có tốt - chỗ ở, cho nên mua phòng ốc đích tình huống quá ít. Cổ đại cái phòng ốc rất đơn giản, nhất định tìm khỏi địa, tìm quan phủ tùy tiện một nhóm, có thể bắt đầu kiến tạo, cho nên cũng không có khu vực phòng thủ sản công ty. Ai, mua phòng tử phiền phức a.

Dật phong cười nói: "Nếu không như ý, đến tương giang đi thôi, ngươi không phải rất thích na (nọ) sao?" Nghĩ thanh ta phiền đến nhà hán đi, ta tài không làm.

Ta cười hắc hắc: "Không cần, ta - sản nghiệp đều ở nơi này."

"Có thể tại tương giang thành khai trang sức màu đỏ phurong." Tương giang xưng là thành phố lớn, đến na (nọ) việc buôn bán là không tệ, nhưng là ta rất lại.

Ta uể oải địa đạo: "Ta hiện tại mang bầu, không có phương tiện quản lý, không có rảnh rỗi đi phát triển sinh ý."

"Có ta ở đây sợ cái gì? Ta có thể giúp ngươi quản lý." Vân dung người kia, thành cuồng nhiệt - kiếm tiền phần tử, bị ta ô nhiễm.

Ta cười cười: "Từ bỏ, chờ ta hài tử lớn sau này nói nữa. Hơn nữa nơi này là nhà của ta, ta ở chỗ này sinh sống mười mấy năm, quen thuộc a. Nơi này cũng có thân nhân của ta, bằng hữu, ngày lễ ngày tết có cá địa phương đi a." Ta hiện tại là người cô đơn, ở chỗ này nhất định có cha nuôi mẹ nuôi, lão Mã, phục linh răng màu bọn họ.

Dật phong nhìn ta: "Ngươi còn có ta."

Ta thôi hán một cái: "Thiệt, biệt nói lung tung nói."

"Các ngươi khán.." Vân dung chỉ vào một cái bán món đồ chơi - tiểu sạp, hưng phấn - gọi khởi lai. Ngạc nhiên, không phải là món đồ chơi, chưa từng gặp qua ta.

Ta bạch nàng liếc mắt: "Quý tên gì?"

"Cho ta - tiểu chất tử hoặc là tiểu chất nữ chuẩn bị vài thứ." Nàng vừa nói lời kéo ta đi qua đi, lời kéo trống bỏi tại ta trước mắt điều.

"Hắc hắc, thích liền mua, có dặt Phong công tử tại, còn sợ không có tiền." Ta nói trừ vũ vũ dật phong - bộ ngực, ta là thanh hán đương tiền túi.

Trên cái thế giới này có chút nhân chuyên môn phá hư người khác thật là tốt tâm tình, tỷ như ngụy thân - cái...kia tiểu lão bà mẫu đơn nhất định người như vậy. Chúng ta ba cái chính cao hứng - khán món đồ chơi bên tai đột nhiên có nhân niệm cười nói: "Ồi, cũng là một cô hủ nữ nhân." Mẫu đơn trang phục đẹp đẽ, mang theo nha hoàn từ chúng ta bên người đi qua.

Vân dung bỏ lại trong tay đồ, đi tới trước mặt nàng. Cười lạnh nói: "Ngụy nho nhỏ phu nhân, có gì chỉ giáo?" Vân dung giờ phút này - thái độ thập phần ngạo mạn, hơn nửa năm không thấy, trở nên vẫn còn thật không thiếu.

Mẫu đơn lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, "Hừ, kỳ hội mua một ít hài tử - ngoan ý."

"Cô nương ta thích, làm sao vậy?" Vân dung nghiêng ngẫm - nhìn nàng, khóe miệng nhất mạt hài hước - tiếu.

Mẫu đơn thôi thuần nhất: "Tan học phụ."

Vân dung mặt không đổi sắc, vẫn là na (nọ) phó lưu manh dạng: "Ta là tan học phụ? Chính là gia phụ là vị Vương gia, ta nói như thế nào cũng là Quận chúa. Đương nhiên, người ngụy tiểu phụ nhân là một vạn nhân giày xéo - kỹ nữ, không biết bao nhiêu vương công quý tộc là của người vấy hạ chi thân. Nếu là nói tiện, bốn Quận chúa thật sự là cảm thấy không bằng...." Dựa vào, vân dung mắng khời người đến cũng lợi hại, có phải hay không theo học -? Người cổ đại nhảm chán thật sự, nhìn thấy các nàng cãi nhau tự nhiên dừng lại quan khán.

Mẫu đơn vẫn là khinh thường - nhìn nàng một cái: "Quận chúa? Không có kỳ danh thôi. Liền cá nha hoàn cũng không có, người cái...này Quận chúa cũng không được tốt lắm?"

"Bốn Quận chúa có tay có chân, không giống tiểu phụ nhân vậy ái bối tác phong đáng tởm." Vân dung vẫn hữu hảo - tiểu, nhìn không ra một điểm tức giận. Thương trường cũng là ...nhất tôi luyện nhân -, nuông chiều - vân dung cứ nhiên bị lịch lãm thành như vậy.

Mẫu đơn khinh bỉ - liếc nhìn nàng một cái: "Trang phục được đủ keo kiệt, cũng chỉ là cá bào chân -."

Ta cười cười: "Ngụy nhỏ nhỏ phụ nhân chê cười, bốn phụ nhân thân thể bất hảo, danh nghĩa sản nghiệp toàn do vân dung làm chủ, nàng tự nhiên là trang sức màu đỏ phượng - lão bản. Mặc dù yêu cầu hoa một ít khí lực lai quản lý sinh ý thương chuyện, cũng tốt hơn tiểu phụ nhân người dựa vào sắc tướng ăn cơm. Bốn phụ nhân cùng vân dung Quận chúa xuất thân nhà giàu có, phải như thế nào dạng - trang sức không có? Chỉ là lười mang. Chẳng lẽ muốn giống như phụ nhân na (nọ) hận không thể thanh trang điểm thai đồ bản tại trên mặt, tài cũng coi là có uy tín danh dự - nhân vật sao?" Cho đầu - nhân, còn không sinh ra lai ni.

Vân dung khinh bỉ - liếc nhìn nàng một cái: "Mai cô nương nói xong rất đúng."

Mẫu đơn trừng chúng ta liếc mắt, tiện tay cầm lấy bên người sạp - thủ trực ở trên tay đưa nghịch. Dật phong tiện tay mất ra nhất trương ngân phiếu, "Mấy thứ này ta toàn muốn." lại đối vân dung nói: "Vân dung cô nương, tất cả đều đưa."

Phụ nữ vừa nhìn ngân phiếu, ánh mắt đỏ thắm, công việc cười nói: "Đồ cho các người."

Mẫu đơn như thế nào hội cam tâm, âm thanh đối bán trang sức - phụ nữ nói: "Hắn ra bao nhiêu, ta ra song bội." Theo đệ nhất thiên hạ phú đầu, nàng có phải hay không điên rồi.

Dật phong thân nhiên nói: "Ta ra Ngụy gia tiểu thiếp - gấp hai." Ngụy gia tiểu thiếp, ha ha, đủ đã kích.

Mẫu đơn đắc ý - dương dương tự đắc cầm: "Ta ra của người gấp hai."

Dật phong vừa định tranh cãi, ta vội nói: "Ngụy tiểu phụ nhân, chúc mừng người lấy 4000 lượng bạc - giá tiền mua được mấy thứ này." Mấy thứ này toàn bộ thêm khời lai cũng đáng giá mấy trăm lượng, nàng thiết thời bắt từ mới là lạ. Dật phong là ai? Tùy tiện để ra nhất trương ngân phiếu đều là toàn cục mất, ta xem thấy hắn mới vừa rồi móc ra - na (nọ) tương là 500 lượng -.

"4000 lượng?" Mẫu đơn kinh ngạc được cầm đồ té.

Ta cười nói: "Dật Phong công tử cấp vị...này đại tẩu chính là 500 lượng, người ra hắn - gấp hai đó chính là 1000 lượng, hắn ra lại của người song bội nhất định 2000 lượng, chính là người vẫn nguyện ý ra hắn - song bội, không phải là 4000 lượng sao." Ta cố tình bưng tình đại ngộ: "Ngụy tiểu phụ nhân người dốt đặc cán mai, tự nhiên sẽ không hiểu. Còn có a, ngụy tiểu phụ nhân nói nói tương đương thú lắm, cũng sẽ không có nghĩa."

"Người.. Ta đương nhiên hiểu, lời nói của ta cũng coi như sờ." Ngu dốt, muốn - chính là người câu này.

Ta tiểu, nhìn lướt qua vây xem - nhân, cười nói: "Các vị hương thân, thỉnh làm chứng kiến, Ngụy gia tiểu phụ nhân lấy 4000 ngàn lượng bạc mua vị...này đại tẩu - sờ hữu trang sức."

Mẫu đơn thấy chuyện tới rồi này một bước, chỉ có thể cắn răng một cái, nói: "Theo về nhà nã bạc."

Nhìn mẫu đơn chặt vật - bộ dáng, ta cùng vân dung cùng nhau bật cười. Dật phong vẫn tao nhã, cười nói: "Nàng bị người chinh được đủ thảm."

Ta khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh: "Nàng tự tìm -, người là ai a? Đại tề thủ phủ dật Phong công tử, cho so sánh nhiều tiền? Nàng tìm chết? Đem người Phong gia - tiền toàn đổi thành một vạn lượng nhất trương - ngân phiếu, cũng có thể thanh nàng tạp tử." Cái...này mẫu đơn quả thực nhất định tìm chết, vân dung là ai a? Đương kim hoàng thượng - thân tỷ tỷ, dám khi dễ nàng? Tầm tặc...

"Biệt lý nàng." Vân dung hướng tới mẫu đơn đi xa - phương hướng, khinh miệt - nhìn thoáng qua. Vân dung lần này - biến hóa thật sự là đại a, lớn đến ta đều nhanh không nhận ra.

"Đi thôi." Dật phong tiện tay chỉ vào phía trước.

Tại trên đường đi dạo hồi lâu, không có gì thu hoạch. Cho nên ta nhượng vân dung tả một ít cáo thị thiếp đi ra ngoài, cũng nhượng lão Mã lưu ý thoáng cái. Cụ thể là thuyết Mai lão bản yêu cầu xa hoa nơi ở nhất tràng, nguyện ý xuất ra bán - thỉnh liên lạc ta. Không có cách nào a, thật sự là tìm không được, chỉ có thể như vậy.

Bởi vì ta thân thể thật sự quá yếu, cho nên quyết định mỗi ngày đồ ăn một ít thuốc bổ lai thật tốt bổ nhất bổ, ta phải nghỉ hài tử của ta sinh hạ lai liền nhược. Uống vân dung đưa tới ô cháo gà, ta thêm thêm môi, cười nói: "Mùi vị không tệ, thủ nghệ của người càng ngày càng tốt."

Vân dung cười nói: "Thích là tốt rồi, người thân thể quá yếu, thật tốt bỏ bỏ. Đẳng đặt mua tòa nhà, ta đa thỉnh vài người lai hầu hạ người." Này em gái của chồng, hầu hạ ta rất có hại sao?

"Thiết, còn không phải tiền của ta. Nếu như ta ẩn thông thường - tiền lương cho người, người cho là người sẽ có bao nhiêu?" Ta bạch nhãn trở mình - lợi hại, dùng - không phải bản thân - tiền đương nhiên không đau lòng.

Vân dung đáp ứng hồi lâu, mới nói: "Tốt lắm, người có nhiều tiền như vậy chẳng lẽ mang vào quan tài."

Ta khinh bỉ - nhìn nàng một cái: "Được lưu cho ta bụng lý vị...kia."

"Người bụng lý - hài tử hần cha là Hoàng thượng, phải như thế nào có cái gì, vẫn còn hồ tiền sao?" Là cô bé hoàn hảo, nếu như là nam hài, ta phải nghĩ hần vì hần cha na (nợ) thanh cái ghế mất đi tất cả. Cho nên

, ta bụng lý - hài tử hần cha đồ, bất cứ...gì giống nhau. Một cái hài tử, ta tỏ nghiêm mặt vẫn còn dường được khôi.

Ta thờ dài một tiếng, "Tĩnh, hần cha đồ ta nếu không khôi. Cho nên, cũng tiết kiệm điểm tốt." Ta nhất định hẹp hòi, trước mắt - tài sản đồ đủ chúng ta tiêu xài cả đời.

Vân dung cười nói " "Tam muội, người có bao nhiêu tiền ta rõ ràng nhất." Ách, quên, nàng nhất định chuyên môn thay ta có trách nhiệm trưởng mục đích.

Ta tiếp tục vắng lòng truong bạch bản " "Đi chết đi, ta là người nghèo một cái người không biết sao?"

Vân dung từ đi vòng đến ta phía sau, "Tam muội, kỳ thật người cần gì nì?"

"Cái gì?"

"Phong đại ca đối với người... Tình thâm ý trọng, người..." Nói chuyện nửa đoạn nửa đoạn -, có ý tứ a. Đồ như vậy chín, có cái gì khó mà nói.

Ta khẽ ừ: "Vân dung, người không rõ, tình cảm chuyện không thể miễn cưỡng. Ta chỉ có một lòng, lòng đã cho Hoàng thượng, cũng nữa dung không dưới mặt khác nam nhân."

Vân dung thần sắc Âm Nhiên, ngồi ở bên cạnh ta: "Ai, nếu đã ra cung, tại sao nếu là không bỏ xuống được?"

Ta vung lên đầu nhẹ nhàng phun ra một hơi: "Càng muốn quên, việc không quên được, tình cảm chuyện quá khó khăn thuyết."

Mua khu nhà cấp cao chuyện tình giao cho lão Mã cùng phục linh giải quyết, điểm khánh chuyện tùy tiện liền giải quyết, ta hiện tại là tối trọng yếu nhiệm vụ nhất định chiếu cố hảo bụng lý cái...kia. Ta sanh non lưỡng hồi, ...nhất sợ hải biến thành tập

Quán tính sanh non. Trong ngày thường trừ ăn ra nhất định ngủ, nếu không nhất định tán tẩn bộ. Đi dạo một chút phố, đến trang sức màu đỏ phường quán uống trà, cũng có lúc đầu đầu địa chủ. Dù sao áo com không lo, nhất định hỗn ăn chờ chết. Sao, không phải

, đẳng sinh hài tử. Trừ...ra vân dung, không có nhân biết ta mang thai, nếu không trang sức màu đỏ phường những người đó còn không thanh ta đương bảo bối. Nếu là biết hoài chính là đương kim hoàng thượng - cốt nhục, bọn họ chỉ sợ liên bước đi đều phải mấy người

Nhân đồ. Theo chân bọn họ ở chung lâu như vậy, ta đối bọn họ - đánh giá nhất định nhầm chán. Ai, hiện tại đô đã khoái ba tháng. Bụng sớm muộn muốn hiển lộ ra lai, cần phải làm sao bây giờ nì?

Dật phong cho ta - một tháng - kỳ hạn đã qua đi, chính là ta vẫn không có nghĩ hảo muốn làm như thế nào, cũng không biết cần phải như thế nào trả lời hần. Gà cho hần ba? Ta không thương hần, nhất định bởi vì hần rất yêu ta

, cho nên ta không muốn thương tổn hần. Không lấy chồng ba, bụng của ta như thế nào thông? Hài tử của ta hội bị người khi dễ. Tới cùng cần phải làm sao bây giờ a? Ta khoái điên rồi. May mắn dật phong tựa hồ biết tâm tư của ta, gần nhất

Cũng không thể nào bức ta, chỉ là do trứ ta - tính tình lung tung lại. Ước chừng biết phụ nữ có thai không thể thụ kích thích, liền vân dung cũng là đối ta muốn gì được đó. Bụng lý hoài trứ yêu mến - nam nhân - hài tử, có cảm y ngọc thực

- thời gian, y lai đưa tay, com lai há mồm - thời gian, ta cần phải là thiên hạ hạnh phúc nhất - nữ nhân không phải sao? Đối với người tổng cảm giác được khuyết điểm cái gì. Ăn ta trước kia - ý nghĩ, mang thai - lúc tốt hảo chính tự

Mình - lão công, muốn hần thật tốt hầu hạ ta. Hiện tại khen ngược, tề hạo còn không biết chết ở na cá phi tử - ôn nhu hương lý nì. Dật phong đối ta tái thiên y bách thuận, tái thể thiếp tỉ mĩ, hần cuối cùng chỉ là bằng hữu, hoặc

Giả là ca ca, thay thế ko được lão công. Đêm khuya mộng hồi, nhớ ra qua - đủ loại, lệ vẫn dính ướt gối đầu.

Hôm nay ăn xong điểm tâm, ta cùng thường ngày giống nhau đi tới trang sức màu đỏ phường, rất không xảo hôm nay lúc này, trang sức màu đỏ phường cửa có nhất ra trò hay tại trình diễn. Rất không xảo, ta xem đến này ra trò hay.

Ta cùng dật phong đến trang sức màu đỏ phượng, dự định kêu lên vân dung tiếp tục đánh bài, bất quá cửa chính trình diễn trứ như vậy - tiết mục.

Trang sức màu đỏ phượng của đồ trứ lưỡng đình kiêu nhỏ, ngự thân một thân hoa lệ - phủ phục sức tại cửa độ trứ khoan thai, tựa hồ phi thường - sót ruột, bên người đi theo đẹp đẽ - mẫu đơn, cũng là vẻ mặt lo lắng.

Ta xem dật phong nói: "Hai người bọn họ cá làm cái gì? Không phải là tìm đến phiền phức ba?" Ta là Không sợ hấn tìm phiền toái, là sợ hấn sau lưng giờ trò.

Dật phong cười nói: "Sợ cái gì?"

Ta bài trừ vẻ tươi cười, đi qua đi cười nói: "Ngụy lão bản cùng tôn phu nhân đại giá quang lâm có gì phải làm sao?"

Ngụy thân ninh nọt cười nói: "Vương phi biết vân dung là của ta phu nhân, mà nay vân dung không chịu về nhà, vẫn còn thỉnh Vương phi khuyên nhủ nàng."

Ta tao nhả cười một tiếng: "Vương phi? Ngụy lão bản nói đùa, ta chỉ là một chính là tiểu nữ tử, không phải cái gì Vương phi."

"Còn không mau nói xin lỗi." Ngụy thân giận tái mặt trách mắng mẫu đơn.

Mẫu đơn lập tức 'khiêm tốn' địa đạo: "Mẫu đơn không biết nặng nhẹ, đắc tội Vương phi cùng Quận chúa, thỉnh Vương phi thứ tội."

Ta vội vàng đỡ mẫu đơn, nói: "Ngụy phu nhân quá khách khí, ta cũng không phải cái gì Vương phi, chỉ là nhà tôi cùng Thành vương gia có vài phần giao tình." Muốn ta thuyết mấy lần, những... này nhân thật sự hảo bốn a.

Ngụy thân nhìn ta, tựa hồ không tin, cười nói: "Vương phi nói đùa."

Ta gặp khó khăn địa đạo: "Người đã không tin, ta cũng có biện pháp gì." Ta quay đầu đối tiếp khách tiểu thư nói: "Nhượng hứa đại lực lại đây, cung tiền Ngụy lão bản cùng phu nhân." Ta thanh cung tiền hai chữ nói xong rất, ý tứ là thỉnh bọn họ rút đi. Hứa đại lực là ai ngụy thân sẽ không không biết, cũng biết ta về hấn. Vội nói: "Mai lão bản thật là tốt lại thương trường sinh ý thịnh vượng, Ngụy mẫu có hay không có thể theo Mai lão bản hôn khẩu com ăn?" Ta dựa vào, nguyên lai là lai gia nhập liên minh -.

Ta hữu hảo - tiểu, cười đến rất giả, "Có lỗi với, hiện tại hảo lại liên minh - người phụ trách là người cha." Không đi cầu cha người để van cầu ta, quả thực là ăn no chóng.

Ngụy thân không tự nhiên địa đạo: "Gia phụ cùng ta luôn luôn bất hòa...."

Ta lườm hấn một cái, không chút biểu tình địa đạo: "Có lỗi với, ta không làm chủ được." Vừa nói cũng không nhìn hấn cái nào, trực tiếp đi đi vào. Dật phong phe phẩy cây quạt, đi theo ta phía sau. Ta vào trang sức màu đỏ phượng - môn, quay đầu lại đi chăm chọc - cười một tiếng. Ngụy thân thấy ta trước cổng chúng không để cho mặt mũi, đã sớm tức giận đến gân xanh bạo liệt, chỉ là ả nhần trứ không phát tác. Hồn dân, hấn xứng đáng a.

Đi vào đi, vân dung hai tay ôm ở trước ngực, oai trứ miệng, khí khẩn cấp - bộ dáng, ráng màu cùng phục linh tại bên người nàng an ủi.

Ta vỗ vỗ bả vai của nàng, "Người khí cái gì a? Có phải hay không bởi vì ngụy thân."

Vân dung thật sâu hô hấp, nói: "Mới vừa rồi hấn lại còn nói ta là hấn - phu nhân, cường bức ta theo hấn trở về. Hấn ban đầu thanh ta chạy đi ra, hại ta lưu đầu đường, hiện tại lại tới mời ta trở về. Ai chẳng biết đạo, hấn thỉnh - không phải ta, mà là tiêu dao vương chi nữ vân dung Quận chúa."

Ta cười nói: "Đối phó cái loại... này nhân không để ý tới hấn là được, ta không tin hấn dám thế nào."

"Phu nhân, ta biết sai lầm rồi, mời theo trở về." Ngụy thân không biết liêm sỉ tiêu sái đi vào, mặt mày tươi cười. Ta chân hoài nghi mặt của hấn da là da trâu làm -, thật là dày - lợi hại.

Vân dung đem mặt mai triều một bên, trực tiếp không nhìn hấn. Ngụy thân tên hồn dân này, rõ ràng - nhìn trúng mặc lão đầu - quyền thế.

"Phu nhân.." Ngụy thân cũng vẻ mặt tươi cười. Vừa nói muốn đi kéo vân dung - tay, vân tay đưa tay nhất định một cái tát, oán hận nói: "Đừng làm ta lần gặp lại người." Tiếp theo hô to: "Hứa đại lực, thỉnh Ngụy lão bản đi ra ngoài." Vân dung cũng không phải niệm để khi dễ - chủ.

Ngụy thân bị đánh, nụ cười trên mặt cứng ngắc khô lại, ánh mắt thậm chí mang một tia ác độc, bất quá rất nhanh bình phục, cười nói: "Phu nhân, ta còn có thể trở lại."

"Còn." Vân dung hung hăng phun ra hai chữ.

"Người đừng thái can rở." Mẫu đơn khiêu trứ đi vào.

Ta trở tay cho nàng một cái tát: "Còn.." Mụ nội nó -, dám đến trang sức màu đỏ phượng lai giường oai. Mấy ngày hôm trước tại trên đường cũng đã dẫn đến được ta rất phần nộ, bây giờ còn lại quấy rối, không muốn lần lộn.

"Người..." Mẫu đơn bùm mặt, giờ tay lên muốn đánh nhau trở về, bị ngụy thân một ánh mắt cấp hách đi trở về.

Nguy nói rõ mình tức giận đến muốn chết, khước ản nhần trứ, ôn hòa địa đạo: "Tẩu.." Vừa nói hỗn hển, phẩy tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 8: ta là giết người phạm?

Mặc dù tốt tâm tình bị họ Nguy - cùng mẫu đơn phá hủy, nhưng là chúng ta hôm nay cũng chơi được vui vẻ. Lại đã trên đường đi tìm hồi lâu - phòng ốc, một được ta vừa về tới gia liền ngủ thật say. Đều nói phụ nữ có thai tương đối có thể ngủ, thật đúng là sự thật, ta ngủ được xác thật rất thom.

"A..." Không biết đến lúc nào, ta bị hét thảm một tiếng đánh thức. Ta trở mình cá thân, nhu dụi mắt, nói: "Người quý tên gì a?" Nghe thanh âm cần phải là vân dung.

Một tay xanh tại trên giường, ta không vui - ngồi dậy, làm như ta nhìn rõ ràng trước mắt đích tình cảnh, lập tức thét chói tai "A..."

Vân dung vội vàng chạy đến mép giường ngồi hạ, sắc mặt trắng bệch, "Nàng. Nàng. Tại sao lại ở chỗ này?" Nàng nói xong không phải người khác, đúng là mẫu đơn. Mẫu đơn nho nhỏ phụ an tình - nằm, một thân màu đỏ - y phục thượng tất cả đều là vết máu, tóc lẳng loạn, mặt xám như tro tàn, tà tà - tựa vào bàn trên chân. Nếu như không phải đôi mắt của ta ra vấn đề, ta có thể khẳng định nàng là một người chết? Nàng chết thì chết? Tại sao sẽ chết tại ta gian phòng nì?

Lòng ta khiêu gia tốc, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, thở hỗn hển, kiết nhanh cầm lấy sàng đan. Nhắt đại sáng sớm - ở trong phòng phát hiện một cái người chết, ai - tâm tình hội hảo? Chẳng lẽ là.. Tài tang hãm hại? Ta bị ý nghĩ của chính mình hách liễu nhất đại khiêu. Lung tung trao qua y phục vội vàng mặc vào, hấp thuận nhất lương khí, "Tài tang hãm hại, báo quan." Tổng không có khả năng chờ nhân gia su ra đi.

"Làm sao vậy." Dật phong vội vã chạy tới, chắc là chúng ta - tiếng kêu thanh hần dẫn tới được. Dật phong nhìn thấy trong phòng đích tình cảnh, cũng bị dọa cho hoảng sợ. Ta cố tình trấn định - kéo kéo tay áo, nói: "Phong đại ca, báo tường quan." Nếu như là có người có ý định hãm hại, không dùng bao lâu sẽ có người đến ba? Trước hết hạ thủ vì cường. Nhưng là đối thủ đồ kế hoạch tốt lắm, cũng không biết có thể tới hay không được cập.

Dật phong không còn kịp nữa làm ra phản ánh, chợt ngoài cửa có nhân đạo: "Mở cửa nhanh, mở cửa." Tiếp theo là một hồi dồn dập - tiếng đập cửa. Nhanh như vậy, bất quá sờ liệ, cũng là tài tang hãm hại.

"Đừng sợ." Dật phong nhẹ giọng an ủi ta.

Ta trát trát nhần tình, tay không tự chủ được - nắm chặt "Tẩu."

Hai người bọn họ đi theo ta phía sau, ta thật sâu hô hấp, mở cửa, lập tức ngã xuống đất, kinh hoàng địa lên tiếng khóc rờn nói: "Quan gia, người chết." Đương nhiên là diễn trò, ta cho dù tái như thế nào không tốt cũng không đến mức hách thành như vậy đi. Tại nhìn lên liếc mắt, cửa nhất tiền lớn quan binh, mỗi người(cái) tay cầm binh khí, xem ra lại giả bất thiện lương.

Vân dung nhìn như vậy, cũng khóc rờn nói: "Quan gia, các người vào xem ba."

Cầm đầu cái...kia đầu mục bắt người trang phục - nhân lạnh như băng nhìn chúng ta liếc mắt, "Nguy gia lão gia thuyết nàng - Ngũ phu nhân mẫu đơn ngày hôm qua tới ngày hôm qua tới tìm người, một đêm không về, chúng ta muốn tới xem xét thoảng cái." A, cũng là như vậy. Chính là nguy thân giết mẫu đơn để hãm hại ta? Đáng giá sao? Còn có có ẩn tình khác? Hôm nay chỉ có thể tẩu một bước toán một bước.

Dật phong khản na (nộ) tình trạng cũng biết ta bị tài tang, nói: "Quan gia, mẫu đơn phu nhân đích xác ở chỗ này, hơn nữa đã đã chết."

Cái...kia đầu mục bắt người tựa hồ biết dật phong, ôm quyền nói: "Dật Phong công tử, có lỗi với, chúng ta đây là làm theo phép." Dật phong gạt đầu tỏ vẻ lý giải,

"Đi vào." Đầu mục bắt người vung tay lên, sở hữu nhân lập tức vọt đi vào. Ta sát lau nước mắt, cũng đi theo đi vào. Đây phải không may, gặp phải phiền phức. Chẳng lẽ tới ngày hôm qua ta là người chết sao? Nhân gia lộng cá người chết tại ta trong phòng, ta cư nhiên không biết? Thiệt thời ta không biết xấu hổ thuyết bản thân là võ lâm cao thủ.

Chúng ta nhất phiêu nhân cùng nhau đi vào, đầu mục bắt người lạnh lùng nhìn chết đi - mẫu đơn liếc mắt, nói: "Ai - gian phòng."

"Ta -." Ta đứng ra đi, tỉnh táo - nhìn hần.

"Người nhất định mai ảnh lão bản?" Hần đánh giá ta vấn.

Ta gật đầu: "Không sai, là ta. Nàng là chết ở ta gian phòng -, các người tra ta đi." Này đa ánh mắt nhìn thấy mẫu đơn chết ở chỗ này, ta như thế nào chống chế, không bằng thừa nhận còn muốn biện pháp.

Vì...kia đầu mục bắt người thấy ta phản ánh như thế trấn tĩnh, tự đáy lòng địa đạo: "Mai lão bản cũng là nữ trung hào kiệt, thiệu cảnh bội phục. Nhưng là mới vừa rồi Ngụy gia nhân báo quan thuyết mẫu đơn phu nhân tới ngày hôm qua tới tìm người một đêm không về, hôm nay nàng lại chết ở phòng của người lý, ta phải đem người mang về, thỉnh Tri phủ đại nhân định đoạt." Cái...này gọi thiệu cảnh thoát nhìn nhân phẩm không tệ, chỉ bằng hân na (nợ) nói mấy câu, ta liền đổi hân có hảo cảm.

"Thiệu đầu mục bắt người đi thôi, ta sẽ không để cho người gặp khó khăn -." Ta nói trừ chỉ chỉ cửa. Ta ngay cả long ý đồ tọa qua, nhất định không có tọa quá lớn lao, đi cảm thụ thoáng cái.

Thiệu cảnh nhìn kỹ mẫu đơn - thi thể, nói: "Mai lão bản, không có tìm được hung khí, án quy củ, chúng ta muốn lục soát thoáng cái."

Ta lui ra phía sau một bước, "Các vị quan gia thỉnh."

"Sưu..." Thiệu cảnh ra lệnh một tiếng, tiểu bọn bộ khoái tất cả đều sinh động khởi lai, trở mình tương đảo quây - nơi tìm.

"Đầu nhì, lục soát cái...này." Một cái tiểu đầu mục bắt người cầm trong tay trừ một cái dính đầy vết máu - đao, cử quá mức dính đứng ở thiệu cảnh trước mặt. Ta đảo hấp thuán nhất lương khí, ngụy thân chuẩn bị được đủ đầy đủ a, cư nhiên thanh hung khí tàng đến ta - từ quần áo lý? Chẳng lẽ.. Chẳng lẽ.. Ta tới ngày hôm qua thật sự theo người chết giống nhau sao? Chẳng lẽ lại là mê dược? Chính là ta theo người chết giống nhau, còn có vân dung cùng đặt phong, chẳng lẽ bọn họ cũng trúng thuốc mê cái gì -? Ta chỉ cảm giác được da đầu tê dại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thiệu cảnh nhìn ta liếc mắt, nói: "Mai lão bản, thỉnh ba."

"Thiệu đầu mục bắt người, khả phủ thỉnh ngộ tặc lai khám nghiệm tử thi." Ta từng đọc qua 《tẩy oan lục》, biết thi thể thật là trọng yếu căn cứ chính xác theo, rất nhiều đầu mối, đều ở thi thể thượng.

Ta tuyệt đối không cho phép bắt luận kẻ nào vu oan ta, nhất định phải tra ra hung thủ thật sự. Thiệu cảnh nhìn ta, nói: "Mai lão bản không cần quan tâm, thỉnh ba."

Ta không mặn không nhạt địa đạo: "Thiệu đầu mục bắt người, không làm cho nhân phá hư thi thể, ta vẫn còn trông cậy vào trừ nó lật lại bản án ni."

Thiệu cảnh gật đầu: "Đây là ta - chức trách."

"Ảnh nhì." Đặt phong hòa vân dung đồng thời kêu lên lai. Ta dễ dàng cười một tiếng: "Ta tin tưởng Tri phủ đại nhân là vị quan tốt, sẽ không oan uổng ta -, khán vị...này thiệu đầu mục bắt người cũng biết." Hân dám oan uổng ta, ta làm thịt hân. Đương nhiệm Tri phủ hẳn trung không phải cái gì người tốt, ta - độc quyền quyền chính là hân bản -, ta là muốn nhìn một chút hại ta - nhân tới cùng cái gì nghĩ cách. Nếu như hân thật sự dám không rõ liên lý - phán ta chết tội, hân chờ xem đi.

Thiệu cảnh thân nhiên nói: "Mai cô nương quá khen, mang đi."

Ta cười khổ lắc đầu, thật không nhượng ta bớt lo, những...này nhảm chán - nhân luôn muốn tìm ta phiền phức.

Bởi vì ta bản thân chủ động -, thiệu cảnh cũng coi như tôn trọng ta, không có lên cho ta gông xiềng. Có thể là ta - phong độ thuyết phục hân ba, kỳ thật ta tự nhận là cũng tương đối có phong phạm -, ta nếu không tê cũng làm qua hoàng hậu. Đối với truyền thuyết - đại lao, ta rất sớm đã nghĩ kiến thức thoáng cái. Cũng, như trong truyền thuyết vậy âm u, ẩm ướt, còn có mốc meo - mùi vị. Ta khoái ba tháng - có bầu, có thể... hay không chịu được?

Tướng ta dẫn tới tận cùng bên trong na (nợ) gian, thiệu cảnh nói: "Cô nương mời vào ba." Này một gian coi như sạch sẽ, trên giường - đệm chăn xem ra cũng tân hoán -. Kỳ thật cũng không có cái gì, nhất định âm u ẩm, còn có chút hồng vị.

Ta bụng cái mũi đi vào đi, nói: "Thiệu đầu mục bắt người, có thể... hay không giúp ta lộng có thúc hoa tươi, mùi vị nùng -."

Thiệu cảnh rõ ràng không vui, "Cô nương chấp nhận thoáng cái ba." Sung chánh trực cũng không phải ở phía sau ba?

"Thiệu đầu mục bắt người, ta có ba tháng - có bầu, cái chỗ này - mùi vị đối hài tử bất hảo." Ta nói trừ, tiện tay hái nhất theo cây trà đưa qua đi.

Thiệu cảnh để lại tay của ta, "Phu nhân làm cái gì vậy, người đã mang bầu, ta tận lực thỏa mãn yêu cầu của người." Ta liền thuyết người này nhân phẩm không tệ.

Chỉ chốc lát, thiệu cảnh cho ta nã lai nhất thúc bách hợp, cư nhiên cũng cảm ở bình hoa lý -. Ta tiếp nhận hoa, đổi hân hữu hảo cười một tiếng: "Thiệu đầu mục bắt người thật là một người tốt a, của người ân tình, ta nhớ kỹ." Vừa nói thanh hoa tiện tay bày ở địa thượng.

Thiệu cảnh vẫn là thân nhiên nói: "Phu nhân khách khí, có cái gì yêu cầu cứ việc nói, chỉ cần là thiệu mỗ có thể làm đến -, nhất định hết sức."

Ta tiểu, "Cám ơn thiệu đầu mục bắt người, ta chỉ muốn biết khám nghiệm tử thi - kết quả, còn có cái gì ra toà." Ra toà không phải phải lạy? Hoàng đế đô quý qua ta, hiện tại gọi cấp một cái chỉ ma tiểu quan quý xuống, không có mẽ có làm. Thôi, vì mạng nhỏ, thanh tôn nghiêm tổng xuất đi thôi.

"Ta cũng không biết, phu nhân không cần sốt ruột. Chỉ cần là người trong sạch -, đại nhân tự nhiên hội trả lại người một cái công đạo."

"Thiếu đầu mục bắt người, ta trước kia từng hai lần đề non, đứa bé này chỉ sợ không dễ dàng bảo trụ, ta - đồ ăn người nhất định phải tốn nhiều tâm." Ta đây hồi hưng ác tâm, thanh giá trị liên thành - châu thoa cài tóc đưa qua đi. Thấy mẫu đơn thi thê - lúc, ta cũng biết phiền phức tới, cảo bắt hảo muốn ngồi chồm hổm đại lao, cho nên vội vàng cầm mấy thứ trang sức mang ở trên người. Cái... này niên đầu, cái gì đồ yêu cầu tiền. May mắn ta hiện tại chỉ là người bị tình nghi nhân, không cần thoát trâm, cũng không cần hoán tù phục, mấy thứ này vẫn còn lưu được. Chính là ta theo cái... này người xa lạ thuyết ta trước kia giữ không được hài tử làm chi? Tranh thủ đồng tình sao? Có như vậy một điểm ý tứ.

Thiếu cảnh vẫn không có nhận lấy, "Ta sẽ tận lực -, phu nhân đồ cũng thu hồi ba." Ta ngạnh đưa cho hắn, "Người cho ta chuẩn bị thức ăn không cần tiền sao? Cầm ba, chẳng lẽ người nghĩ cấp lại sao?"

Hắn kỳ quái - nhìn ta liếc mắt, cuối cùng cũng nhận lấy, "Phu nhân an tâm ba, đại nhân hội theo lẽ công bằng công việc -." Gọi phu nhân ta thật đúng là không thói quen ni.

Trong đại lao trừ...ra an tĩnh điểm cũng không có cái gì, trên cơ bản coi như là không tề. Ước chừng là thiếu cảnh phân phó qua, cho nên nữ ngục tốt môn(nhóm) đối ta cũng coi như khách khí, đồ ăn cùng những người khác - cũng không giống với.

Ti mi hồi ức thoáng cái, na (nọ) thiên buổi tối ta là ngủ được trâm, nhưng là cần phải không có trung mê được. Đừng quên, y tiên là ta tỷ tỷ, thông thường - mê được ta có thể phân tích đi ra. Ta nhất định cũng luyện qua võ công ba? Cảnh giác tính chất so sánh người bình thường đồ cao. Cho dù ta ngủ được tái trâm, không có lý do gì trong phòng bị thả một cái nhân, vẫn còn thanh lung khí bỏ vào ta - tù quần áo ta một điểm cảm giác cũng không có. Cho dù ta không có cảm giác, đặt đón gió? Võ công của hắn phải thác ni. Như thế chỉ có một giải thích, gây án - cái tên kia là một cao thủ. Nếu như thuyết mẫu đơn tại ta trong phòng là nguy thân - tài tang hãm hại, nhưng là bằng nguy thân - năng lực cần phải tìm không được như vậy lợi hại mỗi vật vì hắn làm việc. Hôn nữa mẫu đơn vì hắn sinh - nhi tử đồ 3 tuổi hơn nhiều, hắn tái nhậm tâm cũng sẽ không giết nàng liên vì tài tang ta đi. Nếu như không phải hắn làm, Ngụy gia tại sao sẽ nói mẫu đơn tới tìm ta, một đêm không về, việc này thật sự có rất nhiều vấn đề. Phiền, phiền, nếu như ta có thể khám nghiệm tử thi thê là tốt, bởi vì ta tổng cảm giác được thi thê không đúng.

"Phu nhân." Thiếu cảnh - thanh âm cắt đứt ta - trầm tư. Ta công việc hoàn hồn lại, thiếu cảnh thấy tại lao phòng cửa, phía sau đi theo vân dung.

Liếc thấy vân dung, ta hưng phấn mà nói: "Vân dung, sao người lại tới đây."

Ta đi qua đi, vân dung bắt tay vói vào lại, từ từ vuốt mặt của ta: "Tam muội, người có khỏe?"

Ta cười hắc hắc: "Ta đương nhiên tốt lắm, nhờ có thiếu đầu mục bắt người - chiếu cố."

Vân dung hàm chứa nước mắt, nói: "Thiếu đầu mục bắt người, cảm ơn người."

Thiếu cảnh đứng ở một bên, nói: "Không cần phải khách khí."

Vân dung lại nói: "Tam muội, người vẫn còn trụ được thói quen sao?" Đương nhiên không thói quen, thật sự là nói thừa.

Vì mời nàng an tâm, ta còn là cười nói: "Trụ rất khá, ta ngay cả long ý đồ tọa qua, nhất định không có tọa quá lớn lao, lần này cũng thử xem." Ta chỉ cố tự, hoàn toàn không biết thuyết lỗ miệng.

Thiếu cảnh ở một bên nghe xong lời này, trong lòng thầm nghĩ, tọa qua long ý a, cô gái này rốt cuộc là người nào? Lần trước Thành vương gia mà nói muốn tìm nàng, đại gia nhao nhao đoán nàng phải Vương phi. Chính là chính cô ta còn nói không phải, rốt cuộc là không phải ni?

"Nếu không. Nhượng cha tới cứu người." Ngàn vạn lần không cần, hắn phải biết rằng ta không có chết na (nọ) còn phải.

Ta lắc đầu: "Không cần phiền phức lão nhân gia ông ta, ta tin tưởng vị... này Tri phủ đại nhân là quan tốt, hắn hội theo lẽ công bằng công việc -. Được, đặt phong thế nào? Đại hóa thế nào?"

"Dật Phong công tử hai ngày này theo bình thường giống nhau, tất cả mọi người rất tốt." Không muốn cá biện pháp cứu ta sao, không có lương tâm nha.

"Tòa nhà bị niêm phong ba?" Ta là giết người phạm, còn muốn giữ lại hiện trường, đương nhiên muốn niêm phong.

Vân dung gật đầu: "Trang sức màu đỏ phùng đồ.... Ta gió êm dịu đại ca hiện tại trụ khách sạn." Ta - trang sức màu đỏ phùng cũng bị niêm phong, thương cảm a.

Ta hoài nghi cái...kia Tri phủ đại nhân có phải hay không thanh ta quên, lại ngồi chồm hổm mấy ngày, vẫn không có truyền ta lên lớp. Dật phong đến xem qua ta, muốn ta yên tâm, hắn hội cứu ta. Phục linh cùng lão Mã cũng đã tới, còn có răng màu, ôn nhu, mẹ nuôi, gần nhất thăm người của ta vẫn còn thật nhiều, ngục tốt thu hoạch tiền trà nước đồ phát.

Cương nữ ngục tốt đưa tới cơm chiều, nhất chung cháo gà cùng mấy món ăn sáng, một chén cơm trắng. Không tính là thịnh soạn, nhưng là tại nhà giam lý đã toán tốt.

Ta thanh cái nắp mở ra, một hồi mùi thơm xông vào mũi từ mà đến, nhưng là cảm giác được na (nọ) mùi thơm là lạ -. Ta cương đưa đến khoe miệng, còn không kịp quất, trong đầu âm vang thoáng cái. Lão Thiên, tiêu dao tán a. Tại ta thức ăn lý hạ độc, thiết thời hắn nghĩ ra. Hại ta người kế hoạch như thế chu đáo chặt chẽ, là nhất định phải ta chết. Có lẽ là hắn sợ ta tra ra chân tướng, còn muốn bỏ thuốc xong việc. Ta thật có như vậy chán ghét sao? Phi muốn ta nhất thi lưỡng mệnh bất khả? Tiêu dao tán cũng không phải là tùy tiện na đều mua được -, như thế đồ là cung đình ban thưởng từ tần phi hoặc là

có thân phận - nhân dùng -. Như thế được uống xong đi không có thống khổ, cho nên gọi tiêu dao tán, thông thường độc rượu lý phóng - nhất định như thế được. Nguyên bản ta là không có cơ hội kiến thức vật này -, tại Dược Vương Cốc - lúc, lam lệ không biết từ na lộng một ít, từng dạy ta phân biệt qua. Liên tiêu dao tán đồ lấy ra nữa, việc này nhất định không đơn giản. Ta chỉ cảm giác được đau đầu, đầu cá vòng tròn, lại đem ta xả hồi cung đình đấu tranh?

Ta đề... xuống thức ăn, đệ một khối bạc vụn cấp ngực tốt, mời nàng thanh thiệu cảnh mời tới. Có lẽ, hần là cá đáng giá tin tưởng - nhân. Lúc này cũng chỉ có thể tin tưởng hần, không có lựa chọn nào khác. Ta biết hại ta - tuyệt đối không phải người bình thường, cái...này ngụy thân cũng chỉ là con cò. Có thể xử dụng tiêu dao tán hại ta, giết mẫu đơn tài tang ta, tìm cá võ lâm cao thủ đem cái chết người thả ta gian phòng, ta nghĩ nghĩ liền sợ hãi.

Bạc cũng có tác dụng, không dùng vài, thiệu ly vội vã chạy tới. Thanh người chung quanh đồ đuổi đi, ta thỉnh hần mở lao phòng môn đi vào.

"Phu nhân, vội vã tìm ta lại có chuyện gì."

Ta thanh thang đồ lên trước mặt hần, gảy phía dưới thượng - cây trầm, bỏ vào thang lý, cây trầm thoáng cái thành hắc sắc. Ta thân nhiên nói: "Tiêu dao tán, có lẽ ngươi không biết, nhưng là là một loại kịch độc."

"Cái gì?" Hần kinh hãi, "Có nhân dám ở thức ăn lý hạ độc."

Ta sắc mặt ngưng trọng - gật đầu, "Không sai, bọn họ muốn ta chết, hiện tại ngươi tin tưởng ta là oan uổng - ba?"

"Phu nhân, của ngươi thức ăn đồ thử qua?"

Ta tiếu: "Không có, tỷ tỷ của ta là trên giang hồ nổi tiếng - y tiên, ta bao nhiêu biết một ít, đoán được -."

"Y tiên lam lệ?" Thiệu ly vấn.

Ta gật đầu: "Không sai, đúng là nàng." Hần làm sao mà biết được.

"Phu nhân ngươi khả hội võ công?" Lam lệ võ công cao như vậy, hần cảm giác được ta cần phải hội.

"Đương nhiên hội, bằng võ công của ta, cư nhiên có nhân thanh một cái người chết bỏ vào phòng của ta mà ta cư nhiên không biết, có thể tưởng tượng đối phương là đa đáng sợ - nhân."

"Phu nhân, ngươi rốt cuộc là người nào?" Thiệu cảnh nhìn ta, phảng phất nghĩ thanh ta xem xuyên.

"Ta là người như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là... Là một đáng giá người đi theo cùng tin tưởng - nhân." Ta hắc bạch lưỡng đạo đồ hỗn, còn có hoàng đế lão công, theo hỗn không sai được.

Thiệu cảnh cũng không phải ngu dốt. Nói: "Phu nhân hy vọng ta làm như thế nào."

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng: ghé vào lỗ tai hần nói: "Tài tang hãm hại - thủ đoạn thật cao minh a, quả thực là không để cho ta cơ hội phản kích, hôm nay vẫn còn hướng ta hạ độc....."

Thiệu cảnh gật đầu: "Liên án phu nhân nói phải làm."

"Thiệu đầu mục bắt người, ta đi vào đã khoảng 10 thiên ba? Tại sao không có tin tức gì? Thi thể kiểm nghiệm - thể nào?" Ta khoái muộn đã chết.

Thiệu cảnh khẽ nhíu mày, "Lời nói thật nói cho phu nhân ba, không có tin tức gì. Ta cũng từng nhiều lần đã hỏi đại nhân, hần nói ngươi - án tử tạm thời gác lại." Không phải? Tạm thời gác lại, cứ như vậy thanh ta giam lại chờ chết?

"Ngụy gia có cái gì động tác." Ngụy gia đã có ý hại ta, cần phải hội bốn phía cáo trạng.

"Ngụy Ngũ phu nhân đã bị an táng, cũng không thấy bọn họ có cái gì động tác." Lại là không có động tĩnh? Tri phủ đại nhân không có động tĩnh, ngụy thân không có động tĩnh? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ bọn họ là một người -? Người kia có thể xử dụng tiêu dao tán hại ta, có lẽ thật có quyền lợi sai sử Tri phủ làm cái gì. Nếu như việc này liên Tri phủ đại nhân đồ trộn đều, nhất định có cái gì đại âm mưu. Có thể hay không phải... Ta bị ý nghĩ của chính mình bị dọa cho hoảng sợ. Chẳng lẽ hôn quân biết ta không có chết, phi muốn ta biến mất bất khả? Trừ...ra hần, ta thật sự không nghĩ tới ai có lớn như vậy năng lực. Cũng chỉ có hần, hy vọng ta bí mật địa bị chết không minh bạch. Tới trước cá tài tang hãm hại thanh ta lộng trong đại lao, sau đó diệt ta còn nói ta sợ tội tự sát. Việc này đích xác giống như hần làm, phỏng đoán có này chỉ số thông minh - cũng chỉ có hần.

Ta đảo hấp thuần nhất lương khí, "Thiệu cảnh, tin tưởng ta là trong sạch - sao?"

Thiệu cảnh kiên định - gật đầu: "Ta cũng có thể nhìn ra phu nhân võ công không kém, muốn giết mẫu đơn căn bản không có khả năng mời nàng chết ở ngươi trong phòng."

Ta thờ dài một hơi: "Thiệu cảnh, mặc dù chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng là ta cho rằng ngươi là người tốt. Có lẽ, ta phải tội một cái căn bản đắc tội không nổi - nhân vật, ngươi nguyện ý giúp ta sao?"

"Thiệu mỗ mặc dù không có gì năng lực, cũng biết công lý hai chữ." Nghe ý tứ này là muốn muốn giúp công việc.

"Cám ơn,...trước án chúng ta - kẻ hoạch hành sự ba." Thiên, nếu như việc này là hần làm được, ta phải dựa vào chính mình lật lại bản án.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 9: thương khung

Tại trong đại lao lại ngây người mấy ngày, cái...kia Tri phủ vẫn một điểm động tĩnh cũng không có, ta đều nhanh ngai được mốc meo. Thiệu cảnh tích cực cho ta bồn tẩu, chính là không hề kết quả. Mấy ngày nay, ta quả thực qua được lo lắng đề phòng, ăn cơm uống nước sợ hãi có độc, buổi tối ngủ sợ hãi đột nhiên lại cá thích khách. Ăn không ngon, ngủ không ngon, ta quả thực muốn đi tù. Ta nghĩ được nhiều nhất -, nhất định tới cùng ai tại hãm hại ta. Cái loại...này phong cách hành sự chứng thật là giống như tề hạo, nhưng là ta cuối cùng cảm giác được hần hạ thủ không được giết ta. Trừ...ra hần, lại có ai như vậy muốn ta chết? Lão Thiên phủ hộ, không cần là hần. Chết ở bất luận kẻ nào trong tay cũng có thể, nhất định không thể chết được tại trong tay của hần. Nếu không ta chết không nhắm mắt, bụng lý cái...kia cũng sẽ không cam tâm.

Vân dung thường xuyên đến xem ta, cho ta mang một ít ăn -, xuyên -, hoặc là nhất định theo ta nói chuyện. Có tiền có thể sử dụng thời ma, chúng ta cấp ngục tốt - tiền rất nhiều, nàng cũng có thể tại lao phòng ăn ngủ hội. Vân dung mỗi một trở về nhìn, đồ thanh ánh mắt khốc được lại hồng lại thũng, lòng ta lý không khỏi áy náy. Kỳ thật nàng là thật tâm rất tốt với ta -, nhưng là ta cuối cùng này đây vì nàng có tư tâm, ta thật sự là lấy tiểu nhân chích tâm độ quân tử chi phúc. Ta bị hạ độc chuyện ta không có dám nói, ta không muốn nàng lo lắng. Vân dung là thường xuyên lại đây, đặt phong khước biến mất. Vân dung không rõ, tại sao ở phía sau hần muốn đi. Chính là ta hiểu, ta tin tưởng, gần nhất hần hội bề bộn nhiều việc, tuyệt mị cũng sẽ bề bộn nhiều việc, liền làm tỷ tỷ đồ nhân không dưới lại. Bởi vì bọn họ muốn tra một tổ chức, một cái thần bí - tổ chức.

Chuyện này cần phải muốn từ năm ngày trước nói lên...

Đứng là ăn cơm - lúc, ta ngồi ở trên giường đọc sách. Vân dung sợ ta muộn, cho ta tìm kỹ quyển sách giải buồn. Chính thấy vậy mê mẩn, chợt một cái trầm thấp giọng nữ, nói: "Ăn cơm."

Ta thân nhiên nói: "Đặt ở địa thượng ba."

Nữ kia ngực tốt lại nói: "Mai cô nương, có nhân kéo ta cho người sao dạng đồ, thỉnh đến bên này."

Ta đề... xuống thư, đi qua đi, nhỏ giọng nói: "Vật gì vậy? Ai để cho người cho ta -."

"Cô nương, thỉnh tiếp qua lại một điểm"

Ta cai đầu dài lại dựa vào qua một ít, nàng kia bắt tay vói vào lại, ý bảo ta đưa lỗ tai qua. Ta chiều lời của nàng cai đầu dài tựa vào lao phòng lan can thượng, nàng đột nhiên mất lộ ra hung quang, nhanh chóng bịt miệng ta ba, hữu lực - tay niết trụ ta - cổ. Dựa vào, mưu sát a.

Nàng nắm tại ta trên cổ - thuyết, đột nhiên buông lỏng ra. Ta từ địa thượng đứng lên, vỗ vỗ tro bụi, cười nói: "Không phải? Nhanh như vậy liền xong." Ta nói trứ, nhìn nữ tử cười đắc ý. Có lẽ nàng là tỉ mỉ kẻ hoạch -, nhưng là bị ta dễ dàng bắt được.

Thiệu cảnh cười nói: "Cô nương cũng thần cơ diệu toán."

Ta khoát khoát tay, cười nói: "Không tính cái gì, nếu muốn đẩy ta vào chỗ chết, hạ độc không được phải thích khách đây là nhất định -. Bắt quá hại các người đêm ngày mai phục ba ngày, thật sự là không có ý tứ." Na (nọ) thiên bị hạ độc sau này ta cũng biết nhất định sẽ có thích khách đến đây, chỉ cần nắm thích khách có thể thâm vấn phía sau màn làm chủ. Cho nên, ta cùng thiệu cảnh quyết định đêm ngày mai phục, mới có mới vừa rồi na (nọ) một màn. Ta một mực đều là khai tiểu tảo, na yêu cầu đưa cơm, nữ kia nhân cũng thật sự là ngu ngốc. Ta đã sớm biết nàng là thích khách, cố ý chính nàng -. Nàng kháp ta - lúc, trên cổ đột nhiên hơn nhiều kỷ bả đao, đương nhiên trái lại - bắt tay nã khai.

Lúc này, nữ kia nhân trên cổ đã bị cái tứ bả đao, bốn người bộ khoái các trạm nhất phương. Nàng oán độc - nhìn ta, cười lạnh: "Chủ nhân nói người thông minh tuyệt đỉnh, cũng không sai."

Ta cười hắc hắc: "Ta tuyệt không thông minh, chỉ là thường thức mà thôi. Tốt nhất đem người chủ nhân cung xuất lai, nếu không ta muốn cho người kiến thức ta chính nhân - thủ đoạn."

Nàng kia khinh miệt nhìn liếc mắt, quay đầu đi chỗ khác, "Mơ tưởng ta nói ra một chữ."

"Thiệu đại ca, làm sao bây giờ?" Ta là giết người người bị tình nghi, tuyệt đối không có thâm vấn - quyền lợi, còn muốn nhìn hần làm sao bây giờ.

"Ta phải thông báo đại nhân, nhìn hần xử lý như thế nào." Hần cũng chỉ là cá tiểu bộ khoái, tuyệt đối không có thâm vấn - quyền lợi.

"Nàng làm sao bây giờ?" Ta xem khán cái...kia nữ thích khách. Có lẽ chính là vì rơi chậm lại ta - giới tâm, cho nên phái - nữ -, chính là giống nhau không có tác dụng. Thông thường sát thủ thích khách đều là nữ -, bọn họ khước cố ý lộng cả nữ -. Ta chỉ có thể nói, người nọ - kẻ hoạch thật sự hảo chu đáo chặt chẽ.

"Mang nàng nhất tịnh đi, thỉnh đại nhân xử lý."

Đương thiệu cảnh tượng nàng kia mang đi, đôi mắt của ta vô tình phiêu đến địa thượng, một khối màu vàng - bài tử khiến cho ta - chú ý. Na (nọ) khối bài tử tại mới vừa rồi nữ tử ngồi chồm hòm - địa phương, cần phải là nàng rót -. Ta nhặt lên bài tử, lau đi tro bụi. Chánh diện là một bộ long - đồ đẳng phản diện là ' thương khung ' hai chữ. Thương khung? Cần phải là một tổ chức. Long - đồ đẳng cũng không phải là tùy tiện có thể xử dụng -, trừ...ra hoàng đế, thông thường cũng không thể dùng, chính là cái...này gọi thương khung - tổ chức tại sao hội dùng long làm đồ đẳng? Tề hạo có thể làm cho đặt phong giúp hần việc buôn bán kiếm tiền, cũng có thể bản thân bồi dưỡng một tổ chức. Thủ đoạn của hần ta chính là kiến thức qua, cái gì cũng dám làm. Thật là hần muốn giết ta sao? Ta quả thực không dám tưởng tượng. Cũng có khả năng thương khung là một sát thủ tổ chức, nếu như là sát thủ tổ chức, cũng có thể truy tra cổ chủ. Tóm lại chỉ cần tra đến thương khung, tất cả đều có.

Tất cả chỉ có thể đẳng thăm nàng kia sau này nói nữa, chính là kết quả trung là nhượng ta thất vọng -. Một giờ sau này, thiệu cảnh đi tới, che dấu không được trên mặt - uể oải.

Ta vội hỏi: "Làm sao vậy? Có cái gì kết quả."

Rất lâu, hần tài ngẩng đầu, nói: "Có lỗi với, thích khách chạy."

"Chạy?" Ta không dám tưởng tượng, nàng là như thế nào bảo -.

Hần chán nản nói: "Ta mang thích khách đi gặp đại nhân, đại nhân cố ý muốn một mình thăm vấn, không nghĩ tới nàng đánh bất tỉnh đại nhân, từ cửa sổ chạy." Lòng thoáng cái lương, a, chạy? Là cố ý phóng bảo - còn kém không nhiều lắm. Mẫn Tri phủ là một tham quan, tham quan đều là sợ chết -? Hần dám một mình thăm thích khách? Thăm vấn là giả, phóng nàng tẩu là thật sự. Hiện tại, ta bách phân chi nhất bách khẳng định, nguy thân, mẫn Tri phủ, còn có cái...kia thích khách đều là một người -. Rốt cuộc là ai, có thể làm cho nhiều người như vậy vì hần làm việc. Ta nhu nhu huyệt Thái Dương, bắt đắc dĩ - thờ dài một tiếng, hảo phức tạp a.

Ta chỉ có thể lẳng lặng nhìn hần: "Thiệu đại ca, người thấy thế nào."

Thiệu cảnh gặp khó khăn - nhìn ta: "Hôm nay thích khách đã chạy, đại nhân lại từ chối trừ không thăm của người án tử, thiệu mỗ cũng không tài cán vì lực, phu nhân có gì thượng sách?"

"Ta xem thiệu đại ca võ công cao cường từng là người trong giang hồ ba?" Hần nếu biết lam lệ là ai, ta cảm giác được rất có cái...này khả năng, hơn nữa ta xem hần xác thật võ công không tệ, khán bước chân cũng biết, lam lệ chỉ là đã dạy ta -.

"Nói ra thật xấu hổ, thiệu mỗ - phụ thân là khai tiêu cục -, tại hạ cũng từng phiêu bạc giang hồ. Phụ thân tại áp tải - lúc, gặp phải sơn tặc, bất hạnh ngộ hại. Trước khi chết thông ta thôi lui khỏi giang hồ, cho nên thiệu mỗ tài dần thân vào công môn." Không trách được ni, trừ...ra áp tiêu hần cũng làm ko được mặt khác -, làm đầu mục bắt người là không tệ.

"Thiệu đại ca có...hay không nghe nói qua có cá gọi là ' thương khung ' - tổ chức?" Hiện tại đầu mối duy nhất đều ở mặt.

"Thương khung?" Hần lắc đầu: "Không có."

"Mấy ngày nay phiền phức thiệu đại ca, hôm nay chỉ có thể thuận theo tự nhiên." Trước mắt ...nhất cần phải tra rõ sở thương khung rốt cuộc là vật gì vậy, mặt khác sau này nói nữa.

Thấy ta thần sắc Ầm Nhiên, thiệu cảnh vội nói: "Phu nhân không cần khổ sở, chỉ cần phu nhân là trong sạch -, ta sẽ toàn lực thuyết phục đại nhân vì phu nhân rửa sạch oan khuất."

"Cám ơn người." Chân tâm -, không phải khách khí nói. Ta hiện tại đều là tù nhân, hần vẫn còn đối ta đây sao hảo.

Đệ 2 nhật, ta lập tức thỉnh đặt phong tới gặp ta. Mục đích của ta rất đơn giản, muốn hần tra thương khung rốt cuộc là vật gì vậy, mặt khác thỉnh tuyệt mị cùng lam lệ cùng nhau tra. Ta hoài nghi cái...này tổ chức rất có có thể là hoàng đế bồi dưỡng - dưới đất tổ chức, cho nên đặt phong đi thăm dò tề hạo, lam lệ cùng tuyệt mị tra giang hồ môn phái. Vô luận nó là một cái gì tổ chức, ta nhất định phải điều tra ra, ta muốn nhìn, tại sao muốn hại ta. Đặt phong đột nhiên biến mất, làm hại vân dung còn tưởng rằng đặt phong mặc kệ ta ni. Ta tin tưởng, nhất định người trong thiên hạ đồ phụ ta, duy độc hần sẽ không, chính là ta thủy chung sẽ không ái thượng hần. Rất nhiều lúc, đối hần thật sự rất áy náy. Có đôi khi, ta thật hận, hận bản thân quá ác tâm. Rõ ràng cũng biết bản thân sẽ không ái thượng hần, khước muốn theo hần tẩu như vậy gần. Hận bản thân thanh hần đương kim sang được, lợi dụng hần lại quên tề hạo. Càng hận bản thân nếu không thương hần, liền không cần cho hần hy vọng, cần phải tác hợp hần cùng ngọc tình. Tại lao lý trong khoảng thời gian này, ta nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng cảm giác được có lỗi với hần. Ta đang suy nghĩ, ta là không phải cần phải tìm cả thời gian, nói với hần rõ ràng.

Hoài trứ có bầu đi ngồi tù - chỉ sợ không có mấy người, ta cuối cùng là như vậy đặc biệt. May mắn bụng lý cái...kia rất ngoan, không sao không nháo, thân thể thật cũng không có thụ hành hạ. Hần cũng thật sự là không may, còn không xuất thế sẽ ngồi tù. Vân dung lão là hy vọng ta sinh nam tử, chính là ta nghĩ muốn nữ nhi, sinh cả nữ nhi có thể theo làm bạn. Hơn nữa nữ nhi ngoan, không cần quan tâm.

"Tam muội, nghĩ cái gì ni." Vân dung - ngón tay tại ta trước mắt lay động, ta mới phục hồi tinh thần lại. Nàng mới vừa rồi tới, nói lên đặt phong chuyện, ta tài nhớ ra năm ngày trước chuyện. Ta đang suy nghĩ tới cùng có muốn... hay không nói cho nàng ni? Không nói ba nàng hiểu lầm, nói ta lại lo lắng nàng sợ

hải.

Ta cười cười, "Không có gì, ta là muốn nói, đặt Phong đại ca rồi đi là của ta chủ ý, ngươi đừng xen vào nữa việc này." Cũng không cho nàng biết.

Vân dung sờ sờ bụng của ta, cười nói: "Muốn ăn cái gì? Nói cho di nương, lần sau cho ngươi mang đến." Người bình thường tới rồi vân dung này tuổi đã sớm làm mẫu thân, cho nên hẳn rất thích tiểu hài tử.

Ta nắc cười: "Đi, hẳn biết cái gì a, ngươi trực tiếp hỏi ta phải." Trước kia nàng chỉ có thể ở bên ngoài nhìn ta, tại thiệu cảnh - dần xếp hạ, cũng có thể đi vào cùng ta tiếp xúc thoáng cái.

"Chúng ta hai tỷ muội đều là người cơ khổ, không biết Đại tỷ thế nào." Nàng không nói, ta vẫn còn chân thành nghĩ dung cấp quên. Đối cái loại...này tâm cơ thâm trầm - nhân, ta luôn luôn không có gì hảo cảm. Ta cũng vân dung là số khổ, chính là chúng ta - bất hạnh đều là thái hậu tạo thành -.

"Không biết, một mực không có nàng - tin tức." Nàng người nọ quý kẻ đa đoan, cần phải không có chuyện gì.

Vân dung đột nhiên nghiêm túc - nhìn ta, "Ngươi chân dự định một cái nhân nuôi dưỡng hài tử?"

Ta sờ sờ bụng, cười khổ: "Còn có thể làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn có thể theo hẳn cha trở về sao?"

"Mấy ngày nay ta xem rõ ràng, ngươi không thích Phong đại ca. Ngươi đã thích Hoàng thượng, tại sao không thể trở về."

"Ngươi không biết, rất nhiều chuyện là ngươi không biết -. Hôn nữa ta cũng không muốn trở về, nữ nhi của ta chỉ làm thông thường - nữ tử, không hiếm lạ đương công chúa." Cái khổ của ta trung, nàng vĩnh viễn sẽ không hiểu. Ta là công chúa a, sống ở trong cung theo bom hện giờ giống nhau, ta phải nghĩ bởi vì thân phận của mình nguy hại đến nhận chức người phương nào.

"Không nói cái...này, ngươi lão thuyết ta không biết. Hiện tại dự định làm sao bây giờ? Cũng không thể tại lao lý ngại cả đời ba? Hiện tại ba cái nhiều tháng khoái bốn người, ngươi nghĩ ở chỗ này sinh a." Đừng vậy, cũng không thể nhượng hài tử của ta tại lao phòng mới ra đời ba?

Ta thần thần khí: "Việc này ngươi đừng trông nom, ta có kế hoạch của mình."

Đã cho ta tại có lệ nàng, nàng mặt mang thần sắc lo lắng nói: "Ngươi có thể có cái gì kế hoạch?" Đích xác, ta hiện tại tại trong đại lao, có khả năng cái gì. Chỉ là nàng không biết, ta hiện tại muốn tra chính là thương khùng, chuyện đó theo cái...này gọi thương khùng - tổ chức có quan hệ. Nếu như không tìm đến phía sau màn nhân, ta chỉ sợ cả đời không thể an bình. Hôm nay là giết người? Ngày mai sẽ có như thế nào tội danh, phải từ căn bản thượng giải quyết vấn đề.

Vân dung nhìn ta liếc mắt: "Ngươi nhìn ngươi, sắc mặt tái nhợt -, lần sau cho ngươi cầm điểm bổ máu - thang."

"Không cần ba? Không thể tái bổ, sinh hoàn hài tử đã hội béo phì -. Ta là nữ nữ, không muốn làm đại Bàn Tử."

Vân dung kéo qua tay của ta, cười nói: "Chỉ là bổ máu mà thôi, sẽ không mập -."

"Không bổ, muốn nhiều như vậy huyết làm chi? Cần thận lưu máu mũi, cho nên a..." Đẳng đẳng... Lão Thiên, ta biết mẫu đơn - thi thể không đúng chỗ nào. Huyết, là huyết. Nhân thể cần phải có rất nhiều huyết -, chính là mẫu đơn chết ở ta gian phòng - lúc, chỉ là y phục trên có vết máu a, địa thượng căn bản là không có, đầy đủ nói rõ nàng là từ chỗ khác đi tới.

Ta mãnh liệt nắm vân dung - tay, "Vân dung, ta muốn lật lại bản án. Đi hỏi lộ tham quan, vô luận bao nhiêu tiền, chỉ cần có thể nhượng ta ra toà có thể. Ta có chứng cứ, ta có chứng cứ chứng minh nhân không phải ta giết. Được, nhớ kỹ, chỉ cần nhượng ta ra toà, ngươi liền kích động dân chúng đến xem." Ta liền không tin, có nhiều như vậy dân chúng nhìn, mẫn Tri phủ hẳn dám xằng bậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 10: ta cũng sẽ tra án

Một mực không biết cổ đại - công đường là cái gì dạng -, hôm nay ta cuối cùng toán kiến thức. Ta bây giờ còn là người bị tình nghi, cho nên không cần hoá áo tù nhân, cũng không cần mang gông xiềng. Vân dung ấn ta - phân phó, đã sớm tìm một nhóm lớn người đến quan khán. Không từ mà biệt, trang sức màu đỏ phường thi hơn mười cá.

Mẫn Tri phủ một thân quan phục, rất có uy nghiêm - ngồi ở trung gian, thiệu cảnh cùng sư gia phân biệt đứng ở phía sau hẳn. Gương sáng treo cao - cao cao giắt thượng phương. Ta chỉ cảm giác được buồn cười, rõ ràng tham quan hoàn hảo ý tứ quai này khoái biến. Bọn bộ khoái phân đứng ở hai bên, trong tay đô cầm cây gậy.

"Mang hiem nghi phạm mai ảnh lên lớp." Mẫn Tri phủ vừa nói vỗ thoáng cái kính đường mộc.

Ta bị hai cái bộ khoải áp trứ, trái lại từ sau đường đi ra. Lần đầu tiên tới nha môn, cư nhiên là bởi vì vi phạm vào tội giết người, thật sự là mất mặt a.

"Dân nữ tham kiến Tri phủ đại nhân." Ta nói trứ từ từ quỳ xuống. Ta đệ nhất khoảng cách gần - đánh giá trong truyền thuyết - mẫn Tri phủ, ước chừng 45 tuổi tả hữu, từ mi thiện mục, nhìn qua rất nho nhã. Một mực cho là hẳn là cá loè loẹt, hoặc là nhất định hung thần ác sát - nhân, thật không ngờ mẫn hiền lành -. Ta lại lần nữa cảm thán, nhân bất khả tướng mạo a.

"Phạm phụ Mai thị, nguy thân trạng cáo người mổ sát kỳ phu nhân mẫu đơn, người còn có cái gì nói?" Mẫn Tri phủ khí thế không giận mà uy xác thật không tệ.

"Đại nhân, dân phụ oan uổng." Ta cũng có có bầu, cũng dân phụ tính.

"Lớn mặt, mẫu đơn là chết ở người trong phòng, tại người tù quần áo lý su ra hung khí, người mơ tưởng chống chế."

"Đại nhân, na (nọ) thiên buổi tối dân phụ căn bản là chưa từng gặp qua mẫu đơn, cũng không biết nàng tại sao chết ở ta trong phòng, bỏ qua có nhân hãm hại ta." Ta cũng không sốt ruột, nói xong rất đậm.

Mẫn Tri phủ trọng trọng vỗ kính đường mộc: "Lai nhân, truyền tiểu cúc."

Chỉ chớp lát, một cái xuyên màu vàng y phục - tiểu nha đầu bị đeo bắt đầu. Ta đã thấy nàng, nhất định na (nọ) thiên đi theo mẫu đơn phía sau - cái nha đầu kia. Tiểu cúc một mực cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Bốn quan hỏi người, thập thất ngày trước, tháng sáu sơ tứ hôm đó buổi tối, mẫu đơn đi đâu." Nhớ kỹ đủ rõ ràng a.

Tiểu cúc run lên thoáng cái, khiếp sanh sanh địa đạo: "Hồi đại nhân, na (nọ) thiên buổi tối phu nhân nói, muốn đi tìm Mai lão bản. Cho nên, ta bang phu nhân hoá hảo y phục sau này, liền cùng nàng cùng nhau đến Mai lão bản - trạch đề. Phu nhân nhớ ra tiểu thiếu gia không có nhân chiếu cố, để ta đi về trước. Không nghĩ tới.. Đệ 2 sáng sớm thượng..." Tiểu cúc vừa nói nức nở trứ khóc lên, trình diễn được không tệ a, lý do thoái thác cũng tốt.

"Mai thị, hiện tại nhân chứng vật chứng câu tại, người khả nhận tội." Biệt trang một bộ chánh trực - bộ dáng, đừng tưởng rằng không biết của người làm người.

Ta cười nhạt: "Tiểu cúc, các người phu nhân tại sao đi tìm ta?"

Tiểu cúc nói: "Bởi vì.. Bởi vì có một ngày tại trên đường phu nhân đắc tội người, cho nên hẳn xin lỗi người đi."

Ta cười lạnh: "Phải? Ta nhớ kỹ ta đánh qua nàng một cái tát, nàng sẽ cho ta nói xin lỗi sao?"

"Là phu nhân không đứng ở phía trước, cho nên lão gia mời nàng xin lỗi người." Tiểu cúc nói xong, len lén nhìn ta liếc mắt.

Mẫn Tri phủ thanh ánh mắt chuyển qua trên người của ta: "Mai thị, người khả nghe thấy được? Người cùng mẫu đơn có hiem khích, cho nên người giết nàng, còn không nhận tội sao?"

Ta mỉm cười: "Vật chứng nì?"

"Lai nha, thanh vật chứng mang lên." Mẫn Tri phủ vung tay lên, sự gia lập tức bùng khay, mẫn đi tới trước mặt của ta, khay, mẫn thượng một khối bạch sắc - bổ, chủy thủ đặt ở mặt.

"Người hãy nhìn thấy?" Mẫn Tri phủ vấn.

"Đại nhân, là cái thanh... này chủy thủ giết mẫu đơn không có sai, chính là người như thế nào chứng minh này chủy thủ là của ta nì?" Ta vẫn mặt không đổi sắc, dũng cảm - nhìn hẳn.

"Lai nhân, truyền bình khí điểm lão bản bao tứ hỉ." Cái gì? Còn có bình khí điểm lão bản? Chuẩn bị đủ nguyên vẹn a. Lòng ta lý cười lạnh, làm được thật sự là quá tốt, đáng tiếc thiên toán vạn toán cũng lậu tính giống nhau.

"Tiểu nhân tham kiến đại nhân." Không lâu lắm, bình khí điểm lão bản bao tứ hỉ bị dẫn tới.

Mẫn Tri phủ nhìn hẳn một cái, nói: "Người khả biết bên người - nữ tử?"

Bao tứ vui vẻ nói: "Biết, nàng là trang sức màu đỏ phường Mai lão bản."

"Ân, nàng có thể có đến người trong điểm mua qua đồ." Biệt trang, đương nhiên mua qua, các người hãm hại ta ma.

"Hồi đại nhân, ta nhớ kỹ 20 ngày trước, Mai lão bản từng đến tiểu nhân trong điểm mua qua một cái chủy thủ." Bao tứ hỉ trả lời được dễ nghe, nói dối liền ánh mắt cũng không trát.

"Là này ba?" Mẫn Tri phủ nhất nháy mắt, sự gia lập tức thanh chủ thủ đặt ở bao tứ hi trước mặt.

Bao tứ hi làm ra vẻ làm dạng - nhìn một hồi, "Hồi đại nhân, đúng là cái thanh...này."

"Người xác định?"

"Tiểu nhân xác định, Mai lão bản là tể châu nổi danh - nữ trung hào kiệt, nàng đi mua đồ tiểu nhân tự nhiên cao hứng, cũng ta tự mình cho nàng chọn -." Ta trước kia một mực che mặt, gần nhất không che mặt cũng không được chỗ loạn tấu, dám nói biết ta?

"Đi xuống đi." Mẫn Tri phủ lại đem ánh mắt dời về phía ta: "Mai thị, người còn có cái gì đâu có -, hiện tại nhân chứng vật chứng cụ tại, đồng ý ba." Sự gia đã thanh tã tốt lời khai cùng văn chương phóng tới trước mặt của ta. Thiệu cảnh vội nói: "Đại nhân, Mai lão bản là oan uổng -."

Mẫn đại nhân không vui địa đạo: "Thiệu cảnh, ta đã khấn tại mặt mũi của người mời nàng ra toà, hiện tại nhân chứng vật chứng cụ tại, nàng không thể nào chống chế. Người thân là đầu mục bắt người, như thế nào có thể làm việc thiên tư trái pháp luật." Trái pháp luật chính là hấn mẫn chung, cũng không phải là thiệu cảnh.

"Đại nhân.." Thiệu cảnh còn muốn nói điều gì, nhưng là không có nói ra.

"Xin hỏi thiệu đầu mục bắt người, các người na (nọ) thiên tại ta gian phòng thấy mẫu đơn - lúc, nàng là thể nào -?" Các người cái gì đồ toán tới rồi, lậu một điểm. Cái...này lỗ hồng, cũng đủ ta lật lại bản án.

"Na (nọ) sáng sớm thượng, ta tiếp lời đại nhân - mệnh lệnh, đến quý phủ đi lục soát, thấy mẫu đơn phụ nhân nằm trên mặt đất, toàn thân đều là vết máu."

"Xin hỏi đại nhân, nếu như ta thật sự giết mẫu đơn, tại sao không đem thi thể ả núp đi, mà nghênh ngang - đặt ở nơi đó? Có...nữa, không tàng thi thể, tại sao muốn tàng chủ thủ?" Ta phỏng đoán là gây án - nhân thời gian không đủ, vừa định tàng thi thể chợt đến ta phiên thân cái gì -. Nhưng là nếu bọn họ là kẻ hoạch tốt, tàng không tàng thi thể liền không sao cả.

"Có lẽ là người cương giết nàng, nghĩ...trước tàng hung khí, không còn kịp nữa tàng thi thể." Hấn nói đúng nghiêm trang -, thoát đầu nhìn qua giống như người tốt.

"Thiệu đầu mục bắt người, các người đi - lúc mẫu đơn trên người - huyết có thể có đọng lại?" Ta nhớ không rõ, lúc ấy sợ đến thái sợ hãi, nếu như đọng lại là tốt rồi bạn, đó là rất rõ ràng - di thi.

Kết quả thiệu cảnh nói: "Không có, chúng ta đi - lúc, mẫu đơn - thi thể vẫn còn ra bên ngoài máu chảy." Không phải là lão Thiên muốn vong ta đi?

Ta đầu óc bay nhanh chuyển thoáng cái: "Đại nhân, ta nghĩ vẫn ngộ tặc mấy vấn đề."

"Truyền ngộ tặc." Mẫn đại nhân vì biểu hiện quan tốt bốn sắc, tận lực thỏa mãn yêu cầu của ta.

"Đại nhân." Ngộ tặc là một lão đầu, thoát nhìn rất ngoan - bộ dáng, hiện tại đang đứng tại đại đường trung ương.

"Ngộ tặc, Mai thị có chuyện muốn hỏi người, người tình hình thực tế trả lời."

"Phải "

Ta cười một tiếng: "Đại nhân, mẫu đơn là chết ở ta gian phòng không có sai, nhưng là nàng y phục có vết máu, nhưng là địa thượng không có vết máu ba? Ta ngày đó vội vã xem nhân, mẫu đơn trí mạng - vết thương là tiểu phúc, hơn nữa vết thương cũng không lớn. Nói như vậy, tiểu phúc cũng không phải cái gì chỗ hiểm, cái...kia tiểu vết thương căn bản không đủ để trí mạng, trừ phi là mất máu quá nhiều. Nhưng là ta trong phòng căn bản là không có huyết, cho nên.. Nàng không phải chết ở ta gian phòng -. Mà là có nhân giết nàng, tẩu tang ta." Ta nhìn ngộ tặc, "Ta nói rất đúng ba?"

"Cô nương nói xong hoàn toàn không tệ, ta nghiệm qua, nàng tiểu phúc - vết thương chứng thật là vết thương trí mệnh, cần phải là chết vào mất máu quá nhiều?" Những...này loạn thất bát tao - thư cũng không có bạch khán.

"Đại nhân, ngài nghe thấy được ba? Mẫu đơn là đã chết tại phóng tới ta gian phòng -, rõ ràng là hãm hại." Ta trên mặt có vài phần đắc ý, dám hãm hại ta, không muốn lẫn lộn.

Mẫn Tri phủ nói: "Thiệu cảnh thuyết bọn họ đi - lúc mẫu đơn - thi thể vẫn máu chảy, có lẽ là người cương giết nàng, huyết lưu - còn không đa."

"Đại nhân a, ta nhớ kỹ ngộ tặc nói qua -, nàng chết vào là mất máu quá nhiều. Người nói như thế nào nàng cương bị giết, máu chảy không nhiều lắm ni?" Không có chuyện nói ba.

Mẫn Tri phủ mặt đỏ lên: "Ngộ tặc, có thể hay không là thật sự thương đến chỗ hiểm?"

Ngộ tặc gặp khó khăn địa đạo: "Đại nhân, cái...kia địa phương đích xác không phải chỗ hiểm." Thật không ngờ ta sẽ khám nghiệm tử thi ba? Cho nên không có thu mua ngộ tặc, hấn tính sai.

"Đại nhân, dân phụ là oan uổng -." Nhìn còn có thể nói cái gì.

Mẫn Tri phủ không tự nhiên địa đạo: "Lúc này thượng có điểm đáng ngờ, đãi Bồn quan thượng trình Hình bộ, nhượng Hình bộ định đoạt." Dựa vào, cái...này tiểu vụ án liền nháo đến Hình bộ, Hình bộ thượng thư có phải hay không thái nhân?

"Đại nhân, Mai lão bản đã chứng minh nàng là trong sạch -, tại sao không tha nàng?" Vân dung ở bên ngoài kêu to lên.

"Nhất định, nếu nhân không phải nàng giết, còn có cái gì điểm đáng ngờ?" Ráng màu cũng ồn ào.

"Thả Mai lão bản." Phục linh.

Các nàng ba cái cùng nhau hồng, sở hữu nhân - đi theo ồn ào. Thiệu cảnh đối ta mỉm cười, cũng nói: "Đại nhân, nếu Mai cô nương là trong sạch -, án luật cần phải thả nàng."

Mẫn đại nhân bất đắc dĩ nói: "Người cứ nói được mặc dù hợp tình hợp lý, nhưng là chứng cứ không đủ....trước bắt giữ, đãi Bồn quan đang báo Hình bộ."

"Đại nhân người bắt công." Vân dung lại tại ồn ào.

"Đại nhân.." Thiệu cảnh cũng có ý kiến.

"Lui đường.." Mẫn Tri phủ lưu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 11: ta không phải pháp y

Dù sao cái...kia tham quan nhất định quyết định chủ ý không tha ta, cho dù ta chứng minh rồi giết người - không phải ta cũng không có cái gì tác dụng. Từ na (nọ) thiên sau này, chúng ta khá ái - Tri phủ đại nhân hạ lệnh, ta - án tử đúng là lấy chứng trong lúc, cầm bắt luận kẻ nào thăm hỏi. Cứ như vậy một câu nói, ta cùng với ngoại giới hoàn toàn ngăn cách, chỉ có thiệu cảnh thường xuyên đến xem ta, cho ta truyền lại tin tức. Vân dung có tin tức gì không, cũng sẽ thông qua hân.

Ngày hôm qua thiệu cảnh cho ta một phong thư, là dật phong tả -. Tín thượng thuyết, thông qua bọn họ nhiều mặt dò thăm, tìm được một ít về thương khùng - đầu mối, nhưng là đầu mối quá ít. Không có nhân biết thương khùng là làm ăn cái gì không biết, cũng không biết bọn họ - thủ lĩnh nhân vật là ai, chỉ biết là thương khùng - thích nhất mọi nơi dò thăm tin tức. Tuyệt mị xem như giang hồ nguyên lão, liền hân cũng không biết đến lúc nào toát ra tới một người gọi thương khùng - tổ chức. Tóm lại cái...này tổ chức giống như là không có căn cứ xuất hiện giống nhau, hơn nữa gần nhất nhanh chóng khuếch trương. Gần nhất người trong giang hồ là biết có như vậy một tổ chức tồn tại, nhưng không có gặp qua thương khùng - nhân. Đối cái...này tổ chức - đánh giá là hai chữ, thần bí.

Ta cảm tin càng thêm sốt ruột, ' thương khùng ' rốt cuộc là na toát ra tới? Ta chính là một cái tiểu nữ tử, như thế nào khả năng - đắc tội như vậy một cái lai lịch không rõ - giang hồ tổ chức nì? Na (nọ) thiên na cá nữ nhân nói, nàng chủ tử thuyết ta thông minh tuyệt đỉnh, nói như vậy, nàng chủ tử cũng là thương khùng - chủ nhân cần phải biết ta không phải sao? Rốt cuộc là ai? Ta nghĩ phá đầu óc cũng muốn không ra, ta tới cùng đắc tội với ai.

Cùng ta cừu sâu nhất -, cần phải nhất định Trữ vương, bắt quá tên kia hiện tại theo giống nhau ngồi chồm hỏm đại lao, cho nên hân bài trừ.

Trừ...ra hân, nhất định nguy thân, bắt quá này trận thể hiển nhiên không phải hân có thể có -, bài trừ.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta còn là cho rằng ta bụng lý vị...kia hân cha ...nhất khả nghi. Trừ...ra hân ai cũng không có như vậy năng lực nhanh chóng bồi dưỡng ra một cái rất có thể lực - tổ chức. Hân có tiền có tiền, muốn quyền có quyền, bồi dưỡng như vậy một đám người chuyên môn dò thăm tin tức đơn giản thật sự. Hân thật sự muốn giết ta sao? Ta thủy chung cũng cảm giác được hân cho dù muốn giết ta, cũng hạ thủ không được. Bởi vì không có tra đến cái gì, dật phong bây giờ còn ở kinh thành tiếp tục điều tra, chỉ là sao phong thư, hồi báo trước mắt đích tình huống. Hiện tại ta thật sự thúc thủ vô sách, chỉ có thể chờ bọn họ điều tra - kết quả. Thương khùng a thương khùng, ta và các người chủ tử tới cùng có cái gì quá tiết nì? Mà cái...kia thần bí - thủ lĩnh, là ai? Nguyên bốn rồi đi hoàng cung ta có thể qua được tiêu sái điểm, thật không ngờ vẫn là lâm vào vô tận - phiền não.

"Phu nhân." Thiệu cảnh - nói cắt đứt ta - trầm tư, hân như thế nào lại tới nữa? Đeo vật gì vậy cho ta?

Ta từ trên giường đứng lên, cười nói: "Thiệu đại ca, sao người lại tới đây? Có chuyện gì."

"Không phải ta nghĩ thấy, muốn gặp của người là hân." Thiệu cảnh vừa nói thanh gấu ở phía sau - nhân lùi ra lại, một cái gầy - lão đầu tức thì xuất hiện ở ta trước mắt. Lão đầu này không phải cái...kia ngọc tạc sao? Như thế nào hội đột nhiên muốn gặp ta?

Xuất phát từ lễ phép, ta cười nói: "Ngọc tạc đại thúc, tìm ta có gì phải làm sao?"

Ngọ tặc nói: "Mai lão bản, gọi phúc bá ba, phạm vài thập niên, đại gia tử như vậy gọi." Không phải là chuyên môn lai theo khách sáo - ba?

"Phúc bá, có gì phải làm sao." Vô sự không đăng tam bảo điện, có chuyện liền nói thẳng.

Phúc bá ngưng mi nói: "Na (nọ) thiên khán Mai lão bản đối khám nghiệm tử thi rất có giải thích, xin hỏi Mai lão bản chính là có thân nhân làm ngộ tặc?"

Ta lắc đầu: "Không có, ta na (nọ) thiên thuần túy là hạt miêu đựng với tử chuột." Cũng khiêm nhường điểm hảo.

"Mai lão bản, nếu có một cái nhân chết ở biển lửa trung, ngươi hội tiên nghiệm na cá bộ phận?" Khảo ta ni, cái...này ta là biết đến.

Ta mỉm cười: "Trên đời này có chút hung thủ thông minh thật sự,...trước cấp người chết hạ độc, hoặc là lạc tử, tái phóng thanh hỏa. Dù sao hoả hoạn là ngoài ý muốn, người bình thường cũng không như thế nào hội hoài nghi. Nhưng là, hoả hoạn không phải dễ dàng như vậy phát sinh -, cho dù phát sinh người chết cũng có thể có kêu cứu - thời gian không phải sao. Làm ngộ tặc, gặp phải hoả hoạn - người chết, muốn thận trọng - kiểm nghiệm. Nếu như ta là ngộ tặc, ta nhất định tiên nghiệm miệng mũi. Nếu như thật là bị đốt chết hoặc là huân tử -, miệng mũi lý sẽ có đại lượng tro bụi. Nếu như thật sự là bị đốt chết -, mới có thể từ mặt khác phương diện vào tay."

Phúc bá mừng rỡ, nói: "Ta có sự kiện muốn mời phu nhân hỗ trợ." Mới vừa rồi tại khảo ta ni, đơn giản như vậy - đạo lý ai chẳng biết đạo?

"Nói đi." Đã sớm biết ngươi có việc.

Phúc bá không nói gì, thiệu cảnh khước nói: "Tri phủ đại nhân - nguyên phối phu nhân Trương thị bị giết." Tri phủ - phu nhân cũng có nhân dám giết?

"Các ngươi hy vọng ta làm như thế nào." Ta là phạm nhân sao, cư nhiên tìm ta hỗ trợ phá án, có phải hay không đầu óc hư.

"Chúng ta muốn mời phu nhân hỗ trợ khám nghiệm tử thi." Ta dựa vào, ta có có bầu, chỉ sợ không có phương tiện ba?

Ta mặt lộ vẻ khó xử: "Hai vị, lời nói thật nói ba, ta là hiểu chút, nhưng là ta hiện tại đang ở nhà tù, chỉ sợ..."

"Đại nhân giao trách nhiệm bọn ta một tháng phá án, chúng ta cũng là không có cách nào mới đến thỉnh phu nhân. Thật sự tìm không được đầu mối, chỉ có thể cầu phu nhân đi khám nghiệm tử thi, hy vọng có thể tìm tới một ít phá án mấu chốt." Thiệu cảnh ngươi cứ nói được dễ nghe, ngươi cho là từng hung thủ giết người đều có lưu lại chứng cứ sao? Ta cũng không phải Tổng từ.

Lần trước phát hiện nẫu đơn thi thể thượng - lỗ hồng, na (nọ) thuần túy là vận khí tốt. "Như vậy đi, ngươi thanh chuyện - mấu chốt nói cho ta nghe một chút, ta giúp ngươi phân tích thoáng cái. Khám nghiệm tử thi chuyện tình ngươi lấy được xin chỉ thị Tri phủ đại nhân, nếu không ta cũng không dám đi ra ngoài." Cái...này tử Tri phủ, hiện tại cầu ta tới. Tham ô tiền của ta tài, cố ý vu hãm ta - lúc thật không ngờ hôm nay ba.

"Được rồi, ta đi xin chỉ thị đại nhân, thiệu cảnh ngươi...trước thanh chuyện theo Mai lão bản nói một chút." Làm nhiều năm như vậy ngộ tặc, chẳng lẽ còn không bằng ta sao? Lão đầu này cũng thiệt là.

Phúc bá đi xin chỉ thị mẫn Tri phủ, mà thiệu cảnh ước chừng tương chuyện cho ta nói một lần.

Nói tới ngày hôm qua, Trương thị - gian phòng đột nhiên khởi hỏa, có nhân phát hiện - lúc, Trương thị đã đã chết. Vốn là nghĩ định luận đề ý ngoại tử vong, kết quả phúc bá nghiệm ra nàng miệng mũi rất sạch sẽ. Cái này nói rõ nàng là tử hậu bị đặt ở biển lửa lý, rất rõ ràng - mưu sát. Tri phủ phu nhân bị giết, nhiều chuyện a, Tri phủ đại nhân giận dữ, lập tức ngày quy định phá án.

"Thiệu đại ca, trừ...ra Trương thị không phải chết vào ngoài ý muốn, sẽ không có mặt khác đầu mối sao?"

"Phu nhân - gian phòng bị cháy sạch loạn thất bát tao, chúng ta cũng không có như thế nào đề ý. Sau lại phát hiện thiếu mấy thứ trang sức, cần phải là trộm cắp giết người." Cái...này đầu mục bắt người có phải hay không rất thất trách, cư nhiên là ngộ tặc khám nghiệm tử thi phát hiện - miêu ni.

"Ngươi thấy thế nào?" Ta vẫn.

"Mai lão bản." Thiệu cảnh không còn kịp nữa nói chuyện, Tri phủ đại nhân đã chạy đến.

"Dân phụ tham kiến đại nhân." Ta cố ý theo hần rất khách khí.

"Mai lão bản xin đứng lên." Mẫn Tri phủ công việc đỡ lên ta.

"Tri phủ đại nhân, có gì phải làm sao ni?" Ta biết rõ có, khí bắt từ hần ta.

Mẫn Tri phủ mặt lộ vẻ khó khăn, nói: "Mai lão bản, ngươi có điều không biết, ta - nguyên phối phu nhân tới ngày hôm qua bị giết, thấy Mai lão bản đối khám nghiệm tử thi phi thường quen thuộc, muốn mời Mai lão bản nghiệm thoáng cái chuyết kính - thi thể, hy vọng có thể tìm ra một ít đầu mối." Ngươi cũng có cầu ta - lúc, hừ, ta không muốn điều ngươi. Hơn nữa ta cũng không phải pháp y, chỉ là thư cùng kịch truyền hình thấy vậy đa điểm.

"Tri phủ đại nhân, dân phụ xác thật nấp khí quân thế, nhưng là dân phụ có bốn người nhiều tháng - có bầu, chỉ sợ không có phương tiện." Ta bỏ qua không giúp ngươi.

"Mai lão bản, ta thiếu niên lúc hai bàn tay trắng, chuyết kinh là một đại gia khuê tú, nàng không để ý người nhà - phản đối theo chung một chỗ. Hôm nay nàng bị chết không minh bạch, ta không cam lòng nốt." Mẫn Tri phủ vừa nói cư nhiên vẫn còn mặt lau nước mắt, lại là nhất ra khổ tình diễn.

Ta rất gấp khó khăn địa đạo: "Đại nhân, người biết -, ta bây giờ còn là phạm nhân, chỉ sợ không có phương tiện ba?"

"Mai lão bản, của người án tử bởi vì chứng cứ không đủ, ta cũng không có biện pháp a." Mẫn Tri phủ cũng dùng rất đau xót - ánh mắt nhìn ta.

"Tri phủ đại nhân, ta đã chứng minh rồi ta không có tội, còn muốn cái gì chứng cứ?" Ta đã chứng minh mẫu đơn không phải chết ở ta trong phòng, bỏ qua tài tang hãm hại. Hắn muốn thả ta cũng có thể là nói xong qua, phi muốn tìm cái gì chứng cứ, rõ ràng nhất định cố ý làm khó dễ.

"Người giết mẫu đơn là nhân chứng vật chứng cụ tại a, người mặc dù chứng minh bản thân không có giết hắn, chứng cứ không đủ a." Có như thế nguy hiểm sao?

Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Đại nhân muốn thế nào? Người cũng không từ tra hỏi, chẳng lẽ cứ như vậy đang đóng ta?"

"Như vậy đi, ta cấp Mai lão bản một tháng - thời gian, nếu như người có thể tìm tới chứng cứ người chứng minh bản thân - trong sạch, ta sẽ tha cho người."

"Ta tại trong đại lao làm sao tìm được?"

"Ta có thể thả Mai lão bản một tháng, nếu như một tháng còn không kết quả, ta chỉ hảo tái ủy khuất người." Hảo gian trá ta, rõ ràng nhất định nghĩ ta đi thể hấn phụ nhân khám nghiệm tử thi. Một điểm đầu mối cũng không có, ta như thế nào tra? Một tháng - thời gian đủ sao?

"Ba tháng." Hiện tại là người cầu ta, ta muốn cò kè mặc cả.

"Hai tháng."

Ta nghĩ cũng không có nghĩ: "Thành giao." Ta rất rõ ràng cái...này mẫn Tri phủ hiện tại bị cáo chế, hấn cho ta hai tháng chỉ sợ cũng mạo hiểm nguy hiểm - . Từ điểm đó bắt đầu khấn, hấn cũng rất ái Trương thị. Hiện tại đã tra xét 10 mấy ngày, tái tra hai tháng bọn họ cần phải tra ra thương khung là làm ăn cái gì không biết ba? Từ trong đại lao đi ra ngoài, ta có thể bị không có đánh toán tái đi vào.

~~~~~

Ta quý gối công đường trung ương

"Mai thị mưu sát mẫu đơn nhất án nhân chứng vật chứng cụ tại, bốn nhân phán Mai thị trọng tội. Nhân Mai thị chứng minh mẫu đơn cùng với không chết tại bản thân trong phòng. Bốn quan tạm thời tin tưởng nàng là trong sạch -. lại nhân Mai thị người mang có thai, Bốn quan tạm tương kỳ phóng thích." Nói thật hay nghe, người đó là có cầu vu ta.

Ta còn là tràng diện tính chất - đập đầu, nói: "Tạ đại nhân."

Ta nhất ra nha môn - đại môn, lập tức vây bắt đầu nhất đông lớn nhân. Vân dung cầm đầu, ráng màu, phục linh, lão Mã, ôn nhu, mẹ nuôi, toàn bộ đều ở.

"Ảnh nhi, người có việc, quá tốt lạ." Vân dung đệ nhất cá xông lên ôm ta. Trừ...ra vân dung, còn lại đám...kia nhân quan tâm nhất -, tất cả đều là của ta bụng.

Phục linh đi tới sờ sờ bụng của ta, không dám tin, nói: "Thật sự có."

"Ai - hài tử?" Luôn luôn thích bắt quái - ráng màu thối lại đây. Kỳ thật tất cả mọi người biết ta từng là hoàng hậu, chỉ là nàng không biết mà thôi, thương cảm a.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Người trông nom địa trứ sao? Thật sự là rất nhiều nói thừa?"

Mẹ nuôi đỡ ta, ôn hòa địa đạo: "Nữ nhi, cẩn thận a, người bụng lý - hài tử quý giá được ngay ni." Nàng nhất định biết ta bụng lý - hài tử là ai -, cho dù không biết cũng sẽ sai.

"Ai, có phải hay không dật Phong công tử -?" Ráng màu như vậy thích dật phong - tiền, giá hấn tốt lắm.

"Đi tìm chết a, người na con mắt khấn giống như dật phong -? Chúng ta chỉ là bằng hữu mà thôi." Ta đẩy nàng thoáng cái.

"Ta biết, nhất định tại hoa đào hội thượng vị...kia anh tuần công tử -." Phục linh biểu hiện thật sự hoa si.

Chỉ cần lão Mã còn nói thêm câu tương đối có chất lượng - nói: "Thật không ngờ mai tổng chẳng những hội việc buôn bán, còn hiểu được phá án, lão Mã thật sự là phi thường bội phục."

"Biết một điểm mà thôi." Ta chính là vì Trương thị tra hung thủ vì đại giới ra đại lao -.

Ráng màu chưa từ bỏ ý định - vẫn: "Mai tổng, rốt cuộc là ai là a? Ta nghĩ biết." Liền sở nàng ...nhất bát quái.

"Các ngươi không cần đoán, biểu tỳ không muốn làm cho nhân biết liền không cần miễn cưỡng." Ôn nhu nếu biết thân phận của ta, tự nhiên biết ta bụng lý - hài tử từ ai -. Ta là nàng di nương - con gái nuôi, toán khởi lai là cần phải gọi biểu tỳ.

Khánh chúc ta rửa sạch oan khuất, mẹ nuôi muốn chúng ta cùng nhau đến nhà nàng ăn cơm, chúng ta tự nhiên là đồng ý. Khó được gần nhất không cần công việc trang sức màu đỏ phùng chuyện tình, mới có thể thật tốt tự nhất tự. Đi tới mẹ nuôi gia, mẹ nuôi nhượng ta quá buồn, nói là khu trục xui. Ta mặc dù làm theo, chính là ta biết ta vẫn đẩy người đều là xui.

Sau, mọi người cùng nhau ăn cơm. Đã thật lâu không có nhìn thấy cha nuôi, bất quá hiện tại thoát nhìn, hẳn qua được không tệ. Cương nhìn thấy ta, hẳn lộ câu nệ, còn không phải bởi vì biết thân phận của ta. Sau lại thấy ta như vậy hiền hoà, đại gia theo không lớn không nhỏ -, dần dần cũng thả.

"Nữ nhi, ăn cái này.."

"Biểu tỳ, cái...này hảo, thanh hài tử dường được mập mạp -."

"Tam muội, cái...này cho ngươi.."

"Mai tổng, đa điểm chịu chút.."

"Lão bản, cho nên ta không có sinh qua hài tử, bất quá ta biết ra cái...này đối hài tử mới có lợi.."

Tịch gian, sở hữu nữ nhân liều mạng cho ta gấp thức ăn. Ta - trong chén đôi khi một tòa núi nhỏ, quang khán liền cảm giác được sợ hãi. Các nàng có phải hay không quá nhiệt tình? Không phải là mang thai, có cần phải như vậy hưng sư động chúng sao?

Cơm nước xong, tất cả mọi người tán đi. Văn dung muốn kéo ta đi khách sạn, mẹ nuôi nganh muốn chúng ta lưu lại, cũng muốn chúng ta tạm thời ở tại nhà nàng. Ta không cố ý thấy, văn dung tự nhiên cũng không có ý kiến, trái lại đến khách sạn bàn hành lý. Kỳ thật ta cũng sợ hãi, cho nên không dự định trụ hồi nhà cũ đi. Mặc gia trăm năm - nhà cũ a, cứ như vậy không ba.

Tại trong đại lao quả thực ngủ không ngon, ta ăn cơm xong đã nghỉ ngủ một hồi, còn không kịp nằm xuống, mẹ nuôi cùng cha nuôi đô tới. Cha nuôi - phản ứng đầu tiên nhất định: "Thảo dân tham kiến nương nương." Ta bị dọa cho hoảng sợ. Vội vàng đỡ hân: "Cha nuôi, ngươi làm cái gì vậy nhỉ? Ta đã sớm không phải nương nương. Mẹ nuôi không có cùng ngươi cứ nói sao? Thân phận của ta một khi tiết lộ đi ra ngoài, ta mặc gia cả nhà đô trốn không thoát. Ta trốn đi -, liền cha ta cũng không biết ni. Vẫn còn thỉnh cha nuôi mẹ nuôi giữ bí mật."

"Phải" cha nuôi công việc khởi lai.

Mẹ nuôi cười nói: "Đồ theo như ngươi nói, nàng cho dù là hoàng hậu, cũng là chúng ta nữ nhi."

Ta gật đầu: "Không có sai, hoàng đế đều là các ngươi con rể, cho nên, không cần quy ta."

Cùng nhau ngồi xuống, họa họa bùng lên nước trà cùng điểm tâm. Ta đối cha nuôi nói: "Cha, hảo lại thế nào? Buôn bán lời không ít ba."

"Này đây mê hoặc song bội." Buôn bán lời nhiều như vậy a.

"Ta tại lộ châu có một nhà dụ dỗ câu lạc bộ đêm, không biết cha có...hay không nghe nói qua, ta nghĩ tại tế châu cũng khai một nhà đồng dạng." Sớm đã có quyết định này.

"Sao, câu lạc bộ đêm là cái gì?"

"Nhất định thanh lâu, ta nghĩ thanh chúng ta tế châu - thanh lâu thống nhất thành một nhà, ta kêu gọi lão bản." Đủ lòng tham - sao, nếu như không theo hợp tác. Thanh lâu tú bà môn(nhóm) ngư cũng chiếm không được tiện nghi, vì tránh cho các nàng bị ta tế suy sụp mà hận ta, ta dự định cho nàng môn(nhóm) sinh tồn - dư địa.

Cha nuôi cười khổ lắc đầu: "Nữ nhi thật sự là dã tâm không nhỏ."

"Đây không phải dã tâm, lộ châu - pháo hoa sinh ý đã bị ta cấp chiếm lấy, theo đối nghịch không có gì chỗ tốt, cho nên không bằng hợp tác." Ta nói chính là sự thật, hiện tại lộ châu nhân không đi dạo thanh lâu, chích đi dạo câu lạc bộ đêm. Ta đây cũng không phải là lãng phí thanh lâu nữ tử, mà là bảo vệ các nàng. Nói như vậy, các nàng trăm - tiền ta chỉ muốn một điểm, đại bộ phận cho nàng môn(nhóm) -. Cho dù ta không ra thanh lâu, các nàng hội lưu lạc đến mặt khác thanh lâu, na (nọ) không phải thảm hại hơn. Có gặp phải bị cha mẹ bán vào tới, nguyện ý lưu lại - liền làm nha hoàn, làm cô nương cũng không có nhân phản đối. Gặp phải lừa bán -, trực tiếp báo quan, hiện tại tất cả mọi người biết dụ dỗ câu lạc bộ đêm - lão bản chộc không nổi, quan viên địa phương hội xử lý -.

"Các ngươi mẹ con...trước liêu, ta có việc xin lỗi không tiếp được." Ai, lão cừ kỹ, còn không nguyện ý khai thanh lâu ni, ngươi không biết có nhiều trăm. Nhắc tới đến nhượng hẳn gia nhập liền minh hẳn trực tiếp chạy, vẫn còn thuận tay mang cho môn.

Mẹ nuôi đưa tay sờ sờ bụng của ta, cười nói: "Ai - hài tử?" Nói thừa, na (nọ) còn hỏi.

Ta cười nhạt: "Hoàng thượng."

"Ai, người tội gì nì. Người là hoàng hậu, nếu như sinh chính là nam tử, nhất định sẽ bị lập vì thái tử, tương lai người nhất định thái hậu, tại sao muốn bỏ chạy nì?" Mẹ nuôi trên mặt mang theo nhân nhạ - đau buồn âm thầm.

Ta cúi đầu: "Mẹ nuôi, nếu như người thật sự yêu một người, là tuyệt đối không thể chịu đựng được hấn tam thê tứ thiếp -. Huống chi hấn hiện tại nhiều như vậy phi, sang năm lại là tổng tuyển cử ba? Hơn nữa các quốc gia tiến cống - mỹ nữ, đến lúc đó sẽ có càng nhiều. Hấn hiện tại 20 mấy người phi tử ta liền chịu được ko được, na (nọ) sau này nì? Ta đi thất cô được rồi."

"Hấn là hoàng đế a, không phải cần phải có rất nhiều phi tử sao?" Mẹ nuôi hiển nhiên vô phương đón nhận ý nghĩ của ta.

"Ta đã cho ta hội rất khoan dung, nhưng là ta ngồi trên hậu vị - lúc ta mới biết được, ta không hiềm lạ làm hoàng hậu, ta chỉ hiềm lạ hấn rất tốt với ta. Nếu như hấn không phải hoàng đế, ta sẽ đi theo hấn. Nhưng là hấn là hoàng đế, cho nên ta rời đi hấn."

"Người như vậy quang minh chính đại - xuất hiện, Không sợ Hoàng thượng biết không?"

"Bị giết bất luận kẻ nào, cũng sẽ không giết ta -, biết thì thế nào? A, kỳ thật, ta thật là ngu, có đôi khi ta thậm chí cố ý xuất hiện, cố ý quang minh chính đại - xuất hiện, hảo hy vọng hấn giống như trước giống nhau sẽ đem ta trào trở về. Ta ban đầu nếu xếp đặt một hồi hỏa chạy, hiện tại lại muốn thấy hấn, ta là không phải điên rồi? Có lẽ ta đã sớm điên rồi, gặp phải hấn na (nọ) thiên ta liền điên rồi." Vừa nói nháy mắt con người, nước mắt tự nhiên té. Ta hảo không dùng được, nói không xong nước mắt -.

"Ai nha, nữ nhi a, hoàng đế là không thể ái -." Mẹ nuôi đau lòng - vỗ vỗ ta - bả vai.

Ta cười khô: "Ta biết, ta biết, chính là ta không chế không được bản thân a."

"Nữ nhi, người dự định làm sao bây giờ?" Ta biết nàng nói rất đúng hải từ.

Ta thần nhiên nói: "Bản thân nuôi dưỡng." Mồ côi cha mẹ có nhiều là, đa ta một cái không nhiều lắm, thiếu ta một cái không ít.

Mẹ nuôi mặc dù mặt có thần sắc lo lắng, nhưng là thấy ta thái độ kiên quyết, thở dài một tiếng nói: "Mẫu đơn chuyện ủy khuất người, ta thật không có nghĩ đến, người tự nhiên hội khám nghiệm tử thi."

"Sẽ như vậy một điểm." Ta không phải pháp y, biệt thanh ta nghĩ như vậy lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 12: cả nhà đi cùng ngôi tù

Ngày kế sáng sớm, ta bị vân dung oạt khởi lai, trang điểm trang phục, nghe nói là Tri phủ đại nhân mời ta qua, cổ kiệu đã ở ngoài cửa hầu trứ. Không phải là mời ta qua khám nghiệm tử thi, vẫn còn giấu diếm cả gì. Thay đổi thân bố sát người - y phục, bụng cũng sớm đã hiển son lộ thủy, ai, sau này hảo làm sao bây giờ a.

Vân dung đỡ ta đi tới cửa, thiệu cảnh đã sớm sau này chờ ở đó. Ta cười cười nói: "Thiệu đầu mục bắt người, sớm như vậy sẽ tới sao?"

Thiệu cảnh nói: "Đại nhân nóng lòng biết phu nhân - tử nhân, cho nên sớm lai. Quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, thật sự là không có ý tứ."

"Đi thôi, đến nha môn đi." Ta nói trứ đẩy ra rèm. Vân dung vội nói: "Người đi tra Tri phủ phu nhân - tử nhân?"

Ta gật đầu: "Ta đi khám nghiệm tử thi." Thật sự là buồn bực, ta nói ta không phải pháp y.

"A, người còn có thể khám nghiệm tử thi?" Vân dung mặt mày - kinh ngạc.

Thiệu cảnh thay ta trả lời, "Phu nhân đầu chỉ hội khám nghiệm tử thi, cũng trong đó cao thủ. Ngộ tạc phúc bá, cũng đúng phu nhân bội phục sát đất." Biệt như vậy khoa trương, ta sẽ - không nhiều lắm.

"Không được, không chính xác đi." Vân dung quả quyết - cự tuyệt.

"Đại nhân thỉnh Mai lão bản hỗ trợ, Mai lão bản há có không đi chỉ lý."

"Tam muội có mạng có bầu, thi thể âm khí quá nặng, nếu là thương đến bụng lý -, ta Tam muội phu trách tội xuống, một trăm mẫn Tri phủ cũng không dám đương nổi." Bái thác, ta đã ra cung.

Ta lờm hẩn một cái: "Hắn - hài tử có như vậy quý giá sao? Ta sẽ đi." Ta tiến vào cổ kiệu ngồi đằng hoàng, "Đi." Ai, nàng nào biết đâu rằng, không đi ta có hảo nhật tử qua sao?

"Tam muội.." Vân dung ở phía sau lo lắng xuống.

"Tam muội, ta đi theo ngươi." Vân dung đuổi theo, thở hồng hộc.

Ta đẩy ra tiểu rèm, giận tái mặt: "Ngươi cho là đi núi chơi chơi thủy sao? Ta sợ ngươi nhìn thấy thi thể liền phun."

Vân dung cười nói: "Sẽ không, đang muốn theo ngươi học học ni. Ngày nào đó ta bị oan uổng, cũng bản thân lật lại bản án." Ai dám oan uổng nàng? Nàng hoàng đế ca ca còn không diệt nhân cả nhà.

"Ta nói tiểu thư, ngươi cứ đi, khám nghiệm tử thi việc này không phải ngươi có thể trộn đều -. Hôm nay trang sức màu đỏ phượng một lần nữa khai trương, ngươi không đi tìm khăn đào đi theo ta hồ nháo, cẩn thận ta rút lui của ngươi chức." Niêm phong hơn một tháng, vừa mới khai trương, trước mắt làm ta người đại lý - nàng cư nhiên không đi, tức chết ta.

"Tam muội, ta thật không ngờ ngươi cư nhiên hội khám nghiệm tử thi, còn có thể tra án tử, ta muốn theo ngươi học." Nàng nói xong nghiêm trang, bắt quá đùi lát nữa có nàng đẹp mắt -.

"Tùy tiện." Ta trở mình mắt tròn trắng, bắt đắc dĩ a.

Nha môn - đình thi phòng, ta cùng phúc bá đứng ở nương tựa thi thể - địa phương. Vân dung cùng thiệu cảnh đi theo chúng ta phía sau, Trương thị - thi thể dùng vải trắng cái trụ.

Ta thật sâu hít một hơi, nói: "Thanh bố nữ khai." Ta là chuẩn bị đã, mới nói ra như vậy một câu nói -. Ta muốn đổi mặt - dù sao cũng là người chết, ta sợ hãi a.

Xoát - một tiếng, phúc bá đã thanh bố xóc, một khối đốt trời - thân thể hiện ra tại chúng ta trước mắt. Cháy sạch không phải quá lợi hại, miễn cưỡng đó có thể thấy được mặt mũi hình dáng. Một thân hoa lệ - phục sức, quý trọng - trang sức giai tại. Xem ra không có nhân động qua thi thể, bảo tồn rất khá. Hoàn hảo, thi thể cũng không phải ta nghĩ tượng trưng như vậy khó có thể đón nhận.

"Xuyên tốt như vậy a, quả thật có tiền." Kỳ thật ta là muốn mắng Tri phủ là tham quan.

"Phu nhân có điều không biết, Tri phủ phu nhân tử - na (nọ) thiên, vừa lúc là nàng - ngày sinh, cho nên trang phục." Thật sự là không may a, sinh nhật ngày giỗ là cùng một ngày.

"A.." Vân dung đã sớm ói ra, một tay đỡ thiệu cảnh, còn kém dựa vào lên rồi. Hai người bọn họ - quan hệ đến lúc nào như vậy thân mật? Có rành rồi phải hỏi vấn.

"Hai người các ngươi đi ra ngoài ba..."trước đuổi đi, biệt ảnh hưởng.

"Phu nhân có phân phó gọi nhất định." Thiệu cảnh đỡ vân dung nhanh chóng - biến mất.

Phúc bá cho ta một đôi tay sáo, nói: "Phu nhân, thỉnh ba."

Ta nhượng mảy, ánh mắt chần chừ chú đốt trời - thi thể. Nàng sắc mặt hơi có vẻ thống khổ, hai tay là trình trảo trạng, rõ ràng là trước khi chết rất thống khổ. Ta thử ban khai miệng của nàng, cũng thật là sạch sẽ.

"Phúc bá, có thể hay không là trúng độc?" Nàng - vẻ mặt rất thống khổ, là mới có thể là trúng độc.

"Sẽ không, ta nghiệm qua, nàng ở trong thân thể cũng không độc tố." Phúc bá nhứ chặt trứ mảy lác đầu.

"Ngươi xác định?"

"Chúng thật là nghiệm qua, nàng ở trong thân thể cũng không có độc tố."

"Đẩy ra hai bên y phục của nàng." Thông thường tử thi là không thể mặc quần áo -, khả năng bởi vì là Tri phủ phu nhân, mới cho nàng đặc thù đãi ngộ.

Phúc bá mặt lộ vẻ khó khăn: "Mai lão bản, này.. Nàng dù sao cũng là Tri phủ phu nhân."

Ta không vui - thở ra một hơi, "Không rời khỏi y phục như thế nào nghiệm? Chúng ta là giúp nàng tra ra hung thủ, nàng sẽ không để ý -."

Phúc bá suy tư một hồi, mới nói: "Được rồi."

Chúng ta lưỡng vài cái thanh Trương thị - y phục toàn bộ thoát sạch sẽ, ta thô sơ giản lược - nhìn thoáng qua, cũng không có phát hiện cái gì có thể chỗ. Nói thật, liền cả lỗ kim cũng không có. lại lật qua đi xem lưng, cũng cái gì cũng không có. Không thể nào, nàng rất rõ ràng là bị mưu sát, như thế nào có thể không có vết thương ni? Không có vết thương, lại không có trúng độc, nàng rốt cuộc là chết như thế nào? Ta trọng điểm nhìn thoáng cái cổ, thông thường giết người đều là thích lặc cổ, chính là trên cổ cũng không có cái gì, ta thật to - thất vọng.

"Phúc bá, khán nạng - bộ dáng bị chết rất thống khổ, nhất định là mưu sát. Nhưng là tại thi thể thượng cái gì đồ nghiệm không ra, chỉ có thể đi xem hiện trường." Vừa nói bắt tay sáo vút trên mặt đất.

"Nếu không có trúng độc, cũng tìm không ra vết thương, có phải hay không bệnh tử -?" Phúc bá lớn mật nói ra bản thân - phỏng đoán.

Ta cười lắc đầu: "Không có khả năng, nói như vậy không có vết thương, không có trúng độc, tử hậu bị thiêu chúng ta có thể phỏng đoán là nàng đột phát tật bệnh, tại giây dựa kêu cứu - trong quá trình đánh nghiêng nền. Chính là nàng trong phòng rõ ràng có cái gì mất, không phải là trùng hợp ba? Khán hiện trường." Phúc bá thật sự là không có đầu óc, đơn giản như vậy - đạo lý cũng không hiểu.

Bởi vì tại thi thể thượng không có bất cứ... gì đầu mối, thiệu cảnh dẫn ta cùng ngo tạc đi gặp mẫn Tri phủ. Mẫn Tri phủ nghe nói chúng ta không có thu hoạch, phi thường - thất vọng. Ta đưa ra muốn xem hiện trường, hãn phi thường phối hợp - đáp ứng. Hậu nha kỳ thật rất lớn, theo nhà giàu nhân gia - tòa nhà giống nhau.

Trương thị - gian phòng cũng như vậy hồi sự, bất quá hiện tại đã bị cháy sạch không được bộ dáng. Vân dung đỡ ta đi vào đi, ta đánh giá liếc mắt, tất cả rất bình thường. Bài biện chính tề, chỉ có nhất chích nền rơi trên mặt đất.

Cần phải là giữ lại hiện trường -, cho nên trang điểm trước đài - trang sức hộp là mở ra -, vài món thật nhỏ - trang sức vẫn còn tán lạc ở bên ngoài.

Ta tái nhìn kỹ một lần, trừ... ra na (nọ) mấy thứ tán lạc - trang sức, căn bản nhìn không ra khác thường thường. Ta đi qua cầm lấy trang sức, tổng cảm giác được là lạ ở chỗ nào. Vân dung nhìn ta nói: "Tri phủ phu nhân như thế nào hội dùng như vậy giá rẻ đồ."

"Giá rẻ?" Ta trong đầu hiện lên điểm cái gì, cũng không nhớ ra được.

"Tam muội?" Thấy ta ngẩn người, vân dung nói: "Cần phải đi trong miếu cho người cầu cá bình an phủ."

"Người mới vừa rồi nói cái gì?" Ta đột nhiên nhớ ra Tri phủ phu nhân trên người - trang sức.

Vân dung nói: "Ta nói cần phải đi trong miếu cho người cầu cá bình an phủ."

"Phía trước câu kia."

"Tri phủ phu nhân như thế nào hội dùng như vậy giá rẻ - trang sức?" Nàng xem trứ ta kỳ quái - về mặt, nghi hoặc khôi lai.

"Được, giá rẻ." Ta công việc đi ra ngoài, đối mẫn Tri phủ đạo; "Đại nhân, phu nhân của ngài - trang sức hình như rất tiện nghi dường như."

Mẫn Tri phủ không tự nhiên - nói: "Không dối gạt Mai lão bản, ta phu nhân cả tiết kiệm, trang sức cũng không nhiều, quý trọng - cũng na (nọ) mấy thứ."

"Người là thuyết nạng quý trọng - vật phẩm cũng như vậy mấy thứ có phải hay không?" Ta lộ phi thường - hưng phấn.

"Phu nhân - trang sức xác thật không nhiều lắm, chỉ có vài món là thượng được rồi mặt bàn -." Một cái Tri phủ, tham ô ta như vậy tiền cũng không biết yêu thương lão bà.

"Tuân phu nhân - thi thể người gặp qua ba? Nàng - quý trọng vật phẩm có phải hay không tất cả trên người?" Trương thị na (nọ) một thân là đủ xa hoa.

"Gặp qua, phu nhân bình thường cũng na (nọ) vài món quý trọng trang sức, toàn mang ở trên người."

Ta khoe miệng mỉm cười: "Tôn phu nhân là bị mưu sát, hung thủ ý không có ở đây tiền tài thượng."

"Sao, làm sao người biết?" Hãn kinh ngạc.

"Ban đầu ta khám nghiệm tử thi - lúc, phát hiện người phu nhân trên người tất cả đều là quý trọng - trang sức. Chính là tại thăm dò hiện trường - lúc, khước phát hiện trang sức hộp biên tán lạc - đều là một ít giá rẻ đồ. Ta nhìn kỹ qua, phu nhân - gian phòng cũng không xa hoa, nạng cần phải là một tiết kiệm - nhân ba. Còn nữa ta nghe thiệu cảnh thuyết, tôn phu nhân tử - na (nọ) thiên vừa lúc là nàng - ngày sinh. Ta đoán nghĩ tôn phu nhân là một tiết kiệm - nữ nhân, nạng một thân xa hoa giả dạng, chỉ là bởi vì ngày sinh ba. Nếu là bởi vì vi ngày sinh mà trang phục, như vậy nên mang chính là ...nhất đáng giá đồ. Tại sao cái...kia tiểu đầu không nã trên người nạng đồ, đi nã những...này không đáng giá tiền - ni? Đó là giấu đầu hở đuôi."

Mẫn Tri phủ cùng thiệu cảnh đều là tròn mắt hốc mồm, mẫn Tri phủ nói: "Đều nói Mai lão bản là nữ trung hào kiệt, Bôn quan bội phục."

"Kỳ thật ta xem thấy tôn phu nhân trên người - trang sức - lúc, cũng đã sinh ra nghi vấn. Hiện tại phải nhìn...nữa tán lạc - giá rẻ trang sức, vọng thêm thôi trác đó là giấu đầu hở đuôi. Đạt được đại nhân chứng thật tôn phu nhân đắt tiền nhất trọng đồ tất cả đều là trên người sau, ta có thể khẳng định tôn phu nhân là bị người có ý định sát hại -." Còn muốn khoe khoang thoảng cái trình thám quá trình.

Thiệu cảnh mặt lộ vẻ tán thưởng vẻ: "Mai lão bản, thiệu mỗ bội phục a. Như thế rất nhỏ việc, người cư nhiên có thể phát hiện." Đó là người bôn.

Ta cau mày: "Ai, nếu là thật có như vậy lợi hại, liền sẽ không cái gì đồ tra ra đừng tới. Ta mặc dù biết nàng là bị mưu sát, nhưng không biết hung thủ, thậm chí là chứng cứ cũng không có."

"Mai lão bản, ngươi phải giúp ta phu nhân a." Chính hắn là một quan, bản thân sẽ không tra a. Hôn quan, chỉ biết nã tiền không làm sự.

"Đại nhân, ta cũng rất muốn giúp ngươi, chính là.... Ta dù sao cũng là thương nhân, không phải ngộ tặc, lại càng không là quan." Ta vưng, ta cái gì đô đã làm, bây giờ còn làm khỏi ngộ tặc thêm trình thám, ta - cổ đại chỉ lữ thật đúng là đặc sắc.

"Mai lão bản, chúng ta khách sênh đàm." Mẫn Tri phủ cũng biết nhiều người không có phương tiện nói chuyện.

"Được rồi, đại nhân thỉnh." Xuất phát từ khách khí, ta là đi theo phía sau hắn -. Mặc dù hắn có cầu vu ta, chính là hắn dù sao cũng là một cái quan, cần phải muốn tôn trọng điểm.

Chúng ta mới vừa đi vài bước, chỉ thấy sư gia té - chạy tới, thờ hồng học địa đạo: "Đại nhân, khâm sai đại nhân tới."

"Khâm sai đại nhân?" Mẫn Tri phủ sắc mặt trắng bệch, vội hỏi: "Khâm sai đại nhân tới có gì phải làm sao?"

"Tại sao Mai lão bản - án tử." Cái gì? Ta - án tử, khâm sai tới? Xong xong.

"Chuyện gì xảy ra, nói mau." Ta trực tiếp thanh mẫn Tri phủ đẩy ra, sốt ruột - vẫn.

Sư gia về mặt uể oải: "Ta cũng không biết, thấy khâm sai đại nhân có lẽ sẽ biết." Cút đi, đừng làm ta xem chương mắt.

Mẫn Tri phủ vội nói: "Mai lão bản - án tử như thế nào sẽ có khâm sai lại tra?"

"Ta cũng không biết a." Sư gia về mặt cầu xin.

Mẫn Tri phủ thanh ánh mắt dời về phía ta, gặp khó khăn địa đạo: "Mai lão bản, ngươi hiện tại là phạm nhân, về trước lao lý đi." Hắn lại lời thề son sắt lĩnh bảo an địa phương chứng: "Ngươi yên tâm, ta nhất định hết sức bảo ngươi chu toàn."

Ta cười khổ: "Được rồi." Ta lại đi trở về, ta là không phải theo đại lao có duyên phận a.

"Thieu đầu mục bắt người, tổng nàng hồi lao phòng đi." Nói xong dẫn áo choàng, chạy chậm đi gặp sở vị - khâm sai đại nhân.

"Thỉnh ba, phu nhân." Thieu cảnh về mặt cười gian.

"Ta - án tử cư nhiên kinh động tề.. Hoàng thượng, thật không biết nên nói cái gì tốt lắm." Ta ngay cả liền lắc đầu, cai tới thủy chung muốn tới a. Sớm giải quyết hảo, miễn lòng ta lý nhớ.

Thieu cảnh khước dễ dàng cười một tiếng: "Lời nói thật nói cho phu nhân ba, thieu mỗ biết phu nhân là trong sạch -, cũng biết đại nhân cố ý làm khó dễ phu nhân. Cho nên thanh phu nhân - án tử tả thành sở con, xen lẫn trong đại nhân tổng hướng tới Hình bộ - án tử bên trong. Không nghĩ tới cư nhiên kinh động Thánh thượng, phu nhân được cứu rồi." Ta tức cười, ta - thiên, hắn thêm cái gì loạn.

Vân dung đã sốt ruột được khoái khóc đi ra, dùng sức giảo bắt tay vào làm khăn: "Ai muốn ngươi tự làm chủ trương -." lại đối ta nói: "Tam muội, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a."

Ta thờ dài một tiếng: "Ngươi cứ nói đi? Nếu hắn tìm tới, thuận tiện nói rõ ràng ba. Đóa địa nhất thời, đóa ko được một đời. Thôi, kỳ thật làm như ta quang minh chánh đại - xuất hiện lúc, ta đã nghĩ đến một ngày kia."

Thieu cảnh sở không được đầu não, "Các ngươi nói cái gì nì?"

"Nói ngươi là ngu dốt." Vân dung oán hận mắng lên.

Ta trừng vân dung liếc mắt: "Ngươi cứ nói cái gì nì? Thieu đại ca là muốn giúp ta, chỉ là hảo tâm làm chuyện xấu, ngươi đi về trước chờ ta tin tức ba."

"Chính là..." Vân dung cũng về mặt muốn khóc - bộ đáng.

"Đi trở về." Ta quay đầu đối thieu cảnh nói: "Thieu đại ca, chúng ta đi thôi."

Dạo qua một vòng, cư nhiên lại trở về lao phòng, ta chỉ có thể là cười khổ.

"Phu nhân, ngươi rốt cuộc là người nào?" Giờ phút này ta đã ngồi ở trong phòng giam, hắn ở bên ngoài hỏi ta.

Ta tiếu: "Nói ngươi dám tin tưởng sao?" Ta nếu là thuyết ta là đã qua đời hoàng hậu, hắn làm như ta là người điên.

"Mai lão bản - phu quân tất nhiên là quan to hiển quý, không biết là vị ấy Vương gia?" Như vậy bát quái, nhất định phải là Vương gia mới có thể sao?

Ta cười khổ, "Trừ vương hoàng hiện tại chính quan Tại Thiên lao lý, thành vương hiện hiện tại chỉ có tư oanh một cái sùon phi, ngươi cứ nói ta sẽ là ai - thê tử." Hai người kia đều là anh của ta, như thế nào có thể là ta lão công.

"Cũng không phải." Đó là đương nhiên.

"Chẳng lẽ phu nhân phải... Phi tử?" Hần nói ra lớn nhất đảm - ý nghĩ, chính là vẫn sai lầm rồi.

"Không thèm nghe người nói nữa, người cứ nói là cái gì nhất định cái gì ba. Duy nhất có thể khẳng định chính là, khi dễ người của ta muốn không may." Nghĩ đến cái...kia tham quan mẫn Tri phủ kết quả, ta chỉ sợ nằm mơ đều có tiểu.

Thiếu cảnh cười cười: "Phu nhân như vậy thông tuệ - nữ tử, ai cười người thật sự là phúc khí." Bất quá cũng rất bị khinh bỉ.

"Thiếu cảnh, ta - án tử là người ta - sở con? Người văn tài như thế nào?"

"Thông thường."

"Thật sự chỉ là thông thường?" Đối người này một mực rất có hảo cảm -, hẳn cùng vận dụng kỳ thật mẫn phối -. Vận dụng đồ lớn như vậy tuổi, cũng có thể tìm cả lão công. Ta không lấy chồng không có vấn đề gì, ta còn có hải tử. Nàng cái gì cũng không có, chẳng lẽ sau này đi làm ni cô? Ta là không ngại nàng giúp ta quản lý sinh ý cả đời, nhưng là cũng không có thể không vì nàng suy nghĩ.

"Khâm sai đại nhân giá lâm." Là ai a? Vẫn còn khâm sai ni? Thật sự rất hy vọng là một ta không nhận ra -. Bất quá, đang nhìn đến hẳn - lúc, ta hoàn toàn thất vọng rồi. Ta đâu chỉ biết hẳn, quả thực nhất định thực a. Sở vị - khâm sai cư nhiên là -- lạc kinh thiên, tề hạo đầu óc hư? Phái hẳn? Hẳn là thị vệ thống lĩnh, cũng không phải quan.

Ta vẫn còn lảng tại chỗ, chợt mẫn Tri phủ nói: "Lớn mật phạm phụ, thấy khâm sai đại nhân còn không quỳ xuống."

Ta bình tĩnh tâm thần, vừa mới chuẩn bị quỳ xuống, lạc kinh thiên giành trước một bước, quỳ xuống nói: "Ty chức cứu giá chậm trễ, thỉnh phu nhân thứ tội."

"Hạ quan.. Đắc tội phu nhân.., thỉnh phu nhân tha thứ." Mẫn Tri phủ vừa nói đã nhuỷ trên mặt đất. Hừ, cũng sẽ có người quy ta - một ngày sao?

Ta thân nhiên nói: "Đồ đứng lên đi."

"Các người đồ đi làm." Lạc kinh thiên mệnh lệnh trứ. Mẫn Tri phủ tính sở hữu nhân liền thân đáp lời, lui ra ngoài.

Lạc kinh thiên đứng lên, thấy bụng của ta, kinh ngạc nói: "Phu nhân, ngài mang bầu?"

"Nói thừa, người không có mất a." Ta nói trứ ngồi ở trên giường, ánh mắt nhìn mặt khác phương hướng.

"Phu nhân, gia thị sát Hình bộ thấy phu nhân - án tử, cho nên nhượng ty chức.. Tới cứu phu nhân." Ta - thiên, như vậy xảo? Tại ta - án tử đưa lên đi sau hẳn thị sát Hình bộ?

"Nha." Ta nhàn nhạt lên tiếng, lại bắt đầu không nói lời nào.

"Phu nhân, xin theo ta đi thôi."

Ta có một bộ không yên lòng - bộ dáng: "Người không có nhìn thấy ta hiện tại tại trong đại lao sao? Ta như thế nào trở về? Ta hiện tại là giết người phạm, người tới tra ta - án tử không thăm ta ngược lại thả ta, Không sợ bị người ta nói nhàn thoại sao?"

"Phu nhân, ty chức xem của người án tử. Ngài đã chứng minh rồi nhân không phải người giết -, ngài căn bản là là hung thủ, lẽ ra phóng thích."

Ta ngáp một cái: "Mặc dù trình thám thượng là có thể nói như vậy, nhưng là chứng cứ không đủ, ta còn là tiếp tục sống ở chỗ này ba?"

"Phu nhân.."

Ta không nhịn được địa cao giọng nói: "Tốt lắm, ta làm liên lụy, người đi đi. Hoàng hậu đã chết, ta không phải."

"Phu nhân.."

"Còn..." Ta sử xuất toàn thân khí lực hô to, "Không cản trở lại phiên ta."

Lạc kinh thiên coi như thức thời, tại ta mắng to sau, hẳn rút cục đi. Ta tại trong phòng giam đi tới đi lui, tâm hốt nhiên nắm chặt khỏi lại, chúng ta rút cục lại muốn gặp mặt. Ta sờ sờ bụng, lâm lâm nói: "Hải tử, người muốn trở về sao? Nghĩ hồi cái...kia không có âm áp - hoàng cung sao? Hải tử, không cần cha có được hay không? Có nương thương người là đủ rồi. Nương hội thương người, nương hội thương người, cha người không đau người nương thương người. Còn có vận dụng di nương, có Phong thúc thúc. Cho nên, không cần cha có được hay không." Vừa nói, nước mắt không ngừng chảy - còn xuất hốc mắt.

"Hắn cha cũng sẽ yêu thương hẳn, không cần Phong thúc thúc." Thanh âm quen thuộc nhượng lòng ta lập tức đau đớn kịch liệt khỏi lại, ta mãnh liệt xoay người, gọi tề hạo đứng ở bên ngoài.

Bốn tháng rồi, ta thừa nhận ta thật sự rất muốn hẳn. Có đôi khi nghĩ, nếu như hẳn thật sự tới tìm ta na (nọ) có nhiều hảo. Chính là lại lần nữa tương kiến, ta phát hiện bản thân liền câu đều nói không ra. Những...nay tuyệt tình - nói tới rồi khóe miệng, thủy chung không có dũng khí nói ra. Chỉ Xích Thiên

Nhai - cảm giác, nhưng ta vô phương hô hấp, đau lòng được cả người chiến đấu. Lão Thiên, tại sao muốn cho ta gặp gỡ hần?

"Người là ai?" Cô nén trứ đau lòng, đậm mực - hỏi hần một câu liền chính mình đồ cảm giác được buồn cười - nói. Hần là ai vậy? Còn cần thuyết sao?

Hần nghe xong lời của ta, đột nhiên cười to nói: "Ta là ai? Người hỏi ta là ai? Một mình người không biết sao?"

Ta dùng vô cùng chân thành - ngữ khí đạo: "Không biết ai? Chúng ta biết sao? Ta nhớ kỹ ta không nhận ra người, có phải hay không ta gần nhất đầu óc hư? Ta cần phải muốn hỏi vấn vấn dung."

Giống như trước giống nhau, hần sùng nịch - cười nói: "Ảnh nhi, chúng ta - hài tử mấy tháng?"

Ta lựa chọn mi: "Người ai a? Cái gì chúng ta - hài tử, ta là đặt phong - phu nhân, người đừng nhận lầm người."

"Phải? Ta mới vừa rồi nghe người nói, hài tử của người cần phải gọi hần Phong thúc thúc, như thế nào hiện tại lại thành hần - hài tử?" Hần cũng không sinh khí, ngượng - hỏi ta.

"Ta cho rất thuộc sao? Tại sao phải nói cho người?"

"Lai nhân." Cũng là hoàng đế, kêu một tiếng Lạc lão bỏ chạy tiến vào, "Gia, có gì phân phó."

"Giữ cửa mở ra." Làm chi? Sẽ không mạnh hơn hành dẫn ta đi ba?

Một lát sau, lao phòng cửa mở ra, tề hạo đi tới bên cạnh ta, nói: "Đóng cửa."

"A?" Ta cùng lạc kinh thiên đồng thời kêu lên, hần lai ngồi tù? Là không điên?

"Kinh thiên, đóng cửa." Hần rất có uy nghiêm - nhắc lại một lần.

Lạc kinh thiên mặt lộ vẻ khó khăn: "Gia, này không hợp quy củ."

Hần nghiêm túc địa đạo: "Bồi thế nhi có gì không thể? Đóng cửa." Hần nói xong quyết đoán lưu loát, sợ đến lạc kinh thiên không hề...nữa nói thừa, nhanh chóng giữ cửa khóa thượng, nhanh chóng biến mất. Theo cái...này hoàng đế lão gia mười mấy năm, hần - tính tình Lạc lão huynh đúng rồi giải -.

Hiện tại tốt lắm, chúng ta một nhà ba người (cũng có có thể là bốn người) toàn nhất tại trong phòng giam, cái này gọi là phụ xướng phụ tùy đi ngồi tù. Ta cười khô, hần là hoàng đế, địa phương nào đồ đi qua. Nhất định không có tọa quá lớn lao, lần này cũng lai thể nghiệm thoáng cái.

Ta đi tới trước mặt hần, theo dõi hần nói: "Uy, người đầu óc không có nóng rần lên ba? Muốn theo cái...này giết người phạm nhốt tại cùng nhau?"

"Người là thế tử của ta, cùng người đồng cam cộng khổ có gì không thể? Huống chi người bụng lý còn có cá tiểu -." Hần hiện tại - bộ dáng rất giống lưu manh, tại sao ở trước mặt ta hần luôn như vậy không đứng đắn?

"Ta không phải vợ của người a, người cảm giác được theo nhốt tại cùng nhau có ý tứ sao?" Ta tận lực rất nghiêm túc - trả lời.

"Cho chung một chỗ không có ý tứ sao?" Hần vừa nói đưa tay vuốt đích xác bụng: "Không biết là nam là nữ?"

"Cho có quan hệ sao?" Ta vẫn giả bộ. Ta cũng không biết tại sao mình muốn như vậy, giờ phút này chỉ cảm thấy đại não đã không nghe sai sử, bản thân đang làm cái gì vậy cũng không biết. Chuẩn bị tốt - tuyệt lời tâm tình, một chữ cũng nói không nên lời.

Tề hạo di nhiên nói: "Không có vấn đề gì sao? Người sẽ không quên là ta nhượng hần tại người bụng lý - ba?"

Ta lườm hần một cái: "Người là không phải điên rồi? Ai biết người a?"

Hần tà tà cười một tiếng: "Nếu không phải sợ thương đến hài tử, ta có thể làm cho người nhớ lại lai."

"Uy, người đầu óc nước vào?"

Ta thẩu đáo trước mặt hần, không nghĩ tới cho hần một cái cơ hội, bị hần một cái kéo qua đi, vững vàng ôm ở trước ngực.

Ta trương há mồm muốn nói, còn chưa kịp nói chuyện, mỗ cá thức thời - nhân hôn lên ta - môi anh đào. Thừa dịp ta còn không bé thượng miệng, thanh đầu lưỡi trượt đi vào. Cùng ta dây dưa hồi lai. Đầu óc đột nhiên trống rỗng, nghĩ giây dựa, nhưng là toàn thân sử không ra một điểm khí lực....

Hần quả thực thanh ta đương mỹ thực, hôn được ta không thể hô hấp mới đưa ta buông...ra. Uể oải địa cười nói: "Phu nhân, cảm giác như thế nào?" Trước kia như thế nào không có cảm giác hần như vậy không đứng đắn, ta quả thực là bị lừa.

Ta thờ hồn hèn - trơ mắt nhìn hần: "Người làm chi nì? Người na (nọ) gọi phi lễ."

Tề hạo thừa dịp ta không chú ý, cầm ta - cầm, hai người ánh mắt đan vào, không để cho ta trốn tránh - cơ hội: "Ảnh nhi, vô luận người là ai, ta đều phải định rồi. Chỉ cần có thể đem người giữ ở bên người, có làm hay không hoàng đế không sao cả." Ánh mắt của hần chưa từng có như vậy sâu thẳm, như

vậy chân thành. Hắn nói đúng có thật không? Ta có thể theo thiên hạ so sánh với? Có lẽ là hắn cất nhắc ba?

Ta ngần ra, trơ trẽn há mồm, lại nói không ra nói lại. Bên tai chỉ có một câu nói ' chỉ cần có thể đem người giữ ở bên người, có làm hay không hoàng đế không sao cả '.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 13: em gái của chồng tư xuân

Ta là nghĩ tới gặp mặt cũng tốt, nói thẳng rõ ràng, sau đó phân rõ giới hạn, cả đời không qua lại với nhau. Sợ run hải tử sau này theo họ, do ta dường tóm lại biệt theo hắn nhắc lên cái gì quan hệ nhất định. Kết quả.. Bị hắn một câu nói khiến cho ta đầu óc choáng váng. Trong đầu trống rỗng, sở hữu - lý trí hoàn toàn biến mất, sở hữu - kiên trì toàn bộ sụp đổ. Ta háo không dùng a, không phải là một câu nói, đáng giá ta như vậy sao? Mặc dù quân vô nói đùa, chính là hắn thường xuyên nói láo, ta rất hoài nghi người của hắn phẩm.

Nhốt tại trong đại lao đã một ngày, có lẽ lạc kinh cái... này khâm sai đại nhân hạ lệnh, không người nào dám tới quấy rầy, chỉ có tiểu nhị cao chân cho chúng ta đưa cơm.

Đêm đã khuya, chúng ta lưỡng các tọa một bên, không nói gì mà chống đỡ. Ta thật không biết muốn nói gì, ta cái gì đều nói không ra khẩu. Ban đầu không phải là sợ liên lụy hắn tài rồi đi hắn - sao? Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục liên lụy hắn? Thương hắn, cũng đừng liên lụy hắn. Chúng ta có thể tái kiến, có thể triệt hoàn toàn để nói rõ ràng, ta đã đủ rồi.

"Sao người lại tới đây?" Ta nghĩ hồi lâu, nói một câu ...nhất không có kỹ thuật hàm lượng - nói.

Tề hạo nhân nhân - mở miệng nói: "Ta thị sát Hình bộ thấy của người án tử, cho nên mới."

"Người thanh ta táng tại phi lăng, là bởi vì vì biết ta không có chết?" Đây là ta cho tới nay - nghi hoặc, từ ngay từ đầu ta liền nghi hoặc.

Hắn tiếu, "Ta rất hiểu rõ người, người sẽ không dễ dàng tử -. Từ - căn bản là không hoàng hậu, cần gì táng ở phía sau lăng."

"Người hảo thông minh a, kế hoạch của ta như vậy chu đáo chặt chẽ, người cư nhiên hội phát hiện có chuyện. Tới cùng nơi nào xảy ra vấn đề, ta nghĩ biết."

Hắn đi tới bên cạnh ta, kéo tay của ta cổ tay, "Đây chính vòng tay là cái hậu đưa -, người chưa bao giờ từng gỡ xuống lại. Đốt trọi - thi thể mặc dù xuyên y phục của người, mang của người trang sức, trên cổ tay nhưng không có này chính vòng tay." Ta tức cười, đơn giản là nhất chính vòng tay. Hắn đối ta - vòng tay đó rất hiểu rõ, chẳng lẽ còn không thể chứng minh hắn đối ta có đa ti mi.

"Người... Như thế nào không nhận cho ta từ trước trang phục - lúc bắt lại, quên rồi đội?" Tỷ lệ rất nhỏ lặp.

Hắn lắc đầu: "Thê tử của ta ta hiểu rõ nhất, người sẽ không bắt tới. Huống chi người mang thực phi cùng nhau bảo, người đối bằng hữu luôn luôn hữu tình có nghĩa, không có khả năng kéo cùng chết." Hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc khôi lai: "Lớn như vậy lỗ hổng người không có khả năng không biết, người kéo nàng cùng nhau bảo là có ý -. Người muốn biết ta có thể... hay không hiểu rõ tâm tư của người, có thể hay không tìm người." Kỳ thật một mực cho là bản thân rất thông minh, hiện tại mới phát hiện ta bốn thật sự, cần phải muốn bản thân kiểm thảo thoáng cái. Ta ban đầu kéo thực phi bảo là bởi vì vì cảm giác được nàng là một người tốt, không nên tại cung hao phí thanh xuân. Ta cũng từng nghĩ tới tề hạo hội hoài nghi, nhưng là bởi vì thời gian cấp bách, cho nên chưa kịp suy nghĩ nhiều, ai kêu ta là tạm thời này lòng tham kéo nàng tẩu - ni. Có lẽ giống như hắn thuyết -, tại trong tiềm thức, là ở khảo nghiệm hắn ba.

Ta cười khò: "Ta hiện tại tin."

"Tin tưởng cái gì?"

Ta mỉm cười: "Tin tưởng người yêu ta, thật sự yêu ta, ái đến có thể nã ta theo giang sơn so sánh với."

"Ta nói rồi người cùng giang sơn giống nhau trọng, chính là hiện tại hơn nhiều cá tiểu -. Cho nên, người so sánh giang sơn quá nặng." Hắn nói xong vân đạm phong khinh, nhưng là những lời này - hàm nghĩa quá nặng, quá nặng, trọng đến vượt qua ta sở năng thừa nhận - phạm vi..

Ta mỉm cười lắc đầu: "Không cần như vậy tương đối, ta thụ không khởi. Người gánh vác trứ thiên hạ dân chúng, không cần cho ta mà làm chuyện điên rồ. Có người những lời này, ta chết mà không tiếc. Ta ban đầu lựa chọn nhượng mặc nghiêm mặt biến mất, nhất định hy vọng người có thể làm tốt hoàng đế. Người là minh quân, nhất định có thể lái được sang thái bình thịnh thế. Họa thủy cái... này bêu danh, ta không dám đương nổi. Có thể tái kiến người một mặt, nghe người nói một câu ...nhất chân tâm - nói, ta nhất định đã chết cũng sẽ mỉm cười cừu tuyến." Hiện tại, nếu như hắn thật sự yêu cầu ta đi tử, ta thật sự sẽ đi tử.

Hắn nhẹ nhàng thanh ta kéo: "Giang sơn vô hạn, nhưng trên đời này, chỉ có một người."

"Là, trên đời này chỉ có một ta. Chính là, này thế cũng chỉ có một cái người. Ta yêu cầu người, hài tử yêu cầu người, thiên hạ - dân chúng càng cần nữa người. Không có người, ta cùng hài tử có thể sống được rất tốt. Nhưng là nếu như không có một vị anh minh quân chủ, thiên hạ sẽ có bao nhiêu dân chúng chịu khổ? Ta một mực cho là bản thân lại phá hư lại ích kỷ, chính là chuyện này thương, ta không có pháp ích kỷ." Ta trên mặt vẫn tràn đầy nụ cười hạnh phúc, có thể hoàn toàn toàn vẹn đạt được hân thích thực tâm, ta đã rất thỏa mãn. Ta không dám cầu hắn buông tha cho thiên hạ lại thành toàn chúng ta - ái, cũng tuyệt đối không cho phép như vậy chuyện tình phát sinh.

Hắn cười nói: "Có lẽ ta sẽ là một vị hảo hoàng đế, nhưng là Bát ca giống nhau có thể thống trị thiên hạ. Hắn cũng không thua ta, thậm chí so với ta đa một phần nhân hậu, hưởng hồ này thiên hạ vốn chính là của hắn. Ta chiếm lấy nhà các người - giang sơn, nhưng là gặp được người. Vì người ta thích đẹp nhân không giang sơn, thiên kinh địa nghĩa. Có lẽ là phụ hoàng Tại Thiên có linh, cố ý nhượng chúng ta gặp gỡ." Có thể nói như vậy sao? Đường như đúng vậy.

Lòng ta thảo luận không ra là vui cũng bi, trên mặt cười khúc khích, nước mắt khước theo gương mặt hoa xuống. "Chính là ta cố ý lừa gạt người, cố ý hành hạ, người không trách ta sao? Ta cảm giác được ta thật xấu, thật hèn hạ, hảo vô sỉ a." Ta thật sự rất xấu, rất hèn hạ, không tin bất luận kẻ nào. Cho dù làm hoàng hậu, ta còn là muốn tự dung - hoài nghi ta ở trong lòng hắn - địa vị. Ta một mực nói cho hắn tự dung nghi kỵ là để vương tới kỳ, ta làm sao không phải thường xuyên tự dung - nghi kỵ? Tại cô nhi viện nhiều năm như vậy, tại thương trường thương sái thủ đoạn nhiều năm như vậy, ta cơ hồ quên, trên đời này kỳ thật cũng có thể có chân tình. Vô luận là yêu tình, hữu tình, cũng thân tình, cũng có thể là thật sự. Ta cuối cùng là không ngừng - thương tôn người khác, thương tôn hắn, thương tôn dật phong, thương tôn ngọc tình, thậm chí là thương tôn thái hậu. Cung đình - tàn khốc thấy ta thói quen, biết con nôi dòng - trọng yếu. Nàng làm như vậy, cần phải so với ai khác đau lòng ba? Chính là ta lại nói nhiều như vậy thương nàng tâm - nói.

"Người rời đi hoàng cung có hai cái nguyên nhân, nhất thị không thể chịu đựng được ta có nhiều như vậy phi tử, thứ hai là bởi vì vì người biết thân thế của mình. Có một người(cái) Trữ vương, liên khả năng có người thứ hai, người không muốn liên lụy ta, không muốn liên lụy mẫu hậu. Người làm như vậy, hoàn toàn là xuất phát từ chân tình. Ta mặc dù khí người, nảo người, nhưng không cách nào trách cứ người." Trong lòng đột nhiên đau xót, ta trước kia - sở tác sở vi thật sự sống khá giả phân. Nếu là hắn làm ra chuyện như vậy, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ -. Chính là hắn bao dung ta - ích kỷ, tha thứ ta - tùy hứng. Hắn là đế vương, không có nhân có thể đùa bỡn hắn. Cho dù có, kết quả nhất định sẽ rất thảm. Ta làm như vậy khác người chuyện, đối lấy - cũng hắn - an ủi cùng lượng giải.

Ta hàm chứa nước mắt dùng sức gạt đầu: "Người thủy chung là trên đời này hiểu rõ nhất người của ta, cũng cảm ơn người tha thứ ta - ích kỷ cùng tùy hứng.

Ta thề, sau này không bao giờ... nữa hội như vậy." Người của ta phẩm thật sự hảo soa a, sau này cần phải cải tiến. "Sau này không có cơ hội, ta muốn đem người vững vàng cột vào bên người. Thật tốt ái người, ái đến người không có bốc đồng thời gian."

Ta ôm thật chặt hắn, nói không ra lời. Không phải nói không ra, cần phải là không biết nói cái gì cho phải. Để ta có được này ngăn ngui - hạnh phúc ba, cho dù ngăn ngui, cũng là hạnh phúc không phải sao?

Từ hoài nghi thân phận của mình - na (nọ) thiên khôi, ta liền một mực có cá khúc mắc. Ta không biết như thế nào đối mặt tề hạo, cũng không biết hắn như thế nào gặp mặt đối. Ta một lần lại có một lần - hoài nghi, hắn có thể hay không giết ta? Cho dù không giết ta, cũng sẽ vì giang sơn mà không hề...nữa yêu ta. Liên bởi vì cái...kia khúc mắc, mới có quất độc rượu, thiêu phượng nghi cung - một màn. Nói đến thuyết đi, ta lòng nghi ngờ quá nặng, ta đánh giá thấp bản thân ở trong lòng hắn - địa vị, đánh giá thấp hắn đối cảm tình của ta. Chính là hiện tại, lòng kết mở ra. Ta biết hắn sẽ không thương tôn ta, hội trước sau như một - yêu ta. Hắn là bản dân cũng tốt, hoàng đế cũng được, ta đều có thương hắn. Ta là tú bà cũng tốt, công chúa cũng được, hắn cũng sẽ yêu ta. Tình yêu nhất định tình yêu, bất kể khá thân phận -. Cho dù ta là công chúa thì thế nào? Hắn như trước yêu ta không phải sao? Liên giống như ta chỉ chúng ta không tự nhiên - thân phận hậu, vẫn nồng đậm - thương hắn thông thường. Trước kia, ta cuối cùng là có mang tư tâm, cho dù là hy sinh, cũng là hoài trữ tư tâm - hy sinh. Chính là hiện tại, ta sẽ không, hắn là cá đáng giá ta vì hắn hy sinh - nam nhân. Tại ta quất độc rượu - lúc ta cũng biết hắn đáng giá ta hy sinh, hiện tại càng thêm cảm giác được hắn xác thật đáng giá.

Bốn bề sóng dậy - tâm bình tĩnh, tí mị tự định giá gần nhất - sở tác sở vi, quả thực có thể dùng hai chữ để hình dung ---- hoang đường. Ta đô ta đã làm gì kiếm ăn a?

Ra hoàng cung vốn là muốn dọa -, khước quang minh chánh đại - chạy đến, tâm khôi chờ đợi trừ khử tới tìm ta. Ta quả thực là ích kỷ xuyên thấu, hèn hạ e rằng pháp hình dung.

Vì nhượng bản thân quên tề hạo, bắt buộc bản thân đi đón nhận dật phong. Biết rất rõ ràng bản thân vĩnh viễn vô phượng đón nhận hắn, khước ý nghi kỵ lạ - muốn gả hắn, thậm chí là cùng hắn vẫn duy trì tương đối thân mật - quan hệ. Biết rất rõ ràng chúng ta không có kết quả, khước cấp cho hắn hy vọng, ta hảo tàn nhẫn. Ta cùng dật phong đi được như vậy gần, hoàn toàn quên ta còn có cá thân tỷ tỷ ngọc tình. Mặc dù bọn họ trong lúc đó hy vọng không lớn, miễn cưỡng không có hạnh phúc, nhưng là cần phải cho nàng một lần cơ hội ba. Nếu như không có sự tồn tại của ta, dật phong có lẽ sẽ thích thương nàng. Dù sao ngọc tình cùng ta là tỷ muội, một cái tâm tính - nữ tử.

Vẫn dung tận tâm hết sức cho ta suy nghĩ, ta khước lão là hoài nghi nàng động cơ không tinh khiết.

Là thật là điên rồi, ra cung này bốn người nhiều tháng, ta qua đạt được để là cái gì thời gian? Ta quả thực nhất định nằm mơ giống nhau, không dám tưởng tượng, ta như thế nào hội làm ra những... này hỗn đản chuyện. Ta làm nhiều như vậy người điên mới có thể việc làm, sau này được thật tốt đền bù. Ai, ta một mực cho là bản thân có rất tốt tự chủ, na tri đạo không chịu nổi một kích. Không có tề hạo, ta quả thực nhất định người điên, điên hình - người điên, thậm chí là so sánh người điên vẫn còn điên. Chỉ có một phương thuốc có thể trị liệu ta thất tâm điên ---- tề hạo - ái. Thôi, nếu ta như vậy ý lại hắn, lại không muốn trở về cung đi, lại càng không nguyện ý hắn cho ta mà buông tha cho thiên hạ, chỉ có thể làm như thế. Cái...này vẹn toàn đôi bên - biện pháp có lẽ là thích hợp nhất -, cũng là ...nhất không thích hợp -. Ta nằm mơ cũng không có nghĩ đến, một thân kiều ngạo - ta, có một ngày cư nhiên

vì tình yêu hèn mọn đến loại tình trạng này. Hướng tới chỗ tốt nghĩ, khám phục phụ làm sao vậy? Hiện đại khám phục phụ - hơn nhiều đi, các nàng có thể sống, ta cũng có thể.

Hướng tới thường giống nhau tình lại, ta phát hiện bản thân căn bản không thể động đậy. Đừng hiểu lầm, ta là bị hấn bảo được quá gấp. Nơi này là lao phòng a, lao phòng - hoàn cảnh đại gia là biết đến, theo đại nhai thượng giống nhau. May mắn phạm nhân không nhiều lắm, tựa hồ cũng không có nhân chú ý tới chúng ta mập mờ - tư thế.

Ta nghĩ từ hấn trong lòng khôi lai, khước như thế nào cũng giẫy dụa bất động. Trước kia tại trong cung - lúc, hấn cũng sẽ như vậy ôm ta ngủ. Nhưng chưa bao giờ hội bảo như vậy nhanh, có phải hay không tách ra một thời gian ngắn, cho nên càng không nữa? Nếu lẫn nhau đều không thể dứt bỏ, liền chiếu ta - hoang đường biện pháp làm ba. Ta cảm giác bản thân là tiến vào tình yêu - bấy rập, hơn nữa vĩnh viễn không đứng dậy nổi.

"Không chính xác tái rồi đi." Hấn mở mắt tiểu nhìn ta.

Ta cọt nhả địa đạo: "Làm chi ma, rất nhanh khám sai đại nhân sẽ nhắc tới thăm ta, ngươi không hy vọng mọi người xem đến chúng ta cái dạng này ba?"

"Ta xem qua của ngươi sổ con, ngươi thông minh tính ra hồ dự liệu của ta, ngươi cư nhiên hội khám nghiệm từ thi." Đó là thường thức có được hay không, gây án - nhân thái bốn mà thôi.

Ta ngồi dậy, tựa vào trên tường, "Kỳ thật ngươi đừng thanh ta nghĩ giỏi, ta tuyệt không thông minh, ta lần kia là hạt miêu đựng với từ chuột."

Hấn nhìn ta, tự tiểu phi tiểu: "Vận khí của ngươi đích thật là cú hảo, ngươi thật sự là chúng ta đại tề - phúc tinh. Nếu là không có ngươi, có lẽ dân chúng muốn thụ chiến loạn chi khổ."

Ta trát trát nhân tình: "Có ý tứ?" Khai cái gì vui đùa? Ta ngồi tù là có thể giải quyết chiến sự?

"Không có gì, mấy tháng?" Vừa nói không quên sờ sờ bụng của ta.

Ta vươn tứ căn ngón tay: "Tối hậu lần kia có."

Hấn thấp giọng muộn tiểu: "Có lẽ ta na (nợ) thiên buổi tối là cần phải uống rượu." Khi đó ta vừa mới tài 'sẩy thai', nếu như hấn uống rượu, hấn tuyệt đối sẽ không bính ta -, ta cũng sẽ không có có bầu.

"Đi, hoàn hảo ý tứ thuyết sao?" Ta cũng cười ra lai.

"Bốn người nhiều tháng, ta có thể hay không.." Hấn cười, ánh mắt khước chín chăm chú thân thể của ta khấn.

"Không thể, ngươi hội lộng thương hải từ -." Nhìn hấn - hoài hảo ý - ánh mắt cũng biết hấn muốn làm gì.

"Ngươi nghĩ đến đâu đi?"

..... (vô ngữ trung)

Một lát sau, Tri phủ đại nhân một lần nữa xét xử ta, tuyên bố ta vô tội phóng thích. Vốn liền vô tội, cái... này chó má Tri phủ, phi cấp cho ta tìm nhiều như vậy sự. Tề hạo cùng lạc kinh núp ở phía sau nha, cũng không có đi ra. Bởi vì lạc kinh thiên xưng bản thân là khám sai bí sử, không thể thanh thân phận tiết lộ đi ra ngoài.

Như trước thật là nhiều người đến xem náo nhiệt, bởi vì trang sức màu đỏ phượng buồn bán, mà thân nhân của ta ta chỉ có mẹ nuôi cùng vân dung. Vừa mới tuyên bố ta vô tội phóng thích, tất cả mọi người tán đi, vân dung đệ nhất cá trùng lại đây, cười nói: "Thật tốt quá, ngươi rốt cục không có việc gì."

"Nữ nhi, chúng ta về nhà." Mẹ nuôi nhiệt tình - vẫn khơi tay của ta.

Ta cười nói: "Các ngươi đi về trước ba, ta có điểm sự muốn." Tề hạo vẫn còn hậu nha chờ ta nì.

"Nữ nhi, ngươi như vậy xui, nương... trước cùng ngươi đến trong miếu cầu cá bùa hộ mệnh tái về nhà. Cổ kiệu đồ chuẩn bị tốt, ngươi muốn đi đâu?" Mê tín, bùa hộ mệnh có tác dụng gì ma.

Ta mặt lộ vẻ khó khăn, "Nương, có nhân vẫn còn chờ ta nì, chi sợ..."

"Tam muội, có phải hay không cái...kia... Tam muội phụ tới?" Vân dung nhìn ra điểm manh mối, nghiên suy nghĩ con ngươi vẫn.

Ta thành thật - gạt đầu: "Trừ...ra hấn còn có ai?"

Vân dung a một tiếng, nói: "Hấn không đầy hứa hẹn nan ngươi ba?"

"Yên tâm, hấn rất tốt với ta vô cùng." Ta cười, trên mặt nhát mặt đỏ ửng.

Vân dung yên tâm - thư khẩu, tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Đã biết, ta đi trước."

Mẹ nuôi có vài phần kinh hoàng địa đạo: "Ta cũng đi." Không phải là hoàng đế, cũng không phải Diêm vương, có như vậy sợ hãi sao? Địa phủ - Diêm vương đều bị ta chinh, đừng nói nhỏ nhỏ - hoàng đế, ha ha, cười gian trung ~

"Ảnh nhi." Tề hạo về mặt vui vẻ, từ bên trong đi tới. Hắn đi ra làm chỉ, lại không có màn ảnh có thể thượng. Hắn tới, tiểu nhện cao chân cùng lạc kinh thiên na (nọ) hai cái người hầu tự nhiên không thể thiếu.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Người không phải gọi đến hậu nha tìm người sao? Tại sao bản thân đi ra?"

Mẫn Tri phủ vội vàng hành lễ, nói: "Đại nhân, có gì phân phó?" Đó là đối lạc kinh thiên thuyết -. Lạc kinh thiên trực tiếp không nhìn, nói: "Gia, làm sao bây giờ?"

"Chiếu ta - phân phó làm, ta bồi ảnh nhi đến trong miếu đi." Hắn về mặt lạnh lùng, theo bình thường na (nọ) phó bất cần đời - bộ dáng hoàn toàn bất đồng. Khó được thấy hắn như vậy, ra cái gì đại sự?

"Phải" lạc kinh thiên dứt khoát - trả lời.

"Nô tài khấu kiến... Phu nhân." Tiểu nhện cao chân đồng chí dị thường kích động - quỳ xuống, thiếu chút nữa liền hô lên Hoàng hậu nương nương.

Ta cười hắc hắc: "Đứng lên đi, ở bên ngoài liền không cần nhiều như vậy lễ."

"Kinh thiên, cần phải làm tốt." Hắn lạnh lùng - phân phó một câu, đối ta cười nói: "Ảnh nhi, ta cùng người đi cầu thiên." Na (nọ) về mặt biến hóa cực nhanh, nhưng ta cho là hắn là huấn luyện qua -, hôm nào cần phải học tập thoáng cái hắn - biến sắc mặt tuyệt kỹ.

Vân dung cùng mẹ nuôi bị lượng tại một bên, thập phần không được tự nhiên. Một hồi lâu, tề hạo kéo tay của ta, đối mẹ nuôi nói: "Mẹ nuôi." Cạc cạc, bị hoàng đế gọi mẹ nuôi.

Mẹ nuôi sợ đến thoáng cái quỳ trên mặt đất: "Dân phụ không dám đương nổi."

Tề hạo mỉm cười, đỡ lên nàng nói: "Cám ơn người đối ảnh nhi - chiếu cố."

"Cần phải -." Mẹ nuôi cười mĩa, có cái gì phải sợ -.

Ta thống thống cánh tay của hắn, chỉ chỉ vân dung. Vân dung dù sao cũng là hắn - thân tỷ tỷ, đánh cá chiêu hô ba.

"Nhị tỷ." Chúng ta lưỡng cùng nhau đi tới vân dung trước mặt, mặt mang mỉm cười nhìn nàng.

Vân dung dễ dàng cười một tiếng: "Tam muội phu." Gọi như vậy hiền hoà, trước kia là ai sợ được muốn chết.

Tề hạo ôn hòa cười một tiếng: "Nhị tỷ, theo ta môn(nhóm) cùng đi ra đi một chút."

"Ta a?" Vân dung chỉ vào bản thân, không dám tin.

"Chính là người, hắn là người muội phu, người sợ cái gì?"

Vân dung cười cười, không có ý tứ địa đạo: "Vốn ta là không nên cự tuyệt -, chính là ta hôm nay.... Ta hôm nay..."

"Hẹn thiếu đầu mục bắt người?" Khán nàng cái...kia bộ dáng cũng biết ước hẹn hội. Ngày hôm qua đình thi phòng ta liền cảm giác được bọn họ thân mật quá mức, cho nên sai sai khán.

Vân dung công việc khoát tay: "Không phải, không phải, người đừng hiểu lầm. Trước đoạn thời gian người nhốt tại lao lý, thiếu đầu mục bắt người giúp chúng ta truyền lại tin tức, vẫn còn như vậy chiếu cố người, cho nên.. Ta nghĩ ngay mặt cảm ơn hắn." Đúng vậy, đoạn thời gian trước vân dung cơ hồ mỗi ngày thác hắn cho ta mang tin tức, trả lại cho ta tổng án -. Như vậy - thời gian cơ hồ gần một tháng, hai người bọn họ mỗi ngày gặp mặt, không phát sinh cái gì mới là lạ.

"Đúng vậy, vân dung cô nương nói đúng, chúng ta thật sự không có gì." Một bên - thiếu cảnh vội vàng đi ra làm sáng tỏ. Biệt làm sáng tỏ, việt làm sáng tỏ việt hồng бет.

"Hai người các người cá đi cùng." Tề hạo tiện tay nhất chỉ. Mẫn Tri phủ vội nói: "Thiếu cảnh, có thể đi theo đại nhân, đó là của người vinh hạnh, còn không mau đáp ứng."

"Phải" thiếu cảnh đáp ứng trứ, ánh mắt khước khán giống như hướng vân dung.

Tề hạo ha ha cười một tiếng: "Nhị tỷ, đi thôi." lại quay đầu hướng thiếu cảnh nói: "Nhị tỷ phu, người cũng tẩu."

Ta ' xì xì ' một tiếng tiếu đi ra: "Nhị tỷ phu, đi."

Vân dung đỏ mặt không nói lời nào, thiếu cảnh trái lại đại phương - theo kịp.

Đi một đoạn, tề hạo nói: "Thieu đầu mục bắt người làm người như thế nào? Thật sự đáng giá Nhị tỷ phó thác chung thân?"

"Đó là đương nhiên, chúng ta ở chung một đoạn thời gian, hẳn làm người chánh trực, rất không thối -. Được, ngươi nhìn qua ta án tử - sổ con ba? Chính là hân tã -."

"Sao?" Hân hơi hơi kinh ngạc: "Văn thái không tệ."

"Đó là đương nhiên, theo ta thấy, võ công cũng không tệ. Nhân tài như vậy ngươi là không phải cần phải đề bạt thoáng cái? Duy mới là dùng ma, có phải hay không? Văn dung nhất định cũng là cá Quận chúa, không thể thái bồi nhọ nằng." Ta là không cần cái gì địa vị thân phận -, chỉ là cảm giác được thieu cảnh thật sự không tệ, cần phải đạt được đề bạt.

"Nếu như là nhân tài, ta tự nhiên hội đề bạt." Lúc này mới ra cái gì.

"Được, ngươi phân phó lạc kinh thiên làm chuyện gì? Còn có a, Tri phủ biết thân phận của ngươi sao?"

"Sau này nói cho ngươi." lại cho ta giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Phía sau - văn dung cùng thieu cảnh nghe chúng ta nói thì thầm tiếng rì rầm, cả người không được tự nhiên. Thieu cảnh rốt cục nhìn không được văn: "Văn dung cô nương, ngươi Tam muội phụ rốt cuộc là người nào?"

Văn dung mân trứ miệng, nhỏ giọng nói: "Có lẽ sau này ngươi sẽ biết, không có hân - cho phép, ta không dám nói."

"Văn dung cô nương, xin thứ cho ta lăm miệng, khâm sai đại nhân thấy ngươi Tam muội đều phải quý xuống, nằng phu quân - thân phận nhất định thập phần hiển hách. Hơn nữa cái...kia gọi tiểu nhện cao chân -, cần phải là vi hoạn quan mới đứng. Chẳng lẽ ngươi Tam muội phụ phải.." Thieu cảnh bị bản thân - đoán bị dọa cho hoảng sợ, xuất môn hội mang thái giám -, chỉ có hoàng đế.

Thấy hân đã đoán được, văn dung không thể làm gì khác hơn là nói: "Ngươi đoán được không tệ."

Thieu cảnh trừu thuần nhất lương khí: "Văn dung, xin thứ cho ta lăm miệng, nói vậy ngươi cũng là xuất thân danh môn ba?"

"Tại sao thấy được?" Văn dung cười cười, thanh ánh mắt dời về phía hân.

Thieu cảnh bị văn dung vừa nhìn, mặt hơi hơi đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, nói: "Của ngươi Tam muội quý vi hoàng phi, tự nhiên là xuất thân bất phàm, ngươi là tỷ tỷ của nàng, xuất thân hội thấp sao? Hơn nữa hai vị trước mắt ở lại - địa phương cần phải là trước Thừa tướng, cũng là hiện tại - tiểu dao vương - phủ đệ."

Văn dung cười khỏ: "Không sai, ta thật sự là tiểu dao vương chi nữ?"

Thieu cảnh mặc dù đã sớm đoán được, trong lòng cũng cả kinh, "Quận chúa, ty chức mạo phạm."

Văn dung lắc đầu: "Đừng như vậy gọi, ta không muốn làm cái gì Quận chúa, là tốt rồi tượng Tam muội không muốn làm phi tử giống nhau. Sau này liền gọi văn dung ba, chúng ta phải.. Bằng hữu, biệt như vậy câu nệ. Còn có... Biệt bởi vì ta - thân phận mà làm bất hòa ta."

"Quận chúa, nghe nói tiểu dao vương tam nữ mặc nghiêm mặt chính là đã qua đời hoàng hậu. Chính là ngươi xưng mai.. Nương nương vi Tam muội, đây là vì sao?"

Văn dung nói: "Cái...này ngươi cần phải biết, biết đến hơn nhiều, đối với ngươi bất hảo."

"Quận chúa..."

Văn dung có chút sốt ruột, nói: "Ngươi gọi văn dung. Làm nhiều năm như vậy trước - thiên kim tiểu thư, ta làm liên lụy."

"Văn dung cô nương.."

"Gọi văn dung, biệt mang cô nương hai chữ, ngươi thật muốn theo như vậy mới lạ sao?" Văn dung tựa hồ thật sự sanh khí.

"Ta xuất thân hàn vi, chỉ sợ..."

Văn dung hỏn hỏn địa đạo: "Ngươi.. Mấy ngày hôm trước ngươi rõ ràng thuyết thích ta -, cái gì thân phận địa vị -, cùng chúng ta - tình cảm có quan hệ sao?" Cạc cạc, hai người này thật sự là đã sớm chống lại nhân. Không trách được ngày hôm qua buổi sáng, nàng muốn đi theo ta đi khám nghiệm tử thi, nguyên lai là muốn nhìn người yêu.

"Chính là, ta chỉ là một tiểu đầu mục bắt người, ngươi đi theo ta sẽ chịu khổ -." Thieu cảnh vừa nói, Âm Nhiên - cúi đầu.

"Thieu cảnh, nếu như trăm tử hồn ngươi có thể hay không bởi vì cảm giác được bản thân không xứng với nàng mà kháng chỉ?" Tề hạo hợp thời - sắp đi vào.

Ta nhìn bọn họ ngạc nhiên - ánh mắt, cười gian nói: "Làm chi? Chúng ta đã sớm nghe thấy các ngươi thuyết - nói." Ta cùng tề hạo nói chuyện thật là nhỏ

giọng, chính là bọn họ thuyết - cũng không nhỏ. Huống chi chúng ta lưỡng nghe thấy bọn họ nói chuyện, cố ý cùng bọn họ sóng vai tấu, chỉ là bọn hán không có phát hiện mà thôi.

"Tam muội.." Vân dung thẹn thùng được sĩ không ngẩng đầu lên.

"Hoàng thượng.." Thiệu cảnh cũng kinh ngạc nhìn chúng ta.

"Thiệu cảnh, vì đế giả, ứng thân hiền thần, viễn tiểu nhân. Trẫm hỏi ngươi, như thế nào hiền thần, như thế nào tiểu nhân?" Thiệu cảnh là đầu mục bắt người, khảo hán cái... này làm cái gì.

Thiệu cảnh tái bốn cũng biết hoàng đế là cố ý đề bạt hán, không ti không hô - đáp: "Mạo phạm thẳng gián giả, là vi hiền thần, a dua nịnh nọt giả, là vi tiểu nhân."

Tề hạo cười nói: "Sâu sắc, trẫm hỏi... nữa ngươi, như thế nào quân, như thế nào thần?" Hán cho là khảo Trang Nguyên ni? Cái... này thiệu cảnh cũng thật sự là không may, rõ ràng là một đầu mục bắt người lại bị hỏi cái này một ít vấn đề. Bởi vậy cũng có thể thấy, tề hạo nhất tâm nên vì vân dung tuyển tốt vị hôn phu.

"Hồi Hoàng thượng.."

Tề hạo cắt đứt lời của hán: "Gọi gia ba." Không muốn thân phận tiết lộ nha.

"Phải "

Đọc theo đường đi, tề hạo hỏi thiệu cảnh rất nhiều vấn đề, thiệu cảnh từng việc trả lời thuyết phục, hơn nữa đáp án tựa hồ nhượng hán rất vừa lòng. Rõ ràng là xin xâm, kết quả thành biến thành - nhân tài chọn lựa hội. Thiệu cảnh - biểu hiện phi thường xuất sắc, ta cũng tề hạo đồ rất vừa lòng. ...nhất vừa lòng -, chỉ sợ cũng vân dung. Hắc hắc, em gái của chồng tư xuân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 14: thật đúng là hoàng đế

Từ trong miếu trở về, tề hạo trực tiếp thanh ta kéo đến nha môn, thiệu cảnh cùng vân dung đương nhiên cũng cùng nhau đi theo. Dù sao vừa vào nha môn ta liền nhìn thấy hán âm trầm tại mặt, mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng là ta có thể xác định tuyệt đối có đại sự phát sinh. Hán chưa bao giờ hội đem tâm sự tả tại trên mặt, hôm nay khước này về mặt, không đại sự tài ra quý.

Vừa vào hậu nha khách sảnh, ta liền cảm giác được hào khí không đúng. Mẫn gia vốn là tại bạn tang sự -, hiện tại khước rút lui linh đường, khôi phục dĩ vãng - bộ dáng. Mẫn Tri phủ quý trên mặt đất cúi đầu, đại khí cũng không dám ra. Lạc kinh thiên cùng tiểu nhện cao chân đứng ở một bên, về mặt cũng là phi thường - âm trầm.

Tề hạo ngồi ở chủ vị thượng, lạnh như băng vấn, "Kinh thiên, chuyện làm được như thế nào?"

"Hồi Hoàng thượng, mẫn đại nhân tất cả đều chiêu, cũng không bằng ngài sở liệu." Lạc kinh thiên - về mặt phi thường ngưng trọng, cung kính - trả lời. Gọi hán Hoàng thượng? Không phải là cố ý thanh thân phận bại lộ đi ra sao?

Tề hạo - ánh mắt âm trầm - quét mẫn Tri phủ liếc mắt: "Mẫn Tri phủ, ngươi cũng đã biết tội của ngươi trạng đủ để tru cửu tộc?" Dựa vào, tru cửu tộc đó là tạo phản - tội danh a. Cái... này mẫn trung tới cùng phạm - chuyện gì a? Sẽ không liên bởi vì ngược đãi ta đi?

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng a." Mẫn Tri phủ toàn thân đầu làm nhất đoàn, liền thanh âm đều là chiến đấu -. "Vi thần cũng ta vạn bất đắc dĩ."

"Tha mạng?" Tề hạo cười lạnh, trong tay - cái chén ba một tiếng toái, huyết châu từ chỉ gian hoa xuống. Ta - thiên, tới cùng ra cái gì đại sự, hán có thể khí thành như vậy? Cho dù lạc kinh thiên cùng tiểu nhện cao chân theo hán nhiều năm như vậy, cũng không dám ra. Phải biết rằng hán bình thường ít hội phát hỏa, lại càng không hội khí thành như vậy.

Ta không có sở trường khăn - thói quen, trừu Xuất Vân dung trong tay - khăn tay, đau lòng - bao hảo vết thương: "Ngươi làm chi? Nổi điên a?" Vân dung cùng thiệu cảnh đã sớm sợ đến không dám lên tiếng, cẩn thận sáng láng - nhìn lão nhân gia ông ta biểu diễn.

Hán đối ta cười cười nói: "Làm liên lụy ba, nhượng Nhị tỷ tống ngươi trở về." Biến sắc mặt cực nhanh có thể nói thế giới chi ...nhất.

Ta nhàn nhạt nhìn hán một cái, ngồi ở bên cạnh hán - vị trí thượng, đột nhiên dùng sức vỗ cái bàn, nộ - nói: "Mẫn trung, ngươi tới cùng làm cái gì thượng

thiên hại lý chuyện, tất cả đều cho ta nói ra, nếu không..." Câu nói kể tiếp dùng cười lạnh thay thế, ta phát hỏa cũng đành đáng sợ -.

"Hồi nương nương, vì thần là bị bức -, vì thần căn bản không biết bọn họ là người nào. Chỉ biết là trong tay bọn họ có vi thần - nhược điểm, nhược không làm theo, vi thần tánh mạng khó giữ được." Hắn bị ta nhất hách, rất nhanh - thốt ra.

Ta ước chừng là nghe hiểu, này mẫn Tri phủ bị nhân bắt được nhược điểm, bang người nào đó công tác, ta bị oan uổng nhất định na (nọ) bang nhân sai khiến làm. Thương khung? Ta trong đầu hiện lên hai chữ. Nếu như không có đoán sai, không chế hấn - cái...kia tổ chức cần phải gọi là thương khung. Cái...này gọi thương khung - tổ chức là đang làm gì? Có thể làm cho tề hạo như vậy để ý. Căn cứ tình báo, cái...này thương khung thích nhất nơi thu thập tình báo, chẳng lẽ bọn họ sưu tập tình báo - mục đích nhất định trao có chút nhân - nhược điểm. Tỷ như.. Mẫn Tri phủ? Ngụy thân? Bọn họ tấn công một ít quan viên, phú thương - nhược điểm, mục đích chỉ sợ chẳng phải đơn giản a.

Ta cười lạnh: "Thương khung - nhân làm sao tìm được người? Các người cần phải có liên lạc - phương pháp không phải sao? Nhất tự không rơi - nói ra, có lẽ còn có thể lập công chuộc tội, nếu không... Họa cập cửu tộc đó là tránh không được -. Khụ, người phụ nhân vừa mới chết, người không hy vọng trong nhà rồi hãy chết người ba."

"Hồi nương nương, tội thần thật sự không biết. Là bọn hấn chủ động tìm tới ta, muốn ta cùng ngụy thân kết phùng hãm hại ngài -, thật sự không liên quan tội thần chuyện tình a." Hấn vừa nói, liên tục đập đầu, đầu đã khải phá, địa thượng một mảnh vết máu.

Tề hạo ngữ khí sảo nhuyển, không giống mới vừa rồi như vậy không có thể sợ: "Mẫn trung, chỉ cần người từ thực khai ra, trăm cam đoan người cả nhà không việc gì." Chúng ta vợ chồng lưỡng giống như là tại đe dọa tiêu hài tử, lỗi nha.

"Hoàng thượng, tội thần thật sự cái gì cũng không biết a. Hơn một tháng trước, một nữ tử nửa đêm xông vào tội thần - thư phòng, xuất ra tội thần trước kia ân hối lộ trái pháp luật căn cứ chính xác theo. Áp chế tội thần thanh nương nương bắt giam, nhưng là không chính xác hỏi đến nương nương - án tử. Nếu là tội thần không đáp ứng, nàng sẽ thanh tội thần - tội trạng công bố hậu thế. Tội thần.. Thật sự cái gì cũng biết, Hoàng thượng tha mạng a." Ha ha, ta cũng biết có chuyện, cũng có người ở hãm hại ta.

Ta thanh ánh mắt chuyển hướng tề hạo: "Tới cùng làm sao vậy?"

Hấn nhàn nhạt cười nói: "Có nhân muốn tạo phản." Nói với ta nói luôn luôn đều là ôn hòa -, cho dù nói đến tạo phản hai chữ, cũng đồng dạng ôn nhu. Hấn là hoàng đế, thống hận nhất - chỉ sợ sẽ là tạo phản.

"Thương khung?" Ta ngưng mi vấn.

Hấn gật đầu: "Phải nói là Tứ ca, Trữ vương." Lòng ta lý cả kinh, thương khung - thủ lĩnh cư nhiên là hấn? Cái...kia người chết yêu? Không thể nào? Đồ đã quan vào thiên lao lý sao?

"Hấn hiện tại quan Tại Thiên lao a, như thế nào tạo phản."

"Ba tháng trước, thiên lao khởi hỏa." Dựa vào, theo chơi đồng dạng tạp kỹ. Cái...này người chết yêu, đến lúc nào bồi dưỡng ra mạnh như vậy đại - dưới đất tổ chức? Không trách được hấn như thế can rờ, nguyên lai hấn có can rờ - tư bản. Nắm quan viên - nhược điểm, thế hấn làm việc. Trao phú thương - nhược điểm, áp chế bọn họ ra tiền làm kinh phí. Không hổ là tề gia nhân, có chỉ số thông minh. Ta mặc dù không biết thương khung có nhiều cường đại, nhưng là căn cứ đặt phong đích tình báo cùng tề hạo - phản ánh, ta biết tuyệt đối không phải cái gì tiểu đánh tiêu nháo. Cái...này tổ chức - thực lực, đủ để uy hiếp đến đông đủ hạo - giang sơn. Có thể thành lập ra như thế cường đại - tổ chức, tuyệt đối không phải một sớm một chiều chuyện tình, hấn là sớm có dự mưu -. Chính là, nếu là sớm có dự mưu, không có khả năng không có nhân biết a? Thiệt thòi ta cho là hấn nhất định cá ngu dốt, nguyên lai người kia đại trí giả ngu, cư nhiên lừa gạt ta.

"Ban đầu tại sao không đem bị giết? Đầu xuôi đuôi lọt." Mặc dù hấn là anh của ta, đối hấn thật sự không có gì hảo cảm. Không trách được cái...kia sát thủ nữ tử nói giải ta, nguyên lai nàng - chủ tử dĩ nhiên là tên hỗn đản này.

Hấn nhìn ta, nói: "Bởi vì hấn là người ca."

Ta trầm trọng - thở dài một hơi: "Hiện tại làm sao bây giờ?"

"Bình tới tướng đồ." Hấn vẫn rất đậm - nói ra bốn chữ. Ta biết hấn công tác luôn luôn thích sau lưng hành động, nhưng cũng nhịn không được lo lắng.

"Thiệu cảnh là một tướng tài." Ta nói thiệu cảnh, ánh mắt khước nhìn vân dung.

Tề hạo gật đầu, đối thiệu cảnh nói: "Thiệu cảnh, người có bằng lòng hay không vì trăm hiệu lực?"

"Hảo nam nhi tự nhiên đền đáp quốc gia, thiệu cảnh muôn lần chết không chối từ." Thiệu cảnh lập tức quỳ gối trung ương, một bộ hiên ngang lẫm liệt - bộ dáng.

Tề hạo khẽ gật đầu: "Luôn luôn dùng được trứ của người lúc." lại đối mẫn Tri phủ nói: "Mẫn trung, cho người một cái lập công chuộc tội - cơ hội, người có bằng lòng hay không?"

Mẫn trung ngăn người, vội nói: "Nguyện ý, nguyện ý, tội thần muôn lần chết không chối từ."

"Mẫn trung nghe chỉ, không chính xác thanh thân phận của chúng ta tiết lộ đi ra ngoài, đối chuyện này chích tự không hề cập tới." Cũng là hoàng đế, khí

phách mười phần.

"Là, phải" miễn trung hiện tại chỉ có thể trái lại nghe lời, nếu không, truy cứu xuống hẳn liền xong đời.

Hắn đứng lên, lạnh lùng địa đạo: "Lạc kinh thiên."

"Ty chức tại."

"Trừ vương nếu sai sử miễn trung hãm hại nhi, hôm nay thấy hắn thả ảnh nhi, nhất định có nhân đến đây hỏi. Người âm thầm đi theo miễn trung, thương khùng - nhân chỉ cần vừa xuất hiện lập tức bắt." lại đối thiệu cảnh nói: "Thiệu cảnh, trăm mệnh người thiếp thân bảo vệ ảnh nhi."

"Ty chức tuân mệnh." Thiệu cảnh lại là một bộ hiên ngang lắm liệt - bộ dáng.

"Vi tránh cho người bên ngoài nảy lòng tham, Nhị tỷ cũng thiếp thân đi theo ảnh nhi, tải gieo hạt một ít thiệu cảnh thích Nhị tỷ - lời đồn đi ra ngoài." Phương pháp này đủ độc, ta là vân dung - tỷ muội, cho nên hắn đi theo ta. Thiệu cảnh thích vân dung, cho nên đi theo nàng, hợp tình hợp lý.

"Tuân mệnh." Vân dung cũng giống như bọn họ giống nhau quy trừ trả lời.

"Tiểu nhện cao chân." Hắn cũng có nhiệm vụ sao?

"Nô tài tại." Rất ân cần - quy lại đây.

"Hoà tộc hồi cung, cùng ngọc tình công chúa và đặt Phong công tử cùng nhau tọa trấn trong cung." Lại nghe hắn nói: "Ngoại nhân hỏi trăm, người muốn như thế nào trả lời?"

"Nô tài sẽ nói, Hoàng thượng bởi vì Hoàng hậu nương nương mất, thương tâm quá độ. Cả ngày trăm mê nữ sắc, không để ý tới triều chánh." Tiểu nhện cao chân cẩn thận sáng láng - trả lời, sợ nói sai một chữ.

Hắn khẽ gật đầu: "Nhượng ngọc tình nghĩ bí chỉ, tướng sở hữu tằm phi cảm chân. Mệnh đặt phong điều động cảm vệ quân trông giữ, trăm không hy vọng bất cứ...gì một cái phi tử bước ra tầm cung một bước." Ngọc tình còn có tả thánh chỉ - đặc quyền nha.

"Hoàng thượng, kính sự phòng có cần hay không ghi chép?" Hoàng đế cũng không tại ghi chép cái gì?

"Muốn, số lần đa một ít. Người cùng ngọc tình chọn lựa một ít có tư sắc - cung nữ, liền thuyết bị trăm cung chịu qua, tùy tiện cấp cả phong hào, đồng dạng càng nhiều càng tốt. Các nàng, giống nhau không thể ra tầm cung nửa bước." Hắn là muốn đem bản thân đáp nặn thành một cái trăm mê nữ sắc - hoàng đế. Ai biết triều đình lý có nào đại thần biết nắm đến nhược điểm, tốt nhất nhất định lừa gạt sở hữu nhân. Cao minh, thật sự là rất cao minh. Chính là những...này cung nữ làm sao bây giờ? Các nàng nửa đời sau sẽ phá hủy.

"Là, nô tài biết làm như thế nào."

"Biên quan - chiến sự cần phải khoái kết thúc, trăm có một đạo mật chỉ tại thái hậu na (nọ), vừa thu lại đến tin chiến thắng, Tám trăm dặm khăn cấp đưa đến thành vương trong tay." Hắn tựa hồ đồ án bài tốt lắm, ta còn có cái gì Có thể đảm nhận tâm -? Gà cho thông minh - nam nhân nhất định hảo.

"Hoàng thượng yên tâm, nô tài theo ngài nhiều năm như vậy, biết làm như thế nào. Nô tài cáo lui, lập tức lên đường." Tiểu nhện cao chân cũng là có thể làm sự - nhân nha, bên cạnh hắn thật sự là nhân tài đông đúc.

"Đi thôi, chuyện bạn tập muốn người đầu óc. Có cái gì nã không chừng chủ ý -, các người ba cái có thể xin chỉ thị mẫu hậu." Thái hậu cũng không phải thông thường - nữ nhân. Bất quá hắn như vậy thanh chính quyền giao cho bọn họ bốn người, một điểm cũng không lo lắng sao? Có lẽ đó cũng là hắn - thông minh chỗ, nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người. Trước kia ta còn nói hắn thích nghi kỳ, hôm nay xem ra, chân chính có thể tâm phúc, hắn là sẽ không nghi kỳ -.

"Nô tài nhất định làm thỏa đáng." Tiểu nhện cao chân nhanh chóng biến mất. Tề hạo lại đem ánh mắt dời về phía miễn Tri phủ, thân nhiên nói: "Miễn Tri phủ, người ở chỗ này đều là trăm - tâm phúc. Người nghe thấy sở hữu kế hoạch, cũng thành trăm - tâm phúc. Không thể làm gì khác hơn là người thật tốt làm việc, trăm có thể bắt kẻ khác người qua - sở làm gây nên, có thể tiếp tục cho người quan to lộc hậu, nếu là còn dám có nhị tâm..." Hắn bắt đầu cười lạnh.

"Tội thân nếu là có...nữa có lỗi với hoàng thượng địa phương, cam nguyện thiên lôi đánh xuống." Miễn Tri phủ vội vàng tỏ vẻ trung tâm.

Tề hạo lại nói: "Thiệu cảnh, người hôm nay cũng là trăm - tâm phúc, tương lai còn có thể là trăm - tỷ phu, ngàn vạn lần không cần cô phụ trăm - kỳ vọng." Vẫn còn nhắc lên thân thích quan hệ nì, hảo hội mượn hơi a.

"Hoàng thượng on tri ngộ, ty chức không dám quên." Biệt này về mặt, ta đồ phiên.

Trước kia vẫn cảm thấy hắn theo vô lại không sai biệt lắm, rốt cuộc là như thế nào quản lý hảo một quốc gia nì? Hiện tại ta đã biết, hắn trời sanh liền một bộ đế vương phái đoàn. Mới vừa rồi hắn ra lệnh - lúc khí phách mười phần, sở hữu người đang trước mặt hắn đồ Âm Nhiên thất sắc. Hoàng đế nhất định hoàng đế, bất cứ...gì lúc, cũng có trừ đế vương - uy nghi.

"Ảnh nhi, chúng ta trở về đi thôi." Hắn làm xong chánh sự, đối ta lạnh nhạt cười một tiếng. Khụ, làm hoàng đế mệt a, biến sắc mặt liền đủ hắn thụ -.

Ta khoát khoát tay: "Ta tái tọa một hồi." Ta yêu cầu tiêu hóa thoáng cái, mới vừa rồi na (nọ) một màn, chỉ sợ cả đời đều có tại ta trong đầu. Trước kia ta thường xuyên hội quên hẳn là hoàng đế, sau này sẽ không.

Vân dung xen lời nói: "Hoàng thượng, nhà của chúng ta - tòa nhà thành hưng án hiện trường, ta cùng Tam muội không có chỗ trụ." Đây là sự thật, không có khả năng mang tề hạo đến mẹ nuôi nhà ở ba? Na (nọ) tuyệt đối sẽ khiến xôn xao. Ít nhất cha nuôi cùng mẹ nuôi hội bất an. Tề hạo hiện tại không thể bại lộ thân phận, cũng không có thể đi trạm dịch, phỏng đoán chúng ta muốn đi trụ khách sạn.

"Như Hoàng thượng không khí, trong lúc phủ nha hạ ba." Mẫn Tri phủ vội vàng phải.

Còn không chờ hẳn nói chuyện, ta nói: "Coi như hết, người cai làm chỉ làm chỉ, coi như chúng ta không tồn tại. Người phu nhân đều chết hết ba ngày, liêm táng ba." Phỏng đoán đều nhanh thôi.

"Phải." Hẳn đáp ứng trứ, đó có thể thấy được hẳn thần sắc trong lúc đó - cô đơn.

Lòng ta trung không đành lòng, nói: "Người là bởi vì không thể tra ra giết chết người phu nhân - hung thủ, cho nên khổ sở ba?"

"Tội thần xác thật nghĩ như vậy."

"Tâu, mang ta đi khán thi thể." Hẳn mặc dù là cá tham quan, cũng tốt trọng phụ. Ta điều tra qua, hẳn phu nhân sẽ không sinh dục, đến nay còn không hài tử. Nhưng là hẳn khước tình nguyện coi chừng dùm phu nhân, không nạp thiếp, mỹ tỷ cũng không có một cái. Ta mặc dù không hiểu, cũng hy vọng nhìn nữa một lần, làm hẳn trong lòng cảm giác được hẳn hết sức, đối Trương thị phu nhân có điều thông.

"Ôi, tội thần không dám." Mẫn Tri phủ quá sợ hãi, ngồi phịch ở địa thượng.

"Dẫn đường, trẫm cũng muốn nhìn ảnh nhi khám nghiệm tử thi là cái gì dạng?" Tề hạo vẻ mặt vui vẻ - nhìn ta. Người bình thường gia - trọng phụ tuyệt đối sẽ không cho phép thể tử mang bầu vẫn còn đi bình thi thể, huống chi hẳn là hoàng đế. Nhưng là hẳn biết ta - tính tình, cùng kỳ chọc giận ta, không bằng chiều ý của ta làm. Bị ta mắng qua N thứ, đã có kinh nghiệm.

"Hoàng thượng, nương nương bụng lý - hài tử nếu là có cá vạn nhất, tội thần không đảm đương nổi a."

Ta lờm hẳn một cái: "Na nhiều như vậy nói thừa, tiếp tục gọi Mai lão bản, gọi hẳn gia. Kêu lên phúc bá, khám nghiệm tử thi đi."

Tại hiện đại - lúc, ta chết cũng không dám vào đình thi phòng. Ta hiện tại chẳng những dám vào, còn dám đi khám nghiệm tử thi, ta quả thực là bội phục bản thân. Nếu là có một ngày yêu cầu khám nghiệm tử thi, ta phải đi học pháp y tốt lắm.

Đình thi phòng âm trầm sâm -, ta vẫn cùng mang cái bao tay, cùng phúc bá cùng nhau tại thi thể thượng đùa nghịch. Đã nhìn N biến, một điểm tiến triển cũng không có.

Ta cau mày, "Phúc bá, cũng cái gì cũng không có phát hiện sao?"

Phúc bá thành thật địa đạo: "Ân, Mai lão bản cũng không có phát hiện cái gì ba."

"Nàng cũng không là trúng độc, tại trên người nàng cũng tìm không được bất cứ... gì một điểm dấu vết, rốt cuộc là chết như thế nào ni?" Ta cắn răng, thật sự là hết chỗ nói rồi.

Phúc bá gặp khó khăn địa đạo: "Phu nhân, cho dù có thương tích ngân, hiện tại cũng nhìn không thấy tới, nàng - xác chết đồ đã thanh." Thi thể thanh liên nhìn không ra vết thương, đây là sự thật. Chính là, có một loại phương pháp có thể nghiệm đi ra, ta hoàn toàn cũng biết cái loại... này phương pháp. Trương thị mặc dù nói là bị hỏa thiêu, căn bản là không có như thế nào đốt tới, thân thể là tốt. Cương phát hiện lúc nàng chết, đại gia còn tưởng rằng bị huân tử -.

Ta đột nhiên nhớ ra cái gì, mãnh liệt nói: "Phúc bá, người chừng nghiệm nàng - xác chết, người nghiệm - lúc thi thể có... hay không biến sắc?"

"Ta nghiệm - lúc xác thật đã biến thanh." Vậy khó trách, nếu như vết thương rất đậm, căn bản là vô phương nhìn ra tới. Hơn nữa mặc dù thi thể không có đốt troi, lại bị huân tới rồi thoáng cái, khó tránh khỏi có điểm biến sắc.

Ta mãnh liệt quay đầu lại đi, lớn tiếng nói: "Chuẩn bị thủy, xanh nhạt, dấm chua, giấy, nhanh lên một chút." Tống tử - 《 tẩy oan tập lục 》 trên có ghi lại -, chỉ là không có thử qua.

"Phải." Tri phủ công việc đáp ứng trứ.

Chỉ chốc lát, ta muốn đồ toàn bộ chuẩn bị thỏa đáng. Phúc bá kỳ quái - nhìn ta: "Mai lão bản, người muốn làm gì?"

"Không có gì, khám nghiệm tử thi." Ta cười xếp hợp lý hạo nói: "Để cho người kiến thức thoáng cái." Kỳ thật cũng không có cái gì nắm chắc, thử xem khán.

Ta nhớ kỹ Tống tử có đoạn nói nói như thế -:...trước tướng thủy sái thấp, hậu tướng xanh nhạt phách toái lệnh khai, đồ ngân chỗ, lấy dấm chua trám giấy đắp lên, hậu nhất thời lâu, trừ đi, lấy thủy tẩy, kỳ ngân tức thấy.

Ta thanh mục tiêu đặt ở trên cổ, lần đầu tiên tới khán - lúc, cảm giác được miệng nàng khê nhếch, lưỡi ra, như là bị bóp chết -. Chính là lại không thấy dấu vết, cho nên buông tha cho này vừa nghĩ pháp.

Tất cả làm tốt, phúc bá lại lần nữa vấn: "Phu nhân, ngươi làm chi?"

Ta cười cười: "Hắc hắc, thử xem ba."

Vân dung tại có một bên nhú chặt trứ mày, liền nàng na (nọ) lá gan, đừng nói là mời nàng khám nghiệm tử thi, nhìn liền sợ hãi.

"Phu nhân, muốn bao lâu?" Phúc bá hỏi ta.

"Nhất hai canh giờ tả hữu, cụ thể ta cũng không biết." Xác thật không biết.

"Phu nhân, thỉnh tới trước bên ngoài nghỉ ngơi." Mẫn Tri phủ thức thời tiêu sái bắt đầu.

Dù sao phải đợi đã, nhưng phúc bá nhìn, đoàn người đi ra bên ngoài nghỉ ngơi. Vừa đến bên ngoài, ta thanh sở hữu nhân đuổi đi.

Tề hạo cùng ta ngồi đối diện tại thạch đấng thượng, ta thân nhiên nói: "Ngươi tại sao sẽ tìm đến ta? Đừng nói cho ta ngươi nhìn ta - sở con, này chỉ là trong đó một nguyên nhân, mặt khác nguyên nhân ni." Chết tiết, lại lừa gạt ta. Nhìn hấn an bài như vậy chu đáo chặt chẽ, sớm đã có kế hoạch. Ta chân hoài nghi bản thân - chỉ số thông minh là phụ 99999....., cư nhiên như vậy dễ dàng liền tin tưởng hấn. Còn không phải bởi vì thương hấn sao? Thương yêu trung - nữ nhân thật không là thông thường - bần.

"Thật sự muốn nghe?" Hấn lại là vẻ mặt vô lại dạng.

Ta gật đầu: "Thuyết."

"Được rồi, ta nói thiệt cho ngươi biết. Ta xem qua của ngươi sở con không có sai, nhưng là đang nhìn của ngươi sở con trước, đặt phong nói cho ta biết một tin tức." Đặt phong? Bán đứng ta sao?

Hấn nhìn ta, tiếp tục nói: "Đặt phong tra đến trong chốn giang hồ có cá gọi là thương khung - tổ chức, nơi sưu tập các cấp quan viên cùng phú thương - nhược điểm, áp chế bọn họ gia nhập thương khung. Đặt phong cho ta một khối lệnh bài, mặt - đồ án là long, ta hoài nghi có nhân muốn tạo phản. Truy tra thật lâu, căn bản bắt không được thương khung - nhân. Đang lúc ta không chỗ khả tra, đặt phong nói cho ngươi đã xảy ra chuyện, còn nói lệnh bài là hành thích người của ngươi lưu lại -. Hiện tại ta mới biết được, hấn là có ý nghĩ thanh ta dẫn tới tề châu. Hấn rõ ràng liền hoài nghi mẫn trung, cũng không khẳng định rõ. Ta không yên lòng ngươi, cố ý tìm tề châu Tri phủ - sở con khán. Không nghĩ tới ta thật sự tìm của ngươi án tử, hơn nữa xác định mẫn Tri phủ là tra thương khung đầu mối duy nhất, cho nên ta tự mình đến." Đáng chết, ta còn tưởng rằng toàn hoàn vì ta nì, kết quả là cũng vì quốc gia đại sự. Đặt phong, ngươi dám bán đứng ta?

Ta thờ hồn hèn địa đạo: "Lúc mới bắt đầu ta còn tưởng rằng ngươi vì ta tới, không nghĩ tới cũng như vậy -. Còn có đặt phong, hấn tại sao bán đứng ta."

"Không, hấn không có bán đứng ngươi, hấn là cứu ngươi. Mẫn Tri phủ tướng ngươi bắt giam, cũng không thăm vấn ngươi. Ngươi hai lần bị người ám hại, mẫn trung vẫn còn từng đề cho chạy thích khách, đặt phong đương nhiên hoài nghi thương khung - nhân đã khống chế hấn. Trừ...ra ta, không ai có thể cứu ngươi, mới có thể đem ngươi chuyển tình nói ra." Tề hạo nụ cười trên mặt nhưng ta cảm giác được hảo nguy hiểm: "Ngươi rồi đi hoàng cung có hấn - hỗ trợ, ngươi cho rằng ta không biết sao? Ta kết luận hấn biết ngươi ở đâu. Là ta...trước cố ý nói cho hấn ta biết ngươi không có chết, hấn mới có thể đem ngươi - hành tung tiết lộ đi ra." Ách, cái gì đồ phiền bất quá hấn.

Ta cảm giác bản thân lại rút lui, không phục địa đạo: "Ngươi rất thông minh sao? Như thế nào sẽ biết mẫn Tri phủ bị cáo chế?"

Hấn nghiêm túc - phân tích nói: "Ngươi đừng quên rồi, lần trước Bát ca từng cho thấy thân phận. Hấn biết ngươi theo thành vương có quan hệ, hơn nữa ngươi lại chứng minh nhân không phải ngươi giết -, theo đạo lý hấn cần phải thả ngươi. Chính là hấn khước tìm cá hoang đường - lý do tướng ngươi giam lại, nhất định có ẩn tình."

"Còn phải cảm ơn thiệu cảnh thanh ta - án tử viết xuống lai xen lẫn trong tổng hướng tới Hình bộ - sở con lý, nếu không ngươi nhìn không được." Ngoài miệng nói như vậy, khước có nhất bụng hỏa.

"Giết người là đại án, triều đình quy định muốn...trước tướng sở con tổng hướng tới Hình bộ, đợi Hình bộ phê chuẩn mới có thể định tội." Ta liền thuyết hấn như vậy một cách tự tin có thể thấy ta - vụ án, nguyên lai là như vậy.

Ta trở mình mặt tròn trắng: "Ngươi có...hay không đầu óc a? Ngươi không có nghe đặt phong thuyết ta bị ám sát hai lần, mẫn Tri phủ vẫn còn cố ý đề cho chạy thích khách sao? Hấn bỏ qua muốn ngắm -, như thế nào hội đăng báo Hình bộ?"

Tề hạo vô tội - nhìn ta: "Đặt phong chỉ ngươi bị oan uống bỏ tù, cũng không nói gì chuyện - trải qua. Là ta nhìn sở con cảm giác được có kỳ hoặc đi thăm vấn, hấn mới nói lời nói thật."

"Càng muốn cảm ơn thiệu cảnh, không có hấn của ngươi giang sơn đồ khả năng ngồi không vững."

"Đặng chuyện bình ôn sau này, tự nhiên nói công hành phần thưởng." Còn nói cái gì cho ta có thể không làm hoàng đế, hừ... Ta lại bị lừa gạt.

"Làm sao ngươi biết muốn tạo phản chính là Trừ vương?" lại không có chứng cứ, đừng nói cho ta là sai -.

Nói đến cái... này, hấn sắc mặt trở nên lạnh lùng -, nói: "Bởi vì ta biết ba tháng trước tử - không phải hấn, hơn nữa.. Thương khung lệnh bài thượng - đồ án, rất nhiều niên ta từng thấy hấn họa qua. Hấn - đồ xanh thủ pháp tự thành nhất phái, người khác là bất chúc không được." Trí nhớ chân hảo.

Ta quyết quyết miệng: "Nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là như thế nào bổ chúc -?"

Hấn cười cười: "Ứng trung tróc miết."

Ta bừng tỉnh đại ngộ, "Sao, ta đã biết. Thương khung thật sự thái thần bí, ngươi căn bản là tra không được. Ngươi cố ý chế tạo một ít hiện tượng giả tạo, nhưng hấn bức vua thoái vị, bản thân đưa lên cửa?"

Hấn gật đầu, cười nói: "Thông minh, đại bộ phận binh lực đều ở biên quan, mà ta lại không để ý tới triều chánh. Lấy hấn tự đại - tính tình, có...nữa nhân kích động, hấn nhất định dám bức vua thoái vị."

"Ngươi nghĩ thanh hấn cùng hấn - đặc lực người có khả năng toàn tiến cử hoàng cung, một lưới bắt hết?" Nguy hiểm như vậy chuyện tình hấn cũng dám làm?"Nhưng là ai kích động nì?"

Tề hạo một bộ bí hiểm - bộ dáng: "Yên tâm, ta tự có dự định. Không nhất định là tiến cử hoàng cung, chỉ cần vào kinh thành, hấn cùng những... này phản tặc, một cái cũng chạy không thoát."

"Ngươi lão là thuyết ta không rõ, muốn ta yên tâm, không biết ta như thế nào yên tâm? Ngọc tình cùng dật phong tọa trấn trong cung? Tại sao a. Còn có, dật phong dựa vào cái gì điều động cấm vệ quân?" Ta liền không phục hấn làm như ta là một cái gì cũng đều không hiểu - ' nữ tặc nhân gia '.

"Ảnh nhi, ta không muốn ngươi lo lắng, ngươi hiện tại mang bầu, không thể quá phận vất vả. Ngọc tình cùng dật phong chủ yếu là nhiễu loạn hấn - tâm, thuận tiện trao hấn - nội ứng, còn như dật phong tại sao có thể điều động cấm vệ quân... Ta cho hấn nhất đạo mật lệnh, có thể tùy ý điều động binh lực." Thật là toàn bộ kế hoạch tốt lắm.

"Ngươi có mao bệnh, như thế lúc ngươi không tự mình chỉ huy, ngược lại bảo tới nơi này làm gì? Chuyện nơi đây tình muốn dật phong lại xử lý là tốt a." Ta là nghĩ một đằng nói một nẻo, kỳ thật ta hy vọng tới là hấn.

Hấn mang theo nhân nhạ - sủng nịch, "Ta tới nơi này chẳng những vì quốc sự, vẫn còn bởi vì ta - thể nhi ở chỗ này. Ngươi đừng khán Thất tỷ là một nữ tử, nhưng là nàng tuyệt đối có thể chỉ điểm giang sơn, bày mưu nghĩ kế. Có nàng cùng dật phong tại, ta có thể yên tâm chiếu cố ngươi." Ta cũng nghe ngọc tình nói qua một ít chuyện cũ, nguyên lai nàng thật như vậy lợi hại.

"Chiếu cố liền miễn, tới nơi này rõ ràng là có mục đích -, còn nói giới nghe." Nói xong bản thân theo cả tình thánh giống nhau, kết quả là cũng hỗn loạn trừ mục đích -.

Hấn đi tới trước mặt của ta, ta dưới chân không còn, đã sớm bị hấn ôm lấy lại, ngồi ở hấn trên đùi. Hấn thành khẩn địa đạo: "Ảnh nhi, ta nói thật sự. Vì ngươi, ta có thể không cần ngôi vị hoàng đế."

Ta quyết quyết miệng vừa muốn nói gì, đột nhiên nhớ ra ta còn muốn đi xem thi thể - kết quả nì. Vội nói: "Đi vào khán thi thể."

Phúc bá thanh Trương thị trên người - giấy toàn nhất trương trương bắt lại, mỗi bắt có trương, tẩy một cái bộ phận, ta liền đa một phần thất vọng, rất nhiều cá chỗ hiểm bộ vị là không có dấu vết -. Tội hậu nhất trương, là cổ - vị trí.

Phúc bá đi yết tội hậu nhất trương - lúc, ta đột nhiên chuyển theo bản năng - quay đầu đi không dám nhìn.

"A?" Phúc bá kinh hô một tiếng. Ngạo mạn chậm quay đầu lại, cũng kêu một tiếng, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, ha ha.. Ta thành công, ta thành công. Trương thị - hạng chỗ nghỉ tạm cũng có một người(cái) nhân nhạ điểm nhỏ, ta tưởng bị bóp chết hoặc là lạc tử, không nghĩ tới là một cái điểm nhỏ. Nếu như ta đoán được không có sai, hung thủ cần phải chỉ dùng để một cái đầu ngón tay sẽ đem nàng cấp bóp chết -. Lạc tử hoặc là bóp chết đều là làm cho không người nào có thể thở mà bị nghẹn tử, hung thủ là trực tiếp đè lại Trương thị - đường hô hấp, thanh nàng giết chết. Có thể như vậy giết chết một cái nhân, hơn nữa dấu vết rất đậm, tuyệt đối là cao thủ làm -.

Ta xếp hợp lý hạo nói: "Nhìn thấy không có?"

Tề hạo còn không nói chuyện - cơ hội, phúc bá mừng rỡ địa đạo: "Phu nhân, ta phục, chưa bao giờ biết như vậy có thể nghiệm ra thi thể thượng - vết thương." Ta cũng vậy từ Tống tử na (nọ) học -, biệt phục ta.

Phúc bá nói tiếp: "Tại sao ta nghiệm nhiều như vậy thứ, sẽ không có phát hiện có thương tích ngân nì?"

"Đó là bởi vì vết thương thái đậm, Trương thị - thi thể lại biến thành màu xanh. Hơn nữa Trương thị tử - lúc sở mặc quần áo nhượng cổ lộ ở bên ngoài, bị yên huân thoáng cái, cho nên liền nhìn không thấy."

"Phu nhân, ngài biết tiểu nhân - phu nhân là chết như thế nào, sao biết được đạo hung thủ là ai chẳng?" Mẫn Tri phủ vừa nói đã quỳ trên mặt đất.

"Đại nhân, nếu như ta đoán được không sai, người phu nhân tử - na (nọ) thiên buổi tối, thương khung - nhân cần phải tìm đến qua người ba?" Là cùng không phải, ta đô dự định thanh lỗi đổ lên bọn họ trên đầu, nhượng mẫn Tri phủ chân tâm cho chúng ta làm việc, ta rất độc ba?

Hắn kinh ngạc nhìn ta: "Ngài làm sao biết?"

"Bởi vì người phu nhân là bị tới tìm người người kia giết." Đã đoán đúng?

"Thỉnh phu nhân nói rõ ràng."

"Người phu nhân rõ ràng là bị võ công cao cường - nhân giết chết -, ta đoán là thương khùng - người đến tìm người, đi ra vừa vặn thấy người phu nhân ở thư phòng ngoại. Sợ hãi nghe lên đến các người nói chuyện - nội dung, cho nên sẽ giết nàng." Trông nom hắn là không phải, ta sẽ như vậy trình thám

"Chính là, rõ ràng có cái gì mất?" Hắn nói chuyện đồ nói lấp.

Ta thở dài một tiếng, nói: "Người lại quên rồi, ta nói rồi -, đó là giấu đầu hở đuôi. Thương khùng điều tra qua người, tự nhiên biết các người vợ chồng tình thâm. Nếu như người biết bọn họ giết người phu nhân, còn có thể cam tâm giúp bọn hắn làm việc sao? Trừ...ra thương khùng - nhân, có na cá vô lâm cao thủ hội cố ý chạy đến hậu nha giết người phu nhân? Chỉ có bọn họ ...nhất có động cơ." Mặc dù ta có ý vu hãm, cũng hiểu được có khả năng nhất là Trữ vương - nhân làm.

Mẫn Tri phủ ngồi phịch ở địa thượng, cúi đầu, nước mắt tự nhiên lăn đi ra, bị ai địa đạo: "Phu nhân, ta hại người a. Không trách được na (nọ) thiên ta tại cửa thư phòng ngoại thấy nhất chích đánh nát - bát, nguyên lai người là bởi vì cho ta tổng thang mới có thể tặng mệnh. Phu nhân nột, ta có lỗi với người a." Có chích bát? Ta đây - đoán nhất định được. Ta thật sự là mẫn thông minh -, đoán đồ trung (thiết, người đó là tiểu thuyết khán hơn nhiều)

"Phúc bá, người đi trước ba. Kinh thiên, tổng phúc bá đi ra ngoài." Ta nhàn nhạt phân phó trừ, bởi vì ta có muốn nói với mẫn Tri phủ thuyết.

"Mẫn đại nhân, muốn vì người phu nhân báo thù nên phối hợp chúng ta." Biết hắn hiện tại nhất định sẽ phối hợp.

Mẫn Tri phủ khẽ cắn môi xi: "Tội thân muôn lần chết không chối từ." Sẽ cái...này hiệu quả.

Đoàn người đi ra đình thi của phòng, phúc bá lập tức chào đón, nói: "Phu nhân, lão hủ đương cả đời nợ tía, nhưng không biết có như thể khám nghiệm tử thi phương pháp. Phu nhân - bản lĩnh ta kiến thức, nhượng lão hủ bái người vì sư ba." Ta thiếu chút nữa ngã, hắn đồ 50 vài, bái ta làm thầy?

Ta công việc đến: "Biệt biệt.. Phúc bá, ta cũng sẽ không a, bái sư liền miễn, có chuyện có thể tìm ta luận bàn." Ta nếu là không nói nhượng hắn tìm ta luận bàn, hắn còn tưởng rằng ta không muốn giáo ni.

Chạm qua thi thể - tay dùng phúc bá - độc nhất vô nhị bí phương tẩy vài, rốt cục sạch sẽ. Kỳ thật sớm sạch sẽ, trong lòng cảm giác được không sạch sẽ mà thôi. Phúc bá tổng chúng ta rồi đi - lúc, nói cái gì ta không làm nợ tía đáng tiếc, cái nhất nhất định phải lãnh giáo. Theo sau ta rất ' ôn hòa ' - trấn an mẫn trung, nhượng hắn...trước thanh Trương thị an táng, mặt khác - sau này nói nữa. Ta đó là lung lạc nhân tâm, kỳ thật ta rất chán ghét hắn.

Lạc kinh thiên đi theo mẫn Tri phủ, đi ra nha môn đích mưu nhiên cũng chỉ có bốn người.

"Tam muội, ta đối với người quả thực là bội phục sát đất." Vân dung những lời này đã sớm muốn nói, hiện tại mới có cơ hội thuyết.

Thiếu cảnh cũng tự đáy lòng địa đạo: "Phu nhân thật kỳ nữ tử."

Ta phải ý - vỗ vỗ tề hạo - ngực, cười nói: "Thế nào? Ta lợi hại ba? Quả thực là toàn tài."

Hắn ân một tiếng, hung hăng chìn chăm chú ta, "Sau này không chính xác người bính xui đồ."

Ta le lưỡi."Ta còn không phải là vì nhượng mẫn Tri phủ đối với người không hề...nữa có nhị tâm, ta đây gọi dụ dỗ chính sách, sau này hắn nhất định rất cảm kích chúng ta."

"Ta biết, nếu không ta có thể theo đuôi người hò nháo sao? Thương đến hải tử làm sao bây giờ?" Không phải là khám nghiệm tử thi sao? Như thế nào khả năng thương đến hải tử?

Ta vừa muốn nói chuyện, hắn khinh nắm ở ta - lưng, nói: "Người là không phải muốn nói, tại lòng ta lý cũng giang sơn trọng yếu, người cùng hải tử chỉ là đệ nhị? Ta biết tính tình của người, ta nếu là ngăn cản, tuyệt đối hội ai mắng." Ăn định ta, bởi vì hắn thật sự hiểu rất rõ ta!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 15: tình phụ

Tề - nữ nhân yêu nhất đi đâu? Đương nhiên là trang sức màu đỏ phượng. Nữ nhân là thích nhất bát quái -, dùng các nàng lai truyền bá tin tức, quả thực so sánh loa còn nhanh. Cho nên, thiếu đại đầu mục bắt người thích vân dung, mỗi ngày đi theo bên người nàng - tin tức không kính mà tẩu. Thông qua ráng màu đẳng thanh miêng nhanh chóng truyền khắp toàn thành, trên cơ bản mỗi người cũng biết việc này. Mẫn Tri phù cũng nhanh chóng thao bạn Trương thị - tang sự, sau đó lại khôi phục thường ngày - bộ dáng. Nghe nói hần vì biểu hiện trung tâm, chuẩn bị thanh động lại N niên - án tử lấy ra nữa thẩm tra xử lý. Lạc kinh thiên vội vàng ngăn cản, vẫn còn theo thường ngày giống nhau là tốt. Cai thu hoạch lễ vẫn còn thu hoạch, tóm lại nhất định trước kia như thế nào kiện, bây giờ còn như thế nào kiện, tất cả theo bình thường giống nhau.

Ta - phòng ốc biến thành hung án hiện trường, lão Mã bên kia còn không tìm được phòng ốc, chúng ta bốn người trước mắt rất thương cảm - tề tại thiếu cảnh gia ---- ngoại ô một tòa bình thường - căn phòng nhỏ. Mặc dù rất nhỏ, khước ngữ tạng cụ toàn. Phòng bếp, phòng ngủ, phòng khách. Vừa vặn có lượng gian phòng trống, vân dung một gian, ta cùng người nào đó một gian. Chủ yếu nhất chính là phong cảnh rất tốt, tiểu viện từ bên ngoài là một vòng hàng rào, hàng rào thượng quay chung quanh trừ rất nhiều thực vật. Phòng bên ngoài còn có một cái sông nhỏ, quả thực nhất định 'tiểu kiều lưu thủy nhân gia'. Ta một mực rất hy vọng có như vậy một tòa phòng ốc, ở tại bên trong - cảm Giác Chân không phải thông thường thật là tốt.

Vốn dự định đi trụ khách sạn, nhưng là khách sạn xác thật không thể nào phương tiện, thiếu cảnh phải dưới..., chúng ta ba người rất vô si - tề đến nhà hần lai.

Mẹ nuôi biết ta trụ vào thiếu cảnh gia, cố ý cùng cha nuôi cùng nhau phải chúng ta trụ vào nhà bọn họ, bắt quả chúng ta cự tuyệt. Nhiều người miêng tạp, cũng thanh tịnh điềm hảo. Cha nuôi cùng mẹ nuôi sống cả đời chưa từng có nghĩ tới có thể nhìn thấy hoàng đế, còn kém thanh thiếu đảo người nào đó trên mặt đi xem. Không phải là một nhân, có gì đẹp mắt -.

Mang thai đã bốn người nhiều tháng khoái ngũ thán, rốt cục có điểm phản ánh. Bất quá đừng hiểu lầm, ta không phải nghĩ phun hoặc là không muốn ăn đồ, ta là theo quý chết đói đầu thai không gì khác biệt. Suốt ngày đã đói bụng, hơn nữa không ăn nhẹ -, chuyên chọn đầy mỡ - ăn. Ta vốn liền sầu, là cần phải thật tốt bổ nhất bổ. Trụ đến thiếu cảnh gia không sai biệt lắm một tuần, lạc kinh thiên bên kia không có gì động tĩnh. Tề hạo tựa hồ cũng không có sự kiện, chúng ta bốn người cả ngày suy nghĩ nào có quá ngon -. (kỳ thật là ta dần dần -) ta hỏi hần có muốn... hay không tra nguy thân, hần thuyết không thể đánh thảo kinh xà, này hảo tạm thời buông tha tên hỗn đản nào. Thanh vân dung hại như vậy thâm, theo thường sinh ý hãm hại ta giết người, thật muốn giết hần. Nhìn cha nuôi mẹ nuôi - mặt mũi, ta quyết định phản hần cả chung thân giam cầm.

Hiện tại, chúng ta bốn người đang ở nổi danh - tửu lầu xuân phong lầu nhả gian ăn cơm. Không đúng, cần phải là ta một cái nhân ăn, bọn họ tam tất cả đều nhìn. Bởi vì bọn họ tam đồ đã ăn được, chỉ có ta vẫn còn ăn.

"Tam muội, đủ rồi sao?" Nhìn ta ý vẫn còn chưa hết, vân dung thử vấn.

Ta gật đầu: "Đủ rồi, đợi lát nữa tái ăn."

Vân dung mãnh liệt nuốt thuần nhất nước miếng: "Tam muội, ta nhớ kỹ người trước kia ăn được không nhiều lắm. Chính là người mới vừa rồi trực tiếp ăn nhất chích giò, có thể hay không chống?" Không phải nhất chích giò, còn như như vậy kinh khủng sao? Ta còn muốn ăn một con gà nái?

Ta bạch nàng liếc mắt: "Tái lộng chích kê, đóng gói trở về, ban ngày đã đói bụng - lúc ăn." Gần nhất rất dễ dàng đói, cũng không biết tại sao.

Vân dung - con người thiếu chút nữa té, không xác định - vấn: "Tam muội, người mới vừa rồi ăn nhiều như vậy, còn muốn?"

"Đúng vậy, còn muốn, ta còn muốn nói người đợi lát nữa theo ta đến trên đường mua đồ ăn vặt."

"Tam muội, mặc dù... Muội phụ phi thường có tiền, người cũng không cần ăn nhiều như vậy, hội chống đỡ phá hư -." Vân dung trát trát nhãn tình, không biết bản thân nói như vậy có đúng hay không.

"Cho dù hần không có tiền ta cũng muốn ăn, ta đói người không biết sao?" Vừa nói lại cảm lấy chiếc đĩa lựa chọn chén đĩa, ý tứ là còn muốn ăn.

"Chính là.. Người đồ ăn bình thường - ba phần, vẫn còn đói sao?" Vân dung dờ khóc dờ cười.

Ta một bộ đương nhiên - vẻ mặt: "Người không biết ta bụng lý hơn nhiều cá tiểu - sao? Hơn nữa tâm tình hảo, ăn nhiều một chút như thế nào?"

"Chính là.. Người ăn - cũng quá hơn nhiều điểm." Ta cũng không phải trư, chỉ là ngẫu nhiên ăn nhiều một chút.

Tề hạo cười khò: "Ảnh nhi, đợi lát nữa đến y quán đi xem một chút." Cũng không phải cái gì bệnh nặng, chỉ là ăn được qua mà thôi.

Ta khụ một tiếng, nói: "Ta nhớ kỹ lần đầu tiên mang thai - lúc, người mau đưa ngự phòng ăn đồ bàn lãnh cung đi, người như thế nào không cảm thấy đa? Hiện tại không phải ăn nhất chích giò, đem người hách thành như vậy."

"Ta đã hỏi tiểu nhện cao chân, người ăn được rất ít." Nguyên lai đã sớm chú ý ta.

Ta trở mình mất trọn trắng: "Ta na tri đạo, ta na (nợ) không phải ăn - thiếu, là trực tiếp ăn không vô đồ, nghe thấy ăn tự sẽ phun. Người có...hay không thường thức? Có phụ nữ có thai là ăn không vô đồ, có khi là đặc biệt có thể ăn, còn muốn ăn có dinh dưỡng -. Ta nhất định cũng là y tiên lam lệ - muội muội, bản thân có...hay không bệnh hội không biết sao?"

"Ách, phu nhân, cũng tìm có kinh nghiệm - bà đỡ khán thoát cái tương đối hảo." Thiếu cảnh người sắp cái gì miêng.

"Ai nha, chờ ta y tiên tỷ tỷ trở về, mời nàng đàm đương ta - săn sóc đặc biệt, các người yên tâm ba?" Được, lam lệ cùng tuyệt mị đi giúp ta tra thương

khung chuyện, như thế nào đột nhiên đã không có tin tức? Sẽ không đã xảy ra chuyện ba?

"Đi." Tề hạo đồ ta, cười cười: "Ngươi phải đến y quán đi." Hần bình thường cười rộ lên hảo ôn hòa, một khi phát hỏa.. Quả thực theo Ma Quý không sai biệt lắm. Hần này phở da là như thế nào luyện đến này trình độ -? Ta rất tốt kỳ a. Vân dung na (nọ) thiên thấy hần ra lệnh sau hỏi ta, ta dùng cái gì thủ đoạn, có thể làm cho như thế đáng sợ - nam nhân trái lại nghe lời. Sau đó ta nói, không nghe lời liền cho ta đánh. Vân dung mãnh liệt lắc đầu, "Ta sẽ không võ công, cũng tính." Cho dù hội nàng cũng đánh không lại thiệu cảnh, không có tác dụng gì.

Ta bị tề hạo đương phạm nhân áp đến bệnh viện, thầy thuốc xác định ta không sao, còn nói mang thai trong lúc có thể ăn là chuyện tốt sau, hần trái lại theo trên đường phố mua đồ ăn vặt. Rất không xảo, gặp được ráng màu cái... này cảm thú.

Ráng màu một cái người đang trên đường đi dạo, vừa thấy đến chúng ta, lập tức cười hi hi - thẩu lại đây, đánh giá tề hạo, nói: "Tỷ phu hảo." Dựa vào, tề hạo chân không may, đường đường nhất hoàng đế, bị gọi muội phu, tỷ phu.

lại nhìn thiệu cảnh, "Thiệu đầu mục bắt người tỷ phu, ngươi cũng tốt."

Đổi lấy -, là ta cùng vân dung - rõ ràng nhân. Ráng màu đi tới, trực tiếp tể khai hộ ở bên cạnh ta - tề hạo, sờ sờ bụng của ta, cười nói: "Mai tỷ tỷ, đến lúc nào sinh a?" Tề hạo bị nàng nhất tể về phía sau đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Nàng thiếu chút nữa thanh ta lão công tể đảo, hơn nữa chút nào không hữu hồi ý, thậm chí là không có nhìn thấy, ta tức giận địa đạo: "Đi, ngươi rất nhân a? Trang sức màu đỏ phùng không có chuyện gì tình làm cho ngươi sao?" Khiến ban lai đi dạo còn dám nhượng ta đây cá lão bản nhìn thấy? Không muốn lẫn lộn nàng.

Ráng màu cột nhà địa đạo: "Mai tỷ tỷ, ta tùy tiện nhìn, một hồi trở về đi." lại tại ta bên tai nhỏ giọng nói: "Nhà ngươi phu quân làm cái gì -?"

"Đó cũng là ngươi có thể nghe - sao?" Tuyệt đối không thể nói.

"Nghe nói hần có rất nhiều thiếp có phải hay không? Ngươi là chính thất sao? Tái nhiều vô phương ba? Ngươi nhìn ta thế nào?" Thật muốn một cái tát đánh qua.

"Nhà hần lý 20 mấy người, sang năm lại muốn nạp 20 mấy người, ngươi bài không hơn hào. Ta ngay cả thị thiếp cũng không phải, không phải cái gì chính thất phu nhân a."

"Nhiều lắm ba, nhất định hoàng đế, cũng không có nhiều như vậy." Ráng màu phi thường kinh ngạc.

Ta phách nàng thoáng cái: "Lăn, trở về công tác. Trang sức màu đỏ phùng đã ngừng kinh doanh hơn một tháng, còn không nghỉ ngơi đủ sao?"

Đuổi đi ráng màu, tề hạo tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Nàng nói cái gì?"

Ta trừng hần liếc mắt: "Nàng hỏi ngươi gia vẫn còn có cần hay không thị thiếp, có thể lo lắng nàng."

"Ngươi nói như thế nào -?" Như vậy có hứng thú làm chi?

Ta không có tức giận địa đạo: "Ta nói, ta không làm chủ được. Ta không có nhập nhà ngươi môn, liền thị thiếp cũng không phải, chỉ là của ngươi hồng phần tri kỷ." Thuyết khó nghe điểm gọi tình phụ.

"Nói bậy, phong hậu đại điển thiên hạ đều biết."

"Hoàng hậu không phải đã chết rồi sao? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta." Ta từ trong lỗ mũi thở ra một hơi, trầm trọng địa đạo: "Mấy ngày này, ta nghĩ rõ ràng, ta không cho trở về."

Hần tùy ý cười một tiếng: "Ngươi nếu đi, sẽ không có dự định trở về, ta biết."

"Ngươi nghĩ làm sao bây giờ?" Đây mới là là tối trọng yếu.

"Ngươi đến na theo tới na." Tề hạo lại là tự tiểu phi tiểu: "Chờ chúng ta - hải tử mới ra đời sau này, người trong thiên hạ cũng biết ta là trầm mê nữ sắc - hôn quân, không bằng lánh tránh già già." Trong lòng đột nhiên lộp bộp thoáng cái, có ý tứ?

"Ngươi có ý tứ?" Ta ngẩng đầu nhìn hần, con mắt như nước.

Hần một tay lấy ta lâu đến bên người, "Không có gì, có ngươi là đủ rồi."

Ta sáng lạn cười một tiếng: "Ta cũng có ngươi là đủ rồi, ta đã có cá vụn toàn đôi bên - biện pháp."

"Biện pháp gì?" Hần lộ không yên lòng.

"Biện pháp nhất định, ngươi tiếp tục làm của ngươi hoàng đế, ta tiếp tục làm ta - Mai lão bản. Hải tử ta ở lại bên cạnh ta, ngươi có rãnh rồi - lúc sẽ tới xem chúng ta. Ta không cần ngươi có bao nhiêu phi tử cùng hải tử, chỉ cần tại ngoài cung, cùng ta chung một chỗ - lúc, làm ta - duy nhất là đủ rồi." Ta chủ ý quả thực là lặn về đến nhà, theo tình phụ nhất định giống nhau.

Hắn thật sâu nhìn ta, mân trứ môi, "Ngươi không cảm thấy ủy khuất sao?"

Ta lắc đầu: "Trước kia có lẽ hội cảm giác được ủy khuất, chính là hiện tại sẽ không. Ta biết ngươi yêu ta, cái này đủ rồi. Ta biết ta vĩnh viễn sẽ không ái tiền nhiệm ngươi phương nào, cho nên ta tình nguyện chờ đợi. Ở chỗ này chờ ngươi, nhất định cũng có hi vọng ba." Làm hoàng đế đích tình phụ, so sánh thông thường tình phụ cao cấp điểm, khả vẫn là tình phụ. Ai, ta là càng sống việt đi trở về. Chỉ sợ từ gặp gỡ hắn na (nọ) thiên bắt đầu, ta - kiên trì, ta - nguyên tắc, cũng đã bắt đầu dao động.

Hắn tiếu: "Nếu yêu ta, sẽ vĩnh viễn theo chung một chỗ."

Bình tĩnh khoái nhạc - thời gian luôn qua được nhanh như vậy, hết lần này tới lần khác có người muốn đánh vỡ sự yên lặng. Đó là một ngày nửa đêm, lạc kinh thiên nấn Tri phủ vội vã chạy tới, cùng đi -, còn có lần trước muốn giết ta người đàn bà kia. Nữ kia đầu người phát lạng lạng, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn nhất định bị hách -. Cái... này từ nữ nhân, nghĩ tới giết ta, hôm nay rốt cục rơi vào trong tay ta thượng, nhìn như thế nào chiều dài nàng. Có cái... này thích khách - xuất hiện, thiếu cảnh gia - khách sảnh đèn dầu sáng rõ, trình diễn trứ như vậy một màn. Ta cùng tề hạo phân ngồi ở hai bên, mà cái...kia nữ thích khách, bị lạc kinh thiên cường ấn quỹ trên mặt đất. Nàng mất lộ ra hung quang, lạnh lùng trờ mắt nhìn chúng ta.

Ta nhìn kỹ khán nàng, cột nhà địa đạo: "Mỹ nữ ngươi hảo, chúng ta lại gặp mặt. Ngươi cũng thật sự là bôn a, cư nhiên bị ta xếp đặt nắm hai lần, lần này nhìn hướng tới na bào?" Phía sau lần kia là ta xếp đặt - sao? Tĩnh, thường thường danh tiếng.

Nữ tử cười lạnh: "Lại là ngươi, gặp phải ngươi, toán ta tài liệu."

Ta còn là một bộ cười hi hi - bộ dáng: "Biết sự lợi hại của ta liền thành thật điểm."

"Hừ, nhìn có thể làm khó dễ được ta?" Nàng thuyết sau khi từ biệt đầu coi chúng ta không khí.

"Ngươi muốn hỏi cái gì?" Ta cai đầu dài thầu đảo tề hạo trước mặt, hắn cũng có kế hoạch, ta không hy vọng quấy rầy.

"Hỏi nàng thương khung đô nắm giữ nào quan viên - nhược điểm." Hắn ánh mắt âm trầm khôi lai, ta sợ đến rung mình một cái.

"Chính là miệng nàng nganh, chỉ sợ không được a." Ta mặt có thần sắc lo lắng, nữ nhân này vừa nhìn nhất định mạnh miệng - chủ.

"Ngươi muốn thế nào?" Hắn tiếu nhìn ta, cùng lúc trước cái loại... này về mặt hoàn toàn bất đồng.

"Thảm vấn phạm nhân, giảng cứu phương pháp -, ta sẽ không nghiêm hình bức cung, nhưng là muốn nàng nói ra, cũng không phải rất khó." Nói xong cười đắc ý.

Tề hạo vô lại - lưỡng thủ nhất quán: "Nhìn -."

Ta đối vân dung vẫy tay, "Vân dung, lại đây."

Vân dung đi tới bên cạnh ta, thanh lỗ tai nhích lại gần, nàng mỉm cười, gật đầu, "Tốt."

Chỉ chớp lát, vân dung từ bên trong đi tới, giao cho ta nhất chỉ bình sứ. Ta đối nàng kia nói: "Cô nương, tốt nhất trái lại nói ra, nếu không - nói..." Ta giờ lên trong tay - bình sứ: "Ta bên trong - chính là kịch độc, nếu là quất thượng một giọt..." Ta cũng sẽ uy hiếp nhân a.

Nữ tử khinh miệt - nhìn liếc mắt, khiêu khích nói: "Có loại ngươi giết ta, chủ thượng nói ngươi thông minh tuyệt đỉnh, như thế nào? Liền điểm ấy thủ đoạn?"

Ta tức giận đến thoáng cái từ ghế thượng nhảy dựng lên: "Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao?"

"Ta coi như chuẩn ngươi không dám, ngươi còn dùng được trứ ta không phải sao?" Nàng vẫn cười lạnh, khiêu khích - dương trứ đầu.

"Ngươi..." Ta chỉ vào nàng, hỗn hển.

"Giết ta a? Giết ta a?" Nàng vừa nói, cười khanh khách khôi lai.

Ta cảm tức trứ nàng, lớn tiếng nói: "Ta sẽ giết ngươi, ngươi nghĩ rằng chúng ta hiểm lạ của ngươi khẩu cung sao? Đối với thương khung chuyện tình chúng ta biết được rất rõ ràng."

"Bọn ta trứ, tốt nhất cấp cá thông khoái." Nàng cười đến cực kỳ châm chọc, trái lại cá có cốt khí nữ tử.

Ta trọng trọng nhất dặm chân, thanh bình lý - phần vụn đảo một ít tại cái chén lý, hướng tới cái chén Ri-ga thượng thủy, hỗn hển - đưa cho lạc kinh thiên, "Kinh thiên đại ca, đây là y tiên - độc môn kịch độc, dính tình khiết tức từ, cho nàng uống xong đi."

Lạc kinh thiên tiếp nhận cái chén, gặp khó khăn - nhìn tề hạo: "Gia, người xem..."

Tề hạo nhìn ta cười nói: "Thật sự muốn nàng từ?"

Ta tức giận - nói: "Nói thừa, chưa từng có nhân dân như vậy cùng lời nói của ta, ta muốn nàng tử. Đối với tề hoàng muốn tạo phản chuyện chúng ta cũng biết, hơn nữa đã bắt được hán khổng chế - quan viên danh sách, giữ lại nàng khi ta sao?"

Nàng kia vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng như tờ giấy: "Không có khả năng, không có khả năng, các người không có khả năng nổi danh đàn. Danh sách một mực chủ thượng trong tay, các người không có khả năng bắt được." Thật sự là ngu dốt, lừa gạt người. Người nếu nói nổi danh đàn lần này sự, chúng ta đương nhiên hội tra xét.

Ta cười lạnh: "Có cái gì không có khả năng?" lại đối lạc kinh thiên nói: "Lạc kinh thiên, quán đi vào."

"Quán." Tề hạo nhân cũng không sợ, nhân nhậ phản phó. Vợ chồng lâu như vậy, cũng có ăn ý, hẳn biết ta có mục đích -.

"Phải" nàng kia không có gãy dựa, cơ hồ là 'uy', mà không phải 'quán'. Cái chén thấy đầy, nàng liếm liếm môi, "Không phải nói dính môi tức tử sao? Như thế nào ta vẫn còn..." Lời còn chưa nói hết, người đã ngã xuống.

"Nương nương.." Thấy nàng rồi ngã xuống, mẫn Tri phủ nghi hoặc không giải thích được, không rõ ta tại sao như vậy dễ dàng sẽ giết nàng.

Ta cười một tiếng, xếp hợp lý hạo nói: "Người cái... này hoàng đế cũng làm một hồi Diêm vương ba?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 16: bí mật điều kiện

"Đường hạ người phương nào?" Ngồi ở đường thượng - 'Diêm vương' uy nghiêm - thăm vấn. 'Diêm vương điện' lý ngư đầu mã diện, tiểu quý phán quan tất cả đều chần chừ chủ quý gối trung gian - nữ tử. Nữ tử mảnh liệt ngẩng đầu, một cái cơ trí, bồi rồi địa đạo: "Đây là na?"

"Lớn mật, đây là Diêm vương điện." Ngư nhưc đầu a một tiếng.

Nàng kia đảo trườ thuần nhất lương khí, "Ta là chết như thế nào?"

"Bị độc chết -." Ngư đầu lạnh lùng trả lời.

"Người là người phương nào, phương nào nhân sĩ." Diêm vương lại lần nữa uy nghiêm - vấn.

"Ta gọi là Hồng nhi, từ nhỏ nhất định cô nhi, không biết bản thân là người ở nơi nào." Thật đáng thương a, bản thân là người ở nơi nào cũng không biết.

"Khi còn sống có thể có phạm qua cái gì sai lầm?" Diêm vương lười biếng - vấn.

Nàng cắn răng một cái: "Không có."

Diêm vương phiêu phía sau - ngư đầu liếc mắt, "Lại a, thanh nhân quả kính mang lên, mời nàng nhìn." lại đối Hồng nhi nói: "Niệm người khi còn sống đau khổ, Bôn vương cho...nữa người một cái cơ hội. Một mình người chiêu ba, nếu không muốn hạ 18 tầng địa ngục."

Hồng nhi thân thể run lên, nom nớp lo sợ địa đạo: "Hồi Vương gia, Hồng nhi giết qua nhân."

"Giết ai a?"

"Hồi Diêm vương lão gia, không nhớ rõ, ta giết nhân nhiều lắm." Ta dựa vào, giết ai cũng không nhớ kỹ, thật sự là nhiều lắm.

"Còn có nữ?" Muốn biết - người không nói, không muốn biết - người cứ nói được vẫn còn thật nhiều.

Nàng tái khê cắn môi, "Ta từng tài tang hãm hại." Người dám tài tang ta, lần này có người đẹp mắt -.

"Tài tang hãm hại chính là tội lớn, thanh chuyện - trải qua từ đầu chí cuối - nói ra, có lẽ có thể từ khinh xử lý." Diêm vương còn không lên tiếng, phía sau - phán quan liền nhện không được nói. Na (nọ) phán quan tay cầm phán quan bút, người mặc rộng rãi - áo choàng, phê trừ áo choàng, trên mặt mang mặt nạ. Nói rõ thoáng cái, phán quan chính là ta. Hiện tại điện thoại cũng đã đánh mất, không có khả năng chân đi tạp Diêm vương miếu thanh phán quan thành ra đi?

"Hơn một tháng trước, chủ thượng từ kinh thành trốn thoát, trải qua tề châu. Tại trên đường thấy một vị gọi là mai ảnh - phu nhân, chủ thượng thuyết nữ nhân này là của hán chương ngại vật, muốn chúng ta thanh nàng diệt trừ. Vào lúc ban đêm, ta lên vào địa phương phú thương ngụ thân trong nhà trọ hán - nhược điểm. Đúng lúc thấy ngụ thân cùng tiểu thiếp phát sinh tranh chấp, thất thủ tướng na (nọ) tiểu thiếp giết chết. Nhớ ra ban ngày thấy na (nọ)

tiểu thiếp cùng mai ảnh có tranh chấp, tâm sinh nhất kế, thanh na (nợ) tiểu thiếp - thì thể bản vào mai ảnh - gian phòng, gồm hung khí tàng vào tủ quần áo lý. Sau lại lại muốn hiệp địa phương Tri phủ đại nhân tướng mai ảnh bắt giam, mà ta, tàng thứ hai ám hại nàng." Hiểu, nguyên lai mẫu đơn thật sự là nguy thân giết, chẳng qua là thất thủ. Bọn họ thanh mẫu đơn - thì thể bỏ vào ta gian phòng, ký hãm hại ta, lại nhượng nguy thân từ nay về sau đều phải nghe lệnh lệnh cùng bọn họ, thật sự là một mũi tên hạ hai chim. Nguy thân, người đã thượng tặc thuyền cũng đừng trách ta thu thập người.

"Mai ảnh cũng là người luyện võ, người là như thế nào thanh thì thể bỏ vào đi mà không bị phát hiện -?" Cái vấn đề này khôn đi vòng ta thật lâu, hôm nay rốt cục đến cơ hội.

"Ta từ nhỏ tập võ, võ công tại năng trên, năng không có phát hiện cũng là nhân chi thường tình." Ta thật thê thảm a, sau này không cần nói nữa bản thân là cao thủ, rất mất mặt a.

"Có nhân cáo người ý đồ mưu phản, người có nhận biết hay không tội?" Chúng ta - hoàng đế lão gia, không đúng, là Diêm vương lão gia trực tiếp hỏi chủ đề.

"Ta nhận thức, bắt quá ta đó là nghe lệnh vu tề hoàng." Thời khắc máu chốt cũng sẽ thanh tội danh thôi tại người khác trên người.

Tề hạo không vui địa đạo: "Người mặc dù không phải chủ mưu, cũng tham dự chuyện này. Bỏn vương hỏi người, thương khung - có bao nhiêu nhân?"

"Hỏi Diêm vương lão gia, thương khung trước mắt có 5W nhân mã." 5W.... Thuyết nhiều hay không, thuyết thiếu không ít, bức vua thoái vị cũng đủ rồi. Nếu như mỗi người(cái) theo năng giống nhau là cao thủ, có thể tạo phản.

Ta vội hỏi: "Tổng đàn ở đâu? Trữ vương ở đâu? Thương khung - nhân có phải hay không đều có võ công? Người là đến lúc nào gia nhập thương khung -?"

"Chúng ta tổng đàn nguyên bản là Tại Thiên lý lãnh thổ một nước nội, nguyên thiên lý Vương Hòa chủ thượng kết minh -. Sau lại, hiện tại - thiên lý vương vào chỗ, cùng đại tề thân thiện hữu hảo, sẽ đem thương khung - nhân mã trực xuất cảnh nội. Hiện tại không có dạng cụ thể - địa phương, mọi nơi phân tán. Còn như chủ thượng ở đâu, ta cũng không biết, ta hiện tại - nhiệm vụ là giết mai ảnh. Thương khung là chủ thượng ba năm trước đây tổ chức -, nhất định hiện tại - hoàng đế vào chỗ sau này. Ta nguyên bản là của hần nha hoàn, cho nên từ ngay từ đầu liền gia nhập thương khung. Có hội võ công, cũng có - sẽ không." Ta cùng tề hạo cùng nhau trừ lương khí, nguyên bản Trữ vương là một mực nhớ thương trừ ngôi vị hoàng đế ni. Ta nói hần như vậy cuồng vọng, nguyên lai là có cuồng vọng - tư bản a. Ta nói hần làm sao tìm được đến Trần má má, hần có như vậy cá tổ chức vì hần làm việc, đầu mỗi gì tìm không được? Ban đầu nhất đao giết hần không phải không có việc gì, cư nhiên nhượng hần chạy, thật sự là thất sách.

"Ai tọa để vị là thiên mệnh sở quy, tạo phản đồng dạng là tội lớn, vẫn còn biết những thứ gì? Từ thực khai ra." Người đừng như vậy tự cho là đúng, thiên mệnh sở quy? Đó là phiền dân chúng -.

Hồng nhi - đầu điều đặc trưng trống rỗng, "Ta cũng biết những... này, mặt khác - ta cái gì cũng không biết. Ta chỉ là một công cụ sát nhân, cái gì cũng không biết."

"Các người nắm giữ nào quan viên - chứng cứ phạm tội? Thuyết." Tề hạo vừa nói đến cái... này, không khỏi phần nộ khởi lai.

"Ta bình thường chỉ là phụng mệnh giết người, cũng không sưu tập chứng cứ phạm tội. Bởi vì muốn hãm hại mai ảnh, ta điều tra qua tề châu Tri phủ mãn trung, mặt khác ta giống nhau không biết." Có phải thật vậy hay không? Là một nghề nghiệp sát thủ a.

Tề hạo lạnh lùng vấn: "Người cứ nói người giết nhân, tại sao lên vào nguy thân gia ý đồ thu thập đến hần - chứng cứ phạm tội ni?"

"Đó là lần đầu tiên." Chân không may, cũng là tội hậu một lần, làm cái gì bất hảo, hết lần này tới lần khác muốn tới theo đối nghịch.

"Mặt khác đích thực - không biết?" Ta lại bắt đầu sáp chui liễu, hần, ta cái gì cũng tốt, nhất định lẩm miệng.

Nàng chiến đấu trú nói: "Thật sự không biết, Diêm vương gia nhược không tin, có thể khán nhân quả kính." Dám để cho chúng ta khán, thật sự là cái gì cũng không biết.

"Người cứ nói nguy thân giết mẫu đơn, là ở na cá gian phòng giết?" Đương nhiên là có nguyên nhân mới hỏi, bởi vì ta trong lòng đột nhiên có điều kể sách.

"Hỏi phán quan, cần phải là ở mẫu đơn - gian phòng." Thật sự là nghe lời, ta nhượng nói cái gì liền nói cái gì. Nguy thân, người dám hãm hại ta, của người Mạt Nhật tội.

Tề hạo tháo mặt nạ xuống, 'ba' thoáng cái nhét vào công đường trên bàn, cười lạnh nói: "Hần quả thật là sớm có dã tâm."

"A?" Hồng nhi nhện không được lãnh hít một hơi, "Các người..."

Bỏn phán quan cũng tháo mặt nạ xuống, nã khai áo choàng, đi tới trước mặt nàng, cười ha ha: "Khẩu chuẩn dạ thẩm phán nhân mỹ, ta hôm nay thẩm người, ha ha..." Ta vì bản thân - chủ ý phóng tứ cuồng tiếu. Ngưu đầu mã diện lạc kinh thiên cùng thiệu cảnh, tiểu quý vân dung mẫn Tri phủ, tất cả đều lộ ra tướng mạo sẵn có.

Hồng nhi tức giận đến ánh mắt đều nhanh trừng đi ra, chia vào người của ta nói: "Người... Người liền như thế phương pháp đều muốn tính ra lai."

"Nhà ngươi chủ thượng đồ thua bởi trong tay ta ngươi, đừng nói ngươi cá công cụ." Ta khinh miệt - nhìn nàng.

Ta ủ rũ - cúi đầu: "Thôi, có thể gặp phải ngươi đối thủ như vậy, toán ta không may."

"Nàng làm sao bây giờ?" Ta chỉ vào Hồng nhi vấn hoàng đế lão gia.

Hắn âm trầm thâm địa đạo: "Sát." Sát liền giết đi, không có sát Trữ vương ta đồ cảm giác được đáng tiếc.

"Phải." Lạc kinh thiên đáp ứng trứ, thanh Hồng nhi kéo đi ra ngoài.

"Cái...kia nguy thân có phải hay không muốn bắt? Bị giết nhân a, vẫn còn hãm hại ta." Chủ yếu nhất là theo ta thường sinh ý, hắn chân trước bỏ tù, ta sau lưng liền mua hắn - cửa hàng.

"Trảo." Biết Trữ vương một mực đều là mưu đồ bất quỷ, hắn bị chọc tức, nói chuyện chỉ một chữ.

"Bất quá tội danh cần phải không thể dùng mưu phản ba?" Nói chuyện cẩn thận một chút, chớ hắn. Hắn nhân nhượng ta lâu như vậy, ta cũng lại nhân nhượng thoáng cái.

Hắn đối ta cười một tiếng: "Ngươi cần phải có biện pháp ba?" Đối ta như vậy một cách tự tin sao?

Ta cười hắc hắc: "Cho các ngươi nhìn cái gì là chân chính - ngộ tặc."

Tề hạo cười nói: "Phải? Phu nhân ngươi thật sự toàn tài." Ta không phải toàn tài, là kiến thức rộng rãi.

Ta kiêu ngạo - ngẩng đầu: "Đó là."

"Chính là, phu nhân, khẩu chuẩn là ai? Phan nhân mỹ là ai?" Nói như thế nào nhỉ?

"Không cần hỏi nhiều, nói ngươi cũng không biết." Xác thật không biết, lãng phí nước miếng a.

Đệ 2 thiên sáng sớm, thiệu cảnh đeo nhất đại đội quan binh, khai khai Ngụy gia đại môn, thanh nguy thân từ ổ chần lý oạt khỏi lai dẫn tới công đường.

"Lớn mật nguy thân, ngươi giết hại mẫu đơn, nhận thức là không nhận tội?" Mẫn Tri phủ uy nghiêm - phách kinh đường mộ.

Nguy thân ủy khuất địa đạo: "Thảo dân không có giết người, giết người chính là Mai lão bản." Dựa vào, lúc này còn muốn vu hãm ni?

"Nói vậy, nàng đã chứng minh ngươi phu nhân không phải chết ở nàng gian phòng, như thế nào có thể là nàng giết?"

"Ta làm sao biết, tóm lại không phải ta."

Đứng ở trong đám người - ta đột nhiên lớn tiếng nói: "Các vị, ta có biện pháp chứng minh, có muốn... hay không thử xem."

"Phu nhân có gì phương pháp?" Mẫn Tri phủ hỏi.

Ta cười đi ra đám người: "Ngày đó ta đã nói qua, mẫu đơn là mất máu quá nhiều mà chết -, rồi sau đó di thi, như vậy tại hung án hiện trường liền nhất định có đại lượng vết máu. Chúng ta có thể đến Ngụy lão bản trong nhìn, nếu có vết máu nhìn hắn như thế nào lại?"

"Sự cách nhiều ngày, chỉ sợ..." Mẫn Tri phủ ngưng mai.

"Cũng tài hơn một tháng, cần phải còn có thể nhìn ra đến đây đi?" Thư không phải bạch khán -.

"Được rồi, phu nhân thử xem." Hắn dám không đồng ý.

Vì vậy, thiệu cảnh cùng một ít bộ khoái cầm trong tay trứ ta muốn đồ, nghiệm mẽ dấm chua, rượu đế, đề nặng nguy thân đến Ngụy gia. Tề hạo, vân dung, lạc kinh thiên đẳng nhân cũng rất có hứng thú - muốn đi theo đi xem. Còn có ta môn(nhóm) ngộ tặc đại thúc phúc bá, ngộ tặc đại thúc đã sớm muốn học tập, lần này nhượng hắn thật tốt học học.

Đã sớm biết hung án hiện trường, ta trực tiếp muốn nguy thân dẫn ta môn(nhóm) vào mẫu đơn - gian phòng. Nhìn địa thượng cái gì cũng không có, tất cả mọi người chờ khán kết quả.

Nguy thân đắc ý nói: "Thế nào? Cái gì cũng không có, ngươi có cái gì có thể nói -."

Ta cũng không để ý đến hắn, quay đầu hướng thiệu cảnh nói: "Bất..." Tại biết mẫu đơn là di thi đến ta gian phòng - lúc, ta đã nghĩ đến qua biện pháp này, chỉ là khi đó không biết chỗ đầu tiên. Hiện tại nếu đã biết hiện trường, đương nhiên cấp cho hắn điểm nhan sắc nhìn.

"Phải" vừa nói thanh nghiệm mẽ dấm chua, rượu đế bát trên mặt đất. Bởi vì cụ thể không biết nã cá địa phương có vết máu, trực tiếp thanh một toàn bát, dù sao cũng không phải cái gì hiếm lạ đồ.

Này nhất bát cũng không lo, trước giường nhanh chóng hiện ra ra nhất đại than vết máu, tiền hồng sắc. Như thế phương pháp ta nghe nói qua vài, hôm nay bản thân thực nghiệm một hồi, quả thực cao hứng được khoái nổi điên.

Sở hữu nhân nhìn hiện ra - vết máu, kinh ngạc địa nói không ra lời. Ta vừa lòng cười một tiếng: "Thế nào? Thừa nhận ba?" Kỳ thật hắn có nhận biết hay không đều phải không may, chỉ là ta nghĩ hắn công khai nhận thức. Dù sao ta đoạn thời gian trước là 'hung thủ giết người', ta muốn hoàn toàn tẩy thoát tội danh.

Ngụy thân cả kinh, ngồi phịch ở địa thượng: "Không có khả năng, ta rõ ràng đã rửa -."

Ta châm chọc - cười nói: "Ngu dốt, căn bản rửa không sạch -. Ngươi cho là mình làm được thiên y vô phùng sao? Lần sau hãm hại biệt tìm lộn đối tượng. Nói cho ngươi, chỉ cần ngươi làm, sẽ có chu ti mã tích."

Phúc bá vui mừng địa đạo: "Mai lão bản, ngươi nhận lấy ta đây cá đồ đệ ba?" lại lộ một tay, hắn càng muốn học.

"Phúc bá, ta cũng không phải ngọc tặc, nhất định tùy tiện thử một lần mà thôi." Ta gấp khó khăn - nhìn hắn, ta thật sự sẽ này mấy chiêu.

"Không không không, Mai lão bản - bản lãnh ta kiến thức, nhận lấy ta đi." Hắn kích động - nhìn ta.

"Phúc bá, ta nhất định một cái thương nhân, ngươi bái ta làm thầy làm cái gì? Những... này biết ta là từ thư thượng xem ra -." Khó được ta không xuy ngưu nói là bản thân thăm dò đi ra -.

"Cái gì thư?" Hắn rất có hứng thú - vấn. 《tây oan tập lục》, tác giả Tống từ, nói hắn biết không?

"Đó là một quyển có một không hai kỳ thư 《tây oan tập lục》, là một vị nổi tiếng - đề hình quan Tống từ sở trữ, chính là quyển sách này đã phá." Hắn nhìn không thấy tới, thuyết phá nhượng hắn chết tâm.

"Mai lão bản nhất định xem, có thể hay không giáo giáo lão hủ?" Ta cũng không phải giáo sư.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Ta về nhà thanh mấy người đặc thù - phương pháp viết xuống lai, để cho ngươi nhìn ba." Ta dám cam đoan nếu như không đáp ứng, hắn hội một mực quần quít lấy ta.

"Thật tốt.." Hắn liên tục gật đầu.

Từ Ngụy gia đi ra, hồi lâu chen miệng vào không lọt - tề hạo rốt cục đạo, "Tống từ là ai?" Hắn vẫn còn đối cái...này cảm thấy hứng thú a.

"Một vị rất giỏi - pháp y học gia, một vị thanh liêm ngay thẳng, đồng tình, chăm sóc dân tình, bất úy quyền hào, quyết sự quyết đoán thật là tốt quan. Hắn sửa lại án xử sai hứa rất nhiều đa - thiên cổ kỳ oan, hắn - khám nghiệm tử thi phương pháp, một mực truyền lưu mấy ngàn năm. Tóm lại, ta rất bội phục hắn."

"Hắn là các ngươi cái...kia niên đại - nhân?"

"Không, cần phải là chúng ta cái...kia niên đại - người cổ đại." Hắn, nói không rõ sở.

"Ngươi thanh hắn - khám nghiệm tử thi phương pháp viết xuống lai, ta hạ chỉ ban hành thiên hạ thế nào?"

Ta nghiêm túc - gật đầu: "Ân, ta cũng hy vọng thiên hạ có thể thiếu một ít tù oan. Cứ ta biết đến không nhiều lắm, có lẽ hữu dụng."

Ta tiếp tục nói: "Được, ngươi hiện tại có tính toán gì không. Bên này chuyện tình đô giải quyết, có mẫn Tri phủ cùng thiệu cảnh, không người nào dám gặp khó khăn ta."

Tề hạo dễ dàng cười một tiếng: "Cùng ngươi."

Ta tiếu: "Theo ta? Ngươi không phải dự định cả đời đều ở nơi này theo ta ba? Không cần giang sơn?"

Hắn nửa thật nửa giả địa đạo: "Có quyết định này."

"Ngươi nếu là có cái...này ý nghĩ tốt nhất bỏ đi, bởi vì ta đã đón nhận sự thật, đón nhận ta bụng lý - hài tử hắn cha không ngừng có chúng ta hai cái chuyện thực." Ta khó được nghiêm túc.

Hướng tới thường giống nhau, hắn tướng gât gao ôm lấy ta không lưng, cười nói: "Ít nhất, ta hiện tại muốn cùng ngươi, mãi đến hài tử xuất thế."

"Chính là..."

"Đừng nói chính là, triều trung việc ta tự nhiên hội xử lý, ngươi yên tâm đi." Đối thủ đoạn của hắn ta yên tâm, chính là trong lòng tổng còn có như vậy một tia lo lắng, cũng không biết tại sao.

Ngụy thân tội giết người danh thành lập, lưu lưu đầy biên quan làm cu li, trọn đời không được trở về. Gia sản toàn quy kỳ cha mẹ sở hữu, tương lai do hắn ấu tử kế thừa. Cái...này phán quyết, đương nhiên là ta làm chủ -. Tên hỗn đản này rốt cục chiếm được trừng phạt, hắn sống trong nhung lụa nhiều

năm như vậy, làm cu li so sánh giết hấn còn khó hơn thụt. Ta thân thù thanh nguyệt thân tống thôi thượng tuyệt lộ, cũng không biết cha nuôi cùng mẹ nuôi có thể hay không oán hận ta? Dù sao đó là bọn họ con độc nhất.

Tại tiếp lời phán quyết - đệ 2 thiên, cha nuôi mẹ nuôi tự mình đến nhìn. Bọn họ tỏ vẻ cảm ơn trong tay ta hạ lưu tình, giết người là đền mạng -, lưu đầy đó là tiểu -. May là, bọn họ không có trách ta nha. Mẹ nuôi đối ta giỏi, ta thật sự không đành lòng nằng khỗ sở, chính là ai kêu nguyệt thân làm chuyện xấu. Cha nuôi lớn tuổi, không muốn quản lý nhiều như vậy cửa hàng, cho nên rất nhiều đều bị ta ra mua. Ta thành danh phù kỳ thực - tề châu thủ phủ, thông thường cửa hàng - tên đó viết ta 'mai' tự. Kết quả này, là ta đã sớm ngờ tới -.

Bọn họ bàn vào nguyệt thân - tòa nhà, nguyên lai tọa phòng ốc giá thấp xuất ra bán bán cho ta, hiện tại đã là 'Mai phủ'. Nguyệt thân gia nha hoàn có nhiều rất, mẹ nuôi thanh họa họa cờ hoà nhi lưu cho ta. Tại lão Mã - dưới sự trợ giúp, lại chiêu nhìn một nhóm nha hoàn, đầu bếp đẳng nhân. ...nhất quá phận chính là, tề hạo thanh tề châu nổi danh nhất - thầy thuốc thỉnh về đến nhà lý, chuyên nghiệp chiếu cố ta, vẫn còn thanh nổi danh nhất - bà mụ lý bác gái cũng biết đi. Bái thác, đây không phải hoàng cung, lớn như vậy thủ bút làm chi. Tận lực thanh trí nhớ ở chỗ sâu trong đó oạt lại đây, rốt cục tả một ít đồ cấp phúc bá. Ta là cả người thành thật, tại tác giả danh nơi đó ta viết - chính là Tổng từ. Phúc bá nhìn sau, N thứ tới cửa nói cảm ơn. Còn như ban phát chuyện tạm thời còn không làm, tề hạo trước mắt - thân phận cũng là bình dân, tất cả chờ hấn hồi cung sau này nói nữa.

Bởi vì sản nghiệp tăng nhiều - duyên có, vân dung mỗi ngày bận tới mảy tới mặt, lão Mã cũng là trên cơ bản tại chạy chậm. Công việc quy công việc, vân dung cũng không có quên bản thân - chuyện tình. Hiện tại miễn Tri phủ biết thiệu cảnh - đặc thù thân phận, cũng không dám mệnh lệnh hấn. Mà ta có lạc kinh thiên bảo vệ, hấn tự nhiên là dễ dàng. Cũng không có việc gì liên đi theo vân dung bào, có rảnh rồi hai người tự ra đi ước hẹn cái gì -. Dù sao hấn cùng vân dung đã không phải bí mật gì, toàn tề châu cũng biết, lại có cái gì hảo kiêu dè -.

Mẫn Tri phủ phi thường - nghe lời, thanh sở thu hoạch hồi lộ tương đương thành ngân phiếu, giao cho tề hạo, còn nói na (nọ) kêu lên chúc quốc khó. Gần nhất thanh sở hữu động lại - vụ án toàn bộ lấy ra nữa thẩm tra xử lý, có nhân cáo trạng tuyệt đối quyết định công chứng. Tóm lại hấn hiện tại là một quan tốt, phi thường phi thường tốt, khoái vượt qua Hải Thụy. Tề hạo khảo sát hấn dĩ vãng - chiến tích, kỳ thật cũng không tệ, nhất định có điểm tham. Lần này cái ta quy chánh, dự định cho hấn cơ hội, điều đến kinh thành nhậm chức. Bất quá hấn cự tuyệt, hấn liên nguyện ý làm cái...này Tri phủ. Lý do là, trước kia không đầy hứa hẹn tề châu dân chúng mưu phúc, muốn dùng cuộc sống sau này lai đền bù.

Dụ dỗ câu lạc bộ đêm - sinh ý hảo vô cùng, Nguyệt nhi hoa khôi cũng đỏ tía, trang sức màu đỏ phùng - cũng là mỗi ngày chật ních, hơn nữa mặt khác cửa hàng, gần nhất phát điểm tiểu tài. Mục tiêu của ta nhất định đệ nhất thiên hạ phú, nhượng Tề Quốc thủ phủ sửa họ Mai.

Đào mắt đã là thập nhất nguyệt, mang thai đã có tám người nhiều tháng. Thân thể rất công kên, tẩu khởi lộ một điểm cũng không phương tiện. May mẫn bụng lý - bảo bối rất ngoan, ta vẫn quá ngon ngủ ngon. Ta rất may mắn cực cùng nghe lời, giống ta nhẹ nhàng như vậy - mụ mụ vẫn còn thật không đa.

Ý thú các nội, ta nằm ở trên giường ngủ gà ngủ gật. Gần nhất càng ngày càng dễ dàng làm liên lụy, tùy tiện nhất tháng đã nghỉ ngủ, đôi khi vẫn còn lưu nước miếng. Đồ làm mụ mụ, còn có này thói quen, na (nọ) gọi một cái dọa người a.

"Ảnh nhi." Tề hạo không biết đến lúc nào đã tiến vào.

Ta mở mắt, cười híp mắt - vấn: "Làm sao vậy? Lại cùng lý bác gái học cái gì thang đơn cho ta quất a?" Đây ba tháng, hấn quả thực là cu li. Từ mới đến muộn không rời thân - chiếu cố ta, chỉ cần nghe nói ăn cái gì đối hải từ mới có lợi, nhất định lập tức cho ta làm ra, hơn nữa là tự mình động thủ. Có đôi khi ta nghĩ, cứ như vậy cả đời thật tốt a. Chúng ta chỉ là bình thường - vợ chồng, né ra quyền lợi - đấu tranh, thật sự rất tốt.

Hấn lắc đầu: "Cũng không phải."

"Có chuyện gì nói với ta." Nhìn hấn về mặt ta cũng biết có chuyện.

Hấn thật sâu hít một hơi, nói: "Ngọc tình truyền đến tin tức, mẫu hậu bệnh trọng, chỉ sợ.. Không lâu vu nhân thế." Lòng ta lý căng thẳng, cái...kia bày mưu nghĩ kế nhiều năm, nghe nói là ta mẹ kiếp lão thái thái không được? Nàng mặc dù có lỗi với nghiêm mật, nói như thế nào cái...này thân thể cũng là nàng sinh - ba. Hơn nữa nàng đối ta giỏi, không có cảm giác na (nọ) mới là lạ.

Ta từ trên giường ngồi dậy: "Lên đường hồi kinh." Ban đầu ta na (nọ) phiên nói được cũng quá tuyệt, hy vọng tự mình cùng nàng nói xin lỗi, muốn nàng có thể chết được nhắm mắt.

Tề hạo nhìn - cao nguy hiểm động tác, vội nói: "Không được, người sắp sinh, không thể chạy đi." Không có gì bất ngờ xảy ra nhất định cái...này thanh nguyệt bên trong chuyện tình.

Ta về mặt đau khổ: "Chính là... Ta nghĩ theo nàng nói đúng không khởi a."

"Không được, quá nguy hiểm, trên đường ra ngoài ý muốn làm sao bây giờ." Hấn hoàn toàn - không chính xác ta đi.

Ta sốt ruột đến độ khoái khóc, "Nói như thế nào nàng đều là mẹ ta, nàng thật sự đi, ta sẽ áy náy cả đời -."

Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của ta bồi, an ủi nói: "Không có người cái...này nữ nhi, còn có ta cái...này nuôi con kiêm con rể."

Ta biệt khổ căn môi xỉ, nói: "Chính là, nàng muốn gặp ta a, chúng ta cần thận một điểm cần phải không có chuyện gì ba?"

"Không được, người không thể đi, nếu như ta không có đoán sai, này mấy tháng kinh thành sẽ không thái bình. Người thật tốt sống ở chỗ này, ta nhượng thiệu cảnh cùng lam lệ bảo vệ người." Hấn nói xong quyết tuyệt, ta biết hấn sẽ không nhượng ta có cơ hội phản bác. Chính là.. Nói cái gì nhượng lam lệ bảo vệ ta? Lam lệ, liễu tuyệt mỹ, trình diễn oánh đã mất tích đã lâu rồi.

"Lam lệ ở đâu? Ta đã nửa năm không có nhìn thấy nàng. Còn có, ngươi cứ nói kinh thành không yên ổn có ý tứ?" Ta gắt gao theo dõi hắn, hôm nay tốt nhất cho ta nói rõ ràng.

Hắn thấy tránh không khỏi đi, nói: "Lam lệ cùng điểm oánh tại Dược Vương Cốc."

"Ta cũng không biết, làm sao ngươi biết -?" Quái, hắn như thế nào sẽ biết? Hắn đến lúc nào theo lam lệ biết?

"Ta mời nàng sống ở Dược Vương Cốc bảo vệ điểm oánh."

"Tại sao phải bảo vệ điểm oánh?" Có điểm ghen nha.

"Bởi vì liễu tuyệt mị cho ta làm việc, ta phải thế hắn bảo vệ tốt điểm oánh." Quan hệ phức tạp.

"Tại sao lam tỷ tỷ cùng liễu tuyệt mị hội nghe lời ngươi nhỉ?"

Hắn cười thần bí: "Ta đáp ứng liễu tuyệt mị một cái điều kiện, hắn vì báo đáp của ngươi ân cứu mạng, cho nên thay ta làm việc. Đáp ứng ngươi lam tỷ tỷ một cái đồng dạng điều kiện, cho nên hắn bảo vệ điểm oánh."

"Điều kiện gì?" Ta quyết trứ miệng, một bộ cộp mẹ - bộ đáng.

Hắn xoa bóp mặt của ta: "Sau này nói cho ngươi."

"Ngươi tốt nhất thanh chuyện trải qua toàn bộ nói cho ta biết, tại sao ngươi hội kiến đến liễu tuyệt mị cùng lam tỷ tỷ? Tại sao bằng hữu của ta đô biến mất? Ngươi làm cái gì?" Ta nói gần nhất các bằng hữu của ta tất cả đều biến mất, nhất định là tại bạn cái gì đại sự, lại hết lần này tới lần khác gạt ta.

"Nếu như ta không nói cho ngươi, ngươi hội phiền ta một ngày. Ngươi nhượng dật phong, liễu tuyệt mị, lam lệ cùng nhau thế ngươi tra thương khung chuyện có phải hay không? Dật phong nói ra sự tình - trải qua, bị ta ở lại trong cung tọa trấn. Kỳ thật, ta là nghĩ cho hắn cùng ngọc tình chế tạo cơ hội, miễn hắn theo thương ngươi." Nói tới đây, hắn gian trá cười một tiếng, nguyên lai là như vậy a. Cho bọn hắn chế tạo cơ hội, không tệ - chủ ý.

"Ngươi lam tỷ tỷ cùng liễu tuyệt mị vì biết là ai hại ngươi, đến nội vụ đi thăm dò tiêu dao tán - lĩnh ghi chép, kết quả bị đương tác thích khách cấp bắt. Ban đầu ta đi tương giang - lúc, kinh thiên cùng ta đi cùng -. Hắn biết lam lệ cùng ngươi tình đồng tỷ muội, đem bọn họ lưỡng áp đến ta na (nợ). Ta tam hù lưỡng trá - để cho bọn họ nói ra mục đích, biết bọn họ vì ngươi dám sấm hoàng cung sau, thỉnh bọn họ bang cá tiểu công việc mà thôi." Tiểu công việc? Ta xem vị tất a.

"Gấp cái gì? Nói thật?"

"Nhượng liễu tuyệt mị làm bộ đầu nhập vào thương khung làm nội ứng." Cái gì cái gì? Cái này gọi là tiểu công việc, đó là không cẩn thận liền đã đánh mất mệnh mệnh chiếu cố. Không trách được lúc mới bắt đầu hắn thuyết có nhân quạt gió thổi lừa ni, này nhân nhất định tuyệt mị a, tuyệt mị hiện tại kiên nằm vùng đi. Từ xã hội đen lão Đại đổi nghề làm triều đình - nằm vùng, đổi nghề sửa được đủ hoàn toàn a.

"Lam lệ nhỉ? Nhất định bảo vệ điểm oánh?" Ta nghiên suy nghĩ con ngươi, hiển nhiên không phải rất tin tưởng.

"Liễu tuyệt mị vì báo đáp của ngươi ân cứu mạng, nguyện ý thay ta làm việc. Nhưng là không yên lòng của ngươi điểm Oánh tỷ tử, muốn ta tại hắn trở về trước bảo vệ điểm oánh chu toàn. Cho nên, ta lại đáp ứng ngươi lam tỷ tỷ một cái điều kiện, muốn nàng tại tuyệt mị trở về trước bảo vệ điểm oánh. Điểm oánh đã táng vào phi lăng, không thể an bài tại trong cung, có lam lệ bảo vệ là an toàn nhất -." Lòng ta lý cái...kia khí a, hắn như thế nào có thể lấy danh nghĩa của ta, nhượng bằng hữu của ta đi bán mạng nhỉ? Đến bây giờ, hắn cũng lợi dụng ta.

Ta hừ lạnh một tiếng: "Ngươi như thế nào có thể như vậy? Lợi dụng bằng hữu của ta vì ngươi bán mạng, ngươi phải như thế nào lúc mới có thể không lợi dụng ta?"

Tề hạo chấp khởi tay của ta, "Ta không phải lợi dụng ngươi, chỉ là xin - bằng hữu hỗ trợ mà thôi. Bọn họ vì của ngươi hạnh phúc, cho nên đáp ứng ta." Không rõ, hạnh phúc của ta? Có phải hay không theo cái điều kiện kia có liên quan?

"Thanh điểm oánh dẫn tới nơi này lại là tốt a, tại sao muốn dọa hồi Dược Vương Cốc? Còn không theo liên lạc." Lâu như vậy không có thấy, quái nghĩ các nàng -

Hắn vẻ mặt vô tội: "Này phải quan chuyện của ta, là các nàng lưỡng bản thân trở về -. Ta chỉ muốn nàng bảo vệ điểm oánh, cũng không thuyết mặt khác." Cũng có điểm không tin a.

Ta mẫn trứ môi, nói: "Nói cho ta biết, ngươi cứ nói kinh thành không yên ổn? Rốt cuộc là có ý tứ?"

Hắn cười cười: "Không có gì, ngươi yên tâm tốt lắm. Ngươi chỉ cần chiếu cố tựa-hình-dường như mình, nhượng ta không có buồn phiền ở nhà." Vừa nghe cũng biết là đại sự, phỏng đoán là Trữ vương có động tác. Bức vua thoái vị? Bình biến? Chính biến? Đương hoàng đế ...nhất đầu đầu - nhất định cái...này.

Ta trịnh trọng - gật đầu: "Yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho ngươi có buồn phiền ở nhà -, ngươi muốn làm gì buông tay đi làm. Ta cùng hài tử, vĩnh viễn - duy trì ngươi. Bên cạnh ta có nhiều như vậy có thể tin - nhân, ngươi không cần lo lắng. Chính là ngươi muốn đi làm rất nguy hiểm chuyện tình, nhất

định phải bảo vệ tốt bản thân."

Hắn giúp ta loát loát tóc, tại ta trên trán hôn thoáng cái: "Hội -, kinh thiên đã chuẩn bị tốt. Ta lập tức động thân, ngươi muốn chiếu cố tựa-hình-dường như mình."

"Hào, ta đáp ứng ngươi, chiếu cố hảo chính mình, cũng chiếu cố hảo hài tử." Cho tới bây giờ, ta tài cảm giác được bản thân giống như cá hiền thê lương mẫu. Ta mai ảnh, một mực đều là vô ảnh vô tung -, ta cho là bản thân sẽ không thuộc về bất luận kẻ nào. Hiện tại ta thuộc về hắn, chân chính - thuộc về.

Tay của hắn khẽ vuốt ta - hai gò má, quyến luyến - nhìn ta: "Chờ ta."

Ta chịu đựng nước mắt dùng sức gật đầu: "Hào, nhất định, ta nhất định sẽ không nhượng bản thân thiếu một sợi tóc." Chúng ta luôn tại phân biệt, cũng không biết đây là lần thứ mấy.

Ta thường xuyên nói láo, nhưng là cái...này hứa hẹn là thật sự, nhất định sẽ không nhượng bản thân thiếu căn tóc. Đạt được ta xác định - đáp án, hắn cũng dứt khoát - khởi hành rời đi. Na (nọ) phân quả cảm, cương nghị, đều là một cái để vương cai có. Ta tin chắc, hắn nhất định phải lưu danh muôn đời - thiên cổ minh quân.

Ta thương hắn, không thể phá hắn, có phải hay không? Hắn có thể cho ta không cần để vị, ta tại sao liền không thể lui một bước ni? Yêu một người, là yêu cầu nỗ lực -.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 17: khó sanh

Năm ngày sau này, lam lệ cùng diễm oánh rốt cục tới. Lam lệ mang đến rất nhiều trân quý dược liệu, nhân gia nói như thế nào cũng là y tiên, ...nhất không thiếu - nhất định trân quý dược liệu. Diễm oánh làm rất nhiều áo lót phục, làm công phi thường chỉ hảo. Ta ngay cả nữ hồng là cái gì cũng không biết, đừng nói làm y phục. Mặc dù đã sớm mua nhất đồng lớn, cuối cùng không bằng làm thật là tốt a.

Lúc này, ta cảm diễm oánh làm - y phục, bảo bối - nhìn tới nhìn lui. Dường như đã mặc ở hài tử trên người giống nhau, trong lòng đã sớm nhạc nở hoa rồi.

"Ngươi đã nhìn một canh giờ." Ta thanh lam lệ - trân quý dược liệu tùy tiện nhất mắt, khước cảm y phục bảo bối, nàng sớm đã có ý kiến.

Ta cười hắc hắc: "Diễm oánh, lam tỷ tỷ ghen tị."

Diễm oánh trước sau như một tao nhã - đạm tiểu: "Lệ - dược liệu so với ta - y phục trân quý hơn nhiều, hảo một ít đều là nàng mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng thái tới, ngươi khen ngược, khán cũng không nhìn liếc mắt, nàng không ăn giấm mới là lạ." Trân quý dược liệu không phải dễ dàng như vậy được -.

"Ngươi nha, đều phải làm mẫu thân - người, cũng cợt nhả -, không có một chút đứng đắn dạng." Ta đều nhanh 30, liền như vậy ba, ta đây gọi tính trẻ con chưa hẳn.

"Phải? Ai quy định làm mẫu thân lại không thể lấy là như vậy về mặt. Ta sẽ một bộ tiểu hài tử - về mặt, mới có thể giáo dục hài tử." Đây cũng không phải là ngại biện, cố gắng cùng hài tử làm bằng hữu, mới có thể thân cận -.

Lam lệ thấy ta một bộ bất trị - về mặt, bất đắc dĩ - lắc đầu, "Nghe diễm oánh nói ngươi tại trong cung rất có thủ đoạn, chính là ta thấy thế nào đô cảm giác được ngươi nhất định cá tiểu nha đầu mà thôi." Đối phó nữ nhân - thủ đoạn toán cái gì? Ta vẫn còn tham gia vào chính sự ni.

"Nhìn cái gì không thể chỉ nhìn bề ngoài, đừng xem ta hiện tại chỉ là cá tiểu nha đầu mà thôi. Tại đại sự trước mặt, tuyệt đối có thể gặp không sợ hãi." Không phải xuy nгу, ta đích thật là như vậy -. Tại thương trường nhiều năm như vậy, xem như một loại bản năng phản ánh ba.

"Hiện tại trong thành đô truyền lưu trữ của ngươi khám nghiệm tử thi thủ pháp, chúng ta vừa vào thành chợt nói. Thật không không nghĩ tới, ngươi cư nhiên dám khám nghiệm tử thi? Hơn nữa phương pháp đặc biệt." Diễm oánh phi thường thương thức - nhìn ta, liền nâng cái loại...này nhu nhược nữ tử, phỏng đoán nhìn thấy thi thể liền ói ra, theo vân dung một cái dạng.

"Biệt khoa ta, ta đều nhanh thẹn thùng." Ta nói khoác mà không biết ngượng - vừa nói.

Luôn luôn tương đối hiểu rõ ta bản tính - lam lệ cười nói: "Phải? Ta không tin a."

"Lam tỷ tỷ, tề hạo đáp ứng ngươi điều kiện gì?" Cái vấn đề này mau đưa ta cấp khổn đi vòng đã chết.

Lam lệ tương đối mập mờ - cười cười: "Người rất nhanh sẽ biết, nhưng là hiện tại không thể nói cho người." Có âm mưu a, có âm mưu a, tất cả mọi người biết, nhất định gạt ta, ta là ngu ngốc sao?

Khán lam lệ nơi này sao không được cái gì, ta về mặt nhìn nọt - chuyển hướng điểm oán. Còn không chờ ta mở miệng, nàng liền cố ý cai đầu dài biệt triều một bên, tự tiểu phi tiểu - về mặt. Dựa vào, chính ta ư?

"Ách, lam tỷ tỷ, người cùng tuyệt mị tại sao dám đi sầm hoàng cung ư? Phải biết rằng bắt được chính là rất nguy hiểm -." Tĩnh, vẫn điểm không quan trọng -.

"Người là muội muội, người thông chuyện, tự nhiên muốn làm hảo." Nàng một bộ không yên lòng - thời gian.

Ta liền cảm giác được các nàng gạt ta không, nhảm ta như thế nào vấn, các nàng nhất định không nói, phiền phức a. Ta liền không tin hỏi không ra lai, cố gắng lên, cố gắng lên, cố gắng cố gắng! Nhất định có thể hỏi đi ra -.

lại qua tứ ngũ nhật, thiên dần dần lương. Thân thể quá nặng, ta trên cơ bản không ra khỏi cửa, cả ngày oa tại ý thúy các. Vân dung mỗi ngày bận tới mảy mảy, may mắn có điểm oán cùng lam lệ theo ta trò chuyện. Có lam lệ cái... này đại y tiên tại, cái... kia đại phu rốt cục vinh quang về hưu. Lam lệ y thuật là không có gì thuyết -, nhất định dài dòng điểm. Tâm huyết dâng trào sẽ bắt mạch, trên cơ bản suốt ngày đi theo ta. Ta là mang thai, cũng không phải cái gì bệnh nan y, lỏng như vậy thần kinh hề hề - làm cái gì.

Rốt cục tại hôm nay, ta bắt ra nhất đại đánh hội viên tạp, nhượng vân dung mang theo các nàng lưỡng trên đường phố đi. Ta bị nàng phiền - không được, ly ta xa một chút thật là tốt.

Mới vừa rồi lam lệ xuất môn - lúc cho ta đôn thang, nhượng họa họa cho ta đi đoan. Ta một cái nhân nằm ở tháp thượng, nhìn ngoài cửa sổ - thu ý. Ta tự tự mờ ảo, không có chủ ý tới có nhân đi vào.

"Sang năm - hôm nay, chính là người môn(nhóm) mẫu tử - ngày giỗ." Một cái âm lãnh - thanh âm tại ta bên tai vang lên lai. Ta mãnh liệt ngẩng đầu, một cái nha hoàn trang phục - nữ tử nhìn ta cười lạnh. Mới vừa rồi na (nọ) nói là nàng thuyết - sao?

Ta bản năng - từ trở mình khỏi lai, nói: "Người là ai? Tại sao muốn giết ta?"

"Hong nhi tỷ tỷ đã thua bởi trong tay người, hôm nay ta nên vì nàng báo thù." Nguyên lai là Trữ vương - nhân, ta - lão Thiên, hôm nay ta thật không sẽ chết ở chỗ này ba? Người chết yêu, sau này đừng làm ta xem đến người.

Ta gắt gao toàn bắt tay vào làm chỉ, mãnh liệt trườn một hơi, cao giọng nói: "Cứu mạng a...." Nếu là tại bình thường, ta đánh chết người. Hiện tại hết lần này tới lần khác thân thể trọng, thương đến hài tử làm sao bây giờ.

Cứu mạng cương nói xong, nàng kia trong tay đã một cái chùy thủ hướng ta đã đâm lai. Ta nhất dùng sức thiểm, kết quả từ tháp thượng lăn xuống, "A..." Bụng của ta, vì không xúc phạm tới hài tử, tay trực triều địa, thoáng cái xanh tại địa thượng. Còn không phản ánh lại đây, nàng kia - chùy thủ lại đã đâm lai. Ta xem chuẩn nàng kia - chân, dùng sức sủy qua.

"A.." Nàng kia bị ta nhất sủy té trên mặt đất, chùy thủ phát ra thanh thúy - tiếng vang âm. Thấy nàng nhất đảo, ta dùng sức đứng lên tự vãng ngoại bào, vừa chạy vừa kêu to cứu mạng.

"Người cái... này tiện nhân..." Nàng kia cũng cầm lấy chùy thủ đuổi theo, ta quỳnh lên giẫm lên đến vậy, thoáng cái ngã trên mặt đất. Bụng mơ hồ làm đau, lưng cũng toan khốn khỏi lai. Ta cương suất thượng, nàng kia - chùy thủ đã đâm tới. Mắt thấy chùy thủ ly ta càng ngày càng vào, sáng ngời - hàn quang hoành được ta mắt mở không ra. Mắt thấy sẽ muốn đâm tới ta, nàng kia - tay đã bị nắm.

Tiếp theo ta xem đến thiệu cảnh từ ta phía sau nhảy ra, cùng nàng kia đánh nhau. Chết tiệt, người tới sớm một chút liền không có việc gì. Suốt ngày cùng vân dung lêu lổng, thanh bảo vệ chuyện của ta quên đến sau đầu đi.

"Tiểu thư.." Họa họa cờ hoà nhi vội vàng đỡ lên ta. Ta căn bản không có khí lực đứng lên, gắt gao cắn nha hàm răng, đầu Đại Hãn châu lăn xuống lai, bụng đã đau đến ta khoát điên cuồng. Cầm lấy họa họa - tay, tương tay nàng đỏ khắp xuất huyết.

"Tiểu thư.." Nàng lo lắng - vấn.

"Muốn sinh, mau đưa.. Bà đỡ tìm.. Lai." Nước mắt phản trữ hãn thủy cùng nhau nhỏ lai.

"Sao nha..." Hai cái nha đầu thanh ta phù đến trên giường, họa họa vội vàng đi ra ngoài thỉnh bà đỡ.

"Nấu nước." Mặc dù không có sinh qua, ta cũng biết nước nóng.

Này vài, đối với ta mà nói quả thực nhất định ác mộng, chỉ cảm thấy đau đến ta nghĩ tự sát, một cổ ẩm áp - chất lỏng chảy ra, tiếp theo trong đầu mơ mơ màng màng -.

"Phu nhân, dùng sức a..." Bà đỡ run rẩy - hô.

"Tiểu thư.... Dùng sức.." Họa họa biên khóc biên hô.

Ta chịu đựng đau đớn, một lần lại một lần - dùng sức, một lần lại một lần - đau đến đã bất tỉnh. Ta không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy ta sắp tử, nếu như thật sự đã chết trái lại hảo, chính là tại hư thoát sau này, lại tỉnh lại.

"Ta không tiếp, phu nhân là sinh non, sinh không dưới lai a." Mơ hồ trung, ta nghe được bà đỡ khóc thút.

"Không được, cứu cứu ta - hài tử." Ta mặc dù đau đến muốn chết, khước cũng có ý thức -, không thể để cho hài tử thu thương tổn.

"Người dám, cho ta tiếp." Đó là lam lệ - thanh âm, nàng lạnh lùng - uy hiếp trứ.

Bà đỡ cũng vừa khóc vừa nói: "Tiểu thư, đồ đã hai ngày, chỉ sợ sinh không dưới lai. Cho dù thật sự muốn đỡ đẻ, đại nhân hài tử chỉ có thể bảo một cái."

"Hai cái đều phải." Vân dung hỗn hên - tiếng la.

"Để cho ta tới, người giúp ta." Lam lệ như vậy tuổi trẻ, lại không có sinh qua hài tử, được không?

"Cô nương, người cũng không được -, muốn hài tử cũng đại nhân, khoái quyết định đi."

"Tránh ra, ta nhất định được xưng y tiên, tránh ra.... Ta lai."

"Tiểu thư, người không được -."

"Ta cho người biết, nàng là đương kim - hoàng hậu, nàng cùng hài tử ai muốn có tốt ngạt, tru người cửu tộc, tránh ra." Lam lệ đã sốt ruột được sắp điên rồi, liều lĩnh - kêu to.

"Muội muội, dùng sức." Đây là ta hôn mê trước nghe được - câu nói sau cùng.

Mệt mỏi quá, này vừa cảm giác ngủ thật sự thoải mái, không biết ngủ bao lâu. Chỉ cảm thấy cả người đau nhức, hôn hên ách ách....

Ta suy yếu - mở mắt, nhân ảnh đều là mơ mơ màng màng -, dùng sức nháy mắt con người, thấy vô số trương quen thuộc - mặt. Vân dung, lam lệ, diễm oánh, còn có ráng màu, lam lệ chính tỉ mỉ - cho ta lau đi mồ hôi trên trán.

"Hài tử.." Ta nắm lam lệ - thuyết, suy yếu - vẫn. Mẫu thân thiên, ta đệ nhất cá nghĩ đến - nhất định hài tử.

"Người nhìn, là một nữ nhi.." Diễm oánh ôm một cái khả ái - hài tử, mặt mày mỉm cười đặt ở ta trước mắt. Ngũ quan xinh xắn, da thịt như tuyết, tràn ngập linh khí mắt nhỏ chính nhìn ta. Mặc dù là sinh non, bởi vì ta mang thai trong lúc tương đối có thể ăn, cũng theo thông thường trẻ mới sinh giống nhau đại. Ngón tay vẫn còn ngâm trong miệng, ăn được chính hương. Trưởng thành tuyệt đối là một mỹ nữ, hơn nữa theo giống nhau tham ăn. Ta một mực muốn cá nữ nhi, hôm nay như nguyện.

"Tam muội, tên gọi là gì?" Vân dung lộng lộng nàng thương cảm - khuôn mặt nhỏ nhắn, triu mến - vẫn.

"Thần nhiên." Ta suy yếu - phun ra hai chữ. Thần nhiên tự đắc, không bị trời buộc cùng ràng buộc. Tên này là ta đã sớm nghĩ tới -, nếu như là cô bé, nhất định phải gọi tên này.

"Tên rất hay." Diễm oánh đầu tiên cười rộ lên.

"Ta hôn mê bao lâu?" Nhìn bên ngoài sau này là hoàng hôn, lại mơ hồ nghe được cái gì hai ngày hai đêm.

Lam lệ nói: "Người hôn mê đã ba ngày, hiện tại không có việc gì, không có việc gì."

"Là tỷ tỷ người đã cứu ta cùng hài tử?" Ta mặc dù mơ hồ. Còn không hoàn toàn mất đi ý thức.

Lam lệ mỉm cười gật đầu: "Là, chính là ta không phải thần nhiên - di nương sao? Cảm ơn lời này liền miễn." Vẫn còn chân hiểu rõ ta, biết ta lại muốn thuyết cảm ơn.

"Tỷ tỷ, na (nọ) thiên ám sát ta - nữ cá nữ nhân thế nào?" Từ nữ nhân, thiếu chút nữa hại ta nhất thi lường mệnh, ta sẽ không bỏ qua nàng -.

"Đã bắt được, trải qua thẩm vấn, nàng tự xưng là Hồng nhi - muội muội. Tối ngày hôm qua, tại trong đại lao uống thuốc độc tự sát." Tự sát? Tiện nghi nàng, từ nữ nhân.

Ta nhắm mắt lại, nói: "Na (nọ) tính, chết tiết Trữ vương, này bút trưởng, ta sớm muộn theo hán toán." Hại ta nhiều như vậy thứ, ta nhất định sẽ tìm trở về -, nhất định sẽ.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng nghĩ những... này phiền lòng sự." Lam lệ vội vàng cười an ủi ta, "Người nhìn, thần nhiên đa xinh đẹp, cho giống nhau." Nàng lam lệ mới thật sự là - đại mỹ nữ nì, cùng nàng so với, ta kém đến quá xa.

Một mực không biết làm trong tháng là cái gì cảm giác, lần này cuối cùng là tự mình thể nghiệm. Nếu như dùng hai chữ để hình dung, đó chính là --- chịu tội. Làm trong tháng so sánh ngòi tù vẫn còn chịu tội a, không thể quá phận đi lại, chỉ có thể nằm, vẫn không thể hống gió, không thể này, không có thể ăn na (nọ). Vì thân thể của mình, ta nhẫn, ta nhẫn, ta dùng sức nhẫn....

Ở trên giường nằm 23 thiên, tại lam lệ - cho phép hạ, ta rốt cục có thể khỏi lai đi lại. Mặc dù vền vền có thể ở ý thú các lý tùy tiện đi một chút, không thể đến trong vườn đi, chính là có thể tẩu ta đã cảm giác được thỏa mãn. Ta trời sanh nhất định thành viên tích cực sợ nhất - nhất định muộn, làm trong tháng thật sự rất khổ cực. May mắn gần nhất mẹ nuôi, ôn nhu, lam lệ, điểm oánh đẳng nhân tất cả đều chuyên nghiệp theo ta, nếu không ta sẽ muộn từ.

Đi một hồi, thân thể không có như vậy toan. Ta sống động thoáng cái thân thể, nói: "Ta hiện tại nhớ...quá đánh nhau a."

"Đánh nhau?" Điểm oánh gương miệng, kinh ngạc phải nói không ra nói lại.

"Đúng vậy, đánh nhau có thể sống động thân từ a. Lam tỷ tỷ, ngươi theo ta đánh nhau." Ta biết không có khả năng, thuận miệng nói một chút mà thôi.

Lam lệ lập tức không nề mặt: "Không được, ngươi hiện tại tại làm trong tháng, trăng tròn sau này nói nữa." Cũng biết phải như vậy.

Hôm nay đã là 12 nguyệt, thiên bắt đầu tuyết rơi. Trong phòng là đỉnh ẩm áp, bên ngoài chính phiêu trữ tuyết ni. Ta cười hắc hắc: "Nhớ...quá đi ra ngoài khán tuyết a."

Lam lệ mặt bần được lợi hại hơn, "Hồ nháo." Như thế nào cảm giác nàng hảo hảo a, lòng ta lý tuổi so sánh nàng tốt bất hảo.

Ta khoát khoát tay: "Không nào loạn, không nào loạn, nếu không ngươi cái...này đại ý tiên nhất định sẽ thanh ta nhốt tại trong phòng quan cá mấy tháng."

Lam lệ cố ý trừng ta liếc mắt, "Ngươi nha, ta còn không phải là vì ngươi hảo."

"Lạnh như thế - thiên, không biết thân nhiên thế nào?" Thân nhiên một mực do nhũ mẫu chiếu cố, ta vẫn còn thật không có nhìn thấy vài lần.

"Bảo lại đây cho ngươi nhìn một cái." Điểm oánh vừa nói đã khởi hành.

Điểm oánh xưa nay thích thân nhiên, luôn cướp bảo, ta biết nói đến thân nhiên nàng nhất định sẽ đi cho ta bảo, cho nên cố ý đuổi nàng.

Khán điểm oánh đóng cửa lại, ta mặt nhăn đầu từ từ nhăn lại lại, nhỏ giọng vấn: "Ngươi cùng tuyệt mị dự định làm sao bây giờ? Hai người các ngươi nếu có thể đi cùng hoàng cung, tình cảm nhất định không tệ ba?" Cái vấn đề này ta đã sớm muốn hỏi, tam giác luyến, ai...

Lam lệ thân thể hơi hơi nhất động, quay đầu đi chỗ khác, "Không biết."

"Điểm oánh tiến trước kia cùng tuyệt mị là người yêu, việc này ngươi biết không?" Sớm muộn gì phải biết rằng -, nói cũng không sợ vị, không chuẩn nhân gia đã đã biết ni.

Lam lệ từ từ phun ra một hơi, "Biết."

"Ngươi.."

Nàng quyết đoán - cắt đứt lời của ta, thân nhiên nói: "Ta nói rồi, ta sẽ không theo hấn chung một chỗ -, lam lệ người này nhất định cô đơn. Điểm oánh là một hảo nữ tử, ta tin tưởng hấn môn(nhóm) chung một chỗ sẽ có hạnh phúc -."

"Tỷ tỷ a, tình cảm chuyện.. Ai.. " Ta cũng không ngờ, ai kêu nàng cái...này đương sự nhân cũng không quan tâm.

Nàng ngẩng đầu nhìn khán mặt có thần sắc lo lắng - ta, cười nói: "Đừng lo lắng ta, chiếu cố hảo một mình ngươi ba." Ta vẫn còn không chết được, nàng - chính là chung thân đại sự a.

"Ta đương nhiên hội chiếu cố tựa-hình-duơng như mình, còn có thể chiếu cố hảo thân nhiên, yên tâm" Ta tin tưởng ta có cái...kia năng lực.

"Ân, tỷ tỷ đời này nhất định cô đơn một người, ngươi hạnh phúc ta liền thỏa mãn." Nàng triu mến - thay ta thanh tán loạn tóc biệt đến nháo hậu.

Ta than nhẹ một hơi: "Hạnh phúc? Không biết. Dù sao ta hiện tại có thân nhiên, có lẽ hội hạnh phúc ba?" Ta đã hạ quyết tâm muốn tình phụ, không biết rất nhiều niên sau này, chúng ta hoàng đế có thể hay không nhớ kỹ chúng ta mẹ con.

"Không cần lo lắng, ngươi hội hạnh phúc -." Có thật không? Tạ nàng - cát ngôn.

"Gần nhất cũng không có cái gì vấn ăn uống, cũng không biết chuyện gì xảy ra." Ta vội vàng thanh đề tài sấp, đừng...nữa thuyết cái loại...này loạn thất bát tao - đề tài.

"Không có việc gì, bọn ta hội cho...nữa ngươi làm thuốc thiện. Là dược ba phần độc, không để cho ngươi uống thuốc, chích ăn muốn thiện."

"Tỷ tỷ, ngươi giúp ta nhiều như vậy hồi, ta khiếm của ngươi, chỉ sợ còn không thanh." Vừa nói, từ từ cúi đầu. Nàng giúp ta khôi phục dung mạo, lại cứu ta cùng thân nhiên, ân tình so sánh thiên đại a.

"Ngươi giúp ta giải khai nhiều năm - khúc mắc, ta lại như thế nào vẫn còn? Chúng ta là tỷ muội, đừng nói ai khiếm ai?"

Phỏng đoán thân nhiên là di truyền ta, điểm oánh bảo tới được lúc không cần thận cứu tình, một mực khóc cá không ngừng. Ta lại không có mang qua

hải tử, ta thanh nằng ôm vào trong ngực, vô luận như thế nào hồng, nằng cũng dùng sức - khóc, chân hoài nghi nằng là có chủ tâm chính ta ni.

"Thần nhiên.. Thần nhiên, đừng khóc.. Nha.. Ngoan.."

"Cục cung ngoan..., ngoan, mụ mụ cho người ca hát.."

"Bảo bối, mụ mụ ở chỗ này, đừng khóc..."

"Thần nhiên ngoan, thần nhiên ngoan..."

"Đừng khóc, cho người cật nải người không ăn, lại không có nước tiểu, người khóc cái gì?"

"Ta dựa vào, người lại khóc ta đem người ra bên ngoài." (đổi lấy vô số bạch nhãn)

"Nãi mụ, ôm đi."

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 18: thật có như vậy hận ta sao?

Tại ta khoái mốc meo - lúc, rốt cục trăng tròn. Cũng ý nghĩa ta nghĩ làm chi tự giữ cái gì, ta nhất định nghĩ thanh thiên trở mình, cũng không có nhân hội ngăn cản ta. Ngát trời? Ta có cái...kia năng lực sao? Nói cách khác thuyết mà thôi. Trải qua mẹ nuôi - tí mỉ dầy, ta miễn cưỡng học xong như thế nào mạng hải tử, gần nhất ôm thần nhiên, nằng không bao giờ... nữa khóc. Vẫn còn học uy sửa, hoá tã cái gì - , mẹ con trong lúc đó - tình cảm nhanh chóng gia tăng. Không có hoài thần nhiên - lúc, đánh chết ta cũng không có nghĩ đến, có một ngày ta cư nhiên hội làm mẫu thân, hơn nữa là lương mẫu. Được rồi, ta thừa nhận trước kia là ' lạnh ' mẫu, bắt quả hiện tại đã là lương mẫu.

Cương trăng tròn không có mấy ngày, nghênh đón tân niên. Lần đầu tiên tân niên là cùng vân dung cùng nhau -, đệ 2 thứ là ở lãnh cung qua -, đệ 3 thứ rốt cục náo nhiệt - qua một cái đại niên. Hiện tại ta có tọa tòa nhà lớn, cho nên thanh trang sức màu đỏ phượng - sở hữu viên chức thỉnh về đến nhà lý cùng nhau ăn cơm, vẫn còn tí mỉ lông tết âm lịch liên hoan tiệc tối. Vân dung đánh đàn, diễm oánh nhảy múa, lam lệ chính là kiếm vũ, kết quả vũ được quá tốt, thiệu cảnh chạy lên đi cùng nằng đánh một trận, thành biến thành - luận võ. Thấy vậy là tay đường, nếu không phải trong lòng ôm cá tiểu -, đã sớm chạy lên đi lại cá hỗn chiến.. Ráng màu trước kia là hoa khô sáng -, cùng phục linh, lão Mã đăng nhân bài nhất thai diễn. Biên kịch đương nhiên là ta, khúc mắt nhất định 《 thiên nữ u hồn 》. Vốn ta còn muốn trừ tự mình diễn tiểu thiên -, cũng bị thần nhiên cấp liên lụy. Ta cùng thần nhiên - tình cảm là càng ngày càng tốt, hảo đến nằng chích nhận thức ta. Bà vú uy nãi không ăn, buổi tối muốn theo cùng nhau ngủ, người khác nhất bảo sẽ khóc, bao quát bà vú. Bà vú cư nhiên thành bài biện, cảm giác ta mới là bà vú. Một điểm liên một điểm ba, nói như thế nào ta cũng vậy nằng mẹ ruột.

Không hổ là phạm nhiều năm hoa đán, ráng màu - tiểu thiên diễn được mỹ lệ lại tình, na (nọ) gọi một cái xâm nhập nhân tâm. Rõ ràng đã diễn xong, còn có người bắt kẻ nằng gọi tiểu thiên.... Nếu là ta diễn, nhất định so sánh nằng hảo. (người liên thói ba, nhân gia là chuyên nghiệp - diễn viên, 10 mấy năm - suy diễn kiếp sống, người theo nhân gia như thế nào so sánh?)

Đại niên mừng một, ta phát hơn mười cá đồ phẩm bao. Một người hồng bao phát ra đi - lúc, lòng ta na (nọ) gọi một cái yêu thương a. May là, trên cơ bản mỗi người đồ cho ta thần nhiên tiền mừng tuổi. Ta tính toán, vừa vận hồi bốn. Cấp - nhiều nhất -, đương nhiên là cha nuôi mẹ nuôi, còn có vân dung cũng đỉnh đại phượng. Cái...này vân dung a, cấp - tái đa cũng là tiền của ta. Niên là qua được đỉnh thoải mái -, lòng ta lý khước khiến quai trừ thần nhiên nằng cha. Không biết hần thế nào? Làm một cái hoàng đế, gặp phải bình biến tuyệt đối là ...nhất đau đầu -. Hiện tại triều đình - thế cục như thế nào? Trữ vương - thế lực lại như thế nào? Hần lại có cái gì dự định ni? Thần nhiên a thần nhiên, người nhỏ như vậy, đương nhiên không biết lo lắng. Người có biết hay không cha người đang ở làm một đại sự, tánh mạng du quan - đại sự.

Từ hần trở về sau này, một điểm tin tức cũng không có. Rốt cục tại nguyên tiêu sau này, ta quyết định đi kinh thành. Thái hậu hiện tại nhất định còn sống, ta hy vọng có thể thấy nằng tối hậu một mặt. Nằng nói như thế nào cũng là thần nhiên - nãi nãi.. Bà ngoại.. Đô giống nhau. Ban đầu rời đi - lúc, ta nói rất nhiều quyết tuyệt - nói. Những lời này, chỉ sợ hội trở thành lòng của nằng bệnh. Không chiếm được ta - lượng giải, nằng nhất định đã chết, cũng sẽ không nhắm mắt.

Làm như ta thái độ kiên quyết - muốn đi kinh thành, không ai phản đối, ngược lại nhao nhao tỏ vẻ muốn theo đi cùng. Trải qua nghiên cứu quyết định, vân dung, thiệu cảnh, lam lệ, diễm oánh theo đi cùng.

Diễm oánh kỳ thật nhất định cá danh phù kỳ thực - trời buộc, nhưng là lưu nằng một cái người đang nơi này lại không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là kéo hần cái...này trời buộc lên đường. Cụ thể - thuyết, vân dung cũng là trời buộc, lo lắng đến muốn mượn lần này cơ hội mang thiệu cảnh cái...này chuẩn lão công về nhà thấy cha mẹ, tài phê chuẩn nằng đồng hành.

Thanh trưởng mắt tất cả đều giao cho lão Mã cùng ráng màu, chúng ta sáu người rút cục xuất phát. Lộng một chiếc xa hoa - xe ngựa to, thiệu cảnh đảm đương phu xe. Bởi vì mang theo hai tử, trên cơ bản là ban ngày chạy đi, buổi tối tìm địa phương nghỉ ngơi. Bất quá tại mỗi cá địa phương, cũng gặp phải sơn tặc. Kết quả nhất định thiệu cảnh cùng lam lệ đem bọn họ đánh được loạn thất bát tao, ta thanh thân nhiên giao cho điểm oánh, bản thân cũng chạy về hoạt động gân cốt. Từ có thân nhiên sau này, ta một mực rất ngoan, vừa mới có thể muốn tìm nhân luyện luyện tập, đám...kia không may quý liền bản thân đưa lên cửa. Nhìn ta điên cuồng - đánh nhau, lam lệ tại một bên thấy vậy mùi ngon, thiệu cảnh cũng thức thòi - nhượng ta biểu diễn. Đẳng gân cốt hoạt động xong, sơn tặc cũng bào cạn sạch. Nhà của ta tiểu thân nhiên một mực mở to hai mắt, nhìn ta đánh nhau. Nhìn, gặp phải sơn tặc không khóc không nháo, tương lai tuyệt đối - nữ trung hào kiệt, cũng không nhìn nàng là ai sinh -.

Kinh thành cũng trước sau như một - phồn hoa, ta nhưng không có cái...kia tâm tư thương thức, nhất tâm nghĩ tới tề hạo.

Ta vốn là nhượng vân dung mang theo thiệu cảnh về nhà, ta cùng lam lệ, điểm oánh...trước tìm một chỗ dàn xếp xuống. Ta không muốn hỏi vương phi, không muốn bắt luận kẻ nào biết ta còn sống. Cho dù là vào cung, ta cũng sẽ từ không thừa nhận ta là mạc nghiêm mặt. Tại thái hậu, ngọc tình cảm trước ngoại trừ. Bất quá bọn hần lưỡng hết hy vọng nhân, phi đi theo ta. Dùng thiệu cảnh - nói, hiện tại công không được, danh không phải, không có ý tứ thấy Vương gia nhạc phụ. Hơn nữa hần phụng mệnh bảo vệ ta, nhất định không thể tự tiện rời đi, trừ phi là thân nhiên nàng cha hạ lệnh. Dùng vân dung - nói, không yên lòng ta cùng thân nhiên. Ta có võ công a, hơn nữa lại có tiền, có cái gì không yên lòng. Ta phỏng đoán vân dung cũng có chút sợ hãi, dù sao nàng nói như thế nào là một Quận chúa, thiệu cảnh - gia đình điều kiện... Nàng là muốn tạo phản chuyện tình xong sau này, thiệu cảnh nhất định có thể mò cá quan làm, đến lúc đó tái dẫn hần hồi vương phủ.

Vừa tới kinh thành, chúng ta tìm một cái khách sạn trụ hạ. Vốn ta là dự định trực tiếp nhượng thiệu cảnh dẫn ta từ đi N thứ - địa phương 'phi' đi vào, chính là kinh thành - khí trời dần dần nhiệt, ta dự định cấp thân nhiên mua vài món đơn bạc - y phục. Hơn nữa mấy ngày liên tiếp chạy đi cũng mệt mỏi,...trước nghỉ ngơi một ngày buổi tối nói nữa.

Dù sao rất nhiều quan viên đô gặp qua ta, cho nên ta bịt kín cái khăn che mặt, điểm oánh đương nhiên là thanh dung nhan che khỏi lại. Chúng ta cái nào cũng được là 'đã chết' - dân cư, người khác thấy còn tưởng rằng rõ ràng thiên gặp quý ni. Ta ôm thân nhiên đi ở phía trước, lam lệ cùng thiệu cảnh đi theo phía sau, tướng ta thủ hộ được giọt nước không lọt.

Một nhà trang phục trong điểm, bốn người nữ nhân chính lựa y phục, một cái đại nam nhân hết nhìn đồng tới nhìn tây.

"Các vị tiểu thư phu nhân, này đều là tơ tằm -, mặc vào lai hảo mềm mại -." Ta đi vào liền thuyết, thanh tốt nhất lấy ra nữa. Điểm lão bản nhìn ra chúng ta là người có tiền, mặt mày hớn hờ - giới thiệu trứ.

"Làm công quá kém." Vân dung nói thầm một câu.

"Đích xác không được tốt lắm." Điểm oánh cũng thuyết, nàng tuyệt đối không phải phù phụ họa, là không có nàng làm thật là tốt.

"Chất lượng bất hảo, như vậy thô ráp - có khiếu, không biết có thể hay không lộng phá hư thân nhiên - da tay." Vốn còn kém, nhà này điểm thật sự hảo hồngбет a.

Lão bản thấy chúng ta tất cả đều tại phê bình, trên mặt không nhịn được, không nể mặt nói: "Các vị phu nhân tiểu thư là người bên ngoài ba, bốn điểm chính là kinh thành nổi danh nhất - may điểm." Khi dễ người bên ngoài a.

Ta lờm lờm một cái: "Người cho ta không nhìn được hóa a? Kinh thành tốt nhất may điểm đó là tây phó - tiền sư phó na (nọ), người này toán cái gì a?" Tiền sư phó - y phục đích xác không tệ, ta ban đầu tuyển tú xuyên - nhất định từ na (nọ) làm theo yêu cầu -.

Lão bản lập tức thay đổi một bộ mặt miệng, "Không tệ không tệ, phu nhân cũng biết hàng a. Chính là, tiểu điểm cũng không kém. Nho nhỏ tả - da tay non mịn, xuyên cái...này hảo." Lão bản vừa nói lại xuất ra một tơ lụa.

Ta vẫn còn mở ra, chợt lão bản kia nịnh nọt địa đạo: "Vương phi, ngài đã tới." Vương phi? Có...hay không tính sai a? Na cá Vương phi?

Ta vừa quay đầu lại, lập tức đảo trườ thuận nhất lương khí, na (nọ) không phải đại nương sao? Nàng một thân trang phục, chân thành mà đến. Nàng cao ngạo - ngẩng đầu, trực tiếp không nhìn chúng ta, nói: "Lão bản, quần áo của ta làm tốt không có?" Thật đúng là cảnh tượng a, cảnh tượng đến thanh con gái của mình đều quên. Vân dung cúi đầu, từ từ na đến ta phía sau.

"Làm tốt, làm tốt." Lão bản nịnh nọt - đáp ứng trứ.

Ta đối chứng nhân sử liễu cá nhân sắc, xoay người rồi chạy. Ta vừa mới chuyển thân, Đại phu nhân - ánh mắt vừa vắn phiêu lại đây, nhìn thấy vân dung - bóng lưng, vội nói: "Cô nương, đừng đừng."

Vân dung cái đầu dài mai được càng thấp, đại nương thấy nàng cái đầu dài thấp đủ cho lợi hại hơn. Nghi hoặc tiêu sái lại đây, loan hạ lưng đi xem dung mạo của nàng. Vân dung thấy tránh không khỏi đi, đành ngẩng đầu, gặp khó khăn địa cười nói: "Nương."

"Vân dung?" Đại nương miệng há thật to, theo sau có một tay lấy vân dung kéo, dùng sức rút nước mắt.

Nhìn bọn họ trình diễn mẹ con gặp lại, ta lặng lẽ tới gần thiệu cảnh, "Nhìn thấy không có, cái...kia nhất định tiêu dao vương sùng phi, người nhạc mẫu." Liền thuyết sùng phi, ta bà bà mới là chính phi.

Thiệu cảnh nhỏ giọng nói: "Rất có uy nghiêm." Tiềm ý tứ nhất định không dễ chọc, thoát nhìn cũng không dễ chọc.

Các nàng lưỡng khóc xong, vân dung lôi kéo đại nương đi tới trước mặt của ta, nói: "Những... này đều là bằng hữu của ta."

"Bá mẫu hảo." Chào hỏi...nhất tích cực đích mưu nhiên là thiếu cảnh, tương lai -

"Bá mẫu." Ta cũng nhân nhạ chào hỏi, hy vọng nàng không cần nhận ra ta mới phải.

Diễm oánh cùng lam lệ, cũng đánh chiêu hô.

Đại nương quét chúng ta liếc mắt, cười nói: "Mấy vị đều là vân dung - bằng hữu, thỉnh đến nhà mình nhất tụ ba."

"Cám ơn Vương phi ý tốt, chúng ta còn có việc." Ta tài không đi.

Vân dung cũng nói: "Nương, chúng ta bề bộn nhiều việc, người đi về trước, có rảnh rồi - lúc ta tái trở về nhìn."

Đại nương về mặt mờ mịt, vội nói: "Như thế nào? Người không quay về nhìn cha người?"

Vân dung lừa gạt nói: "Nương ta đến kinh thành có lai đàm sinh ý -, đàm xong trở về gia." Vân dung nói dối cũng không nháy mắt con người.

"Ai, vân dung a, người coi chừng dùm người Tam muội - gia nghiệp làm cái gì? Không bằng sớm làm tìm người gả cho ba." Không phải thanh con rể đồ mang về tới.

Vân dung gấp khó khăn địa đạo: "Nương a, không có Tam muội, sẽ không có ngày nay - ta. Mặc dù nàng đi, chính là ta còn là muốn tiếp tục thủ đi làm. Ta đã đáp ứng nàng -, thế nàng thủ gia nghiệp."

Đại nương khinh thường địa đạo: "Hừ, đã chết còn muốn tai họa người." Ta dựa vào, không có ta người có thể làm Vương phi? Đại phu nhân, ta đối với người ý kiến không phải thông thường đại a. Nếu không phải trong lòng ôm thân nhiên, ta tấu người. Lam lệ đối nàng cũng cảm thấy tương đương bất mãn, lạnh lùng nhìn nàng. Nàng nếu là cặn nữa vũ nhục ta, ta phỏng đoán lam lệ hội đi tới tấu nàng.

Vân dung lặng lẽ nhìn ta liếc mắt, nói: "Người như thế nào có thể như vậy, nếu là không có Tam muội, người có thể có hôm nay sao? Ta còn có thể sống sao? Chúng ta mẹ con khiêm nhường rất nhiều a." Lời này ta thích nghe.

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Tốt lắm tốt lắm, người làm cái gì ta mặc kệ người,...trước theo về nhà." Vân dung một cái suất khai Đại phu nhân - tay, nói: "Nương, ta đồ lớn như vậy - người, biết bản thân đang làm cái gì."

Đại phu nhân cũng sốt ruột, "Thiệt thòi người không biết xấu hổ thuyết, cương giá không có mấy ngày đã bị ngưng, người không thẹn thùng ta vẫn còn e lệ ni?" Chuyện này có thể trách vân dung sao?

Vân dung cười lạnh nói: "Đúng vậy, Vương phi ngài người thân kiều thị quý, dân nữ ta đòi phong bại tục, thỉnh ba."

"Người.." Đại phu nhân chỉ vào vân dung, quát thẳng tới lãnh khí, nói không ra lời.

"Tấu." Vân dung quay người lại, thờ hồn hèn - muốn đi. Đại phu nhân một cái kéo nàng, "Người cái...này nghiệt nữ, đều là theo nghiêm mặt cái...kia tiện nhân học -." Đại phu nhân, không có ta người có thể có hôm nay - cảnh tượng sao? Vân dung còn có thể sống sao? Nàng cư nhiên như vậy thuyết ta, quả thực là quá phận a.

Ta xem khán trong lòng - thân nhiên, ngạnh sanh sanh thanh con tức đề xuống đi, lạnh như băng nói: "Đi."

"Nương, người hơi quá đáng. Người dám nhục mạ hoàng hậu, người biết đây là cái gì tội danh sao?" Vân dung cũng không thể nhịn được nữa, nộ bất khả át.

"Cái...kia tiện nhân đồ đã đã chết."

"Nếu là không có nàng, người có thể có hôm nay sao? Ta có thể có hôm nay sao?"

"Nếu là không có nàng, người hiện tại nhất định thành Vương phi, hoặc là trong cung - nương nương. Người lưu lạc đến làm thiếp - kết quả, đều là bởi vì nàng." Nói đến cái...này, Đại phu nhân cùng nổi điên giống nhau. Nguyên lai, nàng một mực đồ hận ta ni. Trước kia bởi vì ta - thân phận đối ta tất cung tất kính, trong lòng khước ước gì ta sớm tử.

Đại phu nhân cười đắc ý: "Lão Thiên có mắt, nàng đã chết, bị chết hảo." Vừa dứt lời, chợt đến hai cái thanh thúy - bàn tay thanh. Bên trái là ta, lại bên là lam lệ, thật đúng là ăn ý, đánh người đồng loạt ra thuyết.

"Các người là người nào, cư nhiên dám ra tay đánh Vương phi, cũng biết là cái gì tội danh." Phía sau - nữ phó nhện không được ra mặt.

Vân dung lạnh lùng nói: "Các người Vương phi nói năng lỗ mãng, xứng đáng." Ta là trong đôi mắt nhu không được hạt cát - nữ nhân, vân dung tự nhiên biết ta - tính tình. Hôm nay Đại phu nhân như thế nhục mạ ta, nàng biết ta nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên giúp ta cùng nhau mắng, hy vọng ta có thể nguôi giận. Nhiều năm như vậy tỷ muội, lòng của nàng tư ta còn không hiểu rõ.

Đại phu nhân vỗ về mặt, căm tức trứ chúng ta, bởi vì sinh khí, hô hấp đồ trở nên dồn dập."Các người là ai? Cư nhiên dám đánh ta? Các người có biết

hay không ta là ai?"

Vân dung một cái kéo nàng, sợ hãi nàng xuất thủ đánh ta, nói: "Nương, các nàng đều là bằng hữu của ta, ngươi nhào đủ rồi không có?"

"Ngươi cái... này nghiệt nữ, chỉ biết giúp đỡ ngoại nhân." Thanh con tức chuyển hướng vân dung.

Làm cho quá lợi hại, thanh thân nhiên đánh thức, thân nhiên phi thường không để cho mặt mũi, oa - một tiếng khóc lên. Ta vội vàng hồng trứ hải tử, không để ý tới về mặt tức giận - Đại phu nhân.

Ta ôm đi tới đi lui, rốt cục thanh vật nhỏ nàng hồng ngũ. Bên kia, vân dung cùng Đại phu nhân đã sớm sáo mở. Nhìn Đại phu nhân - mặt miệng ta liền phiền, ôm hải tử trực tiếp đi ra ngoài.

Thấy ta đi tới, tất cả mọi người theo bắt đầu, vân dung cũng công việc đuổi theo, nói: "Tam muội, mẹ ta từ nhỏ liền dưỡng thành tự cho là đúng, hiềm nghi bản ái phủ - tính tình, ngươi đừng theo nàng không chấp nhận." Vân dung ban đầu cũng na (nợ) đức hạnh, chỉ là sau lại ngạo khí đều bị chà sảng. Hơn nữa mấy năm - lịch lãm, ta - cảm hóa, tài thành hôm nay cái... này tính táo cơ trí thức thân thể to lớn - vân dung.

Ta cười nói: "Ngươi sợ ta trả thù?"

Vân dung nói: "Tính tình của ngươi ta còn không hiểu rõ sao? Nàng hôm nay nếu là chân đánh ngươi, ngươi sẽ không mời nàng có hảo nghị tử qua -. Nói như thế nào nàng cũng là mẹ ta, ngươi nhìn tại ta - phân thượng, biệt theo nàng so đo."

Ta điểm một cái: "Không theo nàng so đo, cũng không muốn đi so đo. Không để cho nàng mặt mũi, cũng muốn cấp cha mặt mũi."

Vân dung vừa muốn nói gì, chỉ thấy Đại phu nhân nổi giận đùng đùng - che ở chúng ta trước mặt, chỉ vào vân dung nói: "Ngươi trong lòng còn có không có ta cái... này nương?"

Ta vắn về mặt đau khổ bất đắc dĩ địa đạo: "Nương, ta cầu ngươi, đừng... nữa náo loạn. Bọn họ đều là bằng hữu của ta, ngươi như thế nào có thể như vậy?"

"Bằng hữu của ngươi, cũng phải nhìn bọn họ phối không xứng."

"Vương phi nói đúng, chúng ta xác thật không xứng." Điểm oán cũng không để cho nàng sắc mặt tốt.

"Điểm oán, mẹ ta nhất định như vậy, ngươi đừng so đo." Vân dung vội vàng nói xin lỗi.

"Ngươi cái... này nha đầu chết tiết kia, nửa năm không thấy, ngươi cánh ngành có phải hay không?" Đại phu nhân trở mắt nhìn vân dung.

Ta xen lời nói: "Vân dung, cho nương trở về đi thôi." Ta thật sự không muốn cùng nàng cãi nhau, mệt a.

"Chính là.."

Ta cắt đứt lời của nàng, bắt dung phản bác địa đạo: "Nghe ta -, đi. Chúng ta tại khách sạn chờ ngươi, ngươi đi về trước bồi bồi cha mẹ."

Đại phu nhân tựa hồ không lĩnh tình, kiêu ngạo mà nói: "Ngươi là người nào? Dựa vào cái gì ra lệnh cho ta - nữ nhi? Ngươi cũng đã biết con gái của ta là Quận chúa."

"Nương, ngươi đừng nói." Vân dung đã chịu không được nàng - nương. Thật đúng là vật hợp theo loài, trước kia các nàng lưỡng đều là nhất đức hạnh, đương nhiên ở chung thật là tốt. Hiện tại vân dung thay đổi, cùng Đại phu nhân bất hòa đó là tự nhiên -.

"Ngươi câm." Đại phu nhân trừng vân dung liếc mắt.

Nàng quả thực không phải cố tình gây sự, ta chịu đựng giận dữ nói: "Vương phi, tiểu nữ tử cùng lệnh thiên kim là sinh ý thượng - bằng hữu. Ngài cảm giác được ta không xứng làm lệnh thiên kim - bằng hữu, nhưng là lệnh thiên kim khước cùng ta tình đồng tỷ muội. Nếu như ngài không thích ta, ta không xuất hiện tại ngài nhãn nhất định." Nghĩ ta đây sao người xấu, đến lúc nào có thể hảo tính tình - nói chuyện. Đại phu nhân, ngươi cần phải cảm giác được vinh hạnh.

Ta lại hỏi vân dung nói: "Muốn làm sao bây giờ một mình ngươi làm chủ." Nói xong từ các nàng bên người đi qua.

Ta nói vài câu nhuyển nói, lại thấy vân dung tức giận đến không để ý tới nàng, Đại phu nhân xấu hổ địa đạo: "Nếu là vân dung - bằng hữu, đến vương phủ tiểu trụ mấy ngày ba. Mới vừa rồi ta mạo phạm, thỉnh mấy vị biệt trách móc."

Ta thân nhiên nói: "Vương phi ý tốt, chúng ta còn có việc, không quấy rầy."

Nàng ước chừng cũng nhìn ra chúng ta này đoàn người trung ta là lão Đại, nói: "Vị... này phu nhân, thỉnh đến vương phủ uống chén rượu nhạt, coi như là bồi tội." Nàng rõ ràng đã nghĩ phát hỏa, nhìn thấy vân dung nổi giận đùng đùng, cũng tốt ngôn khuyên bảo.

Ta vẫn là không lộ vẻ gì - thân nhiên nói: "Vương phi - bồi tội rượu chúng ta không dám quất."

"Người cá tiện nhân, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Mặc gia chính là triều trung...nhất cảnh tượng - gia tộc, hoàng thân quốc thích, vương công hậu duệ quý tộc, đều phải cho nàng mặt mũi. Mà ta một cái 'thương nhân' đánh nàng một cái tát, nàng ăn nói khép nép ta còn không cảm kích, nàng thật sự chịu không được ta - không nhìn, tức giận mắng khời lại.

"Người tài tiện." Chúng ta lưỡng là trời sanh bất tự bất hòa, nàng há mồm liền thuyết ta tiện, ta nơi nào tiện?

"Người.."

"Câm mồm." Một tiếng trách mắng, Đại phu nhân ngạnh sanh sanh thanh nói cấp nuốt trở về bụng lý.

Ta tìm theo tiếng nhìn lại, lão cha cả triều phục, từ bên trong kiệu đi tới, đối Đại phu nhân nói: "Trước công chúng dưới..., người như thế là hết âm ỉ, còn thể thống gì?" Lão cha a, người lúc này tới làm gì?

Không muốn thấy hấn, ta theo bản năng - cái đầu dài sau khi từ biệt đi. Lão cha đi tới trước mặt của ta, rất có lễ phép địa đạo: "Vị...này phu nhân, chuyết kinh đắc tội, ta đòi hấn bồi cá không." Hiện tại mặc gia phong đầu quá gấp, cho nên hấn thấp bé hành sự, sở vị nhiệt quan lãnh làm biểu hiện được không tệ.

Vân dung nhìn liếc mắt, nhảy ra nói: "Cha." Nàng là ở đòi đi chú ý.

Lão cha hiện tại tài chú ý tới vân dung, mừng rỡ - nhìn nàng: "Người như thế nào đã trở về?"

"Ta cùng mấy người bằng hữu đến kinh thành đàm sinh ý." Nàng cùng lão cha vừa nói, tay khước đặt ở phía sau, ý bảo chúng ta đi. Ta không muốn bắt luận kẻ nào biết ta còn sống nàng là biết đến.

"Cáo từ." Nói xong cúi đầu từ từ tẩu, mới vừa đi vài bước. Thân nhiên lại lần nữa phi thường không để cho mặt mũi - khóc lên, người chung quanh đô kỳ quái - nhìn ta. Cổ đại - hài tử thông thường sống ở trong, giống ta như vậy nghênh ngang ôm ở trên đường tẩu - không nhiều lắm, trên cơ bản không có.

"Thân nhiên ngoan a.." Ta lại bắt đầu hống hài tử.

Lão cha đi tới trước mặt của ta, nhìn hài tử nói: "Vị...này phu nhân, người mang hài tử xuất môn thật sự không có phương tiện. Không chê - nói, tới trước nhà mình trụ hạ ba."

"Không cần, bọn họ trụ khách sạn." Vân dung giành trước một bước.

Lão cha liếc nhìn nàng một cái: "Vân dung, không được vô lễ. Bọn họ là bằng hữu của người, người đương tận tình địa chủ."

"Bá phụ, không cần." Khán thiệu cảnh như vậy, là đối vị...này khiêm tốn - Vương gia nhạc phụ thật là có hảo cảm.

"Không cần, chúng ta đi." Muốn khách khí cũng không phải lúc này ba, ta còn là khoái lưu thật là tốt.

"Phu nhân dừng bước." Cha a, người làm cái gì a. Ta thật sự là năm xưa bất lợi, tiểu - vẫn còn khóc, lão - lại tới phiền ta.

Lão cha đi tới trước mặt của ta, nói: "Phu nhân người một cái nữ lưu hạng người mang theo hài tử thật sự không dễ dàng, không bằng tới trước nhà mình, nhượng chuyết kinh giáo giáo người như thế nào mang hài tử?" Ta sẽ dẫn, chỉ là không quá chuyên nghiệp.

"Cám ơn Vương gia hảo ý, tiểu nữ từ tâm lĩnh." Lưu nhanh lên một chút.

"Người cái...này tiện nhân, nhà của ta Vương gia ăn nói khép nép, người hết lần này tới lần khác không lĩnh tình." Đại phu nhân thấy ta mọi cách từ chối, cũng sớm đã nhịn không được.

Ta cười lạnh: "Vương phi, tiểu nữ nhân nhân tiện, với cao không phải vương phủ."

"Người.." Nàng chỉ một cái 'người' tự, bị đánh một cái tát trái lại thật sự. Ta đánh nàng thoáng cái, lại nói nhục nhã, nàng là ở trả thù. Đại phu nhân móng tay tương đối dài, đánh ta - lúc cạo đến cái khăn che mặt. Đương tay nàng rời đi mặt của ta lúc, cái khăn che mặt cũng đi theo rơi trên mặt đất.

Tiếp theo, ta nghe được trư lương khí - thanh âm. Phản ánh lớn nhất -, đương nhiên là ta cha, còn có Đại phu nhân. Bọn họ đô đã cho ta đã chết, thấy ta sống sinh sôi - đứng ở chỗ này, không khỏi kinh ngạc.

Đại phu nhân trương há mồm, thủy chung cũng không nói gì ra nói lại. Lão cha ngậy ra một lúc, nhỏ giọng nói: "Nương nương? Ngươi không có chết?"

Đô đã bị nhận ra tới, ta còn có thể nói cái gì? Ta hừ lạnh một tiếng. "Nơi này không phải nói chuyện - địa phương."

Lão cha vội nói: "Thình đến quý phủ nhất tự, thần có chuyện thuyết."

"Đi thôi." Nhìn có cái gì thuyết -.

"Nương nương thình lên kiệu." Lão cha chỉ chỉ hấn - đơn giản kiệu quan.

Trong lòng - hài tử không nghe lời, ta cũng bắt chấp nhiều như vậy, không chút khách khí - tiến vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 19: binh hành hiểm chiêu

Hống một mạch, thân nhiên nha đầu lại trái lại - ngủ thiếp đi. Vừa vào vương phủ, lão cha đuổi vãn dung thanh những người khác bệnh bạch đới, muốn ta đi theo hẳn đến khách sảnh. Không biết chuyện gì, còn muốn cử lui người hầu.

Lão cha ngồi hồi lâu, mặt co mày cái, không nói một lời.

"Cha, xin tha thứ nữ nhi lừa gạt ngươi." Ta nói trứ, ôm thân nhiên quỳ trên mặt đất. Đây là cấp bậc lễ nghĩa, cấp bậc lễ nghĩa.

Lão cha công việc đỡ lên ta nói: "Công chúa, thân không đảm đương nổi." Công chúa? A, biết hết rồi.

Ta đứng lên, nói: "Cha, đừng như vậy gọi. Cho dù ngươi không phải cha ta, cũng là thân nhiên - gia gia." Nói trắng ra.

"Tiểu công chúa gọi thân nhiên?" Lão cha trên mặt hiện ra nụ cười.

Ta sờ sờ thân nhiên - khuôn mặt nhỏ nhắn: "Gọi thân nhiên không có sai, bắt quá không phải công chúa, ta chỉ đương nang là bình thường - cô bé."

Lão cha thờ dài nói: "Ai, công chúa thật sự là hảo tâm tính chất."

"Cha, ngươi không phải nói có việc nói với ta sao? Nói đi." Trực tiếp tiến vào chánh đề.

"Công chúa thâm minh đại nghĩa, xin nhận ta một xá." Vừa nói, lão cha lại quỳ xuống. Quỳ nhiều năm như vậy, còn không quỳ đủ a? Tái quỳ đầu gối đều cái kén.

"Cha, ngươi làm cái gì vậy nì?" Có một tay ôm thân nhiên, một tay diu khơi lai.

Lão cha thờ dài một tiếng: "Công chúa thâm minh đại nghĩa, vì bảo giang sơn vĩnh cố buông tha cho hậu vị, này phân ân tình, cự thân hóa cùng thái hậu không biết như thế nào vẫn còn a."

Ta cười nói: "Cần gì vẫn còn nì? Cha không nhận ta đây cá nữ nhi, tổng nhận thức ta đây vóc con dâu cùng cháu gái ba?" Hoán thân phận, trước kia là nữ nhi, hiện tại là nhi tức phụ.

"Đương nhiên nhận thức, thân cùng thái hậu từng làm chuyện sai lầm, vẫn còn thỉnh công chúa tha thứ." Đồ đã làm, nói xin lỗi có ích lợi gì? Tha thứ lại có cái gì dùng?

"Ta không muốn so đo, Hoàng thượng cũng tha thứ ngươi ba?"

"Ai, hẳn hận ta cùng thái hậu - ích kỷ sách tán các ngươi, hôm nay ngươi còn sống, ta nghĩ hẳn hội tha thứ chúng ta ba." Tề hạo hẳn rõ ràng cũng biết ta còn sống, hận cái gì hận, nhất định tìm cá lý do không tha thứ bọn họ.

Ta nhẹ nhàng thờ dài một hơi: "Ta nghĩ hẳn hội tha thứ các ngươi -, ta cũng không tha thứ các ngươi sao? Rất nhiều chuyện đều là bắt đắc dĩ a."

"Có lẽ ba, công chúa, ngươi biết không? Gần nhất Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, không để ý tới triều chánh, thậm chí là lạm sát triều thần a." Trầm mê nữ sắc đó là hiện tượng giả tạo, bị giết - đại thần nhất định là bị nắm đến nhược điểm ý đồ phân loạn -, hẳn đối với chính mình - nhi tử cũng quá không một cách tự tin ba?

Ta cười nhạt: "Ta tin tưởng hẳn làm như vậy là có nguyên nhân -, ta cũng không lo lắng."

Lão cha nghi hoặc - nhìn ta, "Ngươi là không phải biết cái gì?"

Ta vội vàng lắc đầu: "Không biết, ta cái gì cũng không biết." Nếu tề hạo không nói, tự nhiên không hy vọng hẳn biết, ta sẽ không ngốc đến không biết nặng nhẹ - nói ra.

"Công chúa lần này tại sao đột nhiên trở về?"

"Ta phải biết thái hậu bệnh trọng, ta nghĩ thấy nang." Càng muốn thấy tề hạo.

"Người là muốn gặp Hoàng thượng ba?" Lão cha nhìn ta.

Ta khẽ gật đầu: "Là, ta nghĩ mang thân nhiên đi xem một chút hân. Cha, người có thể dẫn ta tiến sao?" Tổng so sánh giả mạo thích khách thật là tốt, bị nắm đến vẫn còn phiền phức.

Lão cha thần sắc ngưng trọng, đột nhiên lãnh thờ dài một hơi: "Ba ngày trước, Hoàng thượng bị đâm, người bị thương nặng, sanh tử chưa biết." Sanh tử chưa biết? Bốn chữ giống như tình thiên phịch lịch, ta thoáng cái ngồi phịch ở ghế thượng.

Ta trát trát nhãn tình, dùng sức nhượng bản thân bảo trì bình tĩnh: "Cha, người vừa mới từ trong cung trở về có phải hay không? Hân thế nào?"

"Ài, ta căn bản không có thấy hân." Khán lão cha ủ rũ - bộ dáng, ta biết hân rất buồn bực.

"Như thế nào hội ni?" Ta nhất sốt ruột, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Hoàng thượng hiện tại đông buồng lò sưởi dưỡng thương, ngọc tình công chúa đêm ngày trông coi, trừ...ra thái y ai cũng không thể đi vào." Có ngọc tình cái...kia cộp mẹ, muốn xông vào cũng không khả năng.

"Vậy làm sao bây giờ? Tại sao hội như vậy?" Ta mặc dù cố gắng bảo trì trấn tĩnh, khước che dấu không được nét mặt - thần sắc lo lắng.

Lão cha một chút trầm tư, nói: "Ta là sợ ngọc tình công chúa bức vua thoái vị a."

"Nàng. Bức vua thoái vị?" Không có khả năng ba? Ngọc tình thấy thế nào đều là cá tiểu nha đầu. Hơn nữa tề hạo thuyết muốn ngọc tình tọa trấn trong cung, ta nghĩ bọn họ có thể hay không có cái gì kế hoạch?

"Gần nhất Hoàng thượng hơi quá đáng, ta sợ hãi ngọc tình công chúa bức vua thoái vị hoặc là phù thành vương vị để." Cái...này khả năng quá nhỏ, chớ nói ta biết trầm mê nữ sắc, lạm sát đại thần là giả tượng, cũng không biết, ta cũng tin tưởng ngọc tình sẽ không xằng bậy.

Ta trầm ngâm nói: "Trong cung gần nhất có cái gì hướng đi?" Suy nghĩ một phút đồng hồ, ngược lại cảm giác được tỉnh táo.

"Từ lúc mấy tháng trước, Hoàng thượng cả ngày không hơn triều bắt đầu, trong cung - thủ vệ cũng đã sâm nghiêm rất nhiều." Na (nọ) không phải nhìn những...này nữ nhân, sợ các nàng chuyện xấu. Lại nghe hân nói: "Ngày gần đây lại, thủ vệ càng thêm sâm nghiêm. Hoàng thượng có bị thương không còn không biết, ta lo lắng ngọc tình công chúa lấy bị thương vì danh giam lỏng Hoàng thượng."

"Tại sao thấy được?" Tâm tình đã bình phục, ta cũng không sốt ruột.

"Đã khoảng nửa năm không có nhìn thấy Hoàng thượng, trong cung - tất cả công việc đều là ngọc tình công chúa làm chủ, ta sợ..." Câu nói kế tiếp hân không dám nói.

"Cần phải sẽ không." Hân đến tề châu bồi ta ba cái nhiều tháng, trở về lại vội vàng sắm vai hôn quân - nhân vật, không gặp người ảnh bình thường thật sự.

"Ta lo lắng công chúa từng bước nắm giữ chính quyền, sau đó tự lập vì để a." Ngọc tình cũng không phải thái bình công chúa, không có lớn như vậy dã tâm. Nàng chính miệng thuyết biết hy vọng làm bình thường - nữ nhân, không cần có nhiều như vậy ràng buộc.

Ta huy phát tay, "Sẽ không, nhất định sẽ không -, ta tin tưởng nàng."

"Hiện tại chính quyền đa tại ngọc tình công chúa trong tay, bình quyền đều ở thành vương trong tay, gọi như thế nào yên tâm?" Kỳ thật, ta cũng kỳ quái hân tới cùng đang làm cái gì vậy. Nếu đã trở về, tại sao vẫn còn nhượng ngọc tình cầm quyền. Nan không được thật sự muốn buông tay mặc kệ? Theo ta làm cả đời bình dân dân chúng? Hân từng nói qua ngọc tình có thể bày mưu nghĩ kế, chỉ điểm giang sơn, dự định nhượng bồi dưỡng nàng làm người nổi nghiệp? Thật không biết hân đang làm cái gì vậy.

"Ai, thôi, công chúa làm liên lụy ba, thỉnh đến lan uyển nghỉ ngơi." Theo không thể đồng ý, trực tiếp không nói chuyện. Ta còn không nghĩ đàm ni, đối với chính mình lão công ta là phi thường một cách tự tin -. Dám cùng hân ngẫm mưu, quả thực là không muốn sống. Tên kia chính là cá mưì phần - âm mưu gia, ta trực tiếp cảm thấy không bằng.... Hắc hắc, giống như này lợi hại - cha mẹ, thân nhiên cũng sẽ là một âm mưu gia nha. Ta phi thường chờ mong nữ nhi của ta tương lai hèn hạ vô sỉ đến nhân tình - tình trạng...

Vốn ta là nghĩ tới giống như thích khách giống nhau trực tiếp đi vào -, sau lại nghe nói thủ vệ thập phần - sâm nghiêm, lập tức bỏ đi na (nọ) ý nghĩ. Đào không phải sợ bị nắm, nếu như bị nắm đưa tới một đám người, thân phận của ta có thể bị bại lộ đi ra. Ta chính là đã chết - dân cư, thân phận bại lộ đi ra không phải chuyện đùa. Hơn nữa ta tin tưởng tề hạo không có cái gì đáng ngại, ngọc tình bọn họ mấy người, nhất định đang đùa cái gì tạp kỹ. Ta hiện tại không chỉ có tin tưởng hân đối lòng ý, ta vẫn còn tin tưởng hân - chỉ số thông minh, cũng an tâm - ở tại lan uyển. Đại phu nhân bởi vì na (nọ) thiên đắc tội ta, cô ý ả núp ta, nhưng là cũng không lại nói xin lỗi. Nàng cũng biết ta hiện tại cái gì cũng không phải, không cần cùng ta nói xin lỗi. Nhưng sợ bị ta trả thù, cho nên cố ý ả núp thôi, ta - tính tình nàng là biết đến.

Lão cha mỗi ngày bận tới mảy tới mảy, cũng không biết hân đang làm cái gì. Nghĩ ta cũng vậy cá xuất sắc - nữ trung hào kiệt, lão cha có việc cư nhiên không theo thương lượng, quả thực là quá khinh thường người. Nghĩ ban đầu bị ta nói mấy câu liên sợ đến nghĩ từ quan, hân sẽ không quên ba? Hay là thôi đi, ta hiện tại đã nghĩ an tâm làm lương mẫu, không bao giờ... nữa lý triều chánh. Nghĩ ta một nữ nhân, mỗi ngày đi ra suu chủ ý, không biết - còn tưởng rằng ta nghĩ làm Vũ Tắc Thiên ni.

Vân dung bị Đại phu nhân lôi kéo nơi mua sắm, dùng Đại phu nhân - nói, nhất định đường đường một cái Quận chúa không thể thái keo kiệt. Ta thương cảm - thiếu cảnh, trong tương lai mẹ vợ nương - đảm uy hạ, liền làm người hầu - quyền lợi cũng không có, chỉ có thể cho ba nữ nhân (tiểu - cái...kia bị người quên), xen lẫn trong cùng nhau. Tối hôm đó, ta cùng điểm oánh hồng thân nhiên, thiếu cảnh cùng lam lệ luận bàn võ công, thiếu cảnh thường xuyên vì có thể theo ý tiên luận bàn mà cảm thấy vinh hạnh. Kỳ thật ta cũng rất thích cùng bọn họ luận bàn một phần, nhưng là hiện tại thân nhiên còn không đoạn sữa, bộ ngực tương đối... Cái...kia.. Không có phương tiện.

"Lam cô nương, ta lại thua rồi." Đây đã là đệ cửu lần, liền hôm nay buổi tối đánh cửu cái, kết quả đều là thiếu cảnh thua. Hắn một cái đại nam nhân, cũng một cái đầu mục bắt người, cư nhiên thua ở một nữ nhân trên tay, cần phải rất mất mặt nha.

Lam lệ cười nói: "Đa tạ."

"Trở lại." Thiếu cảnh còn muốn tiếp tục nì.

"Đến bên kia đi." Ta chỉ chỉ xa xa, nơi này còn có cá hài tử nì. Hai người này đánh được hăng say, hoàn toàn thanh thân nhiên cấp quên.

"Hôm nay buổi tối dừng ở đây ba." Lam lệ thanh kiếm nã ở phía sau, đi tới xoa bóp thân nhiên. Nhân gia đang ngủ nì, nàng khen ngược, lung tung nắm nhân gia, cảm tình ngủ - vị...kia không phải nàng nữ nhi.

"Lam tỷ tỷ, người dừng." Lời còn chưa nói hết, chợt có nhân đạo: "Nữ nhi..." Lão cha tới.

Lão cha một tay dẫn áo choàng, đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển đã chạy tới, nói: "Việc lớn không tốt." Thiên sự? Hắn có thể bảo thành như vậy?

"Cha, làm sao vậy." Một tay ôm thân nhiên, một tay đỡ lấy hắn. Nếu như ta không đỡ lấy, chỉ sợ hắn hội ngã sấp xuống.

Lão cha thở hổn hển ký khẩu khí thô, nói: "Ngoài thành ba dặm, tụ họp ngũ vạn đại quân." Có nhân tạo phản? Nhất định là Trữ vương. Hắn rốt cục có động tác, nhưng lại là đại động tác. Nãi nãi, dám chạy tới tạo phản, quả thực không muốn lẫn lộn hắn. Ban đầu trốn ra thiên lao, hiện tại lại tới chịu chết.

"Cái gì?" Kích động được thiếu chút nữa thanh trong lòng - hài tử vút trên mặt đất.

Lão cha sát lau mồ hôi thủy, mãnh liệt nuốt thuần nhất nước miếng, nói: "Người cứ nói làm sao bây giờ?" Hiện tại biết hỏi ta sao?

"Hoàng thượng nì?" Ta nhớ kỹ tề hạo nói qua muốn ứng trung tróc miết, có thể hay không là hắn có ý thanh Trữ vương đưa tới -?

"Hoàng thượng vẫn sanh tử chưa biết, trong cung một điểm tin tức cũng không có." Lão cha vừa nói vừa lau mồ hôi thủy.

"Thành vương nì?" Ta thật sâu hô hấp, đây chính là hi vọng cuối cùng.

"Biên quan truyền đến tin tức, chiến sự sau khi kết thúc, thiên ly quốc xâm phạm quốc gia của ta quốc thổ, thành vương binh bại bị thương, đồng dạng là sanh tử vi bách." Ta thiếu chút nữa muốn tìm cá địa phương tự sát đi.

Ta thanh hài tử ôm chặt, nhất hé miệng, nói: "Mang ta đi khán." Cho dù biết bị vây hoàn cảnh xấu, cũng muốn làm tới hậu - chống cự.

Ta trước kia một mực cho là bản thân rất lợi hại, hiện tại mới phát hiện bản thân thật sự là rất không dùng được. Đứng ở trên công thành, nhìn xa xa vô số - cây đuốc, có thể tưởng tượng có bao nhiêu nhân, ta thiếu chút nữa hách ngất xỉu đi. Nếu không có điểm oánh đỏ, ta phỏng đoán bản thân đã ngã xuống.

Ta nuốt thuần nhất nước miếng, vấn lão cha: "Ước chừng có bao nhiêu nhân a?" Ta thật sự chưa từng gặp qua này trận thế, đối phương có bao nhiêu nhân mã ta là phỏng đoán không ra -.

"Ước chừng ngũ vạn." Lão cha vừa nói lại sát lau mồ hôi thủy.

"Vương gia, làm sao bây giờ nì?" Một cái tiểu thủ tướng bộ dáng - nhân cũng là ứa ra mồ hôi lạnh, "Nếu không. Chúng ta khai thành đầu hàng?" Ta dựa vào? Đầu hàng? Không phải. Thanh ta lão công - giang sơn chấp tay đưa tiễn, hắn muốn chết a. Cho nên, lời của hắn thay đổi ta một cái sắc bén - ánh mắt.

Ta thanh thân nhiên giao cho điểm oánh, ngón trỏ để ở cái trán, tựa vào thành lâu trên tường. Hiện tại tới cùng muốn làm sao bây giờ nì? Đầu hàng? Từ thủ? Ta chính là nhìn thoáng cái, mới vừa rồi nhìn thoáng cái, kinh thành quân coi giữ không được 500 nhân, thế lực cách xa đại thành như vậy như thế nào thủ? Chính là đầu hàng... Vị miễn thái không có chí khí. Không thành kế? Trong đầu đột nhiên thoát ra lại ba chữ to.

Chính là, chính là.. Hiện tại - vấn đề là, ta căn bản không biết trong cung đích tình huống, ta không biết tề hạo nghĩ như thế nào -. Hắn đã nói với ta ứng trung tróc miết -, có lẽ đây là hắn - kế sách ba. Nhưng là... Hắn tới cùng có bị thương không nì? Trong cung có phải hay không chân xảy ra trạng huống gì. Tề hạo a, người cho ta giữ một cái vấn đề khó khăn không nhỏ. Mất thấy cây đuốc càng ngày càng gần, ta quả thực tim đập gia tốc, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi. Nói thật, ta hiện tại nghĩ té xỉu.

"Cha, mở rộng ra cửa thành. Sẽ tìm một ít binh lính cải trang thành bình dân dân chúng, tại trên đường đi dạo." Lão Thiên, ta cá là một cái ba, sẽ tới cá không thành kế

"Mở rộng ra cửa thành?" Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn ta.

Ta kiên định - gật đầu: "Bãi một cái cảm ở chỗ này, ta muốn đánh đàn." Lại thủ 《thập mặt mai phục》, hách bắt từ ta và người.

Sở hữu nhân lại lần nữa trừu lãnh khí, thủ tướng nhìn lão cha, không dám nói lời nào. Lão cha trầm tư thoáng cái, nói: "Ăn nạng thuyết - làm." Lão cha thật là tin tưởng ta -.

Ta lại lần nữa toàn nhanh ngón tay, mãnh liệt hít một hơi, nói: "Trừ...ra trên cổng thành này mấy người, mặt khác binh lính toàn mai phục tại cửa thành phụ cận. Rất không cẩn thận -, thanh binh khí cấp lộ ra lại. Lộ - không cần đa, tùy tiện lộ hạ có thể, nhượng địch nhân có thể mơ hồ nhìn thấy. Thuận tiện tái rất không cẩn thận - tại cây đuốc chiếu rọi xuống, đầu ra mai phục binh lính - bóng dáng." Ta tự nhận là ta rất nhiều nghi, Trữ vương nói như thế nào cũng là ta Tứ ca, không biết là không phải cũng bị như thế tính chất đặc biệt. Hắn này nhân luôn luôn rất tự đại, nhưng là hắn lần trước liền tài liệu một hồi, thiếu chút nữa vạn kiếp bất phục, hiện tại đã rất cẩn thận ba? Chỉ sợ... Đương đánh bạc ba, nếu như không đánh cuộc cũng chỉ có thể nhìn bọn họ vào thành.

"Nghi binh?" Lão cha vấn.

Ta gật đầu: "Cái này gọi là không thành kế." Ta cũng học một hồi khổng minh (mặc dù ta cùng khổng minh - chênh lệch yêu cầu lấy năm ánh sáng tính toán).

Ta trước kia lão là lời thề son sắt - nói cái gì muốn lên trận giết địch, kết quả đương vô số cây đuốc, vô số người mã tại ta trước mắt - lúc, ta lại lần nữa về phía sau đảo. Lam lệ vội vàng đỡ lấy ta, nói: "Chớ khản trương, người là kinh hách quá độ." Nhìn nhìn lại những người khác mặc dù là thần sắc khản trương, nhưng không có một cái giống ta như vậy không có chí khí -. Diễm oánh cái loại...này thiếu nữ tử không nên đối mặt như thế trắng diện, ta mời nàng mang theo thân nhiên đi trước. Có nàng chiếu cố thân nhiên, ta cũng có thể an tâm đối phó cái...này người chết yêu.

Trước mắt người chết yêu nguy cấp - lúc, ta ngược lại trấn định, từ từ - đạn trừ 《thập mặt mai phục》. Nghe được ta có lực - tiếng đàn, nhìn nhìn lại mở rộng ra - cửa thành cùng na (nợ) không cẩn thận lộ ra tới mai phục, ta kết luận nhất thời hồi lâu hắn không dám động. Tựa hồ, thời gian thoáng cái yên lặng, chỉ có tiếng đàn, phong thanh. Một khúc tắt, ta mỉm cười đứng lên, nhìn an tọa vu lập tức, khước có vài phần bất an - người chết yêu, nói: "Trữ vương điện hạ, chúng ta lại gặp mặt, chỉ là không nghĩ tới là như vậy phương thức." Trong tay ta lòng đang đổ mồ hôi, trên mặt cũng nhàn nhạt - mỉm cười, ta làm cho người ta thanh cây đuốc nhiên được đặc biệt lượng, cho nên hắn có thể nhìn thấy bộ dáng của ta.

Trữ vương cười lạnh: "Người là ai?" Ta lấy N cá thân phận xuất hiện qua, người nhớ kỹ mới là lạ.

Ta cười nói: "Người quên ta sao? Ta và người đều là lão bằng hữu, muốn kinh thành thì lấy đi ba."

"Hừ, người hội tốt như vậy tâm? Người rút cuộc là ai?" Hắn lại lần nữa cười lạnh, tuyệt mỹ - mặt mũi tại hỏa quang hạ càng thêm xinh đẹp, thật muốn nắm hắn bán được Thái Lan.

Ta không sao cả địa đạo: "Vương gia, chúng ta chính là lão bằng hữu. Ban đầu là bạch lộ am trung chỉ thấy qua, chúng ta như vậy thực, người sợ cái gì nì?" Ta cố ý đưa ra bạch lộ am, nhất định chiếu sáng ta là mai ảnh. Ta từng xuy ngưu cha ta là chiến thần, hôm nay liền theo hắn chơi chiến thuật tâm lý. Mới vừa rồi ta đã nghĩ đến điểm này, cho nên mong cái khăn che mặt.

"Là người?" Hắn oán độc - hỏi một câu.

Ta phải ý - gật đầu: "Chính là ta, được, người từng mời ta làm của người quân sư ba? Ôi, người hiện tại - quân sư là ai a? Theo tỷ như hà a?"

Yêu nhân hừ lạnh một tiếng: "Nhạc cô nương, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy người."

"Khách khí khách khí, nếu đều là lão bằng hữu, mời vào ba." Ta dùng rất hữu hảo - ngữ khí phải hắn cùng hắn - đại quân đi vào.

"Người chân cho là Bồn vương không dám vào chưa?"

Ta không sao cả địa lại tự tiểu phi tiểu, vừa nhìn nhất định tính toán - về mặt, nói: "Không biết, tùy tiện người, muốn vào liền vào." Ta cũng biết người không dám vào.

Yêu nhân cũng do dự một chút, "Nhạc cô nương, không nghĩ tới người cư nhiên thủ thành."

Ta ha ha cười một tiếng: "Ai nói chỉ có nam nhân mới có thể chỉ điểm giang sơn? Ta cũng có thể ba? Được, ban đầu ta tại bạch lộ am thuyết - nói người còn nhớ rõ ba? Hắc hắc, người cũng không cảm giác được ta có năng lực này, nếu không như thế nào hội giam lỏng ta, muốn ta làm của người quân sư nì?" Đánh là đánh không lại, liền cho ngậm -.

"Nhạc cô nương, người cũng thấy Bồn vương - thế lực, người hiện tại đầu hàng còn kịp." Lại bắt đầu hảo ngôn khuyên bảo, cũng biết hắn sợ ta.

Ta tùy tiện thờ dài một tiếng, "Phải? Bây giờ còn không biết nì? Người không có nhìn thấy sao? Phụ thân di huấn, thà làm chết trận quý, không làm vong quốc nô. Cha ta bị tôn vi chiến thần, ta như thế nào có thể mất mặt của hắn nì. Muốn vào thành liền vào ba, ta phải đầu hàng nha." Ta không ngừng hách hắn, ta còn dọa phía sau hắn - binh tướng. Nếu như biết ta là chiến thần - nữ nhi, tự nhiên có nhân bận tâm -. Cho dù yêu nhân cường bức vào, cũng sẽ có nhân ngăn cản -. Nhìn ta xuy ngưu như thế thái quá, tất cả mọi người đổ mồ hôi lạnh. Một nửa là bị đại quân hách -, một nửa là bị ta xuy ngưu hách -.

"Nhạc cô nương, người cũng không phải Tề Quốc nhân. Huống chi ta cùng đương kim hoàng thượng là huynh đệ, phụ tá ai đô giống nhau." Chênh lệch

lớn, đương kim na Hoàng thượng ta hài tử nàng cha. Ta đương nhiên muốn phụ tá lão công, cái...này ca ca...trước hy sinh ba.

"Có lỗi với, tiêu dao vương đối ta có chích ngộ chi ân, ta đáp ứng hần phụ tá hoàng thượng." Ta đây ngu ngu thôi - lợi hại a.

Lão cha cùng hợp thời - mỉm cười nói: "Nhạc cô nương là ta quý phủ môn khách, Vương gia không cần mơ ước." Lão cha nguoi cũng lợi hại, xuy ngu ngu không thua ta.

"Vương gia, mời vào ba." Ta nói trứ lại từ từ ngồi xuống, thần nhiên - đạn trứ 《tri âm tri kỷ》.

Trừ vương chần chờ, cùng người bên cạnh thì thầm với nhau nói một hồi lâu, nhìn lên trứ thành lâu hừ lạnh một tiếng, "Nhạc cô nương, hảo ý của nguoi Bốn vương tâm lĩnh, ngày sau sa trường tái kiến, cáo từ." Ngày sau? Ta cũng không dám tái kiến, ta hiện tại đã nghĩ té xỉu.

"Trừ vương quá khen, ta chính là thiếu nữ tử, sao có thể chinh chiến sa trường ni." Ta vẫn quai trứ nhân nhạ - mỉm cười.

Nhìn đại quân từ từ rời đi, ta vẫn đứng tại đầu tường, mặt mang mỉm cười. Mãi đến đại quân đi ra hai dặm ở ngoài, ta thoáng cái ngồi dưới đất. Trong lòng bàn tay tất cả đều là hần thủy, y phục cũng có thể vận nổi trên mặt nước tới. Lão Thiên, cư nhiên nhượng ta cấp lừa dối vượt qua kiểm tra. Ta đây vận khí, thật không là thông thường thật là tốt.

Ta trên mặt đất ngồi thật lâu, lam lệ rốt cục thanh ta đỡ lên lại, nói: "Phụ thân nguoi đến lúc nào thành chiến thần?" Ta tin tưởng cái vấn đề này rất nhiều người đều muốn vấn.

Ta dùng tay áo sát sát cái trán, "Hai ta năm trước cùng hần xuy ngu ngu nói lung tung -, ta phỉn hần ta có thể chỉ điểm giang sơn, phụ thân là chiến thần. Ban đầu ta vẫn còn cùng hần nói một ít hành quân - vấn đề, cho nên hần thậm chí muốn mời ta làm quân sư. Hôm nay gặp phải ta, hần đương nhiên sẽ có bận tâm"

"Hần vẫn còn chân tướng tin?" Thiệu cảnh rốt cục nhin không được cười rộ lên.

Ta thân thể tựa vào đầu tường thượng, mềm nhũn địa đạo: "Theo ta xuy ngu ngu na (nọ) bản lãnh, không tin mới là lạ." Theo ta xuy ngu ngu - bản lãnh, có chín mươi phần trăm cửu - đồng chí đô được tin tưởng. Hiện tại ngấm lại đô xấu hổ, từ tới cổ đại, ta nói được 80% là nói dối.

"Hảo đặc sắc." Thanh hậu một hồi tiếng vỗ tay, vẫn còn nương theo trứ cười khê.

Ta còn không khí lực quay đầu lại, chợt người chung quanh cùng kêu lên nói: "Tham kiến Hoàng thượng."

Ta vừa quay đầu lại, thấy tề hạo tự tiểu phi tiểu - nhìn ta. Phía sau hần đi theo một thân hồng nhạ áo giáp - ngọc tình, trong tay dẫn song kiếm. Trước sau như một u nhĩ - dật phong, còn có lạc kinh thiên hiện tại cư nhiên tất cả đều cũng là một thân áo giáp, ta dựa vào, này trận thể làm chi. Ta vô lực - ngồi dưới đất, ừ nói: "Nguoi tử đi đâu rồi, ta tại vì nguoi liều mạng, nguoi vẫn còn tiểu?" Ta liền không tin hần hội bị thương, quả thật không có chuyện gì. Chính là, hần tại sao hiện tại mới xuất hiện? Không có nhìn thấy ta xét ở mệnh sao?

"Đứng lên đi." Hần nhìn lướt qua quy trứ - chúng nhân.

"Tạ Hoàng thượng."

"Chiến thần chi nữ, cũng lợi hại." Tề hạo vừa nói thanh ta đỡ lên lại. Ta hôm nay sợ đến quá, không biết là lần thứ mấy bị giúp.

Ta khụ một tiếng: "Nguoi không phải nói ứng trung tróc miết, tại sao hội làm bộ bị thương? Làm hại ta làm N lâu - tư tưởng đầu tranh, còn bị sợ đến nửa chết nửa sống."

Hần cười cười: "Phu nhân, nguoi tự mình đa tình lai thủ thành, kế hoạch của ta thiếu chút nữa bị nguoi phá hủy." Ách, thật sự có kế hoạch.

Ta tức giận - liếc hần một cái: "Nguoi có...hay không lương tâm a? Ta bị dọa đến muốn chết, đã chết bao nhiêu não tể bào, nguoi vẫn còn mắng ta?"

"Thật tốt, phu nhân đúng, có thể ba?" Vừa nói sủng nịch - xoa bóp ta - cái mũi, lại nắm? Ta - cái mũi nắm biến như vậy bạn? Mọi người thấy chúng ta lưỡng đĩnh mập mờ -, đô tự giác - nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Hiện tại mới nói a."

Tề hạo cũng không để ý gì tới hội ta, đối ngọc tình nói: "Thất tỷ, nguoi không phải nghĩ thi thố tài năng sao? Đi thôi." lại đối thiệu cảnh nói: "Thiệu cảnh, cùng bọn họ đi cùng."

"Hoàng thượng yên tâm, ngọc tình nhất định bang thành vương đem bọn họ giết được quân lính tan rã." Biện hộ cho vừa nói nỗ bữu môi, lời thề son sắt địa tiểu, "Các vị, đi thôi, bình loạn đi." Thành vương đến lúc nào đã trở về?

Trên công thành các vị cùng kêu lên nói: "Phải" các vị ' tướng quân ' thời điểm ra đi, lam lệ cư nhiên cũng đi theo đi. Tùy tiện ba, lam nữ hiệp - võ công ta tin tưởng.

Ta thống thống cánh tay của hần: "Nguoi tới cùng có cái gì an bài?"

"Về nhà từ từ thuyết." Hấn mãnh liệt nhớ ra cái gì, "Chúng ta - hài từ nữ?"

Ta nhin không được lờm hấn một cái: "Ngươi hiện tại tài nhớ ra lại nữ? Bị điểm oán ôi đi, ngươi không phải nghĩ ta ôi hài từ đối phó Trữ vương ba?"

Tề hạo liễm ngưng cười dung, đối lão cha nói: "Vương gia, nơi này giao cho ngươi." Vương gia? Không gọi cha?

"Cựu thần tuân mệnh, Hoàng thượng thỉnh." Lão cha lại loan trứ lưng, một bộ tiêu chuẩn - thần từ bộ dáng. Thật sự là thương cảm a, đối mặt con của mình cũng không có thể quen biết nhau.

Ta đã bị dọa đến chân đồ mềm nhũn, tề hạo đỡ ngạo mạn đi thông thả hạ thành lầu.

"Không phải nói ngươi bị thương, sanh tử chưa biết, cha vẫn còn lão là hoài nghi ngọc tình nghĩ bức vua thoái vị ni." Ta nghĩ khôi lai là tốt rồi tiểu, liền ngọc tình vẫn còn bức vua thoái vị ni?

Hấn ôn hòa - cười nói: "Nếu như ta không bị thương, hấn dám bức vua thoái vị sao? Huống hồ hấn phải thích khách ám sát ta, ta tương kế tựu kế." Ta cung ôi Tứ ca, ta thật sự hảo đồng tình ngươi a, bị nhân gia đùa bỡn cùng luồng chướng trong. Lại bị ta một tòa không thành sợ đến nhượng bộ lui binh, ai, gặp phải chúng ta này đối thiên tài vợ chồng, ngươi nhất định thất bại a.

"Ai, ngươi tới cùng có cái gì kế hoạch? Nói đến nghe một chút?"

"Bát ca - thập ngũ vạn đại quân binh phân tứ lộ ở ngoài thành hai mươi lý, vốn tưởng rằng hấn là nửa đêm xuất binh, không nghĩ tới là cái...này giờ. Bát ca - đại quân không còn kịp nữa chạy tới, nếu không phải ngươi đương trụ, hấn liền thật sự vào kinh thành." Thuyết như thế nghiêm trọng chuyện tình, hấn cư nhiên vẫn còn tiểu.

Ta trở mình mắt tròn trắng: "Thiệt, ngươi nhất định sớm có chuẩn bị, lấy tính tình của ngươi, nhất định là vạn sự sẵn sàng." Nhìn dáng vẻ của hấn cũng biết.

Hấn bình tĩnh địa đạo: "Có cảm vệ quân coi chừng dùm, hấn vào không được hoàng thành. Chỉ là sợ bọn họ quấy rầy dân chúng, động lòng người loạn, thậm chí là họa cập vô tội. Ngươi cứu kinh thành - dân chúng, ta thế bọn họ cảm tạ ngươi." Đây mới là hảo hoàng đế - bộ dáng, dân chúng vì...trước.

"Không đúng a." Ta cau mày đưa ra bản thân - chất vấn, "Không phải nói thành Vương Hòa thiên lý quan hệ ngoại giao chiến binh bại bị thương? Hấn như thế nào thanh đại quân mạng về tới?"

"Ngươi thông minh thế hồ đồ nhất thời, Bát ca thù hạ ba mươi vạn đại quân, hấn khai hoàn hồi triều, Trữ vương dám dễ dàng tạo phản sao?" Ta hiểu được, đánh giặc xong sau này cố ý chế tạo điểm sự tình, cố ý binh bại. Sau đó lạng lẽ rút lui một nửa binh lực trở về. Được, còn có na (nợ) đạo bí chỉ, cần phải nhất định này nội dung.

"Ta đã biết, của ngươi lúc ấy thuyết có đạo bí chỉ -. Có phải hay không để hấn làm bộ binh bại? Sau đó lạng lẽ mang đội trở về? Chính là, ta nghĩ biết các ngươi là như thế nào nhượng thiên lý quốc cùng chúng ta phối hợp?" Ta bội phục hấn, lạng lẽ mang đại quân trở về không nói, còn cá giả bại. Bản thân trang hôn quân không đủ, còn muốn làm bộ gặp phải giờ phút này, nói cái gì sanh tử không rõ. Như thế chu đáo chặt chẽ - kế hoạch, chỉ có tề hạo nghĩ ra.

"Ngươi đừng quên rồi, thiên lý quốc - vương hậu là chúng ta Tề Quốc vĩnh Trữ công chúa." Hấn thanh ta tái ôi sát một điểm, nói: "Quên rồi nói cho ngươi, nàng từng trở về tề điện ngươi, ta thỉnh nàng bang cá tiểu công việc." Đối hấn hoàn toàn hết chỗ nói rồi, cũng là âm mưu gia.

Ta bắt đắc dĩ - lắc đầu, "Ta hết chỗ nói rồi, ngươi quả thực nhất định âm mưu gia." Cũng không biết là ca ngợi cũng đã kích.

"Vậy còn ngươi?" Miệng hấn giác hơi hơi thượng kiêu: "500 nhân hách tẩu ngũ vạn đại quân, ta có cá trí dũng song toàn - phu nhân." Xấu hổ xấu hổ, kỳ thật ta thiếu chút nữa hách hôn mê.

"Ta đó là học tiền nhân -, ngươi tài lợi hại. Bất quá ta rất tốt kỳ, ngươi chừng tới?" Ta chứng thật là học tiền nhân, so với hấn ta là thiếu chút nữa.

"Có nhân nói cho ta biết, một vị tay bảo trẻ con - nữ tử đứng ở trên cổng thành điều binh khiển tướng, ta biết nhất định là ngươi. Trừ ngươi ra, Tề Quốc - nữ tử, ai có thể có như vậy năng lực?" Cảm tình trong thành có mắt của hấn tuyến a. Thật là một danh phù kỳ thực - chính trị gia, âm mưu gia.

"Vậy ngươi biết ta tới mấy ngày sao?" Hại ta lo lắng cũng không đến tìm ta, không lương tâm.

"Vừa mới mới biết được." Tính, mấy ngày nay hấn vội vàng bố trí, không có tình tư chú ý ta.

Ta mặt nhăn nhu, nói: "Được, thái hậu - bệnh thế nào?"

Hấn mỉm cười: "Bệnh tình có điều chuyển biến tốt đẹp." Không có chết là tốt rồi, muốn thật sự là ở...này cá máu chốt thượng treo, vẫn còn thật không dễ xử lý.

"Ta nghĩ tiến đi xem nàng, mang thân nhiên đi cùng." Ta rất nghiêm túc - thuyết, dù sao ta là nàng sinh -.

"Thân nhiên?"

"Quên rồi nói cho người, nữ nhi của chúng ta gọi thần nhiên."

"Thần nhiên? Tên rất hay."

"Đó là, cũng không nhìn ai lấy -." Còn không quên trang điểm thoáng cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 20: chuyện nhà quốc sự

Nhìn thấy tiểu thần nhiên, hấn không cao hứng liền không bình thường. Hơn nữa nhà của ta thần nhiên đi truyền năng mụ mụ ta - xinh đẹp.. Được rồi, chính đi truyền một điểm, kỳ thật đại bộ phận là đi truyền năng lão ba. Ta là xinh đẹp, theo cổ đại mỹ nữ nhất so sánh, cũng là trung thượng chi tư. Mà ba ba của nàng, chân chính chính là dễ nhìn. Kỳ thật bề ngoài đi truyền bao nhiêu không trọng yếu, ta hy vọng nàng đi truyền năng âm mưu gia lão ba - chỉ số thông minh, tái học được ta - hèn hạ vô sỉ, hơn nữa ta - hiện đại giáo dục phương thức, tương lai tuyệt đối có thể hoành hành thiên hạ.

Trải qua một phen lễ nghi phiền phức - khách sáo, sở hữu nhân rốt cục bị đuổi đi, trong phòng chỉ còn lại có chúng ta một nhà ba người. Tề hạo ôm thần nhiên hôn lại thân, hấn bế hồi lâu, ta rốt cục nhìn không được thô lỗ - đoạt lại đây.

Hết lớn: "Người làm chi? Thần nhiên là trẻ con, hấn tài mấy tháng, người nhìn khán, đều bị người thân mọc răng dẩu răng. Người cho là nàng là ta a?" Hấn thích hài tử ta không ngại, chính là.. Biệt thân khoa trương như vậy a.

"Không thân nàng, chẳng lẽ thân người sao?" Nhìn ta hung ba ba - bộ dáng, hấn buồn cười - nhìn ta.

Ta biên lau đi thần nhiên trên mặt - nước miếng, biên oán giận nói: "Thần người cấp đại đầu quỷ, có thể bảo, nhưng là phải chú ý điểm, thần nhiên chính là mạng của ta rồi." Ta sinh non, còn khó hơn sản, sinh nàng - lúc thiếu chút nữa thanh mạng nhỏ đô đã đánh mất.

"Ta đây nữ?" Người nào đó chỉ vào bản thân vấn.

Ta nửa thật nửa giả địa đạo: "Người a, hiện tại miễn cưỡng bài đệ 3. Hải từ đệ nhất, tiền đệ 2, người đệ 3."

"Người chân tham tài." Còn cần nói sao? Có tiền mới có thể đi khắp thiên hạ.

Ta làm như có thật - gật đầu: "Đúng vậy, ta nhất định tham tài, không tham tài sau này chúng ta mẹ con dựa vào cái gì cuộc sống." Hấn là không cần kiếm tiền, dựa vào thu nhập từ thuế có thể, ta ta nuôi sống bản thân, bây giờ còn phải nuôi nữ nhi -. Được, cần phải tìm hấn muốn nuôi dưỡng phí.

"Sau này không chính xác người khổ cực như vậy." Hấn cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Nuôi gia đình chuyện giao cho ta." Trong lòng lại là run lên, hấn muốn làm gì a?

"Người cho rằng ta là cái gì? Mục tiêu của ta nhất định làm một đời gian thương, so sánh đặt Phong công tử còn có tiền. Người dưỡng ta? Làm thiệp nữ nhân cũng không phải là phong cách của ta. Còn có a, người ngăn vạn lần đừng nghĩ ta cho hồi cung đi, ta sẽ không trở về -. Thần nhiên chỉ là thần nhiên, mơ tưởng cho nàng quan thượng công chúa - danh hiệu." Thần nhiên chỉ làm thần nhiên, không làm công chúa.

"Ta biết người không muốn trở về đi." Hấn không sao cả địa đạo: "Cho nên, ta không miễn cưỡng người."

Ta thanh thần nhiên đặt ở trên giường, đi tới trước mặt hấn, ngưng mi thở dài một hơi: "Ta biết tâm ý của người là đủ rồi, thật sự. Ta làm ta - Mai lão bản, người làm của người hoàng đế, người có thể ngẫu nhiên nhớ ra chúng ta mẹ con, đi xem một chút chúng ta, cũng đã vậy là đủ rồi." Nếu là từ trước ta có thể như vậy Khai Minh, có lẽ liền sẽ không như vậy khổ.

Tề hạo mỉm cười, tướng ta nhét vào trong lòng. "Giang sơn vô hạn, chính là trên đời này, chỉ có một người."

Ta lắc đầu: "Trước kia ta cuối cùng là hỏi người, ái giang sơn cũng thích đẹp nhân, hiện tại ta không hề...nữa hỏi cái này chúng xuân vấn đề. Trải qua Trừ vương chuyện, ta càng thêm khẳng định, người là cá khổ được thật là tốt hoàng đế. Người có mưu lược, có dũng khí, còn có một viên nhân ái chi tâm. Nhất định có thể phát triển ranh giới, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, tại đại tề trong lịch sử viết xuống quang huy - nhất bút. Người phải cá thiên cổ minh quân, ta chỉ là một bình thường - tiểu nữ tử. Ta yêu người, cho nên tình nguyện làm bại bởi giang sơn - nữ nhân. Ta yêu người, cho nên không muốn phá người." Ta rốt cục lấy hết dũng khí, nói ra ý nghĩ của chính mình.

"Người thật sự nguyện ý như vậy? Người chính là trong mắt nhu không được hạt cát - nữ nhân." Hấn là rất hiểu rõ ta, chính là hiện tại - ta đã không phải ban đầu cái...kia không biết trời cao đất rộng - nha đầu. Đã trải qua nhiều như vậy, ta cũng sẽ biến, cũng sẽ thành thực. Hoàng hậu cũng tốt, tình phụ cũng được, có hấn yêu ta đủ rồi. Ta muốn chính là hấn - ái, không phải sở vị - danh phận.

Ta thoải mái cười một tiếng: "Ngươi cho ta thay đổi ba, ta đã quyết định. Xem mẫu hậu sau, ta trở về tể châu. Nhớ kỹ, ta ở nơi này chờ ngươi."

Hắn cô đơn - nhìn ta, "Giang sơn mỹ nhân, tại sao chỉ có thể tuyển giống nhau nhỉ?" Thông thường chỉ có thể tuyển giống nhau.

"Hào nam nhi chỉ ở bốn phương a, ái giang sơn không có gì bất hảo. Ái giang sơn - không ít, chính là có thể chân chánh bảo vệ tốt giang sơn - lại có mấy người nhỉ? Ngươi nhất định một cái có thể lái được sang thái bình thịnh thế - anh minh quân chủ, cho nên a, ngươi muốn tiếp tục làm cái... này hoàng đế, làm lưu danh thiên cổ hảo hoàng đế. Hơn nữa, ta lại không có rồi đi ngươi. Ta mặc dù không thể làm bạn tại bên cạnh ngươi, nhưng là ta tại tể châu chờ ngươi, vĩnh viễn - chờ ngươi." Ta cố gắng sử bản thân vẫn duy trì mỉm cười, trong lòng đau lại có ai biết được?

Tề hạo tướng ta ôm chặt, rất lâu không nói gì. Ta biết hắn đã ở làm tư tưởng đấu tranh, giang sơn mỹ nhân bất hảo tuyển a!

Chân trời đột nhiên một tiếng vang thật lớn, ta từ hắn trong lòng tránh thoát chạy đến ngoài cửa, chỉ thấy ngoài thành một đóa huyễn lệ đa thái - pháo hoa tại giữa không trung tàn ra. Đây trời hoa vũ trên không trung thật lâu không cần thiết, thật xinh đẹp - yên hòa. Ta cũng sẽ không ngu đến cho rằng đây là bình thường - yên hòa, nếu như sai - không sai cần phải là tín hiệu. Ta quay đầu lại, "Có tín hiệu, có phải hay không cần phải hỏi cung đi."

Hắn gật đầu: "Theo cùng nhau tẩu."

Ta lắc đầu: "Ngươi đi đi, ta đã sớm không... trước tham dự chánh sự. Qua mấy ngày chuyện bình ổn sau này, ta dò xét thái hậu trở về đi."

Hắn thấy ta quyết tâm, ôm thân nhiên cười nói: "Ngươi cứ nói -? Không đi? Hạo, ta mang nữ nhi cùng nhau trở về." Vô lại, dùng thân nhiên uy hiếp ta.

Trên cơ bản cùng hắn đấu ta không có thắng qua, cho nên đành trái lại cùng hắn cùng nhau trở về. Trong cung - thủ vệ cũng thật là sâm nghiêm, nơi đều là tuần tra thị vệ, khắp nơi lộ ra quý dị - hào khí. Nhìn nhìn lại hoàng thành cửa những... này nghiêm chỉnh huấn luyện - thị vệ, ta có thể khẳng định Trữ vương nhất định tài đa điểm nhân mã, cũng vào không được hoàng thành. Cái tiêu tử này, cũng là kế hoạch chu đáo chặt chẽ, sẽ chờ trừ Trữ vương tự chui đầu vào lưới.

Bên trong ngự thư phòng, thân nhiên ngủ say tại ta trong lòng, tề hạo ngồi ở long ý thượng, một mực nhìn cửa.

Hôm nay là nửa đêm, vốn nên một ít buồn ngủ. Thêm chi mới vừa rồi tại trên cổng thành sợ đến đủ thảm, hiện tại cũng sớm đã là tình trạng kiệt sức. Nhìn ta thẳng ngủ gà ngủ gật, tiểu nhện cao chân thức thời địa đạo: "Nurong nurong, thanh Tiểu công chúa giao cho nô tài ba, nô tài tìm cá kỳ có kinh nghiệm - lão ma ma chiếu cố."

Ta ngáp, nói: "Tính, đằng đằng ba." Ta sẽ bản thân chiếu cố.

"Nurong nurong." Đùng như vậy gọi.

"Tốt lắm, không dùng.." Thuyết vẫn chưa nói xong, thì thái giám thông báo ngọc tình công chúa và thành vương cầu kiến, tề hạo vội vàng tuyên. Lão Thiên, rốt cục đã trở về.

Một phút đồng hồ sau này, nhất đại bang nhân toàn tiến vào. Lấy ngọc tình cùng thành vương cầm đầu, ngọc tình tay vẫn còn mang theo một cái hai tay cột vào phía sau - gia hỏa, tên kia đương nhiên là yêu nhân. Ta đã không gặp, ta nhìn kỹ thoáng cái thành vương. Chúng ta Thành vương gia bình thường tao nhã ôn hòa, mặc vào áo giáp uy phong lẫm lẫm. Trước kia ta một mực không tin nhìn như nhu nhược - hắn có thể trấn thủ biên quan, hiện tại ta rất cục tin. Ta ở đó quần trung phát hiện một cái tương đối đặc biệt -, một thân áo lam thượng tất cả đều là huyết. Đương nhiên là của chúng ta lam nữ hiệp, lam nữ hiệp hiện tại theo sát nhân cuồng ma không có gì khác nhau. ...nhất chặt vật - tựa hồ là thiêu cánh, đây người là huyết, tựa hồ vẫn còn bị bị thương, y phục thượng hảo vài lỗ hồng. Bất quá người này trạng thái cũng không tệ lắm, hăng hái bùng bùng. Hắn chính là một cái tiểu đầu mục bất người, có thể cùng Vương gia công chúa cùng nhau bình loạn, cũng hoàng đế tự mình hạ lệnh, cảm giác vinh quang a. Còn có liễu tuyệt mỹ, hắn như thế nào đã ở trong đó.

"Thần không phụ Hoàng thượng sự phó thác, tướng phản tặc tề hoàng bắt, thỉnh Hoàng thượng định đoạt." Thành vương vừa nói quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt là vừa nghị quang mang. Hắn quỳ xuống, những người khác cũng đi theo quỳ xuống. "Bọn ta không phụ Hoàng thượng sự phó thác." Lam nữ hiệp không phải ghét nhất tề hạo - sao? Hiện tại cũng quỳ.

"Bình thân." Tề hạo vừa nói, khước thanh ánh mắt nhìn về phía Trữ vương.

"Tạ Hoàng thượng." Ngọc tình đứng mũi chịu sào - đứng lên, dẫn Trữ vương - y phục vẫn: "Cái... này xử lý như thế nào."

"Nói thừa, đương nhiên là sát." Không giết cho... nữa hắn cơ hội đông sơn tái khởi? Ta phải nghĩ tái chơi không thành kế.

Mới vừa rồi sở hữu nhân vào lúc đó chính chú ý tới hoàng đế, ta đây bảo hải tử - thiếu phụ cấp xem nhẹ. Nghe ta vừa nói như thế nói, tất cả mọi người thanh ánh mắt dời qua lại. "Ngươi là...." Ngọc tình chia vào người của ta nói không ra lời.

Ta cười hắc hắc: "Ngọc tình, ngươi tốt."

"Ảnh nhi?" Ngọc tình cũng cố không hơn bản thân toàn thân vết máu, lập tức phác lại đây, ta thoáng cái thanh thân nhiên thác được lão Cao, nói: "Uy, cẩn thận a, hải tử." Biệt áp đến thân nhiên.

"Ảnh nhi, ngươi không có chết a, trứ hảo." Ngọc tình phức tạp - vừa nói, nước mắt cũng sớm đã té. Ngọc tình tiểu thư a, mới vừa rồi tại thành lâu chỉ thấy ta, bây giờ còn giống như gặp quý giống nhau kích động. Cũng nàng ánh mắt cận thị, không có chú ý tới sự tồn tại của ta?

"Uy, mới vừa rồi tại trên cổng thành người gặp qua ta -." Ta buồn bực - vẫn.

"Mới vừa rồi người ôm cái khăn che mặt, ta làm sao biết là người, ta tưởng hoàng thượng tần sủng." Cái gì ánh mắt a.

"Ành nhi, người còn sống?" Thành Vương đại ca cũng che dấu không được bản thân kích động đích tình tự.

"Ta chẳng những không có chết, ta sống được thật tốt -." Ta đương nhiên không có chết, nếu không như thế nào có thể ở nơi này nói chuyện, "Các vị,...trước xử lý yêu nhân. Nhất định Trữ vương."

Yêu nhân lạnh như băng nhìn ta liếc mắt: "Người quả thật còn sống."

Ta tự phụ cười một tiếng, "Nếu như không có còn sống, như thế nào có thể lấy 500 nhân, hách lui người 5W đại quân nì?"

Yêu nhân bắt đầu đi địa đạo, "Lại là người, ta nhất định bại trong tay người lý." Ta vững, không sợ hãi quái lạ sao?

Ta ha ha cười một tiếng: "Là ta, đều là ta. Chiến thần chi nữ nhạc cô nương, còn có dụ dỗ câu lạc bộ đêm - hoa khôi nhanh nhẹn, na (nọ) thiên buổi tối người tại ngự hoa viên gặp phải - cùng nữ đều là ta, thế nào?"

Cư nhiên không có ý ngoại, chăm chọc - nhìn ta: "Nhạc cô nương? Cái gì nhạc cô nương, Mai cô nương, mặc cô nương, đều là một cái nhân, người cho rằng ta không biết sao?" Tình. Thiên. Phích. Lịch, hần hần hần hần làm sao mà biết được? Đã sớm biết ta mới vừa rồi vẫn còn trên cổng thành ra sức biểu diễn? Hần trong lòng nhất định đang cười ta thấy tức cười ba.

Sắc mặt của ta thoáng cái trở nên rất khó khăn, "Người chừng biết đến? Chúng ta lần đầu tiên gặp phải, dung mạo của ta rõ ràng không có khôi phục."

"Người cho là Bồn vương là kẻ ngu sao? Bồn vương chạy ra thiên lao, khước tại tể châu nhìn thấy người. Lúc ấy đặt Phong công tử cho chung một chỗ, ta kết luận người nhất định mặc nghiêm mật. Đừng quên, ta tại lộ châu kỹ viện gặp qua của người chân thật diện mục. Người cư nhiên bắt cóc ta, vô cùng nhục nhã, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. Nhưng là khước ta nghe bọn hần gọi ành nhi, ta nghe sau này mới biết được, người nhất định đại danh đình đình - lão bản mai ảnh. Nếu như ta không có nhớ lầm - nói, tại bạch lộ am người cứ nói người là chiến thần chi nữ trước, cũng từng nói qua bản thân gọi mai ảnh. Ta tỉ mỉ nghĩ tới mặc nghiêm mật, nghĩ tới mai ảnh, phát hiện phong cách hành sự hoàn toàn giống nhau. Cho nên, ta khẳng định người là mặc nghiêm mật, cũng là mai ảnh, càng là ngọc dung hoàng hậu. Giá đến thiên lý quốc cái...kia, bất quá là cá giả -. Chỉ là thật không ngờ, cái...kia cùng nữ, cư nhiên cũng là người." Ai, ta thật sự là không có đầu óc. Ban đầu thẩm vấn Hồng nhi - lúc, nàng rõ ràng thuyết nàng chủ tử muốn giết chính là mai ảnh. Cái...kia lúc ta nên nghĩ đến Trữ vương đã biết mặc nghiêm mật cùng mai ảnh là một cái nhân, thiết thời ta mới vừa rồi vẫn còn.... Nhớ ra lại liền mất mặt.

Ta hắc nghiêm mặt nói: "Nếu biết, tại sao không vào thành." Hần rõ ràng cũng biết ta là nói chuyện giật gân, càng thêm xác định trong thành không người nào mới là.

Hần cười lạnh: "Ta nghĩ đến người đã sớm biết ta xem phá thân phận của người, cố ý dụ dỗ ta. Người mặc dù không phải cái gì chiến thần chi nữ, binh pháp mưu lược ta là kiến thức qua -. Người quý kẻ đa đoan, ai biết có cái gì đa dạng." Ta mặc cười, nguyên lai là như vậy. Ai, ta lại lần nữa cảm thán vận khí của ta không phải thông thường hảo. Kỳ thật, bồn điểm cũng có chỗ tốt. Còn như cái gì binh pháp mưu lược, hoàn toàn là bịa chuyện -.

Ta rốt cục nhìn không được 'xì xì' cười một tiếng: "Ai, vận khí của ta a, thật không là thông thường thật là tốt a." Thành công, người kia là một khi bị rấn cấn, mười năm sợ độc xà.

Chúng nhân cũng lắc đầu liên tục, không biết là cảm thán ta vận khí tốt cũng cảm thán Trữ vương bồn, không, phải nói hần thông minh quá mức.

Ta cười nói: "Từ ca a, ta bắt đầu rất đồng tình người, lão Thiên cũng không giúp người."

Ngọc tình cũng cười nói: "Từ ca, có ành nhi như vậy - đệ muội, người cần phải cảm giác được vinh hạnh." Đã kích bắt từ hần.

"Kính thiên, thanh tể hoàng áp nhập thiên lao, người cùng thiệu cảnh tự mình trông coi, bắt luận kẻ nào không được tới gần. Ba ngày sau, lăng trì xử tử." Lăng trì, cũng kính khùng.

"Tôn chỉ."

Trữ vương hừ lạnh một tiếng, "Tề hạo, người dựa vào cái gì tọa cầm giữ thiên hạ? Đây giang sơn cho dù không phải ta -, cũng có thể là lão Bát -." Muốn chết - người, còn không quên chia rẽ lý gián.

Hần nhìn thành vương đạo: "Người có biết hay không, năm đó phụ hoàng di chiếu thượng tể chính là người - tên." Ngón tay của hần chỉ hướng tề hạo, oán độc địa đạo: "Là hần, là hần đốt chiếu thư, đoạt của người ngôi vị hoàng đế. Chính là người nì, khước đối hần chết tâm thấp địa, vì hần phòng thủ biên quan, phát triển ranh giới, người đáng giá sao?"

Sở hữu nhân - ánh mắt đỏ theo bản năng - nhìn thành vương, tự liên tề hạo, cũng nhìn không được nhìn hần. Không nghĩ tới thành vương thoải mái cười một tiếng: "Ta biết, ta một mực cũng biết."

"Cái gì?" Ngọc tình, tề hạo, Trữ vương, chúng ta mấy người cùng nhau hỏi ra lai.

Thành vương cười nói: "Kỳ thật ta một mực cũng biết, ta 16 tuổi bị phong vì Vương gia - na (nọ) thiên cũng biết. Ta 16 tuổi - lúc đã bị phong vì Vương

gia, các người đồ đã cho ta không có tư cách làm thái tử, chính là tại ta phong vì Vương gia - trước một ngày, phụ hoàng thanh ta gọi là đi. Cho ta giống nhau đồ, hần - di chiếu, di mệnh là ta kế thừa ngôi vị hoàng đế. Hần thuyết, nếu bản về mưu lược, ta không thua các vị huynh đệ, chính là ta thái nhân từ. Nếu là với các người tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ta nhất định thất bại. Hần một mực cho là làm hoàng đế muốn có dã tâm, có nhẫn tâm. Chính là ngôi vị hoàng đế tọa đã lâu, hần đột nhiên hiểu, đế vương càng muốn có lòng nhân từ. Các vị huynh đệ trung, chỉ có ta có một viên nhân tâm. Cho nên, hần tài thanh ta tổng xuất cung, chỉ vì tránh cho cuốn vào tranh đoạt ngôi vị hoàng đế - đấu tranh. Hần nhượng ta tự lập, học đạo lý đối nhân xử thế, thậm chí cho ta một bộ phận binh quyền, đều là vì có thể làm cho ta vào chỗ. Phụ hoàng băng hà sau này, Cửu đệ nhanh chóng vào chỗ. Ta đốt chiếu thư, thề phụ tá hần khai sáng thịnh thế." Hần quét kinh ngạc - chúng nhân liếc mắt, nói: "Ta biết bản thân có lẽ phải thụ dân chúng yêu quý thật là tốt hoàng đế, nhưng không cách nào mở ranh giới, khai sáng thịnh thế. Nếu Cửu đệ hùng tài đại lược, ta tại sao không thể giúp hần?" Có thể giống như hần như vậy đại trí giả ngu - nhân, thật đúng là không nhiều lắm a.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hần, "Bát ca, ta quả thực đối với người bội phục đến ngũ thể đầu địa."

Trữ vương trương há mồm, nói không ra lời, điên cuồng mà cười nói: "Ha ha... Chúng ta huynh mấy người cãi nhau năm như vậy, không nghĩ tới phụ hoàng đã sớm hướng vào vu người. Ha ha, chúng ta đều bị hần lừa. Hần đem người đuổi ra cung đi, cư nhiên là ở bảo vệ người, ha ha..." Lão hoàng đế cũng là lợi hại, không trách được chúng ta huynh muội mấy người cả không phải tình mờ - đăng.

Trữ vương lại lần nữa cười to nói: "Tề hạo, ngọc tình, các người cho là bản thân có nhiều thông minh? Chân cho là bản thân đoạt đến giang sơn sao? Là nhân gia cho các người -." Trữ vương lại nói: "Ngọc tình a ngọc tình, người hy sinh bản thân - tuổi thanh xuân hoa giúp hần đoạt giang sơn, người là người biết không? Người này căn bản là không phải chúng ta tề gia - nhân. Người giúp đỡ một ngoại nhân, giết ca ca của mình, người là tề gia - tội nhân."

"Nói bậy." Ngọc tình lớn tiếng trách mắng, nguyên lai ngọc tình không biết chân tướng.

Trữ vương cười lạnh: "Người biết không? Hần là thái hậu bão trở về -."

Ta thích hợp - đứng lên, nói: "Không phải chúng ta người nhà - đi ra ngoài, ở bên ngoài coi chừng dùm, không chính xác bất luận kẻ nào đi vào." Việc này sớm muộn gì muốn rõ ràng, ta không muốn gạt ngọc tình.

Tất cả mọi người biết chúng ta phải xử lý việc nhà, trái lại đi ra ngoài, trong điện chỉ để lại chúng ta ngũ người.

"Không có khả năng." Ngọc tình cùng tề hiên cùng nhau hô lên, tề hạo cũng nhàn nhạt -, không nói gì.

"Thất tỷ, Bát ca, Tứ ca, đồ ngồi đi." Ta nói trứ bất đắc dĩ - lắc đầu, "Ai, đã sớm nghĩ đến hôm nay."

Tề hạo ngồi ở bên cạnh ta, ngọc tình cùng thành vương cùng cùng ta tọa cùng nhau, Trữ vương một mình tọa một bên.

"Chuyện gì xảy ra?" Ngọc tình cảm có thần sắc lo lắng, nhin không được vấn.

Ta thật sâu thở ra một hơi, "Tứ ca nói là sự thật."

"Cái gì?" Ngọc tình không dám tin - hô lên lại.

"Người cứ nói.." Thành vương cũng không dám tin.

"Ta nói.. Ta như vậy nói đi, các người cần phải biết ta - phong hào là cái gì? Ngọc dung a, ngấm lại mấy vị công chúa tên gì, các người liền hiểu." Ta thật sự không mở miệng được.

"Người cứ nói.. Người.." Ngọc tình - đầu lưỡi bắt đầu thất.

Ta cười khổ: "Thất tỷ, người cần phải gọi cửu muội, mà không phải Cửu đệ muội."

Trữ vương bật cười nói: "Thất muội, Bát đệ, cửu muội, các người cư nhiên giúp đỡ ngoại nhân lại tính toán ta, ha ha."

"Câm mồm, vô luận phát sinh chuyện gì. Ta đều có đứng ở hần bên kia, bởi vì hần là ta nữ nhi - phụ thân." Ta bỏ mặc cấp Trữ vương một cái rõ ràng bản.

"Cửu muội?" Ngọc tình đã dờ khóc dờ cười, "Không trách được mẫu hậu đối với người vài phần kính trọng, nguyên lai..."

Thành vương so sánh ngọc tình còn khóc tiếu không được, "Không trách được ta theo thái hậu thuyết muốn kết hôn người vì phi, nàng giận tím mặt, tướng ta giới cấm tại trong vương phủ, vẫn còn thanh vân dung cô nương ngạnh đưa cho ta. Người cư nhiên là ta muội muội, người cư nhiên là ta muội muội. Ta từng thích qua là nữ tử, thành đệ muội cũng thôi, cư nhiên là thân muội muội." Ta nói ban đầu hần cùng vân dung - hôn sự nhanh như vậy, nguyên lai là vì vậy, lại là thái hậu thao tác -. Hần từng thích qua ta sao? Có lẽ nhất định nhận lầm nhân khi đó ba.

"Ta vẫn còn buồn bực nì, tài sinh hạ lai đã bị hoán ra cung đi. Bởi vì cùng nàng lớn lên giống, cư nhiên phá dung mạo của ta. Lớn lên sau này qua được thật tốt -, đột nhiên muốn chọn tú. Theo ta ban đầu na (nọ) mặt mày, cư nhiên vẫn còn trúng tuyển? Đến tới hậu, vẫn còn buộc ta làm hoàng hậu, ta tìm ai nói rõ lý lẽ đi ta." ...nhất buồn bực chính là ta có được hay không.

Ta cương phát hoàn bực tức, lại nghe một người nói: "Ta chỉ bắt quá mới ra đòi mấy người giờ đã bị ôm vào trong cung, vì chuyện này không tiết lộ đi ra ngoài, mẫu hậu thậm chí giết ta - thân sinh mẫu thân. Từ nhỏ đến lớn bị nàng buộc tranh đấu ngôi vị hoàng đế, gặp phải bản thân yêu mến - nữ nhân, nàng

nhưng không cách nào đón nhận ta vua của một nước - thân phận. Vì tiếp tục thanh bí mật này ẩn dấu đi làm, yêu mến - nữ nhân ly ta đi." Tề hạo đã ở cười khổ.

Trữ vương cũng cười khổ, "Nếu là ban đầu không có thâm long chuyển phượng, hôm nay ngồi trên đế vị - chính là ta. Chính là, ta hiện tại lại bị bản thân - đệ muội tính kế, vạn kiếp bất phục." Chúng ta năm người tất cả đều nhất về mặt, hạo có ấn ý. Nói đến thuyết đi, đều là thái hậu nghiệp chương a.

Ngọc tình rốt cục nói: "Ai, ai làm hoàng đế cũng không lo, chỉ cần là một hảo hoàng đế là được. Ngươi mặc dù không phải đệ đệ của ta, cũng ta muội phu."

Thành vương cũng nói: "Hoàng tã nói xong có lý." Hấn tựa hồ hạ một cái trọng đại quyết định, nói: "Cửu muội phu, ta quyết định giao ra binh quyền, từ đó tiêu dao thiên hạ. Có cửu muội - phụ tá, ngươi nhất định là một đời minh quân." Dừng việc nhà - xưng hô, khước đang nói quốc gia đại sự. Ta đồ đã phân không rõ chúng ta mấy người rốt cuộc là tại xử lý chuyện nhà, cũng xử lý quốc sự.

"Cửu muội phu, có cửu muội - phụ tá, ngọc tình cũng có thể yên tâm. Ngọc tình giúp ngươi nhiều năm như vậy, cũng nên vì bản thân quyết định." Ngọc tình vừa nói đậm tiếu.

Tề hạo cười nói: "Bát ca, ngươi nghĩ rồi đi, là bởi vì làm hại sợ tiếp tục tay cầm trọng binh ta sẽ đối với ngươi có điều nghi kỵ?" Hấn lại đối ngọc tình nói: "Mặc dù thuyết nữ tử không được tham gia vào chính sự, chính là qua nhiều năm như vậy, ngươi một mực ngầm giúp ta xử lý triều chánh. Ngươi lựa chọn rồi đi, đồng dạng là sợ ta nghi kỵ."

Thành vương không nói, ngọc tình cái đầu dài biệt khai, không yên lòng - nhìn chỗ khác. Trái lại Trữ vương, kinh ngạc nói: "Các ngươi.. Không muốn đòi lại thuộc về tề gia - giang sơn?" Ngươi cho là tất cả mọi người cho giống nhau đam mê quyền lợi sao?

Ngọc tình thần nhiên nói: "Tề Quốc - tiếp theo nhâm quân vương, tất là cửu muội sở sinh, đồng dạng là ta tề gia - giang sơn. Ngọc tình nhất giới nữ lưu, không muốn cầm quyền. Bát đệ vô tình giang sơn, đề cấp cửu muội phu ba."

"Các ngươi thà rằng rơi vào ngoại nhân trong tay, cũng không muốn ta làm hoàng đế?" Trữ vương không dám tin - nhìn bọn họ.

Thành vương phi thường thành thực địa đạo: "Ngươi ích kỷ hẹp, tự xưng nghi kỵ, cuồng vọng tự đại, chúng ta không muốn tề gia - giang sơn, bại trong tay ngươi lý. So với cửu muội phu, ngươi soa quá xa." Đả kích a.

"Các ngươi.." Trữ vương đã tức giận đến nói không ra lời.

Tề hạo khước ý vị thâm trường địa cười nói: "Thất tỷ, Bát ca, ta hiện tại là trăm mê nữ sắc, lạm sát kẻ vô tội - hôn quân, chỉ sợ sẽ không có nhân phục ta đi?"

Ngọc tình cười nói: "Na (nọ) không phải cô ý - mạ."

Hấn tự tiểu phi tiểu địa đạo: "Ngọc tình, ngươi biết tại sao này nửa năm qua muốn ngươi xử lý triều chánh sao?"

Ngọc tình lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Tề hạo hai tay đặt ở phía sau, bình tĩnh địa đạo: "Bởi vì.. Ta muốn ngươi phụ tá Bát ca, Bát ca hàng năm không để ý tới triều chánh, không rõ triều đình - thế cục, ngươi phải hiểu. Bát ca cái gì cũng tốt, chính là đôi khi thái nhân từ, không quả quyết. Ngươi tuy là nữ tử, khước có thể chỉ điểm giang sơn, bày mưu nghĩ kế. Có của ngươi phụ tá, hấn hội trở thành một cái có làm - hoàng đế." Ai, xem ra hấn ra cung tìm ta - lúc cũng đã có kế hoạch, không trách được hấn thuyết cái loại... này nói. Ta nguyên nghĩ thành toàn hấn ái giang sơn, không cần cho ta miễn cưỡng. Nhưng hôm nay nhìn hấn kế hoạch như thế chu đáo chặt chẽ, tuyệt đối không phải tại ta - miễn cưỡng hạ không làm hoàng đế -. Thành vương hiện tại tay cầm binh quyền, có ngọc tình hỗ trợ, cũng sẽ trở thành có làm - hoàng đế. Huống hồ tề hạo vốn liền không phải hợp pháp - ngôi vị hoàng đế người thừa kế, ta cần gì miễn cưỡng nì? Ta dư dôi may mắn, gặp phải một cái thích đẹp nhân không thương giang sơn - hoàng đế.

"Ngươi sớm có dự định?" Ngọc tình vấn.

Hấn gật đầu, "Ta xác thật sớm có dự định, ngươi cửu muội thường hỏi ta thích đẹp nhân cũng giang sơn. Giang sơn vô hạn hảo, trên đời khước chỉ có một ảnh nhi. Có lẽ là phụ hoàng Tại Thiên có linh, nhượng ta gặp gỡ nàng, thanh thuộc về tề gia - giang sơn trả lại cho Bát ca."

"Không, ta không làm hoàng đế." Thành vương thần nhiên nói.

Tề hạo không để ý đến hấn, từ án thượng xuất ra nhất đạo sổ con, tính ngọc tỷ cùng nhau giao cho hấn: "Bát ca, thuộc về của ngươi, trả lại cho ngươi." Quả thật là cái gì đồ chuẩn bị tốt.

"Không cần." Thành vương một cái đẩy ra hấn, cái đầu dài nữ triều một bên.

Hấn thanh sổ con cùng ngọc tỷ cường tắc tại trong tay của hấn: "Bát ca, ta là cá hôn quân, không thể tiếp tục cầm quyền. Đại tề - hoàng đế là ngươi, ngọc tình là giám quốc công chủ, tề gia - giang sơn trả lại cho ngươi môn (nhóm)." Giám quốc công chủ? Ta - ngọc tình thật là lợi hại.

"Hoàng tã, ngươi đương cái... này hoàng đế như thế nào?" Thành vương bất đắc dĩ - nhìn ngọc tình.

Ngọc tình dứt khoát cái đầu dài sau khi từ biệt đi, "Không, ta làm một năm giám quốc công chủ. Chờ ngươi nắm giữ triều đình - thế cục, ta cũng có thể

rời đi." Nàng nói giỡn nói: "Ngươi hoàng tử ta hiện tại 24, còn không già đi ra ngoài ni. Một năm sau này ta 25, không biết còn có không có người muốn." Ngọc tình hiện tại đã nắm giữ chính quyền, nàng cũng sợ hãi tương lai vương nghi kỵ a.

"Cửu muội, ngươi hùng tài đại lược. Không bằng..." Giết ta đi.

"Bát ca, ta cái gì cũng không có nghe thấy a. Được, ta chuẩn bị cùng ngươi cửu muội phu ngao du thiên hạ, ngươi đi không đi?" Ta vội vàng cúi đầu lộng thần nhiên.

"Cửu muội phu.."

"Bát ca, ngươi cửu muội...nhất chịu không được ta tam cung Lục Viện, nếu như ta tiếp tục làm hoàng đế nàng nhất định sẽ ngưng ta. Chúng ta hai từ cũng có người, ngươi không hy vọng ngươi cửu muội trở thành tan học phụ ba?" Kỳ thật hắn cũng rất hài hước.

Yêu nhân xem chúng ta mấy người thôi lại nhượng đi,...nhất buồn bực. Hắn là rất muốn đương cái...kia hoàng đế, chính là chúng ta tất cả mọi người không để cho hắn cơ hội.

Tề Hiền đây hồi lâu, ngọc tỷ cũng ở trong tay, rốt cục bắt đắc dĩ cười khổ, chúng ta ba cái tắc cùng hắn cùng nhau rất có ăn ý - cười rộ lên. Nói thật, chúng ta này đám người tuyệt đối là trong lịch sử nhảm chán nhất, ...nhất hung vô chí lớn - hoàng tộc thành viên. Nhân gia đô cướp đương hoàng đế, chúng ta khước thôi lại nhượng đi. Tề Hiền rất may mắn - trở thành đế vương, bất quá nhìn hắn như vậy là tốt rồi tượng chúng ta lấy buộc hắn.

Trữ vương thở dài một tiếng, "Ta nếu là có các ngươi na (nọ) phân mỏng, cũng sẽ không lưu lạc cho tới hôm nay - kết quả."

"Tứ ca, ta không giết ngươi. Ngươi đi đi, ta bỗng vô tình ngôi vị hoàng đế, nếu có một ngày ngươi có thể từ trong tay của ta cướp đi, ta không hề câu oán hận." Thành vương một bộ không sao cả - về mặt, ta biết thành vương kỳ thật nghĩ Trữ vương tái đoạt ngôi vị hoàng đế. Trữ vương có thể cướp đi ngôi vị hoàng đế, nói rõ có năng lực cầm quyền. Thành vương bỗng vô tình ngôi vị hoàng đế, nhượng xuất lại lại có cái gì quan hệ. Nghĩ ban đầu bọn họ huynh đệ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ngươi chết ta sống, hiện tại khen ngược, ai cũng không muốn làm khổ sai. Ta chân đồng tình mấy người... kia ca ca, bọn họ nếu là mệnh trường điểm đến lúc ta - xuất hiện, không chuẩn thì cơ hội tiên nhiệm. Thành vương cũng không cần cố mà làm, ngọc tình cũng không cần làm cái gì giam quốc công chủ.

Trữ vương lắc đầu, "Các ngươi như thế mỏng, ta vàng đồ nhọ lòng son, nhất định thất bại. Ta đã thất hai lần, thua không nổi lên. Ta tin tưởng, Bát đệ phải tốt hoàng đế." Hắn là đã bị giáo huấn, như vậy cũng tốt, sớm làm tính ngộ, không cần lãng trí.

"Chỉ mong ngươi có thể tính ngộ, na (nọ) thanh phá cái ghế, hại chúng ta nhiều người như vậy. Ta chết nhiều như vậy ca ca, hy sinh nhiều như vậy tỷ tỷ, ta không muốn Tứ ca ngươi tái trở thành vật hy sinh." Chúng ta huynh muội cửu cá, hơn nữa tề hạo tổng cộng mười người, tất cả đều bị cái thanh...này phá cái ghế hại thảm.

Trữ vương như có điều suy nghĩ - gật đầu, "Ta hiểu được."

Tề hạo tới hậu na (nọ) đến bí chỉ - nội dung rất đơn giản, đơn giản nhất định nói công hành phần thưởng:

Dật phong vô tình làm quan, cho nên ban thưởng miễn tử kim bài một khối, khả thừa kế.

Lạc kinh thiên, phong thần võ Đại tướng quân, chương quân Tề Quốc một nửa binh mã.

Thiệu cánh, kế lạc kinh thiên, trở thành thị vệ thống lĩnh, có trách nhiệm hoàng cung an toàn.

Tiểu nhện cao chân, hoàng thành tổng quản, tóm lại sở hữu thái giám cung nữ đồ quy hắn trông nom.

Tuyệt mị là một sát thủ, mặc dù lập công lớn, bất hảo gia tấn tước. Cho nên tại tuyệt mị lão gia, phần thưởng phủ đệ một tòa, ruộng tốt bách mẫu, hoàng kim ngàn lượng. (chủ yếu là lo lắng đến sau này điểm oán muốn đi theo hắn, không thể để cho nàng cái...kia nũng nịu - nữ tử chịu khổ a.)

Lam lệ ban cho cái gì cũng không thích hợp nàng, cũng miễn tử kim bài hảo.

Trang sức màu đỏ phượng mai ảnh lão bản, ban thưởng tấm biển ' đệ nhất thiên hạ phượng '(giặt trang sức màu đỏ phượng đa uy phong a), ban thưởng hoa đào sơn trang tác phủ đệ. (tề hạo nhìn trúng hoa đào sơn trang, dự định sau này làm phủ đệ) ban thưởng miễn tử kim bài một khối, được hưởng tùy thời tiến - đặc quyền.

Phản loạn giả Trữ vương tề hoàng, giữ lại Vương gia phong hào. Lưu đây biên quan, trọn đời không được vào triều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 21: kết thúc

Ngày kế sáng sớm, ta cùng tề hạo mang theo thân nhiên bá kiến thái hậu. Thái hậu sớm từ tề hạo - trong miệng biết được ta không có chết - tin tức, nhìn thấy ta - lúc mặc dù kích động, cũng không có quá kích động. Nghe nói, nàng bệnh trọng nhất định bởi vì ta ' từ ' , nàng tài văn chương bệnh, biết ta không có chết, bệnh tình lập tức chuyển biến tốt đẹp. Ta chính miệng nói ta tha thứ nàng, cũng muốn nàng thích hoà, 20 năm trước chuyện đã là quá khứ, ta cùng tề hạo cũng không so đo, thỉnh nàng cũng không cần so đo. Mặc dù bởi vì thân phận - vấn đề cho chúng ta tạo thành rất nhiều trở ngại, cùng đau khổ, nhưng là chúng ta hiện tại có được hạnh phúc. Quá trình có lẽ khổ sấp, kết quả mới là là tối trọng yếu. Chúng ta - rộng lượng, nhượng hân lệ nóng mẫn vành mắt, một mực nói đúng không khỏi chúng ta. Nàng rất thích thân nhiên, ôm thân cá không ngừng. Lâm rồi đi - lúc, nàng tặng thân nhiên một khối ngọc bội, là nàng - thiệp thân vật.

Từ thái hậu na (nọ) đi ra, chúng ta đến tiêu dao vương phủ, bá kiến từng - lão cha, hiện tại - công công. Đương tề hạo cùng ta quỳ trước mặt hân gọi cha - lúc, mặc lão đầu - nước mắt thoáng cái liên tề. Sau, ta thanh không gian lưu cho bọn họ phụ tử, mang theo thân nhiên tự động biến mất. Quân thân nhiều năm như vậy, đột nhiên thay đổi thân phận, chỉ sợ vẫn còn thật không thích ứng. Hai người bọn họ nói chuyện một cái xé chiều, không biết nói cái gì nói thừa. Bất quá ta làm chuẩn hạo - về mặt cũng biết bọn họ nói xong thật cao hứng, nói cái gì không trọng yếu, vui vẻ là tốt rồi.

...nhất buồn bực chính là điểm oán cùng tuyệt mị, hai người này cư nhiên tại mỗi cá buổi tối bắt cáo nhi biệt. Ta phỏng đoán tuyệt mị sợ nhất đối mặt chính là lam lệ, cho nên lạng lẽ đi thôi. Điểm oán đi theo liễu tuyệt mị ta vẫn còn thật không yên tâm, một cái nũng nịu - đại gia khuê tú, một cái xã hội đen lão Đại, ai, để cho bọn họ bản thân xử lý ba, ta chẳng vắng đầu. Dường như là bắt cáo nhi biệt nghiêm, chúng ta cung ơ lam lệ nữ hiệp, tại tuyệt mị cùng điểm oán đi rồi, cũng bắt cáo nhi biệt. Không có vấn đề gì, toàn thể giới cũng biết ta - lão sào tại tế châu, có việc tự nhiên hội theo liên lạc.

Này sáng sớm thượng, ta cùng tề hạo lại nắm tay đi ở ngự hoa viên lý, gần nhất hân không dùng xử lý triều chánh, mỗi ngày nhất định cùng ta. Hân trái lại muốn đi tìm hậu cung - mỹ nữ, chính là những...này nữ tử đã số bị đuổi ra cung. Hân vì mê hoặc Trữ vương, từng lung tung che rất nhiều phi, những...này khả đa là chân chính - hoa cúc khuê nữ ni, không tha ra cung chẳng lẽ sẽ chờ trừ làm thái phi? Tình di phụ nhân cùng thủy vô hương không muốn ra cung, không thể làm gì khác hơn là mời nàng môn(nhóm) bàn vào vĩnh thọ cung làm bạn thái hậu.

. Thân nhiên sớm bị thái hậu ôm đi, na (nọ) lão thái thái thanh nhà của ta thân nhiên đương bảo bối ni. Ôm đi cũng tốt, dè dặt nàng là tiểu đèn điện pháo.

"Chúng ta đến lúc nào tẩu?" Thành vương tới cùng đến lúc nào tẩu đăng cơ ta, chúng ta lúc mới có thể tẩu a.

"Không biết, đăng đại ca xử lý xong biên quan chuyện tình gấp trở về, chúng ta có thể rời đi." Vốn là na (nọ) thiên buổi tối sau này, chúng ta liền dự định tẩu -. Chính là thành vương tay cầm trọng binh, là yêu cầu giao tiếp thoáng cái, tề hạo còn phải tái làm mấy ngày hoàng đế.

"Thật sự muốn đi sao? Không có gì nói nói với ta?" Dường như là ngọc tình - thanh âm, với ai nói chuyện ni?

Ta trát trát nhãn tình, "Tẩu, qua nhìn."

Tề hạo gật đầu, cùng ta cùng nhau trốn ở núi giả sau lưng. Từ núi giả khe lý, cư nhiên thấy dật phong hòa ngọc tình. Gần nhất mỗi ngày công việc được cháng vắng đầu, thanh dật phong cấp quên, vốn là cần phải cùng hân nói rõ ràng -.

Dật phong đối ngọc tình cười nói: "Ta và ngươi nói cái gì? Ngươi lại hy vọng ta nói cái gì?"

Ngọc tình thần sắc Âm Nhiên: "Không theo cáo biệt sao? Các ngươi một người bắt cáo nhi biệt, ta một cái nhân lạnh quá thanh a. Có đôi khi, ta thật muốn cùng ngươi cùng nhau tẩu, ở bên ngoài tự do tự tại - cuộc sống." Thật sự là làm khó nàng, chúng ta tất cả đều bỏ gánh.

Dật phong thanh ánh mắt dời về phía nơi khác, "Ngươi là tương lai - giam quốc công chủ, phải sống ở trong cung."

Ngọc tình cười khò: "Lưu lại khỏe? Ta chỉ làm một năm - giam quốc công chủ, lưu lại theo ta ba. Một năm sau này, chúng ta cùng nhau tẩu."

"Ngọc tình, ngươi tội gì ni? Ngươi là tốt cô nương, sẽ có người thưởng thức của ngươi." Dật phong a dật phong, ngươi cá hết hy vọng nhân, nhân gia đối với ngươi biểu lộ ngươi cứ như vậy hồi báo.

"Đúng vậy, vậy ngươi tại sao không thưởng thức ni? Chúng ta biết nhiều năm như vậy, ngươi có...hay không con mắt xem ta? Mỗi đến hôm nay, ngươi trong mắt vẫn không có ta." Ngọc tình thờ dài nói: "Ai, ngươi trong lòng thủy chung chỉ có ảnh nhi a." Ta thân thể run lên, có ta còn có dùng sao?

Dật phong một bộ vân đạm phong khinh - bộ dáng, "Là, lòng ta lý có nàng, chính là, nàng đã bị ta dấu ở trong lòng."

"Ngươi.." Ngọc tình ánh mắt phức tạp, , không biết nên nói cái gì.

Hân thoải mái cười một tiếng: "Tề hạo vì nàng có thể không làm hoàng đế, hân vì nàng như thể hy sinh, ta biết bản thân không có tư cách cãi. Nếu như ta là tề hạo, ta chỉ sợ làm không được buông tha cho giang sơn đi ái nàng." Hân ngừng đầu nhìn trứ bầu trời, ôn hòa cười một tiếng: "Có lẽ, ái được không đủ thâm ba." Không phải, đã đủ thâm, chỉ là hân chậm một bước. Lòng ta lý chính dung được kế tiếp nhân, cho nên hân không có vị trí. Nếu như ta...trước gặp phải hân, người của ta sinh lịch sử, chỉ sợ muốn sửa.

Ngọc tình hai vai sụp được không thể tái khoá, vô tình địa thờ dài một tiếng, "Có lẽ, ta kiếp này không có nhân duyên ba?"

"Ngọc tình, ngươi có bản thân đích thực mệnh thiên tử, chỉ là không có gặp phải mà thôi." Hân cười rộ lên thật sự rất tốt khán nha.

"Có lẽ ba." Nàng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào dật phong. "Ta cũng hy vọng người có thể gặp phải một cái bản thân thích - nữ tử."

"Cám ơn." Dật phong vừa nói xoay người, muốn đi - bộ dáng. Ngọc tình vội nói: "Không theo anh nhĩ nói rõ ràng?"

"Không cần, nàng có bản thân - hạnh phúc, ta không muốn quấy rầy nàng. Ta tin tưởng nàng hội lý giải ta -, cáo từ." Hắn nghiêng người quay chúng ta, ta từ trên mặt hắn thấy vài phần thất lạc.

"Người cần phải cùng nàng nói rõ ràng -, dù sao người yêu qua nàng. Muốn đề... xuống một đoạn tình cảm, sẽ nói rõ ràng." Đúng vậy, ta cũng có nói.

"Ta biết, chính là ta bây giờ còn không có đôi mắt nàng - đừng khí. Nếu có một ngày ta có thể chân chánh quên rồi nàng, ta sẽ cùng nàng nói rõ ràng." Thời gian là tốt nhất kim sang được, Phong đại ca, hy vọng người có thể hạnh phúc. Có thể đem ta quên rồi, tìm được một cái thích hợp bản thân - nữ tử.

Ngọc tình nhắm mắt, nước mắt theo gương mặt hoa xuống. "Người đi đi, có một ngày nhớ ra ta, có thể trở về nhìn."

"Tái kiến." Dật phong vẫn đang là đưa lưng về phía nàng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, ngạo nghễ đi xa.

Ngọc tình từ từ nhắm mắt lại, vô lực - dựa vào là giả trên núi. Rất lâu, nàng lau khô nước mắt. Nhìn lên trứ bầu trời, thê lương cười một tiếng, tự ngôn nói: "Đi, đi đi, chỉ còn lại có ta một cái nhân. Chỉ cần người nhượng ta đi theo người, đừng nói giam quốc công chủ, nhất định nữ hoàng ta cũng không hiếm lạ. Người trong lòng chỉ có cứu muội, đối với người trong lòng khước chỉ có người. Có lẽ có một ngày, ta cũng sẽ quên rồi người ba." Nàng lại lầm bầm nói: "Ta kiếp này thật sự vô nhân duyên sao? Nếu không có nhân duyên, đề ta làm một cái thiên cô kỳ nữ ba!" Ai, thương cảm - nữ nhân.

Đại tề 386 niên tháng hai mạt, Tề Quốc đệ thập bát nhâm quân chủ tề hạo thiện vị. Thành vương hiền vào chỗ, niên hiệu vĩnh xương, vô hoàng hậu. Phong thần vô Đại tướng quân gia ty Lạc thị vi quý phi, quản lý chung lục cung. (theo dã sử ghi lại, hần - hậu vị chung thân vi nhất vị nữ tử mà huyền.) tôn Thất công chúa ngọc tình vi giam quốc công chủ, buông rèm chấp chính.

《 tề sử. Giam quốc công chủ truyền 》 ghi lại, ngọc tình công chúa thông minh tuyệt đỉnh, hùng tài đại lược, khăn trùm không cho bọc mây râu. Tuy là nữ tử thân, cũng đề vương chi tài. Nàng là Tề Quốc trong lịch sử duy nhất một vị buông rèm chấp chính - nữ tử, càng là trong lịch sử duy nhất hàng đơn vị buông rèm chấp chính - công chúa. Vĩnh xương đề vào chỗ chi sơ, nàng mới là thực tế - cầm quyền giả. Vĩnh xương 3 niên, biên quan báo nguy, triều trung vô tướng, giam quốc công chủ nắm giữ ấn soái xuất chinh, chiến thắng trở về mà về. Từ đó, đại tề binh quyền đều ở tay nàng trung. 8 niên - thời gian lý, nàng nội lý triều chánh, ngoại khoáng ranh giới. Nàng lấy nữ tử thân, thực tế cầm quyền 8 niên, thanh đại Tề Vương triều thổi hướng cường thịnh. Từ vương công quý tộc đến bần dân dân chúng nhao nhao đoán, vị... này công chúa sớm muộn hội đăng cơ vi đế, nhất thống thiên hạ. Vĩnh xương 8 niên, đang lúc đại Tề Vương triều đi hướng cường thịnh. Công chúa chi mẫu an tử thái hậu băng, công chúa nắm giữ ấn soái ẩn rồi đi. Từ đó, không còn có nhân gặp qua nàng. Có nhân đoán, vĩnh xương đề kiêng kỵ công chúa, toại bí mật sát chi. Theo dã sử ghi lại, tại nàng sau khi mất tích 5 niên, có nhân nhìn thấy vị... này công chúa trong tay nắm một cái tiểu nam hài, theo một vị bạch y công tử đi cùng một chỗ. Công chúa đi rồi, triều trung có nhân ý đồ phản loạn, bị vĩnh xương đề dễ dàng tru sát. Cái... kia lúc, mọi người mới biết được, kỳ thật vị... này hoàng đế đồng dạng là hùng tài đại lược, chỉ là Vô Tâm triều chánh mà thôi.

Theo 《 tề sử. Vĩnh xương đề 》 ghi lại, vĩnh xương đề tề hiền, 16 tuổi phong vương, hào thành vương. Long hưng đề tứ niên, nguyên Trữ vương hoàng phân loạn. Thành vương hiền bình, long hưng đề thối vị, thành vương hiền kế chi, là vi vĩnh xương đề, chung thân vô hậu. Vĩnh xương đề vào chỗ chi sơ, do giam quốc công chủ tề ngọc tình cầm quyền, hữu danh vô thật, nhân văn dã hạc, không đề ý tới triều chánh. Mãi đến giam quốc công chủ đột nhiên biến mất sau này, hần bắt đầu can chính ái dân, bày mưu nghĩ kế, khai sáng một đời thịnh thế, là trong lịch sử tương đối có làm - đế vương. Theo dã sử ghi lại, hần nguyên là Vô Tâm triều chánh, không muốn vi đế, năm lần bảy lượt ý đồ thanh ngôi vị hoàng đế tặng cho giam quốc công chủ. Giam quốc công chủ nguyên cũng là vị Vô Tâm triều chánh - nữ tử, không chán kỳ phiền, lặng yên rồi đi.

Theo 《 tề sử. Long hưng đề 》 ghi lại, long hưng đề tề hạo chi vi đế tứ niên, khước rất có kiến thụ. Hần 16 tuổi vào chỗ, vào chỗ chi sơ quyền thần giữa đường, cùng thiên lý quốc thường xuyên phát sinh ma sát, có thể nói nội ưu ngoại hoạn. Hần tuy là thiếu niên thiên tử, khước rất có mưu lược. Tứ niên - thời gian lý, hần chinh đồn triều cương, thu hồi chính quyền. Hần nội an thân dân, ngoại kháng xâm lược. Gồm nghĩa muội vĩnh Trữ công chúa, hoa dương Quân chúa giá hướng tới thiên lý quốc, hoàn toàn kết thúc cùng thiên lý quốc trăm năm - chiến tranh. Liên bởi vì... này thứ hòa thân, cùng thiên lý quốc trở thành liên bang. Ở phía sau tới hơn một trăm niên bên trong, quốc một mực vẫn duy trì tốt đẹp chính là hợp tác quan hệ. Long hưng ba năm tháng giêng, lập Thừa tướng chi nữ vi hậu. Tháng ba, hậu băng. Từ đó, long hưng đề trầm mê nữ sắc, không đề ý tới triều chánh, lạm sát kẻ vô tội. Long hưng đề tứ niên, Trữ vương hoàng phân loạn. Thành vương hiền bình, long hưng đề thối vị, thành vương hiền kế chi, là vi vĩnh xương đề. Vĩnh xương đề vào chỗ hậu, long hưng đề không biết tung tích.

Theo dã sử ghi lại, hần tìm được một vị vu hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu giống nhau như đúc - nữ tử, cổ thích đẹp nhân không thương giang sơn. Cũng có người ta nói, cô gái kia nhất định hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu. Rốt cuộc là không phải, ai biết được? Kỳ thật có phải hay không cũng không trọng yếu, hạnh phúc là tốt rồi.

《 tề sử, hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu truyền 》 ghi lại,

Hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu, long hưng hai năm tháng sáu tiến. Điện tuyển lúc, cái khăn che mặt lạc, xấu vô cùng. Hậu từng vi kinh thành đệ nhất tài nữ, để ái tài, lưu dụng, vi tiểu nghi, vô phong hào. Tháng bảy, nhân đắc tội long hưng đế, biếm nhập lãnh cung. Tháng mười, được sô cấp vi phi, hào dung. Long hưng ba năm tháng bảy, ra lãnh cung, dung nhan thanh tú, vào quý phi, tái vào hoàng quý phi, long hưng tứ niên tháng giêng phong hậu. Tháng ba, phượng nghi cung khởi hỏa, cùng thực phi Trịnh thị cùng nhau bị chết biển lửa. Táng phi lăng, vô quốc tang, thụ hào hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu.

Hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu thế hậu, luôn luôn can chính ái dân - long hưng đề bắt đầu trầm mê nữ sắc, không đề ý tới triều chánh, lạm sát kẻ vô tội, cuối cùng thiện ở vào thành vương hiền, là vi vĩnh xương đề. Vĩnh xương đề vào chỗ chi sơ, giam quốc công chủ cầm giữ triều chánh, làm cho

triều đình triều cực hỗn loạn. Hiền đức văn định ngọc dung hoàng hậu vi hậu sáu mươi tám nhật, khước tai nạn và rắc rối triều cực 9 niên, càng hủy một đời mình quân. Sử quan đánh giá bốn chữ, xấu nhan họa thủy.

Có dã sử ghi lại, ngọc dung hoàng hậu thực là trá tử rồi cung, long hưng đế vì nàng buông tha cho giang sơn. Có dân gian nhầm chán văn nhân từng viết một quyển thuyết, thuyết - nhất định nàng cùng long hưng đế na (nọ) đoạn thích đẹp nhân không thương giang sơn - truyền kỳ. Còn như thật hay giả không thể nào khảo chứng, bất quá có người nói, ngọc dung hoàng hậu nhất định sau lại - trang sức màu đỏ phượng Mai lão bản. Nếu như người vận khí tốt, có thể ở tể châu đã gặp nàng cùng đã sớm không phải hoàng đế - long hưng đế cầm sắt hài hòa.

Mười năm - thời gian có tính hay không trường ni? Không biết, có lẽ trường, có lẽ đoản. Chính là mười năm bên trong, khước có thể phát sinh rất nhiều rất nhiều chuyện.

Tỷ như, chín năm trước, Tề Quốc thủ phủ sửa họ tề. Một năm sau, lại có nhất mai họ nữ tử rất may mắn trở thành thiên hạ thủ phủ một trong, không được nửa năm, nguyên thủ phủ đặt Phong công tử lại lần nữa gia nhập thủ phủ - hàng ngũ. Bọn họ ba cái tới cùng ai ...nhất có tiền? Ai nói được rõ ràng ni? Không có cách nào, bất hảo tính toán, không bằng liền đặt song song tính. Duy nhất có thể biết đến, là vĩnh xương ba năm na (nọ) tràng chiến tranh - quân lương, tất cả đều là bọn họ ba cái ra -. Nghe nói, họ tề vì...kia thoảng cái ra 30W lưỡng, mai họ lão bản không cam lòng lạc hậu, cũng ra 30W lưỡng, đặt Phong công tử đương nhiên cùng bọn họ giống nhau.

Tỷ như, nguyên trên giang hồ nổi danh nhất - sát thủ tổ chức thiên tuyệt môn nhiều lần đổi chủ, trên cơ bản không có nhân biết từng có cá môn chủ gọi là liễu tuyệt mị. Hôm nay - liễu tuyệt mị đang cố gắng việc buôn bán, ý đồ gia nhập thủ phủ - hàng ngũ.

Vị...này từng - xã hội đen lão Đại, chẳng những cưới có một người(cái) xinh đẹp - thê tử, còn có một đôi nữ nhân, hôm nay nghiễm nhiên là một tiêu chuẩn - trọng phu cùng phụ thân. Tỷ như, thiếu cảnh từ nguyên lai - thị vệ thống lĩnh, thành hôm nay - yên ổn vương. Vẫn còn cưới tiêu dao vương chi nữ làm Vương phi, còn có hai đứa con trai. Vốn hấn là rất khó hỗn đến cái...này địa vị -, chủ yếu là bởi vì vĩnh xương ba năm - na (nọ) tràng chiến tranh. Hấn vào sanh ra tử, toàn thân bị thương 20 nhiều chỗ, gờ xuống đối phương năm vị tướng soái - đầu người, thậm chí chủ soái chủ tướng - đầu người trong lúc trong đó. Hoàng đế đại hỉ, liền che cá Vương gia làm làm.

Tỷ như, trang sức màu đỏ phượng hiện tại là cả nước đại lí, có nhân - địa phương có thể nhìn thấy trang sức màu đỏ phượng.

Tỷ như, tề hạo hiện tại là chánh tông - gian thương, thường xuyên cùng ta so với ai khác có tiền.

Tỷ như, lạc kinh thiên đã từ chức, hiện tại đi theo tề hạo làm bảo tiêu.

Tỷ như, tiểu nhện cao chân cũng từ chức, làm ta lão công - người hầu.

Tỷ như, hiện tại có rất nhiều nhân đang ở ý đồ tác hợp lạc kinh thiên cùng lam lệ.

Tỷ như, ngọc tình tại trong lịch sử để lại không thể xóa nhòa - nhất bút.

Tỷ như, ta lại sinh một cái nhi tử, hiện tại đã 6 tuổi.

Tỷ như, tề hiên cùng tư oanh - nhi tử hôm nay 9 tuổi, tại ngọc tình - giáo dục có chút dừng có mưu, chuẩn bị lập vi thái tử.

Tỷ như, cho tới bây giờ mới thôi, đặt phong hòa ngọc tình còn không tìm được bản thân - một khác bán, đang định được thông qua được thông qua.....

Đúng là hoa đào khai - mùa, hoa đào bên trong sơn trang người đến người đi. Kỳ thật hoa đào sơn trang đã thành nhà của ta tư nhân biệt thự, ngẫu nhiên độ giả cái gì -. Bất quá tại hoa đào nở rộ - mùa, cũng mở ra đại môn, cho phép đại gia rất hân hạnh được đón tiếp. Năm đó tề hạo nhất thời tính chất khôi, muốn cái chỗ này. Hiện tại khen ngược, trong cư nhiên thành miễn phí du lịch nơi. Đáng hận nhất chính là, chúng ta trả lại cho du khách cung cấp trà bánh, thủy quả cái gì -. Kỳ thật ta không phải sợ xấu, ta là cảm giác được phiền phức.

"Còn nhớ rõ ban đầu ta ở chỗ này nhảy múa đích tình cảnh sao?" Ta cùng tề hạo dắt tay qua lại không ngớt tại hoa đào gian, nét mặt tươi cười như hoa - vắn.

Hắn cười nhạt: "Đương nhiên nhớ kỹ, cái...kia lúc - người giống như tiên tử." Hiện tại không đẹp sao? Ta hôm nay thân thể cũng tài 30 ma. Không nói cái...này, vừa nói đến tuổi ta liền sinh khí.

"Ta hiện tại không xinh đẹp sao?" Ta phụng phịu vắn.

"Xinh đẹp xinh đẹp." Hắn vội vàng hồng trứ.

Ta cọ cọ cánh tay của hắn, làm nũng nói: "Lão công a, 10 năm trước người đáp ứng lam lệ cùng tuyệt mị - điều kiện rút cuộc là cái gì a?" Cái vấn đề này trôi quá rầy ta 10 niên, trải qua bọn họ ba cái mấy ngàn thứ, chính là mỗi người(cái) thủ khẩu như bình.

"Không trọng yếu, đồ đã là quá khứ." lại cho ta giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Ta cương đưa tay muốn đánh, chợt có nhân đạo, "Xem bói xem bói, tam văn nhất quẻ, không linh không cần tiền." Thần còn này, việc buôn bán làm được nhà của ta lý tới. Hôm nay cao hứng, ta không để ý tới hắn.

Ta vừa nhắc đầu, một người mặc đạo bào, tay cầm ' tính toán tài tình từ ' phiến - lão đầu đã đi tới trước mặt của ta. Cười híp mắt địa đạo: "Phu nhân, toán nhất quẻ ba."

Ta lắc đầu, "Không cần, cảm ơn."

Lão đầu làm ra vẻ làm dạng địa đạo: "Phu nhân, thật sự không tính?" Hấn cười đến đủ gian trá, "Tô tiểu thư, quên ta sao?" Ai a? Biết sao?

Ta mờ mịt - nhìn hấn, thật sự nghĩ không ra. Lão đầu hạ giọng tại ta bên tai cười nói: "Tô tiểu thư, ta là nghĩ nói cho ngươi, ghi lại mạng ngươi vận - thiên thư đã viết hoàn thành." Trong lòng lộ bộ thoáng cái, hấn là phán quan? Nay 10 niên hấn chết đi đâu rồi?

"Phán quan?" Ta chỉ vào hấn, kỳ quái - vẫn.

Hấn cười nói, "Tô tiểu thư, đúng là tại hạ. Ta là cố ý lai chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi từ nay về sau mỹ mỹ mãn mãn." Có thật không? Vận mệnh của ta thiên thư ghi lại ta mỹ mỹ mãn mãn?

Tề hạo đưa cho hấn một thỏi bạc, cười nói: "Cảm ơn đạo trưởng." Một câu nói hoán nhiều tiền như vậy, thật sự là nã bạc không lo tiền.

Lão đầu không có tiếp bạc, tiêu sái cười một tiếng, xoay người rời đi, trong miệng khước thanh nói: "Thích đẹp nhân không thương giang sơn cũng cần một loại khí phách -, Tô tiểu thư dữ dội may mắn, có thể gặp phải ngươi như vậy - nam tử. Thật tốt quý trọng, chúc hai vị bạch đầu giai lão."

Tề hạo nhìn biến mất ở trong tầm mắt - phán quan, nghi hoặc địa đối ta nói: "Hấn mới vừa rồi nói gì đó? Hấn là ai vậy? Làm sao biết ngươi họ Tô?"

Ta nét mặt tươi cười như hoa, "Không trọng yếu, tất cả cũng không trọng yếu. Quan trọng là..., ta dữ dội may mắn, có thể gặp phải ngươi."

"Gặp phải ngươi, là ta kiếp này lớn nhất - hạnh phúc." Hấn thanh ta nhét vào trong lòng, ôm chặt. Nếu như có thể cả đời đô như vậy, chân hảo.

Ta thấp nam, "Ta yêu ngươi."

Hấn nhẹ giọng nói: "Ta cũng ái ngươi."

"Nói cho ta biết, ngươi tới cùng đáp ứng bọn họ cái gì?"

"Ta đáp ứng bọn họ, buông tha cho giang sơn lai ái ngươi."

"Tại sao trước kia không nói cho ta biết."

"Ta biết ngươi đa nghi, ta không muốn ngươi cho rằng ta là bởi vì vi hứa hẹn tài buông tha cho giang sơn." Hấn nhẹ nhàng hôn ta - cái trán, "Giang sơn vô hạn, trên đời này khước chỉ có một ngươi."

Hoa đào tuôn rơi hạ, tại chúng ta bên người bay múa, huyền lệ được làm cho người ta mất mờ không ra. Có lẽ, người của ta sinh cũng đồng dạng huyền lệ. Quân vương, nhất định mỹ nhân vô số. Mà hấn khước dùng bản thân - phương thức, thành toàn chúng ta thiên hạ vô song - tình yêu. Có thể gặp gỡ như vậy - nam tử, ta dữ dội may mắn...

《 toàn thư hoàn 》

Công nguyên 2008 niên 6 nguyệt 7 nhật

Phiên ngoại hoàng đế phiên ngoại (nhất)

Từ có trí nhớ bắt đầu, ta cũng biết bản thân là vi mẫu hậu mà sống -, ta làm - mỗi một sự kiện, đồ trốn không ra nàng - bóng ma. Nàng là một hảo mẫu thân, cũng không phải từ mẫu. Nàng đối ta rất nghiêm nghị, bức ta luyện võ tập văn, bức ta tại phụ hoàng trước mặt biểu hiện bản thân. Ta biết, nàng nghĩ ta vượt qua các ca ca, tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế. Ta bôn Vô Tâm triều chánh, chính là không như mong muốn, ta - xuất sắc rất cực khiến cho các ca ca - coi trọng. Trừ...ra Bát ca, từng ca ca đô thị ta vi cái đình trong mắt, dục trừ chỉ rồi sau đó khoái. Mặc dù là Vô Tâm, ta còn là cuốn vào hoàng quyền đấu tranh. Tại mẫu hậu cùng ngọc tình tỷ tỷ - dưới sự trợ giúp, ta rốt cực làm thái tử. Phụ hoàng băng hà, di chiếu khước viết Bát ca - tên. Ta đốt chiếu thư, đăng cơ vi đế.

Mẫu hậu một mặt - buộc ta thủ quyền thần chi nữ, cũng cố để vị. Từ xưa tới nay, hậu cung cùng triều đình là phân không ra -, đạo lý này ta làm sao không rõ, cho nên ta nạp rất nhiều phi tử. Ta sủng các nàng, cũng chán ghét các nàng, diễm oánh ngoại trừ. Diễm oánh là thái phó - nữ nhi, giống như tiên tử giống nhau thuần khiết. Chúng ta cùng nhau lớn lên, ngã kính trọng nàng, cũng không ái nàng. Ta nạp nàng vi phi, đơn giản là thái phó - di ngôn. Từ nàng gả cho ta na (nọ) thiên khôi, ta đãi nàng như tả, nhưng không có chạm qua nàng. Ta biết, nàng lòng có tương ứng, cần gì miễn cưỡng, bên cạnh ta mỹ nữ Như Vân, khước thủy chung không có một người(cái) là ta sở ái.

Từng, có một người(cái) nữ tử nhượng ta động tâm. Cô gái kia lãnh đạm như nước, một thân kiêu ngạo. Nàng đã cứu ta - mệnh, ta nhưng không biết tên của nàng, thậm chí chưa từng gặp qua nàng đích thực diện mục. Ta chỉ nhớ kỹ, nàng trên lưng có một người(cái) dấu răng. Ta phái nhân tìm nàng hai năm, khước thủy chung không có tìm được.

Bát ca muốn nạp phi, là Lại bộ thượng thư chi nữ vân dung. Từ xa xa tả đi sau này, Bát ca - trong mắt, cũng nữa dung không dưới mặt khác nữ tử. Hôm nay ra cá có thể cùng hấn xứng đôi - nữ tử, ta lạc quan kỳ thành. Có một ngày, hấn tiến tìm ta, muốn ta giúp hấn khuyên bảo mẫu hậu, hủy bỏ hôn ước. Nguyên lai, hấn trong lòng có một người(cái) gọi mạc nghiêm mặt - nữ tử. Tên này ta không ngừng một lần nghe được, nàng là Lại bộ thượng thư tam nữ, cùng ta đồng nhất xuất thế, phụ hoàng khâm điểm - tú nữ. Vi Bát ca tuyển phi hôm đó, nàng đại làm náo động, đoạt được kinh thành đệ nhất tài nữ chi danh. Ta từng đọc qua nàng - thi, chứng thật là tài trí hơn người. Mạc nghiêm mặt là vị kỳ nữ, hy vọng nàng có thể vượt lên Bát ca trong lòng -

thương. Ta đồng ý Bát ca - yêu cầu, cho bọn hần tử hôn. Còn không kịp hạ chỉ, mẩu hậu chạy tới. Nàng giận dữ, lên án mạnh mẽ Bát ca. Bát ca lần đầu tiên cùng mẩu hậu xảy ra tranh chấp, cố ý muốn kết hôn mặc nghiêm mặt. Mẩu hậu giận dữ, cường bức ta hạ chỉ tướng vị...kia gọi là vân dung - nữ tử ban cho Bát ca, cùng với tướng Bát ca cắm tại trong phủ, đám cưới sau này tài vẫn còn hần tự do. Từ đó về sau, mẩu hậu mỗi ngày tại ta bên tai nhắc đi nhắc lại, thuyết -, tất cả đều là mặc nghiêm mặt cô nương thật là tốt. Mẩu hậu rất ít khích lệ một cái nhân, tự nhiên nàng - thân chất nữ triệu từ tuyết, nàng cũng chưa từng khích lệ qua.

Bát ca bị bệnh, hôn mê trung, thì thảo hàm chứa nghiêm mặt. Ta một mực cho là, hần là anh hùng, là một cái nữ tử si mê đến tận đây. Nam nữ tử rốt cuộc là hạng tuyệt sắc? Hạng khí chất? Bát ca - si mê, mẩu hậu - tán thưởng, ta đối cô gái kia tò mò khơi lại.

Na (nọ) thiên buổi tối, ta len lén ra cung, vào mặc nghiêm mặt - sân, chỉ nghĩ nhất đồ phương dung. Khước đã gặp nàng - dung nhan, lớn lên xấu vô cùng. Khi đó, nàng thân trung mị được. Nàng thật là một kỳ quái - nữ tử, rõ ràng tài trí hơn người, khước khẩu ra thô ngôn. Ta không đành lòng nàng bị nhân đập hư, tướng ý đồ làm bẩn nàng - ác đồ mất nước vào lý. Nàng thân trung mị được, nếu như không giải thích được, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Chính là nàng thái xấu, ta không có hứng thú. Ta nghĩ thanh nàng phóng tới trong nước tạm thời ngăn chặn được tính, làm như ta ôm lấy nàng - lúc, nàng khước cuốn lấy ta không tha, thậm chí người can đảm hôn ta. Nàng lớn lên xấu, thân thể khước thập phần ôm trọn. Ta nhất không không chế được, nhìn không được muốn nàng. Rồi đi - lúc, ta xem đến nàng trên lưng - dấu răng. Nàng lớn lên như vậy xấu, cho dù có...nữa tài hoa, cũng sẽ không có nhân nguyện ý thú nàng. Nàng là phụ hoàng khâm điểm - tú nữ, lại thất thân vu ta, ta quyết định miễn cưỡng cho nàng cá danh phận.

Tuyển tú lúc, ta cố ý phân phó nghiêm thân ma ma, muốn lưu ý mặc nghiêm mặt có phải hay không tắm thân xử nữ. Nếu như nàng thật không thị xử nữ, nhất định phải lấy lễ tướng đãi. Mẩu hậu như thế tán thưởng, Bát ca như thế si mê - nữ tử chẳng lẽ phải như vậy một cái xấu vô cùng, khẩu ra thô ngôn - nữ tử sao? Ta thật sự không thể tin được nàng nhất định mặc nghiêm mặt.

Ta phái nhân tra thân phận của nàng, xác định nàng nhất định ngày đó cứu ta một mạng, làm ta nhớ thương - nữ tử. Ta tìm nàng hai năm, nàng khước lấy phương thức này đi tới bên cạnh ta. Khi đó ta mới phát hiện, đối nàng - tình cảm, cũng sớm đã phai nhạt. Nhưng là ta nghĩ thật tốt chiều cổ nàng, hoặc là cho nàng an bài hảo kết quả. Dù sao nàng không để ý tánh mạng, đã cứu ta một mạng.

Lại lần nữa nhìn thấy nàng - lúc, nàng tầm tìm kiếm mịch cúi đầu tìm cái gì. Ta ở phía sau nhìn hồi lâu, rốt cục hiểu nàng là muốn chạy trốn. Ta gọi là trụ nàng, nàng khước nhìn ta chảy nước miếng. Ta biết bản thân lớn lên anh tuấn, chính là không có như vậy khoa trương, nữ nhân này hảo có ý tứ. Thiên hạ na cá nữ tử không hy vọng làm nữ nhân của ta, mà nàng khước muốn chạy trốn bào, ta nhìn không được hỏi nàng nguyên nhân. Nàng đứng lý hợp tình - thuyết, "Hoàng đế cái...kia từ sắc quý không biết có bao nhiêu nữ tử, hôm nay ái cái...này, ngày mai thích cái...kia, thật không biết hần tới cùng thích ai. Giá một cái bản thân không thương, hoặc là không thương người của mình sẽ có hạnh phúc sao? Cung đình hiểm ác a, người không hiểu. Ta từ nhỏ khán thói quen hậu cung tường đồ trung đảm...kia như hoa như ngọc nữ tử trong lúc đó - đấu tranh, đánh chết ta cũng không cần cuốn đi vào. Những...này nữ tử vì một cái không thương lại càng không đáng giá ái - nam nhân, thường thường lục đục với nhau, tướng thanh xuân đồ hư hao ở đây vĩnh viễn đấu tranh giữa. Lấy ta - chỉ số thông minh, mặc dù không cần sợ những...này nữ tử. Nhưng là ta không muốn hại người, lại càng không nghĩ theo một đám nữ nhân tranh một cái ta không thương - nam nhân. Cho dù hần là yêu ta -, ta cũng không muốn theo mặt khác nữ nhân có được một cái trượng phu. Hơn nữa ta còn là tiểu lão bà, hiểu chưa?"

Ta có rất nhiều phi tử, chính là ta không phải sắc quý. Nàng như vậy mắng ta, ta rất sinh khí. Mà càng nhiều -, là kinh ngạc vu nàng - kiến thức. Nàng tài 10 vãi, lời nói trong lúc đó, tựa hồ là lịch tẩn tang thương, khán thói quen cung đình đấu tranh. Nàng - mỗi một câu, đều là giới tiểu, tựa hồ lại là chân lý. Nàng chân rất có ý tứ, theo mặt khác - nữ nhân phi thường không giống với, nàng hoàn toàn hấp dẫn ta, ta quyết định lưu lại nàng.

Điện tuyển lúc, nàng cách nói năng văn nhã, cử chỉ ung dung. Cái...này tiểu nữ tử, rất hội nguy trang, ta cũng không biết na cá mới thật sự là - nàng. Mẩu hậu một mực đối nàng tán thưởng có thêm, cứ nàng mạo xấu, vẫn lưu dụng. Mà nàng chút nào không lĩnh tình, tướng bản thân bốn cọt không đáng một đồng. Mẩu hậu giận dữ, cho nàng thấp nhất - phân vị. Nàng không những không ngại, vẫn còn tự nguyện thỉnh cầu làm cung nữ. Chẳng lẽ làm nữ nhân của ta rất - rất khó sao? Ta chân thật đáng tin - lưu lại nàng, nhượng tiểu nhen cao chân thật tốt trông giữ. Ta biết cái...này tiểu nữ tử to gan lớn mật, nhất định sẽ chạy trốn. Cho nên tại bên người nàng an bài nhân, thời khắc giám thị trụ nàng.

Ta lại gặp nàng, là ngẫu nhiên -, lần này nàng tựa hồ cũng đang tìm cơ hội chạy trốn. Nàng mắng to ta, thậm chí uy hiếp ta mang nàng đi ra ngoài. Nàng thái không biết trời cao đất rộng, ta sinh ra trò đùa dai - ý nghĩ.

Ta muốn nàng biết, ta nhất định nàng trong miệng cái...kia đầu não nóng lên - hoàng đế, mời nàng xấu hổ vô cùng, mời nàng biết sợ hãi - tư vị.

Ta nguyên bốn muốn nàng trái lại nghe lời, sau này không dám phóng túng. Chính là ta chậm một bước, kinh thiên...trước gặp phải nàng. Thấy lạc kinh thiên cảm lấy tay nàng, ta tự nhiên hội sinh khí. Khi đó, ta căn bản không rõ bản thân tại khí cái gì. Chỉ là không muốn nàng cùng mặt khác nam nhân như thế thân mật, cho dù cái...này nam nhân là của ta hảo huynh đệ cũng không thể.

Nàng biết thân phận của ta, hôn mê bất tỉnh. Ta biết cái...này tiểu nữ tử luôn luôn tinh linh cổ quái, nàng là trang -. Ta vạch trần nàng - tạp kỹ, nàng chẳng những không có cầu xin tha thứ, ngược lại chửi ầm lên. Lớn như thế đảm - nữ tử, ta lần đầu nhìn thấy. Ta bốn không muốn tại trách phạt nàng, chính là kinh thiên vì nàng cầu tình, lòng ta lý rất không thoải mái. Đối với kinh thiên - cầu tình, nàng cũng không cảm kích, đau khổ cầu ta biếm nàng ra cung. Ta đối nàng rất có hứng thú, tuyệt không hội dễ dàng thả nàng. Nàng nất thấy ra cung vô vọng, tự nhiên muốn ta biếm nàng vào lãnh cung. Người nữ tử hội nguyện ý vào lãnh cung, nàng thật sự là ngoại tộc. Vì tóa tóa nàng - nhuệ khí, ta đáp ứng nàng - thỉnh cầu.

Vào lãnh cung không có mấy ngày, bên người nàng - cung nữ nói cho ta biết, nàng mang thai, ta mừng rỡ như điên. Nếu là nàng sinh hạ hài tử của ta, liền không thể không ở lại trong cung. Ta thừa nhận, nàng đã sấm vào lòng ta lý, ta không muốn đối nàng buông tay. So với hai năm trước lạnh nhạt - nàng, ta càng ưa thích hôm nay tinh linh cổ quái - nàng.

Ta tại mặt khác phi tử nơi đó, trong đầu khước xuất hiện - bóng dáng, lái đi không được. Tư niệm vậy mãnh liệt, ta nhìn không được đi xem nàng. Nàng đang ở đối này bụng lý - hài tử nói chuyện, nghe xong lời của nàng, ta không thể không thừa nhận, nàng là một không đồng dạng như vậy nữ tử.

Ta nghĩ nàng ra lãnh cung, khước không bỏ xuống được hoàng đế - tự ái muốn nàng nói xin lỗi. Nàng chút nào không lĩnh tình - nói với ta: "Hoàng thượng xem thường ta nghiêm mật, sương hoa cung ta không hiếm lạ, nhất định nhượng ta chính vị trung cung, ta cũng không hiếm lạ. Ta nghĩ ra lãnh cung, đơn giản là muốn ra cung." Nàng dùng khiêu khích - ngữ khí, "Hoàng thượng, ngài cho rằng một cái liên mệnh cũng không muốn - nữ tử, hội hướng người nói xin lỗi sao? Người có quyền thế, người có thể cấp một cái nữ tử vinh hoa phú quý, nhưng là những... này ta không hiếm lạ. Nghiêm mật bắt quá là son đã nữ tử, chỉ hy vọng có thể thật yên lặng - qua cả. Ta vốn không phải hồng trần chúng nhân, quý thần khiến xui đến trần thế đi nhất tao. Nhiên thế gian - tất cả, ta cũng sớm đã nhìn thấu. Mỏng như ta, người cho rằng còn có cái gì đáng giá ta lưu luyến, " trên đời này có thể giống như nàng giống nhau - nữ tử có thể có mấy người? Ta thật sự rất bội phục nàng. Ban đầu ta nhất được nàng - nhất phương khăn tay, ta xuất ra khăn tay, hy vọng nàng có thể nhớ ra ta, chính là nàng lại nói bản thân mất đi trí nhớ.

Ta nghĩ ta đã bắt đầu mê luyến nàng, vô luận như thế nào cũng sẽ không phóng nàng ra cung. Nàng không ngừng yêu cầu ra cung, chọc giận ta, ta nói với nàng: "Nghiêm mật, trầm nói qua, người là nữ nhân của ta, đời này mơ tưởng ra cung." Đúng vậy, nàng là nữ nhân của ta.

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn ta liếc mắt, "Tê hạo, cho người ba phần nhan sắc còn muốn khai phòng nhuộm. Ta cho người biết, ta nghiêm mật không thuộc về bất luận kẻ nào, ta chỉ thuộc về mình. Các người tề gia - nhân có phải hay không cũng có mao bệnh, hết lần này tới lần khác muốn tới trêu chọc ta. Ta muốn mạo vô mạo, muốn tài không tài, điển hình - người đàn bà chanh chua, có na điểm tốt lắm. Một cái thành vương còn chưa đủ, người cũng lại tham gia náo nhiệt. Ta cho người biết, chỉ cần ta sống trừ một ngày, ta sẽ chạy đi. Ta không muốn làm kim lỏng sắt lý - tử điều, ta muốn tự do, ta muốn chân thật - bản thân. Ta nghiêm mật muốn -, là có thể toàn tâm toàn ý yêu ta - trượng phu, người cấp ko được ta, người vĩnh viễn cấp ko được. Người hậu cung giai lệ một đoàn, van cầu người đừng trêu chọc ta. Nhượng ta tại lãnh cung an tĩnh - sống, hoặc là người phóng ta đi ra ngoài, làm như ta đã chết.

Ta hôn hên - chần chừ chú ta: "Không có khả năng, ta vĩnh viễn sẽ không tướng người tặng cho Bát ca." Ta một mực rất có thể không chế bản thân, tại trước mặt nàng, ta cuối cùng là không khống chế được. Nghĩ đến nàng cùng Bát ca trong lúc đó chuyện, ta nhịn không được ghen ghét.

"Có ý tứ? Ta đối hân cũng không còn hảo cảm, các người hoàng thất - mọi người không phải ta nghiêm mật - phu quân, hân không phải, người cũng sẽ không phải nói thật cho người biết, thành vương chỉ là tướng ta đương liễm điểm, hân không có thai hoan qua ta, chưa từng có." Nàng lớn tiếng hô, nước mắt cũng không tự giác - té, nóng bỏng - nước mắt rớt tại trong tay ta trên lưng, lập tức xuất hiện một cái rồ rằn - dấu vết. Tại ta trong trí nhớ, nàng là kiên cường -, vĩnh viễn tràn ngập sức sống. Đột nhiên rơi lệ, lòng ta lý run lên.

Liễm điểm phong hoa tuyệt đại, ôn nhu hiền lành, Bát ca trong lòng chỉ có nàng, đó là sự thật. Dung nhi thông minh tuyệt đỉnh, tính tình thẳng thắn, mỗi người mỗi vẻ. Bát ca một mực thanh nàng đương người khác - thể thân, ta ta vì nàng không đáng giá.

Ta cùng liễm điểm rất quen thuộc, chính là ta không biết nàng có cá sư tỷ. Dung nhi khước nói cho ta biết, nàng là liễm điểm - sư tỷ. Các nàng - phong cách hành sự đồ như vậy kỳ quái, các người ngấm lại, tên cũng văn văn là nhất tự chi soa, ta tin tưởng các nàng là sư tỷ muội. Từng, ta đối liễm điểm động tâm, không hiểu được đến nàng, khước chiếm được nàng - sư muội. Một cái so sánh nàng càng xuất sắc - nữ tử, xem như thượng thiên chiếu cố cả.

Tại ngự hoa viên lý, ta hôn nàng. Na (nọ) một khắc, ta biết bản thân ái thượng nàng. Bên người nhiều như vậy mỹ nhân, hết lần này tới lần khác đối nàng động chân tình.

Ta muốn phong nàng vị phi, nàng lại nói, "Người có biết hay không, người thú nhiều như vậy lão bà là trùng hôn, nếu là tại quê quán của ta, cũng đủ từ hơn một trăm lần. Ta cho người biết, đừng tưởng rằng người là Hoàng thượng có thể muốn làm gì thì làm. Ta muốn - tình yêu, là độc nhất vô nhị, là bất dung làm bản -. Đi cùng đông đảo - nữ nhân chia xẻ một cái nam nhân, na (nọ) không phải phong cách của ta, ta cũng khinh thường làm như vậy. Ta muốn - người vĩnh viễn cũng cấp ko được, người không phải là ta - phu quân. Kỳ thật, ta rất rõ ràng. Người căn bản là không thích ta. Bên cạnh người - nữ nhân đều đối với người uốn mình theo người, chỉ có ta dám ngỗ nghịch người. Đối hậu cung - dung hoa phú quý khinh thường nhất cổ, cho nên người muốn cho lòng ta cam tình nguyện đãi tại trong cung làm của người tơ vàng điều. Người muốn hướng ta chứng minh của người chinh phục lực, chứng minh của người vương giả phong phạm. Chính là ta cho người biết, ta nghiêm mật trời sanh nhất định như vậy, người vĩnh viễn cũng không cách nào thay đổi ta. Người đã cấp ko được ta nghĩ muốn -, không bằng thả ta, nhượng ta tại lãnh cung tự sanh tự diệt ba." Nói xong lời cuối cùng, nàng - nước mắt nhưng lại tuôn rơi xuống.

Ta như thế nào quên, nàng cùng liễm điểm giống nhau, theo đuổi thiên hạ vô song - tình yêu. ...nhất không thể nhẫn nhịn thụ -, nhất định cùng mặt khác nữ nhân chia xẻ một cái nam nhân. Ta là thật sự thích thượng nàng, cũng không phải nàng nói - vì chứng minh để vương phong phạm.

Nàng mang thai hài tử của ta, sớm muộn trốn không thoát tay của ta tâm. Nhưng là nàng nói rất đúng, nàng muốn ta -, ta vĩnh viễn cấp ko được. Ta mê mang, không biết cần phải như thế nào đối nàng. Ta biết gần nhất luôn luôn nhân tìm dung nhi phiền phức, ta không thể công nhiên giúp nàng, không muốn tái mỗi nàng gây thù hân. Hậu cung nhất định như vậy, ta sùng ai, ai nhất định công địch.

Na (nọ) muộn, mai tàn thị tâm, ta mơ thấy -, cũng dung nhi. Cùng với tại trước mặt nàng thuyết lộ miệng, nói ra dung nhi mang bầu chuyện. Mai tàn một mực là ôn nhu hiền lành -. Ta tin tưởng nàng là một hảo nữ tử, cho nên, ta mời nàng thay ta bảo vệ dung nhi. Có mai tàn chu toàn, dung nhi cần phải có thể tại lãnh cung thanh hài tử sinh hạ lại.

Phiên ngoại hoàng đế phiên ngoại (nhị)

Phượng nhi say thai, dung nhi đến xem nàng. Nàng xem đến ta ôm Phượng nhi, nước mắt tại trong đôi mắt đảo quanh. Lòng ta lý dĩ nhiên có vài phần cao hứng, cái... này tiểu nha đầu ái thượng ta.

Thiên lý quốc vương từ tới chơi, yến hội thượng ta xem đến dung nhi, nàng này đây ca kỹ - thân phận xuất hiện -. Một chiều kia, ta bị nàng hoàn toàn thuyết phục, nàng - tài tình thế gian ít có. Khi đó, ta hạ quyết tâm, không tiếc tất cả tướng nàng giữ ở bên người, muốn nàng làm ta - hoàng hậu.

Ta mời nàng biết chân tướng, biết nàng mang thai ta hài tử. Nàng khước nói cho ta biết, hài tử đã đã không có. Đầu sỏ gây nên nhất định triệu tử tuyết, chu Phụng nhi, mai tẩn. Ta đánh giá thấp mai tẩn, không nghĩ tới nàng như thế ác độc. Ta có thể động mai tẩn, có thể động chu Phụng nhi. Khước không động đây triệu tử tuyết, phía sau nàng có cường đại - thế lực. Nhưng là một ngày nào đó, ta sẽ vì nàng cùng hài tử lấy lại công đạo. Nàng sắc bén - phân tích triều đình - thế cục, cùng với nói ra giải quyết - phương pháp. Na (nọ) phản kiến thức hòa khí phách, không phải nàng như vậy một cái nữ tử cai có, nàng đến tốt cùng là thế nào - nữ tử? Nàng - biện pháp, cũng nhượng na (nọ) bang quyền thần lên lên. Thừa dịp khắp nơi thế lực đấu tranh, ta mang nàng ra cung. Nàng đối ta không hề... nửa đề phòng, hoàn toàn - tiếp nhận ta. Tại tương giang thành, ta bắt được cùng nàng giống nhau như đúc - đấng, có lẽ chúng ta - duyên phận là thiên nhất định - ba. Ta một mực thử dò xét nàng, nàng cũng là tài đức vẹn toàn, còn hiểu được binh pháp, hiểu được chánh trị, nhìn xa hiểu rộng, đích thật là lâm hoàng hậu - chọn người.

Trong cung tới tấu chương, ta nghĩ mang nàng hồi cung, nàng khước nói cho ta biết, nàng sẽ không đi. Ta biết, nàng ái thượng ta. Nhưng là nàng ái tự do, không muốn cuốn vào cung đình đấu tranh. Ta hung ác tâm, bỏ lại nàng hồi cung. Làm đế vương, không thể quá yêu một nữ nhân. Bỏ lại nàng, có lẽ có thể quên ký ba.

Ta nguyên bản cho là, ta đối nàng chỉ là nhất thời si mê, dù sao nàng là như vậy đặc thù. Hậu cung mỹ nhân vô số, ta có thể dễ dàng - quên nàng. Trong lòng ôm mặt khác nữ tử, trong lòng nghĩ - cũng nàng. Ta nói cho bản thân, trừ...ra tài hoa, nàng cái gì cũng không có, đường đường vua của một nước, như thế nào có thể mê luyến một cái xấu nữ nhân. Càng muốn quên nàng, viết vô phương quên.

Bát ca xuất chinh trở về, biết được ta cùng dung nhi chuyện. Hắn nói cho ta biết, tình cảm một khi bỏ lỡ, sẽ không tái trọng lai. Hắn - khuyên giới, ta quyết định quyết tâm tướng nàng tìm trở về. Nếu như ta sau này chán ghét nàng, hậu cung hơn nhiều một tên thất sủng - nữ tử mà thôi. Nếu như ta không tìm nàng trở về, phải cả đời - tiếc nuối. Dặt đồn đại là lai tin tức, dung nhi tại tể châu. Nhượng mẫu hậu cùng ngọc tình thay ta xử lý triều đình, ta cùng Bát ca đi cùng tìm nàng. Tể châu - hoa đào sơn trang, chúng ta vô tình gặp nhau. Nàng - kỹ thuật nhảy thế gian ít có, hoa đào bay múa trung, nàng nhanh nhẹn khỏi vũ - thân ảnh in dấu thật sâu ấn vào tâm lý của ta. Nàng ngẩng đầu, thấy ta. Nàng không muốn lý ta, thậm chí liền từ trước cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau - tần nhi cũng không nguyện ý để ý tới. Lòng ta lý cả kinh, nàng thật có như vậy chán ghét ta sao?

Vì mời nàng nói với ta nói, ta cố ý kích thích nàng. Cũng, nàng lý ta. Nguyên bản đã cho ta có thể mang nàng trở về, na tri đạo tái khởi phong ba. Nàng trong lúc vô tình nghe thấy ta cùng dật phong - đối thoại, nàng đã cho ta tại lợi dụng nàng.

Cầm lấy mang theo lệ ngân - hủ thư, tay của ta đang run rẩy. Tần nhi kiểm tra nàng đồ, giống nhau cũng không có mang đi. Tần nhi đương tràng khóc lên, nàng cho là dung nhi đã sinh vô khả luyến. Ta một lòng nắm chặt - rất nhanh, nhục nàng có tam trường lương đoan, ta sẽ hối hận cả. Chúng ta nơi nghe nàng - tin tức, lại nghe thuyết nàng mua bạch lăng chủ tử hướng tới ngoài thành đi. Tin tức kia không thể nghi ngờ là tình thiên phích lịch, nàng tới cùng thế nào?

Không đúng, ta tỉ mỉ tự định giá, phát hiện nàng là ở cổ họng huyền hư. Nhục nàng thật sự muốn tìm cái chết, cần gì làm như vậy rõ ràng? Chờ bị cứu sao? Cái... này tiểu nữ tử, vì thoát khỏi ta, cái gì phương pháp đều muốn đi ra.

Ta là đế vương, triều trung có rất nhiều chuyện yêu cầu xử lý. Tìm rất nhiều thiên không có kết quả, ta chỉ có thể mang theo tiếc nuối hồi cung. Hiện tại tìm không được, cũng không tỏ về sau này tìm không được. Một ngày nào đó, nàng hội hồi trang sức màu đỏ phượng. Văn dung đã đáp ứng ta, chỉ cần nàng trở về, lập tức truyền tin tức cho ta. Ta thề, nhất định phải thanh nàng trào trở về.

Bát ca vội vã tới tìm ta, có dung nhi - tin tức, cái... này nha đầu cư nhiên không biết trời cao đất rộng bắt Tứ ca.

Nhìn thấy nàng dung nhan - lúc, lòng ta lý có loại cảm giác bất an. Nàng khôi phục dung mạo, mỹ được kinh người. Mà na (nọ) khuôn mặt, khước cùng mẫu hậu như thế tương tự.

Nàng trung xuân được, bức ra nàng đích thực tâm. Tại thanh lâu mấy ngày nay, là ta vui sướng nhất - thời gian. Mẫu hậu tự mình thỉnh nàng, nàng rút cục hồi cung, thành ta - quý phi.

Thiên lý quốc vương tử đột nhiên đến, thế muốn kết hôn nàng vì phi. Ta tuyệt đối sẽ không tha tay, nàng là nữ nhân của ta. Ta lần đầu tiên đối một nữ nhân, có mãnh liệt - chiếm giữ dục. Ta cần cứ cùng thiên lý quốc xung đột vũ trang - dự định, bắt đầu mượn hơi khắp nơi thế lực. Mượn hơi phương pháp tốt nhất, không thể nghi ngờ là đám hỏi. Ta thanh quyết định của chính mình nói cho nàng, nàng không có ngăn cản, ngược lại tự thỉnh trừ đi quý phi danh hiệu nhập lãnh cung.

Lưỡng quốc cũng đám hỏi, giá - nhân là tần nhi. Tần nhi vì dung nhi, diễn một tuồng kịch thanh bản thân giá đi ra ngoài. Tần nhi xuất giá - na (nọ) thiên, dung nhi cư nhiên mang theo ngọc tình ra cung. Ta xem tính ra lai, tại trong cung nàng cũng không khoái nhạ. Cho dù là hậu cung tôn quý nhất - nữ tử, nàng đồng dạng không sung sướng, nàng muốn chính là một loại trời cao biển rộng - cuộc sống, nghĩ thả nàng, nhưng không cách nào phóng.

Ta đang định đi tìm nàng - lúc, truyền đến nàng bệnh tình nguy kịch - tin tức. Làm như ta ra roi thúc ngựa chạy tới, bọn họ khước nói cho ta biết, nàng rơi vào trong sông, sanh tử chưa biết. Lòng ta hơi ý lạnh, nàng cư nhiên cứ như vậy rời đi ta. Ngọc tình oán ta, Lam cô nương mắng ta, liễu tuyệt mỹ hận ta, tựa hồ ta là hại chết nàng - tội nhân. Ta để tay lên ngực tự hỏi, thật là ta hại nàng sao? Chẳng lẽ ta vì ngôi vị hoàng đế làm quá nhiều thác sự, cho nên lão Thiên tại trừng phạt ta.

Ta thường xuyên đến lãnh cung tiểu tọa, nghĩ tới trước kia chung một chỗ - cuộc sống. Ta không muốn đón nhận nàng đã từ chuyện thực, gia phong nàng vì hoàng quý phi, lừa mình dối người - cho rằng nàng còn sống.

' mười dặm bình hồ sương đầy trời, tóc tóc đen sầu thì giờ, đối nguyệt hình đan vọng tương kiến, chích tiện uyên ương không tiện tiên. ' nàng muốn - chỉ là một phần đơn thuần - tình cảm, mà ta khước cấp ko được nàng. Tôn quý như ta, khước bảo vệ ko được bản thân yêu mến nhất - nữ nhân.

Nàng muốn ta làm hảo hoàng đế, vì không cô phụ nàng - kỳ vọng, ta bắt đầu chinh đón triều cương. Bí quá hoá liều, rút cục quét sạch quyền thần. Ta

nắm quyền, sinh mệnh là tối trọng yếu nữ nhân, cũng đã ly ta đi. Được rồi thiên hạ, thâu nàng.

Na (nọ) thiên buổi tối, ta tại ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Mạc Thừa tướng đột nhiên cầu kiến, ta vô tình thấy hần. Hần quyền khuynh triều đã, cần phải - lúc cần phải tòa hần nhuệ khí.

Đột nhiên có nhân máng một câu, "Hôn quân." Lòng ta trung rùng mình, trừ...ra nàng, ai dám như vậy máng ta.

Rốt cục lần gặp lại nàng, là mộng là chân đã không trọng yếu, ta ôm thật chặt nàng, kiếp này cũng không nguyện ý tái buông...ra.

Chúng ta lần đầu tiên nghiêm trọng khắc khẩu, đơn giản là nàng muốn xuất cung, nàng muốn đi thấy dật phong. Dật phong từng nói qua nếu như có...nữa một lần cơ hội, hần tuyệt đối sẽ không tha tay, theo cố gắng tới cùng. Ta biết hần có thể cho nàng tự do chuyên sủng, có thể làm cho nàng tùy tâm sở dục, mà ta cũng không có thể. Ta không thể mất đi nàng, không thể để cho nàng rời đi ta, mãnh liệt - chiếm giữ dục, nhượng chúng ta trong lúc đó - quan hệ chuyển biến xấu. Cái...này tiểu nữ tử tổng thích theo đối nghịch, ta thanh nàng biếm vào lãnh cung, xoa xoa nàng - nhuệ khí. Chịu đựng đau lòng, ta phân phó trong cung - nhân khi dễ nàng, hy vọng nàng có thể hiểu, tại trong cung cuộc sống tuyệt đối không thể theo đối nghịch.

Mẫu hậu theo khắc khẩu, muốn ta thanh dung nhi thả ra. Ta không đồng ý, nàng nhất sát ruột, thốt ra, "Người không thể thương tổn nàng, dung nhi là của ta nữ..." Lòng ta lý mãnh liệt - cả kinh, nàng rốt cuộc là có ý tứ? Nhìn thấy dung nhi dung mạo - lúc, ta đã hoài nghi, mẫu hậu - câu nói kia, nhượng ta càng thêm hoài nghi. Ta lập tức phái kinh thiên đi thăm dò 10 cặp năm trước chuyện tình, về phương diện khác thông dong nhi trên người tìm đáp án.

Dung nhi thật sự chọc giận ta, ta đánh nàng bản tử, cố ý tiết lộ tin tức cấp mẫu hậu biết. Ta thờ ơ lạnh nhạt, nhìn mẫu hậu thống khổ, trong lòng - hoài nghi càng thêm xác định.

Ta chưa bao giờ biết nàng mang bầu, bởi vì đánh bản tử, nàng mất đi hải tử. Nàng thay đổi, trở nên khách khí. Nàng theo mặt khác phi tử giống nhau, đối ta nói gì nghe vậy, tiến thoái có lẽ, cũng không giống như chính cô ta. Trừ...ra có lỗi với, ta không biết bản thân còn có thể nói cái gì.

Vẫn không có đầu mối gì, nhưng là ta có thể khẳng định, nàng nhất định công chúa, mà ta cái gì cũng không phải, từ nàng - trong giọng nói, ta có thể nghe ra nàng đồng dạng biết chân tướng. Các đời lịch đại, hoàng gia huyết thống bất dung vu oan. Ta nội tâm bắt đầu giãy dụa, ta tới cùng nên như thế nào? Phương pháp tốt nhất là giết sở hữu biết chân tướng - nhân, đương nhiên cũng bao quát nàng, từ vô đối chứng. Ta có thể sát bất cứ người nào, nhưng không cách nào nhẫn tâm sát nàng.

Vì thanh nàng vĩnh viễn giữ ở bên người, ta dự định lập nàng vi hậu. Trải qua một phen khúc chiết, nàng rốt cục thành ta ta - hoàng hậu. Mà ta, khước làm rất nhiều mối nàng tan nát cõi lòng chuyện tình. Vì cầu được nàng tha thứ, Bát ca dạy ta một cái phương pháp, là nàng sư môn độc hữu chính là cầu hôn phương thức.

Nàng vô tình biết được, Tứ ca đã biết chúng ta thân thế - bí mật, vì nhượng bí mật này tiếp tục giấu diếm đi làm, nàng lựa chọn biến mất. Nàng tại ta mặt uống xong độc rượu, hỏa thiêu phượng nghi cung. Ta cho là nàng thật sự sẽ chết, thấy thi thể - lúc, ta cái gì đồ hiểu. Nàng đối ta thủy chung không tín nhiệm, diễn một tuồng kịch, kim thiên thoát xác.

Tái mất đi nàng nhiều như vậy thứ sau, ta bắt đầu chán ghét bản thân - để vương thân phận. Ta lẳng lặng tự hỏi ba ngày, làm ra một cái trọng đại quyết định, Bát ca phải tốt hoàng đế, chí thiếu một phần nhân tâm. Ta dần dần nhượng ngọc tình tham dự quốc sự, hy vọng nàng tương lai có thể phụ tá Bát ca. Ngọc tình tuy là nữ tử, nhưng lại có không giống thông thường - tài cán. Nhược nàng không phải nữ tử thân, sẽ là thiên cổ nhất đế.

Ta tìm được người mang lục giáp - nàng, hoàn toàn thanh tâm đặt ở trên người nàng. Nàng tại lòng ta lý, cùng giang sơn giống nhau trọng, có hải tử sau này, tự nhiên là bọn họ quá nặng. Nàng tổng có thể cho ta vui mừng, nhất chiều không thành kế, sợ đến Tứ ca nhượng bộ lui binh. Ôm hải tử thủ thành, nàng chỉ sợ là đệ nhất cá.

Một hồi binh biến sau, ta thoái vị cấp Bát ca, mang theo nàng rời đi. Trải qua nhiều như vậy đau khổ, ta rốt cục có thể cho nàng muốn - cuộc sống. Có lẽ tại người khác trong mắt, thích đẹp nhân không thương giang sơn thái ngu. Đối với ta mà nói, bình thân - cuộc sống mới là tốt nhất, nhất là có nàng - làm bạn. Giang sơn vô hạn hảo, trên đời khước chỉ có một tổ nghiêm mật.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.